

Rodinný oltář

Rodinný oltář

z anglického originálu

The Family Altar

Originální vydání zveřejněno skrze:

Bible Believers Fellowship of Grande Prairie
P. O. Box 22051
Grande Prairie, AB Canada T8V 6X1

Citáty z Písma byly použity z Bible Kralické. Všechny inspirované myšlenky jsou částmi z poselství Williama Marriona Branhamy.

Přeloženo do českého jazyka a vytištěno na základě laskavého svolení bratra Timothy Dodda.

Tato kniha byla přeložena a vydána v roce 2012. Objednávky zasílejte na adresu:

Večerní Světlo
Světí 99
503 12 Všešary
vecernisvetlo@email.cz
www.vecernisvetlo.cz

Předmluva

I když existuje značné množství dostupného materiálu, který napomáhá věřícímu u rozjímání poselství bratra Williama Branhama, Rodinný oltář je první svého druhu, který je sestaven pro rodinný čas modlitby a čtení Bible.

Rodinný oltář přivádí čtenáře k duchovním úvahám skrze denní čtení Písma, s doprovodem úryvků z kázání bratra Williama Branhama. Pro usilovného čtenáře bude zřejmé, že Duch svatý dal bratru Timothy Doddovi Božské vedení v předkládání duchovních pravd tímto nejedinečným způsobem. Bratr Dodd je oddaný pastor a Kristův služebník a jménem nevěsty Ježíše Krista je třeba jej ocenit za jeho obětavou práci lásky.

„Oltář“ od začátku až do konce Písma vypovídá o „oběti“ a Bůh je potěšen, když Mu odevzdáme na našem rodinném oltáři naše životy jako „žijící oběť“ a naše oběti chvály a díkuvzdání za požehnání rodiny a domova.

Je mi potěšením, že mohu vyjádřit svůj osobní obdiv bratru Timotheyovi a jeho ženě Alison. Obdivuji se pevným křesťanským zásadám, které vštěpili do své úžasné rodiny. Úspěšně vychovávat osm dětí ve světě, který se rozpadá v každém směru, není jednoduchým předsevzetím. Jejich synové jsou ušlechtilými, posvěcenými mladými muži, kteří spolehlivě zastávají svá místa jak v běžném životě, tak v církvi. Jejich dcery se naučily, jak být hospodyňkami, následujíc dokonalé vedení a vzor své zbožné matky.

Každá rodina, která sama těží z duchovních bohatství v mezích desek této knihy, bude nesmírně požehnaná.

Pastor Edward F. Byskal
Cloverdale Bibleway

Úvod

„Jste připraveni znovu vystavět rodinný oltář?“

William Branham, 20. leden 1963

William Branham se narodil v roce 1909 ve velmi skromných podmínkách. Nadpřirozené znamení, dosvědčené skrze ty, kteří byli přítomni při jeho narození, bylo jediným vodítkem, kterým služebník Boží, jehož služba měla ovlivnit milióny, byl přivítán v tomto světě. S časem jeho život a služba byly Bohem použity, aby přinesl „plné evangelium“ Ježíše Krista k manifestaci a aby za doprovodu znamení, která mu Bůh dal, zanesl toto nadpřirozené evangelium světu. Tato služba pokračuje a má významný dosah i dnes.

Já jsem pouze jedním z miliónů lidí, kteří věří, že William Branham byl prorokem naší generace. Jeho nahaná poselství jsou pro mne inspirací již více než 20 let. Jsem si jist, že nejsem sám, když řeknu, že posloucháním a čtením těchto poselství jsem byl často pohnut skrze pouhé jednoduché výpovědi, krátké příběhy anebo jen náhodné, a přesto inspirující myšlenky.

Každá osoba má svůj jedinečný způsob vyprávění a bratr Branham není výjimkou. Majíc toto na paměti, snažil jsem se shromáždit některé z těchto myšlenek v podobě každodenních pobožností, abych umožnil jiným udělat si v jejich rušných životech čas a přečíst si něco, co je může přitáhnout blíž k Bohu nebo přinejmenším způsobit, že se zamyslí nad něčím, o čem už dlouho nepřemýšlí.

Nebudu pokračovat bez poděkování těm průkopníkům, kteří šli přede mnou, bez jejichž úsilí bych tuto práci nemohl nikdy vykonat. Myslím na ty, jejichž usilovná práce a víze uchovala a obnovila audio nahrávky kázání bratra Branhama.

Mezi ně patří Cloverdale Bibleway a Voice of God Recordings (dříve Spoken word publications). Chtěl bych rovněž vyjádřit upřímné ocenění za práci všech těch lidí, kteří si našli čas, aby zapsali tato poselství v knižní podobě a poté v počítačovém formátu, završující to vyhledávací databázi. Obzvláště bych chtěl ohodnotit Neila Halavu a jeho skupinu placených pracovníků i neplacených dobrovolníků. Bez jejich práce bych nemohl tuto knihu vytvořit.

Ač doufám, že těšit se z této knihy budou všichni, tato kniha je především sestavena s myšlenkou na rodinu. Zpětně si pamatuji dobu, kdy byla naše rodina mladá. Snažit se soustředit mysl našich dětí na snadno srozumitelném čtení Písma nebylo jednoduchou úlohou. Někdy to bylo příliš hluboké, jindy vypadal příběh hodně jednoduše. Častokrát při čtení něčeho velmi dlouhého, se pozornost mladých uchylovala k dennímu snění nebo spánku. V souladu s tím, všechna čtení vybraná pro „Rodinný oltář“ jsou volena s nadějí, že i děti mladšího věku jim budou schopny porozumět a mít z nich užitek.

Tato kniha je určena především jako průvodce k modlitbě. Modlitba je největší zbraní, jakou křesťan má. Ve všem co děláme, můžeme přehánět, ale modlit se nemůžeme nikdy přespříliš. Vnesení modlitby do mladé mysli je důležitou odpovědností pro každého rodiče, což nemůže být dosti zdůrazněno.

Kniha má několik vlastností, které napomáhají při jejím používání jako četba pro váš rodinný oltář.

Za prvé: Každá stránka začíná úryvkem Písma, který je vyňat z celkového čtení Písma, doporučeného pro tento den. Úryvek Písma není tak zdlouhavý, aby se neztrácela pozornost mladých. Pokud nečtete malým dítětem, pravděpodobně budete chtít přečíst celou kapitolu v Bibli, ze které bylo čerpáno.

Za druhé: Úryvky kázání zvolené pro tuto knihu nemají v úmyslu předkládat a podpírat dogmatickou pozici, ale spíše poskytnout inspiraci a poučení. I když žádná lidská bytost nemůže sestavit dohromady něco, co by určitým způsobem neodzrcadlovalo její vlastní myšlenky a představy, doufám, že to, co je prezentováno zde, je náležitě vyváжено. Jelikož předpokládanými posluchači jsou mladé úmysly a také jejich rodiče, části kázání se budou zdát snadno srozumitelná. Všechna kázání, z nichž byly čerpány úryvky, jsou v seznamu na konci knihy.

Jelikož William Branham nezanechal žádné psané dílo, ale jen ústní v podobě magnetofonových nahrávek kázání, pro vytvoření srozumitelného sdělení v psané formě je někdy nemožné podat jeho výpovědi doslovně jako mluvené. S ohledem na účel této knihy jsem vynechal opakující se slova, opravil věty tak, jak je sám bratr Branham opravil ve vložených větách během kázání, a přidal nevyjádřená doplňující slova tam, kde to bylo nutné. Příkladem toho je následující úryvek použit ze dne 21. března, kde bratr Branham říká: „Judea je přibližně stejně daleko pod rovníkem, jako toto nad.“ My jsme zde umístili slovo (Jeffersonville) místo slova „toto“, což měl zřejmě na mysli, jelikož toto kázání bylo proneseno v Jeffersonville. (V češtině jsme přeložili: „Judea je přibližně stejně daleko od rovníku jako Jeffersonville.“ Je známo, že Judea i Jeffersonville se nacházejí severně od rovníku.) Je to děláno sporadicky z toho důvodu, aby úryvky kázání byly srozumitelnější. Kdekoliv uvidíte hranaté závorky, (v českém překladu v kurzívě), poznáte, že tam byla metoda použita. Žádným způsobem jsme v této knize neupravovali gramatiku, jelikož pociťujeme, že služba bratra Branham byla zjevně potvrzená Bohem, a pokud jeho gramatika byla postačující pro Boha, je postačující i pro nás.

Za třetí: Na každé stránce dole je řada odkazů do Bible k prospěchu čtenáře, který by rád četl dál ve své Bibli. Odkazy jsou rozvrženy takovým způsobem, aby čtenář čtoucí tyto pasáže věrně mohl snadno pročíst celé Slovo Boží během jednoho roku, což jak jsem si jist, učiní každého lepším křesťanem.

Nakonec mi dovolu, že zacituji ze zdroje inspirujících myšlenek pro tuto knihu.

„...pokud už vůbec nepřemýšlíš o Bohu, pak usedni a čti svou Bibli a modli se a pros Boha, jinak se ukáže, že nemáš velký zájem o svou duši.“ 13. květen, 1954

„Čti Slovo Boží. Někteří z vás nečtou Slovo Boží ani jednou za týden. Měli byste číst kapitolu za kapitolou každý den. Rozjímejte, kéž byste odvrátili hlavu od všech starých časopisů a věcí, které čtete, a všeho starého, tak mnoha písemností a takzvané náboženské literatury, která by neměla být vůbec v prodeji.“ 6. březen, 1957

„Myslím na jednu důležitou věc mezi křesťany, oni nečtou Písmo dostatečně. Myslím, že v každém domě by se Bible měla číst dvakrát až třikrát denně.“ 20. listopad, 1959

„Jak může křesťan vejít hlouběji v milost Boží? Čti Slovo a modli se.“ 30. srpen, 1964

Závěrem mi dovolu poděkovat mé rodině, bez níž bych na tuto knihu nikdy nepomyslel a bez jejíž pomoci by nebyla nikdy dokončena.

Mou upřímnou modlitbou je, aby tato kniha přitáhla tebe a tvé blízké blíž k Bohu.

Tim Dodd

Modlitba

Otče, prosím, abys všem toužícím dal dnes okusit to prožití vzkříšení Ježíše Krista z mrtvých, že On je živý a je tady dnes večer mezi námi. On zachraňuje a naplňuje Duchem svatým. Mnozí neměli odvahu k tomuto rozhodnutí. Já to vím a Ty to víš také. Prosím, abys je požehnal.

Drahý Ježíši, když teď přecházíme ke službě modlitby za nemocné, ať všichni přemýšlejí o těch slovech ve svých srdcích a ať Duch svatý sestoupí. Ať Ježíš vejde v této chvíli do této budovy a mocný ohnivý sloup, který provázel Izrael, ať sestoupí dolů a dokáže zmrtvýchvstání Pána Ježíše, aby lidé byli bez výmluvy.

Uzdrav nemocné, Otče, vrať slepým zrak, hluchým sluch, němým řeč a chromí ať poskakují jako jelen. Uzdrav všechny bolesti srdcí, nemocných rakovinou, vysvobod' je ze všech různých trápení. Ó, Bože, prosím, abys smířil všechny sváry v domech a ať ti, kteří zůstali doma a jsou lhotejní, otcové i matky, kteří se nemodlí, dej jim takové prožití dnes večer, aby ustanovili rodinný oltář ve svém domě. Dej to, Pane.

Požehnej všechny v této místnosti. Ó, Bože, ať každý kazatel obdrží takovou inspiraci, aby začal kázat evangelium, jak nikdy předtím. Ať staromódní probuzení zachvátí tuto zemi, Pane, a ať všichni lidé, kteří sem přišli z různých stran, mohli poznat, že Ježíš žije a kraluje. Uděľ nám to, Otče. Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista. Amen.

Výňatek z modlitby bratra Williama Branham.

„Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. Země pak byla nesličná a pustá, a tma byla nad propastí, a Duch Boží vznášel se nad vodami.“
(1. Mojžíšova 1:1–2)

Tedávno se mnou někdo diskutoval na jednom z mých shromáždění. Kázal jsem na téma evoluce člověka a řekl jsem, že člověk žije na zemi teprve šest tisíc let. A ten člověk řekl: „Nuže, bratře Branhamo, můžeme dokázat, že svět je starý už milióny let. Takže to, co ty o tom tvrdíš, je úplně nepravdivé.“

Zeptal jsem se: „Ty nevěříš Bibli?“

Odpověděl: „Já věřím, že Bibli napsal člověk.“

A já jsem řekl: „Jistě, ruka člověka tvořila písmena, ale Duch svatý vedl tuto ruku, inspiroval tato písmena, protože Bible to tak říká.“

Ale on řekl: „Dobrá, ale musíš přiznat, že o tom světě se mýlí.“

Odpověděl jsem: „Bible se nemýlí, nikdy se nemýlí.“

On řekl: „No, přece vidíš, že hory vznikly následkem vulkanické činnosti. A ty říkáš, že Bůh stvořil svět v průběhu šesti dnů?“

Já jsem odpověděl: „Ale Bible to tak neříká. Vidíš, ty sis to pouze myslel, že to tak říká.“ Dále jsem řekl: „Přejdeme teď na její počátek, abychom našli odpověď na tvůj argument.“ V 1. Mojžíšově, v 1. kapitole se říká: „Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi“ a tečka. Jak dlouho to dělal? Já nevím. On nám to neřekl. Ale: „Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi“ — tečka. Dále se říká: „Země pak byla pustá...“ a právě tehdy se o ní začal zajímat, rozumíte. Oni prostě zaměstnávají mozek hloupostmi. Rozumíte, Bůh stvořil tento svět. Možná ho tvořil v průběhu stovek triliónů let; já nevím, jak dlouho jej tvořil, ale stvořil ho. A On nemluví, jak dlouho ho tvořil a ani to není naše věc, jak dlouho to trvalo. On prostě řekl: „Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi,“ tečka. Tím to končí. Tím je toto téma uzavřeno.

„Podtež nu, a poukažme sobě, praví Hospodin: Budou-li hříchové vaši jako červec dvakrát barvený, jako sníh zbělejší; budou-li červení jako šarlat, jako vlna budou.“
(Izaiáš 1:18)

Cervenou vždy považujeme za barvu nebezpečí. Červená barva znamená nebezpečí nebo ohrožení života, a tak dále. Ale červená barva v Písmu svatém znamená vykoupení skrze krev. Nevěstka Rachab — tehdy spustila z okna červený pruh; a skrze celou Bibli je to červený pruh. Vykoupení přichází skrze červenou barvu — skrze prolitou krev. A bez prolití krve není odpuštění hříchů. A tak jak Bůh řekl: „Vezměte jalovici, která je celá červená, bez jediné skvrny něčeho jiného, ale je dokonale červená.“ Protože Bůh se díval skrze červenou barvu. Víte, jak vypadá červená barva, jestliže se na ni díváme skrze červenou? Červená barva skrze červenou, dělá bílou. Zkuste to jednou. Červená skrze červenou tvoří bílou. A tak když se Bůh na nás dívá skrze Ježíšovu krev; na nás, kteří jsme šarlatově rudí hříchem a pokrytí krví, On nás vidí bílé jako sníh. „Budou-li hříchové vaši jako červec dvakrát barvený, jako sníh zbělají.“

Bůh, dívajíc se skrze krev, tě již více nevidí jako hříšníka. Vidí tě vykoupeného. Amen. Jsi vykoupen, neboť On tě vidí vždy skrze Krista. Právě díky tomu můžeme být dokonalí. Ne dokonalí v tom smyslu bezhříšnosti, ale když jsme v Kristu, jsme dokonalí v očích Božích. Proto On řekl: „Dokonalí budete, jakož i Otec na nebesích dokonalý jest.“

Pavel v 10. kapitole Židům se snaží vysvětlit, že Zákon byl stínem dobrých věcí, které měly přijít, ne samotným obrazem těch věcí. On nemohl učinit přicházejícího dokonalým, protože Bůh se tehdy díval skrze zvířecí krev. Avšak dnes se dívá skrze krev svého Syna. Dokonalost přichází skrze Ježíše Krista.

No, já nejsem dokonalý ve vašich očích. Vy možná nejste dokonalí v mých očích. Ale jak vypadáme v Božích očích? O tom to právě všechno je. A pokud jsi znovuzrozen do Kristova těla, potom tě Bůh vidí stejně dokonalým, jako byl sám Kristus. Amen.

Není to nic, co bys mohl udělat, to není skrze skutky, které můžeš dělat. Je to díky milosti, kterou ti Bůh dal v té oběti; a jestli jsi ji přijal, jsi v Božích očích dokonalý, vykoupený, omytý Beránkovou krví, bez viny, bez vady, bez poskvrny. Není to nádherné?

„Tehdy přišel Ježíš od Galilee k Jordánu k Janovi, aby pokřtěn byl od něho. Ale Jan velmi zbraňoval jemu, řka: Já mám od tebe křtění být, a ty pak jdeš ke mně? A odpovídaje Ježíš, dí jemu: Nechej nyní; neboť tak sluší na nás, abychom plnili všelikou spravedlnost. Tedy nechal ho. A pokřtěn jsa Ježíš, vystoupil ihned z vody; a aj, otevírána jsou mu nebesa, a viděl Ducha Božího, sestupujícího jako holubici, a přicházejícího na něj. A aj, hlas s nebe říká: Tentot jest ten můj milý Syn, v němž mi se dobře zalíbilo.“
(Matouš 3:13–17)

Tedávno jsem s někým o tom diskutoval. Zjistil jsem, že to k ničemu nevede, protože žádný člověk nemůže přijít k Bohu, jestliže ho On nepředzvěděl a nepovolal před založením světa. „Všechny, které mi dal Otec, přijdou ke mně,“ řekl Ježíš. Rozumíte? A ten člověk — on byl zarputilým trojičným, postavil se před třídu a řekl: „Moji drazí přátelé, bratr Branham je jedním z nejmilejších lidí. Ale v té diskusi se bratr Branham vykroutil ze všeho — jako žízala v citrónu. Chtěl bych vidět, jestli se vykroutí také z tohoto.“ (A samozřejmě všichni účastníci diskuse si drželi svá rozhodující esa, aby je použili na konci diskuse.) Tak tedy, potom on řekl: „Při Jeho křtu, v Matoušově evangeliu 3. kapitole vidíme tři osoby, výslovně tři různé osoby: Syna, stojícího na břehu, Ducha svatého jako holubici uprostřed nich a Boha Otce, mluvícího z nebes.“

On z toho vyčetl něco, co *Slovo* nemluví, podobně jako v Matoušově evangeliu 28:19; lidé to chápou jinak, než jak to říká Bible. On vůbec neřekl: „Křtíte je ve jménu Otce, ve jménu Syna, ve jménu Ducha svatého.“ On řekl: „Křtíte je ve jménu Otce, Syna a Ducha svatého,“ kterým je Ježíš Kristus.

Oni teď říkají, že to byl Syn, který tam stál na břehu; byl tam Bůh Duch svatý v podobě holubice, vznášející se nad Ním, a také Bůh Otec, mluvící z nebes.

No, a to vypadá, jakoby zazněly tři různé hlasy ze třech různých míst. Uvědomujeme si, že „nebesa“ znamenají prostor nad námi, atmosféru, nebo cokoli to je — v nebesích.

Když byl Ježíš pokřtěn, ihned vyšel z vody a hle, „nebesa se pro Něj otevřela a spatřil Ducha Božího.“ Myslím si, že tvrdili, že Bůh byl v nebesích a mluvil. „Duch Boží ve formě holubice“ — holubici byl Bůh. Rozumíte? Zrovna nedávno jsme to tady probírali. Duch svatý a Bůh, to je jedna a tatáž Osoba. Rozumíte? Jsou to prostě Jeho tituly. A On viděl Ducha Božího. Nebyl to jiný Bůh tam v nebi nahoře, jež mluvil, ale Duch Boží byl ve formě holubice. Byl to Duch svatý a byl to Bůh — tatáž Osoba.

Duch Boží jako holubice sestoupil dolů a hlas z nebe (jež byl nad Ním) řekl: „To je můj milovaný Syn, ve kterém se mi zalíbilo přebývat.“ (Ve skutečnosti v tom správném překladu mají sloveso před příslovcem, jako všechny cizí jazyky. „To je můj milovaný Syn, ve kterém se mi zalíbilo přebývat“ nebo „ve kterém rád přebývám.“) Byl to Bůh, vcházející do Ježíše a v Ném byla plnost Božství tělesně. A tady máte vašeho Otce, Syna a Ducha svatého — ve jménu Ježíš Kristus. Jistě. Chápete to? Neexistuje žádné místo v Bibli, které by mluvilo o třech bytostech, o třech bozích. Nic takového neexistuje. To je absolutně pohanství. Pochází to z pohanů. No, je to zcela určitě tak bezedné, jako samotné peklo. Rozumíte? Nic takového neexistuje.

„Adam pak poznal Evu ženu svou, kterážto počavši, porodila Kaina a řekla: Obdržela jsem muže na Hospodinu. A opět porodila bratra jeho Abele. I byl Abel pastýř ovcí, a Kain byl oráč.“
(1. Mojžíšova 4:1-2)

Bůh nikdy nezorganizoval nějakou denominaci. On byl vždy proti tomu a Slovo je také proti tomu. Ale oni se toho křesťovité drží. A tak vidíte, co oni produkují? To ukazuje na to, kdo je jejich otcem a matkou. To souhlasí. Je to přesně tak. Je to tak nemanželské, jako byl Kain. Takové dítě — bastarda — on zplodil z Evy. Oni odstoupili od Slova a potom — vidíte, co ona porodila? Přesně totéž zrodila církev — stejnou věc. Mohu vám to dokázat na základě Písma. A proto také vzdělání a civilizace přišla skrze Kaina. To přesně souhlasí. Oni tvrdí, že jsou Božími syny, avšak oni jsou zrozeni v denominaci — vyškoleni v denominaci, znalci Písma, a tak dále. To přesně souhlasí. Chytří, inteligentní; ó, aj — takový byl had, jejich otec. Je to tak. Zrovna tak chytří a vzdělaní kazatelé, jako byl Kain. Rozumíte? Je to přesně tatáž věc.

Řeknete: „Bratře Branhame, je to pravda?“ Otevřte si 1. Mojžíšovou 4:16 a přesvědčte se. Vraťte se sem na okamžik do 1. Mojžíšové 4:16 a zjistíte, jak se to stalo. Tedy odšel Kain od tváře Hospodinovy, bydlil v zemi Nód, k východní straně naproti Eden. Poznal pak Kain ženu svou, kterážto počala a porodila Enocha. I stavěl město, a nazval jméno města toho jménem syna svého Enoch. Potom čteme o Jubalovi a dalších potomcích, oni přicházeli — tvůrci hudebních nástrojů, hudby, a tak dále. Civilizace přišla skrze Kaina. To souhlasí. Stavěli města, nástroje, vědci, pocházející z Kaina — semeno hada.

Všimněte si nyní 25. verše. „Poznal pak ještě Adam ženu svou.“ Nu, on ji poznal jednou a ona porodila dvojčata. Zkoumejte Písmo. Ona porodila Kaina a Abele. Z jednoho aktu dvě děti.

Nedávno mi bylo řečeno, že se to nemohlo stát. Jenže zrovna teď máme takový případ v Tucsonu u soudu. Jistá žena porodila černé a bílé nemluvně zároveň. Říkalo se, že je to nemožné. Ale ona může mít dvě plodná vajíčka v téže době. Právě se tímto případem zabývají u soudu. Já vím, že u feny to existuje. U zvířat je to možné. A ona otěhotněla tímto způsobem. Bílý otec řekl: „Já se budu starat pouze o své vlastní dítě, ale ne o jeho.“ A ta žena přiznala, že měla se svým mužem poměr ráno a s černochem odpoledne. Lékař řekl, že pokud se toto stane v průběhu dvaceti čtyř hodin, může být oplodněná podruhé, pokud tam je další plodné vajíčko. A tak to ona udělala, přesně to se tam stalo. Toho rána satan v hadovi, Adam odpoledne. Ona měla dvě děti.

„Enoch pak byl v šedesáti a pěti letech, když zplodil Matuzaléma. A chodil Enoch stále s Bohem po zplodění Matuzaléma tři sta let, a plodil syny a dcery. I bylo všech dnů Enochových tři sta šedesáte a pět let. A chodil Enoch stále s Bohem a nebyl více vidín; nebo vzal ho Bůh.“
(1. Mojžíšova 5:21–24)

Včera jsem hovořil s jedním drahým bratrem, jenž tady sedí se mnou. On řekl: „Bratře Branham, řekl jsi jednu věc, která mne vždy šokuje.“
Zeptal jsem se: „Co to je, bratře?“

A on řekl: „Pohled, cos řekl, (a to je pravda) — že menšina — že jenom malá skupinka lidí bude spasena ve dnech Jeho příchodu.“

A debatovali jsme o tom, jak Ježíš řekl: „Těsná je brána a úzká je cesta a málo je těch, kteří ji nalézají.“

Všimněte si, Bible říká: „Ale jakož bylo za dnů Noe, v kterémžto málo, to jest osm duší, zachováno jest skrze vodu, tak bude i při Jeho příchodu.“

On řekl: „Všimni si, bylo tam pouze osm duší.“

Odpověděl jsem: „Ty vidíš pouze polovinu tohoto obrazu.“

Ano, Noe byl předobrazem toho zbytku, jenž byl přenesen; ale ne té skupiny, která bude vzata.

Enoch, jeden člověk, odešel ve vytržení, dříve než nastala potopa, což poukazuje na to, že církev nevejde do soužení nebo do něčeho takového. Enoch byl přenesen; jeden člověk. Ó, církev bude možná početná, ale nevěstou bude pouze malá skupina — ti, kteří tvoří nevěstu. No, církev možná bude mít velký počet lidí. Vidíte, porovnejte si osm k jednomu. Nevěsta bude osmkrát menší než církev. „A jestliže spravedlivý sotva bude spasen, kde se ukáže bezbožník a hříšník?“ Ti, kteří vědí, že nesmí takto jednat, a přesto to dělají, ti, kteří následují pravidla církve místo Slova, kde se potom tedy ukážou, i když se nazývají křesťany, přijímající jméno Kristovo?

Tak tedy, Noe byl dokonalým předobrazem těch, kteří byli přeneseni. Připomeňme si, když Noe vyšel, Cham byl s ním. Hřích byl stále uprostřed nich. Hřích prošel dál — skrze koráb; nevíra, pochybnost přešla skrze koráb, byli přeneseni nad soudem, ale Enoch se vznesl výš než koráb. On odešel do přítomnosti Boží, avšak Noe přečkal potopu v *korábu* a vyšel z něj, a hřích tam zůstal (předobraz tisíciletého království), stavu tohoto světa!

„Stalo se pak, když se počali množiti lidé na zemi, a dcery se jim zrodily, že vidouce synové Boží dcery lidské, any krásné jsou, brali sobě ženy ze všech, kteréž oblibovali.“
(1. Mojžíšova 6:1-2)

ynové Boží padli z důvodu krásných tvarů a tváří lidských dcer. A přesně totéž máme i dnes, znovu ta stejná věc.

Srovnejte tento nynější den: Rozmnožování lidí; ženy jsou čím dál tím krásnější, synové Boží upadají, uzavírají manželství a vdávají dcery, rozvádějí se, vedou cizoložný život, a tak dále.

„Kdepak,“ řeknete, „moment, bratře Branhame, já nevím...“ Poslyš, bratře, dříve než něco řekneš, poslechni si toto: Ježíš Kristus řekl, že kdokoliv pohledí na ženu s žádostí, ten již zcizoložil v srdci svém. Když muž vychází ze své kanceláře nebo z kostela, vychází ze svého domu a vyjde na ulici, co jiného může vidět, než vystavené ženské tělo a krev z každé strany — zvýrazňují své tvary, malují si obličej. On je pokoušen. To je to, co Bůh řekl, že se bude dít. Když se to začalo dít, čas byl velice blízko. Jako bylo ve dnech Noe, kdy synové Boží uviděli dcery lidské, jak krásné jsou, pojímali je sobě za ženy. Rozumíte? Zde to máte.

Premýšlejte teď. Zjišťujeme, že totéž se děje i dnes. V průběhu historie vidíme, že ženy měly tak veliký sexuální půvab, že synové Boží začali stavět ženám svatyně. Takové, jako například Venušinu svatyni, a tak dále. Oni stavěli svatyně a klaněli se jim. Pokud říkáte: „Bratře Branhame, dnes už nemáme takové věci, jak toto, nemůžeš to srovnávat s dnešní dobou.“ Promiňte, přátelé. Já si myslím, že dnes je to ještě horší, než to bylo tehdy.

Co vidíme? Člověk nemůže vzít do ruky ani noviny, protože všechno, nač se dívá, je propletené ženami. Nádherné ženy na každé etiketě whisky, v časopisech — sexy — nemorálně oblečené ženy. Celá televize a všechno ostatní je přeplněné sexy oblečenými ženami, půvabnými ženami. Stejně tak na reklamách cigaret a na všem, na co se člověk jen podívá, uvidí nějakou atraktivní ženu. Ani na reklamu hedvábných punčoch se nemůžete podívat, aniž by člověk přitom nezavadil o pěkně formované, štíhlé nohy. A to je pravda. Ale proč tomu tak je?

Vzpomínám si na jednoho člověka, u kterého jsem kdysi pracoval — Chrise Meisnera, který bydlí tam na horním konci ulice. Mnoho z vás si pamatuje Chrise Meisnera. Jeho žena, Lilian — myslím, že ji říkali, Lili — rozená Ellingerová. Bývala to půvabná dívka, a tak jeden člověk prosil jejího otce o svolení, aby mohl umístit její obličej, její fotografii, její profil na bonboniére. A ten starý, německý luterán se postavil a řekl: „Beru to jako urážku, pokud umístíte fotografii mé dcery na bonboniére a ony budou šířeny po celé zemi.“ A co se děje dnes, kdy reklamní tabule, televize a vše, na co se člověk podívá, jsou nemorální, vulgární a sexy bezbožně vypadající ženy? Je to tak. Co to je? Ten starý vlak stojí nyní před semaforem. Bible to říká; ale brzy přijede. Slyšíme hlas.

„Nebo jestliže odpustíte lidem poklesky jejich, odpustí i vám nebeský Otec vás. Jestliže pak neodpustíte lidem pádů jejich, aniž Otec vás odpustí vám pádů vašich.“
(Matouš 6:14-15)

Jestliže existuje v mém životě nějaká věc, která mi pomohla porozumět, že Duch svatý vstoupil onoho dne do mého života, bylo to toto: Byl jsem horkokrevným, vášnivým lrem — po meči i po přeslici. A měl jsem neustále rozbitá ústa, že jsem téměř ani nemohl jíst, protože mi někdo namlátl, jelikož jsem se míchal do věci a vyskakoval tam, kde jsem neměl. Měl jsem vybité některé zuby, a nyní mám umělé, protože jsem mluvil tam, kde jsem se neměl vůbec ozývat nebo cokoliv mluvit. Vždy jsem měl problémy.

Mé učitelce ve škole jsem řekl: „Paní, nemůžu si pomoci. Dostávám se neustále do problémů.“ Zkrátka jsem jí řekl: „Nemůžu si pomoci.“ Chudinka, stará paní Templová, ona právě nedávno odešla do Slávy. Ona říkala: „Víš, miláčku.“ Posadila si mne na kolena, objala mě a začala plakat. Poprvé v životě jsem od někoho pocítil takovou lásku — od té staré ženy. Ona prostě plakala nad mojí hlavou. Řekla: „Billy, něco pro tebe vymyslím, miláčku. Dám ti kousek provázku.“ Bylo mi tehdy teprve asi tak dvanáct let a byl jsem velice vznětlivý. Učitelka mi řekla: „Billy, vezmi si ten krátký provázek a kdykoliv tě popadne vztek, prostě se na chvíli zastav a udělej na něm devět uzlů.“ A dále řekla: „Když to uděláš, potom mi ten provázek přines. Vsadím se, že tvůj vztek bude pryč.“

Odpověděl jsem: „Paní Templová, vy jste tak hodná.“ Řekl jsem: „Zkusím to.“ Rozumíte? A vložil jsem si ten provázek do kapsy. Nebyl jsem na dvorku ani pět minut a už mne někdo uhodil. Tedy, začal jsem vázat ty uzlíky, ale víte, sáhnul jsem pro provázek do kapsy, vytáhl jej a začal jsem vázat první uzel. Ale provázek jsem zahodil a odešel. Rozumíte? Nedokázal jsem to prostě praktikovat.

A tak jsem řekl: „Já bych nikdy nemohl být křesťanem.“ Ale dovolte, něco vám řeknu: „Oné noci, tam na břehu řeky Ohia, když Duch svatý na mne sestoupil, tehdy vzal ode mne vznětlivost. To skončilo. Sám bych se toho nikdy nezbavil. Nemohl bych být křesťanem, protože bych nad tím nikdy nemohl zvítězit.“ Říkával jsem: „Je to něco, co se ve mně zrodilo.“ Říkával jsem: „Človče, můj otec byl horkokrevný a má matka napůl Indiánka; měla v sobě tolik vznětlivosti, aby zaútočila na roztočený kotouč cirkulárky.“ Říkával jsem: „Cože, na mě? Ó, hochu, každý, kdo by si na mě troufnul, by dostal za své a basta. I kdybych musel za ním vylézt na poslední přičku žebříku, abych mu to vrátil, určitě bych to udělal.“

Ale nyní mne můžete vytáhnout na dvorek, válet mne po zemi a mlátit. Rozumíte? Proč? To už nejsem já. Proč na to chci upozornit? Něco se stalo. Ta stará síla, ten starý William Branham zemřel a Někdo vešel do něj. A to působí, že mi je líto mých nepřátel. Jestliže mi někdo ukřivdí, nemodlím se proti němu, ale modlím se za něj.

Tímto způsobem mne vlastně Duch svatý zkoušel onoho večera v Nové Anglii, než se to stalo tady. Když mi dal moc a řekl: „Jen řekni tam těm lidem to, co jim chceš říct.“ Oni se ve shromáždění chovali velice nemorálně. Já jsem pohleděl tam dolů a řekl jsem: „Já vám odpouštím.“ To bylo přesně to, co si On přál. Rozumíte, odpouštějte svým nepřátelům.

„Svíce těla jestiť oko; protož jestliže by oko tvé sprostné bylo, všecko tělo tvé světlé bude.“
(Matouš 6:22)

Nuže, musí to být upřímnost motivu, upřímnost srdce, upřímnost oka — hled' svým okem na zaslíbení. Jestli jsi dnes ráno nemocen, jestli jsi onemocněl, je nám dáno jedno velké zaslíbení. Ne skrze Elizea, ale samotným Bohem. „Jestliže můžeš věřit, nezáleží na tom, co říká doktor, co se děje kolem dokola, drž se prostě zaslíbení.“

Eliáš mu předložil podmínku: „Jestli mne uvidíš, když budu odcházet, sestoupí To na tebe.“ Bylo dáno zaslíbení: „Jestli věříš, všechny věci jsou možné pro ty, jež věří.“

Někdy se dívám sám na sebe a mám dojem, že jsem byl ve svém životě takovou medúzou. Čekal jsem a čekal a propásl jsem příležitost přivést mnoho tisíc duší do Království — protože jsem čekal, a nadmíru jsem spoléhal na duchovní dar a říkal si: „Pane, jestliže mi jen ukážeš a jestli mi dáš vidění, co mám dělat.“ A i když mi dal Bůh vidění, já jsem se přesto nechal přesvědčit někým jiným k něčemu úplně jinému. Ó, ach. Nedošel jsem do toho stádia, jak to dělám dnes, ale cítím, že jde o víru a musíme vykročit ve víře, protože to je zaslíbení. A ty věci, které On učinil a ta uzdravení, které On vykonal a zázraky, došlo to dokonce až tak daleko, že sestoupil na Zem a nechal se vyfotografovat vedle mne, a tak dále, což se nikdy předtím od počátku světa nestalo. A já jsem pak stál nerozhodný jako medúza; a tak jsem dokonce znechucen sám sebou. Nastala doba, abychom upírali svůj zrak na zaslíbení. A toto z Boží milosti mám v úmyslu činit. Uvědomuji si, že každý ďábel v pekle na to bude útočit. Ale z Boží milosti mám v úmyslu upírat svůj zrak na zaslíbení.

Eliáš řekl: „Jestli mne uvidíš, až budu odcházet, obdržíš, zač prosíš.“ Je to pravda. Musíš upírat svůj zrak na zaslíbení. Co kdyby on vyšel ze školy, otočil se dozadu a řekl: „Haló, chlapci, pohledte, jak se mi nyní daří, následuji těsně proroka.“ On by možná padl. Ale on nehlédl na to, co si o něm myslí škola nebo co si myslí všichni učitelé. Nebral ohled na to, co si myslí sousedé nebo všichni ostatní nebo kdo se na něj dívá. Udržoval svou víru v zaslíbení.

To, co dnes potřebujeme, je víra v Boží zaslíbení a nehlédme na to, co říká ten či onen. Jak řekl jistý bratr: „Jeden kazatel měl dvě dcery, které byly němé (on kritizoval Boží uzdravení), a proto nemohly být uzdraveny.“ Nevšímejte si kritiků. Držte se vírou zaslíbení. Bůh řekl: „Modlitba víry uzdraví nemocného a Bůh ho pozdvihne.“ Jestliže On může učinit, aby jeden hluchoněmý slyšel, taktéž může způsobit, aby i druhý hluchoněmý slyšel. Na základě neomylných důkazů víme, že On to koná. Držme se vírou zaslíbení, mějme naše oči, uši a srdce upřímné a hledme jednomyslně na Ježíše Krista; On může vykonat to, co zaslíbil.

„Vcházejte těsnou branou; nebo prostranná brána a široká cesta jest, kteráž vede k zahynutí, a mnoho jest těch, kteříž vcházejí skrze ni. Nebo těsná jest brána a úzká cesta, kteráž vede k životu, a málo jest nalézajících ji.“ (Matouš 7:13–14)

Před několika lety jsem hovořil s jistým indiánským průvodcem, který se ztratil na poušti. Jmenoval se Tim Coy. Velice známý průvodce. A on se ztratil v Arizoně na poušti a nemohl najít cestu zpět. Byl to křesťan, slavný křesťanský muž. Řekl: „Sesedl jsem z mého koně; modlil se a prosil o vodu. Ztratil jsem cestu a nemohl jsem najít ten správný směr. Netrvalo dlouho a narazil jsem na stezku, po které, jak se zdálo, běžel bizon nebo nějaké jiné zvíře.“

Dále řekl: „Moje stará klisna — jmenovala se Bessi, začala ržát a já jsem nasedl a zkoušel jsem jet dál. Ale ona byla velice slabá, nemohla mne unést.“

A řekl: „Kdysi mi někdo řekl, že taková stopa obyčejně vede k napajedlu. A tak jsem se snažil jet dál, ale má klisna už byla velice slabá. Byl jsem tou stezkou tak rozrušený, že jsem zkoušel jít po ní sám. Ale víte, zjistil jsem, že jsem také vyčerpan a podlamuji se mi nohy. Byl jsem velice slabý. Myslel jsem, že je to můj konec.“

Dále řekl: „Stěží jsem se znovu vyšplhal do sedla a vyrazil.“

„Po mé pravé straně se objevila nevýrazná, úzká stezka, která se stáčela doprava. Má stará klisna Bessi chtěla odbočit na tuto stezku, ale já jsem ji okřikl: ‚Sejdi z ní, Bessi. Nemůžeš jít touto stezkou. Tudy přece vede ta správná cesta. Je širší a lepší. Tímto směrem šlo více zvíře. Ta vede k vodě.‘ Ale ona začala ržát a chtěla jít tou vedlejší stezkou.“

„Měl jsem na botách okrouhlé ostruhy. Dříve než jsem si to uvědomil, bolestivě jsem ji zranil ostruhami, usilujíc přimět ji, aby šla tou širší stezkou. V tu chvíli začala klopýtat, padala na kolena. Seskočil jsem a pohlédl na ni. Stála tam vyčerpaná na smrt a dívala se na tu úzkou stezku, ržála a krev jí stékala z boků v místech, kde jsem ji ranil ostruhami. Chvilí jsem tam stál a přemýšlel: ‚Ó, co si teď počneme. Snad jsme neměli ani vyjždět.‘ Laskal jsem ji po hlavě a řekl jsem: ‚Bessi, častokrát jsem slýchal, že zvířata mají instinkt a možná, že ta široká cesta nevede vůbec ke zřídlu.‘“

Bratře, teď ti něco řeknu: „Široká je cesta, která vede k zahynutí, a mnoho je těch, kteří po ní krácejí. Neboť těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu, a málo je těch, jež ji nalézají.“ Nechoď společně s davem. Jdi s Kristem!

A on řekl: „Bessi, ty jsi mne nesla přes celou poušť a byli jsme společníky. Ty jsi mne zanesla na hřbet bezpečně až tak daleko; tak tedy já ti budu důvěřovat až do konce cesty.“

Nechci přirovnávat Ducha svatého ke koni, ale bratře, požehnaný Duch svatý mne vedl skrze všechna ta léta a já mu budu doufat až do údolí stínu smrti. Já prostě budu čerpat z toho nádherného prožití, které mám, abych mohl jet dál.

Klisna se začala belhat po té úzké stezce. A on řekl, že neujeli víc než půl kilometru a ona skočila do velkého zřídla vody a zůstala u něj, těšíc se z jeho požehnání. Ta stezka vypadá tak nenápadně, ale na jejím konci se nachází „pramen plný krve, plynoucí z žil Emanuelových a hříšníci, jež jsou ponořeni do tohoto pramene, jsou očištěni ze všech špinavých skvm“.

„A když vcházel Ježíš do Kafarnaum, přistoupil k němu setník, prose ho, řka: Pane, služebník můj leží doma šlakem poražený, velmi se trápě. I dí jemu Ježíš: Já přijdu a uzdravím ho. A odpovídaje setník, řekl: Pane, nejsemť hoden, abys všel pod střechu mou, ale toliko rci slovo, a uzdraven bude služebník můj. Nebo i já jsem člověk pod mocí, maje pod sebou žoldnéře, a díím-li tomuto: Jdi, tedy jde, a jinému: Přijď, a přijde, a služebníkmu svému: Učiň toto, a učiní. To uslyšev Ježíš, podivil se, a jdoucím za sebou řekl: Amen pravím vám, ani v Izraeli tak veliké víry jsem nenalezl. Pravím pak vám, žeť přijdou mnozí od východu i od západu, a stoliti budou s Abrahamem, s Izákem a s Jákobem v království nebeském, ale synové království vyvrženi budou do temností zevnitřních. Tamť bude pláč a škřipění zubů. I řekl Ježíš setníkovi: Jdiž, a jakžs uvěřil, staň se tobě. I uzdraven jest služebník jeho v tu hodinu.“

(Matouš 8:5-13)

Líbí se mi postoj tohoto setníka, o kterém jsme právě četli. Byl to člověk, který se cítil nehodným. Jak dlouho se cítíš nehodným těchto pozeňání, o které prosíš, tak jsi zrovna tou vhodnou osobou je přijmout. Ale pokud dojdeš k takovému přesvědčení, že Bůh je prostě povinen ti je dát, tak se mýlíš. My jsme dlužni Bohu, Bůh není ničím povinován. My jsme Božími dlužníky.

A ten Říman, Ital, kdokoliv to byl, řekl: „Pane, nejsem hoden, abys vešel pod mou střechu, ani se necítím hoden, abych se před Tebou postavil.“ Jinými slovy: „Poslal jsem služebníky do tvého sboru, aby se s Tebou setkali a přednesli Ti moji prosbu. Ale já věřím. Já vím, že Ty jsi člověk, jenž má autoritu, protože i já mám autoritu. A Ty nemusíš přijít do mého domu, abys vložil ruce na mého služebníka. Nemusíš sem přijít a modlit se.“

Všimněte si. Musíte to teď určitě pochopit. On řekl: „Neboť i já jsem člověk pod mocí, a řeknu-li tomuto: Jdi a učiň toto, on to učiní. A jestliže mu řeknu, přijď, pak on přijde. Mám autoritu. A ti, jež jsou mi podřízeni, mne musí poslechnout.“

On věděl, že to byl Syn Boží a každá nemoc, každý démon mu podléhal. A tak On musel udělat pouze jedinou věc — prostě vyřknout Slovo, ne modlit se, jednoduše vyřknout Slovo — to bylo všechno, a Ono se vyplnilo, neboť každý démon Jej musel poslechnout. Věříte tomu dnes večer? Každý démon bude poslušný Bohu. Musí být.

Všechno musí být poslušno Bohu a bude poslušné i tobě, jestliže máš víru.

„Byla pak všechna země jazyku jednoho a řeči jedné. I stalo se, když se brali od východu, našli pole v zemi Sinear, a bydlili tam. A řekli jeden druhému: Nuže, nadělejme cihel, a vypalme je ohněm. I měli cihly místo kamení, a zemi lepkou místo vápna. Nebo řekli: Nuže, vystavějme sobě město a věž, jejíž by vrch dosahal k nebi; a tak učiňme sobě jméno, abychom nebyli rozptýleni po vsi zemi.“ (1. Mojžíšova 11:1–4)

Dříve než Abraham učinil jakoukoliv věc, aby si to mohl zasloužit, Bůh ho povolal. To bylo všechno. On byl prostě Kaldejcem, bydlícím tam ve městě Ur, do kterého se přestěhoval z údolí Sinear, od Babylonské věže, od modlářství. Věřím, že jeho otec byl modlár. A myslím si, že Lában, i když tam přišel spolu s ním, to s tím také zkoušel, protože on měl bůžky. Odkud by je jen mohl získat, pokud by nepocházel od Babylonské věže? A z potomků Cháma pocházel Nimrod. A právě Nimrod vystavěl Babylonskou věž, což bylo modlářství, první modlářství na zemi.

A pozorujte tu Babylonskou věž, jak ona procházela celým Písmem. Babylonská věž — existovala po dobu všech věků a její konec je zde, ve Zjevení — křesťanské náboženské modlářství, jež předstírá, že je křesťanstvím. Ó, Jan ji viděl ve Zjevení 17 a obdivoval ji, její rozmach a vzhled, nosila Ježíšovo jméno, a tak dále a přitom pronásledovala a mučila svaté živého Boha. Anděl řekl: „Pojď sem a ukážu ti, kdo ona je.“ Řekl: „Ona je velkou církví, která se rozprostírá na mnoha — na sedmi pahorcích a vládne nad zemí, a tak dále; a jak ona pila krev Kristových mučedníků.“ Ó, milosti.

Lidé, žijeme v posledním čase. Kolik z vás posluchačů slyšelo před několika lety na tomto místě, že mne chtěli uvěznit za to, že jsem kázal na téma „Znamení šelmy“? Když jsem řekl, že Mussolini — když on poprvé přišel k moci, je tomu více než dvacet let, řekl jsem: „Jestliže Mussolini někdy vtrhne do Etiopie, запиšte si to, už nebude nikdy klid, dokud nepřijde Ježíš Kristus.“ Řekl jsem: „Povstanou tři velké ismy: komunismus, fašismus a nacismus.“ A dále jsem řekl: „Ony vyústí do jednoho ismu; a on zavládne nad světem a spálí město Vatikán.“ Vzpomínáte si, jak jsem to před mnoha lety řekl. A přesně tak se to stalo.

Pověděl jsem: „Krátce před tím, než nastane ta doba, naše auta budou...“ (Už bylo zkonstruováno auto, je už tomu dávno, před dvaceti, možná pětadvaceti lety. Vzpomínáte si? — Něco více než před dvaceti lety.) Řekl jsem: „Ony budou ve tvaru vajíčka. Tak budou zkonstruovány. To bylo vidění. Budou víceméně takto vypadat nebo velice podobně.“ A právě taková auta budou těsně před vytržením.

A tak Bůh dnes všude probouzí církev, dává ji do pořádku, aby ji mohl vzít ve vytržení — ona musí mít víru k vytržení, dříve než bude moci ve vytržení odejít.

„A když hleděl na zástupy, slitovalo se mu jich, že byli opuštěni a rozptýleni jako ovce, nemající pastýře. Tehdy řekl učedníkům svým: Žeň zajisté jest mnohá, ale dělníků málo. Protož prostě Pána žně, ať vypudí dělníky na žeň svou.“

(Matouš 9:36–38)

Víte, že existují určité věci, které musíme udělat, protože Bůh nemůže působit, dokud je neuděláme? Věděli jste to? Pohledte, my jsme ratolesti; a On je vinný kmen. Ale vinný kmen nemůže nést ovoce, jsou to ratolesti, které nosí ovoce. Souhlasí to? On obstarává energii, ale my musíme tu práci vykonat. Rozumíte, co tím míním? Duch svatý je tady dnes večer, jak Jej vidíte každý večer. On vás zná, ale On promlouvá pouze jediným způsobem, totiž skrze nás. Je to pravda? Naše ruce jsou Jeho rukama a naše oči jsou Jeho očima.

A nyní vidíme, že On nám dává věci. No, a jednoho dne tam Ježíš stál a díval se na žně. (Víte, že On je Pánem žní?) On se díval na žně a řekl: „Proste mne, abych učinil to, co má být učiněno.“ Jinými slovy: „Modlete se, neboť žeň zajisté jest mnohá, ale dělníků málo. Protož prostě Pána žně, ať vypudí dělníky na žeň svou.“ On to nemohl udělat, dokud Jej o to nepoprosili.

Věděli jste, že Bůh věděl, že tu budeme dnes stát, již deset miliónů let předtím než byl založen svět? Věděli jste, že On věděl, že tady budeme dnes dopoledne stát? Nekonečný Bůh věděl o každé mouše, o každém komáru — dokonce kolikrát mrknou svýma očima, kolik tuku oni vyprodukují. Dříve než Země byla stvořena, On to věděl.

Vy teď řeknete: „Dobrá, jestliže On to ví, proč tedy potom kážeš?“ To je část Božího programu. Kázání to je Jeho program. Když se díval na apoštoly, díval se na žně. On řekl: „Žeň je jistě veliká, ale dělníků málo. Proto prostě Pána žně, ať vypudí dělníky na svou žeň.“ Kolik z vás si na to vzpomíná? Proč se tedy museli modlit k Pánu žně, aby vyslal své pracovníky na svoji žeň, když Pán žně tam stál a věděl, že to bude vykonáno? Proč?

Poslechněte si teď toto. Bůh to tak připravil, že Jeho program nemůže působit bez tebe a beze mě. A jak dlouho neděláme to, co Bůh od nás vyžaduje, ochromujeme Jeho program. Ale když církev pracuje pod pomazáním Ducha svatého, pak jsme v Boží vůli — vykonáváme Jeho program.

„Nebo dítě narodilo se nám, syn dán jest nám, i bude knížetství na rameni jeho, a nazváno bude jméno jeho: Předivný, Rádce, Bůh silný, Rek udatný, Otec věčnosti, Kníže pokoje.“
(Izaiáš 9:6)

Zdejší lidé v období Vánoc volají Mesiáše. Hmmm. Po čem oni touží? Co oni dostávají? Oni po tom touží. Touží vzít iniciativu do svých rukou. Dnešní svět touží převzít iniciativu do svých rukou. Církev chce převzít iniciativu do svých rukou. Avšak pohledte, co jim Bůh dal. Přáli si vojenského génia, přáli si vědeckého génia, ale Bůh jim dal Beránka, Dítě. Jaký kontrast. Myslíte si, že by to plačící Dítě přijali? Ale to bylo to, co potřebovali. Bůh ti dává podle tvých potřeb. Ovšemže. Oni obdrželi Dítě, když chtěli generála, ale obdrželi tiché a milé Dítě. Bůh nicméně znal jejich potřebu.

Když Bůh pošle Mesiáše, On bude přesně slovo za slovem v Bibli — přesně tím, kým byl poprvé. Volání tohoto světa — když vidíme politiky a všechny ostatní, jak dusí Boží život v církvi, a my voláme a Bůh nám to posílá a tehdy to odvrhujeme. To je pravda. „My bychom to nechtěli. Ne, jestliže se to neshoduje s našimi denominačními věrovyznáními, nemohli bychom to přijmout.“ Rozumíte? Ó, copak nechápete, čím jsou opravdové Vánoce? Ale lidé to přesto nechtějí. Oni to nechtějí tak, jak to Bůh posílá. Stále něco hledají, ale to nechtějí.

Proto jim Bůh v té době, když oni prosili, neposlal nějakého vojenského génia nebo nějakého velkého generála sestupujícího dolů, opásaného nějakou zbrojí a s nadpřirozeným mečem nebo kopím, aby mohl vládnout a vyhnat Římany a Řeky. A všechny ty zbývající vehnat do moře a nechat je znovu potopit. On jim neposlal nic takového, i když řekl, že to učinil v Mojžíšově době. Oni to tehdy potřebovali. Ale On jim poslal Spasitele, ale oni Jej přesto nechtěli. Mysleli si, že jsou spaseni. Rozumíte? A právě tak je to s církvemi dnes. V době Vánoc nacházíme svět — všude samá vánoční pozlátka a světýlka svatého Mikuláše. Jsou to pohanské tradice a zvyky, nahromaděny, jak v katolických, tak v protestantských církvích, a všechno je tak zkažené, jak jen může být. A Bůh jim posílá Spasitele. Cože? Zpět do Slova, Ducha svatého, Božího Mesiáše a jeho Pomazaného, aby pomazal jeho Církev a navrátil ji zpět do Slova. Myslíte si, že oni po tom touží? Vůbec ne. Oni to nechtějí. Oni to prostě odvrhli, jako vždy.

On posílá Spasitele, ale kvůli čemu On ho posílá? Chce vám tady dát něco, co vám pomůže. Ale existují předurčení lidé, jež to přijmou. Existovali takoví, když On přišel poprvé; a budou takoví, když přijde podruhé. Není důležité, co si o tom myslí světská církev. On to neposílá nadarmo. Někdo to přijme. Existuje někdo, kdo to obdrží, a to je vše; nebude to politický svět, ani politická církev, ať už je to cokoliv. Ale když o to prosíte a Bůh to posílá, pak to někdo přijme. Je to tak.

„Uslyšev tedy Abram, že by zajat byl bratr jeho, vypravil způsobných k boji a v domě svém zrozených služebníků tři sta a osmnácte, a honil je až k Dan. A odděliv se, připadl na ně v noci, on i služebníci jeho, a porazil je; a stíhal je až k Chobah, kteréž leží nalevo Damašku. I odjal zase všechno zboží; také i Lota bratra svého s statkem jeho zase přivedl, ano i ženy a lid. Tedy vyšel král Sodonský proti němu, když se navracoval od pobití Chedorlaomera a králů, kteříž byli s ním, k údolí Sáveh, kteréž jest údolí královské. Melchisedech také král Sále, vynesl chléb a víno; a ten byl kněz Boha silného nejvyššího. I požehnal mu a řekl: Požehnaný Abram Bohu silnému nejvyššímu, kterýž vládne nebem a zemí; A požehnaný Bůh silný nejvyšší, kterýž dal nepřátely tvé v ruce tvé. I dal mu Abram desátky ze všech věcí.“

(1. Mojžíšova 14:14–20)

My jsme dnes večer králové a kněží. Co na tom záleží, jestli něco máme nebo ne? Dokud máme Boha, jsme více než vítězové. Jsme více než vítězové. Nacházíme se v přítomnosti Boží a máme obecenství s Duchem svatým a přijímáme duchovní večeri Páně z ruky Toho, jenž vydal svědectví: „Já jsem ten, který byl mrtev a teď jsem znovu živ na věky věků.“ Sedíme tedy společně v nebeských místech v Kristu Ježíši! Ó, nechť je požehnáno Jeho svaté jméno. Jaký je v tom pak rozdíl?

„Ať stan neb chatka — nač bych se měl starat?

Tam nahoře stavěj pro mne palác.

Z rubínů a diamantů, ze stříbra a ze zlata,

jeho zásobárny jsou plné, On má nevýslovné bohatství.“

Jednou, když jsem se vracel z bojiště, potkal jsem se s Ním. Složil jsem na zem všechny své trofeje. Od této chvíle jsem již více nemusel bojovat. On bojuje za mě. Já jen odpočívám v Jeho zaslíbeních, vědom si toho, že jsem Jej poznal v moci Jeho zmrtvýchvstání. To je jediná důležitá věc. Co ještě může být důležitějšího?

Co jsme tedy schopni učinit? „Jak můžeme pečlivým staráním přidat ke své výšce byt jen jediný loket?“ Proč se staráš o to, jestli máš kudmaté vlasy, anebo máš to či ono? Co na tom záleží? Jestli jsi starý a máš šedivé vlasy, jestli jste shrbeni nebo ne, co na tom záleží? Amen! Tady to je pouze dočasné; jenom na chvíli, na okamžik, ale tohle je navěky věků. A když uplynou eony času a uběhnou věky, nikdy se nezměníte a budete procházet tou nekonečnou věčností věků. Tudiž, copak na tomhle záleží?

Ó, jsem tak rád, že jsem se s Ním potkal. Jsem tak rád, že mi jednoho dne podal chléb a víno — tentýž Melchisedech, jenž vyšel na setkání s Abrahamem, když se vracel z porážky králů. Jistě. „Bůh nebes“, Elohim, ten veliký JÁ JSEM, ne ten, kdo byl, ale JÁ JSEM v přítomném čase.

„Aj, ja posílám vás jako ovce mezi vlky; protož budete opatrní jako hadové, a sprostní jako holubice. Vystříhejte se pak lidi; neboť vás vydávati budou do sněmů, a v shromážděních svých budou vás bičovati. Ano i před vladaře i před krále vedeni budete pro mne, na svědectví proti nim, i národům. Když pak vás vydadí, nebudtež pečliví, kterak aneb co byste mluvili; dánoť bude zajisté vám v tu hodinu, co budete míti mluviti. Nebo ne vy jste, kteříž mluvíte, ale Duch Otce vašeho, kterýž mluví ve vás.“
(Matouš 10:16–20)

M už, neodcházejte dnes z modlitebny, říkajíc: „No, já tam rád chodím. Mám rád to zpívání a ti lidé v tom malém starém kostelíku se chovají velice přátelsky.“ Nedělejte to tak.

Bratře, dovol, ať se tvé srdce rozhoří. Řekni: „Poslyš, já s tím musím něco udělat. Musím vyjít a porozhlédnout se, jestli se mi někoho nepodaří přivést ke spasení.“

Neodcházej říkajíc: „Sláva Bohu, pokud nebudeš činit pokání, tak zahyneš.“ Ne, přistupuj k tomu něžně. Buď opatrný jako had, a nevinný jako holubice. Podívej, tak by se to mělo dělat. Přístup k dotyčné osobě; jestli chová kuřata, promluv s ním na chvíli o kuřatech. Rozumíš? A potom, aniž si toho všimne, budeš s ním rozmlouvat o Pánu. A jestli je to zemědělec, promluv s ním o zemědělství.

Jestli prodává auta, promluv s ním na chvíli o autech: „Ó, jaká máš pěkná auta,“ a tak dále. Rozumíš? Tak dlouho, dokud neuchopíš toho ducha, když Otec řekne: „Teď je ta vhodná chvíle, abys promluvil o jeho duši.“

Můžeš to rozvinout takhle, rozumíš: „To je krásné auto. Víš, automobilová přeprava je na vysoké úrovni. Ó, díky tomu se v našem národě zkrátily vzdálenosti mezi městy, máme k sobě blíž. Přátelé a matky se mohou vzájemně navštěvovat. Víš, je to nádherná věc mít taková auta, jaká prodáváš.“

„Ó, ano, opravdu.“ (Víte, on možná popotáhne ze svého cigára nebo cokoliv to je.)

„Ó, ano, pane, to je dobrá značka.“

„Vzpomínáš na ty starousedlíky, co by si pomysleli, kdyby něco takového uviděli?“ A prostě pokračuj tímto způsobem ve vašem rozhovoru, rozumíš?

A za chvíli řekni: „Ano, je tomu tak, jistě. Víš, existuje ještě jiná věc, která má větší význam; lidé můžou cestovat napříč touto zemí rychle na nějaké probuzení.“ Vidiš, po celou dobu si takhle otevíráš cestu, rozumíš.

A když pocítíš, že se ti něco postavilo do cesty, okamžitě zastav a odstup od toho. Jak jednou řekl jeden lékař v Phoenixu: „Pane, naplň má ústa dobrými slovy a pak, když jsem toho řekl už dost, lehce do mě šťouchni.“ Rozumíte? „Šťouchni do mě, když jsem toho řekl dost.“

„I bude bydleti vlk s beránkem a pardus s kozlátkem ležeti; tolikéž tele a lvíče i krmný dobytek spolu budou, a malé pacholátko je povede. Také i kráva a nedvědice spolu pásti se budou, a plod jejich spolu ležeti, lev pak jako vůl plevy jísti bude. A lítý had nad děrou pohrávati bude s dítětem prsí požívajícím, a to, kteréž ostaveno jest, směle sáhne rukou svou do díry baziliškovy. Neuškodí, aniž zahubí na vši mé hoře svaté; nebo země naplněna bude známostí Hospodina, tak jako vodami moře naplněno jest.“
(Izaiáš 11:6-9)

Ten pomyslete, přátelé, na to město. Ó, aj! Proč tady sedíme v této rozpálené místnosti? Proč děláme tyto věci? Proč takto cestujeme? Proč se tak lopotíme? Protože to stojí za to — každý metr této cesty.

„Ó, těžkosti a dřina na té cestě nejsou ničím,
když dojdou do cíle mé cesty.“

To je pravda. Ó, jak nádherný čas to bude.

Tam na trůnu se posadí Ježíš. A zpod trůnu poplyne řeka Života a bude pozvolna stékat dolů po těchto stěnách, mělkými průrvami a rozdělí se na malé potůčky a pak se znovu sloučí v řeku. Bude plynout ulicemi dolů; po každé straně budou stát stromy Života, nesoucí dvanáctero ovoce — vydávající své ovoce každý měsíc. Ó, jak nádherné město.

A pamatujte, Bůh, Stvořitel, jež stvořil nebe a zemi, je nyní ve Slávě a připravuje to město. Abraham to město hledal. Opustil svůj domov a oddělil se od všeho, co bylo pro něj drahé. Proč? On byl prorokem. A jsouce prorokem, měl společenství s Duchem a měl část Ducha. A v jeho nitru mu něco říkalo: „Existuje město...“ A on ho začal hledat. Říkal si: „Jsem poutníkem, příchozím. Hledám město, jehož stavitelem a tvůrcem je Bůh.“ On věděl, že to město někde existuje. Ó, aj! A já pevně věřím, že právě na tom místě, kde ho hledal, v Palestině, právě tam ono vznikne, protože ono bude na hoře Sion. Právě tam ono bude.

Pohledte, jak ono bude dosahovat až k moři; od moře k moři. Pomyslete na to město dlouhé patnáct set mil, jež dosedne na horu Hospodinovu. Ó, to bude nádherné!

A lev s beránkem tam budou ležet spolu. Lev bude jako vůl jíst slámu. Medvěd bude něžný a vlk bude krotký. Jak nádherný čas! Nic nebude škodit a ničit; všechno se bude dít v pokoji a lásce. Nebude tam již stáří, nebude tam nemoc ani smrt.

Přátelé, to není vyprávění o nějakém svatém Mikuláši, o něčem mystickém, je to napsáno ve Slově. A Slovo nikdy neselhalo. A když zvážíme každé zaslíbení; ne kdysi, v některé biblické době, ale v naší době — dnes, ani jediná čárka z Jeho Slova nikdy neklamala. Ó, já do toho města směřuji. Já ho miluji, copak vy ne?

„I diš v ten den: Oslavovati tě budu, Hospodine, proto že byv hněviv na mne, odvrátil jsi prchlivost svou, a utěšil jsi mne. Aj, Bůh silný spasení mé, doufati budu, a nebudu se strašiti; nebo síla má a píseň a spasení mé jest Bůh Hospodin. I budete vážití vody s radostí z studnic toho spasení, a řeknete v ten den: Oslavujte Hospodina, vzývejte jméno jeho, známé činite mezi lidmi skutky jeho, připomínejte, že vyvýšené jest jméno jeho.“
(Izaiáš. 12:1–4)

Tdyž jsem překročil padesátku, jednou ráno jsem se probudil — víte, jak to je, stěží dostanete jednu nohu z postele. Ach ouvej, sotva se k tomu vzchopíte, a zrovna někdo klepe na dveře, nebo mi Bill říká, že je někde nějaký naléhavý případ a já musím někam, a pomyslím si: „Jak to mám udělat?“ Snažím se jednu nohu vystrčit ven a říkám si: „Ty jsi ten Pramen, ze kterého čerpám svou sílu!“ Amen. „Moje síla a pomoc přichází od Pána. Ty jsi mou Artéskou studnou; Ty jsi mým mládím.“

„Ti, jež očekávají Hospodina, nabývají nové síly; vznáší se peřím jako orlice; běží, avšak neumdlévají, chodí a neustávají.“ Pane Bože, je to má povinnost, abych šel. Do této služby jsem byl povolán. A v tu chvíli, víte, v mém nitru začíná něco bublat.

Nedávno jsem měl shromáždění v takovém nevelkém městě — v Topeka, v Kansasu; byl tam jeden mládenec, mladý kazatel, jeden z mých prvních sponzorů. Bratr Roy, který tady sedí; on si to místo určitě pamatuje. A v té velké budově byl... ten kazatel byl pod klenbou a boční stěna se zřítíla a zasypala ho. A tento mladý člověk byl blízký smrti. Jeho játra byla roztržená, slezina byla utržena; přimáčky ho tuny sutiny.

Seděl jsem u snídaně a mluvil se svoji ženou. Řekl jsem: „Víš co, kdyby Ježíš byl zde, víš, co by udělal?“ Dále jsem řekl: „Když on sponzoroval mne — já věřím tomu Slovu — on sponzoroval Krista.“ A já jsem řekl: „To je ďáblův trik.“ Řekl jsem: „Kdyby byl Ježíš zde, šel by na něj vložit své svaté ruce. Ten mládenec by byl uzdraven. Nezajímá mne, že jeho játra jsou roztržená. On by byl uzdraven, protože Ježíš by tam vešel, a On si jasně uvědomoval, kým je. On znal své povolání. Ta Písma se zakládala na pravdě — potvrzující v Něm, že On věděl bez stínu pochybnosti, kým je. On by na něj vložil ruce a řekl by: ‚Synu, buď zdrav‘, a šel by po svém.“ A dodal jsem: „Není dost ďáblů v pekle, kteří by připravili toho mládence o život.“ Dále jsem řekl: „Byl by uzdraven.“ Ale řekl jsem: „Vidíš, miláčku, to byl Ježíš, ty svaté Boží ruce.“ Řekl jsem: „Já jsem hříšník, přišel jsem na svět skrze sex. Můj otec i moje matka byli oba hříšníci a také ve mně není nic dobrého.“ A řekl jsem: „Ale víš co? Kdyby mi Pán dal vidění a poslal mě tam, pak by to bylo něco jiného. Já bych tam šel, vložil na něj ruce a on by vstal z postele — kdyby mi jenom dal vidění.“

Potom jsem začal uvažovat: „Koneckonců, i kdyby se dostavilo vidění, čím by to bylo? Stejně špinavé ruce na něm, a stejný muž by se za něj modlil, stejně špinavé ruce.“ A potom jsem začal přemýšlet: „Vždyť já jsem přece Jeho reprezentant. V tom případě se na mě Bůh nedívá. Krev toho Spravedlivého leží tam na oltáři; přimlouvá se za mne. On je pro mne postačující. On je mou modlitbou, On je mým životem.“ Řekl jsem: „Jedinou věcí, která by mě přiměla na něj vložit ruce, byla víra, protože jsem měl víru ve vidění, ale i bez toho vidění by ta stejná víra udělala totéž. A tak se mohu považovat za pouhé nic, ale Jeho mohu považovat za mé všechno ve všem. On je mým životem, On je tím, jenž mi dal pověření. Nevyslala mne žádná denominace. Poslal mne On. Haleluja! Já jdu v Jeho jménu. Proto na něj vložím ruce.“ Ihned jsem se tam vydal, vložil jsem ruce na toho mládence a ještě v ten večer byl ve shromáždění úplně zdrav.

„Tehdy přiveden k němu ďábelstvím posedlý, slepý a němý. I uzdravil jej, tak že ten slepý a němý i mluvil i viděl. I děsili se všichni zástupové a pravili: Není-liž tento ten Syn Davidův? Ale farizeové to uslyševše, řekli: Tento nevymítá ďáblů než skrze Belzebuba, kníže ďábelské. Ježíš pak znaje myšlení jejich, dí jim: Každé království rozdělené samo proti sobě spustne, a každé město neb dům proti sobě rozdělený nestane. A jestližež satan satana vymítá, proti sobě rozdělen jest. Kterak tedy stane království jeho?“
(Matouš 12:22-26)

Tuže, v naší době — co kdyby Mojžíš žil v tom věku a uviděl by ten planoucí keř? Tak jak mnoho lidí i on by řekl: „Moment. Budu se dívat, a až ten oheň přestane hořet — přiblížím se tam k tomu keři a utrhu z něho několik listů, zanesu to do laboratoře, prozkoumáme to, a uvidíme, jaké chemikálie jsou na těch listech, že ony neshoří.“ Kdyby on tak přemýšlel, pak by On k němu nepromluvil. A co udělal? Prostě usedl a začal s Ním rozmlouvat. On o tom nepochyboval. Prostě s Ním začal rozmlouvat. A když ten skutečný pocit začne nad tebou působit, přesvědčujíc tě, že jsi hříšníkem a že žiješ v hříchu, prostě s Ním začni rozmlouvat a přesvědčíš se, co se stane. Nebude třeba, aby vyšetřovali tvé tělo, aby zjistili, co se stalo. Tvůj duch ti oznámí, co se stalo, když Bůh vejde dovnitř.

Bůh měl ve všech věkách dary, jenž přinášel lidem. On se vždy nechal poznat skrze své dary, ve všech dobách. A Ježíš — zde byl prostě nazván Belzebubem. A řekl jim, že jim odpustí vše, co říkají, ale když přijde Duch svatý, kdyby pak mluvili něco proti Němu, nebude jim to odpuštěno. Rozumíte?

Protože hodně lidí se zamýšlelo: „Co to je rouhání se proti Duchu svatému?“ Moje babička z jihu mi říkala, že tím rouháním je potrat — odebrání života, který by už nemohla vrátit. Bylo to to nejlepší, co ona věděla. Ale tak to není. Rouhání proti Duchu svatému je nazývat působení Ducha svatého něčím nečistým nebo něčím zlým. Ježíš řekl: „Protože oni říkají: ‚On má zlého ducha‘.“ Nazvat takto Ducha svatého v Jeho akci — to je neodpuštělné. Neexistuje na světě místo ani čas, kde by ti mohlo být odpuštěno, vyslovením jediného slova proti působení Ducha svatého.

A pamatujte si. Chtěl bych vám ukázat, jak zřetelné to je. Tedy, ti farizeové neřikali přímo: „Poslyš, ty jsi Belzebub.“ Ale přemýšleli tak, a Ježíš znal jejich myšlení. Přečtěte si to v Matouši 12 a uvidíte, jestli tomu tak není. Oni si mysleli, že On je Belzebub. Ale Ježíš znal jejich myšlenky, a proto si mysleli, že On je čaroděj. A pak On řekl: „Já vám to odpouštím.“ Rozumíte? Vaše myšlenky v nebi jsou hlasitější než to, co mluvíte zde na zemi. Zapamatujte si to. Co myslíte: „Jestli je nějaká sláva, jestli je nějaká čest, o těch věcech přemýšlejte.“ Toto mluví Písmo svaté.

„Slunce vzcházelo nad zemí, když Lot všel do Ségor. A Hospodin dštil na Sodomu a na Gomoru sirou a ohněm od Hospodina s nebe. A podvrátil ta města i všecku tu rovinu, všechny také obyvatele těch měst, i všecko, což roste ze země. I ohlédla se žena jeho, jdouc za ním, a obrácena jest v sloup solný.“

(1. Mojžíšova 19:23–26)

Sám Ježíš řekl: „Vzpomeňte si na Lotovu ženu.“ Jestliže Slovo není tak důležité, a rozumování je v pořádku; když ten anděl řekl Lotovi a jeho rodině: „Jděte do Soar, ale neohlížejte se dozadu.“ Ale Lotova žena se dopustila takové drobné malichernosti — ohlédla se dozadu, což bylo v rozporu se Slovem — a tak se proměnila v solný sloup.

A pak říkáte: „Proč říkáš ženám o stříhání vlasů a o oblékání se...?“ Bůh řekl, abyste to nedělali! Následujte Slovo. Lot měl bezpochyby milou ženu, ale ona nenásledovala přikázání Slova. Eva byla dobrou ženou, ale nenásledovala přikázání Slova, prostě s ním trochu argumentovala. Není to nesmysl, bratře Branhame, abychom to dělali? Jsme američtí občané. Máme právo si dělat, co se nám jen zlíbí. To je naše americká výsada. To je sice vaše americká výsada, nikoliv však výsada křesťanská. Protože jakožto křesťané jste ovce; a ovce se zříká svých práv. Leží tiše a dovolí si vzít všechna práva, jež vlastní. Ale kozel bude kvůli tomu kopat nohama a udělá z toho hromobití. To je pravda. Kdežto ovce se zříká svých práv. A křesťan se vždy zříká svých národních práv, pokud ona jsou v rozporu s právy křesťana.

Lotova žena se pouze ohlédla dozadu — a už to tu bylo! Co to způsobilo? Tyto věci týkající se Abrahama a Lota jsou nám dány jako příklad. A my od toho nemůžeme odejít.

V epištole Židům, v jedenácté kapitole se říká: „Tyto věci jsou nám dány jako příklad. Protož i my, takový oblak svědků vůkol sebe majíce, odvrhnouce všeliké břímě, i snadně obkličující nás hřích.“ Co je to hřích? Nevíra! „Každý hřích, každou nevíru vůči Božímu slovu, která nás tak snadno obkličuje.“

Když na něco narazíme, řekneme: „Dobrá, byli jsme poučeni, že to bylo pro jiný den.“ Nedělejte to! Dělejte pouze to, co řekl Bůh. Dodržte to do písmenka!

Řeknete: „Vždyť na tom nezáleží.“

V pořádku, já mohu mluvit pouze jedno, totiž to, co říká Slovo. A Ježíš přísně napomenul: „Vzpomeňte si na Lotovu ženu.“ Ona se pouze ohlédla přes rameno. Eva se jen na okamžik pozastavila. Nic víc. Lotova žena se pouze ohlédla dozadu. A jestliže Bůh proměnil ženu toho spravedlivého muže, Lota, v solný sloup kvůli takové malichernosti — pouhé neposlušnosti ke svému přikázání — natolik, že se ohlédla dozadu, aby viděla, jak zničující je ten oheň, proměnila se v solný sloup. A stojí tam dodnes jako příklad, že Bůh opravdu míní vážně to, co říká.

„Jakž to, že jsi spadl s nebe, ó lucifeře v jitře vycházející? Poražen jsi až na zem, ještos zemdlíval národy. Však jsi ty říkával v srdci svém: Vstoupím do nebe, nad hvězdy Boha silného vyvýším stolicí svou, a posadím se na hoře shromáždění k straně půlnoční. Vstoupím nad výsosti oblaku, budu rovný Nejvyššímu. A ty pak stržen jsi až do pekla, pryč na stranu do jámy. Ti, kdož tě uzří, za tebou se ohlédati, a tebe spatřovati budou, říkajíce: To-liž jest ten muž, kterýž nepokojil zemi, a pohyboval královstvími.“
(Izaiáš 14:12-16)

Vidíte, satan byl původně Božím archandělem. Kdysi dávno přebýval v nebi. Byl po Bohu největší bytostí v nebi. Boží pravou rukou, co se týče obecenství, ale zpyšněl ve svém srdci.

A není to zrovna tak s dnešními lidmi? Ať jen Pán někomu požehná a prokáže mu trochu více důvěry a on se v tu chvíli stane vychloubačným vševědem. Založí nějakou organizaci nebo musí udělat něco odlišného. „Jakž to, že jsi spadl z nebe, ó lucifeře!“

Bůh to nemá vůbec lehké, když se pokouší někoho získat, aby skrze něho mohl působit a aby zůstal pokorným, tichým a zůstal v ústraní, dokud ho Bůh k nějakému dílu nepovolá (věřte tomu, vidte) — nějakého muže, kterého může Bůh požehnat, a on přesto zůstane člověkem a nepovýší se na anděla nebo na Boha. Jakmile je však člověk požehnaný a něco málo mu bylo svěřeno, už se chce stát Bohem, chce být andělem. Chce se stát nějakou významnou osobou. „Pohledte, co já dělám... já a moje...“ a tak dále. To je špatný postoj. Bůh hledá někoho, koho by mohl požehnat a vylévat na něj své požehnání; a čím více bude ten člověk požehnaný, tím menší se stane.

A nikdy od Boha neobdržíte více, dokud se nestanete ničím. Musíte se unižovat. Ten, kdo se bude povyšovat, toho Bůh poníží. Kdo se pokoří, toho Bůh povýší. A tak se nejdříve musíte stát malými, než můžete být povýšeni. A nikdy nebudete velcí sami v sobě, budete jenom tak velcí, jak veliký je Bůh ve vás. Rozumíte?

A tak Lucifer je dnes na zemi a snaží se působit v církvi, aby dosáhl téhož cíle, se kterým začal před založením světa. Lucifer byl vyhozen z nebe. V pořádku.

„Nebo jav Heródes Jana, svázal jej byl a dal do žaláře, pro Herodiadu manželku Filipa bratra svého. Nebo byl řekl jemu Jan: Nesluší tobě míti jí. A chtěv zabiti jej, bál se lidu; nebo za proroka jej měli. Když pak slaven byl den narození Heródesova, tancovala dcera Herodiady u prostřed, i zalíbila se Heródesovi. Pročež s přísahou zaslíbil jí dáti, zač by ho jen požádala. A ona jsuci prvé navedena od matere své, rekla: Dej mi zde na míse hlavu Jana Křtitele.“

(Matouš 14:3-8)

Enci vám říct: „Bohem poslaný, z Ducha svatého narozený kazatel nebude uzavírat kompromisy se žádným shromážděním.“ To souhlasí. Umíte si představit Jana Křtitele, když zrovna toho večera probíhala slavnost na počest Herodiady a Heroda. Víte, Jan přišel a postavil se rovnou před jeho tvář a řekl: „Není ti dovoleno, abys ji měl.“ Ten člověk měl Ducha svatého. On neudělal kompromis, řekl pravdu. A jak je to s tou věcí v současnosti? Všechno to skončilo. Jaké to bude ve dni soudu, kdy hlava Jana Křtitele se ocitne před Herodiadou? Co se potom bude dít?

Bratře, jestli chceš někdy udělat krok za Bohem, učiň to dnes. To je ta vhodná doba. Nyní je čas, kdy to potřebujeme. Právě nyní je ta doba, kdy je církev vážena na váze a je nalezena nevyhovující. Po všech těch velikých divech a znameních a zázracích, jež činili muži Bohem poslaní po celé zemi; a přesto je církev v nejnuznějším stavu odpadnutí, jaký jsem kdy viděl během několika let. To souhlasí. Káži letničním. Amen.

Když jsem poprvé přišel před deseti lety mezi naše skupiny, ony vypadaly jako církev. Ale dnes vypadají jako svět. To je pravda. Něco se někde stalo. Musíš nosit lepší oblečení, musíš vydělávat trochu více peněz; a to vás prostě oslabilo, toť vše. Nu, to je pravda. To souhlasí. Snažte se chovat jako celý svět. Dnes je doba uzavírání kompromisů. To je pravda. Natřeš si svoje schody na červeno a potom sleduj a uvidíš, že tvůj soused také natře své schody na červeno. Ovšemže. Když jdeš do sboru a máš na hlavě malý, kulatý klobouk se zastrčeným pérem; pak pouze sleduj, jak všechny ostatní ženy přijdou do sboru s malým kulatým kloboučkem a budou mít v něm zastrčené péro. Každá chce vypadat stejně, jako ta druhá. Je to doba srovnávání. Vy víte, že je to pravda. Je to doba srovnávání. Amen. Tak tedy, já ti něco řeknu, můj bratře: Nedbám o to, jestli se mé boty hodí k mým kalhotám anebo jestli se mé kalhoty hodí k mému saku. Toužím, aby se moje prožití shodovalo s Boží Bibli. Je to doba srovnávání.

A jestli chceš něco porovnat, porovnej své prožití s Pavlovým. Amen. To, co dnes potřebujeme, je čas srovnání s vírou Pavla v Bibli. To je náš příklad. To je pravda. Skutečná doba srovnávání. Nezkoušej napodobit svého souseda, napodobuj život některých svatých v Bibli. Jestliže jsi svatý, jednej jako svatý, choď jako svatý, oblékej se jako svatý, mluv jako svatý, modlí se jako svatý, věř jako svatý, žij jako svatý, umři jako svatý a odejdi do nebe jako svatý. Amen.

„I odpověď jemu Petr, řekl: Pane, jestliže jsi ty, rozkaž mi k sobě přijíti po vodě. On pak řekl: Pojd'. A vystoupiv Petr z lodi, šel po vodě, aby přišel k Ježíšovi. Ale vida vítr tuhý, bál se. A počav tonouti, zkríkl, řka: Pane, pomoz mi.“ (Matouš 14:28-30)

Petr šel — krácejíc po vodě; vedlo se mu dobře, dokud si nevšiml vln narážejících do něj, tehdy se zlekl a začal tonout. Ježíš k němu přistoupil, uchopil ho za ruku a řekl: „Proč ses tak vylekal' ó malé víry?“ Strach — obáváš se, že se to nestane. Neměj ani trošičku strachu a jdi kupředu. Bůh tak řekl a tím je to vyřízeno. A nemůžeš to udělat, dokud nemáš lásku. Dokonalá láska vyhání veškerý strach. Kdybych chtěl přičíst něco k mému úspěchu ve službě mezi lidmi, je to to: Musím přiznat, že jsem pokazil některá shromáždění, protože jsem je neuměl vést s takovou rutinou, jak to dělají kazatelé. Častokrát jsem něco slíbil a pak jsem couvl, udělal to, a udělal ono. Protože Bůh chce, abych to tak dělal. Ale existuje jediná věc — je to proto, že jsem miloval lidi a lidé o tom vědí.

Vezmi malé dítě, které má tři měsíce, ono nic neví. Ono má mysl, ale ta mysl ještě není rozvinutá. Ono neví, kým je, vůbec nic. Lékaři tvrdí, že ono vidí světlo, vidí tvoji ruku, ale může ji pouze sledovat. Ono bude prostě kopat svými malými nožkami a křičet z plných plic. A vtom přichází nějaká cizí žena, prochází kolem něj a říká: „No, no, dobrá, miláčku.“ Ale ono kope a křičí z plných plic dál. Ono neví, kdo ta žena je. Ono nikoho nezná.

Ale ať jen přijde jeho matka a položí na něj ruce. V tu chvíli se to změní. Nuže, ono nezná svoji matku, ale jeho malý duch ví, že v jejím duchu je něco zvláštního, nic jiného jej nemůže naplnit touto mateřskou láskou. Bez ohledu na to, jak velice miluje ta druhá osoba, to není láska mateřská. Není tomu tak? Jakmile položí své ruce na něj, ono se utišuje. Vidíte, ono je připraveno, protože matka — kolem ní je láska, která přichází k tomu dítěti, a ten malý dětský duch rozpoznává, že to je láska, kterou nemá nikdo jiný.

Není divu, že Ježíš nám nařídil vkládat ruce na nemocné. Vezměte koně, když je znepokojen, poskakuje a trhá sebou. Vy, kdo jste ze západu, vy byste o tom měli vědět. Ale dovolte, ať jen hospodář vejde do stáje a řekne: „Hej, chlapče“ a položí na něj ruce, v tu chvíli se uklidní. Vidíte, to je láska.

A když milujeme Boha celým svým srdcem, duší a myslí a milujeme ty ostatní, jako sami sebe, naše sousedy, jak sami sebe, lidé to skutečně vycítí. To se nedá jen tak hrát. Nemůžete jen tak zdánlivě na oko věřit, protože oni to poznají.

Myslím, že Lincoln jednou řekl: „Můžeš klamat část lidí nějaký čas, ale nemůžeš oklamat všechny lidi po celou dobu.“ To souhlasí. A jestli máš ve svém srdci lásku k lidem, oni to poznají. Můžeš se chovat lhostejně nebo jakkoliv, ale oni to přesto poznají. Dokážou to vycítit. Je to jiná dimenze, jak tomu říkáme, ona vstříkne do těla lidí lásku, kterou poznají. A uvěří tomu.

„Pokrytci, dobře prorokoval o vás Izaiáš, řka: Přibližuje se ke mně lid tento ústy svými, a rty mne ctí, ale srdce jejich daleko jest ode mne. Ale nadarmoť mne ctí, učíce učení přikázání lidských.“
(Matouš 15:7-9)

Pouze jedno Slovo — stačí jedno Slovo. To bylo vše, co satan musel podsunout Adamovi, dostat jej v jednom Slově. To je všechno, co on musí dnes dosáhnout; prostě překroutit jedinou věc. To je vše, co on potřebuje. No, vy víte, že to je pravda. Přidat jedno slovo nebo ubrat jedno slovo, je naprosté selhání. Jde o každé Slovo Boží, o každý puntík. Zamyslete se nyní nad výklady v seminářích; jeden od druhého se liší.

Někde musí být pravda, a tou je Bible.

Říkáte: „Dobrá, bratře Branhame, ale oni mají nejkrásnější bohoslužby.“

Ježíš řekl: „Nadarmo mne ctí, když učí teologické nauky lidského původu a ne ze Slova.“ Člověk, jeho vlastní koncepce výkladu Slova.

Jak jsem již řekl, Bůh nepotřebuje žádného vykladače. On vykládá každé Slovo Sám. Rozumíte, nepotřebujete někoho, kdo by vám ho vyložil. Bůh vám ho vykládá, pokud jste připravení ho přijmout. Vidíte, to je Život, to je Život sám.

Ježíš řekl: „Nadarmo mne ctí.“ Oni opravdu vzdávají čest Bohu. Kain na počátku skutečně vzdával čest Bohu. „Ale oni mne ctí nadarmo.“ Co znamená nadarmo? „Není to k užtku.“

Oni možná říkají: „Dobře, jenže já dělám to či ono. Já tancuji v Duchu. Já mluvím jazyky. Já prorokuji. Já káži evangelium.“ Ale nechceš si nechat dorůst vlasy. Selháváš v jedné věci a vidíš, co se děje; Duch svatý tě právě tam opouští. To je to, co se stalo s našimi církvemi; selhaly.

„Nadarmo mne ctí,“ ó, je to nádherné uctívání, „ale nadarmo mne ctí, když učí učení a přikázání lidí.“

Ti farizeové byli učení teologové. Nesnažte se tvrdit, že máme někoho, koho bychom mohli s nimi srovnat. Určitě ne. Oni znali Slovo, každé slovo přesně tak, jak bylo napsáno, ale nadarmo ctili Boha. Zamyslete se nad tím — „nadarmo“ — velké, nádherné školy a fakulty, učitelé a mladí studenti, a tak dále, ale ztraceni.

Stejně tak, jak na poušti — On řekl: „Oni jedli mannu z té duchovní skály na poušti, vlastně jsem chtěl říci, že všichni pili z té skály, ó, všichni jedli mannu.“ A Ježíš řekl: „A oni všichni zemřeli.“

„Smrt“ znamená „oddělení navěky“. Proč? Protože neuvěřili Božímu zaslíbení.

„A vzal služebník ten deset velbloudů z velbloudů pána svého, aby se bral; (nebo měl všechn statek pána svého v rukou svých.) I vstav, bral se k Aram Naharaim do města Náchor. A zastavil se s velbloudy před městem, u studnice vody k večerou, času toho, když vycházejí vážit vody. A řekl: Hospodine, Bože pána mého Abrahama, dejž, prosím, ať se potká se mnou dnes to, čehož hledám; a učíš milosrdenství s pánem mým Abrahamem. Aj, já stojím u studnice vody, a dcery mužů města tohoto vycházejí, aby vážily vodu. Děvečka tedy, kteréž bych řekl: Nachyl medle věderce svého, ať se napijí, a ona by řekla: Pí, také i velbloudy tvé napojím, ta aby byla, kterouž jsi způsobil služebníku svému Izákovi; a po tom poznám, že jsi milosrdenství učinil se pánem mým.“

(1. Mojžíšova 24:10-14)

Tak tedy, Izák byl předobrazem Krista. Skrze Izáka přišel Kristus. A Rebeka pak byla předobrazem Církve, nevěsty. Všimli jste si toho? Nevěsty. Eliezer našel Rebeku ve večerní době. To znamení bylo vykonáno ve večerní době. A to je právě doba, ve které žijeme. Doufám, že to chápete.

Bylo to ve večerní době, kdy Rebeka vyšla, vedená Duchem Božím. Věříte tomu? Jak by ona mohla vyjít někdy jindy? Možná bylo hodně jiných před ní. Ale ona byla vedena Duchem Božím ve večerní době. A Eliezer, posel, kazatel, opravdový služebník svého mistra, byl veden ve večerní době. A ten opravdový služebník odložil za sebe své věrouky a jiné věci a zkoncentroval svoji mysl, aby důvěřoval Bohu v té večerní době.

Premýšleli jste někdy o tom, proč Rebeka přišla před těmi všemi děvčaty? Věděli jste, že Rebeka a Izák byli příbuzní? Byli to bratranec a sestřenice. A Ježíšova nevěsta je s Ním pokrevně příbuzná, je nevěstou vykoupenou Jeho krví. Není divu, že byla vedena Duchem, tam mělo nastat spojení. Tam měl nastat svazek. A právě proto si dnes myslím, že lidé znovuzrození a naplnění Duchem svatým, jsou spojení s Bohem, a jsou vedeni Duchem Božím. Proto si počínají podivně v očích lidí. Oni učinili své rozhodnutí. Oni vyjdou, tak či onak, bez ohledu na to, jestli ti ostatní vyjdou nebo ne. To se mi velice líbí.

Není rozhodující, zda vyjde ten či onen, já přesto všechno vyjdu. Nestarám se o to, co oni říkají. Ať mě nazývají, jak se jim jen líbí, já přesto odcházím. Proč? Život je v krvi. A život je v Církvi; ve znovuzrozených křesťanech z Božího Ducha. Je to Duch života — svazek krve s Kristem. Je to Kristův Duch v Kristově krvi, který vede dítě Kristovo — Abrahamovo semeno. Proto právě oni jednají takovým zvláštním způsobem. Proto je i tento svět považuje za podivný.

Vzpomeňte si, Rebeka si stěžila uvědomovala, co dělá, přesto napojila to stejné zvíře, velblouda, jenž ji měl zanést k jejímu ženichovi, ke svému muži, k jejímu milému. V Bibli zvíře nesoucí břímě vždy reprezentuje sílu. Tak jako zvíře vystupující z moře ve Zjevení — byla to moc, která povstala mezi lidmi.

A to zvíře bylo napojeno. Rebeka napojila zvíře, které ji vzalo z jejího místa do nového domova, je to předobraz dnešní Církve, která napájí a oslavuje toho samého Ducha svatého, který ji pozvedne a vezme ji do jejího Nového domova.

„Tedy jedli a pili, on i muži, kteříž byli s ním, a zůstali tu přes noc. Ráno pak když vstali, řekl: Propusťte mne ku pánu mému. I odpověděl bratr její a matka: Nechat pozůstane děvečka s námi za některý den, aspoň za deset; potom půjdeš. On pak řekl jim: Nezdržujte mne, poněvadž Hospodin šťastnou způsobil cestu mou; propusťtež mne, ať jdu ku pánu svému. I řekli: Zavolejme děvečky a zeptejme se, co dí k tomu. Tedy zavolali Rebeky, a řekli jí: Chceš-li jíti s mužem tímto? I řekla: Půjdu.“
(1. Mojžíšova 24:54-58)

Bůh hledá charakter, ne členství, ale charakter. Když Eliezer vyšel, aby přivedl Izákovi nevěstu, stálo ho to dost sil, dokud nenalezl charakter. Vzpomeňte si, Abraham jej učinil odpovědným, tak jak nás Bůh učinil odpovědnými (to souhlasí), nás kazatele. „Hledejte moji nevěstu.“

Ať Bůh požehná tvoje srdce. Já nehledám členy; hledám čisté srdce, někoho, kdo by věřil Slovu.

Eliezer pohleděl a pomyslel si: „Ó, já to sám nezvládnou. Je to velmi velká odpovědnost.“ Je to předobraz Církve, rozumíte, Krista. Rebeka je předobrazem nevěsty. Eliezer padl na kolena a řekl: „Bože, Ty mi musíš prostě pomoci.“ A když se obrátil na Boha, tak mu Bůh pomohl. On nalezl charakter.

Vrať se ke Slovu, bratře. Navrať se k Bohu. Neupoutávej se k církvi, ke které patříš. Klidně tam můžeš zůstat, jestli chceš, jestli ti to dovolí. Ale nejdůležitější je přijít k Bohu. To souhlasí. To je evangelizace konečné doby. To je ono.

A pak, když Eliezer našel charakter, jenž byl v té ženě, Rebece — nádherné Izákově nevěstě, on jí vypravoval o Izákovi. Ona nikdy o ničem nepochybovala. Ona věřila slovu posla a připravila se na odchod z domu. A když měli odejít, zeptali se jejího otce, a on řekl: „Zeptejte se jí, vždyť dívka je už dospělá. Zeptejte se jí, ať se sama rozhodne.“

A ona řekla: „Já půjdu.“ Kam? Za mužem, jehož nikdy předtím neviděla a nic o něm nevěděla. Ale ona byla připravená, neboť k tomu byla předzvěděná a předurčená. Je to přesně tak.

„Uvařil pak Jákob krmičku. Tedy Ezau přišel z pole zemdlený, a řekl Jákobovi: Dej mi, prosím, jísti krmě té červené, nebo jsem umdlel. (Protož nazváno jest jméno jeho Edom.) Odpověděl Jákob: Prodej mi dnes hned prvorozenství své. I řekl Ezau: Aj, já k smrti se blížím, k čemuž mi tedy to prvorozenství? Dí Jákob: Přisáhni mi dnes hned. I přisáhl mu, a prodal prvorozenství své Jákobovi. Tedy Jákob dal Ezauovi chleba a té krmě z šocovice. Kterýžto jedl a pil, a vstav, odšel; a tak pohrdl Ezau prvorozenstvím.“ (1. Mojžíšova 25:29-34)

Pohledte na Ezaua. Ezau byl dobrým člověkem, morálním i dobrým členem církve, jako dnes. Co on dělal? Byl myslivcem. Jistě, tehdy si tímto způsobem opatrovali pokrm. Jákob se staral o stáda svého otce. Jeho otec byl slepý. Boží prorok byl slepý a byl oklamán svým vlastním synem. Prorok Izák — skrze něj přišel Kristus. Můžete jej nazývat prorokem; Bible říká, že jím byl. A že byl slepý? Proč neuzdravil sám sebe? A proč nerozpoznal, že to byl Jákob a ne Ezau. Vidíte? Bůh nemluví svým prorokům všechno. On jim říká jen to, co chce, aby věděli. Rozumíte?

Bůh tehdy vypracoval plán a on se ho musel účastnit. Jestliže se podřídíš Bohu, Bůh tě povede tak, že budeš jednat ve shodě s Jeho plánem.

Sledujte, co udělal ten člověk. Ezau vyšel z domu, a chtěl se postarat o svého ubohého, starého, slepého otce, ale Jákob — zdánlivě nedbal o to, co se s ním děje. Ale existovala jedna věc, po níž Jákob toužil, a to bylo prvorozenství. Bez ohledu na to, co se stane, jakým způsobem to bude muset obdržet a na jakou úroveň se musí dostat, to prvorozenství bylo nejdůležitější věcí, o kterou usiloval. A Ezau — Bible říká, že pohrdnul svým prvorozenstvím, tak to říká Bible. Hle, co říká Bible: „Kdyby přišel mezi vás nějaký smilník, podobný bezbožníku Ezauovi, který pohrdl svým prvorozenstvím a prodal je za miskou čočky.“

Tak tedy, co je prvorozenství? Je to právo. To se vám právě nyní snažím říci. Duch svatý je tvým prvorozenstvím; to je tvé prvorozenství. To je tvoje Bohem dané právo. Dobrá, lidé by dnes řekli: „Budu chodit do církve, jsem stejně tak dobrý, jako někdo jiný. Ale abych se choval jako někdo z těch náboženských fanatiků? To ne!“ Ó, ty Ezau. Vidíš? Je to prostě totéž — pohrdnutí prvorozenstvím. Pohledte, on to vyměnil za miskou čočky. A svět ho prodává za mnohem nižší cenu.

Ezau byl hladový. Ale vidíte, kdyby se počítalo dobro, kdybychom tam byli došli a zůstali u toho stanu několik dní, vybrali bychom tam Ezaua. Rozumíte? Ale Jákob ve svém srdci toužil po prvorozenství. On se nestaral o nic jiného; toužil po prvorozenství. To bylo vše, po čem toužil.

„A zavolav Ježíš pacholátka, postavil je u prostřed nich, a řekl: Amen pravím vám: Neobrátíte-li se a nebudete-li jako pacholátka, nikoli nevejdete do království nebeského. Protož kdož by se koli ponížil jako pacholátko toto, tenť jest největší v království nebeském. A kdož by koli přijal pacholátko takové ve jménu mém, mneť přijímá. Kdo by pak pohoršil jednoho z maličkých těchto věřících ve mne, lépe by jemu bylo, aby zavěšen byl žernov osličí na hrdlo jeho, a pohřžen byl do hlubokosti mořské.“
(Matouš 18:2-6)

Kdysi jsem pracoval na železniční stanici, kousek odtud — ve společnosti Harry Waterberry. Chodili jsme tam nakládat vagóny. Můj bratr Doc, stojící tam vzadu, tam pracuje dodnes. Když je vagón naložen, inspektor prochází vagónem, a pokud zjistí, že je tam něco uvolněno, mohlo by to spadnout a rozbít se nebo by se to mohlo zničit, pak takový vagón nezapečetí, dokud není celý vagón řádně naložen, a všechno je v naprostém pořádku, aby otřesy způsobené jízdou nepoškodily zboží, jež se nachází uvnitř.

A tady je ten důvod. Často nemůžeme být zapečetěni kvůli tomu, že jsme příliš uvolnění v některých věcech. Když přichází Inspektor prověřit náš život, prověřit, jestli není člověk příliš uvolněný v některých věcech, trochu volně přistupujeme k modlitebnímu životu, je trochu uvolněný ve své prchlivosti, jeho jazyk je trochu uvolněný, když pomlouvá druhé. On takový vagón nikdy nezapečetí. Trochu oplzlé zlozvyky, nějaké mrzké věci, tvé nemravné myšlenky; On takový vagón nikdy nezapečetí.

Ale když Inspektor shledá, že je všechno na svém místě, pak ho zapečetí. Běda každému, kdo by se pokusil otevřít pečeť, dříve než ten vagón dojede do cílové stanice, do které byl zapečetěn! Zde to máte. „Nedotýkejte se pomazaných mých, a prorokům mým nečiňte nic zlého. Neboť pravím vám, že by vám bylo lépe, aby zavěšen byl žernov osličí na hrdlo vaše, a pohřženi byli do hlubokosti mořské, než abyste pohoršili jednoho z těch maličkých, kteří byli zapečetěni.“ Chápete, co tím míním?

Tím je právě Duch svatý. On je tou zárukou. To je vaše ochrana. To je váš svědek. To je vaše pečeť. To je vaše znamení, že jste připoutáni až do nebe. Nezajímá mě, co říká ďábel, já jsem připoután až do nebe. Proč? On mě zapečetil, On mi to daroval. On mě zapečetil do svého Království, já jdu do Slávy. Ať si vítr duje, ať si satan dělá, co chce; Bůh mě zapečetil až do dne mého vykoupení. Amen!

„Tehdy povolav ho pán jeho, dí mu: Služebníče zlý, všecken ten dluh odpustil jsem tobě, nebs mne prosil. Zdalíž i ty neměl se smilovati nad spoluslužebníkem svým, jako i já smiloval jsem se nad tebou? I rozhněvav se pán jeho, dal jej katům, dokudž by nezaplatil všeho, což mu byl dlužen. Takť i Otec můj nebeský učiní vám, jestliže neodpustíte jeden každý bratru svému z srdcí svých provinění jejich.“

(Matouš 18:32–35)

Pokud někdo z vás viděl posedlého člověka nebo měl s ním něco do činění — oni jsou mnohem silnější, protože jsou spoutaní ďáblem. Pokud jsi byl kdy v blízkosti člověka, který ztratil své smysly, ó, to je pak zapotřebí několika silných mužů, aby ho zvládli. Takový člověk je dvakrát nebo třikrát silnější.

Ale jestliže je člověk mrzák a Duch svatý jej uchopí — jestliže ďábel má tolik síly, že učiní člověka třikrát nebo čtyřikrát silnějším, o co více síly může dát člověku Bůh? Rozumíte tomu? A to právě na něj přichází, aby byl uschopněn chodit v Boží síle, i když ležel mnoho let jako mrzák. Jeho kosti a ruce se vyrovnají, a on chodí jako nový, mladý člověk, protože moc Ducha svatého spočívá na něm.

Ti démoni byli tehdy tak zlí, že i když toho člověka spoutali řetězy, on je dokázal zpřetrhat. A oni řekli, že on je zpřetrhal. A nebylo možné ho ničím svázat. Byl to opravdu nešťastný případ, protože v něm byla legie démonů. A potom, když Ježíš procházel tímto krajem a vešel do Gadary, a procházel kolem hrobek... a on byl tak zlý — ne ten muž, rozumíte; ten člověk byl v pořádku.

Nejde tady o toho člověka. Když vidíte takového člověka, nikdy si nemyslete, že on je takový ve skutečnosti, je to ten démon, který je v tom člověku. No, a ten maniak — pomatenec, který přišel jednou večer v Oregonu na pódium, měl v úmyslu mě zabít. Když přišel ke mně, to nebyl ten člověk, jenž mi před téměř deseti tisíci posluchači plivnul do obličeje a nazval mě hadem v trávě; no, to nebyl ten člověk. On byl člověkem, který jí, pije, spí a pravděpodobně žije se svou rodinou a miluje stejně jako já nebo vy. Ale byl to ďábel v něm, který to působil. Rozumíte?

Nikdy nevyženeš ďábla zlým postojem. Je potřeba lásky, abys to učinil. A láska je tou nejmocnější silou, jaká na světě existuje. Tedy, pokud si toho všimnete, ďábel vždy nenávidí. Nenávist pochází z ďábla. A když lidé někoho nenávidí, zapamatujte si, je to ten strašný ďábel, který vždy opovržlivě hledí a nikoho nemiluje. Nesmíte se tak chovat.

Vzpomeňte si, co Ježíš řekl ve svém kázání; když se modlíte: „Otče náš, který jsi v nebesích...“ Když On tam přišel, řekl: „Pokud vy ze srdce neodpustíte každému jeho přestoupení, taktéž ani váš nebeský Otec neodpustí vám vaše přestoupení.“ Chápete to? Proto nesmíte takto jednat.

„I přistoupili k němu farizeové, pokoušejíce ho a řkouce jemu: Sluší-li člověku propustiti manželku svou z kterékoli příčiny? On pak odpovídaje, řekl jim: Což jste nečtli, že ten, kterýž stvořil s počátku, muže a ženu učinil je? A řekl: Protož opustí člověk otce i matku, a připojí se k manželce své, i budou dva jedno tělo. A tak již nejsou dva, ale jedno tělo. A protož, což Bůh spojil, člověk nerozlučuj.“

(Matouš 19:3-6)

A tak, jak víte, mladá Jezabel se naučila ve svém domě jedné nepěkné věci, ona se totiž líčila. Je to pohanský zvyk. Jakékoliv malování se, nebylo nikdy předtím ve světě známo. Všeliké malování obličeje pochází od pohanů, a je vždy věřícími odsuzováno. Doufám, že to do vás vchází hluboko, pořádně to s vámi zatřese a bude vám z toho několik minut opravdu špatně. Ale nehněvejte se teď na mne, já vás miluji. Toužím vám však říci jenom pravdu.

Ona byla zvyklá se líčit, dělala ze sebe tak trochu motýla. Bratře, toto právě může svést hodně dobrých mužů. To je pravda. Vidíme je na ulicích; namalované rty, jako poupata růží, se silnou vrstvou kosmetiky „Max Factoru“ na obličej; ale ony nikdy neodstraní vrásky hříchu. Tímto způsobem o tom přemýšlejte. Bůh vidí skrze to všechno.

A tak Jezabel věděla, jak se má nalíčit, aby vypadala opravdu hezky. A když Achab, ten mladý židovský mládenec, se stal králem, ona nanesla ten svůj mejkap, nebo jak tomu říkáte, nalíčila si oči, rozumíte, a zamžourala jimi; v tu chvíli Achabovo srdce začalo mocně bít, neboť postrádal v srdci Boha, který by ho učil lepších věcí. To je pravda. A tak, přátelé, jak strašná to byla věc!

A proto, když ona začala s Achabem flirtovat, on se s ní oženil. Pomyslel si: „To je ona, to je ta pravá.“

A mnoho mužů dělá tutéž chybu. Mnoho mužů tak udělalo. Měli byste ji vidět, když si umyla obličej nebo se odlíčila. Pak byste opravdu začali uvažovat jinak. Žena by se neměla vybírat podle toho, jak vypadá, ale podle charakteru. Mládenče, dovol, že ti teď něco řeknu — pokud si vezmeš ženu, která se líčí, jednoho dne ona vybledne a zvadne. I když je velice krásná, jednoho dne ta krása zvadne. Počkej, až porodí první dítě a začnou mu růst zoubky. Za nějakou dobu se objeví okolo jejich očí vrásky a její vlasy začnou šedivět. Jednoho rána se probudíš, a budeš se divit, s kým ses to oženil. To je pravda. Já nežertuji. Vůbec ne, to je pravda. Dávám podklad něčemu, co chci říci. Rozumíte? V pořádku.

Ale jestli jí miluješ, protože v ní něco je, za co ses modlil, Bůh vás spojil dohromady, ona pak může zestárnout a být vráscitá a třeba už nebude pěkná; to vůbec nic neznamená, stejně jí budeš milovat celou věčnost. „Co Bůh spojil, ať nikdo nerozlučuje.“ To je pravda. Proto nejdříve o tuto věc pros Boha.

„Nebo podobno jest království nebeské člověku hospodáři, kterýž vyšel na úsvitě, aby najal dělníky na vinici svou. Smluviv pak s dělníky z peníze denního, odeslal je na vinici svou. A vyšel okolo hodiny třetí, uzřel jiné, ani stojí na trhu zahálějíce. I těm řekl: Jdětež i vy na vinici, a co bude spravedlivého, dám vám. A oni šli. Opět vyšel při šesté a deváté hodině, učinil též. Při jedenácté pak hodině vyšel, nalezl jiné, ani stojí zahálějíce. I řekl jim: Pročez tu stojíte, celý den zahálějíce? Řkou jemu: Nebo nižádný nás nenajal. Dí jim: Jdětež i vy na vinici, a což by bylo spravedlivého, vezmete. Večer pak řekl pán vinice šafáři svému: Zavolej dělníků a zaplať jim, počna od posledních až do prvních. A přišedše ti při jedenácté hodině najatí, vzali jeden každý po penízi. Přišedše pak první, domnívali se, že více vezmou, ale vzali i oni jeden každý po penízi. A vzavše, reptali proti hospodáři, řkouce: Tito poslední jednu hodinu dělali, a rovné jsi je nám učinil, kteříž jsme nesli břímě dne i horko. On pak odpovídaje, řekl jednomu z nich: Příteli, nečiním tobě křivdy. Zdaliž jsi z peníze nesmluvil se mnou? Vezmiž, což tvého jest, a jdi předce, já pak chci tomuto poslednímu dáti jako i tobě. Zdaliž mi nesluší v mém učiniti, což chci? Čili oko tvé nešlechtné jest, že já dobrý jsem? Takť budou poslední první, a první poslední; nebo mnoho jest povolaných, ale málo vyvolených.“ (Matouš 20:1-16)

Poselstvím sedmého anděla je otevřít tajemství „Pečetí“, vyvolat z pohanů pracovníky „jedenácté hodiny“, aby obdrželi tu stejnou mzdu, jakou obdrželi pracovníci první hodiny. Rozumíte? Nuže, toto Ježíš učil. On řekl, že bylo několik lidí, kteří vyšli na žeň. Byli najati na práci už od časného rána, a když skončili, obdrželi po jednom denáru za den. A pak v poledne přišli ještě další a začali pracovat, a potom ještě v jedenáct — to byla poslední hodina pracovního dne (pátá odpoledne), přišel ještě někdo do práce a obdržel tu stejnou mzdu, jako pracovníci, jež pracovali od první hodiny dne.

Je to tak dokonalé — když poslové první hodiny přišli se Slovem, s evangeliem, s pravdou — oni přišli v den vylití Ducha svatého. Potom nastaly temné věky, které je brzdily. Následně v době polední — Luther, Wesley a jiní vstoupili do díla. A pak má být večerní poselství, a máme obdržet tu stejnou mzdu, kterou obdrželi ti na začátku. Večerní poselství má navrátit zpět totéž, co bylo na začátku.

„Ale Ježíš svolav je, řekl: Víte, že knížata národů panují nad nimi, a kteříž velicí jsou, moci užívají nad nimi. Ale ne tak bude mezi vámi. Nýbrž kdožkoli chtěl by mezi vámi býti velikým, budiž služebník váš. A kdož by koli mezi vámi chtěl býti přední, budiž váš služebník; Jako i Syn člověka nepřišel, aby jemu slouženo bylo, ale aby on sloužil, a aby dal život svůj mzdu na vykoupení za mnohé jejich.“

(Matouš 20:25–28)

Bez ohledu na to, kolik toho vyznáváme — počítá se to, co máme. Nemůžete být křesťany, a nemilovat všechny lidi. Možná se od jiných různíme, ale Ježíš nepřišel s něčím takovým a neřekl: „Ó, vy všichni farizeové, vy všichni půjdete do pekla, a nemáte žádnou šanci, kvůli tomu, či onomu anebo ještě něčemu jinému — protože jste farizeové.“ Jenže On k nim přišel, sloužil jim a pomáhal. Udělal vše, co mohl, aby jim pomohl.

Jenomže dnes vzdělání a členství v církvi, a pouta tohoto světa, přivedly církve do takového stavu, že intelektuálové zabrali místo duchovním. K Bohu nemůžeš přijít jinak, než skrze Ducha. Je pouze jeden způsob, jak člověk může přijít k Bohu, a to skrze Ducha svatého. Ježíš řekl: „Nikdo nemůže ke mně přijít, jedině že by ho přitáhl nejdříve můj Otec.“ To je prostě tak pravdivé, jak to jen může být, křesťané. A tak bychom chtěli dnes večer vzít do našich srdcí malý zápisník a sečíst teď všechny tyto věci. Přemýšlejme o tom.

Někteří z vás tvrdí, že mají veškeré vědomosti. Máme takové, jež říkají: „Moment...“ Mají zalíbení být doktory, svatými otci, a tak dále. Ale i kdybys to všechno věděl, bylo by ti to k ničemu. Jedině, že máš v sobě Ducha lásky. Bible říká: „I kdybych měl veškeré poznání, ale neměl bych lásku, nic nejsem.“ K čemu jsou dobré všechny tyto vědomosti, když někdo říká: „Nikdy nepůjdu do takového shromáždění, protože tam jsou nevzdělaní lidé. Já bych se s nimi nedovedl spřátelit.“ Není důležité, jestli znají abecedu nebo ne, hlavně, když znají Krista. Jistě.

Nikdy se nemůžeš dostatečně unížit. Kéž by Bůh vždy držel tohoto Ducha ve mně. Není důležité na jak nízké úrovni někdo je, čemu věří, čemu nevěří, jakého je vyznání, jakou má barvu kůže, nebo cokoli, chci mu podat svoji pomocnou ruku. Opravdu. Toužím mít v sobě tohoto Ducha. Nebudu si o sobě myslet, že jsem lepší, než ten druhý. Mohl bych vypnout svoji hrud' a říci: „Až budu vcházet, ať všichni povstanou.“ Nebo: „Měl jsem největší evangelizaci ze všech.“ Kým já vůbec jsem? Ničím jiným než hlinou, kterou Bůh zformoval. A tak mi dovoluňte pokorit samého sebe, aby se Jeho život mohl odzrcadlovat ve mně. Kéž by to všichni křesťané pociťovali tímto způsobem. Vědomosti nás nikam nedovedou.

„A když vjel do Jeruzaléma, zbouřilo se všecko město, řkouce: I kdo jest tento? Zástupové pak pravili: Toto jest ten Ježíš, prorok z Nazareta Galilejského.“

(Matouš 21:10-11)

Mnes můžete mít jakoukoliv odpověď. Můžete vidět Pána, jak koná přesně to, co zaslíbil, že bude konat, a chytrí teologové se vám to snaží vymluvit. Říkají: „To bylo na jinou dobu. Bylo to pro tamten, anebo jiný věk,“ nebo, „je to omyl.“ Stejně tak, jak řekli o Ježíši: „On je Belzebub, ďábel. Je to věštec,“ a všechny tyto věci. Oni měli vždy odpověď.

Ale jestliže se člověk setkal s Kristem a viděl Jej tak, jako Pavel nebo Jej prožil, není na tomto světě dost teologů, kteří by byli schopni mu to vymluvit, a vzít mu jeho zkušenost. To je právě ten důvod, proč dnes lidé nemají to prožití. Proto také mluví: „Kdo to je? Co to je? Odkud to přichází?“ Nemají odpověď. Proč? Protože vše, co znají, je jejich vlastní teologie, kterou vytvořila nějaká církev.

Znalost teologie to není život. Znalost Bible to není život. Znat Jej — to je život. Poznat Jej, jako svého osobního Spasitele, jako Toho, kdo tě naplnil svou přítomností; ty jsi tam byl, když se to stalo. Nikdo ti to nemůže vzít. Nikdo ti to nemůže vymluvit, ty víš, kdo On je. Pro mě On je Ježíš Kristus, tentýž včera, dnes i na věky.

Kdo je ten, jenž koná tyto zázraky? Kdo je ten, jenž koná tato velká díla? Je to kazatel? Je to Oral Roberts? Billy Graham? Jack Schuller? Nebo William Branham? Kdokoliv by to byl — nemají v tom vlastní zásluhu. Jsou pouze nástroji. Je to Duch svatý, vycházející s evangeliem, se znamením, s divy a zázraky, aby připravil lidi, „a jsme v atmosféře očekávání“ — a věřící očekávají Jeho příchod. A někdo říká: „Proč tyto evangelizace? Proč je děláte? Usadme se v nějaké církvi.“

Víte, právě tady v modlitebně bylo řečeno, když jsme začali stavět novou modlitebnu, říkali: „Nepotřebujeme zázraky, takové věci už nepotřebujeme. Pokud však po nich toužíte, jděte si na misijní pole, kde se tyto věci dějí. My je tady nepotřebujeme.“

Když Branhamova modlitebna klesne na takovouto nízkou úroveň, potopí se. Tento sbor je založen na principech a Boží moci a evangeliu o Ježíši Kristu. A tak dlouho, jak bude tato modlitebna stát, nechť ten nádherný Duch svatý nachází přístup do duší, aby je mohl spasit a naplnit Duchem svatým a mohl uzdravovat nemocné. Pro mne to je Ježíš Kristus, tentýž včera, dnes i na věky.

„A když přišel do chrámu, přistoupili k němu přední kněží {biskupové} a starší lidu, když učil, řkouce: Jakou mocí tyto věci činíš? A kdo tobě tu moc dal? Odpovídaje pak Ježíš, řekl jim: Otížit se i já vás na jednu věc, kterouž povíte-li mi, i já vám povím, jakou mocí tyto věci činím? Křest Janův odkud byl? S nebe-li, čili z lidí? A oni rozvažovali mezi sebou, řkouce: Díme-li s nebe, dít nám: Proč jste pak nevěřili jemu? Pakli dime: Z lidí, bojíme se zástupu. Nebo všickni mají Jana za proroka. I odpovídajíce Ježíšovi, řekli: Nevíme. Řekl jim i on: Aniž já vám povím, jakou mocí tyto věci činím.“
(Matouš 21:23–27)

Medávno jsem mluvil s jedním rabínem o člověku — John Rhyn byl dvacet let slepý, byl mu navrácen zrak, když žebral na ulici Fort Wayne.

Rabín mne pozval k sobě a zeptal se: „Díky jaké autoritě jsi otevřel Johnovy oči?“

Odpověděl jsem: „Já jsem nikdy neotevřel jeho oči!“

Řekl: „Dobře, a jak jsi to dokázal?“

Řekl jsem: „Ve jménu Pána Ježíše Krista, Syna Božího.“

Zeptal se: „Chraň Bůh, aby Bůh měl syna.“ Jak může mít Duch syna?

Řekl jsem: „Rabíne, chtěl bych ti položit otázku.“ Věřš prorokům? To by snad pro tebe nemělo být tak těžké věřit prorokům?

Řekl: „Samozřejmě, že věřím prorokům.“

Řekl jsem: „O kom mluvil Izaiáš 9:6, když řekl: Dítě se nám narodilo, Syn nám je dán?“

„Nuže,“ řekl, „to byl Mesiáš.“

Zeptal jsem se: „V jakém vztahu je Mesiáš k Bohu?“

Odpověděl: „On je Bůh, ten Pomazaný.“

Řekl jsem: „Ukaž mi jedno místo, kde by Ježíš nepoukázal, že je pomazaným Mesiášem, Pánem tvým Bohem?“

Namítl: „Dobře, jenže On byl zloděj.“

Zeptal jsem se: „Jak zloděj?“

Odpověděl: „Kradl zrní rovnou na pšeničném poli.“

Řekl jsem: „Rabíne, tvůj vlastní Zákon říká, že člověk může procházet obilným polem a najíst se zrna, co hrdlo ráčí, ale nemůže si nabrat do tašky.“

On to dokonce ani nevěděl, přestože byl rabínem. On si s sebou nemohl odnést žádné zrní.

Řekl jsem: „Tak tedy on nekradl.“ Víte, ten rabín tam stál několik minut, jak zkoprnělý. Zeptal jsem se: „Rabíne, ty nevěříš, že On jím byl?“

On řekl: „Pohledte, pane, kdybych já toto kázal, vyhodili by mě na ulici a musel bych žebrot.“

Řekl jsem: „Já bych raději žebrol na ulici a pil vodu, než abych jedl třikrát denně kuře; a moje jméno by bylo zlatem napsáno zde na této svatyni, a přitom bych věděl, že jedním špatně. Raději bych mluvil pravdu.“

Začal plakat. Otočil se a řekl: „Uvidíme se později.“

Řekl jsem: „Rabíne, ty nejsi ke mně upřímný.“ On řekl: „Myslím si, že kdyby Jej tehdejší kněží ve svatyni poslechli, byli bychom dnes v lepší situaci.“

„A zůstal Jákob sám; a tu zápasil s ním muž až do svítání. A vida, že ho nepřemůže, obrazil jej v příhbi vrchní stehna jeho; i vyvinulo se příhbi stehna Jákobova, když zápasil s ním. A řekl: Pusť mne, nebť zasvítává. I řekl: Nepustím tě, leč mi požehnáš. I řekl jemu: Jaké jest jméno tvé? Odpověděl: Jákob. I dí: Nebude více nazýváno jméno tvé toliko Jákob, ale také Izrael; nebo jsi statečně zacházel s Bohem i lidmi, a přemohls. I otázal se Jákob, řka: Oznam, prosím, jméno své. Kterýžto odpověděl: Proč se ptáš na jméno mé? I dal mu tu požehnání. Tedy nazval Jákob jméno místa toho Fanuel; nebo jsem prý viděl Boha tvář v tvář, a zachována jest duše má.“
(1. Mojžíšova 32:24-30)

To je zde ta nejdůležitější věc — jak dlouho Bůh přichází a odpovídá, tak dlouho jsme si jisti, že to je Bůh.

Jákob jiný charakter; byl sevřen mezi dvěma příležitostmi. Provedl několik nečestných věcí, několik malých zlodějských lstí i svému tchánu Lábanovi. A utíkal od svého tchána zpět domů, k mamince. A když zjistil; hle, jeho bratr mu vychází vstříc, jehož několikrát úskočně obelstil — a nyní mu vychází vstříc s vojskem.

Zapamatuj si: „Tvé hřchy tě najdou.“ A tehdy Jákob celý znepokojený, zmatený, v potížích, poslal své ženy na druhou stranu potoka. Vrátil se zpět na druhou stranu a tam na neočekávaném místě, v neočekávané době a neočekávaným způsobem se setkal s Bohem.

Jaký to způsob setkání se s Bohem v zápase? Ale to byl Bůh. Není důležité, jestli On je v planoucím keři nebo ve fyzickém zápase — byl to Bůh.

A hlavní bylo, že Jákob — on míval sny a vidění, a tak dále, ale tentokrát to bylo poprvé, kdy mohl položit své ruce na něčem a říci, to je Bůh. On byl schopen se Toho držet tak dlouho, dokud nepřišlo požehnání.

Ó, kdybychom to byli schopni udělat — kdybychom mohli dojít do takového bodu, kde bychom byli schopni spatřit Boha, jestli je ve svém Slově, kdokoliv On je; a rozpoznat, že je to Bůh a držet se Toho, dokud se nedostaví požehnání. Zápas s Bohem, abys to obdržel. Bůh slíbil, že to udělá.

Bůh řekl, že pokud budeme nemocní, pak najdeme. „Proste a bude vám dáno, klepejte a bude vám otevřeno.“ Každé Slovo je pravda.

Když se Jákob uchopil něčeho, na co se mohl dívat, držel se toho svými rukama a uviděl, že to byl Bůh, on jej už nepustil z rukou.

Ó, kdyby mohlo křesťanství takto jednat. Pokud můžeš položit svoji ruku a uchopit se něčeho skutečného — uchop se vidění od Boha a hled' na jeho Přítomnost, a drž se Ho tak dlouho, dokud ti Bůh nepošle odpověď a požehnání, jež by vyvolalo to probuzení.

„Tehdy odšedše farizeové, radili se, jak by polapili jej v řeči. I poslali k němu učedníky své s Herodiány, řkouce: Mistře, víme, že pravdomluvný jsi, a cestě Boží v pravdě učíš, a nedbáš na žádného; nebo nepatříš na osobu lidskou. Protož pověz nám, co se tobě zdá: Sluší-li daň dáti císaři, čili nic? Znaje pak Ježíš zlost jejich, řekl: Co mne pokoušíte, pokrytci? Ukažte mi peníz daně. A oni podali mu peníze. I řekl jim: Či jest tento obraz a nápis? Řekli mu: Císařův. Tedy dí jim: Dávejtež tedy, co jest císařova, císaři, a co Božího, Bohu. To uslyšavše, divili se, a opustivše jej, odešli.“

(Matouš 22: 15-22)

Rád bych řekl toto: Před několika minutami jsem spatřil jistého člověka. On se mě nedávno ptal na jednoho milého chlapce. Byli jsme na lovu veverek. Toho rána jsem ulovil pět veverek a jednu jsem si nechal na odpoledne. Ve státě Kentucky můžeš ulovit pouze šest kusů denně, takový mají limit. A ten dotyčný člověk řekl: „Já jsem ulovil devět kusů.“ Byl to věřící chlapec.

Řekl jsem mu: „Nezachoval ses dobře. Udělal jsi špatně.“

On řekl: „Hm...“

Řekl jsem: „Já jsem dnes ráno ulovil pět a jednu jsem si nechal na odpoledne. A když jsem ulovil tu jednu veverku, podíval jsem se na strom a uviděl jsem dalších pět nebo šest veverek, jenže jsem odešel a nechal je na pokoji.“ A řekl jsem: „Nedávno jsem přišel ke stromu, kde sedělo patnáct až dvacet veverek. Ulovil jsem jen limit, zbytek jsem nechal být a odešel.“ Dále jsem řekl: „Jestliže přijíždím do tohoto kraje a budu vám mládencům kázat a stejně tak všem ostatním lidem to, co je správné, musím vám být příkladem.“ V křesťanství nezáleží na tom, co mluvíš; ale záleží na tom, jakým životem žiješ, co děláš; musíš být vzorem. „Jste solí země.“ Řekl jsem, Ježíš řekl: „Dávejte císaři to, co je císařovo.“ Pokud překročíš omezenou rychlost jízdy na silnici, co děláš? Jednáš špatně, hřešíš. „Dávej císaři to, co je císařovo a Bohu to, co je Boží.“

Říkáš: „Zákony se mýlí.“ S tím nemohu nic udělat. Porušovat Ježíšovo přikázání je špatné. A jestliže nedáš císaři to, co je císařovo, tehdy děláš to, co ti Ježíš zakázal dělat, a porušování zákona je hřích. Není to pravda? Pokud tak jednáme, pak se provinujeme. Ale jestli na sobě shledáváš, že pácháš zlo, pak to nedělej! Lidé tě sledují; lidé nejsou naklonění k chození do kostela, ale přečtou si tě, dívají se na to, co děláš.

„Kohož by vyučoval umění? A komu by posloužil, aby vyrozuměl naučení? Zdali ostaveným od mléka, odtrženým od prsí? Poněvadž měli naučení za naučením, naučení za naučením, správu za správou, správu za správou, trochu odtud, trochu od onud. A však jako by neznámou řečí a cizím jazykem mluvil lidu tomuto, kdyžto jim řekl: Totoť jest odpočinutí, způsobte odpočinutí ustálému, toť jest, pravím, odpočinutí. Ale nechtěli slyšeti.“
(Izaiáš 28:9-12)

N už, můj bratře adventisto, chtěl bych se tě na něco zeptat. To přesně souhlasí. Sabat — to je trochu podivné slovo. Sabat je ve skutečnosti hebrejské slovo, které znamená o-d-p-o-č-i-n-u-t-í, oddech. Je to den odpočinutí — den sabatu, ve kterém člověk nepracuje, a tak dále. Bůh skončil svoji práci, a už se k ní nikdy více nevrátil. Ve 4. kapitole k Židům se říká: „I odpočinul Bůh ve dni sabatu.“ Jindy na jistém místě skrze Davida řekl: „Dnes po tak dlouhé době, uslyšíte-li hlas jeho, nezatvrzujte srdcí svých.“ Tedy, kdyby jim dal Ježíš jiný sabat, On by o tom později něco řekl. Ale zůstává stále odpočinutí — sabat pro lid Boží, neboť my, kteří jsme vešli do jeho odpočinutí, zanechali jsme své dílo, tak jak Bůh zanechal své.

Kdy vejdemo do Jeho odpočinutí? Vy, kteří máte tužky, otevřte si se mnou společně Izaiáše 28:8–12. Zde to právě máte. Musí to být pravidlo za pravidlem, řádek za řádkem, trochu odtud, trochu od onud. Držte se toho, co je dobré. Protože koktavou řečí a cizím jazykem budu mluvit k tomuto lidu. A to je sabat, to je odpočinutí, o kterém jsem řekl, že má přijít. A kvůli tomu všemu oni nechtěli slyšet, odešli, kývající svými hlavami, a tak dále.

On řekl, že pečeť svědčí o zakončeném díle spasení. Luther — ospravedlnění, Wesley — posvěcení; ale když přijde sabat, ten skutečný den odpočinutí, bude to tehdy až: „...koktavou řečí a cizím jazykem mluvit budu lidu tomuto“ — a to je zakončené dílo. Haleluja. To je pečeť. To je sabat.

Rozumíš tomu, že to je Duch svatý, bratře? Stane se to tehdy, když vejdeš do toho zakončeného díla. Jestliže jsi byl jen ospravedlněn, to je v pořádku, to je dobré. Jestliže jsi byl posvěcen, to je dobré. Ale když přijmeš Ducha svatého, je to dokončené dílo, a Bůh ukončil svůj plán spasení, a zapečetil to křtem Ducha svatého. Amen. Ó, přátelé! Kolik z vás tomu věří? Duch svatý na každém místě v Bibli je dokončení díla. A Bůh zakončil své dílo.

„Běda vám, zákonníci a farizeové pokrytci, nebo vzděláváte hroby proroků, a ozdobujete hroby spravedlivých, a říkáte: kdybychom byli za dnů otců našich, nebyli bychom účastníci jejich ve krvi proroků. Protož osvědčujete sami proti sobě, že jste synové těch, kteříž proroky zmrdovali.“
(Matouš 23:29–31)

Nikdy v celé historii světa církev nevyprodukovala proroka. Můžete prozkoumat Starý zákon, Nový zákon nebo dnešní dobu v posledních dnech. Ukažte mi jakéhokoliv proroka, který kdy vyšel z církve v těchto posledních dnech? Ukažte mi alespoň jednoho, který vyšel. A ukažte mi alespoň jediný případ, kdy prorok, skutečný služebník Boží, nebyl zavržen církevním systémem tohoto světa.

Přemýšlejte o tom. Jeremiáš, Izaiáš, a napříč celým Starým zákonem, oni je zavrhli. Ježíš řekl: „Vy zkrášlujete hroby proroků, bílíte je a sami jste je tam dostali.“ Je to tak.

A církev v tom pokračuje. Pohledte na svatého Patrika. Vy katolíci jej tak nazýváte. On není katolíkem o nic víc než já. Je to tak. Ale vy si jej nárokujete. Pohledte na Františka z Asisi — vy si na něj děláte nárok. On nebyl katolíkem o nic víc než já.

Pohledte na Johanku z Arku. Upálili jste ji na hranici jako čarodějnici, protože viděla vidění a byla duchovní. Upálili ji na hranici, zatímco ta žena volala o slitování; ale přesto ji upálili na hranici. Asi po sto letech zjistili, že byla prorokyní. Ona byla Boží služebnicí. Ó, jistě, pak jste z toho činili veliké pokání — vykopali jste kosti oněch kněží a hodili jste je do řeky.

„Zkrášlujete hroby proroků, a to vy jste je do nich uvrhli.“ Je to tak. Tento církevní systém nikdy nevyprodukoval Božího muže, to se nikdy nestalo, nestane se to ani dnes ani v budoucnosti. Zorganizované náboženství nebylo nikdy Božím úmyslem.

Nejstarší zorganizovanou církví na světě je Katolická církev; Luther byl druhý v pořadí; pak přišel Zwingli a po Zwinglim Kalvín, a od Kalvína až k Anglikánské církvi. Anglosasové také povstali a potom vznikla Anglikánská církev; král Jindřich VIII., on se postavil proti, a tak dále, a tak to došlo až k Wesleyovým metodistům a Poutníkům svátosti, Nazarénům a dál až k Letničním a oni se všichni zorganizovali!

A Bible nás jasně učí, že Katolická církev je ženou zlé pověsti a protestantské církve a jejich organizace jsou jejími dcerami — Zjevení 17:17. Přesně tak. A tak oni... nikoliv lidé, ve všech církvích jsou i dobří... v každé církvi jsou svatí, spasení lidé. Ale Bůh nevolá svůj lid skrze nějakou organizaci. On si je volá jako jednotlivce. Bůh jedná s jednotlivci, lhostejno zda jsi metodistou, baptistou, protestantem či katolíkem, ať už jsi kýmkoliv. Bůh tě znal před založením světa a předurčil tě k životu věčnému; jinak jsi byl předurčen k věčnému zatracení.

„Tehdy řekl-li by vám kdo: *Aj, tutoť jest Kristus, aneb támto, nevěřte. Nebo povstanou falešní Kristové a falešní proroci, a činiti budou divy veliké a zázraky, tak že by svedli, (by možné bylo), také i vyvolené.*“
(Matouš 24:23-24)

Falešný Kristus, to je falešný pomazaný, neboť Kristus znamená Pomazaný. Kolik z vás ví, že „Kristus“ znamená „ten Pomazaný“? Budou falešní pomazanci a budou sami sebe nazývat proroky. Ale jak je budeme moci rozpoznat? Na základě Slova. Právě tak je rozpoznáte — na základě Slova — jestli jsou praví. Jak je tedy poznáme? Bude to na základě Slova. Jestliže oni říkají, že mají Slovo a potom Slovo popírají, pak v tom nic není, nezáleží na tom, co dělají. Možná uzdravují nemocné; otvírají oči slepým, ale pokud popírají Slovo, držte se od nich zdaleka. Nevěřujte tomu pozornost, nehleďte na okolnosti, držte se pouze Slova, protože jsem mnohokrát viděl stoupence voodoo a všechny možné věci, které se děly pod pláštěm uzdravování.

Dnes dopoledne tady sedí bratr Sydney Jackson a sestra Jacksonová z Jižní Afriky. On by se mohl tady postavit a objasnit tuto záležitost, a říci vám některé ze skutečných událostí, jež se tam staly. Ale proč, vždyť lidé přistupují k modlám a jsou uzdraveni. Rozumíte? Ale proč? Zrovna tak mi jednou za to vyhuboval doktor Aegery, že jsem řekl, že satan nemůže uzdravit. Řekl: „Muž, jenž stává před takovým zástupem lidí jako ty, jak může mít tak mizernou teologii, tvrdit, že ďábel nemůže uzdravit?“ Dále řekl: „V našem blízkém sousedství máme jednu ženu, která je přepásána zástěrou, prochází se před domem; a lidé k ní přicházejí a musí do té zástěry vhodit peníze; ona je potírá, a pak si vytrhne vlas z hlavy, a krví ze svých žil pomaže ten vlas, a hodí ho za sebe. Pokud jí něco nutká ohlédnout se za sebe, pak se ta nemoc vrací zpět na lidi.“ Dále tvrdil: „Třicet procent z těchto lidí se uzdraví. Jak potom můžeš říct, že ďábel nemůže uzdravit?“

Pomyslel jsem si: „Ó, běda.“ Odepsal jsem mu: „Vážený pane, je to pro mne doslova šokující, že děkan luteránské fakulty zakládá svoji teologii na prožití, místo na Božím slově.“ Chápete? „Boží slovo říká, že satan nemůže vymítat satana.“ A to je vše, řekl to Ježíš. „A proto,“ řekl jsem, „se tomu asi divíš, jak mohli být tito lidé uzdraveni touto čarodějnici. Dochází k tomu proto, že ti lidé jsou přesvědčení, že tímto způsobem se přibližují k Bohu skrze tuto čarodějnici. A uzdravení spočívá ve víře, ne na tom, jak je člověk spravedlivý, jak je dobrý, jak moc dodržuje přikázání, nebo cokoliv to je; ono spočívá výhradně ve víře. Všechny věci jsou možné těm, kteří věří.“ Rozumíš? To nezáleží na tom, jak jsi dobrý. Byl jsem svědkem toho, jak prostitutky přicházely na pódium a byly v momentě uzdraveny, zatímco svaté ženy procházely pódium a propásly to. Ovšem, to spočívá ve víře — pokud můžeš věřit; ne na spravedlnosti.

„Ale jakož bylo za dnů Noé, takť bude i příchod Syna člověka. Nebo jakož za dnů těch před potopou žrali a pili, ženili se a vdávaly se, až do toho dne, když Noé všel do korábu, a nevěděli, až přišla potopa, a zachvátila všechny: takť bude i příští Syn člověka.“ (Matouš 24:37-39)

Slovo samotného Ježíše říká, co se stane — ta velká událost. On také řekl, že za dnů Lota (pokud si chcete poznamenat to místo Písma, je to v Lukáši 17:28). On řekl, že oni jedli, pili, kupovali a prodávali. Obvykle to jsou legální věci. Avšak všimněte si! Ale oni se na to soustředili celou svou myslí.

Za dnů Lota ženy upadly morálně tak nízkou, že už nebyly více používány tak, jako by měly být, ale staly se zkažené natolik, že mužům zevšedněly, a muži žili s muži. Došlo k odchýlení přirozených pohlavních buněk, to změnilo jejich pozici, a to proto, že se ženy staly tak levné. Před několika dny jsem byl v Tucsonu. Šel jsem si koupit bochník chleba, a na ulici v autě seděl mladík s dvěma malými chlapci. Jeden z nich vešel do obchodu, aby si koupil cigarety. Starý, šedivý muž za pultem na něj pohlédl a zeptal se: „Pro koho jsou ty cigarety, pro maminku?“ Odpověděl: „Ne, jsou pro jednoho chlapce.“

Prodáváč se zeptal: „A on už má tolik let, aby mohl kouřit?“ Odpověděl: „Ano, pane.“ Prodáváč pohlédl, asi takto. A já jsem tam stál s bochníkem chleba a krabicí mléka a sledoval jsem to. A on přistoupil k regálu a řekl: „No dobře.“ A ty cigarety mu prodal. Pohlédl na mně a řekl: „Pochybuji o tom.“ Řekl jsem: „On nikdy nebude dost starý na to, aby to mohl dělat, nikdy v žádném jiném věku.“ Řekl: „Souhlasím s tebou. Bylo pro tebe těžké přestat kouřit?“ Řekl jsem: „Já jsem s tím nikdy nezačal. Moji rodiče kouřili a žvýkali tabák, ale Pán Bůh mě od toho uchránil.“

Otočil se, s podivem na mě pohlédl, a řekl: „Myslím si, že v dnešní době je to zkaženost a hanba, když vidíme, jak jsme kdysi byli zvyklí vážit si žen. Prokazovali jsme ženě úctu, v její přítomnosti jsme smekli klobouk. Když jsme šli ulicí, a kdyby nějaký džentlmen uslyšel někoho utrousit poznámku vůči nějaké ženě, srazil by ho k zemi. Oni chovali k ženám úctu.“ A pokračoval: „Ale ženy si to zavinily samy. Bývalo, že když žena nastoupila do tramvaje nebo když nějaká žena stála, každý muž smeknul klobouk a nabídnul jí své místo. Dnes je to tlačení — dav.“ Řekl: „Ony si to zavinily samy.“ A to je pravda. Ta ďábelská Hollywoodská díra chňapla ženu; nabídl to v televizi a v časopisech, až se společnost stala jedním velkým kotlem nestydatosti. Je to tak.

Vím, že mluvit něco takového není populární, ale je to pravdivé. To je pravda. Je to Slovo Páně a zároveň varovné znamení, že Kristus přijde v této generaci. On řekl, že ti, kteří to uvidí, jak se to všechno děje, nezemřou, dokud se nevyplní všechny tyto věci. Řekl: „Nebe a země pominou, ale mé Slovo nikdy nepomine.“ Je to varování, výstražné červené blikající světlo — spouštění opony. Jsme na konci času.

„Tehdy podobno bude království nebeské desíti pannám, kteréžto vzavše lampy své, vyšly proti ženichovi. Pět pak z nich bylo opatrných, a pět bláznivých. Ty bláznivé vzavše lampy své, nevzaly s sebou oleje. Opatrné pak vzaly olej v nádobkách svých s lampami svými. A když prodlíval ženich, zdřímaly všechny a zesnuly. O půlnoci pak stal se křik: *Aj, ženich jde, vyjděte proti němu. Tedy vstaly všechny ty panny, a ozdobily lampy své. Bláznivé pak opatrným řekly: Udělte nám oleje svého, nebo lampy naše hasnou. I odpověděly ty opatrné, řkouce: Aby se snad nám i vám nedostalo. Jděte raději k prodavačům, a kupte sobě. A když odešly kupovati, přišel ženich, a které hotovy byly, vešly s ním na svatbu. I zavřiny jsou dvěře. Potom pak přišly i ty druhé panny, řkouce: Pane, pane, otevři nám. A on odpověděv, řekl: Amen, pravím vám, neznámť vás. Bdětež tedy; nevíte zajisté dne ani hodiny, v kterou Syn člověka přijde.*“
(Matouš 25:1-13)

Moment. „Budou spaseny pošetilé panny?“ Ne. Cokoliv se děje, děje se teď. Tedy, pošetilá panna bude muset procházet obdobím soužení. A to proto, že zavrhl a Oběť smíření v celém rozsahu. Ona je věřící, vyznává, že je věřící, ale bude muset procházet obdobím soužení. Bible říká: „A na zbytek z nich drak vyplivnul vodu ze svých úst a začal válčit...“ V jakém to čase žijeme!

Nikdy v dějinách nenastal takový čas, v němž by ty formální církve začaly tolik hladovět a toužit po křtu Duchem svatým. Kázal jsem „Obchodníkům plného evangelia“. Všichni se masově shromažďují a stále se Jej pokoušejí najít — jsou to presbyteriáni, luteráni, katolíci a všichni ostatní, baptisté po stovkách, Církev Boží, Nazarejci, Poutníci svátosti a Adventisté sedmého dne. Rozumíte?

Je to přímo burcující. Prosím, abyste to nebrali jako nauku, ale pochopili jste, co říká Písmo, co se stane, až se to bude všechno dít? Čas uplynul. Hledte, bylo deset panen, jež vyšly na setkání s Ženichem, polovina z nich měla olej ve svých lampách, druhá ho neměla. Je to část těla, která je mrtvá a část těla, která žije. Když se rozlehl křik: „Aj, ženich jde,“ ony všechny procitly a očistily své lampy, aby mohly odejít na svatební hostinu. Ale když pošetilé panny řekly: „Dejte nám trochu vašeho oleje, protože naše lampy hasnou. Dejte nám olej,“ moudré odpověděly: „Ne, nikoliv, protože máme pouze dost pro sebe. Jděte si koupit.“ Když odešly koupit olej, Ženich přišel.

Když zaznělo volání: „Aj, Ženich jde,“ najednou všichni chtěli dát do pořádku své životy. Není to tato hodina, když se rukopis objevil na stěně?

„Ó, my toužíme po křtu Duchem svatým. My chceme to, tamto i ono.“ Ale když odešly kupovat olej, Ženich přišel. Moudré panny vešly dovnitř, a tamty zůstaly vně, kde bude pláč, nařikání a skřípání zubů.

„Byl pak Hospodin s Josefem, a naklonil se k němu milosrdenstvím; a dal jemu milost u vladaře nad žalářem. I dal vladař žaláře v moc Josefovi všechny vězně, kteříž byli v věži žalářné; a cožkoli tam činiti měli, on to spravoval. Aniž vladař žaláře k čemu dohlídal, což jemu svěřil; proto že Hospodin byl s ním, a což on činil, Hospodin tomu prospěch dával.“

(1. Mojžíšova 39:21–23)

Josef byl dokonalým předobrazem Krista. Mojžíš byl také předobrazem Kristovým. Mojžíš byl zákonodárcem, knězem. Ale Josef byl knížetem úspěchu. Ve všem, co dělal, se mu dařilo. Když pobýval zde na zemi, byl uvržen do vězení, vše prosperovalo, pak byl zavolán do faraónova paláce, a vše prosperovalo. Kamkoliv přišel, byl knížetem úspěchu.

A když On znovu přijde ve své slávě, poušť rozkvete jako z růže květ, a nebudeme mít už více pouští; vše bude prosperovat v tom velkém tisíciletém království, když přijde Kníže úspěchu. Jak je to nádherné!

Všimněte si, jak byl Josef milován svým otcem, nenáviděn svými bratry, a byl prodán za takřka třicet stříbrných, vhozen do jámy, aby zemřel; pak byl vytažen a zaujal pozici pravé ruky nejvyššího, v největším komerčním městě tehdejšího světa. Nikdo nemohl přijít k faraónovi, jedině prostřednictvím Josefa.

Ježíš byl prodán za třicet stříbrných jeho bratry: „Byl vzat vzhůru, a usedl po pravici Boží, a nikdo nemůže přijít k Bohu, jediné skrze Syna.“

A když Josef vycházel, bylo vydáno stvrzené ohlášení a služebníci šli před ním a volali: „Padněte na kolena, Josef přichází.“ Ó, každé koleno poklekne a každý jazyk vyzná Pána Ježíše Krista. Buď to uděláš teď, nebo tvoje činy půjdou před tebou! A tak jak to bude? Jednoho dne budeš muset padnout na kolena před Pánem Ježíšem Kristem. Amen.

Všimněte si, jak je to nádherné. Jak Mojžíš, který byl zákonodárcem — byl zároveň knězem a dárce Zákona. A jak on vedl ten lid. Byl to Bůh v Josefovi, byl to Bůh v Mojžíšovi.

Pohledte na Davida, když byl svržen z trůnu, a zavržen ve svém městě, a vešel na Olivetskou horu, jako zavržený svým vlastním synem. Jeho lid se také od něho odvrátil. Když vycházel na tu horu, šel a plakal, ohlédl se zpět na Jeruzalém a plakal. Co to bylo? Byl to Kristův Duch v něm.

Když po osmi stech letech přišel Syn Davidův, seděl na tetěž hoře, zavržen svými vlastními, plakal nad Jeruzalémem a říkal: „Jeruzaléme, Jeruzaléme, jak často jsem vás chtěl shromáždit, jako kvočna shromažďuje svá kuřátka, ale vy jste nechtěli.“

Celý Starý zákon je prostě stínem toho Nového, těch věcí, které měly přijít.

„A když byl večer, posadil se za stůl se dvanácti. A když jedli, řekl: Amen pravím vám, že jeden z vás mne zradí. I zarmoutivše se velmi, počali každý z nich říci jemu: Zdali já jsem, Pane? On pak odpovídaje, řekl: Kdo omáčívá se mnou rukou v mise, ten mne zradí. Syn zajisté člověka jde, jakož psáno o něm, ale běda člověku tomu, skrze něhož Syn člověka zrazen bude. Dobré by bylo jemu, by se byl nenarodil člověk ten. Odpovídaje pak Jidáš, kterýž ho zrazoval, dí: Zdali já jsem, Mistře? Řekl jemu: Ty jsi řekl.“
(Matouš 26:20-25)

Když se setká tělesný s duchovním, vždy dojde ke střetu. Když se setkal Jidáš s Ježíšem, došlo ke střetu: jeden byl Synem Božím a ten druhý byl synem satana. Zrovna tak jako Kain a Abel, když se setkali, došlo ke střetu. Jeden z nich byl v církvi pokladníkem a druhý byl pastorem. My přicházíme v dnešní době znovu ke stejné věci — tělesná denominace, proti duchovní nevěstě Kristově. Duchovní Kristova nevěsta se liší od tělesných organizací natolik, že je nelze k sobě vůbec přirovnat.

Dávejte teď pozor: To tělesné vždy zkouší být předobrazem toho duchovního. Ale tak, jak v případě Jáкова a Ezaua, to nebude fungovat. Ne, nebude. Tedy, pokud šlo v lidských očích o činění dobrých skutků, myslím, že Ezau byl v podstatě lepším člověkem než Jákob. On se snažil zaopatřit svého otce, který byl slepým prorokem, a snažil se vše udělat. Ezauovi ani na mysl nepřišlo, že to jsou jen tělesné skutky; byl v domněnání, že vejde dovnitř díky tomu, co dělal — udělal něco dobrého pro někoho, což bylo v pořádku. Ale Jákob — on z celé své duše toužil získat prvorozenství, a to právě v něm rozpoznal Bůh jako duchovní.

Všimněte si. A to vždy způsobilo, že tělesný nenáviděl duchovního. To způsobilo, že Kain nenáviděl, Abele; to způsobilo, že Chóre, nenáviděl Mojžíše; to způsobilo, že Jidáš nenáviděl Ježíše; a stále dál a dál to pokračuje. To způsobilo, že tělesný nenávidí duchovního, tak jako Kain na počátku nenáviděl, Abele — toho, od něhož Bůh přijal oběť, a on usiluje o to, aby je zničit. Oni zkoušejí zničit vliv; zkoušejí zničit vše, neboť to není nic jiného než závist. Začalo to u Kaina a bylo dokázáno, že to byla závist a je to stále tatáž věc i dnes, když ten přirozený, tělesný a duchovní se spolu setkají. Dokazuje to, že to je satan, nikdo jiný, poněvadž závist pochází ze satana. A pak to způsobí napodobování pravdy — když někdo zkouší napodobovat něco, k čemu není předurčen. Jak mnoho z tohoto jsme viděli v poslední době? Ó, přátelé. Je toho tak hodně!

„A když oni jedli, vzav Ježíš chléb, a dobrořečiv, lámal, a dal učedníkům, a řekl: Vezměte, jezte, to jest tělo mé. A vzav kalich, a díky činiv, dal jim, řka: Píte z toho všickni. Nebo to jest krev má nové smlouvy, kteráž za mnohé vylévá se na odpuštění hříchů. Ale pravím vám, žeť nebudu pít od této chvíle z tohoto plodu vinného kořene, až do onoho dne, když jej pít budu s vámi nový v království Otce svého.“
(Matouš 26:26-29)

Všimněte si, když byla bitva skončena, podal Melchisedech svému vítěznému dítěti večeri (představte si), část Sebe samého. Nyní budeme rozjímat o „Večeři Páně“, která je představena jako symbol. Po bitvě mu udělil ze Sebe samého, neboť večere je částí Krista. Poté, když je boj u konce, poté, co jste byli osvobozeni, máte podíl na Kristu, stáváte se částí této Bytosti. Chápete to?

Jákob bojoval celou noc a nechtěl se Jej pustit, dokud mu nepožehnal. To souhlasí. Byl to boj o život! A když je boj u konce, Bůh vám dává ze Sebe sama. To je Jeho pravá „Večeře“. Ten malý kousek nekvašeného chleba to jen reprezentuje. Neměli byste na tom mít účast tak dlouho, dokud jste si to nevybojovali a nestali se částí Boha.

Pamatujte na to, že v té době ještě „Večeře“ nebyla ustanovena — byla ustanovena až před smrtí Ježíše Krista, o stovky a stovky a stovky let později.

Ale Melchisedech poté, co jeho dítě Abraham vybojovalo vítězství, Melchisedech mu vyšel naproti a podal mu víno a chléb, což ukazuje na to, že poté, co je jeho pozemská bitva skončena, setkáme se s Ním v nebi a budeme opět slavit „Večeři“, a to bude „Svatební večere“. „Od této chvíle už nebudu pít z tohoto plodu vinného kmene až do toho dne, kdy ho s vámi budu pít nový v Království svého Otce.“ Je to pravda?

Všimněte si ještě jednou, jak Melchisedech vyšel vstříc Abrahamovi předtím, než se on vrátil domů. Jaký nádherný předobraz tady máme! Melchisedech se setkává s Abrahamem, před návratem domů, po boji.

My se setkáváme s Ježíšem v povětří předtím, než přijdeme Domů. To souhlasí. 1. Tesalonicenským 4:17 nám říká, že se s Ním setkáme v povětří. Skvělý typ Rebeky setkávající se s Izákem na poli za večerního soumraku. Setkáme se s Ním v povětří. 1. Tesalonicenským nám to takto říká: „My, kdo zůstaneme živí až do Pánova příchodu, rozhodně nepředejdeme ty, kdo zesnuli. Vždyť až zazní zvolání, hlas archanděla a Boží polnice, sestoupí sám Pán z nebe a mrtví v Kristu vstanou jako první. Potom my, kdo zůstaneme živí, budeme spolu s nimi v oblacích uchvázeni, aby se setkat s Pánem v povětří...“ Všechny tyto typy jsou dokonalé.

Nyní k teofanii — (co se stane?), když jste zemřeli a vešli do teofanie; teofanie sestoupí zpět na zem, aby přijala vykoupené tělo. A když jste ve vzduchu, vaše tělo se setkává s teofanií a „...budeme vzati vzhůru a potkáme Pána v povětří.“

„Řekl také Farao Josefovi: Aj, ustanovil jsem tě nade vši zemi Egyptskou. A snáv Farao prsten svůj s ruky své, dal jej na ruku Josefovu, a oblékl ho v roucho kmentové, a vložil zlatý řetěz na hrdlo jeho. A dal ho voziti na svém druhém voze, a volali před ním: Klanějte se! I ustanovil ho nade vši zemi Egyptskou.“

v (1. Mojžíšova 41:41–43)

Nahlížím do tehdejších dob a vidím Josefa, když se narodil ze svého otce; byl jím milován, a zavržen svými bratry. Jeho otec mu dal barevnou sukni — sedmibarevnou. Existuje pouze sedm základních barev. A on na své neveliké tělo navlékl barevnou sukni, právě tak, jak se duha ukázala nad Ježíšovou hlavou po jeho smrti, pohřbu a zmrtvýchvstání. Když Jej Jan uviděl, měl duhu kolem sebe, která vypadala jako jaspis a sardis, a to byly kameny Rubena a Benjamína — prvního a posledního. Duha kolem Něho znamená smlouvu; je to smlouva krve, kterou Ježíš daroval Církvi jako smlouvu. A duha je vždy znamením smlouvy.

A když Josef tehdy vyšel, aby navštívil své bratry, byl jimi zavržen a měl být zabit.

Nuže, to právě udělali Židé, když Ježíš přišel ke svým vlastním a Jeho vlastní Jej nepřijali. Oni ho nemilovali, proč? Protože byl vidoucím, byl prorokem, a protože byl daleko duchovnější než ti ostatní. Oni ho chtěli zabít, ale jeden z nich vykřikl: „Nezabíjejme ho, vždyť je to náš bratr.“

Hodili ho do jámy, potom ho z té jámy vytáhli a byl odveden do největšího města tehdejšího světa, do Egypta, a stal se faraónovou pravou rukou. Tak stejně byl svými bratry zavržen Ježíš, usmrčen a vložen do hrobu, vstal z mrtvých a teď sedí po pravici Majestátu, v největším městě celé věčnosti, v nebesích. Žádný člověk nemohl přijít k faraónovi, jedině skrze Josefa. A žádný člověk nemůže přijít k Bohu, jedině skrze Ježíše. Vidíte, je to prostě dokonalé.

A další věc, která stojí za povšimnutí, v době jeho zkoušek — když byl ve vězení, díky tomu velikému daru, jenž měl, vložil sny dvěma mužům — jeden z nich byl číšník a druhý pekař. Jeden z nich byl zatracen, ten druhý zachráněn. Souhlasí to?

Pohledte na Ježíše na kříži. Byli tam dva společně s Ním ukřižováni a jeden byl zatracen, ten druhý byl spasen — na kříži. Jak je to dokonalé. Pak jsem si všiml ještě další věci, totiž, když Josef byl zavržen svým vlastním lidem, byla mu dána nevěsta z pohanů. Souhlasí to?

Faraón mu dal nevěstu. Nuže, je to prostě totéž: Ježíš byl zavržen Židy, nyní přichází do církve z pohanů a vybírá si nevěstu. A my jsme dnes odpoledne paní Ježíšovou. Je to tak. Amen. Já to miluji.

„A ponížující se lid můj, nad nímž jest vzýváno jméno mé, modlili by se, a hledali by tváři mé, a odvrátili by se od cest svých zlých: i já také vyslyším je s nebe, a odpustím hřích jejich, a uzdravím zemi jejich.“
(2. Paralipomenon 7:14)

Jonáš řekl: „Ještě jednou pohlédnu na tvoji svatou svatyni.“ Toto řekl Bohu. Protože když Šalomoun posvěcoval svatyni, řekl: „Jestliže Tvůj lid bude kdekoliv v těžkostech a pohlédne ve směru tohoto svatého místa a bude se modlit, potom Ty vyslyš z nebe.“ Jonáš věřil, že Bůh vyslyšel Šalomounovu modlitbu. A začal přemýšlet: „Nebudu hledět na břicho velryby. Nebudu brát zřetel na svůj stav odpadlictví. Hledím směrem ke tvé svaté svatyni a vyznávám svůj hřích.“ A Bůh tam zajistil kyslík a zachovával ho při životě tři dny a tři noci, a osvobodil ho přesně v Ninive, kde bylo jeho místo.

Tedy, jestliže se Šalomoun modlil touto modlitbou, a zde není nikdo, kdo by se nacházel alespoň z poloviny v podobné situaci jako Jonáš. Vy nemáte žádné z jeho příznaků. Tak tedy, jestliže on v této situaci mohl hledět ke svatyni postavené lidskýma rukama, a pozemská bytost — člověk Šalomoun v ní sedával a modlil se a On dokázal věřit Šalomounově modlitbě, o co více musíš ty i já, sedíce zde dnes večer, hledět k trůnu Božímu, kde Ježíš stojí po Jeho pravici se svou krví, aby se za nás přimlouval, na základě našeho vyznání. Odhod' jednoduše všechny příznaky.

Příznaky, to je něco podobného, jako — řekněme, že zítra, když se vrátíš domů a přijede ti expresní doručovatelská služba a zeptá se: „Vy jste paní Jonesová?“ — „Ano, to jsem já.“ — „Mám pro vás zásilku.“ — „Dobře, co to je?“ Drží ruce na koši nebo krabici a ty slyšíš, jak se tam něco v krabici pohybuje. Podíváš se do ní. Je to velká krabice, v níž jsou hadi a chřestýši. Dobrá, ale ty něco takového nechceš. A tak mu řekneš: „Já to nechci.“

„Ale vždyť je to vaše, někdo vám to poslal. Je zde vaše příjmení. Je to někdo, kdo vám ty hady poslal. Jsou vaše, musíte si to převzít.“

Tedy, z jedné strany jsou vaše, ale z druhé strany nejsou vaše. Někdo vám je poslal, ale není to vaše, dokud to nepotvrdíte svým podpisem, že jste to převzali. A když podepíšete, že jste to přijali, pak už je to vaše. Ale pokud tu zásilku odmítáš podepsat, pak ji oni musí vrátit doručovatelské společnosti. Doručovatelská služba ji musí poslat tomu, kdo ti tu zásilku poslal. Souhlasí to? Proto nepodepisuj nic, co ti poslal ďábel. Rozhodně ne. Kategoricky to odmítni. V každém případě. Řekni: „Já to prostě nemám. Ďáble, vezmi si to všechno zpátky.“ Toť vše. „Já to nepřijímám.“ Odmítni tvou nemoc, tvoji artritidu, ať už je to cokoliv. „Já to prostě nemám. Jeho zsinlostmi jsem uzdraven.“ Stůj neochvějně na své pozici. Vyznávej to, věř tomu, drž se toho a Bůh to uskuteční! Bez ohledu na to, co to je, prostě Mu věř.

„Tak podobně i přední kněží posmívajíce se s zákonníky a staršími, pravili: Jiným pomáhal, sám sobě nemůž pomoci. Jestliže jest král Izraelský, nech ať nyní sestoupí s kříže, a uvěříme jemu.“
(Matouš 27:41–42)

Přenesme se teď do Jeruzaléma. Je ráno, kolem osmé hodiny. Slyším venku nějaký povyk. Všichni mluvíme: „Co se to tam děje?“ Ó, veliký zástup hašteřících lidí, někteří pískají, někteří křičí, jiní se posmívají. A tak odhráme záclonu a pohledme, co se to tam vlastně děje. Pohledte, ulicí kráčí Člověk. Za ním jdou dva zločinci. On má kříž na svých zádech. „Kdo to je?“ — Ptám se mých přátel na patře.

Říkají: „To je Ježíš z Nazaretu, ten podvodník, ten Boží uzdravovatel, ten, který znepokojuje naše církve, dělá v nich zmatek, učí věci, kterým naši kněží nevěří. To je On. Vedou Jej na Golgotu. Oni Ho ukřižují.“

Když vyšel z brány, krácel po velkých dlažebních kostkách, kříž mu narážel do ramene. Když Jej vyváděli, všimnul jsem si, že měl na sobě oděv — byl utkaný vcelku, bez jediného švu a všude po celém oděvu se objevují malé červené skvrny. Copak je ten oděv strakatý? Je to jeho přirozená barva? Ne. On byl bílý. Ale proč ty malé červené skvrny? Sledujme je. A když On kráčí ke Golgotě, ty malé skvrny se stávají větší a větší. Po nějaké chvíli se všechny slévají do jedné velké červené skvrny. Co je to? Krev.

A když začíná vystupovat na Golgotu, slyším, že něco začíná cákat. Co to je? Druhý Adam, Spasitel — krev spravedlivého krvácí za hříšníka, aby přikryla naše hříchy. A my po Něm pliveme. Pokyvujeme hlavami a říkáme: „Já si budu své náboženství praktikovat svým vlastním způsobem. Já mám svůj způsob náboženství; já nepotřebuji takový nesmysl.“ Bez toho jsi zatracen, bez naděje, bez Boha, bez Krista umíráš ve světě, jdeš do hrobu jako hříšník, do ďábelského pekla — bez tohoto.

Bůh to pro tebe připravil. Vidím Jej, jak jde na ten pahorek, nesouc kříž. Jeho útlé, slabé tělo vrávoralo, když na něj vystupoval. Nejprve vidíte, kolem něj to vířilo, smrt do Něj tvrdě bušila, ale On šel dál s křížem na zádech, kráčeje směrem na Golgotu. Proč? Proto, že musel? Ne. Protože Jej láska k tomu nutila. Přemýšlejte o tom teď.

A oni říkali: „Jiným pomáhal, a sám si pomoci nemůže.“ To měl být kompliment. On nemohl současně zachránit sebe, i ty druhé. Už jste o tom někdy přemýšleli? On byl Otcem. Amen. On byl Bůh Otec, jako oběť. A právě proto miluji, bratře, tuto píseň. Pokud si Jej představuješ pouze jako proroka, potom věz, že On byl něčím více než prorokem; On byl Bohem manifestujícím se v těle.

On řekl, že by mohl povolát dvanáct legií andělů. Proč je nepovolal? On je nechtěl. Protože Jeho vlastní děti se domáhaly Jeho krve. Dokázali byste si představit své vlastní děti, domáhající se vaší krve? Kdyby je odsoudil, tak by odsoudil své vlastní děti. On řekl: „Já vás nebudu odsuzovat před Otcem.“ Dále řekl: „Je někdo, kdo na vás žaloval a obviňoval před Bohem. Byl to Mojžíš a vy v něj věřte.“ On je neodsuzoval. Řekl: „Otče, odpusť jim, oni nevědí, co činí.“

„Bude také tam silnice a cesta, kteráž cestou svatou slouiti bude. Nepůjde po ní nečistý, ale bude samých těchto tou cestou jdoucí i nejloupější nezbloudí.“

(Izaiáš 35:8)

Tedy, nejsou dva Duchové svatí; je pouze jeden Duch svatý. A ten Duch svatý, který vedl Simeona ve víře, že nezemře, dokud neuvidí Krista Pána, tentýž Duch svatý mi řekl: „Něco se brzy stane.“ Amen. Já tomu prostě věřím. A On ti říká tutéž věc. A tak budme na to v očekávání. Připravme se na to a budme hotoví. Je to jako chystání se na cestu, kdy musíš vše sbalit. Nikoliv však na takovýto druh cesty, to si musíte všechno vybalit. Máme teď sbaleno příliš mnoho. Problém je v tom, že musíme složit náklad. A tak na tu cestu musíš vyložit. Musíš jít středem té cesty.

Jeden z drahých bratří, bratr Weed, Roy Weed, domnívám se, že ho všichni znáte. Bratr Weed — jednoho dne měl můj bratranec, bratr Vivert, jedno z největších shromáždění Letničních sborů Božích na východě, v Evansville, v Indianě. Celý městský blok byl prostě obsazen kvůli tomuto shromáždění. A tak oni si pronajali sál, myslím si, že tomu říkají „Sál pro pět set“. Na druhé straně ulice jsou garáže a bratr Vivert je koupil a jeho bratr tam pořádá konkurenční shromáždění v Indianapolis, a může mít v nedělní škole, kolik jenom chce lidí — třeba tisíce. A tak on měl školu pro muže a učil v ní v neděli dopoledne — pět set ve třídě.

A já jsem tam měl toho dopoledne promlouvat, v té třídě pro muže. Seděl jsem za bratrem Royem, a bratr Roy řekl: „Víš, slyšel jsem, jak jeden člověk řekl (tím člověkem jsem byl já), že střed cesty je tím správným místem.“ A já tomu věřím.

Bůh v Izaiáš 35 řekl: „Bude tam také silnice...“ Mnoho z vás, drazí Nazarejci, jste kdysi zpívali: „Cesta svatosti“. Ne. „Bude tam také silnice a (a' to je spojka; ona spojuje tu větu dohromady) a stezka, která se stezkou svatostí bude nazývat,“ ne široká silnice svatosti, ale stezka. A správně postavená silnice je taková, že déšť smývá špínu, na jednu nebo druhou stranu. Takže jsi buď skutečně studený a upjatý, anebo fanatik. Ale ta stezka je přímo uprostřed té silnice a vede přímo na Golgotu, přímo vzhůru.

A tak bratr Weed se posadil a řekl: „To není ten správný způsob jízdy.“ Řekl: „Kdyby jel řidič středem silnice, tak by byl zabít.“ Pokračoval: „To není dobrý způsob jízdy.“ Nevěděl, že já sedím za ním. Dotkl jsem se jeho ramene a řekl: „To je správné, bratře, ale ty jsi prostě hodně přivázan k zemi.“ Dále jsem řekl: „Touto silnicí totiž nemůžeš jet zpět, je to jednosměrná silnice a ona vede pouze tam.“ A tak on je milým bratrem, prostě takový dobrý bratr, lepšího si ani nemůžeš přát. Ó, aj, nerodí se lepší lidi, než Roy Weed. Ale bylo to tak mazané, víte, on řekl: „Jestliže pojedíš středem silnice, tak se s někým srazíš.“

Odpověděl jsem: „Bratře Weede, my se s nikým nesrazíme, my jedeme jedním směrem — přímým směrem. Pouze tímto směrem. Nebudeme se vůbec vracet.“ Máme jízdenku pouze tam a mám radost, že jsem ji tehdy obdržel; vy ne? Jednosměrná jízdenka. Já věřím, že je pravdou to, co Duch svatý zjevuje skrze své Slovo; a přesně se toho držíme.

„Tedy řekl Jozef bratrům svým: Přistuptež medle ke mně. I přistoupili. A řekl: Já jsem Jozef bratr váš, kteréhož jste prodali do Egypta. Protož nyní nermuťte se, a neztěžujte sobě toho, že jste mne sem prodali; nebo pro zachování života vašeho poslal mne Bůh před vámi. Nebo dvě léta již hlad jest v zemi, a ještě pět let přijde, v nichž nebudou orati, ani žíti. Poslal mne, pravím, Bůh před vámi, pro zachování vás ostatků na zemi, a pro zachování životů vašich vysvobozením velikým.“

(1. Mojžíšova 45: 4-7)

Poslouchejte, co on zde řekl. Když zavřel dveře, dal se jim poznat. Jeho srdce — pohledte na Boží lásku v Ném, jak stále volá. A ti Židé tam stáli, ubozí hladovějící chlapci.

Jeich hladovějící otec jim řekl: „Jedte do Egypta a přivezte o něco více pšenice, jinak zemřeme hladem.“

A on zadržel Benjamína jako znamení. A vy víte, jak to bylo, když on před ním stanul. A pak pohleděl a uviděl Benjamína, nemohl déle vydržet. Rozkázal všem, aby od něj odešli. A chudák Josef se tam postavil a řekl: „Já jsem Josef, váš bratr.“

A jeho bratři mu právě před chvílí vyprávěli: „Měli jsme bratra, ale on byl zabit divokou zvěří,“ a mluvili to zrovna jemu. Byl to jejich bratr Josef, který tam stál.

A on rozkázal všem, aby odešli, pak sám sebe odhalil: „Já jsem Josef, váš bratr.“ A oni, ti patriarchové, se vyděsili. Oni se báli. Josef jim řekl: „Nebojte se.“ A začal tak hlasitě plakat, že dokonce až ve faraónově paláci byl slyšet jeho pláč. Slyšeli jeho naříkání a pláč. Přiběhl k nim, objal malého Benjamína, přitiskl ho k sobě, políbil a padl mu kolem krku a začal plakat a řekl: „Chcete mi říci, že můj starý ubohý táta ještě žije — tam v Kanaánu?“ Jaký to byl pocit. Jaká Boží láska, jež je široko daleko rozlité. „Můj otec stále žije a já — dám mu trochu pšenice.“ Řekl: „Ó!“ A křičel z plna hrdla.

Jsem zvědav, jaké to bude v tom dni, kdy náš Pán Ježíš sestoupí dolů z východní strany, vracející se znovu sem na zem. Haleluja.

On tam plakal a křičel — ten velký kníže stojící tam, spolu s patriarchy. Řekl jim: „Nic si nevyčítejte.“ Řekl: „Bůh mne sem poslal.“ Vidíte Ducha svatého, jak jedná Boží láska? Řekl: „Bůh mne sem poslal. Nedělejte si kvůli tomu žádné výčitky.“ Řekl: „Bůh mne sem poslal, abych zachoval život pro tento čas.“

Proč by Jej sem Bůh vůbec poslal, když ne pro záchranu života? Proč je zde dnes večer Duch svatý, když ne pro záchranu života? On byl zavržen Židy a poslán sem k pohanům, aby zachoval život. Porozuměli jste tomu dnes večer, přátelé?

„I byl v škole jejich člověk, maje ducha nečistého. Kterýž zvolal, řka: Ach, což jest tobě do nás, Ježíši Nazaretský? Přišel jsi zatratiti nás. Znáš tě, kdo jsi, že ten Svatý Boží. I přimluvil mu Ježíš, řka: Umlkniž a vyjdi z něho.“ (Marek 1: 23–25)

Tuže, dnes máme hodně spiritistů, kteří ví o duchovním světě více, než ti, co se prohlašují za křesťany, i když jsou rovněž demony. V biblické době to bylo úplně stejné.

Když Ježíš byl zde na zemi, byli tu rovněž tito vyznavači, učenci a učitelé, někteří z těch nejlepších vyšli z lepších seminářů, než jaké jsme schopni vytvořit dnes. A museli to být svatí, věhlasní muži. Musel být shledán bezúhonným a spravedlivým po všech stránkách. A přece takový člověk nevěděl o Bohu více, než králík o sněžnicích. Když přišel Ježíš, oni selhali a nepoznali Jej, nazvali Ježíše ďáblem. Řekli: „On je Belzebub, kníže ďábla...“ Je to tak?

A tu přichází jeden z nejpodlejších démonů, který držel v poutech muže v hrobech, a tak dále, a oni volali. Sám ďábel řekl: „Vím, kdo jsi. Ty jsi Syn Boží, ten Svatý.“ Souhlasí to? Kouzelníci a čarodějové, démoni Jej poznali jako Syna Božího; zatímco vzdělaní kazatelé z duchovních seminářů Jej uznali za Belzebuba. Kdo měl pravdu, ďábel nebo kazatel? Ďábel. A bratře, dnes se na tom téměř vůbec nic nezměnilo. Oni nerozpoznali Boží moc.

Nezáleží na tom, jak moc ses toho naučil, kolik jsi toho do sebe vsoukal. Bůh není ve velkých slovech. Bůh je v upřímném srdci. Můžeš pronášet nebo zpívat velká slova, jak nevím kdo, to tě stejně nepřivede blíž k Bohu. Můžeš se postavit a nacvičovat své kázání a říkat tyto věci, ale to tě nepřivede blíž k Bohu. Můžeš se učit ze slovníku tak, že s ním budeš chodit dokonce spát, jenže to tě stejně nepřivede blíž k Bohu. Pokorné, odevzdané srdce v jednoduchosti, to je to, co tě k Němu přivede. Jistě. Amen! Pokorné srdce má Bůh rád. Nezáleží na tom, jestli znáš abecedu, na tom vůbec nezáleží. Pouze pokorné srdce! Bůh přebývá v pokorném srdci; ne ve vzdělání, to není ve školách, to není v teologii, na fakultách, ani na těch všech ostatních místech; ani ve velkých slovech nebo na pamětihodných místech. Bůh přebývá v lidském srdci. A čím více se ponižíš, čím prostším budeš, tím se můžeš stát větším v Božích očích.

Dovolte mi něco říci. Vidím tady vaše pole, že jsou plná pšenice. Plný klas pšenice se vždycky sklání. Malý vztyčený stonek, kymácející se, jako kdyby byl vševěd, ten to nemá v klasu. A tak to vypadá s mnohými lidmi, kteří si myslí, že mají všechno v hlavě, ale nemají nic v srdci. Neboť svatá hlava se skloní před Mocí, uznává Ježíše Krista jako Syna Božího a bude věřit Jeho skutkům.

„Ano žádný záplaty sukna nového nepřisívá k rouchu starému; jinak odtrhne ta záplata nová od starého, i bývá větší díra. A žádný nevlévá vína nového do nádob starých; jinak se rozpučí nové víno nádob, a víno se vyleje, a nádoby se pokazí. Ale víno nové má lito býti do nádob nových.“
(Marek 2:21-22)

Stará paní — i když jí vyhladili vrásky na tváři, ona je stále tou stejnou starou ženou. I když se odstraní vrásky starému muži, on je stále tím starým mužem. „Počínaje Novým rokem otočím novou stránku — začnu žít novým životem. Zahodím svoji fajfku“ a druhý den ji vezmeš opět do ruky. Rozumíš? Takový prostě jsi. Nejde o odstraňování vrásek; církev potřebuje znovuzrození.

Tedy, toto nemůžeš kázat někde v nějaké staré církvi. Ona to nesnese. Ježíš toto řekl u Lukáše, někde v 5. kapitole, o nádobách na víno. Řekl: „Nemůžete dát nové víno do starých nádob, pokud to uděláte, roztrhnou se.“

Kdysi jsem se tomu divil. Znepokojovalo to mé mladické myšlení, když jsem přemýšlel, jak se může láhev roztrhat. To, čemu dnes říkáme láhev — nezáleží na tom, jestli je stará, protože je ze skla. Ale v Ježíšově době, On mluví o měších, které se tehdy používaly, a ony byly vyrobeny ze zvířecí kůže. Z vydělané zvířecí kůže. A když ta zvířecí kůže byla nová a mladá, a právě byla vydělána, byla elastická. Ale když zestárla, vyschla.

Nuže, mnoho z vás posluchačů ví, jaká je kůže, když vyschne. Zestárne a vyschne, úplně se scvrkne a je opravdu tvrdá. Tudíž kdybyste do ní nalili nové víno, nemá již v sobě žádný život. Ona praskne.

A stejně tak je tomu, když se člověk pokouší kázat křest Duchem svatým ve skutečně autentické moci zmrtvýchvstání, a zkouší to předložit lidem. Jestliže to takto uděláš, co se stane, když to vliješ dovnitř? Nové víno má život. Nové víno ještě kvasí. Ó, doufám, že to chápete.

Nový život kvasí. Nové víno ještě kvasí. A pokud ono je v novém elastickém měchu, v jehož kůži je obsažen zvířecí tuk, když pak to nové víno začíná nabírat na objemu, ta kůže se prostě natáhne. Jinými slovy, když Bible říká: „Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i na věky,“ ta nová kůže řekne: „Amen“ natáhne se podle toho.

A když nové víno řekne: „To je křest Duchem svatým, já jsem ten Boží život působící v tobě,“ ta mladá kůže řekne: „Amen“ a natáhne se shodně s tím.

Když nové víno říká, že Duch svatý je dnes postačující pro naše uzdravení, ten nový měch se rozšíří; nové víno je Slovem. A když ono takto mluví, pak ten nový měch řekne: „Amen“ a natáhne se shodně s tím. Ale co udělá ten starý měch? „Dny zázraků jsou ty tam.“

A proto, co my děláme? Co dokazujeme? On řekl: „Ten starý měch podlehne zkáze a víno spolu s ním.“

„V těch dnech roznemohl se Ezechiáš až k smrti. I přišel k němu Izaiáš syn Amosův, prorok, a řekl jemu: Toto praví Hospodin: Zředeš dům svůj, nebo umřeš, a nebudeš živ. I obrátil Ezechiáš tvář svou k stěně, a modlil se Hospodinu. A řekl: Prosím, ó Hospodine, rozpomeň se nyní, že jsem stále chodil před tebou v pravdě a v srdci upřímem, a že jsem to činil, což dobrého jest před očima tvýma. I plakal Ezechiáš pláčem velikým. Tedy stalo se slovo Hospodinovo k Izaiášovi, řkoucí: Jdi a rci Ezechiášovi: Toto praví Hospodin Bůh Davida otce tvého: Slyšels jsem modlitbu tvou, viděl jsem slzy tvé; aj, já přidám ke dnům tvým patnácte let.“ (Izaiáš 38:1-5)

Tedy, Bůh má své způsoby jednání. Vypadalo to, jakoby On okamžitě odpověděl: „Prozkoumal jsem tvoji věc znovu; dovolím ti zůstat, jestliže budeš dělat to, a to.“ Ale On to neudělal. On promluvil k prorokovi a poslal jej znovu — celou cestu zpět, aby mu to sdělil. Řekl: „Dobře, Bůh vyslyšel tvoji modlitbu.“ Rozumíte, Bůh zjevil prorokovi, co se bude dít a on se vrátil: „Zvážil jsem tvé dny, a ty vstaneš z postele během tří dnů.“ Přikázal mu přiložit si nějaké obklady, a tak dále. A Ezechiáš vstal z postele a byl uzdraven.

Teď vidíte, co dělá modlitba? Ona ve skutečnosti nepřivádí Boha dolů k člověku. Ona povznáší člověka k Bohu. Rozumíte? Během modlitby se přestáváš zaměřovat na pozemské věci. Posouváš se někam jinam, vysoko nad zem, stále dál a dál, až vejdeš do Jeho přítomnosti. A potom ve víře, jež jsi předložil Bohu, říkáš: „Nyní, Bože, zde to je, a chci být zdrav z toho důvodu nebo z toho důvodu. Chci, abys to pro mne udělal. Toužím, abys mne uzdravil z rakoviny, tuberkulózy či anemie.“ Nebo cokoliv to je. „Já budu chodit před Tebou, a dělat vše, co bude v mých silách. Budu o tom vydávat svědectví, kamkoliv jen půjdu. Budu šťasten, když to budu dělat, Pane. Neupotřebím svůj život pro sebe. Použiji ho ke Tvé slávě, abych pomohl jiným spatřit Tebe.“

Potom to předkládáš Bohu a říkáš: „Bože, mohl bys zvážit můj problém? Ó, Bože, já věřím ještě dnes tak, jak věřil Ezechiáš.“ Věřte tomu také tak?

Možná, že jsem schopen vídat vidění a ty ne. Ale to neznamená, že On není s tebou. On je s tebou zrovna tak. On byl s Ezechiášem stejně tak jako s Izaiášem. Ezechiáš byl ten, jenž obdržel požehnání. Izaiáš přijal pouze Slovo. Amen. Rozumíte tomu? Ezechiáš byl tím, který přijal požehnání, ne Izaiáš. To nebyla Izaiášova modlitba, jež byla vyslyšena. Byly to Ezechiášovy modlitby, jež byly vyslyšeny. Izaiáš byl pouze prostředníkem, jenž mu přinesl Slovo v lidských ústech, které vyřkl Bůh. Dobrá, to je stejná věc. To byl Bůh. Nevěřte, že to byl Kristus, Pomazaný, Logos? No jistě. Dnes večer je to tatáž věc.

„A seděl okolo něho zástup. I řekli jemu: Aj, matka tvá a bratří tvoji vně hledají tebe. Ale on odpověděl jim, řka: Kdo jest matka má a bratří moji? A obezřev učedníky vůkol sebe sedící, řka: Aj, matka má a bratří moji. Nebo kdož by koli činil vůli Boží, ten jest bratr můj, i sestra má, i matka.“
(Marek 3:32–35)

Mluvím k vám, moji drazí katoličtí přátelé, kteří tvrdíte, že Marie byla matkou Boží. Marie nebyla dokonce ani Ježíšovou matkou, natož pak matkou Boží. Jakby jí mohla být? To souhlasí. Ježíš ji ani jednou neoslovil jako matku, vůbec ne.

Jednou k němu přišli lidé a řekli: „Tvoje matka a bratří Tě čekají venku.“ On pohlédl na své učedníky a řekl: „Kdo je moje matka? Kdo jsou mí bratří?“ Rozhlédl se po svých shromážděných a řekl: „Ti, jež činí vůli mého Otce, jsou moji matkou.“

Když umíral na kříži, řekl totéž. On tam řekl Janovi, tomu muži: „Synu, hle, tvá matka.“ Neřekl: „Matko, zde je tvůj syn.“ Ale „ženo, hle, tvůj syn.“ Vidíte, ona nebyla matkou Boží.

Ona byla pouze propůjčeným lůnem, jež použil Bůh; nikým více, než jakoukoliv jinou ženou, kterou má Bůh v úmyslu použít. On může použít lůno tvého srdce, aby projevil svého Syna, pokud Mu to jen dovolíš udělat. Rozumíš? Ona nebyla matkou Boží. Musela by přece prožít vzrušení, kdyby to bylo Mariino vajíčko. On dokonce nebyl ani z Mariina vajíčka.

Vidíte, to bylo — za touto celou věcí stál Bůh Stvořitel. Jestliže na počátku byl první Adam stvořen bez otce a matky, pak ten druhý Adam byl stvořen rovněž tak. A cokoliv nižšího než to, by Jej neumístilo na stejnou úroveň s Ním. To je pravda. Těntýž Bůh; On si stvořil tělo, v němž sám přebýval.

Proto zjišťujeme — pohledte jak, podívejte: Pokud Marie byla matkou Boží, jak by se dostala na vyšší pozici. Ona řekla: „Tvůj otec a já Tě v slzách hledáme“ — popírajíc tím panenské zrození. „Tvůj otec Josef a já jsme Tě hledali.“

Sledujte, co odpovědělo dvanáctileté Dítě: „Copak nevíte, že já musím být v záležitostech svého Otce?“ — Diskutujíc s těmi tehdejšími denominacemi. Tudiž kdyby se zajímal o Josefovy záležitosti, pak by pracoval ve stolárně. Josef nebyl Jeho otcem. To je pravda. „Copak nevíte, že musím být v záležitostech svého Otce?“ V té svatyni, ve věku dvanácti let, společně s těmi vyškolenými kněžími; ani jeden den nestrávil ve škole, ale oni žasli nad Jeho moudrostí.

On byl Slovem. Když se narodil, byl Slovem. On je stále Slovem. Pozorujte, Slovo nepřijme předstírání. Ona řekla: „Tvůj otec a já jsme Tě v slzách hledali.“

Řekl: „Copak nevíte, že musím být ve věcech svého Otce?“

Napomenul svoji vlastní matku. Proč? On byl Slovem. Možná v některých myslích se zrodí otázka. Co to tady Marie říká, ta, která již jednou řekla, že jí Duch svatý zastínil a porodila Syna, a pak nazývá Josefa otcem? Slovo je neomylné. Ono nemůže zklamat.

„Mluvil potom Jozef bratřím svým: Já tudíž umru; Bůh pak jistotně navštíví vás, a vyvede vás z země této do země, kterouž přísáhl Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi. Protož přísahou zavázal Jozef syny Izraelovy, řka: Když navštíví vás Bůh, vynestež kosti mé odsud. I umřel Jozef, když byl ve stu a v desíti letech; a pomazán jsa vonnými věcmi, vložen jest do truhly v Egyptě.“
(1. Mojžíšova 50:24–26)

Všimněte si, když Job zemřel, dříve než zemřel, určil místo, kde měl být pochován. To mělo nějaký smysl. Potom přišel Abraham. A když zemřela Sára, jeho milovaná a manželka, když zemřela, bylo to divné, ale Abraham se vydává do země, kde byl pochován Job, a pochoval Sáru na tom samém místě, kde byl pochován Job. Všimněte si, oni byli proroky. Nuže, to nebylo zapsáno v Písmu.

Všimněte si, když zemřel Abraham, byl pochován vedle Sary na tomtéž místě. Abraham zplodil Izáka, a když zemřel Izák, byl pochován s Abrahamem. A pak Izák zplodil Jákoba a Jákob zemřel v Egyptě. Ale předtím než zemřel, nařídil svému synu Josefovi, proroku, aby přistoupil a položil ruku na jeho bedro, tam, kde ho udeřil anděl a změnil jeho chůzi; a Josef přísahal před Bohem, že jej nepohřbí tam v Egyptě. Zamyslete se proč?

Zamyslete se proč. Dobrá, to nebylo zapsáno, ale oni byli duchovní muži. Uměli číst mezi řádky. A on řekl: „Vezmi mne zpět do Kanaánu. Pochovej mne tam společně s otcem Abrahamem a s Izákem.“

Sledujte Josefa. Když umíral, řekl: „Nepohřbívejte mé kosti tady v Egyptě. Jednoho dne vás navštíví Bůh, a tak vezměte mé kosti s sebou a pochovejte je s mým otcem“ — na tom stejném místě, kde byl pochován Job, na tomtéž místě, kde byla Sára, Abraham, Izák, Jákob, Rebeka, Lea, všichni byli pohřbeni tam v zaslíbené zemi. Zamýšlíte se proč?

Zde to máte, Bůh nezaslíbil zmrtvýchvstání na jihu v Egyptě, ale oni věděli, že k zmrtvýchvstání dojde v zaslíbené zemi. A v té době, když Ježíš, Vykupitel nakonec přišel, oni s Ním učinili to, čím Mu vyhrožovali. On zemřel, byl pohřben, ale třetího dne vstal z mrtvých. A ti, jež byli pohřbeni spolu s Ním — Abraham, Izák, Jákob a ti další svatí, vyšli z hrobů. Oni věděli, že zmrtvýchvstání bude v Palestině, jelikož jim to bylo duchovně zjeveno.

A právě proto dnes večer říkám, můžeš vlastnit vše, na co si jen ve světě vzpomeneš, veškerou představivost, nesmysly, veškeré vaše vzdělání a věci, po kterých toužíš, ale pohřbete mne v Ježíši Kristu. Neboť, ti, jež jsou v Kristu, Bůh přivede společně s Ním v prvním zmrtvýchvstání. Pouze dovolte, aby vám to Duch svatý zjevil. Vykoupení skrze Jeho krev, ti, jež jsou v Kristu, ty přivede Bůh společně s Ním v Jeho příchodu. Co na tom záleží, jak vás nazývá svět? Ať už fanatiky nebo čímkoliv; zůstávejte pouze v Kristu.

„Zdaliž nevíš, zdaž jsi neslyšel, že Bůh věčný Hospodin, kterýž stvořil končiny země, neustává ani zemdlivá, a že vystižena býti nemůže moudrost jeho? On dává ustálému sílu, a tomu, ješto žádné síly nemá, moci hojně udílí. Ustává a umdlévá mládež, a mládenci těžce klesají, ale ti, jenž očekávají na Hospodina, nabývají nové síly. Vznášejí se peřím jako orlice; běží, a však neumdlévají, chodí, a neustávají.“

(Izaiáš 40:28-31)

To, oč usiluji, o co se tolik snažím, (to není žádné tajemství) je vybudovat v lidech takovou víru, která by nás přivedla k velikému vyvrcholení, a mohlo se stát něco opravdu skutečného, co by hnulo celou zemí.

Nuže, toto bylo z milosti Boží předvedeno v Grass Valley, kde nezůstala ani jediná churavá osoba uprostřed všech shromážděných v té veliké posluchárně; ani jedna. Já jsem se vůbec za nemocné nemodlil. Udržoval jsem místnost ve víře, zůstával ve Slově, v jednoduchosti Slova, tím jednoduchým způsobem, jak je předkládám. Ale lidé se toho prostě chopili a zůstali přímo v tom. A pak přišla ta nádherná chvíle. A prostě všechno se v té budově pozvedlo vzhůru.

A totéž se stalo jednou večer ve Spokane, kde celý prostor vepředu byl plný odložených invalidních vozíků, nosítek a podobných věcí. A Duch svatý procházel celou řadou, osvobozujíc každého, jakmile jen přišel k němu, jednoho po druhém — za sebou. Oni tam leželi nebo seděli na invalidních vozících, vytrvalí ve víře, poslouchaje kázání, a držíce se víry, prostě se toho uchopili; hledali a našli. A pak po nějaké době, zčistajasna Duch svatý padl na tu řadu, procházel tou řadou; jeden po druhém vstávali a odcházeli. Vidíte, rozumíte?

Celý problém u lidí spočívá v tom, že přespříliš spěcháme. Musí se to stát okamžitě v tu chvíli, protože se už nemůžeme vrátit. Rozumíte? Jestliže máš toto ve své mysli, v tu chvíli ztrácíš půdu pod nohama. Nemáš na čem stát. Musíš být trpělivý. „Ale ti, jež očekávají na Pána, nabývají nové síly, vznášejí se peřím jako orlice.“ Já to miluji. Buďte pouze trpěliví. Čekejte.

Bůh není unáhlený. On dovolil vejít hebrejským mládencům přímo do ohnivé pece, předtím než vůbec pohnul prstem. Je to tak. Dovolil, aby Daniel vešel rovnou do lví jámy, dovolil, aby Ježíš byl vložen do hrobu a Jeho duše vstoupila do pekel, potom Jej vyzdvihl nahoru skrze bezedné peklo, dál skrze hrob, odťal všechny ďáblovy cesty a vešel rovnou do Slávy. Vidíte? Jistě. On nespěchá. On je Bohem. Rozumíte tomu? My žijeme ve spěchu, to je ta jediná věc. Rozumíte? My míjíme cíl.

A tak nespěchejme. Čekejte, sledujte a poslouchajte. Vezměte Písmo, vyzkoušejte je, a uvidíte, zda je ono pravdou. A jestli je pravdou, tak se ho držte.

„A v tom sešla dcera Faraonova, aby se myla v řece; a děvečky její procházely se po břehu řeky. A uzřevši ošitku mezi rákosím, poslala děvečku svou, a vzala ji. A když otevřela, uzřela dítě; a aj, plakalo pacholátko. A slitovavši se nad ním, řekla: Z dětí Hebrejských jest toto. I řekla sestra jeho k dceři Faraonově: Mám-li jíti a zavolati tobě chůvy z žen Hebrejských, kteráž by odchovala tobě dítě? Odpověděla dcera Faraonova: Jdi. Tedy šla děvečka a zavolala matky toho dítěte. I řekla jí dcera Faraonova: Vezmi toto dítě, a odchovej mi je; a jáť dám mzdu tvou. I vzala žena dítě, a chovala je. A když odrostlo pachole, dovedla je k dceři Faraonově, kteráž jej měla za syna; a nazvala jméno jeho Mojžíš, řkuci: Nebo jsem ho z vody vytáhla.“

(2. Mojžíšova 2:5-10)

Kvám, mladým matkám, dnes dopoledne, které jste opravdovými matkami, a vám, že mnoho z vás je — myslím, že každá z vás. Dovolte mi, že vám něco řeknu. Ať vám Bůh žehná. Mám za to, že jste pátým evangeliem. Dovolte, že vám řeknu, co je zde v Bibli pro vaše děti — prostě taková malá věc. Protože bratr Neville, nebo někdo jiný bude pravděpodobně dnes večer kázat o matce — nebo někdo z nás kazatelů, dobře, o matkách. Ale poslouvejte, dovolte, abych se vás na něco zeptal.

Vzpomeňte si, když Mojžíš byl malým chlapcem, byla to matka, která mu dávala potřebné instrukce. Byla to bohabojná matka, která brala Mojžíše na kolena a všemu jej učila. Ona byla jeho učitelkou ve faraónově domě a říkala mu: „Mojžíši, jednoho dne vysvobodíš Izraelské děti. Ty jsi ten chlapec, který je k tomu povolán. Zachovávej sebe v čistotě, neposkvřuj se tímto světem, protože jsi vysvoboditel. To jsi ty.“

Neznáme žádné jiné místo, kde by navštěvoval nějaký seminář, nebo kde by se mu vůbec dostalo nějakého vzdělání. Stále přebýval ve faraónově paláci, který byl pohanem; ale jeho matka jej vyučovala. Byla to opravdová matka. Učila ho příkázáním Páně. Říkala mu, jak musí být svatý. Říkala mu, jak a pro co musí žít, a jak a co bude pro něj činit Bůh. A to provázelo Mojžíše po všechny dny jeho života.

A každá dobrá, opravdová a věrná matka si posadí své děti do klína, místo toho, aby je poslala do kina nebo na tancovačku, a tak dále, posadí si je do klína a učí je o Pánu Ježíši Kristu.

Nedávno jsem zde rozmlouval telefonicky s jednou matkou. A ta matka si postěžovala: „Ó, bratře Billy, můj syn, chudák je v problémech. Ó, v jakém on je obrovském problému.“

Odpověděl jsem: „Ano, vím o tom, drahá sestro.“

Ona řekla: „On možná jedná nesprávně. Já nevím. Jeden mluví tak, druhý onak. Já nevím. Ale bez ohledu na to, jestli je hříšníkem nebo je v pořádku, já ho miluji.“ Zde to máte. „Já ho miluji.“

On řekl své matce toto: „Byl jsem sveden tím a tamtím. Mami, věřím, že ty jsi ta jediná, opravdu milující žena, kterou mám, která je mi věrná a lpí na mně.“ To je mateřská láska. To je opravdová matka, která obejmě své dítě, bez ohledu na to, jestli je v pořádku, nebo ne. Ona jde hned za ním. A jestli může matka takto myslet o svém dítěti, o co více pak Bůh myslí na ty své.

„Tedy ukázal se mu anděl Hospodinův v plameni ohně z prostředku kře. I viděl, a aj, keř hořel ohněm, a však neshořel. Protož řekl Mojžíš: Půjdu nyní, a spatřím vidění toto veliké, proč neshoří keř. Vida pak Hospodin, že jde, aby pohleděl, zavolal naň Bůh z prostředku kře, a řekl: Mojžíši, Mojžíši! Kterýžto odpověděl: Aj, teď jsem. I řekl: Nepřistupuj sem, szuj obuv svou s noh svých; nebo místo, na kterémž ty stojíš, země svatá jest.“
(2. Mojžíšova 3:2-5)

nes večer je tady pravděpodobně hodně mužů, kteří kdyby prostě dělali to, co jim dávno tomu Bůh přikázal dělat, tak by někde kázali evangelium.

Dělej tedy něco. Neseď jen tak nadarmo. Pokud nejsi kazatelem, potom svědč, někde něco dělej. Neseď jen tak nadarmo. Jestliže umýváš nádoby, tak tedy svědč sousedům. Vyjdi z domu a rozdávěj traktáty; dělej něco. Nestůj nečinně. Co máš v ruce? Začni něco dělat. A cokoliv máš v ruce, použij to.

Vidím Mojžíše, jak on celou dobu žil, pásł ovce a jednoho rána pravděpodobně přemýšlel o svém životě. Tehdy měl kolem osmdesáti let.

Někteří lidé říkají: „No, jsem příliš starý.“ Mojžíš nebyl starý, když měl osmdesát let. Když měl čtyřicet, Bůh jej v hloubi pouště začal vychovávat jako dítě a nakonec jej připravoval pro službu Páně.

A potom tam byl hořící keř. A Mojžíš přistoupil k tomu hořícímu keři, aby se na to podíval. Nemám v úmyslu to kritizovat. Byl to veliký oheň, který stále hořel. A tak si pomyslel, že trochu sejde stranou ze své stezky, aby zjistil, proč ten keř neshořel. A když se k němu přiblížil, Pán řekl: „Zuj si boty, stojíš na svatě půdě.“

A co kdyby Mojžíš řekl: „Sundám si prostě klobouk, Pane, to bude také dobré.“ Ale Bůh mu neřekl, aby si sundal klobouk, ale řekl: „Zuj si boty.“ Věřím, že musíme dělat přesně to, co nám Písmo prikazuje, bez ohledu na to, jak hrozně to vypadá, a jak se to odchyluje od naší nauky. Musíme dělat to, co nám Bůh přikázal. Řekl boty, tudíž měl na mysli boty.

Mojžíš si zul boty a přistoupil. Byl to anděl Páně, Ježíš Kristus, který byl v tom keři — sloup ohně, jenž provázel Izraelské děti na poušti. A každý učitel ví, že tím andělem smlouvy byl Ježíš Kristus. On byl tou Skálou, která byla na poušti. Byl tím měděným hadem. Byl ve všech patriarších. Byl v Davidovi. On byl ve věřících napříč celým Novým zákonem. A On je dnes večer ve své Církvi. Právě tentýž Ježíš — tentýž včera, dnes i na věky; On se nemění.

„I řekl Mojžíš Hospodinu: Prosím, Pane, nejsem muž výmluvný, aniž prvé, ani jakž jsi mluvil s služebníkem svým; nebo zpozdlých úst a neohbitého jazyku jsem. Jemuž odpověděl Hospodin: Kdo dal ústa člověku? Aneb kdo může učiniti němého, neb hluchého, vidoucího, neb slepého? Zdali ne já Hospodin? Nyní tedy jdi, a já budu v ústech tvých, a naučím tě, co bys mluvití měl. I řekl: Slyš mne, Pane, pošli, prosím, toho, kteréhož poslati máš. A rozhněvav se velmi Hospodin na Mojžíše, řekl: Zdalíž nemáš Arona bratra svého z pokolení Lévi? Vím, že on výmluvný jest; ano aj, sám vyjde v cestu tobě, a vida tebe, radovati se bude v srdci svém.“ (2. Mojžíšova 4:10–14)

Litoval snad Bůh Mojžíše pro všechny jeho slabosti a řekl: „Ubohý, malý Mojžíši, určitě se ti něco stalo; spadl jsi ze své úrovně?“ Ó, přátelé. „No, ano, ty jsi byl přece velkým člověkem, intelektuálním člověkem a nic tě nemohlo zadržet. Bratře, ty jsi měl všechny tituly doktora filozofie, doktora teologie, a tak dále. A nyní přicházíš a vyznáváš, že jsi ničím, že nejsi schopen udělat vůbec nic. Jsi prostě velmi slabý.“ Ne. Bůh jej nelitoval, Bůh se nad ním vůbec neslitoval. Bůh jej tehdy vyléčil ze všech těch jeho hloupostí. Nebylo mu ho líto.

Přesto zjišťujeme, pokud si to poznamenáváte, je to v 2. Mojžíšové 4:14: „Hněv Boží byl roznícen proti němu.“ Bůh ho nelitoval pro jeho slabosti.

Říkáš: „Ó, Pane, cítím se tak špatně. Nemyslím, že to mohu udělat.“ A Bůh s tebou nesusoucí. Případá ti, jakoby tě stále trochu odstrkoval. Rozumíš? Jistě. Bůh s tebou nesusoucí, hněvá se na tebe. A právě v tu chvíli býváš přetvářen tak, aby tě mohl použít. Ano.

Mojžíš byl vyléčen a Bůh jej mohl použít. Dostal kůru; dostal se mimo své lidské schopnosti. Potom již neměl nic, na čem by mohl spoléhat a právě tehdy byl připraven ke službě.

Bůh řekl: „Čtyřicet let jsem tě měl tady na poušti s ženou Zeforou, hašteřili a hádali jste se tady na poušti, aby ses mohl přesvědčit, v čem spočívá lidská slabost a v čem ne; když jsi tam stál jako veliký kníže — ‚Nazdar, doktore Mojžíši, dobrý den, velebný pane. Ano. Mojžíši, ty jsi budoucí kníže. Všichni na tebe myslíme.‘ A teď jsi tady na poušti se stádem ovcí a vznětlivou ženou.“ Rozumíte? To ho připravovalo. Ano. Mojžíš byl v hrozném stavu, a On řekl: „Teď tě mohu použít — když si uvědomuješ, že jsi nula. Tudíž, pojď sem a postav se tady u toho hořícího keře; chci tě poslat tam na jih.“

Ó, přátelé. Bože dej nám o něco více z tohoto druhu, dej nám trochu více takových slabochů. Takové právě potřebujeme; několik slabochů.

„A kamžkoli vcházel do městeček neb do měst neb do vsí, na ulicích kladli neduživé, a prosili ho, aby se aspoň podolka roucha jeho dotkli. A kolikoz jich koli se jeho dotklo, uzdraveni byli.“
(Marek 6:56)

To, o co se pokoušíme, je přimět lidi, aby věřili Pánu Ježíši, bez vkládání rukou na ně. Vždyť víme, že existuje místo Písma, které říká: „Vkládejte ruce na nemocné a oni budou uzdraveni.“ My se nesnažíme snižovat význam tohoto Slova, neboť to bylo přikázání, které dal Ježíš Kristus Církvi, aby vkládali ruce na nemocné. Pokud budete se mnou souhlasit, byla to spíše židovská tradice.

Vzpomeňte si teď na tu dívku, která ležela nemocná, ona zemřela — Jairova dcera. A on prosil: „Přijď a vlož ruce na mé dítě a ona se uzdraví.“ Ale římský setník, pohan, řekl: „Nejsem hoden, abys vešel pod mou střechu. Vyřkni pouze Slovo, a můj sluha bude žít.“

Ježíš se obrátil a řekl: „V Izraeli jsem nikdy takovou víru nenašel.“ Rozumíte? Pohanský způsob je věřit Jemu, prostě mu absolutně věřit.

No, my vkládáme ruce na nemocné, samozřejmě to tak děláme. Pokusme se však přinést tuto skutečnost na základě Písma Ježíše Krista, který je přítomen. Ale — pokud ve víře sáhneš tam nahoru a sám se Jej dotkneš. Rozumíš? Jako ta žena, která trpěla krvotokem a dotkla se jeho roucha. Možná řekneš: „Kdyby byl tady, tak bych se Jej dotknul.“ Bible říká k Židům 3: „On je teď Veleknězem, který může být dotknut pocity našich slabostí.“ On může být dotknut dnes večer stejně, jako tehdy. A tak se Jej toužíme dotknout. Zpravidla někdo řekne: „No, víš, takový a takový bratr, nějaký kazatel, evangelista, vložil na mně ruce a, ó, Pán mě uzdravil.“ Vidíte, to způsobí, že všichni chtějí toho bratra navštívit, aby na ně vložil ruce. Tak či onak, to nebyly ruce toho bratra, který to způsobil. Je to tvá víra. Ona to způsobuje.

A pak, když ten evangelista z toho města odjede, pastor je obvykle jen bezvýznamným človíčkem v očích svých členů sboru. Dějí se některé věci — uzdravení, a tak dále a lidé si myslí, že musí přivést zpět toho evangelistu do města, aby i jiní mohli být uzdraveni. Poslyšte. Nikdy tomu nevěřte. Je to vaše víra v Boha, která způsobuje toto uzdravení. Rozumíte. Ty musíš Bohu věřit.

A proto, pokud se Jej dokážeš dotknout sám, tak nikdo na tebe *nemusel* vložit ruce. Byla to tvá víra, která se Jej dotkla, a tvá víra způsobila tu skutečnost. A tak to nebyl někdo, kdo se tě dotknul, ale tvá víra se dotkla Jeho. A to vydává opravdové, autentické svědectví o Něm. A právě proto jsme tady — abychom Jej vyvýšili.

„Vy svědkové moji jste, praví Hospodin, a služebník můj, kteréhož jsem vyvolil, tak že můžete věděti, a mně věřiti, i rozuměti, že já jsem, a že přede mnou nebyl sformován Bůh silný, aniž po mně bude. Já, já jsem Hospodin, a žádného není kromě mne spasitele.“
(Izaiáš 43:10-11)

Když Bůh v Bibli, slovo v 1. Mojžíšově 1 říká: „Na počátku Bůh...“ Vezměte slovo „Bůh“ v epištole k Židům, a uvidíte, co znamená. Vyslovuje se El, Elah, Elohim, což znamená: „Sám skrze sebe existující, Všeobsahující, Všemohoucí.“ Předtím neexistovalo nic. Nebyl vzduch, nebyly hvězdy, nebyla vlhkost, nebyla atmosféra, nebyly atomy, nebyly molekuly, předtím nebylo nic. Byl to Bůh. Věčný Bůh. A v Něk byly atributy — být Spasitelem, být Otcem, být Bohem. On tehdy nebyl Bohem. Byl Bohem, ale neexistoval nikdo, kdo by Mu vzdával čest. A proto je Bůh „objektem uctívání“, ale tehdy nebylo nikoho, kdo by mu vzdával čest. Ale v Něk byly vlastnosti, aby Jím být, být Spasitelem, Lékařem, všechno ve všem, čím On je.

Tedy, někteří z vás se chtějí dozvědět, jak představuji událost z 1. Mojžíšovy. Bůh řekl: „Učiňme člověka.“ První věc, kterou stvořil, byli andělé, aby mu vzdávali čest. Tehdy se stal Bohem. Potom, když řekl: „Učiňme člověka podle našeho vlastního podobenství,“ jakého člověka stvořil? Duchovního člověka. A když On ho stvořil, toho člověka, dal mu vládu nade vším. Dále pak stvořil člověka z prachu země; a on pak padl. Tehdy se stal Spasitelem. Bůh a pak Spasitel. Hřích způsobil lidem nemoci, tehdy se stal Lékařem. Haleluja. Nic se neděje špatně. On o tom všem věděl předtím, než byl svět vůbec stvořen. On věděl, že budeme mít dnes večer toto shromáždění. On věděl o každém komáru, jenž kdy bude na této zemi existovat, kolik bude mít tuku a kolikrát zamžourá okem. On je nekonečným Bohem a ví všechno. Amen. Copak nejsi dnes večer šťastný, že tvé jméno je v Jeho Knize?

„A když se přiblížil, uzřev město, plakal nad ním, řka: Ó kdybys poznalo i ty, a to aspoň v takový tento den tvůj, které by věci ku pokoji tobě byly, ale skrytoť jest to nyní před očima tvýma. Nebo přijdou na te dnové, obklíčí tě nepřátelé tvoji valem, a oblehnou tebe, a ssouží tě se všech stran. A s zemí srovnají tě, i syny tvé v tobě, a nenechajíť v tobě kamene na kameni, proto že jsi nepoznalo času navštívení svého.“

(Lukáš 19:41–44)

Nes činí Bůh větší věci, než ty, které byly kdykoliv známy od doby, kdy Ježíš Kristus byl na zemi. To souhlasí. Prochází to těsně nad hlavami lidí a oni to nedovedou postřehnout. To není dobré. Kdyby to pouze poznali, jak řekl Ježíš: „Kdybyste jenom poznali váš čas, kdybyste si toho všimli. Jeruzaléme, Jeruzaléme, jak často jsem vás chtěl shromáždit pod svá křídla, jako shromažďuje kvočna svá kuřátka. Ale vy jste nechtěli. Kdybyste jen poznali čas svého navštívení.“

Totéž se děje právě dnes. Vždy tomu tak bylo, a tak je tomu i dnes. Kdybychom pouze rozpoznali den navštívení. Navštívení Boží dnes prochází církví, a lidé se dívají do vzdálené budoucnosti, a očekávají něco jiného. A dříve než si toho stačí všimnout, navštívení skončí a ustane. Ale jak On řekl: „Nikdo nemůže ke mně přijít, jedině že by ho můj Otec nejprve přitáhl. A všichni, které mi dal Otec, přijdou ke mně.“ Amen. Ó, a to nás dělá tím, kým jsme.

Můžeme mluvit k lidem způsobem, že se cítí opravdu dobře. Ale nejlepší věc, kterou můžeme udělat, pokud je tam něco v nepořádku, odsuňme to nejdříve z cesty. Vraťme tu věc k základům. Rozumíte?

Jeden člověk mi nedávno řekl, (velký známý kazatel, jeden z nejlepších na světě) řekl: „Bratře Branhame, ty děláš jednu obrovskou chybu.“

Zeptal jsem se: „Promiň, můj bratře, řekni mi kde.“

Řekl: „Ty nadmíru tvrdě tneš do lidí.“ Dále řekl: „Například, stále křičíš na ženy na způsob jejich oblékání. Ostře kritizuješ to a tamto. Raději toho nech, protože zničíš svoji službu.“

Odpověděl jsem: „Pokaždé, když Slovo Boží ničí moji službu, říkám: „Bože, znič ji co nejrychleji, neboť chci, aby byla zničena.“ To souhlasí. Já chci podávat něco skutečně opravdového. Slovo Boží nás to učí. A říkám: „Bože, dej nám smělost a muže, kteří budou stát za pravdou, bez ohledu na to, co přichází a co se děje.“ Toto právě potřebujeme. Evangelium není pro nějaké bačkory. Evangelium je pro muže, pro Bohem povoláné muže.

Nikdy nehodnoťte člověka podle toho, jak mohutné má ruce, a jak široká jsou jeho ramena. Slyšel jsem lidi říkat: „Ó, copak on není opravdovým mužem?“ Viděl jsem muže vážící dvě stě kilogramů, a nebylo v nich ani gram mužskosti. To je pravda. A proto nehodnoťte člověka podle jeho velikosti. To by nebylo správné. Hodnoťte jej na základě jeho charakteru. A nikdy neexistoval lepší charakter člověka, než charakter Ježíše Krista.

Slon je mnohem těžší než kterýkoliv muž, a tak toto hodnocení by bylo nesprávné. Muž se nehodnotí podle toho, jak veliké má svaly. Já ho podle toho nehodnotím, ale podle vydřených kalhot na jeho kolenou — na důkaz toho, že se modlí. Tak se má hodnotit člověk — na základě jeho charakteru.

„A vstav odtud, odšel do končin Týru a Sidonu, a všed do domu, nechtěl, aby kdo věděl, ale nemohl to tajiti. Nebo uslyševši o něm žena, jejichž dcera měla ducha nečistého, přišla a padla k nohám jeho. (Byla pak to žena pohanka Syrofenická rodem.) I prosila ho, aby ďábelství vyvrhl z její dcery. Ale Ježíš řek ji: Nechať se prvé nasytí dítky; nebť není slušné vzíti chléb dětem a vrci štěňatům. A ona odpověděla a řekla mu: Ovšem, Pane, nebo štěňata jedí pod stolem drobty synů. I řekl ji: Pro tu řeč jdi, vyšloť jest ďábelství z tvé dcery. I odšedši do domu svého, našla děvečku, ana leží na loži, a ďábelství z ní vyšlo.“
(Marek 7:24–30)

Když to malé děvčátko zemřelo — Jairova dcera, kněz řekl: „Pojď, vlož na ni ruce a ona ožije.“ Ale když ten římský setník, ten pohan, řekl: „Nejsem hoden, abys vešel pod mou střechu, proto řekni jen slovo...“ To je ono. Rozumíte?

Ta Syrofenická žena, ona byla ve skutečnosti řekyně — Ježíš jí řekl: „Není správné vzít chléb dětem a hodit ho štěňatům.“

Ona odpověděla: „To je pravda, Pane, ale i štěňata pod stolem jedí drobty po dětech.“

On řekl: „Díky těmto slovům ďábel opustil tvoji dceru.“ Mluvte tedy dobré věci, řekněte o někom jiném něco dobrého. Mluvte o Ježíši. Řekněte něco poctivého, něco opravdového. A tímto způsobem se zbavíte ďáblů. Neřekl ani slovo, že bude uzdravena — On se nikdy za to děvčátko nemodlil. Neřekl nic o jejím uzdravení, prostě řekl: „Díky těmto slovům, pro tuto řeč...“

A onoho dne Hattie Wrightová neprosila o nic. Ona tam prostě seděla, ale vyslovila tu správnou věc, v níž Duch svatý našel zalíbení. A Duch svatý odpověděl a řekl: „Hattie, popros o jakoukoliv věc, cokoliv máš na srdci, cokoliv si přeješ a přesvědčíš se, jestli je to pravda nebo ne. Pros o cokoliv, (o uzdravení své malé invalidní sestry, která tam seděla úplně ochmutá, pros o deset tisíc dolarů, aby ses nemusela pořád lopotit s kopačkou na těch polích tam v horách; pros o navrácení mladí svého již opotřebovaného těla), cokoliv si jen přeješ, popros o to, popros neprodleně. A jestli ti to nebude v tu chvíli dáno, pak jsem falešným prorokem.“ To bylo něco, není-liž pravda?

Ježíš řekl: „Kdybyste řekli této hoře...“ Slyšeli jste o těch věcech, které se staly; to je ta služba, do které teď vcházíme. Pokročili jsme již na této cestě dosti daleko. Brzy nastane příchod Pána Ježíše, a my musíme mít v církvi víru k vytržení, abychom mohli být proměněni v jedné chvíli, v okamžiku — k odchodu, jinak neodejdeme. Ale nestarejte se. Ono se uskuteční. Ono proběhne. A když povstane moc této církve, přivede své bratry; moc tamté církve povstane, přinese jejich bratry, moc jiné církve přivede jiné bratry, potom nastane všeobecné zmrtvýchvstání. My na to očekáváme.

„Tedy přikazoval jim, řka: Vizte a pilně se šetřte kvasu farizejského a kvasu Heródesova. I přemýšlevali, řkouce jeden druhému: Chleba nemáme. A znaje to Ježíš, řekl jim: Co přemýšlujete o tom, že chleba nemáte, ani nerozumíte? Ještě máte oslepené své srdce. Oči majíce, nevidíte? A uši majíce, neslyšíte? A nepomníte, že jsem pět chlebů lámal mezi pět tisíců? Kolik jste plných košů drobtů sesbrali. Řekli jemu: Dvanácte. A když také sedm chlebů mezi čtyři tisíce, kolik jste plných košů drobtů vzali? I řkou jemu: Sedm. I řekl jim: Kterakž nerozumíte?“ (Marek 8:15-21)

Hřích je tak lákavý. Ó, on je tak okouzlující, a má velice přitažlivý půvab. Zdá se tak nevinny. Pohledte, on vypadá tak nevinně. Nenaslouchejte mu!

Po určité době, kdy Jozue obsadil onu zemi, Bůh mu řekl: „Vyhlad' úplně vše, co se v ní nalézá. Neušetř nikoho.“ Nuže, dokážete si představit, jak některá z izraelských žen bere do rukou malé nemluvně? „Ó, není ono rozkošné? Pohledte na ně, ono nemá ještě dokonce ani zoubky.“

Jozue řekl: „Zabij je.“

Ta matka řekla: „Ó, vždyť jsem přece matka. Nemohu zabít takové nemluvně.“

„Musíš to udělat. Podej ho sem.“

Proč? Ono možná vypadá překrásně teď, ale ono vyrostе a bude přesně takové, jak jeho otec. Nemůžete se mazlit s hříchem. Nemůžete zdolat hřích v rukavičkách; je třeba se do něj pustit s holýma rukama. Chceme být milí, kdo by nechtěl. Ale co to je být milý? Chceme být pokorní. Čím je pokora? Chceme být plní soucitu. Čím je soucit?

Ježíš — člověk plný soucitu — procházel mezi dvěma či třemi tisíci lidí, mezi tisíci nemluvnat trpícími na vodnatelnost mozku, mrzáky, slepými, kulhajícími, oslabenými. On měl soucit. Co On udělal? Vydal se tam, kam mu ukázal Otec — k muži, jenž měl možná potíže s prostatou nebo něčím takovým, uzdravil jej a odešel; zbytek nemocných nechal být — Člověk plný soucitu.

Naše anglická slova působí v lidech zmatek. Rozumíte? To je lidská sympatie, to není soucit. Je veliký rozdíl mezi sympatií a soucitem. Jsou to dvě úplně rozdílná slova. A my je používáme v tetěz jazykové souvislosti.

Tak tedy, Slovo se neposluhuje žádným soucitem; musíme mu být poslušní. Držte se toho Slova, bez ohledu na to, jak bolestně ono tne. Jak byste jen mohli pomyslet na to, že ono zničí takzvaná nemluvnata a nevinné ženy, a podobně. Trocha kvasu zakvasí celý kvásek. Je to tatáž věc, která začala tehdy v případě Evy. Vypadalo to velice rafinovaně. „Pohled', ty budeš moudrá. Určitě nezemřeš. On je tak dobrý, že by tě neusmrtil. Určitě nezemřeš.“ Ale Bůh řekl, že zemřete! Ta věc se začala právě tam. Rozumíte? Musíte se držet Slova, bez ohledu na všechno jiné.

„Nebo chtěl-li by kdo duši svou zachovati, ztratit ji; pakli by kdo ztratil duši svou pro mne a pro evangelium, tent ji zachová. Nebo co prospěje člověku, by všecken svět získal, a své duši škodu učinil.“
(Marek 8:35, 36)

Byl to Mojžíš, který žil klidným životem, oženil se s Zeforou, nejstarší dcerou madianského kněze. A když byl na pustině a pásł tam jednoho dne v hloubi pustiny stádo ovcí, šel po stezce, kterou dobře znal. Pásł klidně ovce, v pokoji. Izrael byl uvězněn v otroctví. Mojžíš cestou přemýšlel o svém životě. „To přece není můj úkol, abych byl pastýřem. Bůh mě povolal, abych byl kazatelem.“

Jak můžu vědět, že dnes večer nekážu k nějakému Mojžíšovi, který pracuje někde v ocelárně nebo tady v papírnách nebo nejedí po cestách s nákladákem? Jak můžeš vědět, jestli tě Bůh nepověřil zachraňováním duší? Místo toho máš své zaměstnání, vyděláváš si na svůj každodenní chléb, žiješ si pohodlně a přitom tisíce duší kráčí denně na zatracení.

Jak můžu vědět, že nekážu muži nebo ženě, kteří jsou povolání na misijní pole? A ty prodáváš své prvorozenství za skyvu chleba? Zamysli se nad sebou. Přemýšlej o svých cestách. Zamysli se, co z toho získáš, jaký úspěch ti to přinese? I kdybys získal celý svět, a své duši způsobil škodu? Cos učinil? Přemýšlej o svých cestách.

A když Mojžíš začal uvažovat o svých cestách: „Já jsem vrah, jsem zbabělec. Bůh mě povolal, abych byl kazatelem. Moje narození bylo něčím zvláštním. Byl jsem ukryt v rákosí. Nikdy nezapomenu na vyprávění mé matky, která říkala, že mě povolal Bůh. Mám poselství ve svém srdci. Ale mám v sobě tolik teologie, a proto jsem se to pokoušel dělat svým vlastním způsobem. Avšak Bůh přesto někde existuje, jinak by neušetřil můj život.“

A když takto přemýšlel o svých životních cestách, pohlédl náhodou stranou a tam hořel keř, který měl pro něj odpověď. Bože, smiluj se!

Dnes večer je „hořící keř“ zde, aby odpověděl každému bratru, jenž je vzdálen od svého Božího povolání. Přemýšlejte o svých životních cestách. Duch svatý je tady, aby uzdravil nemocné; projevující znamení, zázraky a divy. Mnozí z vás posluchačů chtěli být křesťany. Mnozí z vás chtěli pro Boha něco udělat a zanedbali jste to povolání a zvolili jste si raději praní ve vaně, nebo chodíte do zaměstnání někde do nějakého podniku.

Některé z vás žen, které byste měly být doma s vašimi dětmi a číst jim Bibli, chodíte do práce, abyste vydělaly nějaký ten dolar navíc. Styďte se! Bůh vám dal zaměstnání, totiž vychovávat své děti. Učte je Božím věcem. To je pravda. Přemýšlej o svých životních cestách, ženo! K čemu ti budou dolary? Ony budou cinkat, jako v měšci na peníze Jidáše Iškariotského. Přemýšlej o svém jednání a nasměřuj své kroky k Jeho svědectví, k Jeho krvi, k Jeho milosti, k Jeho oběti.

„Zamýšlím se nad svými cestami,“ řekl David, „obracím své kroky k Tvým svědectvím.“ Jistě. Přemýšlej o svých cestách na své pouti.

„A Ježíš řekl jemu: Můžeš-li tomu věřit; vseckoť je možné věřícímu.“
(Marek 9:23)

Kolik z vás věří Bohu? Všichni, není-liž pravda? Vy věříte Kristu, věříte Duchu svatému. Nuže, o tom není dnes večer pochyb. Jsem rád, že věříte. To z vás dělá křesťany. Ale to není to, k čemu vás chci dovést. Přejdou k tomu, když budu volat k oltáři. Ty mu musíš nejdříve věřit. Jestliže s Ním nejsi ve spojení, nikdy to nepoznáš. Ale jak moc v to věříš... musíš přesto všechno věřit, že ti mluvím pravdu, a že to, co ti říkám je pravda. A jelikož lidé Ježíšovi nevěřili, Jeho ruce byly svázaný k vykonání jakéhokoliv zázraku nebo čehokoliv jiného.

A právě ti lidé, kteří věřili v Boha, ti Jej zabili. Je to pravda? Oni byli velice nábožní, ortodoxní. Velice nábožní. A oni věřili v Boha. Ale uvěřit Jemu — och, ne. Aj. Rozumíte? To bylo pro ně příliš. Věřit člověku? Oni nemohli uvěřit žádnému člověku. Mohli věřit Bohu.

A dnes večer, tak mnoho lidí věří v Boha. Jistě. Věříte v Krista, věříte v Ducha svatého, a tak dále. Ale pokud k tobě přijde někdo a říká ti něco neuvěřitelného, ty říkáš: „Já nevím, jestli tomu mohu věřit nebo ne, příteli.“ A v tom to právě vězí. Chápete?

A to je to, proč tvůj pastor někdy k tobě přijde — důvod, proč ti nemůže pomoci... ty musíš svému pastoremu věřit. Musíš věřit, že je mužem Božím, poslaný Bohem, aby konal ty věci za Něj.

Tedy, Boží uzdravování několik let tomu na nějaký čas ustalo; ono prostě ustalo, tak jak tomu bývalo v minulosti. Ono velice často ustávalo. A v té době začala útočit rakovina, nemoc v církvi. Ó, drazí přátelé.

V současnosti je osmdesát procent lidí nemocných. Vědecká medicína — patří jíím všechna čest — dělají velké věci. Vyrábějí léky na prodej. Řekl jsem „na prodej“, ano. Je to úplně v pořádku pro ty, kteří chtějí požívat léky. Ony jsou pro ně dobré.

Ale pohledte. V době, ve které teď žijeme, máme nejlepší lékaře, jaké jsme kdykoliv měli. Věříte tomu? Máme nejlepší nemocnice, jaké jsme kdykoliv měli. Je to pravda? Máme nejlepší léky, jaké se kdykoliv užívaly. Je to pravda? A máme více nemoci, než jsme kdykoliv měli. Je to pravda? Protože máme více nevíry, než jsme kdykoliv měli. To je pravda. Jistě. Pouze a jedině Bůh je Lékařem. To souhlasí.

Uvědomili jste si někdy, že právě v této době, kdy máme všechny ty super léky a chirurgy provádějící operace, a tak dále, musí neustále stavět nemocnice pro nevléčitelně nemocné? Souhlasí to? A cokoliv kdy předstoupilo před našeho Mistra Ježíše, On byl více než schopen to zdolat. Pro Něj neexistovali nevléčitelně nemocní. Všechno je možné. Je to tak? A On je tentýž včera, dnes i na věky. Souhlasí to? A proto pro Něj neexistuje nic, co by nešlo vyléčit.

„I řekl Mojžiš: Takto praví Hospodin: O půlnoci já půjdu prostředkem Egypta. A pomře všechno prvorozené v zemi Egyptské, od prvorozeného Faraonova, jenž seděl na stolici jeho, až do prvorozeného děvky, kteráž jest při žernovu, i všechno prvorozené hověd. I bude křik veliký po vši zemi Egyptské, jakéhož nebylo prvé, a jakéhož nikdy nebude více.“

(2. Mojžišova 11:4-6)

A řeknu ti, bratře, pokud byla někdy doba, v níž anděl smrti procházel zemí, tak je to dnes večer. On přichází ke dveřím církve, u nichž stojí kněz. A církev, která odmítá krev a moc Ježíše Krista, od takové církve odešla sláva Páně a anděl smrti vchází do ní, a tím je to skončeno. Oni se stávají formální a mrtví, a staví se na odpor Boží moci. A prvně než to zpozorujete, smrt je nad celou jejich skupinou. Nepodaří se vám je v čemkoliv přemluvit k víře, oni tomu nemohou uvěřit.

Nyní sledujte toho anděla smrti. Představuji si otce rodiny v Egyptě. Oni měli přikázáno, že když zapadne slunce a nastane tma... Jestliže oni jednou vešli pod krev toho beránka, měli tam zůstat tak dlouho, dokud nebude vydán rozkaz k odchodu. Bratře, to je teď dobré pro vás, Nazarejce.

Pohledte, jestliže byli jednou pod krví — měli ji nanést na nadpraží a veřeje dveří. A pokaždé, když člověk vešel těmi dveřmi do toho domu — zůstal tam tak dlouho, dokud nebyl vydán rozkaz k odchodu z Egypta. Já to miluji. Zůstaň tam.

Dovedu si představit mladé dámy, jak jdou toho večera na společenský večírek a jak říkají izraelským dívkám: „Pojď, Rebeko, pojď, vyjdeme si někam.“

„Já nemůžu.“

„Proč?“

„Protože jsme pod krví.“ Ó, přátelé. „Jsme pod krví.“

„Ach, přece pojďme. To staré bláznivé náboženství, jež praktikuje tvůj táta, to je nesmysl.“

„Poslouchej, něco v mém srdci mi však říká, že nesmím vyjít mimo tuto krev.“ A ony odešly na ten jejich velký společenský večírek, a tak dále. A pak okolo půlnoci na ně začal přicházet takový zvláštní pocit, právě takový, jaký prochází v současné době nad tímto světem; před chvílí jsme o tom hovořili. Bylo to něco zlého, zlověstného, hrozná a ponurá temnost sestoupila na zemi. Začínají dout větry. Vidím v domě malého chlapce, jehož chceme navštívit. Pohledte na něj; on říká: „Řekněte mi, co to je? Cítím se nějak nesvůj. Vidím, jak všechny dívky, které byly na tanečním večírku, teď spěchají domů.“

Ó, přátelé, tehdy je už příliš pozdě na modlitby. A tak z ničeho nic se ten chlapec začíná rozhlížet. Slyším, jak říká: „Tati, řeklo Slovo, že nejstarší syn v domě bude usmrčen?“

„Ano.“

„No, tati, a co v našem domě?“

„Synu, my jsme tak bezpečni, jak jen můžeme být.“

„Jak víš, že jsme zabezpečeni?“

„My jsme byli poslušní Božímu Slovu. Jsme pod krví.“

„V tu noc zajisté půjdu po zemi Egyptské, a budu bítí všechno prvorozené v zemi Egyptské, od člověka až do hovada, a nade všemi bohy Egyptskými učiním soud: Já Hospodin. Krev pak bude na domích, v nichž budete, budeť vám na znamení; a když užřím krev, pominu vás, a nebude mezi vámi rána zahubující, když bítí budu prvorozené v zemi Egyptské.“
(2. Mojžíšova 12:12, 13)

Když užřím krev, (Znamení), minu vás. Ó! Pamatujte si, jestliže znamení nebylo předvedeno, tak byla dokonce zrušena samotná smlouva. Jistě. Smlouva byla zrušena. Smlouva neexistovala, pokud tam nebylo to znamení. Znamení znamenalo smlouvu. Bůh s nimi uzavřel smlouvu, ano, přáteli, ale znamení muselo být. Smlouva neúčinkovala, pokud tam nebylo znamení.

Mnohý Žid mohl říci: „Pojďte sem! Nemám žádnou krev na dveřích, ale chci vám něco ukázat, jsem obřezaný Žid. Jsem obřezán.“ Tím nebylo míněno to. „Když užřím krev! Když uvidím znamení!“

Můžete říci: „Jsem baptista, presbyterián, metodista,“ nebo kýmkoliv chcete být.

Ale Bůh řekl: „Když užřím Znamení!“

Řeknete: „Jsem věřící. Moje maminka byla členem této církve. Můj tatínek byl členem této církve. Byl jsem členem od svého dětství.“ Tím není míněno to. „Nelžu, nekradu. Nedělám to. Já...“ To vůbec nic neznamená. „Patřím k Branhamově modlitebně. Dělá to či ono. Věřím celému Slovu.“

Tito Židé mohli namítnout: „Věřím v Jehovu!“

Možná jsi naslouchal poselství na tuto hodinu. Jistě. Měli mnohá poselství, ale toto bylo poselství na jejich hodinu. Rozumíte? Věřím poselství na tuto hodinu. Ano, krev byla uplatněna ve večerní době.

Mohl jsi říci: „Já, já jsem Žid.“

Dnes lidé říkají: „Jsem křesťan. Mohu ti dokázat své dlouhodobé členství. Chci, abys mě usvědčil, že jsem někdy něco ukradl nebo že jsem byl souzen. Ukaž mi, kdy jsem zcizoložil. Neudělal jsem žádný z těchto prohřešků nebo něco obdobného. Ukaž mi jediný případ.“ To teď vůbec nic neznamená. Ne, ne! Rozumíte? Pohledte, nezáleží na tom, jaký ten dotyčný měl problém, ta smlouva neúčinkovala. To neúčinkuje.

Řekneš: „Vždyť studuji Bibli.“

Nezajímá mě, co jsi. Bez tohoto znamení je nad tebou Boží hněv. To souhlasí. On visí nad tebou. Ano. Tvé hříchy tě najdou.

„Tedy přistoupili k němu Jakub a Jan, synové Zebedeovi, řkouce: Mistře, chceme, zač bychom koli prosili tebe, abys učinil nám. On pak řekl jim: Co chcete, abych vám učinil? I řekli jemu: Dej nám, abychom jeden na pravici tvé a druhý na levici tvé seděli v slávě tvé. Ježíš pak řekl jim: Nevíte, zač prosíte. Můžete-li pít kalich, kterýž já piji, a křtiti se křtem, kterýmž já se křtím? A oni řekli jemu: Můžeme. Ježíš pak řekl jim: Kalich zajisté, kterýž já piji, pítí budete, a křtem, kterýmž já se křtím, křtěni budete. Ale seděti na pravici mé neb na levici mé, není má věc dáti, ale kterýmž připraveno jest.“
(Marek 10:35–40)

leobávejte se prosit. Proste o celou porci. „Nemáte, protože neprosíte. Neprosíte, protože nevěříte.“ To souhlasí. Proste, žádejte o celou porci a Bůh vám ji dá. Mějte velkou víru.

Jistý člověk mi jednou pověděl následující: „Jezdil jsem ještě starým Fordem T.“ Řekl: „Jednoho dne jsem obdržel tak velkou víru a Bůh mi dal buika.“ A dále řekl: „Mám ,buk víru‘ a prosím o ,cadillak víru‘.“ V pořádku. To je dobré. To souhlasí. Vytrvej v ní. Drž se silně toho, v co věříš a Bůh ti to dá. Jestliže máš ,ford víru‘, tak buď spokojený s fordem, to je v pořádku. Ale usilujme o trochu více víry. Dobře.

Budte teď pozorní. Potom Eliáš řekl: „Pokud ale uvidíš, jak odcházím, obdržíš to, o co prosíš.“ A tak on šel dál. Mohu vidět, jak nespouští oči z toho proroka. Slyším, jak někdo říká: „Ó, Elizee, pohled sem, na tuto stranu.“

„Ne, ne, můj zrak je neustále upřen na Eliáše.“ A tak šel dál — předobraz Církve a Krista. Kristus byl Eliášem. A Elizeus byl předobrazem samotné Církve.

Jednou přišla za Ježíšem jistá žena a řekla: „Dej, aby tito dva moji synové mohli sedět ve tvém Království, jeden po tvé pravici a druhý po tvé levici.“

On řekl: „To není má věc, dát vám to. Můžete pít kalich, který já mám pít?“ Řekli Mu: „Můžeme.“

„A můžete být pokřtěni křtem, kterým se křtím?“ Odpověděli: „Můžeme.“

On jim řekl: „To je pravda, můžete. Avšak dát vám sedět po mé pravici a po mé levici, to není má věc.“

Všimněte si teď. Pokřtěni tím stejným křtem. Sledujte. Elizeus měl stále na zřeteli Eliáše. Po určité době sestoupil dolů ohnivý kočár a oddělil je, a ten starý prorok skočil do toho kočáru a odešel nahoru ve vytržení, tak, jak Ježíš odešel nahoru po zmrtvýchvstání. A když Eliáš byl unášen vzhůru, sundal svůj plášť a hodil ho dolů, Elizeus ho zvedl, dal si ho přes ramena a odešel k Jordánu. To je velice pěkný předobraz Krista, jenž byl vzat do nebe, jsa pokřtěn Duchem svatým. A když odešel do Slávy, seslal nám Ducha svatého, abychom Jím byli přioděni. Církve je pokřtěna Ježíšovým pláštěm.

Dvojitá porce? Ano. Jakým způsobem? „Skutky, které já dělám, i vy dělat budete a větší než tyto dělat budete, neboť já jdu ke svému Otci.“ Souhlasí to? Dvojitá porce!

„I přišli do Jeruzaléma. A všed Ježíš do chrámu, počal vymítati ty, kteříž prodávali a kupovali v chrámě, a stoly penězoměnců a stolice prodávajících holuby převracel. A nedopustil, aby kdo nádobu nesl skrze chrám. I učil je, řka jim: Zdalíž není psáno, že dům můj dům modlitby slouti bude u všech národů? Vy pak učinili jste jej peleší lotrů.“
(Marek 11:15-17)

Člověk už nemůže věřit téměř ničemu, kromě Bible. My máme stále, díky Bohu, Krista. Rozumíte? Člověk nemůže věřit ničemu jinému. Například, když zapneš televizi (pokud ji máš), když zapneš televizi a vidíš ty reklamy — tak tedy, kdyby člověk žil jen podle jedné setinky těch reklam, za týden by zemřel. Vidíte, nemohli byste tak žít. Například, některé společnosti chtějí vstoupit na trh s nějakým výrobkem a říkají: „Toto je ten správný výrobek, nekupujte žádný jiný,“ a tatáž společnost právě tento výrobek prodává. Pak se ukáže další reklama, tu první odsunou stranou a nabízejí jinou — tatáž společnost. Američané se derou za něčím takovým. Až se všechny věci stávají bezcenné, pak už není žádná naděje. Nikdo už neví, čemu má věřit. Ale já vám za chvíli řeknu, bude-li vůle Páně, v co máte věřit, chcete-li dojít útěchy.

Lidé lžou, podvádějí, kradou a člověk bezmála potřebuje zabezpečovací obligaci, aby si mohl půjčit od někoho pět dolarů. Víte, Bible říká, že v těch posledních dnech se láska úplně vytratí, a bude jedině mezi vybranými lidmi. To souhlasí. Písmo říká, že manžel bude proti manželce a manželka proti manželovi, děti proti rodičům. Pouze mezi vybranými Páně bude přebývat láska.

Církev se dostaly do téže situace, následkem společenského života. Oni to vnesli do církve, jejich společenský život, jejich politiku a jejich další *nepotřebné* věci, až se církev dostala do takového zmatku, že si s tím vůbec neví rady. Oni vešli do církve s politikou. Rovněž zavedli společenský život, jejich společný život v církvi, společnou činnost, loterie a jiné atrakce, bingo — nebo jak oni tomu říkají, a večere, tancování, a tak dále — v domě Páně. No, víte, je mi jich líto.

Oni říkají: „Dobrá, ale to není přímo v kostele, je to v přístavku.“ Vzpomeňte si, byl to rovněž přístavek, odkud Ježíš vyhnal kupce, společně s jejich zbožím, a řekl: „Není snad napsáno, že Můj dům bude domem modlitby, a vy jste z něj udělali doupě lupičů!“ Rozumíte? Je to špatné a nezajímá mne, kde to je. Církev, to není to stavení; jsou to lidé v tom stavení. A pokud se toho lidé zúčastňují, víte, je to špatné. Oni to tam zavedli a praktikují to.

Nyní jsme zjistili, že církev rovněž — ony vždy něco slibují, tak jako televize, a tak dále, a nikdy nedodrží to, co slíbily. Jak často jsem říkával to jedno staré rčení: „Člověk vždy velebí Boha za to, co udělal, vyhlídí to, co bude dělat, avšak ignoruje to, co dělá v současnosti.“ Vidíte, lidem to uniká. A tímto způsobem se po chvíli stávají znečištění historií, poněvadž si nevšímají toho, co se děje v přítomném čase.

„I bral se anděl Boží, kterýž byl prvé předcházal vojsko Izraelské, a šel z zadu za nimi; nebo hnul se sloup oblakový, kterýž byl před nimi, a stál z zadu za nimi. A přišed mezi vojska Egyptských a vojska Izraelská, byl Egyptským oblakem a tmou, Izraelským pak osvěcoval noc, tak aby nepřiblížili se jedni k druhým přes celou noc. I vztáhl Mojžíš ruku svou na moře, a Hospodin rozdělil moře větrem východním prudce vějícím přes celou noc; a učinil moře v suchost, když se rozstoupily vody. Tedy šli synové Izraelské prostředkem moře po suše, a vody jim byly jako zeď po pravé i po levé straně.“
(2. Mojžíšova 14:19–22)

Poslouchejte, co oni udělali. Opustili hmce s česnekem v Egyptě, aby jedli andělský pokrm a přitom si stěžovali. Pomysleli byste na něco takového? Ano, vidíme to. Rovněž opustili kalné egyptské vody, aby pili z té duchovní Skály, a přesto si stále stěžovali. Opustili ty chválení se Egyptské lékaře, kteří se vyťahovali, jak slavnými jsou, aby mohli být s tím velkým Lékařem; a díky tomu dokonce ani jejich oděv nebyl obnošen a nebyl mezi nimi ani jeden slabý, když vyšli z pouště, a přesto si stále stěžovali. Opustili také lidi, kteří tvrdili, že dny zázraků jsou ty tam, aby byli společně s lidem, v němž se děly znamení a zázraky mezi věřícími.

No, není tomu tak i dnes? Vycházíte z toho starého formálního společenství, dostáváte Ducha svatého, Bůh vás naplňuje dobrotou a pijete z toho Pramene, jenž nikdy nevyschne a máte všechny věci k dispozici — nevýslovnou radost a plnost slávy a pak si začínáte stěžovat. Je to prostě jedno a totéž. Dříve než si toho všimnete, budete opominutí tam někde na poušti. Tímto způsobem koná Bůh. Děje se to prostě tímto způsobem. To nedělá Bůh, dělají si to lidé sami. Dělá to jejich tělesné myšlení.

Oni byli svědky deseti mocných zázraků vykonaných v Egyptě: mouchy, blechy, oheň, anděl smrti, a tak dále. Toto všechno viděli v Egyptě. Viděli, jak Bůh koná všechny tyto velké zázraky, a přesto byli neustále tělesnými mysliteli. Pak viděli Rudé moře, které stálo v cestě jejich služby. Oni byli na své pouti, vyšli z Egypta, ohnivý sloup šel před nimi a oni pochodovali ve směru Rudého moře. A když tam došli, přímo na cestě povinnosti jim stála překážka. A víte — ze všeho nejdřív byli zachvácení strachem, a nevěděli co si počít.

A stejným způsobem lidé jednají dnes, když dostanou strach, ačkoliv jsou na cestě své povinnosti. Poslouchej, bratře, dovol, že ti něco řeknu: „Jestliže chodíš ve světle a máš společnost s Bohem, s jeho lidem, a Duch svatý odpočívá na tobě, a do cesty se ti postaví nějaká překážka, přímo na cestě tvé povinnosti, nezastavuj se; pokračuj prostě kupředu. Bůh ti skrze tu překážku proklestí cestu. Je to jedna z největších zkušeností mého života — totiž vidět Boha.“ Jestli nemohu projít nad tím, podlézám pod tím, kolem toho, nebo nějakým jiným způsobem; Bůh mi otvírá cestu a já skrze to procházím. Tak či onak — Jeho milost je dostačující, aby nás přes to přenesla.

„A přišedše do Marah, nemohli pít vodu z Marah, nebo byly hořké; protož nazváno jest jméno jeho Marah. Z té příčiny reptal lid na Mojžíše, řka: Co budeme pít? I volal k Hospodinu, a ukázal mu Hospodin dřevo, kteréž jakž uvrhl do vod, učiněny jsou sladké vody. Tu vydal jemu práva a soudy, a tu ho zkusil. A řekl: Jestliže skutečně poslouchati budeš hlasu Hospodina Boha svého, a činiti budeš, což spravedlivého jest před očima jeho, a nakloníš uši k přikázáním jeho, a ostříhati budeš všech ustanovení jeho; žádné nemoci, kteréž jsem dopustil na Egypt, nedopustím na tebe; nebo já jsem Hospodin, kterýž tě uzdravuji.“ (2. Mojžíšova 15:23–26)

Mojžíše doprovázelo kolem dvou miliónů lidí. Měli tam malé děti. V táboře měl staré muže a ženy. Měl mrzáky a slepce. Rodily se děti, tisíce za týden. A Mojžíš, doktor Mojžíš byl se všemi těmi lidmi na poušti. Chtěl bych se podívat do jeho příruční lékárníčky; vy ne? Chtěl bych vidět, co měl doktor Mojžíš ve své příruční lékárně. A tak po očku nahlédneme do jeho příruční lékárníčky a uvidíme, co tam měl.

„Mojžíši, poslyš, co máš v té lékárně, Mojžíši?“ No, víte, zjistili jsme, že v průběhu toho celého čtyřicetiletého putování se narodilo přes dva milióny dětí. To souhlasí. „Mojžíši, cos používal? Jaké léky jsi používal na všechna ta poranění, bolesti, vředy, slepotu, hluchotu a nemotu? Vždyť mi bylo řečeno, že když jste vyšli z pouště, nebyl mezi vámi ani jeden nemocný.“ Řekněte mi, jestli by se někteří z dnešních lékařů nechtěli podívat do toho — do jeho příruční lékárníčky?

A další věc: „Mojžíši, čím jsi postříkal ty lidi, že se dokonce jejich oděv neroztrhal. Ani jejich boty se nerozedraly, ačkoli chodili po kamenech.“ Jestliže jste tam někdy byli, tak určitě víte, jak vypadá poušť. Po třech dnech putování pouští máš boty nadranc. A Izraelitům se nerozderl v průběhu čtyřiceti let ani kousek kůže na jejich botách. „Mojžíši, co bylo ve tvé příruční lékárně?“

Podívejme se do ní. Slyším, jak on říká: „Mám jeden předpis: Já jsem Pán, tvůj lékař.“ A tím to hasne. Amen.

Někdo řekl: „Ó, Mojžíši, můj otec byl nedaleko odtud, prostě spadl a zlomil si nohu. Jaký máš lék pro něj?“

„Dovol, abych se podíval. Jestliže budete poslušni mému hlasu a budete dělat všechno, co vám přikazuji, nesešlu na vás žádnou nemoc, jež přišly na Egyptany, protože Já jsem Pán, který vás uzdravuje.“ Řekni mu to.“ A on byl uzdraven. Amen. To je správné.

„Ó, on je vážně nemocen. Mé dítě má koliku nebo zápal plic, je těžce nemocné. Doktore Mojžíši, co mohu udělat?“

„Podívám se, co tady mám. Já Pán, který tě uzdravuje.“ A tím je to vyřízeno. Amen. A lidé odcházeli s radostí. To bylo všechno, co potřeboval: „Já jsem Pán, který tě uzdravuje.“ Více než 600 nesporných zaslíbení Božského uzdravení je v samotném Novém zákoně, a přesto dnes večer zpochybujeme Boha. Co bude s námi u soudu?

„Panovník Hospodin otvírá mi uši, a já se nepostavuji zpurně, aniž se nazpět odvracím. Těla svého nastavuji bijícím, a líce svého rvoucím mne, tváří své neskrývám od pohanění a plvání.“
(Izaiáš 50:5, 6)

Všichni staří proroci hovořili o NĚm. Celý Duch Boží v částech, každá malá část, neslavila sebe sama (praví proroci), všichni praví proroci Jej manifestovali, mluvili o NĚm. A všechno, co řekli, to se v NĚm naplnilo. A to poukazuje na to, že Duch Boží byl v nich, to se vyplnilo. Co to bylo? Bůh hovořící o sobě. Vidíte? Bůh projevil sám sebe skrze tyto proroky.

Ne přijímat slávu: „Kdo bude dalším prezidentem? Kdo jím bude?“ A možná vás budou bít do hlavy: „Řekni nám, kdo tě uhodil, abychom ti uvěřili.“ To není to. Je to něco, co projeví Boha. To není něco, co tady udělá bratra Weatherse nebo bratra Shorese nebo bratra toho a toho nějakým velkým mužem a udělá ho větším než ty ostatní lidi z jeho skupiny; a udělá ho největším člověkem ve Phoenixu. Tady nejde o to udělat Williama Branhama někým velkým. O co tady vlastně jde? Tady nejde o to — udělat Orala Robertse někým velkým, Billy Grahama někým velkým. Ale jedná se o srdce, my se pokoušíme něčeho docílit pro království Boží. Je to prokázat Boha. Všechny dary a věci nedělají jednoho většího od druhého, to nás všechny přiměje spolupracovat ke zdokonalení těla, to nás přivede k sobě jako jeden lid, jako lid Boží. Ale když vidíte, jak lidé jednají protichůdně, nezlořečte jim; nechte je jednoduše na pokoji, někdo to musí dělat. Ale čkejme, dokud Ježíš nepřijde v moci.

Vidíme tedy všechny tyto proroky, jak Jej ohlašovali. Každý jeden velebil Boha a přicházejícího Mesiáše. A když vešli do Ducha, pak jednali a mluvili a žili životem stejným jako Mesiáš. Jestliže se to dělo po tamté straně kříže, když mluvili o Jeho příchodu, o co více se to potom bude dít po Jeho příchodu? Umístí to Ducha Mesiáše do Církve, aby jednal, konal a žil jako Mesiáš? Je to Duch Boží.

Rozpoznávejte ducha, pozorujte, jestli je z Boha nebo ne. Pozorujte, jestli jedná jako On. Sledujte vaše emoce... Jestliže se někdo proti vám postaví a bude házet špinu na váš život a vy si uvědomujete, že jste tak nevinní, jak jen můžete být, a víte, že máte Ducha Božího, nepokoušejte se oddělit. Nepokoušejte se s nimi jednat nějakým nekalým způsobem. Neproklínejte je. Jděte rovnou dál a uvědomte si, že to udělal Bůh, aby tě vyzkoušel a zjistil, jak to budeš přijímat.

„Pročež přivedl na ně Hospodin hejtmany vojska krále Asyrského, kteříž jali Manassesa v trní, a svázavše ho dvěma řetězy ocelivými, dovedli jej do Babylona. Tam pak jsa sevřín, modlil Hospodinu Bohu svému, a ponižoval se velmi před obličejem Boha otců svých. A modlil se jemu. I naklonil se k němu, a vyslyšel modlitbu jeho, a uvedl jej zase do Jeruzaléma do království jeho. Tehdy poznal Manasses, že sám Hospodin jest Bohem.“
(2. Paralipomenon 33:11–13)

Nedávno zde v Chicagu chtěla skupina Plného evangelia uspořádat evangelizaci. A tak se vydali do jisté velké biblické školy a pozvali jednoho velkého intelektuálního řečníka. Bylo to oznámeno po celém městě — o tom velkém kazateli z té velké školy, jež se jmenoval tak a tak. Přátelé, on měl všechny tituly před i za svým jménem, a oni si mysleli, že on bude ten pravý. A když se shromáždily zástupy, aby slyšely toho člověka, on vstal ze židle v zadní části budovy, oblečen v obleku, v košili se stojatým límečkem a s vypracovaným kázáním v podpaží — vešel za kazatelnu a pěkně si to na ni uspořádal.

A přátelé, to kázání bylo skvělé. Nikdo by nemohl proti tomuto kázání říct jediného špatného slova. Ono bylo dokonalé. Vyjadřoval se čistou gramatikou. Jeho pohybování se a vystupování za kazatelnu bylo dokonalé. Nekoktal ani neslinil, jak to dělá většina z nás. Ale pronesl své kázání, používajíc tu nejlepší výmluvnost.

Pomyslel si: „V té skupině nevystudovaných lidí — já tam vejdu za kazatelnu a ukážu jim, co je to být opravdovým kazatelem.“ A tak vešel za kazatelnu s vypnutou hrudí, pyšný a pronesl své kázání. Leč zjistil, že ono nebylo vhodné pro takové lidi. Procházelo jim to nad hlavami. Používal taková superlativa a nepřirozená slova, že oni tomu vůbec nerozuměli.

A tak po chvíli, když viděl, že nekáže správně, vzal si své papíry a vložil si je v podpaží. Odešel z kazatelny shrbený, se svěšenou hlavou, podlámující se v kolenou — odešel z kazatelny shrbený, pokořený a usedl těžce na židli.

A byl tam jeden starší svatý — seděl vzadu, rozhlédl se dokola, šťouchnul do jiného bratra a řekl: „Kdyby šel za kazatelnu tak, jak od ní odcházel, tak by odcházel tak, jak za ní vcházel.“

A to je víceméně pravdou. Pokud člověk ví, že nic neví a pokoří se před Bohem, a očekává na Ducha svatého, aby On vykonal tuto práci, pak je to správné. Člověk není schopen dosáhnout ničeho za pomoci svých intelektuálních schopností. Musí spoléhat jen a jen na Boha.

„Potom řekl jim Ježíš: Všickni vy zhoršíte se nade mnou této noci. Nebo psáno jest: Biti budu pastýře, a rozprchnou se ovce. Ale když z mrtvých vstanu, předejdu vás do Galilee. Tedy Petr řekl jemu: Byť se pak všickni zhoršili, ale já nic. I řekl jemu Ježíš: Amen pravím tobě, že dnes této noci, prvé než kohout po dvakrát zazpívá, třikrát mne zapříš. On pak mnohem více mluvil: Bycht' pak měl s tebou i umřítí, nikoliť nazapřím tebe. A takž také i všickni mluvili.“
(Marek 14:27-31)

Budeš dělat chyby, upadneš, uděláš vědomě nějakou špatnost, půjdeš někam a něco provedeš — ale to ještě neznamená, že jsi ztracen — to znamená pouze to, že budeš potrestán.

Častokrát mé děti udělají věci, vaše je také dělají, o kterých ví, že jsou proti vašim zásadám, a ony také vědí, co mohou čekat, když něco takového provedou. Dostanou za to náraz, a někdy pořádný. Ale přesto zůstávají vašimi dětmi! Jistě!

Pro takového člověka, který byl jednou zrozen do věčného života, je nemožné, aby znovu odpadl. Bůh není takový jako Indiáni, když vám něco dává. „Kdo slyší mé slovo a věří Tomu, který Mne poslal, má věčný život a nepřijde na soud, ale již přešel ze smrti do života. A já ho vzkřísím v poslední den.“ To je Boží zaslíbení.

Jestli tedy jdete a říkáte: „No, dobrá, tak já můžu prostě dělat...“ Já vždycky dělám to, co chci. Ale pokud jsi křesťan, pak pro ten život, který je v tobě, pro ten samotný základ, nebudeš chtít dělat špatné věci. Jenže pokud je v tobě touha dělat špatnosti, je to důkaz, že to zlo je v tobě. Jak může hořká a sladká voda vyvěrat z jednoho pramene?

A tak pokud jste upadli do nějakého druhu emoce, neskutečné věci, nějaké další senzace, zapomeňte na to! Vraťte se k oltáři a řekněte: „Bože, vezmi pryč můj starý hříšný život a postav mě do takového stavu, aby veškerá moje touha...“

„Nikdo, kdo se narodil z Boha, nehřeší.“ To je pravda. Není v něm touha po tom, aby to dělal.

Samozřejmě, že ďábel mu sem a tam nastraží léčku, ale on to nedělá dobrovolně. Říká to Bible. Ďábel ho chytne jednou, i podruhé do léčky. Jistě, opravdu. On se snažil nalíčit osidla na našeho Pána Ježíše. On je nalíčil na Mojžíše a chytil ho do pasti. On je nalíčil na Petra a chytil ho. On to dělal vůči mnohým, ale... Petr Jej dokonce zapřel, ale pak odešel a hořce zaplakal; bylo v něm něco opravdového.

„A hned, když on ještě mluvil, přišel Jidáš, kterýž byl jeden ze dvanácti, a s ním zástup veliký s meči a kyji, od předních kněží a od zákoníků a starších. Zrádce pak jeho byl jim dal znamení, řka: Kteréhokoli políbím, tenť jest; jmětež ho, a vedte opatrně. A přišed, hned přistoupiv k němu, řekl: Mistře, Mistře, a políbil ho.“

(Marek 14:43–45)

Dábel je tak nábožný, jak jen může být; chytrý, vystudovaný, uhlažený, jeho společenské vystupování je na vysoké úrovni, a přitom neví o Bohu více než králík o sněžnicích. A tady on přichází, přistupuje asi takto a padá před Ježíšem na zem a klání se Mu — ten posedlý to takhle udělal. Zeptáte se: „To byl ďábel?“ Pohledte, Jidáš k Němu dokonce přistoupil a políbil ho, zradil ho polibkem.

Náboženští duchové, ovšemže. Ten člověk pokračuje v psaní a říká: „Ale, to jsou náboženští duchové, nestýkejte se s nimi, letniční. Pokud budete s nimi, tak ten duch přejde na vás. On je z ďábla.“

Poslyšte. On řekl, Bible říká: „Ne každému duchu věřte, ale zkoumejte, abyste věděli, jestli jsou z Boha.“ Tak to přesně říká Bible. A Ježíš řekl: „Tato znamení budou provázet ty, jež věří.“ Zkoušejte to skrze Ducha svatého, jestli je to správné nebo ne. Jistě.

Protože náboženský duch byl vždy popírajícím duchem — napříč všemi věky. Ďábelský náboženský duch, se vždy stavěl pravdivému autentickému Duchu svatému. A pokaždé, když přichází Duch Boží, provázejí ho znamení a zázraky.

Nahlédněte do uplynulých časů, kdy Kain vzdával čest Bohu. On měl formu zbožnosti. Postavil oltář, postavil kostel; postavil vše se stejnou zbožností, jako Abel. A tak pohledte, za dnů Kaina a Abele, sledujte, Kain byl stejně nábožný, jako Abel. Všimněte si, když vzdával čest Bohu, postavil svůj oltář; postavil ho pěkně, prostě jako pěkný, veliký kostel. On nebyl nevěřícím, kleknul před ním a vzdával Bohu čest. A Bůh jej rozhodně odmítnul.

Jestliže Bůh vyžaduje pouze víru v Něj — jestliže Bůh vyžaduje pouze víru, požaduje pouze oběť, jestliže požaduje pouze členství v církvi, byl by nespravedlivý, zavrhuje toho chlapce, protože on byl naprosto věřící v Boha. On tutéž věc veřejně vyznával; byl věřícím člověkem.

Postavil Pánu kostel — postavil oltář, přinesl své ovoce, ozdobil oltář a složil na něm oběť, a splnil své povinnosti a vzdával Bohu čest. Bratře, to je velice dobrý člen dnešní církve. Souhlasí to? A Bůh jej zavrhl. Ale podívejte se na Ábela, on tam nepřišel s ovocem své práce. Ovinul větvičku kolem beránkova krku, a hle, zde přichází, táhne jej nahoru, hází jej na oltář, přetl kamenným beránkovým hrdlem, usmrtil ho. Proč? Ábel měl zjevení. Dovolme, aby to do vás hluboko vsáklo.

To zjevení, které Ábel měl, jej učinilo spravedlivým. On měl zjevení ohledně požadavků Všemohoucího Boha a přivedl beránka. A to je jediný způsob, jak budete moci uvidět Boží uzdravení nebo křest Duchem svatým; bude to díky zjevení.

„I mluvil Bůh všechna slova tato, řka: Já jsem Hospodin Bůh tvůj, kterýž jsem tě vyvedl z země Egyptské, z domu služby. Nebudeš mítí bohů jiných přede mnou. Neučiníš sobě rytiny, ani jiného podobenství těch věcí, kteréž jsou na nebi svrchu, ani těch, kteréž na zemi dole, ani těch, kteréž u vodách pod zemí. Nebudeš se jim klanět, ani jich ctít. Nebo já jsem Hospodin Bůh tvůj, Bůh silný, horlivý, navštěvující nepravost otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení těch, kteříž nenávidí mne. A činící milosrdenství nad tisíci těmi, kteříž mne milují, a ostrihají přikázání mých. Nevezmeš jména Hospodina Boha svého nadarmo; neboť nenechá bez pomsty Hospodin toho, kdož by bral jméno jeho nadarmo. Pomni na den sobotní, abys jej světil. Šest dní pracovati budeš, a dělati všeliko dílo své; ale dne sedmého odpočinutí jest Hospodina Boha tvého. Nebudeš dělati žádného díla, ty i syn tvůj i dcera tvá, služebník tvůj i děvka tvá, hovado tvé i příchozí, kterýž je v branách tvých. Nebo v šesti dnech učinil Hospodin nebe a zemi, moře a všechno, což v nich jest, a odpočinul dne sedmého; protož požehnal Hospodin dne sobotního, a posvětil ho. Cti otce svého i matku svou, ať se prodlejí dnové tvoji na zemi, kterouž Hospodin Bůh tvůj dá tobě. Nezabiješ. Nesesmilníš. Nepokradeš. Nepromluvíš proti bližnímu svému křivého svědectví. Nepožádáš domu bližního svého, aniž požádáš manželky bližního svého, ani služebníka jeho, ani děvky jeho, ani vola jeho, ani osla jeho, ani cožkoli jest bližního tvého.“

(2. Mojžíšova 20:1-17)

Můj bratr mi jednou řekl: „Jestliže půjdeš a přineseš cukr, tak já přinesu suchary.“ Odpověděl jsem: „Dobrá.“ Máma s tátou kopali na zahradě. Vešel jsem do domu a nabral jsem plnou hrst cukru, jež stačila pro nás dva, a vyšel jsem s cukrem z domu. Víte, člověk se nedovede ani zpríma podívat, když lže. A tak jsem vyšel z domu a šel jsem přes zahradu — byla to jediná pěšinka, po níž jsem musel projít. A táta se otočil a řekl: „Kampak, Williame?“ Odpověděl jsem: „Prosím?“ Zopakoval: „Kam jdeš?“ Odpověděl jsem: „Ke stodole.“ A zeptal se: „Co máš v ruce?“ Hlavou mi prolétlo: „Ó, aj.“ Byl jsem uveden do rozpaků, a řekl jsem: „Ve které ruce?“ Však víte. „Pojď sem.“ Panečku! Pak jsem dost dlouho nechtěl cukr. Ovšemže byl dobrý. (Mluví stále o cukru.) Když nám táta dával na pamětnou, měl takové důtky — kousek kůže na kousku dřevěné hůlky, a ta kůže byla z jedné strany rozřezána břitvou. Visely nad dveřmi — ta zlatá řehole, a bylo v ní všech deset přikázání a ta hůlka byla z hikorového dřeva. Byla to taková delší hůlka, víte, s desíti řemínky, jež byly na ni přibity. Naše vychování jsme dostávali v kůlně na dříví — během ní jsme běhali kolem táty, seč nám síly stačily. Ano, přátelé. Kdyby bylo více takových tátů, tak bychom na tom byli o mnoho lépe. Místo toho, aby vyhovovat choutkám našeho dítěte a dávat mu padesát centů, aby si mohlo zajít v neděli odpoledne do kina. Je to tak.

„A když byla hodina šestá, stala se tma po vši zemi až do hodiny deváté. A v hodinu devátou zvolal Ježíš hlasem velikým, řka: Elói, Elói, lama zabachtani? Což se vykládá: Bože můj, Bože můj, pročs mne opustil? A někteří z okolo stojících, slyševše to, pravili: Hle, Eliáše volá. A běžev jeden, naplnil hubu octem, a vloživ na trest, dával jemu píti, řka: Ponechte, uzříme, přijde-li Eliáš, aby jej složil. Ježíš pak zvolav hlasem velikým, pustil duši. A opona v chrámě roztrhla se na dvě, od vrchu až dolů. Viděv pak centurio, kterýž tu naproti stál, že tak volaje, vypustil duši, řekl: Jistě člověk tento Syn Boží byl.“
(Marek 15:33-39)

Dokonce Pilát Pontský řekl: „Žádnou vinu na tomto člověku nenacházím.“ Nikdo ji nemohl najít. Jidáš Iškariotský řekl: „Zradil jsem nevinnou krev.“

Ta pohanská Pilátova žena měla tehdy sen a poslala sluhu se vzkazem do mužova paláce. Vidím tam stát Piláta, připraveného vyhlásit nad Ježíšem verdikt. Slyším dusot cválajícího koně. Sluha seskakuje a přibíhá, padá u nohou svého pána, vstává a podává mu kousek papíru. On se na něj dívá. Vidím, jak jeho tvář zbledla, začínají se mu chvět kolena. Nahlédneme mu přes rameno a uvidíme, co je tam napsáno.

Přišlo to od pohanské ženy. Napsala: „Neměj nic s tímto Spravedlivým, neboť jsem dnes kvůli Němu ve snu velice trpěla.“

Říkám vám: Každý nepřítel o Něm musel svědčit. Měsíc, hvězdy toho dne pobledly. Byl to Boží Syn. Římský setník řekl: „Byl to opravdu Boží Syn.“

Jidáš řekl: „Zradil jsem nevinnou krev.“ Haleluja. Ano. On je Boží připravenou cestou dnes večer.

Každý muž či žena, kteří někdy něco udělali pro Boha, byli muži nebo ženami, kteří tomu věřili, drželi se toho a dodržovali to. Vzrušovalo to srdce básníků napříč věky.

Když pomyslím na Eddi Perronett v oné době, „co si myslíš o Kristu, Eddie Perronet“, když psal tu nádhernou píseň:

„Oslavujeme všichni moc Ježíšova jména!

Ať andělé padnou na tváře.

Přineste královský diadém

a korunujeme Jej, jako Pána všeho.“

Přemýšlím také o Hopkinsovi, když byl pronásledován, a tak dále, jak se choval. Řekl:

„Když si prohlížím ten nádherný kříž,

na kterém zemřel Kníže slávy,

největším mým ziskem, ačkoliv jsem byl zatracen...”

„A řekl jim: Jdouce po všem světě, kažte evangelium všemu stvoření. Kdož uvěří a pokřtí se, spasen bude; kdož pak neuvěří, budeť zatracen. Znamení pak ti, kteříž uvěří, tato míti budou: Ve jménu mém ďábly budou vymítati, jazyky novými mluvit. Hady bráti, a jestliže by co jedovatého pili, nikoliť jim neuškodí; na nemocné ruce vzkládati budou, a dobře se míti budou.“

(Marek 16:15–18)

Připomíná mi to jednu paní z Chicaga. Její syn odešel studovat na fakultu, aby se mohl stát kazatelem — na nějaké biblické škole, či v semináři. A když byl mimo domov, jeho matka vážně onemocněla. A tak tomu synovi vzkázali, aby ji navštívil. Matka měla vysokou teplotu, měla zápal plic, říkalo se, že je v naléhavé potřebě. A tak ten chlapec si sbalil oblečení a připravil se. Nakonec následujícího dne... té noci však nedostal žádnou zprávu, a tak si následujícího dne řekl: „Všechno je v pořádku.“

Nějak po roku se vrátil z té školy na východě domů, z nějaké velké školy, kde studoval. Přišel domů, pozdravil svou drahou maminku, a pak po chvilce rozhovoru se zeptal: „Mami, neměl jsem doposud příležitost se zeptat, co se to tehdy stalo. Jednou večer mi bylo řečeno, že mám stanout u tvé postele a následujícího dne zase, že jsi zdravá. Jaké léky ti dal lékař?“

„Miláčku, lékař mi nepředepsal žádné léky.“

„Hm, a jak ses uzdravila?“

„Víš, kde stávala ta malá mise — nedaleko odtud, za tou zatáčkou, v tom dvorku?“

„Ano.“

Dále řekla: „Byla tam jistá paní. A oni měli jednou večer v té malé misi modlitební shromáždění, ta chudá, malá, pokorná skupinka lidí, a jedna z žen obdržela inspiraci, aby mě tady přišla navštívit. A tak přišly dvě ženy a zeptaly se mě, jestli by mohly přivést pastora, že on by se za mě pomodlil, pomazal mě olejem, abych mohla vyzdravět.“ A řekla: „Víš, řekla jsem jim, samozřejmě. A ony jej přivedly, ten na mě vložil ruce a pomodlil se. A miláčku, on četl přímo z Bible, z Markova evangelia 16. Řekl: ‚Tato znamení budou provázet ty, kdo uvěří.‘ A víš co? Příštího dne byl lékař tak překvapen, že nevěděl, co si má počít. Horečka byla ta tam.“

„Ach,“ povzdechl si syn: „Mami snad ses nepřipojila k té malé skupině, co? Víš, my jsme se v té škole učili, že Markovo evangelium 16 od 9. verše není inspirováno.“

Ona řekla: „Sláva Bohu!“

„Ach,“ povzdechl si syn: „Začínáš se chovat, mami, jak tamti lidé.“

Ona řekla: „Prostě mi něco přišlo na mysl. Přečetla jsem celou Bibli — další zaslíbení a místa Písma, která byla těmto podobná. A prostě jsem přemýšlela a přišla na to, že pokud mě Bůh může uzdravit za pomoci Slova, které není inspirováno, co by pak mohl vykonat za pomoci toho opravdu inspirovaného?“ To souhlasí.

Podle mě je ono celé inspirováno. Bože, dej mi víru, abych v to věřil a potvrzuj to.

„Ej, všickni žízniví, podte k vodám, i vy, kteříž nemáte žádných peněz. Podte, kupujte a jezte, podte, pravím, kupujte bez peněz a bez záplaty víno a mléko. Proč vynakládáte peníze ne za chléb, a práci svou za to, což nenasycuje? Poslechněte mne raději, a jezte to, což jest dobrého, a necht' se kochá v tuku duše vaše. Nakloňte ucha svého, a podte ke mně, poslechněte, a budeť živá duše vaše; učiním zajisté s vámi smlouvu věčnou, milosrdenství Davidova přepevná.“
(Izaiáš 55:1-3)

Když jdeš na nějakou lacinou zábavu, musíš pamatovat na to, aby sis vzal s sebou hodně peněz. Když nějaký mládenec bere svou dívku do nějaké společnosti, na tancovačku, a tak dále, bude muset za to vydat ze svého týdenního platu dosti značnou sumu peněz. A staří lidé, kteří zkoušejí najít uspokojení v tom, že jdou do nějaké putyky na pivo, aby zapít svůj všechnen žal nahromaděný za uplynulý týden, musí zaplatit dosti značnou sumu peněz. A co za to obdrží? Nemají z toho nic, než bolesti srdce.

Ale pamatuj, že jednoho dne se budeš za to před Bohem zodpovídat. „A splátka za hřích je smrt.“ Tady na zemi skrze to ničeho nedosáhneš. Je to falešná iluze. Pití ti přinese pouze více smutku. Hřích ti pouze dodá smrt do smrti. A tvoji poslední vstupenkou bude věčné oddělení od Boha a půjdeš do ohnivého jezera. Nemůžeš nic získat, pouze ztratit. Pak přichází Bůh a táže se: „Proč utrácíš své peníze za to, v čem nenalézáš uspokojení? Proč to děláš?“

Co je příčinou, že člověk chce takhle jednat? Lidé utrácí všechno, co mají, všechno, co se jim podaří vydělat, aby si mohli koupit alkohol, nebo chce obléknout ženu, za kterou běhá, nebo utrácí za nějaké světské, žádoucí rozkoše.

Ale v Bibli je nám řečeno a přikázáno, abychom přicházeli k Bohu a kupovali věčnou radost a věčný život — bez peněz a bez placení.

Tyto věci nemohou člověka uspokojit a jejich konec je věčná smrt. A stojí tě to všechny peníze, které dokážeš našetřit, abys byl velkou rybou na nějaké zábavě nebo komikem, nebo čímkoliv chceš být nebo populární dívkou, a tak dále. Utrácíš za to všechny peníze, které jsi schopen ušetřit. Oblékáš se do nejmodernějšího oblečení a děláš věci, které dělá svět, jenom proto, abys obdržel vstupenku do věčného zatracení.

Bůh tehdy řekl: „Proč?“ A co uděláme v den soudu, kdy budeme tázáni, proč jsme tak dělali? Jaká pak bude naše odpověď? Jakou odpověď dostane novodobá Amerika, která tvrdí, že je křesťanským národem? A utrácí za jeden rok více peněz za whisky než za jídlo? Proč utrácíte vaše peníze za takové věci? A přesto všechno by vás vláda zavřela do vězení kvůli pěti dolarům, které jsi poslal možná nějaké misi, která nebyla oprávněna k přijímání obětí, aby mohla vyslat misionáře do zámoří. Jednoho dne budeme tázáni: „Proč jsi to dělal?“ Bůh řekl: „Jděte a kupujte život věčný, bez placení, bez peněz.“ Život věčný — aby žít navždy, a my se k tomu obracíme zády a smějeme se Mu do očí. Co učiníme v tom dni? Jaké to bude potom?

„V měsíci pak šestém poslán jest anděl Gabriel od Boha do města Galilejského, kterémuž jméno Nazaret. Ku panně zasnoubené muži, kterémuž jméno bylo Jozef, z domu Davidova, a jméno panny Maria. I všed k ní anděl, dí: Zdráva buď milosti obdařená, Pán s tebou, požehnána ty mezi ženami. Ona pak uzřevši ho, zarmoutila se nad řeči jeho, a myslila, jaké by to bylo pozdravení. I řekl jí anděl: Neboj se, Maria, nebo jsi nalezla milost u Boha. A počneš v životě, a porodíš syna, a nazúveš jméno jeho Ježíš.“
(Lukáš 1:26–31)

Pokud chceš, aby se před tebou zjevili andělé, nasměřuj své myšlenky na Boha a odvrát se od světa. Když jdeš do práce, když jdeš do církve nebo se chystáš umývat nádobí; kdekoliv jsi, měj své myšlenky nasměrovány celý den a celou noc na Něj. Tehdy Bůh něco udělá. Ty se k Němu přibližuješ; uzavřel ses tomuto světu; prostě ty a On jste spolu.

Zjevení se toho anděla tuto mladou dívku polekalo. Ona byla vyučována, že dny zázraků jsou ty tam. Ale ona spatřila, že se něco stalo. Anděl jí řekl: „Zdravas, Marie.“

„Zdravas“ znamená „zastav se“. On měl pro ni poselství. Když přichází anděl, on má poselství pro tebe. A Duch svatý, anděl Boží, je dnes večer tady s poselstvím pro každého věřícího. Měj ho prostě na paměti. Stále o Něm přemýšlej, jak je milý, jak je láskyplný, jak je příjemný. Přemýšlej o Jeho zaslíbeních. Jestliže jsi nemocný, měj stále na paměti: „On pak raněn je pro přestoupení moje, potřín pro nepravosti moje, kázeň pokoje mého byla na Něj vložena, a Jeho ranami jsem byl uzdraven.“ Tímto způsobem měj zkoncentrovány své myšlenky; tehdy se s tebou něco stane. Najednou se k tobě něco přiblíží, sestoupí na tebe pomazání, a ty vstaneš z toho invalidního vozíku. „Přiblížte se k Pánu, a On se přiblíží k vám.“

Ona se dívala na toho velkého anděla a on se jmenoval Gabriel. Nuže, existují andělé Páně, je jich spousta a oni přicházejí na zem a přinášejí poselství. Ale když přichází Gabriel, stane se nějaká velká věc. On byl tím andělem, jenž ohlásil první příchod Kristův, on bude i tím, jež ohlásí i Jeho druhý příchod.

A on Marii řekl: „Vždyť jsi u Boha nalezla milost.“ Jaké jí přinesl poselství? „Vždyť jsi u Boha nalezla milost.“ A když ona o tom místě Písma přemýšlela, pak ji to místo Písma bylo potvrzeno.

Tak tedy, jestli jsi nemocný, přemýšlej o tom místě Písma. Jestli jsi zatracen, přemýšlej o tom místě Písma. Jestli toužíš po Duchu svatém, přemýšlej o tom místě Písma a Duch svatý ti ho potvrdí.

„I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: Mluv k synům Izraelským, ať mi vybírají oběť vzhůru pozdvižení. Od každého člověka, kterýž by ji z srdce dobrovolně dal, přijměte takovou oběť mou. Tatoť pak je oběť pozdvižení, kterouž budete bráti od nich: Zlato, a stříbro, a měď. Postavec modrý, šarlat, a červec dvakrát barvený, bílé hedvábí a srsti kozí. Též kůže skopcové na červeno barvené, a kůže jezevčí, a dříví setím. Olej k svícení, vonné věci na olej ku pomazování, a pro kadění vonné věci; kamení onychinové, a jiné kamení k vsazování do nárameníků a náprsníků. I udělajíť mi svatyni, abych bydlil u prostřed nich. Vedle všeho, jakž já ukazuji tobě podobenství stánku a podobenství všech nádob jeho, tak uděláte.“

(2. Mojžíšova 25:1-9)

Zapamatujte si — falešný dolar mluví o tom, že někde existuje pravý dolar. Když vidíte, že tento organizační nesmysl, rozrůstající se a prosperující tak, jak je řečeno: „Řemeslo bude prosperovat v jeho ruce,“ pouze si připomeňte, že je někde malá Církev Boží, která je opravdově naplněná Duchem svatým, autentická, a stoupá po žebříku nahoru. Nedívejte se na velkou organizaci.

Copak je v Bibli mluveno o nějaké větší církvi, než o Efezském věku církve? A když Pavel procházel náhorními krajinami Efezu a přišel do oné církve, její obsada čítala dvanáct mužů. To souhlasí. A oni všichni byli dobrými lidmi, vykřikovali a prožívali nádherné chvíle, ale neobdrželi ještě Ducha svatého. Pavel se zeptal: „Přijali jste Ducha svatého, když jste uvěřili?“

Oni odpověděli: „Nikdy jsme ani neslyšeli, že je Duch svatý.“

Zeptal se: „Jak jste tedy pokřtěni?“ Pokud by to nemělo žádný význam, proč to tedy řekl tamté církvi?

Oni řekli: „My jsme byli pokřtěni jedním z největších mužů, jací kdykoliv stáli na této zemi — Janem Křtitelem, který pokřtil našeho Pána. Copak je tento křest nedostačující?“

On řekl: „Nikoliv. Vy musíte být pokřtěni znovu, protože Království je zapečetěno před čímkoliv jiným. Jan křtil pouze k pokání, ne na odpuštění hříchů, mluvě, že musíte věřit v Toho, jenž přijde, to znamená v Ježíše.“ A když to uslyšeli, byli znovu pokřtěni ve jménu Ježíše Krista. To přesně souhlasí. Oni přesně jednali podle Písma.

Víte, v tom vyučování dnes ráno — Mojžíš dělal všechno podle vzoru, který viděl v nebi a postavil stan, aby to znázornil. Když Šalomoun stavěl svatyni, co dělal? Následoval vzor, který Mojžíš představil skrze stan — jednal v souladu s Písmem. A když Bůh přišel do své svatyně v posledních dnech, do té Svatyně Ducha svatého — „tělo jsi mi připravil“ — Duch svatý padl padesátého dne na Letnice, a poselství znělo: „Čiňte pokání a ať se každý z vás pokřtí ve jménu Ježíše Krista na znamení odpuštění hříchů a přijmete dar Ducha svatého, protože toto záslíbení je pro vás i pro vaše děti, a pro všechny, jež jsou daleko, kohokoli povolá Pán, náš Bůh.“

„I porodila Syna svého prvorozeného, a plénkami ho obvinula, a položila jej v jeslech, proto že neměli místa v hospodě. A pastýři byli v krajině té, ponocující, a stráž noční držíce nad svým stádem.“
(Lukáš 2:7, 8)

Svátky Božího narození jsou a zůstanou, ale nejsou dnem narození našeho Pána — výročním dnem, kdy On se narodil. Jestliže se podíváte na globus, Judea je více méně tak daleko od rovníku, jako Jeffersonville. A tak zjišťujeme, že v Judeji, tam v těch horách, leží sníh, ano, více sněhu než míváme tady. A pastýři nemohli být se svými stády v zimě v horách.

A ještě další věc: bylo by to v protikladu s celou přírodou. Rozumíte? Beránci a jiná mláďata se rodí na jaře a ne v tomto ročním období. Beránci se nerodí teď; ovce nevrhají mláďata v této době. A On byl Beránkem Božím, rozumíte, a tak On se narodil, jak se tvrdí v dubnu, někdy v polovině dubna nebo tak nějak.

Teď máme 25. prosinec, no, ale dělat z toho den narození? To je slavnost boha slunce, rozumíte, římského Baala, boha slunce. Rozumíte? A země se nachází v současné době v polovině své oběžné dráhy kolem slunce. A od 20. do 25. prosince, římský cirkus vždy pořádal svá představení — u příležitosti narozenin boha slunce. A tak oni řekli: „Dobře, tudíž abychom uspokojili, jak křesťany, tak pohany, místo narozenin boha slunce, uděláme narození Syna Božího, a boha slunce společně. A tak to spojíme dohromady a ustanovíme 25. prosinec dnem jejich společných narozenin.“

Vypadalo to, že to uspokojilo pohany i první církve v Římě. Bylo to prostě pro ně v pořádku a neměli proti tomu žádných námitek. A tak ustanovili tento den dnem narozenin, jak boha slunce, tak i Syna Božího.

Tedy, nejdelší noc roku je asi 21. nebo 22. prosince, kdy slunce je na horizontu nejniž a pak se začíná znovu zvedat. V této době se začínají dny o několik sekund či minut prodlužovat, a pak někdy v červnu nebo v červenci máme nejdelší den roku.

Ale Vánoční svátky jsou a zůstanou a nic s tím neuděláme. Bezdušové pneumatiky existují a zůstanou. Nemám je rád, ale ony existují a zůstanou. To souhlasí. Skoupě oblečené ženy existují a také zde zůstanou. Šortky jsou — také zůstanou. To je všechno. S dobou budou kratší a kratší a já nemohu v této věci nic udělat. Mohu na to jenom upozornit, že je hříšné trvat na tom. To souhlasí.

Hřích existuje a zůstane zde. On tu zůstane. Budeme ho mít čím dál tím více a bude tady až do Ježíšova příchodu. A všechny další věci tady zůstanou.

A tak mi dovozte, že to řeknu zcela na rovinu. Nevěřím v to, že by se Ježíš staral o to, kterého dne se budou slavit Jeho narozeniny (25. nebo 26. nebo jestli je to v dubnu, květnu, v červnu, v červenci; ať už je to kdykoliv). A proto Jej oslavujeme každého dne.

„A aj, byl člověk v Jeruzalémě, jemuž jméno Simeon. A člověk ten byl spravedlivý a nábožný, očekávající potěšení Izraelského, a Duch svatý byl v něm. A bylo jemu zjeveno od Ducha svatého, že neužří smrti až by prvé uzřel Krista Páně.“

(Lukáš 2:25, 26)

Tedy, jak ona se musela cítit toho dne Jeho posvěcení, přicházejíc, aby to dítě bylo obřezáno? Když procházela s tím malým nemluvnátkem ve svém náručí, všechny ženy se jí stranily; všechna jejich nemluvnátka byla krásně oblečená do ručně upletených oblečků — k posvěcení, obřezání. A téměř všechny přiváděly beránka jako oběť, ale ona měla pouze dvě hrdličky, pro její vlastní očistění. Její malé Nemluvnátko bylo zavinuto do povijáku zhotoveného z jařma volů. Hadr z volského jařma — takové byly povijáky, jaké měli ve chlévě. Oni pro Něj neměli nic. Byli příliš chudí. A tady ona stála.

Nepochybně si všechny jiné ženy zachovávaly vůči té obyčejné dívce určitý odstup. Řikaly: „Vidíte, ona má nemanželské dítě.“ Vidíte, jak Bůh způsobí, že takovéto záležitosti vypadají velice radikálně. Ó, přátelé. On prostě satanovi sype písek do očí. „Jak nestoudná, jak nečistá, cizoložnice — taková ona je; ona je cizoložnice.“

To však nezastavilo tlukot mladého Mariina srdce. Oni se od Něj drželi zdaleka; do dnešního dne to nedělají jinak. V dnešní době Jej nazývají extravagantním náboženským fanatikem nebo něčím na ten způsob. Marie věděla čím je to dítě. Prostě šla neochvějně dál.

Ale, ach, nemohli nezpozorovat Simeona sedícího tam vzadu. On měl zaslíbení, on přistoupil a prorokoval: „Pán se mi zjevil a řekl, že neužřím smrt...“ (A tehdy měl už přes osmdesát let.) „Neužřím smrti dříve, než spatřím Jeho spasení.“

„Ó, Simeone, ty jsi už starý, člověče. Tomu starci tak trochu přeskočilo, vidte, nechte ho prostě na pokoji. Je neškodný; nikomu nic neudělá.“

Ale Simeon měl Slovo Páně. Řekl: „Viděl jsem Ducha Božího sestupujícího na mě. Stál jsem tam a díval se na Něj a On mi řekl: „Simeone, byl jsi spravedlivý mužem a já učiním, že ty jím budeš svědectvím.“ To bylo všechno.

„A proč to chceš udělat, Pane?“

„To je moje věc.“

Podle mne, On jistě může svrhnout řeřavé uhlí v tomto dni na jejich hlavy. „Měli jste svědectví. Proč jste neposlechli?“

Ve svatyni byla rovněž stará, slepá Anna, modlíc se. Pán jí zjevil, že Simeon měl pravdu. Amen! Ona nedovedla rozeznat denní světlo od tmy, ale viděla dál, než vidí dnes mnoho lidí, ačkoliv mají zrak v pořádku. Viděla v Duchu, že příchod Mesiáše je velice blízko; Duch působil v jejím srdci.

Vidíte, jak malá to byla církev? Zachariáš, Alžběta, Marie, Jan, Anna a Simeon — šest lidí ze všech těch milionů. Podobně, jak ve dnech Noe; šest ze všech lidí. Bůh působil v každém z nich. Oni naprosto spolu souhlasili. Všichni se spolu sešli.

„Uděláš také plášť pod nárameník z postavce modrého. A bude na vrchu v prostřed něho díra; okolek její všudy vůkol dílem tkaným, jako obojek u pancíře bude, aby se neroztrhl. Uděláš i na podolku jeho jablka zrnatá z hedvábí modrého, z šarlatu a z červce dvakrát barveného, na podolku jeho vůkol, a zvonečky zlaté mezi nimi vůkol. Zvonček zlatý a jablko zrnaté opět za tím zvonček zlatý a jablko zrnaté na podolku pláště vůkol. A bude to míti na sobě Aron při službách, aby slyšán byl zvuk jeho, když vcházeti bude do svatyně před Hospodina, i když vycházeti bude, aby neumřel.“
(2. Mojžíšova 28:31–35)

Ve Starém zákoně vcházel velekněz do nejsvatějšího místa svatyně jednou v roku a nesl před sebou krev. On byl pomazaný. Ó, velice rád to studuji — jak byl pomazán olejem pomazání. Věřím, že David zavola: „Jak je to vzácné a jak příjemné, když bratři přebývají spolu v jednotě! Jak vzácný olej na hlavě, stékající po bradě — po bradě Áronově tekoucí, po jeho rouchu až po cíp.“

Olej způsobuje, že věci probíhají snadněji, měkčeji. Víte, když je člověk skutečně pomazán a připraven pro Boha, on je prostě poddajný. Víte, a když není pomazán, tak sedí vzadu — skutečně naškrobený.

Velekněz jednou v roku vcházel do nejsvatějšího místa svatyně, nesl před sebou krev a vzdával Bohu čest ve slávě Šekinah, byl celý pomazaný, (ó, já to miluji) vcházel tam pomazán. A na okraji svého šatu měl granátová jablíčka a zvonečky. A musel jít takovým krokem, při němž hrály: „Svatý, svatý, svatý Pánu. Svatý, svatý, svatý Pánu,“ a když tam vcházel, nesl před sebou krev.

Jak pěkný předobraz dnešní církve. A víte, proč on měl ty zvonečky? Lidé venku by nevěděli, jestli žije nebo ne, kdyby ony nezvonily. Říkám ti, bratře, naše mrtvá církev, která nevydává žádný zvuk — něco se s ní stalo. Přesně tak. Lidé nevěšili do toho nejsvatějšího místa. Všude, kde nacházíte Boha, najdete také hodně rámusu. To je naprostá pravda. Když Ježíš vcházel do Jeruzaléma, lidé lámali palmové větvíčky; ti vesničané začali zpívat: „Hosana tomu, jenž přichází ve jménu Páně.“ Někteří farizeové říkali: „Ó, přechází mi mráz po zádech. To je rouhání. Ó, přinuťte je, aby byli zticha.“

Ježíš řekl: „Jestliže oni budou mlčet, kameny budou křičet.“ Něco se musí stát, když Kristus vchází do člověka.

„Když tedy viděl, že není žádného muže, až se užasl, že není žádného prostředníka. A protože vysvobození jemu způsobilo ráme jeho, a spravedlnost jeho sama jej zpodepřela. Nebo oblékl spravedlnost jako pancíř, a lebka spasení na hlavě jeho. Oblékl se v roucho pomsty jako v sukni, a oděl se horlivostí jako pláštěm. Aby podle skutků, aby podle nich odplácel prchlivostí protivníkům svým, i ostrovům odplatu, aby dával. I budou se báti na západ jména Hospodinova, a na východ slunce slávy jeho, když se přivalí jako řeka nepřítel, jež duch Hospodinův v preč zažene.“

(Izaiáš 59:16-19)

Nevíra nezadrží Boha; není Mu překážkou. Nestarám se o to, jak velice svět nevěří, přesto všechno se to uskuteční. Nevíra nedělá nic jiného, než že pouze odsuzuje nevěřícího. Nevíra pošle nevěřícího do pekla. Ona jej oloupí o každé požehnání, jež mu Bůh zaslíbil, avšak není překážkou Bohu, aby s věřícím pokračoval dál. Rozumíte, nevíra nezadrží Boha; ona zadržuje pouze nevěřícího.

Říkáte: „Zítra nebude svítit slunce, mám v úmyslu ho zadržet.“ Jenom to zkus. Rozumíte? V pořádku, ty to nemůžeš udělat. Bůh ho umístil ve vesmíru na určité místo a řekl, že bude svítit, a tak bude svítit. A tím to končí. Řekl, že bude svítit. Možná budou pod ním nějaké mraky, ale ono i přesto svítí — stále, beze změn. Prostě nemůžeš v této věci Boha nijak zadržet.

Jak On oznamuje své Slovo lidem? Nejdříve — pozorujte teď moudrost Boží. On věděl, že budou nevěřící a většina bude nevěřících, On skrze předzvědění, predestinoval semeno pro každý věk, které tomu bude věřit. Nuže, jestli tady budete pozorní, On v každém daném věku vychází se svým Slovem, všechno se děje v pravý čas; nic Bohu nepřekáží. On působí stále dál, a každý pohyb probíhá úplně přesně. Někdy si myslíme, že to nebude správně fungovat. Ale nestarejte se. Jeho hodiny jsou nastaveny úplně přesně na zlomek sekundy a všechno se děje úplně správně.

Když se tak rozhlížím kolem dokola, vidím někdy ty Ricky a Rickety, jež v dnešní době potkáváme na ulicích a jak se to všechno děje, pomyslím si: „Ach, Bože!“

„Moment,“ říká On, rozumíte. „Moje hodiny jdou úplně přesně. Musím tě umístit na tom stejném základě, na němž jsem umístit prvního člověka v jeho době. A já tě umísťuji na tomtéž základě jak Luthera, na tomtéž základě jak Wesleye.“ Protože víme, že hřích tehdy nebyl tak všeobecně známý, jako je tomu teď. A když nyní máme větší poznání, než jsme měli tehdy — když se nepřítel přivalí jako povodeň, Duch Boží pozvedává korouhev proti němu. Rozumíte? A nyní máme spoustu poznání, více porozumění, takže řeky nevíry silně útočí, Bůh však proti nim pozvedává korouhev. Nicméně zapamatujte si, příčinou kvůli které On predestinoval, že se ty věci budou dít — On předpověděl skrze své proroky, že ony se budou dít, a když spravedliví vidí tyto věci potvrzené, oni vědí, že je to pravda. Není důležité, co říká někdo jiný, oni vědí, že je to pravda.

„Povstaniž, zastkvěj se, poněvadž přišlo světlo tvé, a sláva Hospodinova vzešla nad tebou. Nebo aj, tmy přikryji zemi, a mrákota národy, ale nad tebou vzejde Hospodin, a sláva jeho nad tebou vidína bude.“
(Izaiáš 60:1, 2)

Vypadá to, jako kdyby velická tma padla na lidi v takové míře, že si myslí, že jediná věc, kterou je třeba dělat, je chodit do sboru a být opravdu dobrým člověkem, zapsat své jméno do sborové knihy, a pak se stane taková malá tajemná věc: „Když zemřeš, Bůh otočí klíčem, a promění tvého ducha na Svého.“ Ale ty se mylíš. Když zemřeš, budeš navždy takovým, jakým je ten duch, který je na tobě. A vzpomeňte si, že farizeové, saduceové a ti další byli velice zbožnými lidmi.

Bůh je Bohem žárlivým. On je žárlivý a chce mít čistou ženu. On chce, aby byla neposkvěnou pannou, aby nic z toho světa v ní nebylo, vůbec nic, aby byla zcela Jeho Slovem, Jeho částí. Musíme být částí Slova, ne částí nějakého věrovyznání; částí Slova. Ne částí církve, ale částí nevěsty. Církev je odsouzena, my to víme. Ona půjde do zevnější tmy, ale nevěsta nahoru.

Kdyby se teď lidé mohli na chvílku vzpamatovat, na pár chvil, a uvědomit si, jaká je to velká věc. Je to pýcha, která to způsobuje. Jsou to lidé, kteří touží jednat tak jako ten ostatní svět. To nemůžete dělat. Vy nejste z toho světa. Myslíte si, že žena ležící v rakvi by chtěla vidět, jestli její vodová ondulace nebyla porušena nebo jakkoliv to chcete nazvat? Myslíte si, že ona bude brát zřetel na to, jak je oblečená, jestliže leží v rakvi? Eventuálně nějaký muž? Oni to nebudou chtít vidět.

A proto máme dnes tolik nesmyslů, které musíme kopírovat po sousedech nebo po nějaké Hollywoodské hvězdě, nebo také podle nějaké módy, a tak dále. Je to proto, že jsme ještě nezemřeli pro Krista a Jeho Slovo. To je právě ten problém s církvemi. Jsme ve tmě — tápeme ve tmě. Je řečeno: „Nad lidmi bude velická tma.“

V současné době je na lidech velická tma. Co to všechno znamená? Znamená to tohle: Proč slábne měsíční svit? Protože země vchází mezi slunce a měsíc a zatemňuje jeho svit, jež se odzrcadloval na zemi. Svět upadá do stínu. Taktéž je to s církví. Tatáž věc s presbyteriány, metodisty, letničními. Tak se děje s námi se všemi. Ten svět zhasíná světlo, které bychom měli odzrcadlovat. Otáčí se na své oběžné dráze a vchází do jejího stínu, když míjejí jeden druhého, a uvrhují tu tmu na to.

Svět vešel do církve ve jménu denominaci, ve jménu nějakého věrovyznání, a my jsme zbožní, a tak dále, přesto však zapíráme moc zmrtvýchvstalého Krista, aby potvrzovala Jeho Slovo, jež je prorokováno na tuto dobu. Světlo může svítit pouze díky Božímu slovu. My to víme. Bůh na počátku řekl: „Nechť je světlo“ a bylo světlo, jakožto potvrzení Jeho Slova, které On vyřkl.

„A přišel do Nazaretu, kdež byl vychován a všel podle obyčeje svého v den sobotní do školy. I vstal, aby četl. I dána jemu kniha Izaiáše proroka. A otevřev knihu, našel, kdež bylo napsáno: Duch Páně nade mnou, proto že pomazal mne, kázati evangelium chudým poslal mne, a uzdravovati skroušené srdcem, zvěstovati jatým propuštění a slepým vidění, a propustiti soužené v svobodu. A zvěstovati léto Páně vzácné. A zavřev knihu, a vrátiv služebníku, posadil se. A všech v škole oči byly obráceny naň. I počal mluvit k nim: Že dnes naplnilo se písmo toto v uších vašich. A všickni jemu posvědčovali, a divili se libým slovům, pocházejícím z úst jeho, a pravili: Zdaliž tento není syn Jozefův? I dí k nim: Zajisté díte mi toto podobenství: Lékaři uzdrav se sám. Které věci slyšeli jsme žes činil v Kafarnaum, učíš i zde v své vlasti.“
(Lukáš 4:16-23)

n měl žízeň tak jako my. Věděl, jak se bez toho obejít. On byl nemocen tak jako my. On řekl: „Jistě mi teď připomenete to staré přísloví: ‚Lékaři uzdrav se sám?‘“ ta jeho veliká moc nebyla pro Něj. Měl moc to vykonat, ale nemohl ji použít sám pro sebe. Nikoliv.

Někdo mi jednou řekl: „Bratře Branhame, dříve než se něco stane, ty už to všechno víš. Co se stane tobě?“

Odpověděl jsem: „Tento dar není pro mne, nemohu ho použít pro sebe. Je pro vás. Vy jste ti, jež z toho mají prospěch, ne já. Já jsem pouze veřejný služebník Boží pro vás.“

Kazatel je veřejným služebníkem. On tomu musí zůstat věrný, jak polní lilie — přiletí čmelák a vezme si svůj díl, přiletí včela a obdrží to své, a podobně všichni další. Lopotí se dnem i nocí, aby udržovala svůj jas. A kazatel evangelia činí totéž. Stojí v Boží linii. Udržuje věrně své svědectví a svět si na něm může pochutnat. Rozumíte, pastor Lilie, to je dobrý pastor. Ježíš řekl: „Posudte jej. Ani Šalomoun se mu nevyrovná.“ To souhlasí. Doktor Lilie, tuším, že jej všichni znáte. Rozumíte?

„Pohledte na polní kvítí, jak roste, nepracuje... Říkám vám, že ani Šalomoun ve vši své slávě...“ Lilie musí bojovat dnem i nocí, aby si uchovala svoji zář a své roucho a také svoji vůni, jež z ní vychází. Ona se otvírá a oni přicházejí, aby si z ní ochutnali. Včela a motýl a vše, co kolem létá, dobré či špatné, pouze si z něj vezme.

A takový je právě Kristův služebník, křesťanský služebník; otevírá se: „Ber si, světe, ze mne.“ Nic pro sebe, je to pro ty druhé. Takovým se stal Kristus, když se stal naším příbuzným. Stal se člověkem, aby se svět mohl účastnit Jeho spravedlnosti a aby povstali synové Boží.

„Duch Panovníka Hospodina jest nade mnou, protože pomazal mne Hospodin, abych kázal evangelium tichým. Poslal mne, abych uvázal rány zkroušených srdcem, abych vyhlásil jatým svobodu, a vězňům otevření žaláře. Abych vyhlásil léto milostivé Hospodinovo, a den pomsty Boha našeho, abych těšil všechny kvilící. Abych způsobil radost kvilícím Sionským, a dal jim okrasu místo popela, olej veselého místo smutku, oděv chvály místo ducha sevřeného. I nazváni budou stromové spravedlnosti, štípení Hospodinovo, abych oslavován byl.“
(Izaiáš 61:1-3)

Kazateli, člene, dobrý muži, mravní muži, kýmkoliv jsi, víš, že Bůh tě osvobodil od cigaret. Ženy, vy víte, že Bůh vám odňal šortky a krátké vlasy, a vše ostatní? Víte, že On to udělal? Vy to víte, ale pak se odvracíte a krví smlouvy, která vás posvětila a zavedla tak daleko, opovrhujete a považujete ji za nesvatou věc!

Je to podobně jako s těmi špehy — kdyby oni přišli až k samotnému pohraničí a nahlédli tam a řekli: „Dobrá, víme, tam to je, ale překážky jsou příliš velké. Vypadáme jako kobylyky,“ oni zahynuli na poušti. Pomezí věřící!

Nepřicházejte pouze jen tak daleko a neříkejte: „Věřím poselství!“ Buď poslušný tomu poselství! Vejdí do Krista! Říkáš: „Bratře Branhamo, věřím každému slovu, které jsi řekl.“ To je dobré, ale to je — to je pouze schopnost čtení.

Vezmi to poselství a přijmi je do svého srdce — musíš mít Znamení, aby ten doslovný Život, jež byl v Kristu, byl v tobě. „Když toto uvidím, minu vás.“

Když dnes na zemi sledujeme ta velká znamení času konce, pak víme, že to je pravda. Nuže, pohledte teď, čekal jsem na to velice dlouhou dobu, na toto poselství pro vás. A vy jste viděli znamení času konce. Kázal jsem vám o tom a ukázal jsem vám to na základě všeho, co řekl Kristus. Souhlasí to? Přiznáváte to? („Amen.“) Jsme v poslední době. Nevidím už nic, co by zbývalo.

Říkáte: „A co znamení šelmy?“ Ti, kteří odmítnou Ducha svatého, už jsou poznamenáni šelmou. Trest přijde později. Vidíte?

Když se v Izraeli ozval hlas trouby v milostivém létě, všimli jste si Krista, jak to četli? Přečetli z toho pouze polovinu, jelikož pouze polovina se vztahovala tam na tu dobu. Rozumíte? „Poslal mne uzdravovat zkroušené srdcem, kázat osvobození,“ hleďte, „a také Hospodinovo léto milosti.“ To ostatní, to On vůbec nečetl; vrátil svitek, protože se to vztahovalo na tento den. Přečetl pouze část z toho, tu část, která se vztahovala na Jeho den.

A dnes přichází tuto věc vykonat. To je to, o čem mluví skrze svého pomazaného Ducha k dnešní církvi. Teď je ta hodina. Teď je ten čas. Přijměte to, lidé. Přijměte to!

„Řekl také: Nebudeš moci viděti tváří mé; neboť neužří mne člověk, aby živ zůstal. I to řekl Hospodin: Aj, místo u mne, a staneš na skále. A když tudy půjde sláva má, postavím tě v rozsedlině skály, a přikryji tě rukou svou, dokudž nepřejdu. Potom odejmu ruku svou, i uziš hřbet můj, ale tvář má nebude spatřina.“

(2. Mojžišova 33:20-23)

Jilip mu řekl: „Pane, ukaž nám Otce, a to nám stačí.“

Ježíš mu řekl: „Tak dlouhý čas jsem s vámi a nepoznal jsi mě?“ Řekl: „Když vidíš mne, tak vidíš Otce.“ Jak můžeš říct: „Ukaž nám Otce?“

Nuže, chopili se toho jednotáři, skupina jednotářů a snaží se udělat Otce, Syna a Ducha svatého pouze jedním úřadem a jedním místem, jako je tento váš prst — jeden. To je omyl. Ježíš nemohl být svým vlastním Otcem. Kdyby byl, pak byl... Dobře, jak potom mohl být svým vlastním Otcem?

A jestliže je Bůh mužem odděleným od Ducha svatého, pak měl dva Otce. Protože Bible říká, že Duch svatý zastínil Marii a ona počala. A Bible říká v Matouši 1:18: „Neboť to, co je v ní počato, je z Ducha svatého.“ Kdo je pak Jeho Otcem, Duch svatý nebo Bůh? Oba jsou tím stejným Duchem, jinak by měl nelegitimní narození skrze dva duchy. Toto je katolické dogma, ale to nebylo nikdy biblickým učením. Martin Luther to převzal spolu se spoustou jiných katolických věcí, které se nacházejí v Luteránské církvi. Wesley je v tom následoval, a tak to pokračuje dál. Ale to je blud, to není pravda ani nikdy nebyla. Nikdy v Bibli taková nauka nebyla. Nikdy v Bibli neexistovalo takové přikázání, abychom vyučovali o třech bozích. Je pouze jeden Bůh. Ježíš řekl: „Slyš, Izraeli; Já jsem Hospodin, váš Bůh.“ Jeden Bůh, ne tři bohové.

V Africe křtí jednou v Otce, jednou v Syna, jednou v Ducha svatého. A pak ten bídny Žid se prochází kolem a říká: „Který z nich je vlastně vaším Bohem? Který? Otec, Syn nebo Duch svatý?“ Ti tři jsou přece jedno. Bible říká, že jsou jedno.

Ježíš byl domem, v němž přebýval Bůh, říká to Bible v 1. Timoteově 3:16: „Bezesporně (to znamená bez argumentování) veliké je tajemství zbožnosti. Bůh byl zjeven v těle, viděn anděly, přijat a kázán, uvěřilo se mu, přijat do Slávy.“ To byl Bůh! To říká Bible: „Dají mu jméno Emanuel,“ což se vykládá, „Bůh s námi“. Bible říká, že Ježíš, že v Něm přebývala plnost Božství tělesně.

Jak jsme se tím zabývali onehdy večer, Bůh byl na počátku Duchem. A pak se z Boha vynořil Logos neboli teofánie, která měla lidskou podobu a byla nazvána Synem Božím (předobraz). On přišel na zem ve fyzickém těle, dokonce ještě předtím než přišel v Ježíši Kristu. Nuže, pokuste se tuto připomínku spolknout, bratři. Já vám podám důkazy.

Když Jej spatřil Mojžíš, řekl: „Dovol, abych mohl spatřit tvoji podobu, Hospodine.“ A Bůh ho skryl ve skále. A když On procházel okolo, řekl, že uviděl záda člověka. To byla ta teofánie. Přesně tak. Pak ta teofánie musela být učiněna tělem. Nikoliv jinou osobou, ale ta stejná osoba musela být tělem, aby vzala do sebe osten smrti.

„I stalo se, když sestupoval Mojžíš s hory Sinai, (a měl dvě desky svědectví v ruce svých, když sestupoval s hory), nevěděl, že by se stkvěla kůže tváří jeho, když mluvil s ním. A viděl Aron i všichni synové Izraelští Mojžíše, a aj, stkvěla se kůže tváří jeho, a nesměli přistoupiti k němu. Ale Mojžíš zavolal jich, a navrátil se k němu Aron i všechna knížata shromáždění toho, a mluvil Mojžíš s nimi. Potom přišli také k němu všichni synové Izraelští, jimžto přikázal všechno, což s ním mluvil Hospodin na hoře Sinai. Dokudž pak mluvil Mojžíš s nimi, měl zástěru na tváři své.“

(2. Mojžíšova 34:29–33)

Bůh byl zahalen v Mojžíši. Bůh byl v Mojžíši zahalen a Boží přítomnost byla v něm. A on byl díky tomu Slovu tak dokonalý, že si musel zahalit svojí tvář. Byl potvrzeným prorokem, jenž odhaloval Slovo a mluvil jim: „Nebudeš. Budeš. Nebudeš.“ Rozumíte?

On zahalil samého sebe v lidské osobě, aby mohl podat Slovo tamté generaci, protože jinak by to Slovo zaslepilo dokonce ty vyvolené. Rozumíte? Dokonce když se na to dívali i lidé, kteří byli vně, nemohli to snést. Ve 2. Mojžíšově nacházíme, že oni říkali: „Ať s námi nemluví Bůh, ale Mojžíš.“ Vidíte, proč se ohnivý sloup neobjevoval tak často? Rozumíte? Bůh řekl: „Já to učiním; to já jim vzbudím proroka. (Amen!) Já jim vzbudím proroka.“ A on přišel úplně přesně. „A on bude Slovem.“ On řekl: „Jestliže oni chtějí spatřit, čím je Slovo“ — řekl — „poslyš, Mojžíši, já jsem se ti zjevil tam v tom planoucím keři; Já sestoupím a učiním, že ta hora bude v plamenech.“ Dále řekl: „Oni uvidí, že jsi mluvil pravdu. Já se tady zjeví tímtož ohnivým způsobem. Zjeví se tu a dokážu to těm lidem. Potvrdím tvou službu.“ A to právě On pověděl Mojžíšovi tady — tolik slov.

Všimněte si, On řekl: „Já tě před tím lidem oslavím.“ Řekl: „Ty jsi jim řekl, že já jsem se s tebou setkal tam v tom planoucím keři; já teď sestoupím v tomtéž ohni a oznámím těm lidem, že jsi o tom nikdy nelhal.“ Můžeš to dokonce, jestli chceš, zdůvodnit vědecky. Rozumíš? „Já hned teď sestoupím a oznámím jim to.“

A když začal hřmět, když Jahve začal hřmět, lidé volali: „Ne, ne. Ne, ať Jahve nemluví, neboť zemřeme.“

Vidíte, On musel být zakrytý. A tak Bůh zakryl sama sebe v Mojžíši, a dal mu Slovo. A Mojžíš sestoupil z hory a mluvil Slovo Páně, a roušku měl na tváři. Je to pravda? Jahve zahalený v podobě proroka. Bůh řekl, že už nikdy více k nim nebude mluvit tímto způsobem. On k nim měl mluvit pouze skrze proroka. Od té doby k nim mluvil jedině tímto způsobem. Od té doby On mluvil jedině tímto způsobem. To souhlasí. Žádným jiným způsobem.

„Každý kdož přichází ke mně, a slyší slovo mé, a zachovává je, ukáži vám, komu by podoben byl. Podoben jest člověku stavějícímu dům, kterýž kopal a vytesal hluboko, a založil grunty v skále. A když se povodeň strhla, obořila se řeka na dům ten, ale nemohla jím pohnouti, nebo byl založen na skále. Ale kdož slyší a nečiní, podoben jest člověku, kterýž staví dům svůj na zemi bez gruntu. Na kterýž obořila se řeka, a on hned padl, i byl pád domu toho veliký.“
(Lukáš 6:47-49)

Britské ostrovy jsou hustě zalidněny. V Anglii stěží najdete místo, na němž by nestál nějaký dům. Podobně je tomu v Německu, a tak dále. Jsou to staré země a nezbývá tam již volného území; a lidé tam mívají malé zahrádky. V Německu a v jiných takových zemích, nenajdete za domem nějaký pěkný, vykosený trávník s mnoha stromy. Naleznete tam záhon s rajčaty, fazolemi a bramborami — s něčím, co se dá jíst. Oni to musí tak dělat. Je tam málo *neobydleného* území. Mladý anglický voják, který mě doprovázel — vystoupili jsme na jednu horu — bratr Baxter, já a ten mladík. Přišli jsme na místo, které bylo hezkým koutkem. Byly tam stromy a zelená tráva a všechno, co k tomu patří. Pomyslel jsem si: „Není to nádherné místo?“ Oslovil jsem toho anglického vojáka: „Chtěl bych se vás, pane, na něco zeptat. Vidím, že váš ostrov je zde dost hustě zalidněn. Proč tedy tak rozlehlé území, jaké je zde, čítající několik akrů — takové krásné místo se stromy a údolím, a pěknou přírodou, proč jste je nechali tak a nikdo si tady nepostavil dům?“

Řekl: „Kazateli, řeknu vám jednu věc. Asi dvě stě let tomu vypukla tady v Anglii epidemie černého moru. Nebyl na ní lék a lidé umírali jako mouchy. Z doslechu jsem se dozvěděl, že sem přijížděl povoz za povozem, ve dne v noci. Nestíhali je dokonce ani pohřbít. Vždy po několika hodinách sem přicházel kněz, pozvedl ruce, pomodlil se a odešel. Všechny mrtvé odkládali tady do této kotliny. Nestačili je dokonce pohřbít. Lidé umírali a umírali, tisíce a tisíce dětí, dospělých, mladistvých — všichni umírali. Prostě je přivázeli sem. A když ta morová rána skončila, vzali hlínu a prostě ty tělesné lidské pozůstatky zasypali hlínou.“ A víte co, pane? Od té doby až do dnešního dne si je každý Angličan jist, že by nevykopal základy na takovém místě, kde se kdysi děly takové věci. On by si nepostavil dům na takovém místě, kde leželo tolik mrtvých.

Chvilí jsem tam stál a přemýšlel. Nemělo smysl mu to říci, on by to stejně nepochopil. Ale jak je možné, že člověk přistupuje k tomu takovým způsobem, že na místě, kde před dvě stě lety řádil černý mor — on je tak podezřavý, a tak starostlivý o sebe, protože by chtěl žít trochu déle; on by se mohl nakazit černým morem, kdyby si zde postavil dům. A vy pak chcete stavět své věčné místo předurčení na nějakém lidském původu vyznání, které zemřelo stovky let tomu nebo na teologii nějaké církve, jež ležela někde odložena v polici stovky let? Není v nich nic, žádné působení Boží, vůbec nic. A vy přilepíte své jméno na nějakém věrovyznání rovnou tam a takto dál žijete. Poslyš, příteli, nedělej to.

„Na té skále postavím svoji Církev a brány pekla ji nepřemohou. Skutky, které dělám já, i vy dělat budete. Já jsem s vámi, totiž ve vás, vždy — až do skončení světa; Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i navěky.“

Bůh je Bohem skutečností. Nepřijímejte pouhé vyznání víry. Nepřijímejte nějakou senzaci. Přijměte skutečnost. Přijměte skutečného Boha.

„Čehož se od věků neslyšalo, a ušima nepochopilo, oko nevidalo Boha kromě tebe, aby tak činil tomu, kterýž naň očekává. Vyšel jsi vstříc tomu, kdož ochotně činí spravedlnost, a na cestách tvých na tě se rozpomínali. Aj ty rozhněvals se, protože jsme hřešili na nich ustavičně, avšak zachování budeme. Ačkoli jsme jako nečistý my všickni, a jako roucho ohyzdné všechny spravedlnosti naše. Pročež příme jako list my všickni, a nepravosti naše jako vítr zachvacují nás. Nadto není žádného, ježto by vyzval jméno tvé, a probudil se k tomu, aby se chopil tebe, aspoň když jsi skryl tvář svou před námi, a způsobil to, abychom mizeli pro nepravosti naše. Ale již, ó, Hospodine, ty jsi Otec náš, my hlína, ty však učinitel náš, a tak jsme všickni dílo ruky tvé.“

(Izaiáš 64:4-8)

Bamatuji si den, když jsem vešel do nemocnice — v době mých velkých zkoušek a hozeného mi satanem vyzvání. Viděl jsem, jak mi umírá žena a já jsem prosil o její život. „Co jsem udělal kromě toho, že jsem stál na rozích ulic, kázal a modlil se za nemocné?“ A tehdy satan řekl: „Nuže, On neodpoví na tvoji modlitbu.“ Viděl jsem, jak ona umírá, ale věděl jsem, že v ní byla moc zmrtvýchvstání. Ty kosti povstanou znovu k životu. Viděl jsem tam svoje ležící nemluvně. Položil jsem ruku na ně a řekl: „Bože, neber mi ho.“ Vypadalo to, jako kdyby On spustil dolů nějakou oponu a řekl: „Už tě více nebudu poslouchat.“

Satan řekl: „Tady to máš, stačí jedno slovo.“ On znal něco lepšího, než mě přesvědčovat, že není Bůh, protože jsem věděl, že je. Ale řekl mi, že mě Bůh nemiluje, že se o mě nestará. Vidíte, předkládal mi každý důkaz, každou věc, říká: „Jsi ještě mladý, máš teprve dvacet let. Tam v márnici leží tvá žena a tady leží tvé umírající nemluvně. A ty jsi říkal, že On je velkým Lékařem a vším možným, čím On je; a pohleď, co dělá? Jedno slovo — On by ho dokonce nemusel ani vyřknout, stačilo by, kdyby se pouze podíval a prostě jen kývnul hlavou, a to by bylo všechno, co by se stalo. Ono by se uzdravilo. Vidíš však, že tě nemiluje. On se o tebe nestará. Svoluje na to, aby tvé dítě tam v této chvíli umíralo. A dokonce v této temné hodině odmítá naslouchat tvé modlitbě.“

Všechno, co mluvil, byla naprostá pravda. On řekl: „Cos dělal? Pracoval jsi tvrdě celými dny, že jsi takřka ráno nedovedl vstát, pak jsi stál na nohou až do půlnoci, do dvanácti či jedné, stál jsi na křižovatkách ulic a hlásal Evangelium, telefonoval jsi do nemocnic. Pak jsi přicházel domů, sedls do křesla, přespál v něm hodinu či dvě a znovu ses vracel do práce. Následujícího večera se to opakovalo. A tady jsi, nemáš ještě ani dvaadvacet let. Každý přítel, každá mladá žena, každý mladý muž, se kterým ses někdy přátelil, tě nazývají hloupým podivínem. Co jsi udělal? Udělals ze sebe hlupáka. Cožpak nevidíš?“ Byl jsem téměř hotov dát mu za pravdu. V mém nitru však bylo něco — byla to ta oživující moc. Řekl jsem: „Pan dal, Pan vzal. Nechtě je požehnáno jméno Páně.“

Když všechny moje naděje zmizely, pak On je veškerou mou nadějí a oporou. Protože vím, že na Kristu stojím, na té pevné Skále a všechny jiné základy jsou syrkým pískem. Ó, když On přijde s triumfálním zvukem, jen abych byl nalezen v Něm, oděn v šat Jeho spravedlnosti, ne mé vlastní; já nemám žádnou. Moje spravedlnost je špinavý, roztrhaný hadr. Nemohl bych odejít do nebe díky svému kázání. Nemohl bych odejít do nebe díky svým viděním. Jdu do nebe, protože zachovávám Jeho milost ve svém srdci — Jeho milost pro mne.

„A když odešli poslové Janovi, počal praviti zástupům o Janovi: Co jste vyšli na poušť spatřovati? Třtinu-li, kteráž se větrem klátí? Aneb nač jste hleděti vyšli? Na člověka-li měkkým rouchem oděného? Aj, kteříž v rouše slavném a v rozkoši jsou, v domích královských jsou. Aneb co jste vyšli viděti? Proroka-li? Jistě pravím vám, i více nežli proroka. Tentot jest, o kterémž jest psáno: Aj, já posílám anděla svého před tváří tvou, kterýž připraví cestu tvou před tebou. Nebo pravím vám, většího proroka mezi syny ženskými nad Jana Křtitele není žádného, ale kdož jest menší v království Božím, větší jest nežli on.“
(Lukáš 7:24–28)

Nyní hodně lidí má nesprávné mínění o Kristu. Někteří si myslí, že Kristus byl maminčiným mazánkem. Kristus byl největším ze všech mužů. On byl mužem — příkladem. Nejen, že byl člověkem, ale byl Bohem — Člověkem. Byl to Bůh s námi — Emanuel. Byl nejpokornější ze všech lidí. Avšak člověk může být i přehnaně pokorný. Můžeš se natolik pokorit, až si z tebe ďábel udělá loutku. On byl tak pokorný, že umyl nohy svým učedníkům. On měl v sobě tolik odpuštění, že se modlil za ty, jež vbili hřeby do Jeho rukou. Byl však natolik mužem, že spleť řemínky a vyhnal směnárny z Božího domu.

Ano, Jan by natolik člověkem, že byl tichý a pokorný. On byl natolik mužem, že stál na břehu Jordánu. Nepotřeboval nějakou velkou synagogu nebo posluchárnu, kde by mohl kázat. On byl pokorný, on si vybral širé nebe. Byl natolik pokorný, že nevyzýval lidi k tomu, aby měl dostatek peněz k pastоровání v jejich sboru. Živil se polními koníky a medem divočiny, kobyčkami, které tehdy přilétávaly do toho kraje. Jsou to velcí polní koníci; marinoval je, udil a připravoval různými způsoby, aby se mohl nějak živit. Díky tomu žil. Jeho oděvem byl kus ovčí kůže, kterou se zavinova.

Ježíš řekl: „Co jste přišli vidět? Člověka, jenž podléhá farizeům — třtinu klátící se větrem? Člověka, který stojí po straně saduceů, když jsou u vlády? Jednoho dne je tím a druhého zas někým jiným?“ Řekl: „Snad jste se nepřišli podívat na někoho takového?“ Řekl: „Snad jste se nepřišli podívat na někoho elegantně oblečeného? Ne. Na nějakého intelektuála? Ne. A tak na koho jste se přišli podívat?“ On pověděl: „Jděte a řekněte Janovi, co se tady děje. Chromí chodí, slepí vidí, hluchí slyší, mrtví jsou křiveni k životu a chudým je zvěstováno Evangelium. Požehnaný, kdo se nade mnou nepohoršuje.“ Ó, přátelé. To bylo znamení Mesiáše. To bylo znamení, které mu ukázal.

A to je znamení, že opravdová dnešní Církev svatosti, i když oni chybují, přesto je znamením, že jsou povolání Ježíšem Kristem: muži i ženy, kteří stojí v obraně nefalšovaného Evangelia spasení pro duše chudých a těch, kteří jsou v nouzi. Není to nějaká aristokratická smetánka, která se ve svých církvích obléká tak, že chudý člověk se mezi nimi cítí nesvůj, ale je to pokorná skupina lidí. Jim je hlášáno Evangelium. Nemocní jsou uzdravováni, protože oni se modlí za nemocné. Bůh potvrzuje jejich službu znameními a zázraky. Tam je Evangelium kázáno chudým. Jděte a předejte Janovi tyto zvěsti.

„Vlk s beránkem budou se pásti spolu, a lev jako vůl bude jísti plevy, hadu pak za pokrm bude prach. Neuškodíť, aniž zahubí na vši mé hoře svaté, praví Hospodin.“

(Izaiáš 65:25)

Myslíte si, to veliké město tam položené: „1500 mil vysoké?“ Tak to říká Bible. To nebude 1500 mil kolmo na výšku, takhle. Chápete? Máme ještě jiný geometrický útvar, jehož všechny strany se shodují; je to pyramida. To město se bude zvedat pod úhlem asi 60 stupňů. A jestli se od začátku bude takhle zvedat pod tímto úhlem po délce 1500 mil, pomyslete, jak vysoko bude a jakou plochu bude zabírat. Stěží poznáte, že vystupujete na horu. Protože 1500 mil pod úhlem 60 stupňů na výšku — vypadá víceméně asi takhle. Vidíte? A celé toto město se rozprostírá na hoře. A jeho výška se rovná délce; a jeho délka šířce. Výška, hloubka, šířka, se sobě rovnají, všechny stěny jsou shodné. Pyramida má čtyři stěny a ty čtyři stěny budou...

Tedy, zdi okolo města budou 65 metrů vysoké, to je 144 loktů a každá z nich bude z kamene. Jen pomyslete, přátelé, na toto město. Ó, aj! Proč tady sedíme v tomto rozpáleném místě? Proč tyto věci děláme? Proč se takto honíme? Proč se tolik namáháme? Stojí to za každou píd' této cesty. Všechny problémy na této cestě nic neznamenají, když dojdou do cíle mé cesty. Je to tak. Ó, jak nádherný čas to bude.

A tam se Ježíš posadí na trůnu. A z pod toho trůnu bude vyvěrat řeka života a stékat kapkami po těch čtyřech stěnách, do malé strže a do malých potůčků, které výstí ve velkou řeku a ta bude protékat městem, takhle ulicemi dolů, a po každé straně budou růst stromy života, které budou plodit každých 30 dnů. Ó, jaké to bude nádherné město. Pamatujte, Bůh, Stvořitel, jenž stvořil nebe a zemi, je právě teď ve Slávě, a to město připravuje. Abraham je hledal. Opustil svůj domov, oddělil se ode všeho, co mu bylo drahé a hledal... proč? On byl prorokem. A jelikož byl prorokem, byl spojen s Duchem a byl částí Ducha. A v jeho nitru mu něco říkalo: „Je jedno město...“ a on je začal hledat. Říkal si: „Jsem poutník, cizinec. Hledám město, jehož stavitelem a tvůrcem je Bůh.“ On věděl, že to město někde existuje. Ó, aj! A já pevně věřím, že právě na tom místě, kde je hledal, v Palestině, právě tam se ono bude tyčit, protože to bude na hoře Sión. Tam ono bude. Podívejte, kde se ono bude rozprostírat, až k moři, od moře — k moři. Představte si 1500 mil dlouhé město, položené na hoře Hospodinově. Ó, to bude nádherné! Lev s beránkem budou spolu ležet. Lev, bude žrát plevy jako vůl. A medvěd bude něžný a vlk bude krotký. Jaký to bude čas! Nic nebude ubližovat ani škodit; vše bude probíhat v pokoji a lásce. Tam nebude stáří; nebude nemoci, nebude smrti. Lidé, to nejsou nějaké povídky o svatém Mikuláši, nějaké mýty, to je napsáno ve Slově. A Slovo nikdy neselhalo. A když zvážíme každé zaslíbení... ne v minulých biblických dnech, ale v našich dnech, dnes. Ani jediná čárka ze Slova nikdy nezklamala. Ó, já do toho města směřuji. Miluji ho, vy také?

„Ty jsi, Hospodine, sám ten jediný, ty jsi učinil nebesa, nebesa nebes i všechno vojsko jejich, zemi i všechno, což jest na ní, moře i všechno, což jest v nich, obživuješ také všechno, ano i vojska nebeská před tebou se sklánějí. Ty jsi, Hospodine, Bůh ten, kterýž jsi vyvolil Abrahama, a vyvedl jej z Ur Kaldejských, a dal jsi jemu jméno Abraham.“
(Nehemiáš 9:6–7)

V Bibli jsou jména, kterých si dnes už více nevšímáme. Často jste slyšeli, jak jsem napomínal lidi za to, že pojmenovávají své děti „Ricky“ — holobrádky. Nuže, Ricky, to je odporné jméno. Rozumíte? Nesmíte je tak nazývat. Jestli máte dítě, které se jmenuje Ricky, pro jeho dobro, změňte jeho jméno na nějaké jiné! Ricky nebo Elvis nebo tak nějak — „Ricky“ znamená „krysa“. Rozumíte? A to, jak někoho oslovujete, působí na něj.

Jedna mladá paní, bydlící nedaleko odtud, měla malého chlapce a nazvala ho Ricky. Jeho jméno znělo — Ricky, James Ricky. A protože to bylo velice populární (Ricky), nazvali ho Rickym. Řekl jsem jí: „Přejmenujte ho.“

Všimnul jsem si, že právě zde sedí nějakí lidé, kteří mají malého vnuka. Jeden malý chlapec je ten nejsladší, nejmilejší chlapec, zatímco ten druhý je Ricky, a tím on také je. Jen ho sledujte, jeho povaha je právě také taková. Řekl jsem jednomu z jeho prarodičů nebo někomu z nich: „Řekni matce, aby ho přejmenovala. Jen změňte jméno a pozorujte, co se s tím dítětem bude dít.“ Vidíte, vy lidé tomu nechcete věřit. Myslíme, že jsme na to příliš staří!

Pokud tedy jméno nemá nějaký zvláštní význam, tak proč Jákob, tak dlouho, jak byl nazýván Jákobem, což znamená podvodník, svůdce; byl on takovým? Ale když zápasil s Pánem celou noc, Pán změnil jeho jméno. Když mu bylo okolo šedesáti let, Bůh jej přejmenoval z Jákoba na Izrael, „kníže před Bohem“, a právě tím on byl.

Proč Abram musel být přejmenován na Abrahama, dříve než se mohlo narodit dítě? Proč Saraj byla nazvána Sárrou, dříve než mohla porodit dítě?

Proč Pavel, který se dříve jmenoval Saul — když se setkal s Ježíšem, On změnil jeho jméno ze Saula na Pavla.

Šimon — jeho jméno bylo změněno ze Šimona na Petra, což znamená „malý kámen“. A

„Stalo se, pravím, slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: Dříve než jsem tě zformoval v životě, znal jsem tebe, a dříve nežlis vyšel z života, posvětil jsem tě, za proroka národům dal jsem tebe. I řekl jsem: Ach, Panovníče Hospodine, aj, neumím mluvit, nebo dítě jsem.“
(Jeremiáš 1:4-6)

Prorok je vidoucí, který vidí lidská srdce a předpovídá věci, jež se stanou. A pak existuje dar proroctví a ten se nachází v církvi, mezi místními členy. Padne na kohokoli z nich a oni přinášejí proroctví. Ale ono nemůže být v církvi přijato, dokud není posouzeno dvěma či třemi svědky. A oni musí na to vložit svoji pečeť — prohlásit, je-li to od Boha. Pak musí sledovat, aby se vidělo, zdali se to vyplní. A pak už možná nikdy ten dar nepadne na onoho bratra či sestru. On může spočinout na někom jiném. To je dar proroctví.

Ale prorok, p-r-o-r-o-k, on se prorokem narodil, byl k tomu předurčen již před založením světa. Rozumíte? Vezměte například Ježíše Krista, krále proroků. Od Edenské zahrady, v zárodku z ženy, byl již prorokem. A Mojžíš se narodil jako předurčené dítě, jako prorok. Jan Křtítel — pohledte, Izaiáš jej viděl sedm set dvanáct let předtím, než se narodil, a řekl, že on je „hlasem volajícím na poušti“ — sedm set dvanáct let předtím, než se narodil. Jeremiáš — Bůh řekl, že předtím, než byl vůbec v matčině lůně zformován, že ho znal, posvětil jej a určil za proroka národům. Rozumíte? Proroci mají Slovo Boží a rodí se proroky. Dar proroctví je něco jiného. Je to dar.

Tak tedy, v církvi bylo ustanoveno pět darů: apoštolové, proroci, učitelé, pastoři, evangelisté. Tedy, je to pět darů, které Bůh umístil v Církvi, díky svému předzvědění. Pak existuje devět darů, které jsou místně ve sboru: mluvení v cizích jazycích, výklad jazyků, dar moudrosti, poznání, proroctví, a tak dále. Je to devět duchovních darů, které působí skrze církev. Ale potom existuje pět darů úřadu, jež Bůh ustanovil v církvi. Ó, aj, jak velice to milujeme, když je vidíme, jak jsou všechny v činnosti.

Jedním z nich je pastor, další učitel a všechny jiné. Ty další pak přicházejí, jako potvrzení. Dary jsou dány proto, aby oslavovaly Boha. A Bůh je určil tak, že dokonce hloupý bude bez výmluvy. Je to tak? Je to tak jednoduché — jak je Bůh umístil. Miluji to. Čím jednodušším se staneš, tím větším se staneš před Bohem. To souhlasí. Nikdy se nepokoušej sám sebe vyzvednout. Pokud to děláš, sám sebe ponižuješ. Rozumíte? „Kdo se vyvyšuje, bude ponížen.“

„I pravil všechněm: Chce-li kdo přijíti za mnou, zapři sám sebe, a bér svůj kříž na každý den, a následuj mne. Nebo kdož bude chtíti duši svou zachovati, ztratí ji: a kdož ztratí duši svou pro mne, tenť ji zachová. Nebo co jest platno člověku, by všecken svět získal, kdyby sám sebe ztratil, aneb sám sebe zmrhal?“ (Lukáš 9:23-25)

Bamatuji doby, kdy ti starodávni lidé chodívali uličkami, cestami sem a tam; volali a hovořili se svými sousedy. Byli to křesťané oněch časů; hovořili o Božích věcech. A dnes zapisujeme své jméno do církevní knihy, vycházíme nebo zůstáváme doma a nikomu se o tom ani nezmiňujeme. Lhostejní! „Jak dlouho patříme k církvi, je vše v pořádku.“ Jsem si jist, že se mýlíte. Ověřte si to, protože před soudem toto neobstojí. Ne, pánové, v žádném případě. Nic menšího než: „Chce-li někdo přijít za mnou, ať se zřekne sám sebe a bere svůj kříž a umírá na každý den.“ Zůstaň mrtvý — tam na kříži. To je pravda — agonie. „Vyberu si cestu“ — jak zpíváte — „s hrstkou opovržených“.

Pozastavuji se nad tím, v jaké době dnes žijeme. Hlásání Evangelia, oni to uvádí s neuvěřitelně velkou okázalostí, a když vidíte evangelistu, jak přijíždí do města, nestačíte se divit. Nevýjimaje má shromáždění, ta nesou vinu také! Je to tak. Někdy by mě vlastně zajímalo, kdo přijíždí do města — Ježíš Kristus nebo evangelista? Před nedávnem jsem vydal do zdejší posluchárny, měl tam přijet jistý evangelista. No, víte, všude byly jeho fotografie — „Muž této hodiny, muž konající to, muž konající tamto.“

Někdy přemýšlím o mé službě a vidím, jak přicházejí lidé. Vcházím do hotelového pokoje a říkám si: „Bože, na koho se ti lidé přicházejí podívat, na Tebe nebo na mne?“ Vidíte? „Pokud přicházejí, aby viděli mne, pak jsou ztraceni, a tak, ó, Bože, strhni mne dolů a odstraň. Já chci zastupovat Tebe, Toho, před nímž jednoho dne staneme, s třesoucíma se rukama a chvějícím se tělem, pohlédneš na mne a já si budu jist, že má duše je závislá na Tvém rozhodnutí.“ A tak vyzvedněme Krista.

Nedávno jsem zde viděl vyvěšené ohlášení, že jistá evangelizační kampaň přijíždí do města. A jméno člověka, toho evangelisty bylo napsáno velkými písmeny kolem dokola, asi takhle, a úplně dole v rohu bylo napsáno: „Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i na věky“ — úplně v rohu. Oni zbavili Krista veškeré svatosti a připsali jí nějakému člověku, nějaké církvi, nějaké organizaci. Bratře, říkám ti na rovinu, můžeš se protlouct díky okouzlení, Hollywoodskému šaškování, které se děje skrze církev. Ale v přítomnosti Krista, On je tím, jenž má být oslaven. Souhlasí to? Tak tedy, taková je pravda, můj drahý bratře, sestro.

Nehněvejte se na mne. Zapamatujte si, že káži vám. Chci kázat tak, jakoby to bylo mé poslední kázání života. Chci kázat každé kázání, které káži, jako bych byl umírajícím člověkem, kázící umírajícím lidem. A takový jsem; mé světlo dohořívá každým dnem; vaše rovněž. A tak jsme umírajícími smrtelníky a jednoho dne se musíme postavit tváří v tvář, před žijícím Bohem, a tak lépe budme v této věci hluboce upřímní.

„Užasněte se nebesa nad tím a děste se, chřadněte velmi, praví Hospodin. Nebo dvojí zlost spáchal lid můj: Mne opustili pramen vod živých, aby sobě vykopalí cisterny, cisterny děravé, kteréž nedrží vody.“
(Jeremiáš 2:12,13)

Taždá jiná věc, kromě Ježíše Krista a Jeho Slova života, je děravou cisternou. Cokoliv, co se toto snaží nahradit, cokoliv se pokoušíš udělat, abys dosáhl pokoje, cokoliv se snažíš udělat, abys dosáhl pohodlí, každý druh radosti, kterou přijímáš od něčeho jiného jako náhražku za to, je cisternou děravou plnou špíny. On dává dokonalou spokojenost.

Vzpomínám si, je tomu pár let pozpátku, když jsem jednou vycházel zadními dveřmi. Stál tam nějaký mladý posměvač, který mi řekl: „Víš, proč vždy mluvíš o ženách tímto způsobem...? Že nosí šortky, a tak dále...“ Řekl: „Je to proto, že jsi starý. To je ten důvod.“

Já jsem mu odpověděl: „Heleď, podívej. Kolik je ti let?“

„Dvacet sedm,“ zněla odpověď.

A já jsem řekl: „Když jsem byl mnohem mladší než ty, kázal jsem totéž!“ Já jsem našel Pramen spokojenosti; On je mým Podílem. Amen! Tak dlouho, jak On to zásobuje, je to báječné. To je to... Mým údělem je dívat se na Něj, sledovat dílo Jeho rukou a pozorovat, co On dělá. Neznám žádný jiný pramen!

Ó, ten proud vzácný je,
jenž nad sním bělí mne;
Zdroj žádný neznám zde,
nic, leč krev Ježíše.
Je Pramen krví naplněn
z Emanuelových žil.
A hříšník v Něm ponořen,
je zbaven hříchů vin.

Říkám vám, neznám jiný zdroj kromě tohoto Pramene. To mne očistilo, když jsem byl špinavý. To mě udržuje v čistotě, protože chci žít přímo u Toho — pít tuto čerstvou Vodu, která rozveseluje moji duši. I když jsem na dně a cítím, že stěží mohu jít dál — nejsem schopen už jít další úsek; tehdy mohu pokleknout a přiložit svůj prst na zaslíbení a říci: „Pane Bože, Ty jsi má síla, Ty jsi má spokojenost. Ty jsi mé vše ve všem.“ A začínám pociťovat, jak něco v mém nitru začíná bublat, jsem z toho venku!

„V tu hodinu rozveselil se v duchu Ježíš, a řekl: Chválím tě, Otče, Pane nebe i země, že jsi tyto věci skryl před moudrými a opatrnými, a zjevil je nemluvnátkům. Ovšem, Otče, nebo se tak líbilo před tebou. Všecky věci dány jsou mi od Otce mého, a žádný neví, kdo by byl Syn, jedině Otec, a kdo by byl Otec, jedině Syn, a komuž by chtěl Syn zjevití.“
(Lukáš 10:21, 22)

Bísmo si neprotiřečí. V Bibli neexistuje žádné místo Písma, jež by si protiřečilo. Ptal jsem se na to po mnoho let. Žádné místo Písma, žádný výrok si nemůže protiřečit, musí být vysvětlen skrze zbývající Slovo Boží a správně spolu sestaven. Ježíš děkoval Bohu za to, že to bylo skryto před moudrými a opatrnými a je to zjeveno nemluvnátkům — takovým, kteří se chtějí učit. Rozumíte? Musíme v tom být pokorní. Musíme odhodit naše představy o tom; musíme ohledně toho přijmout Boží plán. Je to jediný způsob, jak budeme vůbec moci dojít někde s Bohem ve věci spasení duše či těla. Musí to přijít na základě promyšleného Božího plánu.

Tak tedy, pokud máte na svahu hory artéský pramen, z něhož vyvěrají milióny galonů vody za hodinu a z druhé strany hory je obilí vypáleno sluncem a prahnoucí po této vodě, můžete stát a křičet tak, že vám z toho vypadnou mandle, a křičet: „Ó, veliká vodo, přijď sem a zalej mé vyprahlé obilí.“ Tak se to nestane. Ne, pánové. Ona si poteče svým směrem. Ale pokud budete pracovat v souladu se zákonem gravitace a nasměrujete tu vodu kolem té hory, aby zalévala vaše *vyprahlé obilí*, to bude fungovat — pokud budete pracovat v souladu s těmito zákony.

Nuže, v této místnosti je dost elektřiny, aby mohla osvětlit tuto místnost, a světlo by bylo na tom velkém poli, kde je tma. A my víme, že Francin a vědci dokázali, že elektřina je v ovzduší. Vezměte například měděný drát, na jedné straně ho držte nahoře, druhý spusťte dolů, a uvidíte... on zachytí statickou elektřinu, která osvětlí téměř celou zemi; kdyby to bylo míli vysoko ve vzduchu, zapálil by zemi plamenem. A tak byste mohli stát na tom poli a křičet tak hlasitě jak chcete: „Ztratil jsem se. Ztratil jsem cestu. Veliký elektrický proud, přijď teď a osviť mi cestu, abych mohl uvidět, jak se dostat z té tmy.“ On to neudělá. Ale pokud budeš jednat v souladu se zákony elektřiny, pohleď, on osvíti tvoji cestu, abys mohl z toho vyváznout. Ale musíš pracovat v souladu s těmito zákony.

Tedy, Bůh má rovněž zákon. A Božím ustanovením je uzdravení a spasení pro tebe, pokud budeš jednat podle Jeho plánů a zákona. A tak takovým způsobem musíme plánovat shromáždění, to je ten správný způsob. Sedmkrát kolem světa — byl jsem uprostřed různých ras a druhů lidí; byly jich desetitisíce. Spatřil jsem veliké věci, které učinil náš Pán. Ale vždy jsem si všiml, že k tomu jsou zapotřebí lidé, kteří pokoří samých sebe, odloží stranou všechny své myšlenky o tom, přijmou pouze Boží myšlenky o tom a jednají v souladu s Jeho plánem; což je víra v to, co On řekl.

„I vymítal ďábelství, a to bylo němé. Stalo se pak, když vyšlo ďábelství, mluvil ten němý. I divili se zástupové. Ale někteří z nich pravili: Skrze Belzebuba, kníže ďábelské, vymítá ďáblý. A jiní pokoušejíce, znamení od něho hledali s nebe. Ale on znaje myšlení jejich, řekl jim: Každé království samo v sobě rozdělené pustne, i dům rozdvojený padá. Jestliže jest pak i satan proti sobě rozdělen, kterakž stane království jeho? Nebo pravíte, že já skrze Belzebuba vymítám ďáblý.“ (Lukáš 11:14–18)

Před několika večery jsem obdržel malý kritický dopis, což bylo v pořádku. Jistý člověk mi napsal následující: „Bratře Branhame, ty jsi prostě ještě chlapec.“ Pokračoval: „Já jsem kázal Evangelium dříve, než ty ses narodil.“ Byl to učitel nějaké biblické školy. Řekl: „Člověk tvého ražení, který učí lidi a udělá takovou hloupost, jakou jsi nedávno večer udělal? Myslím, že je to směšné. Ty jsi řekl, že ďábel nemá moc k uzdravování. Co kdybys ti řekl, že ďábel moc k uzdravování má? Tedy, kdybys byl přítomen, zeptal by ses mě, odkud to vím. Já ti řeknu.“ Dále napsal: „V našem městě bydlí jedna žena a ona má zlého ducha. Lidé k ní přicházejí pro uzdravení. A ona vytrhne vlas z jejich hlavy, pomaže ho krví z jejich žil, ovine ho svými vlasy, jde k řece a odhodí ten vlas přes rameno a nedívá se dozadu. Jestliže se otočí dozadu, tak ta nemoc zůstane v té osobě. Ale ona ho musí odhodit, jakoby do moře zapomnění a odchází. Napočítali jsme šedesát procent těch, kteří byli uzdraveni. A tak pokud ďábel nemůže uzdravit, co s tím?“ Odpověděl jsem mu následovně: „Můj laskavý, milovaný bratře, se vši náležitou úctou za tvá léta vyučování, chtěl bych ti teď říci, že Ježíš Kristus řekl, že ďábel nemá moc k uzdravování. A jestliže to řekl Ježíš, je to pro mne vyřízeno. On řekl: ‚Kdyby satan vyháněl satana, pak by jeho království bylo rozděleno, a to by byl jeho konec.‘ A on nemůže vyhnat satana. Dále se mě tážeš, proč ti lidé byli tedy uzdraveni? Pohled, tady nejde o tu osobu — ta čarodějnice s tím nemá nic společného; taktéž já s tím nemám nic společného, ani žádný jiný člověk. Jsou to ti lidé, kteří přicházejí a myslí si, že přicházejí Boží připravenou cestou pro své uzdravení. Je to individuální víra v Boha, která působí uzdravení.“ Rozumíte? Jde o jejich přístup — jak oni uvažují. To není ta čarodějnice, stejně jako to nebude nějaký člověk. A proto Evangelium může dosáhnout jen natolik, nakolik je vyučováno Slovo Boží. A lidé skládají své naděje na Božím věčném Slově. „Víra přichází skrze poslouchání, totiž posloucháním Slova.“ Doktor Adair zde ve městě, můj milovaný přítel, mi jednoho dne řekl: „Bille, nemyslíš si, že kdyby lidé měli víru v dotknutí se tam toho stromu, že by měli tytéž výsledky?“

Řekl jsem: „Jak byste v to mohli mít víru? Kdybyste měli totéž množství víry, věřic, že to je Bohem stanovený pro vás způsob — dotknout se stromu, aby se to stalo, pak by to tak mohli dělat. Ale kdo má víru ve strom? Já věřím tomu, co řekl Bůh a prostě to přijímám.“ A tak víra není stavěna na sypkých píscích emocionálních názorů. Ale víra je stavěna na vzoru, na Božím věčném Slově, na Skále věků.

„Běda vám, protože vzděláváte hroby prorocké, kteréž otcové vaši zmordovali. A tak osvědčujete a potvrzujete skutků otců svých. Nebo oni zajisté zmordovali je, vy pak vzděláváte hroby jejich. Protož i Moudrost Boží řekla: Pošliť k nim proroky a apoštoly, a z těch některé mordovati budou, a jiné vyháněti, aby požádáno bylo od tohoto pokolení krve všech proroků, kteráž vylita jest od ustanovení světa.“

(Lukáš 11:47-50)

Když vidíme tento svět v takovém stavu, vypadá to, že se rozpadal v každém věku a když se svět dostane do takového stavu, lidé se modlí. Ó, dokonce prezident vyzýval, aby se lidé modlili deset minut nebo hodinu nebo tak nějak. To však nepomůže. Co potřebujeme? Ne modlitby, je zapotřebí činit pokání, vrátit se k Bohu, odhodit a opustit tento svět. Vrať se zpět k Bohu. Raději budu mít svou útěchu opřenou na Božím slově, na křtu Duchem svatým a přítomností Kristově, než na veškeré jistotě, jež ti mohou dát politici nebo církve. Určitě, neboť vím, že ona vytrvá.

Byli bychom v lepší situaci, kdybychom náleželi k Božímu lidu — ke království Božímu. Bůh vždycky odpovídá a posílá lidem úlevu, ale oni ji nechťejí přijmout. Když svět upadá do takového stavu, že se rozpadá, tehdy Bůh vždy odpovídá na jejich modlitby, posílá jim proroka nebo někoho — nějakého velkého proroka, aby s nimi zatřásl. Ale oni mu nechťejí naslouchat. Co dělají? Zabijí ho a vloží do hrobu. Ježíš řekl: „Kterého z vašich proroků vaší otcové nezabili a nevložili do hrobu, a teď je bílí a stavějí jim pomníky? A právě vy jste je vložili do hrobů.“ To souhlasí. „Kterého z vašich proroků?“

Oni volali o pomoc. Bůh jim ji seslal a oni ji odvrhli. A tak co, je Bůh vinen nebo lid? Lid je vinen. Jistě.

Když se narodil Ježíš, ten svět, jak už jsem řekl, se rozpadal. On byl řízen politiky, ale politici v oněch dnech byli zkorumpováni. Národní církev byla zkažená. Římané a Řekové očekávali na pomazaného mesiáše. Řekové a Římané vlastnili pravděpodobně nejlepší část světa a oni proti sobě válčili, a tak vyhlíželi příchod nějakého pomazaného mesiáše. Rovněž Židé chtěli, aby přišel Mesiáš. Římané očekávali nějakého velkého politika, který by mohl povstat v Římě, obsadit Řecko a říci jim, jak to mají dělat a Římané by ovládli svět. Řekové si přáli, aby povstal nějaký velký politik, mesiáš, který by řekl: „Zabereme Římány a Židy, a všechny ostatní.“ Vidíte, právě toto očekávali. Jestli to není obraz dnešní doby, pak nevím, co to je.

„I řekl jim: Vztež a vystříhejte se od lakomství, neboť ne v rozhojnění statku něčího život jeho záleží.“
(Lukáš 12:15)

Rekl jsem: „Poslyš, Hope, víš, já myslím, že bychom to měli zařídit půl na půl. Rozumíš? Přístupme k těmto věcem rovným dílem.“ A řekl jsem: „Vyřídíme tuto věc hned teď, co na to říkáš?“ Ona se zeptala: „Co máš na mysli?“

Odpověděl jsem: „Ty jsi dívka a myslím si, že by bylo nejlepší, kdyby ses na to zeptala své matky a já, chlapec, se zeptám tvého otce.“

Ona odpověděla: „Dobře.“ Řekl jsem: „Ano. Dobrá, a tak dovol, že se nejdřív zeptám tvého otce, souhlasí?“ Odpověděla: „Dobře, zeptej se ho dnes večer.“ Nuže, nebyl jsem to prostě schopen onoho večera, po tom všem co jsem prošel, udělat. A tak jsem čekal, a když jsem tam přišel příště, seděli jsme chvíli spolu na verandě a pak jsme vešli dovnitř. Její táta seděl a psal na stroji. Vešli jsme dovnitř a Hope řekla: „Raději se zeptej táty dnes večer, protože se musíme připravit.“ Odpověděl jsem: „Ano, máš pravdu.“ A tak jsem vešel do pokoje a on tam seděl a psal na stroji. Hovořil jsem chvíli s její matkou, víte, a rozhlížel se. Po chvíli jsem chtěl vyjít, Hope na mě pohlédla; pokynul jsem, že jsem na to nezapomněl. A tak jsem řekl: „Pane Brumbach?“

On odpověděl: „Ano, Bille.“

Vykoktal jsem: „Mohl bych — mohl bych si s vámi na okamžik promluvit?“

On řekl: „Ano, jistě.“ A otočil se.

Řekl jsem: „Já — já, myslím, že... na verandě. Zpozoroval jsem, jak pohlédl na paní Brumbachovou.“ Pomyslel jsem si: „Oj, oj, já jsem přece popleta.“ A tak jsem vyšel na verandu, on za mnou. Nemohl jsem to prostě ze sebe vysoukat; vždy, když jsem měl začít, udělalo se mi opravdu nevolno, rozumíte. A tak jsem řekl: „Máme pěkný večer, že Charlie?“

Odpověděl: „Ano, je pěkný, Bille.“ A chvíli jsme seděli.

Řekl jsem: „Dnes... bylo strašné vedro.“

On odpověděl: „Ano“ a prostě řekl: „Můžeš ji mít, Bille.“ Nu, víte, miluji ho dodnes. Zeptal jsem se: „Myslíš to vážně?“ Odpověděl: „Ano.“

Ó, přátelé, chtěl jsem ho v tu chvíli obejmout. Řekl: „Můžeš ji mít.“

Řekl jsem: „Charlie, já vím, že vy jí poskytujete dobrý domov. Můžete jí dát všechno, na co si jen pomyslí; já nemohu. Já mám malý plat, Charlie, ale ona nenajde nikoho, kdo by na ni více myslel než já. Budu pracovat do posledního dechu v mém těle, abych vydělal na její živobytí.“ Nikdy na to nezapomenu; on už také odešel. Ale on mi položil ruku na rameno a řekl: „Bille, byl bych radši, abys ji měl ty, než někdo jiný, protože vím, že ji miluješ a vím, že ona miluje tebe. A tak si přeji, abys ji měl ty, než někdo jiný, který má možná všeho habaděj, ale nebyl by na ní dobrý. Kromě toho, život se nezakládá na tom, jak hodně máte světských statků, ale jak jste spokojeni s tou částí, jež vám byla svěřena.“ To je také pravda. Řekl jsem: „Děkuji ti, Charlie. Budu dělat všechno, co budu moci.“

„Tedy když přišel čas jistý Estery, dcery Abichaile, strýce Mardocheova, kterouž byl vzal sobě za dceru, aby vešla k králi, nežádala ničeho, než což řekl Hegai komorník královský, strážce žen. I líbila se Ester všechněm, kteříž ji viděli. A tak vzata jest Ester k králi Asverovi do domu jeho královského, měsíce desátého, (jenž je měsíc Tebet), léta sedmého kralování jeho. I zamiloval král Ester nade všechny jiné ženy, a nalezla milost a lásku u něho nade všechny panny, tak že vstavil korunu královskou na hlavu její, a učinil ji královnou místo Vasti.“
(Ester 2:15-17)

Když se vydáš do restaurace a objednáš si talíř polévky a bude v ní pavouk, tak zažaluješ onu restauraci. Avšak ďáblovi dovolíš, aby ti vecpával do krku sprosté televizní programy, hraní karet — a ty to polykáš. Nutí tě k tomu, aby sis oblékala neslušný oděv. A ženy chodí v těch krátkých, těsných, skoupých šatech — jak stažené střevo z vídeňského parku, a takto vychází ven na ulici.

A jestlipak víš, má sestro, že nežertuji. Nepochop mě špatně. Poslyš, říkám ti následující: Jestliže se takto chováš, pak v soudném dni budeš započítána mezi cizoložnice. Je to tak. Ježíš řekl: „Každý, kdo by se chtivě podíval na ženu, už s ní zcizoložil ve svém srdci.“ A když ten hříšník bude muset vydat počet ze spáchání cizoložství, kdo to zavinil? Ty! Kdo to způsobil? Ty! To souhlasí. Jestliže se takto předvádíš před muži — připodobňuješ se tomu světu, oblékáš se jako tento svět.

Jednou jsem toto řekl, a jistá žena v Louisville v Kentucky oponovala: „Nuže, poslyšte, pane Branhame. Já vám to hned vysvětlím...”

Odpověděl jsem: „Prosím, paní.“

Ona řekla: „Je to jediný druh šatů, jaký dnes šijí.“

Řekl jsem: „Jsou vyráběny šicí stroje a prodávají se různé látky. Ale tady jde o to, že vy se chcete tak skoupě oblékat. Chyba je ve vás.“

To přesně souhlasí. Ty to neděláš proto, že je to moderní, neděláš to z donucení; děláš to proto, že to chceš dělat. Kouříš cigarety, protože je chceš kouřit. Nemusíš kouřit. Domnívám se, že tou nejpošetilejší věcí, jakou jsem kdy viděl, byla žena jdoucí ulicí s cigaretou mezi prsty, jak to může každý z vás sledovat ze svého auta. Pohledte, to je hanba. Je to největším hnutím 5. kolony, jaké máme v našem národě, kde lékaři a lékařský výzkum konstatuje, že kouření je plné rakoviny a všeho jiného. A lidé to vdechují do svého těla celou — dobu. Vidíte, žena, jež říká, že je křesťankou a leží roztažená na břehu, kde se koupou muži a ženy — leží tam roztažená v plavkách! Mám dvě dcery. Neříkám, že to neudělají. Ony říkají, že se opalují. A pokud jsem na živu, slíznou ode mě takový výprask... udělá to syn pana Branhama pomocí laťky z plotu asi takto dlouhé. Mám za to, že je to nemravné!

Ester se očistila. Očistila své srdce. Hle, co ona udělala. To právě potřebuje církev. Očištění srdce. „Jak očišťuješ své srdce, bratře Branhame?“ Omytím vodou Slova — krví Ježíše Krista.

„Byli pak tu přítomní času toho někteří, vypravující jemu o Galilejských, kterýchž krev Pilát smísil s obětmi jejich. I odpověděv Ježíš, řekl jim: Co mníte, že ti Galilejští byli větší hříšníci nežli všickni Galilejští, že takové věci trpěli? Nikoli, pravím vám. Nýbrž nebudete-li pokání činiti, všickni též zahynete. Aneb oněch osmnácte, na kteréž upadla věže v Siloe, a zbila je, zdali se domníváte, že by oni vinni byli nad všechny lidi, přebývající v Jeruzalémě? Nikoli, pravím vám. Nýbrž nebudete-li pokání činiti, všickni též zahynete.“
(Lukáš 13:1-5)

Enci vám teď položit otázku. Děláme tolik rozruchu okolo našich náboženských idejí, ale kdo je dnes večer v tomto městě Jeffersonville znepokojen tímto ztraceným světem v této poslední době, který tráví alespoň třicet minut v noci na modlitbě, modlíce se za hříchy tohoto města? Ale v souladu s Písmem, anděl Boží měl pečeti pouze ty, jež vzdychali a volali z důvodu ohavnosti. Již nás to více nezajímá. Chceme pouze vědět, jak můžeme prožít dobré chvíle. Chceme vědět, jak můžeme mít malé společenství ve svém sboru. Chceme vědět, kdy nastane volební období nového pastora. Přejeme si, aby naše církev vypadala trochu lépe, než církev nějakého jiného pastora. Toto je idea dnešního světa. Nikdo neprosí: „Ó, Pane, Bože, přijď rychle ke mně, jinak zahynu. Ó, nemíjey mne, ó, Spasiteli. Ty jsi všemohoucí, Ty jsi všudypřítomný, přijď a žij v mém srdci, ó, Pane.“

Není vůbec jednoduché přimět muže či ženu, aby zvedli ruce a přijali Pána Ježíše jako Spasitele. Stará lavice pokání byla vynesena z církve. Není více pláče, není více křiku u oltáře.

Jen pomyslete, když Charles G. Finney, obyčejný kazatel Evangelia, mladý, obrácený právník, drobný seschlý chlapík zkoušel reproduktory v budově a zakřičel: „Čin pokání, jinak zahyneš.“ A jistý muž opravující lustr v kopuli příbytku omdlel a spadl.

Finney stál na balkóně budovy v Nové Anglii a kázal o pekle pro ztracené. A když zakřičel: „Jestliže nebudete činit pokání, zahynete,“ muži omdlévali a ženy padaly na ulicích.

Ale dnes může člověk kázat pokání, mluvit o hořícím pekelném ohni a síře a lidé se tomu smějí. Co se stalo? Naše srdce jsou studená. Jsme lhostejní. Máme se příliš dobře. Potřebujeme méně z tohoto světa a více z Boha. Naše srdce jsou až příliš studená. Zajímají nás všelijaké emoce. Zajímá nás, zda můžeme tančit nebo křičet (já v to věřím), jestli můžeme mluvit v neznámých jazycích. Já v to věřím. Věřím v každou špetku z toho. Ale pokud máme pouze to a nemáme umírání starého člověka, pláč a zkroušeného ducha, Bůh nás nemůže použít. Tamty věci jsou dobré, ale nejdříve musíme prožívat i ty jiné. Opustili jsme tu hlavní věc a odešli jsme za tou druhořadou. A nikdy nemůžeš přisuzovat rozhodující význam druhořadým věcem.

„I přijdou od východu, a od západu, a od půlnoci, i od poledne, a budou stoliti v království Božím. A aj, jsou poslední, kteříž budou první, a jsou první, kteříž budou poslední.“
(Lukáš 13:29, 30)

Šírkvi, vy, k nimž dnes večer, napříč celým národem, hovořím, pokud jste se oddělili od denominace a veškeré té špíny a věcí tohoto světa a všech těch věcí, které vás drží v lidmi vytvořených věrovyznáních a nařízeních a takových věcech, jestli jste se oddělili, tak vám říkám: „Připravte se!“ Ten oheň spadne v jednom z těchto dnů. Bůh jej nechá přijít. To bude pohled. Byli byste hotoví, kdyby přišel? Byli byste připraveni jít s Ním nahoru, kdyby On přišel? Tajné vytržení nadpřirozené nevěsty. Ona přejde ze smrtelnosti do nesmrtelnosti, v okamžiku bude proměněna. „My, kdo zůstaneme naživu, nepředejdeme ty, kdo zesnuli.“

Před nedávnem jsem byl na Dni válečného příměří v Tucsonu. Můj malý chlapec chtěl vidět slavnostní přehlídku. Neměl jsem čas na takové věci, připravoval jsem se, měl jsem hodně telefonátů kvůli nemocným a jiné povinnosti. A on mi řekl: „Tati, nikdo mě tam nechce vzít, pojď se mnou.“

Řekl jsem: „No, dobře.“

Bratr Simpson, (myslím, že je dnes tady) a jeho malý chlapec tam chtěli jít také. Naložil jsem je tedy do auta a vyrazili jsme.

Stál jsem na rohu ulice a díval se. Po chvíli jsem uslyšel z pozvzdáli tlumený zvuk. „Bum, bum,“ bubnování bubnů. Stál jsem tam a pomyslel si: „No, tito malí chlapci určitě četli všechny ty knihy o armádě, určitě se jim to bude líbit.“ Všiml jsem si, že jako první přijížděly tanky z 1. světové války. Přijely blíž — takové malé tanky. Pak ty další; ten další, který potom projel, byl velký tank z 2. světové války — velký Shermanův tank s poškozenou hlavní. Pak přijížděly další a další. A pak, po chvíli procházely „Matky zlaté hvězdy“, za nimi šlo dvanáct veteránů, kteří z celého státu Arizona ještě zůstali naživu z 1. světové války; dvanáct veteránů. Poté projel alegorický vůz, památka na neznámého vojína, s bílým křížem. Na malém kousku pódia stál námořník a voják a drželi čestnou stráž. Na druhé straně stála stará, šedivá matka, s připnutou „Zlatou hvězdou“ a pak drobná, pěkná žena, jež oplakávala smrt svého muže; a také malý, otrhaný chlapec s odvrácenou hlavou, jehož otec padl. Pak následovalo ještě víc věcí, až k současné armádě. Stál jsem tam. Jaký to byl smutný pohled. Pomyslel jsem si: „Ó, Bože, jednoho dne se budu dívat na něco jiného.“ Nastane den zmrtvýchvstání, kde první budou poslední a ti, kteří jsou poslední, budou první. Nejprve přijdou ti staří proroci a spatří zástup lidí pochodujících nahoru v povětří, protože my, kdo zůstaneme naživu, nezadržíme ty, kdo zesnuli, neboť Boží polnice zazní a mrtví v Kristu vstanou jako první a my se k nim přidáme, a tak společně vejdemo. Haleluja! Všichni, napříč těmi věky Luthera, Wesleye, metodistů, baptistů, presbyteriánů, až po ten poslední věk, kteří přijímají to Slovo ve svém věku.

„Pověděl také i pozvaným podobenství, (spatřiv to, kterak přední místa vyvolovali), řka jim: Kdybys byl od někoho pozván na svatbu, nesedej na předním místě, aťby snad vzácnější než ty nebyl pozván od něho. A přijde ten, kterýž tebe i onoho pozval, řekl by tobě: Dej tomuto místo. A tehdy počal bys s hanbou na posledním místě seděti. Ale když bys byl pozván, jda, posad' se na posledním místě. A kdyby přišel ten, který tebe pozval, řekl by tobě: Příteli, posedni výše, tedy budeš míti chválu před spolustolicími. Nebo každý, kdož se povyšuje, bude ponížen; a kdož se ponižuje, bude povýšen.“
(Lukáš 14:7–11)

Stali jsme se tak vysokomyslní ve svých intelekttech. Nechali jsme vzdělat naše děti natolik, že z nich máme bandu mladistvých Rickeyů. Dokonce naše církve a jiné skupiny — naši chlapci navštěvují semináře; vycházejí odtamtud, jdou tam, vystudují doktorát filozofie, doktorát teologie, a tak dále. Dovolte, že vám něco řeknu. Pokaždé, když obdrží diplom, vzdalují se tím více od Boha. Bůh je tak jednoduchý. Důvod, proč člověk nemůže najít Boha, je ten, že nedokáže být dostatečně jednoduchý.

Někdo se mě zeptal: „Bratře Branham, jak si prohlíš vidění?“ To nejsem já. Rozumíte? Člověk se musí z toho zcela uklidit. Bůh dal zaslíbení. On musí toto zaslíbení dodržet. Ale člověk musí být natolik jednoduchý, aby odsunul samého sebe z cesty. Někdo řekne: „To bude nějaký velký člověk, když má titul doktora teologie z naší fakulty.“ Jestliže je takový, tak se prostě vzdálil o další krok od Boha.

Řekl jsem: „Člověk je dnes schopen vyslat zprávu na Měsíc. Ale obchází lístek trávy, který není s to vysvětlit i kdyby musel.“ Bůh je skrytý v jednoduchosti. Rozumíte? Jenže lidé se nedokážou stát dostatečně jednoduchými. Jestliže člověk získá vzdělání, první věc, kterou upozorujete, stává se tak velkým, že se nedokáže pokořit. A Bůh je tak velký, že pokořuje sebe a ukrývá se před nimi. Ježíš za to děkoval Bohu. Řekl: „Děkuji Ti, Otče, Stvořiteli nebe a země, že jsi to ukryl před moudrými a rozumnými a zjevil to nemluvnatům, jež se budou učit.“

Způsob, jak můžeš poznat Boha, je stát se prostým. Cesta nahoru, je cestou dolů. Ve kterém směru je severní či jižní pól? My se vznášíme v kosmickém prostoru. Rozumíte? Cesta nahoru, je cestou dolů. „Kdo pokořuje samého sebe, bude vyvýšen, kdo se povyšuje, bude ponížen.“ Rozumíte? Musíme pokořit sami sebe, nestarat se vědět přespříliš. Je zapotřebí vědět pouze jednu věc. Odstraň vše jiné daleko od sebe a soustřed' se na Krista. Jestli se neumíš podepsat, to s tím nemá nic společného. Soustřed' své srdce na Krista a Jeho vůli a sleduj, co se bude dít.

„I uslyšav to jeden z spolupřisedících, řekl jemu: Blahoslavený, kdož jí chléb v království Božím. On pak řekl jemu: Člověk nějaký učinil večeři velikou, a pozval mnohých. I poslal služebníka svého v hodinu večeře, aby řekl pozvaným: Podte, nebo již připraveno jest všecko. I počali se všickni jednomyslně vymlouvatí. První řekl jemu: Ves jsem koupil, i musím vyjítí a shlédnouti ji: prosím tebe, vymluv mne. A druhý řekl: Patero spřežení volů koupil jsem, a jdu, abych jich zkusil: prosím tebe, vymluv mne. A jiný dí: Ženu jsem pojal, a protož nemohu přijíti. I navrátiv se ten služebník, zvěstoval ty věci pánu svému. Tedy rozhněvav se hospodář, řekl služebníku svému: Vyjdi rychle na rynky a na ulice města, a chudé, i chromé, i kulhavé, a slepé uveď sem. I řekl služebník: Pane, stalo se, jakž jsi rozkázal, a ještěť místo jest. Tedy řekl pán služebníku: Vyjdiž na cesty a mezi ploty, a přinuť vjíti, ať se naplní dům můj. Nebo pravímť vám, že žádný z mužů těch, kteříž pozváni byli, neokusí večeře mé.“

(Lukáš 14:15-24)

Tak tedy, vidíme, že když Bůh někoho vybízí, aby něco udělal, nebo jestli člověk obdržel pozvání, které mu dal, a ten člověk je odmítl — poté co je milost odmítnuta nezbyvá nic jiného než soud. Jestliže překročíš hranici milosti, pak už zbývá jen jediná věc a tou je soud. A zjišťujeme, že toto člověk dělal po všechny věky. To se dělo skoro v každém věku v Bibli.

Když Bůh poslal Noema, svého služebníka a obstaral cestu úniku pro všechny lidi, kteří chtěli být zachráněni, jenže lidé se pouze smáli a Noemem opovrhovali. Bůh připravil cestu, ale oni měli výmluvy. Nebylo to podle jejich moderního smýšlení. To nebyl — to nebyl ten způsob, jaký si oni přáli. A tak si našli výmluvy už za Noemových dnů.

Našli si výmluvy za Mojžíšových dnů. Vymlouvali se za dnů Eliáše. Našli si výmluvy za Kristových dnů a vymlouvají se i dnes.

Tedy, On promlouval bezprostředně k Izraeli, k tomu jedinému, který byl na tento svátek pozván, potom bych to chtěl tak stejně aplikovat na dnešní lidi, církve, na ty, jež byli pozváni, aby přišli na tento svátek, a oni nechtějí přijít na tento duchovní svátek Páně... oni to neudělají, nechtějí přijít. Jsou zaměstnání jinými věcmi. Hledají výmluvy.

„Kdyby někdo z vás měl sto ovec, a ztratil by jednu z nich, zdalíž by nenechal devadesáti devíti na poušti, a nešel k té, kteráž zahynula, až by i našel ji? A nalezena, vložil by na ramena svá s radostí. A přijde domů, svolal by přátely a sousedy, řka jim: Spolu radujte se se mnou, nebo jsem našel ovci svou, kteráž byla zahynula. Pravím vám, že tak jest radost v nebi nad jedním hříšníkem pokání činícím větší, než nad devadesáti devíti spravedlivými, kteříž nepotřebují pokání.“

(Lukáš 15:4-7)

Před několika týdnů jsem se zeptal své ženy: „Co je to hodnota? Čemu bys mohla přisoudit hodnotu?“

„Hm“ — odpověděla — „co máš na mysli, Bille?“

Řekl jsem: „Nuže, hodnota!“ Vzpomínám si, jak jsem si před mnoha lety koupil malého Forda model T. Byl jsem tehdy hříšníkem. (Asi tak v roce 1926.) A prostě jsem toho špunta leštil celý den. V neděli jsem zůstával doma, nechodil jsem do kostela, a stále ho políroval, aby se leskl. No a co kdybych chtěl dnes najít třeba jen malý kousíček toho auta? On zmizel. Člověk by jej nenašel. Je s ním konec.

Co kdyby tady dnes večer někdo přišel a řekl: „Pane Branhame, já si vás velice cením. Hle, mám v úmyslu vám dát milión dolarů.“

A já bych odpověděl: „Víte, pane, já vám děkuji. Já to od vás přijmu a půjdu a nakrmím všechny chudobné lidi.“ To by bylo velice pěkné, zkrátka chodit dům od domu, posílat pro potravinářské zboží, jídlo, přinášet vdovám uhlí a dříví, oblékat malé děti, vydal bych se do nemocnic a zaplatil bych účty za ty, kteří nemají čím zaplatit, a tak dále a dělal bych prostě dobré skutky. Ale když bych přišel do nebe, vše by pominulo.

Ale co kdybych přivedl jednu duši ke spáse? Co kdybych měl dnes večer sto miliard dolarů? Co bych mohl udělat se sto miliardy dolarů. Mohl bych vyslat misionáře do celého světa, i já sám bych vyjel. A pravděpodobně bych získal milióny duší. Já nevím.

Ale kdybych měl sto miliard dolarů ležících zde po této straně a malý knoflík po této straně a kdybych přitlačil na ten malý knoflík, pozbyl bych těch sto miliard dolarů, ale pokud bych na něj nepřitlačil, tak by mi zůstaly. Ale kdybych na ten knoflík přitlačil a můj drahý, starý táta, který již odešel za oponu času, by sestoupil sem touto uličkou a já bych mohl tady sedět a hovořit s ním deset minut, zřekl bych se těch sta miliard, bez jakýchkoliv nároků, jen abych mohl ještě jednou s mým tátou promluvit.

A tak kde je ta opravdová hodnota? Čím ona vlastně je? Myslím, že kdybych mohl získat jednu duši, jednoho malého černouška nebo, kdokoli by to byl, jak dlouho existuje věčnost, a to Světlo a ta Boží hvězda svítí ve Slávě, mé jméno bude sloučeno se získáním té duše ke spasení.

„Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Zápaly své přidejte k obětem svým, a jezte maso. Nebo jsem nemluvil s otci vašimi, aniž jsem přikázal jim v ten den, v kterýž jsem je vyvedl z země Egyptské, o zápalích a obětech. Ale toto přikázal jsem jim, řka: Poslouchejte hlasu mého, a budu vaším Bohem, a vy budete mým lidem, a chodte po vši cestě, kterouž jsem vám přikázal, aby vám dobře bylo.“

(Jeremiáš 7:21-23)

Představme si teď opravdu upřímného Žida tehdy ve Starém zákoně. On si uvědomuje, že jak dlouho pro něj neexistuje krev, nemá společnost s Bohem. A tak bere ze svého stáda skutečně dobré, vybrané zvíře. Musí to být opravdu dobré zvíře. Nemůže to být nějaké infikované zvíře, protože kněz je musí nejdříve prohlédnout. Beránek, přinášený jako oběť za hřích, musel být bez vady a musel být po určitý čas držen a sledován, aby mohl být obětován za hříchy, stejně tak, jak byl zkoušen ve všem Ježíš.

A tak ten Žid kráčí cestou, přinášeje svoji oběť za hřích, přivádí svoji oběť za své hříchy a předkládá ji svému knězi s veškerou upřímností. Uvědomuje si, že zhřešil, že jednal špatně. A bere to zvíře a předkládá je knězi. A když to udělá, klade své ruce na oběť. Co on dělá? Slučuje se se svou obětí. Víte, co chci říci? Pak je ta krev prolitá a ten člověk — Žid — může odejít, cítí se ospravedlněn, protože splnil Jahveho požadavky.

A jediný způsob, jak může křesťan dnes obdržet odpuštění svých hříchů, je jít na Golgotu se svou Obětí, sloučit se s Ním a přijmout prolitou krev. Na světě neexistuje žádné věrovyznání, jež by to mohlo učinit. Na světě neexistuje žádný vzdělávací systém, jenž by to mohl učinit. Neexistuje žádný vědecký způsob, jak by bylo možno toho dosáhnout. Přichází to jediné skrze přijetí Jeho prolité krve, Jeho zastupující Oběti. Tak tedy on odchází. To bylo uděláno, splnil Jahveho přikaz, a tak odchází, cítí se ospravedlněn, protože odpověděl na Jahveho požadavek. Učinil to, co Jahve přikázal. Pak pocituje, že vírou vzal Boha za Jeho Slovo. Byl upřímný v tom, co udělal. Vykonal to upřímně na základě Slova. Nezáleží na tom, kdo se mu vysmíval, on to přesto všechno udělal, protože takový byl Boží požadavek. Bylo to nádherné, protože věděl, že byl ospravedlněn. On to tak cítil, protože vyhověl Jahveho požadavkům, (který byl tím Slovem) vyhověl požadavkům Božího slova, mluvícího mu, co má udělat ve věci svého ospravedlnění. Nuže, to bylo nádherné na počátku. Ale nakonec se to stalo rodinnou tradicí. Jsem si jist, že víte, co tím míním. Žid šel prostě přinést svoji oběť pouze proto, že tak to dělala jeho rodina. A tak se to stalo tradicí. A když on přišel a řekl: „Moment. Myslím, že jsem zhřešil. Ano, vidím to. To souhlasí. Hm, a tak vezmu beránka a půjdu do svatyně.“ Vidíte, tam nebyla ta bohabojná ztrápenost z důvodu jeho hříchu. Byl to pouhý rituál, pouze nějaká rituální forma, přinesení jeho zvířete k obětování. A on z toho neměl nic, protože do toho nic nevložil, i když byl poslušný Božímu přikázání z Jeho Slova. Nepřišel v tom přesném slova smyslu Jeho Slova. Jsouc fundamentální, byl poslušný. Ale pokud se jednalo o upřímnost, poslušný nebyl. Proto to byla pouze ceremonie, následování tradice.

„Byl pak člověk jeden bohatý, a oblécel se v šarlat a v kment, a hodoval na každý den skvostně. A byl jeden žebrák, jménem Lazar, kterýž ležel u vrat jeho vředovitý. Žádaje nasycen býti těmi drobtý, kteříž padali ze stolu bohatce. Ale i psi přicházejíce, lízali vředy jeho. I stalo se, že ten žebrák umřel, a nesen jest od andělů do lůna Abrahamova. Umřel pak i bohatec, a pohřben jest. Potom v pekle pozdvih oči svých, v mukách jsa, uzřel Abrahama zdaleka, a Lazara v lůnu jeho. I zvolav bohatec, řekl: Otče Abrahame, smiluj se nade mnou, a pošli Lazara, ať omočí konec prstu svého v vodě, a svlaží jazyk můj; nebo se mučím v tomto plameni.“

(Lukáš 16:19–24)

Bratr Cox seděl nedávno na mé příjezdové cestě k domu — tehdy, když jsme tam měli ty kameny a pozvedl ruku s malou starou zkamenělinou a řekl: „Bratře Branhamo, jak je stará?“

„Ó“, řekl jsem: „Chronologicky, možná deset tisíc let. Byl to nějaký mořský živočich, který kdysi žil, možná žil v dávno zašlých dobách.“ On řekl: „Představ si, jak krátký je lidský život ve srovnání s tímhle.“ Řekl jsem: „Ó, bratře, ta zkamenělina má svůj konec, ale Život, který máme my v Kristu, ten nikdy nekončí. Tamto žilo možná dva či tři věky, ale nikdy nebude mít život věčný, protože život věčný pochází od samotného Boha.“ Věčný! „Kdo slyší má slova a věří v Toho, který mne poslal, má život věčný a nepřijde na soud, ale přešel ze smrti do života.“ Zde to máte. Věčný život obdržíš, když uvěříš. Nevěřící má život na věky. Věřící má věčný život a nemůže zahynout, protože On je věčný. Nevěřící projde světem; prožije bídu a starost, on to nazývá dobrou zábavou, „hurá!“ Zábava, ženy, víno, považujíc to za nádherný čas. On si myslí, že jde dál. Zemře a půjde do hořícího jezera, planoucího ohněm a sírou, kde bude hořet na věky věků — jeho duše bude možná sto miliónů let trápená v jezeře, hořícím ohněm a sírou. Říkáš: „Bude to jako normální síra?“ Myslím si, že ta bude milionkrát horší. Myslím, že byste to nedokázali popsat pomocí slova „oheň“ — skrze doslovný oheň. Jediným důvodem, proč je to vyjádřeno slovy „skrze oheň“, je to, že oheň je nejničivějším živlem, jaký vůbec existuje. On úplně pohltí a ničí všechno; to dělá oheň. Dobře tedy, to tam bude, ale ty budeš mít duši, která bude muset být potrestána. Tedy, musíte si dávat pozor na slovo „oheň“, protože o Duchu svatém je také napsáno „Duch svatý a oheň“, protože oheň Ducha svatého vypaluje hřích, rozumíte, a činí člověka čistým. Ale ten oheň přichází z pekla; je napsáno „jezero hořící ohněm“. A cokoliv to je, je to trest spojený s mukami. Boháč pozvedl svůj zrak jsa v pekle, řekl: „Pošli Lazara s omočenými prsty ve vodě, aby je přiložil k mým rtům, protože jsem v mukách, v těch plamenech.“ Nemyslete si, že neexistuje planoucí peklo i doslovné peklo; ono existuje. Jestliže existuje skutečný ďábel, tak existuje i skutečné peklo!

Ale vidíte, že všechno, co je převráceno, má svůj konec, protože se to musí koneckonců vrátit do čistoty a svatosti Boží. A Bůh je věčný! A jestliže máme věčný život, Bůh je v nás a my nemůžeme už nikdy zemřít, tak jako Bůh nemůže zemřít.

„I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: Tento bude řád při malomocném v den očišťování jeho: K knězi přiveden bude. I vyjde kněz ven ze stanů a pohledí na něj, a uzří-li, že uzdravena jest rána malomocenství malomocného: Rozkáže kněz tomu, kterýž se očišťuje, vzíti dva vrabce živé a čisté, a dřevo cedrové, a červec dvakrát barvený, a yzop. I rozkáže kněz zabítí vrabce jednoho, a vycediti krev z něho do nádoby hliněné nad vodou živou. A vezme vrabce živého a dřevo cedrové, též červec dvakrát barvený, a yzop, a omočí to všecko i s vrabcem živým ve krvi vrabce zabitého nad vodou živou. Tedy pokropí toho, kterýž se očišťuje od malomocenství, sedmkrát, a za čistého jej vyhlásí, i pusti vrabce živého na pole.“ (3. Mojžíšova 14:1-7)

Já věřím ve zmrtvýchvstání. Věřím ve fyzické zmrtvýchvstání v těle. Věřím, ve fyzický návrat Ježíše Krista v těle. Věřím, že Jeho Církev je nyní Jeho zástupcem na zemi. Věřím, že Církev je omyta krví Ježíše Krista. A Církev je naplněná Duchem svatým, zvěstuje svatost až do úplné krajnosti. Nemyslíte?

Premýšlím o tom, jak v Bibli, když byl někdo očištěn z malomocenství — oni vzali dvě hrdličky. Malomocenství v Bibli je předobrazem hříchu. Oni tehdy vzali dvě hrdličky a jednu z nich natrhli hlavu, obrátili ji vzhůru nohama, aby její krev kapala na její živou společnici, pak ji zanesli k oknu a pustili na svobodu — tu živou, a zatímco třepetala svými malými křídly, víte, ta krev z té mrtvé společnice skrápěla zemi, padala a stříkala na zem, volaje k Pánu: „Svatý, svatý, svatý je Pán, Bůh všemohoucí.“

Jak dokonalý předobraz pro církev. Jak Ježíš Kristus, když Bůh sestoupil na zem a zmanifestoval se v těle, přijal na sebe podobu hříšného těla, byl zabit, ukřižován na Golgotě, a ta krev mrtvého Společníka je uplatněna v Církvi, žijící nevěstě a ona přelétává na druhou stranu, mávaje svými křídly, a krev Ježíše Krista volá: „Svatý, svatý, svatý je Pán, Bůh všemohoucí“ — dokonalé očištění z malomocenství.

Neexistoval žádný lék proti malomocenství. Doposud nebyl nalezen. Pouze a jedině Bůh může vyléčit malomocenství. Lidé nevynalezli nic proti tomu, aby tomu pomohli. Ale to je předobraz hříchu. To začíná postupně, bez bolesti. Postupuje to dovnitř, nemáte o tom potuchy, než začnete umírat. Velké bílé skvrny se objevují na kůži po celém těle, odpadávají ruce a nohy, malomocenství tě prostě požírá. Ježíš byl jediným, který byl schopen uzdravit malomocenství. On je jediným dnes, jenž může toto malomocenství uzdravit.

„Protož vyšed satan od tváří Hospodinovy, ranil Joba nežitem nejhorším, od spodku nohy jeho až do vrchu hlavy jeho. Tak že vzal střepinu, aby se jí drbal, usadiv se v popele. I řekla jemu žena jeho: Ještě vždy trváš v své upřímnosti? Zlořeč Bohu a umři. Jízto řekl: Mluvíš, jako jedna z bláznivých mluvívá. Dobré-liž jen věci brátí budeme od Boha, zlých pak nebudeme přijímati? V tom ve všem nezhřešil Job rty svými.“
(Job 2:7-10)

Jednoho času, když jsem byl pastorem, kázal jsem asi půl roku o Jobovi. Došel jsem s ním k hromadě popela, na níž seděl, jak víte, obsypán vředy a kouskem hliněného střepu z hničku si škrábal vředy. A jedna paní mi řekla: „Bratře Branhame, sundáš někdy Joba z té hromady popela?“ Kázal jsem o tom už tři neděle, ale prostě jsem stavěl základ tohoto tématu.

On tam seděl. Byl prorokem. Božím pomazaným. A jediná věc, kterou ten člověk uměl, bylo setrvávat ve slově Božím. To bylo všechno. Někteří přišli a říkali: „Jobe, víš, že jsi jednal špatně. Pohleď, co se s tebou stalo. Každý se k tobě obrací zády. A pohleď, všichni tví přátelé a všichni ostatní odešli. Jediná věc, kterou můžeš dělat je — sedět tady na tom popelu a dívat se na to; jsi uboze vypadající nešťastník, pokrytý vředy a vším možným, co se na tobě objevilo. A pohleď na svůj stav.“ Leč Job tvrdil, že nezhřešil, protože přicházel Božím stanoveným způsobem — pod prolitou krví. A proto Bůh je zavázán vůči takovému člověku, který se takto postaví. On dovolil, aby se stal tím nejnuznějším člověkem. Dokonce jeho žena řekla: „Jobe, proč neproklínáš Boha, abys zemřel?“ Pomyslete na to, jeho vlastní žena se obrátila proti němu. Taktéž se někteří lidé obrátí proti nám a budou si myslet, že jsme směšní a podivní. Všichni Boží lidé jsou směšní a podivní pro tento svět. Jistěže jsou. „Vy jste však vyvolení lid, královské kněžstvo, přinášející oběti Bohu, ovoce vašich úst vzdávajíc slávu Jeho jménu.“ A proto vidíme, že dokonce jeho žena se postavila proti němu. Otočila se k němu zády a řekla: „Proč neproklínáš Boha a nezemřeš?“ Jinými slovy: „Vypadáš ohyzdně. Proč neproklínáš Boha, abys zemřel?“ On odpověděl: „Mluvíš jako bláznivá žena.“ Nuže, on ji vůbec nenazval hloupou; řekl, že ona mluvila, jakoby jí byla. Neřekl, že je hloupá.

Někdy vás kárám, sestry; já neříkám, že jste světské, ale někdy tak vypadáte. A tak netvrdím, že se chováte nemravně. Ale někdy se tak oblékáte, že to tak vypadá. Rozumíte? Nebudu o tom mluvit. Job řekl své ženě: „Mluvíš jako hloupá žena.“ Ó, Bůh je vždy věrný, jestliže přicházíme Božím stanoveným způsobem. Job řekl: „Já jsem vyznal své hříchy. Spálil jsem oběť.“ Toto přesně Bůh požadoval. On vzdával čest Bohu pod prolitou krví. A náhle Duch Boží sestoupil na proroka, zahřměl hrom, zablýsklo se, a on řekl: „Já vím, že můj Vykupitel žije. A v těch posledních dnech, ač by kůži mou červi zvrтали, však v těle mém uzřím Boha; já sám Jej uvidím.“ Vidíte — to bylo pod krví. Ostatní tam seděli, nemaje o tom potuchy. Ale Job stál pod krví, se Slovem, to bylo To, pod krví, se Slovem. Bez ohledu na to, jak hodně se stmívá, jdi prostě stále vpřed. Drž se Božího neměnného Slova!

„Pověděl jim také i podobenství, kterak by potřeby bylo vždycky se modliti a neoblevovati, řka: Byl jeden soudce v městě jednom, kterýž se Boha nebál, a člověka nestyděl. Byla pak vdova v témž městě. I přišla k němu, řkuci: Pomsti mne nad protivníkem mým. On pak dlouho nechtěl. Ale potom řekl sám sobě: Ač se Boha nebojím, ani člověka nestydím, však že mi pokoje nedá tato vdova, pomstím jí, aby naposledy příjduci, neuhaněla mne. I dí Pán: Slyšte, co praví ten soudce nepravý. A což by pak Bůh nepomstil vyvolených svých, volajících k němu dnem i nocí, ačkoli i prodlévá jim?“
(Lukáš 18:1-8)

Nuže, Bůh neočekává, že k Němu přijdeme s nějakou intelektuální řečí. Vzpomínám si, že jsem tak zkoušel mluvit, když jsem chtěl být spasen. Chtěl jsem Mu napsat dopis a umístit ho v lesích, (protože jsem věděl, že On prochází lesy) a říci Mu, že se za sebe stydím a nechci tak jednat. A tak jsem klekl k modlitbě a řekl jsem si: „Hm, a co dál? Jednou jsem viděl obrázek, jak lidé drželi ruce, asi takhle.“ Řekl jsem: „Pane Ježíši, přál bych si, abys tady na chvíli přišel. Chci s Tebou na chvíli mluvit. Já teď poslouchám.“ Nikdo neodpovídal. A tak jsem si řekl: „Dělal jsem to špatně.“ V pořádku, možná to mám dělat takto. Začal jsem: „Pane Ježíši, nechtěl bys přijít a pomoci mi? Jsem hříšník. Chci s Tebou na chvíli hovořit.“ Nikdo nepřišel. Sepjal jsem ruce a řekl: „Pane Ježíši, mohl bys přijít? Slyšel jsem, jak lidé říkali: „Bůh ke mně promluvil.““ Řekl jsem: „Pane Ježíši, nechtěl bys sem přijít? Chci si s Tebou promluvit.“ Samozřejmě, že pak přišel na scénu ďábel. Vždy to tak dělá. Říká ti, že tě bolí kolena. „Není třeba prosit.“ Rozumíte? „Nech to na zítra večer.“ On je vždy nablízku, když není člověk hotov. Ale vždy to využij ve svůj prospěch. Využij to. On mi řekl: „Víš co? Tobě je už devatenáct či dvacet let.“ Řekl: „Je ti už dvacet. Příliš dlouho jsi čekal.“

Řekl jsem: „Ó, Bože, čekal jsem příliš dlouho. Pane, i když mě neposloucháš, já ti to stejně všechno řeknu. Vždycky jsem to chtěl udělat.“ Ó, bratře, to Jej přivedlo na scénu. Rozumíte? Co to bylo? Volal jsem. Zavolal jsem jednoduše: „Pane, Ježíši, Ty jsi mi to slíbil, Pane.“ On přišel na scénu. To je správný způsob, jak Jej přivést na scénu. Ty jsi prostě dítě. Křič a volej o to. Nemluv: „Většina těch nebo oněch,“ a některé z těch velkých sepsaných modliteb, které jsi praktikoval hodinu nebo dvě. To ti nic neprospěje. Lidé říkají: „Odříkej za mě modlitbu.“ Já jsem řekl: „Já to nechci.“ Můžeš se za mě modlit, ale neodříkávej modlitbu. V žádném případě. Ne; prostě když se modlíš, modli se za mne. Dobrá. Volej za své potřeby. To je Bohem připravená cesta. Copak to Ježíš nevysvětlil, když mluvil o nespravedlivém soudci a o té ženě, která volala dnem i nocí? O co více dá nebeský Otec Ducha svatého těm, jež o Něj dnem i nocí s prosbou volají? Hledejte. Hledejte stále dál. Klepejte. Stále klepejte. Klepejte tak dlouho, až otevře. Buďte v tom vytrvalí. Volejte tak dlouho, až se zaslíbené Slovo potvrdí. Tehdy to obdržíte. Nemusíte se už o to více starat. Vidíte, že to Bible slibuje, a tak stůjte za tím, volajíc tak dlouho, až to obdržíte.

„Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi po smrti dvou synů Aronových, kteřížto, když předstoupili před Hospodina, zemřeli. A řekl Hospodin Mojžíšovi: Mluv Aronovi bratru svému, ať nevchází každého času do svatyně za oponou před slitovnicí, kteráž jest na truhle, aby neumřel; nebo já v oblaci ukáži se nad slitovnicí.“

(3. Mojžíšova 16:1, 2)

Zidé nedovedou pochopit, jak by mohl Bůh projevit milosrdenství k takovým hříšníkům a pošpiněným lidem, jako jsme my. Ale oni nemohli spatřit Toho, jenž projevoval milosrdenství, protože On byl ukrytý. On byl ukryt za slitovnicí v tom nejsvatějším místě svatyně, za zavěšenými jezevčími kůžemi zakrývajícími Jeho.

Jestliže nějaký člověk předtím vešel za tu oponu, znamenalo to okamžitou smrt. Amen. Ó, tady z toho za chvíli obdržíme lekci, rozumíte, pokud to můžete přijmout. Vejít za ty kůže, dokonce jeden z knězových synů to jednou zkoušel a zemřel. Nevcházet za oponu! A proč? Tam nebylo ještě vykoupení. Bylo to teprve potenciálně a všechno potenciálně ještě není tou skutečnou věcí. Rozumíte? Bylo to vykoupení, ale pouze potenciálně. Hřích byl přikrytý, ale ne odpuštěný. „Odpuštěný“ znamená „odloučený a zahozený“. Krev ovcí a kozlů to nemohla vykonat, a tak Jahve byl ukryt za oponou. Nuže, kdyby někdo chtěl vejít za oponu, tam kde On byl ukrytý, padl by mrtvý, že tam chtěl vejít.

Avšak od Letnic, od ukřižování, kdy ta opona byla roztržená od shora dolů — pro tamtu generaci. Ježíš byl zahaleným Bohem. A když zemřel na Golgotě, Bůh seslal oheň, blesk, a roztrhl tu oponu od shora dolů, takže celá slitovnice byla zřetelně viditelná. Ale oni byli zaslepení, aby to mohli vidět. Jak zde Mojžíš řekl — Pavel řekl, když četl Mojžíše: „Protože až dodnes, když čten bývá Mojžíš, zástěra je položena na jejich srdcích.“ Ó, bratře, sestro, to právě udělali Židé, když ta opona byla roztržená a postavila Boha do jasného zorného pole, visícího na kříži. On byl zřetelně viděn, ale oni to nemohli spatřit.

Copak je možné, že pohané narazili na stejnou věc? Když oni měli církevní věky Syna Božího, a když v dnešní době ta opona denominací a organizací, ta opona tradicí, kterou máme od dob vylití Ducha svatého — když opona tradicí církve byla roztržena, lidé říkají takové věci: „Dny zázraků jsou ty tam,“ a všechny ty věci, a Bůh z toho sejmul tu oponu a postavil to do jasného zorného pole, a lidé jsou schopni ukřižovat to znovu.

„A všed, bral se přes Jericho. A aj, muž, jménem Zacheus, a ten byl hejtman nad celnými, a byl bohatý. I žádostiv byl viděti Ježíše, kdo by byl; a nemohl pro zástup, nebo postavy malé byl. A předběh napřed, vstoupil na strom planého fiku, aby jej viděl; nebo tudy měl jíti. A když přišel k tomu místu, pohleděv vzhůru Ježíš, uzřel jej, i řekl jemu: Zachee, spěšně sstup dolů, nebo dnes v domu tvém musím zůstat. I sstoupil rychle, a přijal jej radostně. A viděvše to všickni, reptali, řkouce: K člověku hříšnému se obrátil. Stojte pak Zacheus, řekl Pánu: Aj, polovici statku svého, Pane, dávám chudým, a oklamal-li jsem v čem koho, navracuji to čtverásob. I dí jemu Ježíš: Dnes spasení stalo se domu tomuto, proto že i on jest syn Abrahamův. Nebo přišel Syn člověka, aby hledal a spasil, což bylo zahynulo.“

(Lukáš 19:1-10)

Když bývalý prezident Roosevelt přijel do malého města, (moje město je pro něj příliš malé), ale když on přijel do New Albany, nacházejícího se kousek níže pod naším městem — (myslím, že my máme asi jedenadvacet tisíc a oni mají kolem sedmadvaceti tisíc obyvatel) — a on se tam zastavil na své volební kampani, ó, přátelé, sjeli se všichni z okolí, aby viděli pana Roosevelta. No, a já jsem byl takový, jako Zacheus, byl jsem příliš malý. A tak abych mohl vidět přes ten zástup, vylezl jsem na vyvýšené místo.

A ten vlak zastavil blízko řeky. A on stál na pódiu v zadní části vlaku, aby pronesl krátký projev. Zaparkoval jsem auto poblíž nějaké kůlny a vylezl na ni, abych něco viděl. Pomyslel jsem si: „Hm, víš, nikdo neví, že jsi tady a pravděpodobně ani pan Roosevelt to neví.“ Ale na tom vůbec nezáleží.

Přesto chci žít tak, aby když Ježíš přijde, aby mi mohl říci tak jak Zacheovi: „Nu, slez dolů z té kůlny.“ Jsem si jist, že to všichni takto cítíme. Je to tak? Nedávno, jeden bratr, jenž obvykle býval se mnou a pořádal moje kampaně — bratr Baxter — on právě tady v Chicagu již mnohokrát kázal. On promlouval, když bývalý král Jiří s královnou přijel do Vancouveru. Bylo to předtím, než byl král uzdraven. Měl žaludeční vředy a také roztroušenou sklerózu a jen stěží se mohl postavit. Ale majíc královskou krev, když projížděl ulicemi, seděl tak, jak by ho nic netrápilo. A pan Baxter řekl, že tam prostě stál a plakal, protože tam projížděl jeho král s královnou. Pomyslel jsem si: „Ó, jestliže to způsobilo, že se Kanadan takto cítil kvůli zemskému králi a královně, jaké to bude, když přijde Ježíš?“ Přátelé, když Jej uvidím, když Jej budeme korunovat jako Krále králů a Pána pánů, a uslyším všechny ty výkřiky „Hosana“ — když všichni vykoupení ze všech věků budou stát na této zemi, zpívají písně chvály o vykoupení! A kolem země bude stát kruh andělů se skloněnými hlavami, protože nebudou vědět, o čem mluvíme. Oni nebyli vykoupeni — oni nikdy nepadli. Ale my, kteří jsme byli padlou Adamovou rasou, my jsme potřebovali vykoupení. A právě proto můžeme zpívat o tom, co to znamená být vykoupen. On nás vykoupil Bohu svojí krví.

„Poučte mne, a budu mlčeti, a v čem bych bloudil, poslužte mi k srozumění. Ó, jak jsou pronikavé řeči upřímné! Ale co vzdělá obviňování vaše?“ (Job 6:24, 25)

Jel jsem autem pro bratra Boze. Zapnul jsem rádio. Rád poslouchám bratra Neumse; je to dobrý kazatel. Jel jsem tam, abych si ho poslechl. A když jsem tam jel, ó běda, on očemil Boží uzdravování, řekl, že je to fanatismus a z ďábla a všechno možné. A řekl: „Například bratři Bosworthové“ — řekl — „byl jsem s nimi, když byli v rozkvětu svého věku, když byli mladými muži, prostě mládenci.“ A řekl: „Oni oba zemřeli v mládeneckém věku.“ Řekl: „Kdyby na Božím uzdravování něco bylo, co s tím?“

Pomyslel jsem si: „Ó, můj drahý bratře Neumsi.“ On řekl: „Aimee McPhersonová zemřela jako dívka, prostě mladé děvče.“ Vždyť když Aimee zemřela, byla starou ženou.

Pomyslel jsem si: „Ó, můj drahý.“ Jel jsem a přemýšlel: „Vím, že se velice mýlil.“ A tak jsem se tam vydal — do letištní budovy — a vešel jsem dovnitř. Zavolaal jsem mu. Řekl jsem: „Bratře, Neumsi?“ Odpověděl: „Ano.“

Řekl jsem: „Jsem bratr Branham.“

Zeptal se: „Co si přeješ?“

A já jsem řekl: „Bratře Neumsi, dnes ráno jsi udělal malou chybu, která ti uškodí, jestli si nebudeš dávat pozor, bratře. Věřím, že ty bys pro mne udělal totéž. Ale ty jsi mluvil a řekl jsi: „Bratři Bosworthové zemřeli, když byli ještě mladí.““ On odpověděl: „To je pravda.“

A dále jsem řekl: „Bratře Neumsi, Bob Bosworth je nyní v Detroitu a pořádá tam shromáždění. A F. F. Bosworth, bratr Fred Bosworth, je mým manažerem. Má téměř osmdesát let. V současné době je v Miami. Bratře Neumsi, před dvěma léty jsme měli společně, právě tady v Louisville, evangelizační shromáždění, na něž přišly tisíce lidí a poslouchali bratra Boswortha. Jeho fotografie se šíří mezi tisíci lidmi zdejšího kraje a okolí, a také jeho články, a tak dále. On dnes žije a těší se nejlepšímu zdraví. Je silným mužem, ve věku téměř osmdesáti let a stále hlásá evangelium — právě jsme se spolu vrátili z Afriky.“ A dodal jsem: „To je pravda.“

„Bratře Neumsi“ — řekl jsem — „věřím, že bys pro mne udělal totéž. Pohled, máš tady velké evangelizační poselství, které je vysíláno v rozhlasu a poslouchá tě hodně lidí. A bratře Neumsi, oni to vědí, poslouchají tě tisíce lidí, kteří znají rovněž bratra Boswortha.“ Řekl jsem: „Výpovědí, jako je tato, si zruinuješ svoji službu a my jsme bratři. Neměl bys to dělat.“ Odpověděl: „Dám to do pořádku.“

Tedy, vidíte, že není třeba válčení. Bůh se stará o všechny věci. Rozumíte? Nedělejte to. Prostě je milujte. Oplácejte zlo dobrem po celou dobu. Copak to není správné? Jestli někdo mluví o tobě dobře, je to dobré a buď za to vděčný. Jestli o tobě někdo mluví špatně, žehnej mu i přesto. Jistě. To je správné. Bůh se o zbytek postará. On je tím Jediným. Není tomu tak? On je tím Jediným. A tak či onak, všichni se budeme muset před Ním zodpovídat.

„Neučiniš nepravě v soudu. Nepřijmeš osoby chudého, aniž šanovati budeš osoby bohatého; spravedlivě souditi budeš bližního svého.“ (3. Mojžíšova 19:15)

n nebere ohled na osobu; On respektuje víru. Bůh pocítí pouze víru. Dokonce tvé spasení není někdy dostačující pro tvé uzdravení. Nemáš žádné zásluhy ve věci svého spasení — nejsi tím uzdraven; jsi uzdraven díky tvé víře. Rozumíš?

Viděl jsem křesťany přicházet na pódium, čestné křesťany a oni nebyli uzdraveni. A vidím přicházet na pódium prostitutku a ona je uzdravena. Rozumíte? Protože křesťan byl už na mnoha místech, stal se pochybovačný, a tak trochu přemýšlí: „Přemýšlím, jestli dny zázraků už nejsou minulostí?“ A odchází, aniž by byl uzdraven. A ubohá, stará prostitutka přichází na pódium, ví, že je vinná, odsouzená před Bohem, a tam odevzdává své srdce Kristu a je v tu chvíli uzdravena a prostě odchází. A tak to závisí na tvé víře.

Nahlédněme do Ježíšovy doby, jak farizeové a saduceové — oni procházeli okolo a pochybovali. A ty ženy ulice, a tak dále v té době rovněž žebračky, a jiní bývali uzdraveni, zatímco mnoho jiných nebylo uzdraveno. Rozumíte? Záviselo to na jejich víře.

Já se modlím za lidi a oni odcházejí. A pokud věří, jsou uzdraveni. Jestli ta modlitba je přinášena za danou osobu a pokud oni tomu věří, pak andělé Boží budou bdít nad tou osobou. A oni musí být uzdraveni, možná ne v té chvíli, možná ne v tom týdnu, možná ne toho měsíce. Může to trvat šest týdnů. Ale oni se uzdraví. Oni se musí uzdravit.

Přátelé, nejmenší počet uzdravených, jaký jsem kdykoliv měl na některé z mých bohoslužeb, v přepočtu na modlitební lístky, bylo sedmdesát procent z těch, za něž jsem se modlil. Největší procento bylo ve Winnipegu, v Kanadě. Devadesát osm procent z těch, za které jsem se modlil, bylo uzdraveno. Devadesát osm procent! Není tomu déle, jak pět či čtyři měsíce. A oni jsou teď zdraví.

Někteří poslali svá svědectví, že jsou v současné době zdraví. A během bohoslužeb ve Vancouveru mi můj sekretář telefonoval, když jsem byl v Ashlandu, řekl: „Bratře Branhame, myslím, že to bude sto procent, podle toho, jak přicházejí svědectví v porovnání s modlitebními lístky, jež jsme rozdali.“ Sto procent, doufám, že se tak stalo.

Nuže, jestliže Bůh mohl uzdravit tyto lidi v Kanadě na základě jejich víry, tak Bůh miluje Američany zrovna tak jako Kanadany. Souhlasí to? On nedělá rozdíly mezi lidmi. On uzdraví i tebe, pokud tomu budeš jenom věřit. Ale On tě nemůže uzdravit, pokud nevěříš. Ty musíš věřit, že On tě uzdraví.

„Řekl pak jim: Kterak praví Krista býti synem Davidovým? A sám David praví v knize žalmů: Řekl Pán Pánu mému: Sed' na pravici mé. Ažť položí nepřátely tvé v podnož noh tvých? Poněvadž David jej Pánem nazývá, i kterakž syn jeho jest?“

(Lukáš 20:41–44)

Být narozen z Ducha svatého, znamená věřit a zachovávat se v Duchu, to znamená rozumět a věřit celým srdcem, že Ježíš je Kristem a (Bible) je Jeho Slovem a že žádná jiná slova nemohou být do něho přidána nebo z něho odebrána, protože jinak by tvé jméno bylo odstraněno z Knihy života. Fííí! To bylo opravdu silné. Jestliže do toho jednu věc dodáš podle své tradice nebo z toho jednu věc ubereš, nuže, sám Kristus řekl: „Tvé jméno bude vymazáno z Knihy života.“ A tak mi teď najděte organizaci nebo denominaci v Bibli. Utečte od toho. V pořádku.

Nehledte teď na to, o koho jde. Denominační nauka je v rozporu s Bibli. Ano. „Znovuzrozený“ znamená narozen shora. Tehdy jsme činní ve věcech, jež jsou shora. Ó, přátelé. Protože to je On sám konající ve svém Slově skrze tebe — jeho větev spojená s Vinným kmenem.

Proto také Ježíš řekl: „Jestliže nedělám skutky svého Otce, pak mi nevěřte.“ Ó, jistě. On řekl: „Nikdo nevstoupil do nebe, jen ten, kdo sestoupil z nebe.“ Sledujte, jak On tady Nikodéma usměřňuje. Víte, oni si mysleli, že když je člověkem, nemůže být Bohem. A tam On řekl: „Nikdo nevstoupil do nebe, jen ten, kdo sestoupil z nebe, totiž Syn člověka, který je nyní v nebi.“ To bylo na něj trochu moc. Jak by mohl On, Syn člověka, jenž sestoupil z nebe, být tím stejným, který vstoupil do nebe a rovněž tímtéž, jenž stál na střeše toho domu a hovořil s Nikodémem, a současně být v nebi? No, z toho nám musí být jasné, že to byl Bůh. On je Všudypřítomný, všude. Rozumíte? Jenže Nikodém, jsouce ve svých tradicích, to nevěděl. Nebyl duchovního smýšlení. Lidská mysl to nedokáže pochopit.

On řekl: „Za koho mne, Syna člověka, považují?“

Někdo řekl: „On je syn Davidův.“

On se zeptal: „A tak proč David, jsouce v Duchu, nazval Jej Pánem, říkáje: „Pán řekl mému Pánu: Sed' po mé pravici, dokud nepoložím tvé nepřátelé za podnož tvých nohou?““ Jak On může být zároveň Kořenem, tak i větví Davidovou? On byl před Davidem, byl v Davidovi i po Davidovi. Rozumíte? On je Kořenem i větví Davidovou. Bible to říká: zároveň Kořenem i větví Davidovou. A tak jak by On mohl být svým Synem? Jak by mohl být svým Pánem? Bible říká: „Od té doby se už Jej neptali na nic.“ Myslím si, že to byla rovněž dobrá věc.

„A pohleděv, uzřel bohaté, kteříž metali dary své do pokladnice. Uzřel pak i jednu vdovu chudičkou, ona uvrhla tam dva šarty. I řekl: V pravdě pravím vám, že vdova tato chudá více než všickni uvrhla. Nebo všickni tito z toho, což jim zbývalo, dali dary Bohu, tato pak z své chudoby všecku živnost svou, kterouž měla uvrhla.“

(Lukáš 21:1-4)

Myslím, že to byl Gypsy Smith, jenž jednou řekl, že největší oběť, kterou kdy dostal, kromě spasení, byla oběť lásky, jež mu vybrali všichni posluchači. A oni to udělali z hloubi svých srdcí. Mnoho z těchto lidí je už dnes večer ve Slávě a tam obdrželi svou odměnu za to, že pomohli tomu znamenitému muži Božímu. A on řekl jednu pozoruhodnou věc. Když onoho večera opouštěl posluchače. Vzadu za oponou stála malá dívka v roztrhaném oděvu a ve své dlani držela malý zabalený dárek. Řekla: „Pane Smithe, to je všechno, co mám, ale je to moje oběť lásky pro vás.“ A když pak vyšel ven, rozbalil to, bylo to lízátko, z něhož už bylo trochu ulízáno. Ale tak se stalo, že to bylo všechno, co měla a dala mu to.

Vždycky mluvil o tom, jak se ho to dotklo. To je pravda, to bylo všechno, co ona měla. Víte, Ten sám, který tenkrát pozoroval vdovu, která vhodila jako desátek dva groše, viděl rovněž to lízátko. Věříte tomu? Samozřejmě, že viděl, On vidí všechno. Bez ohledu na to, jak nicotně to vypadá, Ježíš řekl: „Copak se dva vrabečci neprodávají za čtvrt pence?“ Čtvrták, to je jedna čtvrtina pence. Dva vrabečci — čtvrt pence — čtvrták; za něj bylo možno koupit dva vrabečky, jak je to nicotné. A řekl: „Ani jeden z nich, žádný vrabeček nemůže spadnout na zem, aniž by o tom Otec nevěděl.“ On ví všechno. Je to tak? A tak, copak to není nádherné, že stačí jen svá srdce předložit Jemu?

„A vzav chléb, a díky činiv, lámal a dal jim, řka: To jest tělo mé, kteréž se za vás dává. To číňte na mou památku. Takž i kalich, když bylo po večeři, řka: Tento kalich jest ta nová smlouva v mé krvi, kteráž se za vás vylévá.“ (Lukáš 22:19, 20)

chtěl bych to říci během Večeře Páně. Nuže, je to veliký kamen úrazu, důvod, proč se dnešní Katolická církev a Protestantská církev nemůžou spolu sjednotit, je to právě tato věc. Katolík to přijímá jako mši a doufá, že díky jistým zásluhám, legalistickým, které vykonal, a dodržení těchto nařízení, mu budou jeho hříchy odpuštěny. Protestant přijímá Večeři Páně s díkuvzdáním, že jeho hříchy jsou odpuštěny, protože uposlechl příkázání.

Tedy, katolík tvrdí, že chléb je doslovným tělem a používá místo Písma z Korintských — zde z 1. epištoly Korintským 11. Ježíš řekl: „Vezměte, jezte, toto je mé tělo.“ Protestant tvrdí, že to reprezentuje tělo. Katolík tvrdí, že to je tělo a knězi byla dána Boží moc, aby proměnil oplatek v doslovné Kristovo tělo.

Tedy, pokud si všimnete, Kristovo tělo ještě nebylo obětováno, když On řekl: „To je mé tělo.“ On rozlámал chléb a řekl: „Vezměte, jezte, toto je mé tělo.“ Jeho tělo ještě nebylo zlomeno. A tak jejich vlastní místo Písma, jejich vlastní věc, kterou používají, přináší odsouzení jejich vlastní doktríny. Rozumíte? Ježíš vzal chléb, rozlámал ho a podal jim ho, říká: „To je mé tělo; vezměte a jezte.“ A přitom tam stál ve svém těle. Ono ještě nebylo zlomeno. Nicméně, Písma nemohou lhát, zůstávají jasná po celou dobu. A tak my v to věříme.

A věříme, když se spolu scházíme, On řekl: „Čekajte jedni na druhé.“ Jinými slovy: „Počkejte jeden na druhého.“ Slovo „očekávat“ znamená „čekat“. Čekajte jedni na druhé. V současné době jsme si zvykli, že bereme toto místo Písma tímto způsobem: Když přijímáme Večeři Páně, prostě skloníme hlavy a shromáždění se modlí za nás pastory a my pastoři se modlíme za shromážděné. A tímto způsobem vlastně očekáváme jedni na druhé, vzájemně si sloužíme modlitbou.

Vy se modlíte: „Bože, odpusť mému pastorovi. Jestliže je něco nedobrého v jeho životě, co udělal, odpusť mu. Odpusť všem. Oni to nechtěli udělat.“

A to děláme my — pastoři se modlí za shromážděné: „Bože, to je malé stádečko, které jsi nám dal, abychom nad nimi bděli. Pokud je něco nedobrého v jejich životech, vezmi to od nich, Otče, abychom mohli stát všichni pospolu a mít společnost okolo stolu Páně, vedouce, že zde přicházíme dodržovat příkaz Boha a přijímáme Večeři Páně.“ Myslím si, že to je milý čas společnosti.

„Proč si jen z života vyvedl mne? Ó, bych byl zahynul, aby mne bylo ani oko nevidělo. A abych byl, jako by mne nikdy nebylo, z života do hrobu abych byl vnesen.“
(Job 10:18, 19)

Za dávných časů žil člověk jménem Job, byl to jeden z nejstarších proroků Bible. Byl velkým člověkem. Miloval Pána. A udělal všechno, jak nejlépe uměl. A satan zatoužil přesít Joba. A tak se ho Bůh zeptal: „Odkud jdeš, satane?“

„Ó, toulal jsem se zemí sem a tam.“

Bůh řekl: „Všiml sis mého služebníka Joba? Na zemi mu není rovného. Je to dokonalý muž.“

„Ó“ — odpověděl satan — „jistě. Ty jsi mu dal vše, děláš pro něj všechno. A jistě, on je velkým člověkem, ale přenechej mi ho na chvíli. Já způsobím, že bude zpívat jinak. Způsobím, že Ti bude zlořečit do očí.“

Bůh řekl: „To se ti nepodaří.“ Taková je Jeho důvěra ve věřícího. Proč? On je nekonečný; On je věčný. On zná konec před začátkem. On věděl, že to satan nedokáže, protože On je Slovem. Věděl, jak se Job zachová. Způsobil, že Joba pokryly vředy, zabil jeho děti, vzal mu všechno, co měl, zdraví bylo pryč. Dokonce když přišli jeho těšitelé, nemohli udělat nic, jen jej obviňovali, že je skrytým hříšníkem. A starý Job se dostal do takového stavu, až byl velmi zoufalý. Musíš se ocitnout nejdříve v zoufalství. Musíš se dostat do takového bodu, kdy jsi v koncích. Job se nacházel v koncích, když řekl: „Ať je proklet den, v němž jsem se narodil. Ať ani slunce nesvítlí a měsíc nevydá v noci svého svitu. Kéž by mé jméno nebylo nikdy vysloveno.“ A v tomto zoufalství přišel Ježíš. Pohleděl na zem a řekl: „Vidím, že květ umírá, ale na jaře se znovu rozvíjí. Jestliže strom spadne, začne znovu růst, jen co pocítí vláhu. On věděl, že rostlinný život znovu vyraší.“ Ale řekl: „Člověk ulehá a odevzdává ducha. Kde on je?“ (Uvědomoval si, že je starý.) Řekl: „Jeho synové přicházejí nad ním truchlit a on o tom neví. Ó, kdybys mě v hrobě schoval a skryl mne na tajemném místě, dokud nebude odvrácen hněv Tvůj. Urči mi mé dny a vytyč můj čas.“ A mluvil tímto způsobem dál. A ve svém zoufalství byl u konce sil. Co se stane? Listí ožívá a znovu se objevuje na stromech. Květy znovu rozkvetou. Všechno jiné znovu vzejde. Ale člověk ulehá a odevzdává svého ducha. On byl v zoufalé situaci. Nevěděl, co se mu může stát, jemu v jeho věku. A když tak učinil, tehdy přišel Ježíš. Bůh nasměroval jeho hlavu k nebi a on spatřil Ježíše, přicházejícího v posledních dnech. To byla nejtemnější hodina, kdy jeho žena řekla: „Proklej Boha a zemř.“ Tehdy řekl: „Ženo, mluvíš jako nějaká pošetilá žena. Pán dal, Pán vzal. Ať je požehnáno jméno Páně.“ Dokonce jeho žena se od něj odvrátila. Jeho církev se odvrátila, všichni se od něj odvrátili. V této temné hodině, kdy už neviděl, jak by se z toho mohl dostat, hle, přišel Ježíš. Tehdy zavola: „Já vím, že můj Vykupitel žije a v posledních dnech stane na zemi. A ač by kůži mou i tělo červi zvtali, já však ve svém těle uzřím Boha, já Jej uvidím.“ V té nejtemnější hodině přišel Ježíš.

„Muži pak ti, kteříž drželi Ježíše, posmívali se jemu, tepouce ho. A zakrývajíce ho, bili jej v tvář, a tázali se ho, řkouce: Prorokuj, kdo jest, kterýž tebe udeřil? A jiného mnoho, rouhajíce se, mluvili proti němu.“
(Lukáš 22:63–65)

Tuže, oni prosili Ježíše o znamení a On jim řekl: „Hříšné a cizoložné pokolení hledá znamení.“ A teď — já vím, že existuje výklad, že měl na mysli konkrétně je. To je pravda. Ale já v tom budu pokračovat, ačkoliv to má složitý význam.

Ve které době jsme měli hříšnější a cizoložnější generaci, než je ta současná? Podlá a cizoložná generace! Když člověk vyjde na ulici, oni se tě zeptají: „Ty jsi Božím uzdravovatelem?“

„Ne, je jím Kristus.“

„Dobrá, jestli jsi tedy uzdravovatelem nebo věříš a tvrdíš, že jím jsi, znám tady jednoho člověka, který je nemocný. Půjď a uzdrav ho. Já vím, že jsi mluvil, že jsi křísil mrtvé; jeden člověk zemřel a ty jsi jej vzkřísil. Máme tady plný hřbitov mrtvých, dokaž nám to.“

Zapamatujte si: Je to tentýž starý ďábel, jenž řekl: „Jsi-li Boží Syn, rozkaž tomuto kamení, ať se promění v chléb.“

Je to tentýž starý ďábel, který převázal onoho rána hadrem oči našemu Pánu, zavázali Mu oči a vzali hůl, ti opilí povykující žoldnéři, bili Ho tou holí po hlavě, a pak si ji podávali a říkali: „Dověděli jsme se, že znáš tajemství srdcí. Dověděli jsme se, že jsi prorok. Jestliže jsi tedy prorok, prorokuj a řekni nám, kdo tě udeřil. Pak tomu uvěříme.“ Vidíte, to je tentýž starý ďábel. Rozumíte? Bůh nikomu nedělá klauna.

Je to tentýž starý ďábel, který řekl: „Sejdi z kříže. Dovol, abychom spatřili, jak děláš nějaký zázrak.“ Ten ďábel žije i dnes.

A Ježíš řekl, že ta podlá, chatrná, cizoložná generace, bude hledat znamení a nedostane ho. Protože jak Jonáš byl v břiše veliké ryby tři dny a tři noci, tak bude Syn člověka v srdci země. A tak o jakém znamení On mluvil? O znamení zmrtvýchvstání. Bible to všechno přetrvávala — obstála po dobu dvou tisíc let kázání evangelia — dva tisíce let kritizování. A dnes večer je Ježíš Kristus uprostřed nás v moci svého zmrtvýchvstání, činící tytéž věci, které činil, když byl tady na zemi. To je ta chatrná a cizoložná generace.

„Sečteš také sobě sedm téhodnů let, totiž sedmkrát sedm let, tak aby čas sedmi téhodnů let učinil tobě čtyřiceti devět let. Tedy dáš troubiti trubou veselé všudy sedmého měsíce v desátý den; v den očistování dáš troubiti trubou po vší zemi vaší. I posvětíte léta padesátého, a vyhlásíte svobodu v zemi té všechněm obyvatelům jejím. Léto milostivé toto míti budete, abyste se navrátili jeden každý k statku svému, a jeden každý k čeledi své zase přijde. Ten rok milostivý padesátého léta míti budete; nebudete sít, ani žítí toho, což by samo od sebe vzrostlo, ani sbíratí vína opuštěných vinic léta toho. Nebo milostivé léto jest, protože za svaté je míti budete; ze všelikého pole jísti budete úrody jeho. Toho léta milostivého navrátí se jeden každý k statku svému. Když nějakou věc prodáš bližnímu svému, aneb koupíš něco od bližního svého, nikoli neutiskujete jeden druhého.“ (3. Mojžíšova 25:8-14)

T odívejte, ve Starém zákoně, kde byl otrok v otroctví. On byl koupen za jistou cenu. Musel sloužit svému pánovi až do jubilejního roku. A když nastal rok milosti, zazněla trouba.

A když otrok pracoval na poli, on a jeho děti a jeho žena, všichni očekávali dne, kdy se budou moci vrátit do staré vlasti. Těžce pracovali na poli, dozorce je bil a zacházeli s nimi jednou tak, podruhé onak. A pak, když kněz oznamující milostivé léto procházel okolo, troubil na troubě — kněz troubil na troubě, a ten otrok, když uslyšel troubu, mohl odložit motyku, mohl zanechat veškeré práce, pohledět dozorcí do očí a říci: „Nemůžeš mě už ani jednou uhit. Jsem svobodný.“ V tu chvíli se otočil a šel domů. Proč? Tam zněl zvuk milostivého roku, který oni uslyšeli.

A takové je Evangelium, oznamující milostivé léto, že jsi zproštěn hříchu. Jsi osvobozen od všech nečistých zlovyků a jiných věcí, jenž ti nabízí tento svět pod rouškou náboženství, uprostřed protestantů i katolíků — pod znamením šelmy. To souhlasí. Jsi svobodný.

Nemusíš být otrokem. Ale když to ten člověk nepřijal, byl pak přiveden do svatyně k oltářnímu sloupu a bylo na něm učiněno znamení, propíchnutím jeho ucha. A byl sluhou svého pána do konce svého života.

A ty odmítajíc přijetí Světla evangelia, když je hlášáno v moci Ducha svatého na základě Bible, můžeš zapečetit sám sebe do své věčné konečné cílové stanice.

„Jestliže by pak zbohatl přichozí aneb host, kterýž bydlí s tebou, a bratr tvůj přišel by na chudobu při něm, tak že by se prodal přichozímu aneb hosti tvému, aneb obyvateli, kterýž jest z čeledi cizí, když by se tedy prodal, může zase vyplacen býti. Někdo z bratrů jeho vyplatí ho. Budto strýc jeho, aneb syn strýce jeho vyplatí jej, aneb někdo z přátel krevních jeho, z rodiny jeho, vyplatí ho; aneb jestli potom sám bude moci s to býti, vyplatí se. I počte se s tím, kterýž ho koupil, od léta, v kterémž se jemu prodal, až do léta milostivého, aby peníze, za něž jest prodán, byly vedle počtu let; a jakožto s nájemníkem, tak se s ním stane.“

(3. Mojžíšova 25:47–50)

Tuže, tady máme nádherný předobraz. Za prvé: Vykupitel, někdo, kdo mohl vykoupit ztracenou pozůstalost v Izraeli (vy kazatelé o tom víte), ten člověk musel být především příbuzný. Musel být blízkým příbuzným, ne vzdáleným, ale blízkým příbuzným. A jak se vůbec Bůh mohl stát blízkým příbuzným? Když se sám Bůh stal tělem a přebýval mezi námi, stal se Příbuzným lidské rasy. To souhlasí. Jedině takovým způsobem se jím mohl stát. Když se sám Bůh stal tělem mezi námi, On se nestal Příbuzným andělů, ale lidským osobám. On nikdy nepřišel v podobě anděla, ale pokořil sám sebe, svlékl ze sebe všechnu svoji nebeskou slávu a sestoupil na zem a stal se Příbuzným člověka, aby vyplnil právo týkající se příbuzenského vykoupení. Ó, jak drahocennou lásku měl Otec k padlé Adamově rase! On dal svého jediného Syna, aby trpěl a vykoupil nás díky své milosti. To je On, blízký Příbuzný, Bůh, který se stal tělem a přebýval mezi námi; stal se Příbuzným lidské osobě; Příbuzným.

Za druhé: On musí být finančně schopen to udělat. A kdo by mohl být více finančně způsobit? Jaký dluh mohl být zaplacen? Vždyť Bůh je vlastníkem celého vesmíru, jenž existuje a celého kosmického prostoru i veškerého času a všeho jiného; On byl finančně schopen. Haleluja! Ale pokud byl ve formě Ducha, nemohl to udělat, protože byl Duchem a člověk byl člověkem. A tak ten Duch se stal tělem a pobýval mezi námi, aby se stal našim Příbuzným, aby nás vykoupil. Rozumíte tomu?

Všimněte si, dnes večer je před vámi prostřeno srdečné přijetí. Když Bůh svléká samého sebe, vychází z paláců ze slonové kosti a bere na sebe formu hříšného těla, aby sám sebe pokořil a sestoupil na zemi a stal se Příbuzným toho nejchudobnějšího žebračka, který je dnes večer na světě, aby se stal jeho Příbuzným — sám Jahve se stal Příbuzným žebračka. „Lišky mají doupata, ptáčky hnízda, ale Syn člověka neměl místo, kde by položil svoji hlavu.“ Narodil se ve žlabu, byl ovinut hadrem z jařma, a přesto to byl Kníže slávy, Jitřenka z výsosti. Pokořil se, ponížil se, sestoupil na zem, aby se stal Příbuzným hříšníka, lidé, přemýšlejte o tom. Jak můžete odvrhnout takovou jedinečnou lásku?

„Tedy on řekl jim: Ó nesmyslní a zpozdilí srdcem k věření všemu tomu, což mluvili proroci. Zdalíž nemusil těch věcí trpět Kristus a jít v slávu svou? A počav od Mojžíše a všech proroků, vykládal jim všechna ta písma, kteráž o něm byla.“

(Lukáš 24:25-27)

Nuže, On možná řekl: „Kleofáš a ty přáteli, copak Mojžíš nepověděl, že Pán Bůh v těchto dnech vzbudí proroka? A toho Člověka, kterého ukřižovali, cožpak On nesplňoval tyto podmínky?“ Nu, Mojžíš o tom prorokoval. A tak neměli jste proroka již stovky let a tady ten Člověk povstal. A kdo byl předchůdcem toho Člověka, co říkáte? Rozumíte tomu? A všichni proroci o Ném mluvili v jeho čase, o kterém On jim mluvil. Určité by bylo zajímavé si Jej poslechnout. Nechtěli byste si Jej poslechnout? Já bych Ho chtěl slyšet, když mluvil to, co o Ném říkali proroci; ale On nikdy neřekl, že to byl On. Ukázal jim pouze proroctví. Prostě řekl: „Proroci řekli, že se to stane.“ Rozumíte?

Vraťme se teď na chvíli a poslouchejme slova citované skrze Něho. Všimněte si: Slovo samo citující Slovo o sobě, neříkalo, že to je On, ale dovolil, Slovu hovořit za sebe, a tehdy poznali, kým On byl. Slovo v těle, citující Slovo v písmenech, jsou plně zidentifikováno s Ním samotným. Pohledte sem, poslouchejme teď, co cituje. Víme, že oni všichni byli informováni o těch pozdějších událostech, to znamená o ukřižování i o zmrtvýchvstání, o hrobu, jak jsme právě četli. Nyní On vchází rovnou do Slova proroctví o Ném samotném. Pomyslete, že On to řekl; On řekl ještě mnohem víc, než to. Nicméně sledujte.

Řekněme, že slyšíme, jak říká: „Otevřete knihu Zachariáše 11:12. Copak neměl být Mesiáš prodán podle slov proroka za třicet stříbrných? Otevřete si to místo; rozumíte tomu místu Písma? Zachariáš 11:12.“ A pak řekl: „Všimli jste si, co David řekl v Žalmech, v žalmu 41:9? On bude zrazen svými přáteli.“

A pak znovu u Zachariáše 13:7. Byl opuštěn svými učedníky. A v žalmu 35:11 byl obžalován falešnými svědky; právě jste řekli, že byl. Izaiáš 53:7: mlčel před svými obviňovateli. Izaiáš 50:6: zbičovali Jej, jak předpověděl prorok. Žalm 22 — On měl volat na kříži: „Bože můj, proč jsi mne opustil?“ Copak to neudělal před dvěma dny odpoledne? Žalm 22. znovu v devatenáctém verši: „Dělí mezi sebou roucha má.“ Copak Mu to neudělali?

A v žalmu 22:7–8 se z Něj vysmívali jeho nepřátelé — církev. Znovu žalm 22: „Žádná kost v Jeho těle nebyla zlomena, avšak zprobjeli ruce mé i nohy mé.“ On řekl, že bude v tom čase držet zcela jistě své ruce za sebou. Izaiáš 53:12 říká, že zemře mezi zločinci. Izaiáš 53:9 říká, že byl pochován s boháči. Žalm 16:10 říká: „Nebo nenechám jeho duši v pekle, aniž dopustím svatému svému viděti porušení.“ A copak Malachiáš 3 (Jan Křtitel), nebyl zvěstovatelem toho Člověka?

„Když pak oznámíš lidu tomuto všechna slova tato, a řeknou-liť: Proč vyřkl Hospodin proti nám všechno zlé veliké toto, a jaká je nepravost naše, aneb jaký hřích náš, jímž jsme hřešili proti Hospodinu Bohu svému? Tedy rci jim: Proto že opustili mne otcové vaši, dí Hospodin, a chodíce za bohy cizími, sloužili jim, a klaněli se jim, mne pak opustili, a zákona mého neostříhali. Vy pak mnohem jste hůře činili nežli otcové vaši; nebo aj, vy chodíte jeden každý podle zdání srdce svého zlého, neposlouchajíce mne. Pročež hodím vámi z země této do země, o níž nevíte vy, ani otcové vaši, a sloužiti budete tam bohům cizím dnem i nocí, dokudž neučiním vám milosti.“
(Jeremiáš 16:10–13)

Jednou žil na vesnici malý chlapec. Nikdy neviděl zrcadlo a jednou přijel do města na návštěvu ke své tetě. A v těch starých domech mívali zrcadla na dveřích. Nevím, jestli si to pamatujete nebo ne. Ale ten malý chlapec — nikdy neviděl zrcadlo. A tak si hrál okolo domu a pohlédl do toho zrcadla. „Ha?“ Díval se na malého chlapce. Zamával mu, a ten malý chlapec zamával také. Zatahal se za ucho a ten malý chlapec se také zatahal za ucho, a tak to pokračovalo. Přistupoval čím dál tím blíž — náhle se otočil a řekl: „Mami, to jsem já.“

Jak jsi na tom ty? Koho následuješ? Co jsme udělali? Musíš si vybrat svého vůdce. Vyber si dnes. Vyber si život nebo smrt. Tvá volba rozhodne o tvém věčném místě určení, to co si vybereš. Pamatujte si, Ježíš řekl: „Následuj Mne.“ A dnes večer jste pozváni, abyste to udělali. A abys Jej následoval do života věčného, musíš přijít a přijmout Jeho podmínky, podle Slova, ne podle věrovyznání, ne podle nějakého veřejného mínění, ne podle toho, co si o tom myslí někdo jiný, ale podle toho, co o tom řekl Bůh.

Říkáte: „No, Bratře Branham, znám ženu, která je tak dobrá, jak jen může být. Ona dělá to i tamto. Já znám muže, který prošel tím a ještě něčím jiným.“ Nemohu za to, co oni udělali. Boží slovo a On pověděl: „Ať je každé lidské slovo lží a Mé pravdou.“ A tak musíš přijít v souladu s Jeho podmínkami, přijít podle Jeho požadavků, podle Slova. Nemůžeš přijít skrze věrovyznání; nemůžeš přijít skrze denominaci. Nemůžeš to tímto způsobem míchat. Je pouze jediná věc, kterou můžeš udělat: Přijmout to podle Jeho podmínek — že jsi ochoten umřít samému sobě a všem svým myšlenkám, a budeš Jej následovat. „Zbav se všech věcí světa a následuj Mne.“

Já vím, že je to striktní, ostré poselství, bratře. Ale já jsem tady nepřišel a nevybral si poselství pro lidi, jen abych je přiměl zpívat, křičet a povykovat. Byl jsem ve shromáždění pohanů, kde právě toto dělali. Mám zájem o váš život. Jsem Božím služebníkem, který se bude muset jednoho dne před Bohem zodpovídat, a ta služba, kterou mi Pán dal, se sama tisíckrát před vámi potvrdila.

Zapamatujte si, Ježíš řekl: „Následuj Mne. Pojd' za Mnou. Zbavte se toho, co máte a následujte Mne.“ A to je jediný způsob, jak můžeme vlastnit věčný život. To je jediný lék, jaký On dal člověku, byl to jediný lék, jenž dal tomu obchodníkovi, je to jediný lék, jaký On dává komukoli. On volí, On rozhoduje, a to rozhodnutí je pokaždé dokonalé. A my Jej musíme následovat, je to jediný způsob, jak můžeme vlastnit věčný život. A tak Boží vedení je následovat potvrzené Slovo této hodiny, skrze Ducha svatého.

„Kteríž pak koli přijali jej, dal jim moc syny Božími býti, těm, kteříž věří ve jméno jeho, kteříž ne ze krví, ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha zplozeni jsou. A Slovo to tělo učiněno jest, a přebývalo mezi námi, (a viděli jsme slávu jeho, slávu jakožto jednorozeného od Otce), plné milosti a pravdy.“
(Jan 1:12-14)

Nedávno jsem potkal vysoko v horách starého trapera. Údajně byl skutečně vzdělaný. Byl to vědec — dříve jím byl. A on tam přišel v zimě a lovil do pastí. A prostě si to oblíbil, a tak tam zůstal, protože to bylo poklidné.

A on mi řekl — zeptal se: „Ty věříš té historce o panenském zrození?“

Odpověděl jsem: „Každému slovu z toho.“ Řekl: „Snad tomu opravdu nevěříš, Bille?“ A já jsem řekl: „Ano, věřím tomu — každému slovu z toho.“

Odpověděl: „Ale to je nemožné. On se nemohl takovým způsobem narodit. To se přiči všem vědeckým výzkumům.“

Řekl jsem: „Nevím, proti kterým vědeckým výzkumům to je, ale není to proti Božímu slovu.“ A řekl jsem: „Bůh řekl, že On byl Jeho Synem a já tomu věřím.“ Odpověděl: „Snad tomu opravdu nevěříš, že se to dítě narodilo?“

Řekl jsem: „Já věřím, že Jahve Bůh zastínil mladou pannu jménem Marie a stvořil v jejím lůnu krevní buňku, bez toho, že by vůbec poznala muže, a z ní se narodil Boží Syn.“

My jsme se do toho nenarodili. Skrze Jeho spravedlivou, svatou krev; bez sexuální žádostivosti. On zemřel na Golgotě, daroval svoji krev, abychom mohli být osvobozeni od hříchu. Bratře, věříš tomu? Jestli ne, pak jsi ztracen. To je vše. Protože to je v krvi.

Jsme spaseni Boží krví. My jsme krví našeho otce. Ježíš byl krví svého Otce, a to byla svatá, ryzí krev; On nebyl narozen skrze sexuální žádostivost, ale skrze Ducha svatého — byl počat v Mariině lůně a narodil se. Věřím tomu celým srdcem.

On řekl: „Já tomu prostě nevěřím, že se to tak mohlo stát.“ Řekl: „Protože to se nemohlo stát bez skutečného styku.“ A dodal: „Ó, ne, oni museli být spolu.“

Po několika dnech debatování se se mnou setkal v malé chatce, v níž byla skupinka lidí. A začal znovu. Já jsem řekl: „Souhlasíš se mnou, že On měl pozemskou matku, ale je nemožné, že by se někdo na této zemi narodil, aniž by měl doslovného otce a matku.“

Řekl: „To je naprostá pravda.“

Řekl jsem: „Chtěl bych se tě tedy na něco zeptat? Jestliže tvrdíš, že je nemožné, aby On byl tady skrze Boha Jahve, Stvořitele — aniž by měl zemského otce, a přesto přiznáváš, že měl pozemskou matku, jak se zde vzal první člověk, aniž by měl otce a matku?“ On musel mít někde otce i matku, ať už to byl pulec, opice, jakkoli to chceš nazvat. On podle něj musel mít otce a matku. Do dnešního dne mi neodpověděl. To souhlasí. A nemůže. Bůh Stvořitel učinil člověka podle svého vlastního obrazu. Právě tak tomu věřím.

„Dí jim: Podte a vizte. I šli a viděli, kde bydlil, a zůstali u něho ten den: nebo bylo okolo desáté hodiny. Byl Ondřej, bratr Šimona Petra, jeden z těch dvou, kteříž byli to slyšeli od Jana, a šli za ním. I našel ten první bratra svého vlastního Šimona, a řekl mu: Nalezli jsme Mesiáše, což se vykládá Kristus.“ (Jan 1:40-42)

Tuže, když se Ježíš ujal své zemské služby, sledujme Jej několik minut a pozorujme, jakou věc On udělal, aby dokázal, že byl Mesiášem; a sledujme postoj lidí. Nechci být nyní nezdvořilý, ale dovolu, že to znovu zopakuji, abyste si byli jisti, že to je dvojitá výpověď, kterou dělám — tatáž výpověď dvakrát. Podívejme se, co On udělal onoho dne, aby dokázal, že je Mesiášem. A to co On udělal tehdy, aby dokázal, že je Mesiášem, a jestliže On je tím stejným, udělá to samé dnes. Rozumíte?

A pamatujte, On nenavštívil pohany a taktéž své Církvi to zabránil udělat — navštívil pouze Židy a Samaritány. A Samaritáni byli napůl Židy a napůl pohany. Na zemi žijí pouze tři kategorie lidí — jakkoliv byste k tomu chtěli přistoupit; jsou to potomci Cháma, Séma a Jáfeta; to znamená, pohané, Židé a Samaritáni. To jsou pokolení země po jejím zničení potopou. Děti Noema — my všichni z nich pocházíme. Území, na nichž žijeme, změnila naši barvu pleti — na bílou, černou, hnědou, žlutou, jakákoliv by byla, avšak všichni společně jsme jednou lidskou rasou. Jeden druhému můžeme poskytnout transfúzi krve k životu.

Všimněte si, potom Ježíš — nacházíme to v Janově evangeliu 1. Byl tam člověk jménem Ondřej, který spatřil Ježíše, uvěřil v Něj jakožto v Mesiáše a okamžitě odešel pro svého bratra Šimona. A Šimon, který byl později nazván „Petr, Kéfas“, což se vykládá „kámen, malý kámen“ — a když Ondřej našel Petra, řekl mu: „Pojď hned teď, pojď za mnou.“ A on jej přivedl k Ježíši. A dozvídáme se, že Petr byl prostým, nevzdělaným člověkem. Pochybují, jestli se uměl vůbec podepsat. Písmo říká: „Byl prostý, neučený.“ Tedy, proč my musíme mít tak mnoho vzdělání? Chtěl bych položit tuto prostou otázku vám, kazatelům, nevím, na čí straně stojíte. Chci vám položit otázku.

Když se Pavel obrátil, Jeruzalémská církev bezpochybně řekla: „Máme teď člověka, který se svým rozumem vyrovná farizeům. On je bystrý, je inteligentní. Máme teď toho člověka (potom, co byl Pavel spasen), a vyšleme toho omezeného rybáře, který je dosud hlavou církve v Jeruzalémě, pošleme ho mezi ty nevzdělance.“ Všimli jste si, co udělal Bůh? Vzal Pavla, vzdělaného člověka a poslal ho mezi ty omezence a vzal toho nevědomce a poslal ho mezi vzdělance. Vidíte? Bůh činí tyto věci svým vlastním způsobem. Je to jednoduchá víra, abychom věřili Bohu; to je zapotřebí.

Ale jakmile Ježíšovy oči pohlédly na toho člověka, Petra, On řekl: „Ty se jmenuješ Šimon a jméno tvého otce je Jonáš.“ Jak ho to muselo udeřit. „Ty se jmenuješ Šimon.“ (Nikdy předtím ve svém životě ho neviděl.) „A tvůj otec se jmenuje Jonáš.“ A toto, to Šimona udeřilo: „To musí být ten prorok.“ A on přijal Ježíše jako svého Spasitele, byl ve dni Letnic naplněn Duchem svatým a stal se hlavou církve, protože rozpoznal, že to bylo znamení Mesiáše.

„Třetího pak dne stala se svadba v Káni Galilejské, a byla matka Ježíšova tam. A pozván jest také Ježíš i učedníci jeho na tu svadbu. Když se pak nedostalo vína, řekla matka Ježíšova jemu: Vína nemají. Dí jí Ježíš: Co mně a tobě ženo? Ještě nepřišla hodina má. Dí matka jeho služebníkům: Což by koli vám řekl, učíte. I bylo tu kamenných stoudví šest postaveno, podle očišťování Židovského, beroucí v sebe jedna každá dvě nebo tři míry. Řekl jim Ježíš: Naplňte ty stoudve vodou. I naplnili je až do vrchu. I dí jim: Nalévejtež již, a neste vrchnímu správci svadby. I nesli. A jakž okusil vrchní správce svadby té vody, vínem učiněné, (nevěděl pak, odkud by bylo, ale služebnici věděli, kteříž vážili vodu), povolal ženicha ten vrchní správce. A řekl mu: Každý člověk nejprvé dobré víno dává, a když by se hojně napili, tedy to, kteréž horší. Ty zachoval jsi víno dobré až dosavad. To učinil Ježíš počátek divů v Káni Galilejské, a zjevil slávu svou. I uvěřili v něho učedníci jeho.“
(Jan 2:1-11)

Tak tedy, přijměme, že to byl začátek Jeho služby. On prostě vyšel a učinil zázrak a proměnil vodu ve víno. Jak rád bych se chtěl na chvíli na to soustředit a ukázat, co On bude dělat při zmrtvýchvstání. Tak či onak, bylo to víno. Ano, bylo to víno. A to šlo skrze vinnou révu do hroznů, pak do kádě, kvasilo to a dalším procesem vzniklo víno. Ale On prostě obešel celý ten proces a udělal z vody víno. Rozumíte?

A takovým způsobem On bude konat v zmrtvýchvstání. Já nebudu muset žít až do věku dvaadvaceti či třiaadvaceti let svého nejlepšího věku. Přátelé — i kdybych byl starým, třesoucím se dědkem, shrbeným, asi takto, On mě prostě promění. Amen. Prostě všechno to minu. Paní Branhamová a pan Branham nebudou muset být znovu stvořeni nebo cokoliv týkajícího se mého zrození. On mě prostě zavolá z prachu země a já budu přesně takový, jaký jsem byl ve svém nejlepším věku, taktéž i vy. Každá osoba zde bude znovu proměněna na mladého člověka.

Vezměte nějakého otce nebo matku, kteří sedí tady uprostřed posluchačů, mnozí z vás. Netrvalo to dlouho. Dívám se na starý pár přímo tady — mnohým z vás již vlasy šediví. Není to tak dlouho, kdys ji vedl k oltáři. Ona byla krásná, mladá dívka, ty jsi byl silný, mladý muž. Byli jste spojeni všemohoucím Bohem ve svatý svazek manželský. Ó, jak jsi byl silný, jak tě ona obdivovala, jako pěkného, mladého muže a ty ji, jako krásnou, mladou dívku. Ale znenadání, jednoho rána jsi vstal z postele a řekl: „Maminko, víš co, pod očima se ti objevují malé vrásky.“

Ona říká: „Tátínku, právě jsem si všimla, že nám začínají šedivět vlasy.“ Co se děje? Smrt začala své dílo. Ano. Ona se chystá na tebe. Bůh tak ustanovil. A víte co, jednoho dne dojdeme ke konci naší cesty, k řece — staří a šediví. Možná i mě čeká takový konec. Ale všechno to, co ti tady způsobila smrt — bude vyřešeno, když zemřeš.

A pak, ve zmrtvýchvstání budeš tím ideálem, jakým tě Bůh učinil, tím mladým mužem nebo mladou ženou. Ty a manželka budete ve věčnosti nebo v krásném Tisíciletém království — opět jako mladí muži a mladé ženy — navždy.

„Byl pak člověk z farizeů, jménem Nikodém, kníže Židovské. Ten přišel k Ježíšovi v noci, a řekl jemu: Mistře, víme, že jsi od Boha přišel mistr; nebo žádný nemůže těch divů činit, kteréž ty činíš, leč by Bůh byl s ním. Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Amen, amen pravím tobě: Nenarodí-li se kdo znovu, nemůže viděti království Božího.“
(Jan 3:1-3)

Tezáleží na tom, jak svědomitě chodíš do kostela, jak pěkně je tvé jméno vyryto na jeho barevných oknech nebo v jeho knize, to nebude mít pro tebe žádný význam, dokud se nestaneš svědkem zmrtvýchvstání Ježíše Krista, díky naplnění mocí Ducha svatého. Ty pouze přijímáš slovo někoho jiného.

„No, bratře Branhame, já vím, že Ježíš je Kristus, protože to říká Bible.“ Bible má pravdu, ale co ty osobně o tom víš? Rozumíš? Je to individuální záležitost, každého zvlášť. Osobní svědectví, jež musí každý člověk mít, aby si mohl být vědom toho, že Ježíš Kristus je Syn Boží — tehdy Jeho Duch potvrzuje tvému duchu, v Duchu znovuzrození, že jsi znovuzrozen a voláš: „Abba Otče.“

Ó, přátelé. Kdybychom měli takový svět dnes večer, nastalo by Tisícileté království. Je to tak? To souhlasí. Když váš duch svědčí spolu s Jeho Duchem, že jsme syny a dcerami Božími, tak jsme Božími svědky.

Někdo mi nedávno řekl: „Bratře Branhame, ty věříš Bohu vírou. Abraham uvěřil Bohu vírou, a to je všechno, co může člověk udělat. Není v tom žádné prožití.“

Odpověděl jsem: „Ó, ano, můj bratře.“

Řekl: „Co může člověk víc udělat než věřit Bohu?“

Řekl jsem: „To je všechno, co může člověk udělat.“

Odpověděl: „Právě tak jsem si to myslel.“

Dále jsem řekl: „Ale Abraham věřil Bohu. Vírou uvěřil Bohu a Bůh mu potvrdil jeho víru, znamením obřizky. A my rovněž věříme Bohu vírou a Bůh nám dal křest Ducha svatého jako znamení, jako Pečeť zaslíbení naší víry“ Efezským 4:30 říká: „A nezarmucujte Božího svatého Ducha, jímž jste byli označeni ke dni vykoupení.“ To je nyní pečetí příměří — je jí křest Duchem svatým.

Jestliže věříš Bohu a tvrdíš, že Mu věříš, a nepřijal jsi Ducha svatého, pak s tvou vírou není něco v pořádku. Protože Bůh je zavázán dát každému věřícímu, jenž činí pokání a je pokřtěn — On je zavázán ti udělit křest Duchem svatým. A On má větší touhu ti to dát, než je ta tvá po Jeho přijetí. To souhlasí. A tak někde něco nehraje. Máš pouze intelektuální víru, místo víry ze srdce. Neboť Bůh je zavázán dodržet své Slovo.

On řekl: „Čiňte pokání a ať se každý z vás pokřtí ve jménu Ježíše Krista na znamení odpuštění hříchů a přijmete dar Ducha svatého. To zaslíbení totiž platí vám i vašim dětem i všem, kohokoli povolá Pán, náš Bůh.“ To je pravda. „A Bůh musí dodržet toto zaslíbení.“

„Odpověděl Jan a řekl: Nemůžeť člověk vzít nicého, leč by jemu dáno bylo z nebe. Vy sami svědkové jste mi, že jsem pověděl: Nejsem já Kristus, ale že jsem poslán před ním. Kdož má nevěstu, ženichť jest, přítel pak ženicha, kterýž stojí a slyší ho, radostí raduje se pro hlas ženicha. Protož ta radost má naplněna jest. Onť musí růsti, já pak menšiti se.“
(Jan 3:27–30)

Bůh nikdy nemění svůj systém. Víte o tom, bratři? Samozřejmě, že víte. On nikdy nemění svůj systém. On ho udržuje vždycky v nepřetržité kontinuitě. On nikdy nejednal se světem, jediné skrze kázání jednoho muže, Noema. Za dnů Mojžíše neseslal čtyři muže nebo nějakou organizaci, aby je osvobodil. Nikdy neměl na zemi dva muže současně. Každý z vás se liší svými schopnostmi, svým vzhledem. Jemu stačí jedna jediná osoba, která Mu bude zcela vydána, On byl toho příkladem. A tak to bylo s Mojžíšem. Vždy to tak dělal. Když Eliáš a Elizeus byli na zemi, nemohli tady zůstat spolu. Jeden byl vzat a na druhého spadl jeho plášť.

Když Jan přišel na zem, byl zamanifestovaným Božím slovem ve své hodině. Víme o tom. On byl Božím projeveným Slovem. Proč? Izaiáš řekl: „Bude hlas volajícího na poušti.“ Malachiáš, poslední prorok, řekl: „Aj, já posílám anděla svého, jenž připraví cestu před tváří mou.“ Nuže, to nebyl Malachiáš 4; to byl Malachiáš 3. Jan byl Eliáš z Malachiáše 3, nikoliv z Malachiáše 4. Protože, když se vyplní proroctví z Malachiáše 4, země bude spálena obrovským žárem a spravedliví odejdou do Tisíciletého království, po jejich popelu. A k tomu přece nedošlo za Janových dnů.

V Matoušově evangeliu 11 prokázal Jan Ježíšovi tu nejnižší úctu, jakou Mu mohl prokázat poté, co nad ním spatřil znamení. Řekl: „To je On. Ten, který mi řekl na poušti, abych šel křtít vodou, řekl: ‚Na koho uvidíš Ducha sestupovat a setrvat na něm, ten bude křtít Duchem svatým.‘“ On řekl, že si je tím jist. On spatřil znamení. Poté, co se ve vězení jeho orlí oko zamílžilo, řekl: „Jděte a zeptejte se Jej, jestli to je opravdu On, nebo máme očekávat někoho jiného.“ To bylo znevážení Slova.

Ale Ježíš to věděl. On vzdal Janovi velkou úctu. Řekl: „Koho jste přišli spatřit? Člověka oděného do měkkého roucha? Takoví nepoužívají meč. Takoví líbají nemluvnata a pohřbívají mrtvé; oni jsou v královských palácích.“ Dále se zeptal: „Koho jste přišli spatřit, třtinu chvějící se větrem? Jestli nějaká organizace nebo nějaká společnost mu nabízí více, než ta druhá, přechází k ní. Ne však Jan!“

Zeptal se: „Koho jste přišli spatřit? Proroka? Říkám vám: Většího než proroka.“ On jím byl. On byl poslem příměří. On byl trhlinou. Byl závěrným kamenem mezi Zákonem a milostí. „Koho jste přišli spatřit? Proroka? Říkám vám: Více než proroka.“ On řekl: „On by jasným a zářícím světlem na nějaký čas.“ Proč? On byl Slovem, jež se stalo světlem. Byl projeveným Slovem.

Potom, co Ježíš vystoupil na scénu, Jan řekl: „On musí růst a mne musí ubývat.“ Oba současně nemohli zůstat. Jan musel odejít; Ježíš zůstal. Rozumíte? Vždy se to dělo tímto způsobem.

„Když by se měla vojska hnouti s místa, přijde Aron s syny svými, a sejmou oponu zastření, a přikryjí ní truhlu svědectví. A na to dají přikrytí z kůže jezevcích, a přistrou svrchu rouchem z samého postavce modrého, a provlekou sochory její. Na stůl pak chlebě předložený prostrou roucho z postavce modrého, a dají na něj misy a kadidlnice a koflíky a přikrývadla k přikrývání; a chléb ustavičně na něm bude. A prostrou na to roucho z červce dvakrát barveného, a přikryjí to přistřením z kůže jezevcích, a provlekou sochory jeho. Vezmou také roucho z postavce modrého, a přikryjí svícen světla a lampy jeho, i utěradla jeho, i nádoby k oharkům jeho, a všechny nádoby k oleji jeho, jichž při něm užívají. A obvinou jej se všechněmi nádobami jeho přikrytím z kůže jezevcích, a vloží na sochory. Na oltář pak zlatý prostrou roucho z postavce modrého, a přikryjí jej přikrytím z kůže jezevcích, a provlekou sochory. Vezmou i všechny nádoby k službě, jimiž přisluhovali v svatyni, a zavinouce do roucha z postavce modrého, přikryjí je přikrytím z kůže jezevcích, a vloží na sochory. Vyprázdní i popel z oltáře, a prostrou na něj roucho šarlatové. A vloží svrchu všechno nádobí jeho, jimž přisluhují na něm, nádoby k uhlí, vidličky, pometla, kotlíky a všechno nádobí oltáře, a přistrouce jej přikrytím z kůže jezevcích, uvlekou sochory jeho.“

(4. Mojžíšova 4:5–14)

K čemu sloužily ty jezevčí kůže ve Starém zákoně? Ony přikrývaly slávu Boží před lidmi; jezevčí kůže. Lidé ji nemohli vidět, protože ji zakrývaly kůže. Sláva Boží byla za těmi kůžemi. A v dnešní době je sláva Boží za tvójí kůží, (to souhlasí), ale tradice to nevidí. Jeho Slovo se nacházelo vevnitř — za oponou.

Co bylo uvnitř těch kůží, za oponou ze starých jezevčích kůží, kde nebylo krásy, po které bychom zatoužili? A když se To stalo tělem a přebývalo mezi námi, stále v Tom nebylo krásy, po které bychom zatoužili. A nyní — taktéž je tomu dnes. Na muži nebo na ženě není nic, co by bylo žádoucí, ale jde o to, co je v jejich nitru. O to právě jde.

„Nuže“ — říkáte — „ten člověk, pokud vím, býval kdysi opilcem. Obvykle toto dělal.“ Nezáleží na tom, co kdysi dělal. Co je skryto za tou kůží? Počítá se to, co je za ní. Lidé jsou zaslepeni; kůže je zaslepuje. Rozumíte?

Oni říkají: „Vzpomínám si, jak ta žena kdysi...“ Já vím, co ona kdysi dělala, ale co dělá teď? Rozumíte? Jsou to ty kůže, jež byly kdysi na jezevcích, ale teď ukrývají slávu Boží — ona přebývá za nimi. Byly na zvířatech, ale teď ukrývají slávu Boží.

A tak tvá kůže může být dnes večer proměněna, aby se stala místem, přebývání Boha; Bůh bydlící v lidech.

„Ten uslyšev, že by Ježíš přišel z Judstva do Galilee, šel k němu, a prosil ho, aby sstoupil a uzdravil syna jeho; nebo počínal umíratí. I řekl jemu Ježíš: Neuzříte-li divů a zázraků neuvěříte. Dí jemu ten královský služebník: Pane, podiž prvé, nežli umře syn můj. Dí jemu Ježíš: Jdi, syn tvůj živ jest. I uvěřil člověk řeči, kterouž mluvil jemu Ježíš, a šel. Když pak on již šel, potkali se s ním služebníci jeho a zvěstovali, řkouce: Syn tvůj živ jest. Tedy otázal se jich na hodinu, v kterou by se lépe měl. I řekli jemu: Včera v hodinu sedmou přestala mu zimnice. Tedy poznal otec, že právě ta hodina byla, v kterouž řekl byl jemu Ježíš: Syn tvůj živ jest. I uvěřil on i dům jeho všecken.“

(Jan 4:47-53)

Jestlipak víte, že každá věc, kterou dnes večer vidíte je zmaterializované Slovo Boží? Víš, že tvé tělo je zmaterializované Slovo Boží? Víte, že ta zrna jsou zmaterializované Slovo Boží? Víte, že ten beton je zmaterializované Slovo Boží? Víte, že celá země vznikla díky tomu, že Bůh promluvil a vyřkl: „Ať existuje.“ On uvěřil svému vlastnímu Slovu a země povstala do existence. Pokud se tak nestalo, odkudpak se vzala?

Možná říkáte: „Ona se oddělila od slunce.“ Dobře, kdo tedy povolal slunce do existence? Vidíte? Všechno je Božím slovem. Vesmír byl zformován Božím slovem. Bible to říká. Bůh to prostě vyřkl a uvěřil svému vlastnímu Slovu, a tak k tomu došlo. Tak tedy, Bůh vypověděl své Slovo k nám. Pouze mu uvěř a sleduj, co se bude dít. Je to Jeho Slovo, které bylo na počátku jako první, a každé jiné slovo, které se tomu přičítá, není Slovem Božím. Ono musí vyjít z této Bible.

A tak to je Jeho Slovo k národům. A teď, On podle toho ustanovuje v církvi některé za apoštoly, proroky, dary uzdravování a jiné služby. Kdyby prorok nebo vidoucí vyřkl nějaké slovo a nesouhlasilo by to zde s touto Biblí, přišlo by jiným způsobem, nebo v rozporu se Slovem, pak to není v pořádku. Avšak to Boží slovo je na prvním místě. A co Bůh mluví druhotně, to je Jeho druhotné Slovo k jednotlivci.

Nedávno byla na shromáždění skupina žen. Jedna z nich měla bolesti žaludku. A když byla na pódiu, tak Pán... nevím, jestli byla na pódiu nebo někde v obecnstvu. Tak či onak, Slovo promluvílo: „Tak praví Pán, jsi uzdravena.“ Řekl jí, že může jíst všechno, co chce. Sledujte to, když On mluví. To nejsem já, ale „tak praví Pán“. A tak ta žena odešla domů a chtěla něco sníst. A když začala jíst, zdálo se jí, že to nepřežije. Dostavil se prostě strašný atak oné nemoci. Táhlo se to několik dnů. Po několika týdnech, jednoho rána pocítila, že něco chladného prošlo jejím tělem. A začala jíst. Všechno bylo v pořádku. Vyběhla na ulici říct to své sousedce, která měla velký nádor v hrdle. A Pán k ní promluvil a řekl: „Ona bude zdráva, tak praví Pán.“ Později, když k ní přišla na návštěvu, našla svou sousedku křičící z plných plic. Její nádor právě opustil její hrdlo.

A tak co se stalo? Hle, co se stalo. Anděl Páně, jenž vyřkl to Slovo, procházel tím okolím, potvrzující své Slovo.

„I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: Mluv k synům Izraelským a rci jim: Muž neb žena, když se oddělí, činíce slib nazareův, aby se oddali Hospodinu. Od vína i nápoje opojného zdrží se, octa vinného a octa z nápoje opojného nebude pít, ani co vytlačeného z hroznů, zelených hroznů ani suchých nebude jísti. Po všechny dny nazarejství svého nebude jísti žádné věci pocházející z vinného kmene, od zrnka až do šupiny. Po všechny dny slibu nazarejství svého břitva nevejde na hlavu jeho, dokavadž by se nevyplnili dnové, v nichž se oddělil Hospodinu. Svatý bude, a nechá růsti vlasů hlavy své. Po všechny dny, v nichž se oddělí Hospodinu, k tělu mrtvému nevejde. Nad otcem svým aneb nad matkou svou, nad bratrem svým aneb nad sestrou svou, kdyby zemřeli, nebude se poškrňovati; nebo posvěcení Boha jeho jest na hlavě jeho. Po všechny dny nazarejství svého svatý bude Hospodinu.“ (4. Mojžíšova 6:1-8)

Zjišťujeme, že Bůh nepřetržitě odlučoval, odděloval, a právě to dělá dnes večer. On to dělá vždy. Můžete to pozorovat v každé bohoslužbě. On odděluje víru od nevíry. Vyslovuje to hlasitě. Oznamuje sám sebe těm, kteří Mu věří a důvěřují.

A tady ve 4. Mojžíšově v 6. kapitole zjišťujeme, že nazarejský slib — nazarejský slib znamenal oddělit se od všeho světského pro Slovo Boží. To je nazarejský slib — oddělený.

Zjišťujeme, že Samson byl nazarémem Páně a on byl oddělen skrze znamení. A to znamení spočívalo v tom, že měl nosit dlouhé vlasy o sedmi kadeřích. To bylo znaméním oddělení, že byl povolán k jistému cíli.

A nechci začínat s tímto tématem, protože jsem měl v úmyslu kázat jen několik minut. Ale dnes si myslím, když vidíme naše sestry, že nosí dlouhé vlasy, v souladu s tím, co říká Bible, považuji to za znamení nazarejství, že chtějí následovat Pána. Víím, že to zní kategoricky a přeji si, aby to mělo účinek, protože je tomu právě tak. Vypadá to, jakoby někdo usiloval o to, aby dodržel to, co mu Bůh přikázal dělat. Bez ohledu na to, co tě to bude stát, co o tom řekne svět, nebo kolik je pohrdavců a posměvačů či kritiků, to nezarmoutí člověka, který je úplně oddělen od věcí tohoto světa; pro Boží věci. Oni uposlechnou Slovo a oddělí se od věcí tohoto světa, protože je odděluje to Slovo.

Já víím, že oni snášejí kritiku. Ale kdybychom nebyli kritizováni, pak by nebylo něco v pořádku. Svět zná vždy ty své. Ale jak jsem už řekl: Pamatuji, kritika kvůli Božímu slovu, to jsou růstové bolesti; z Jeho milosti. Dokazuje to, že ses oddělil, abys byl křesťanem, abys jednal jako křesťan, žil jako křesťan a byl poslušný každému Božímu přikázání. A slibem nazaréna je oddělit se, je povoláním Božím, které tě odděluje od věcí tohoto světa.

A já dnes večer věřím, že každý muž a žena, každý chlapec a dívka, kteří jsou narozeni z Ducha Božího, jsou nazarémem Páně, protože oni se oddělili od starostí o tento svět a od čehokoliv, co má svět k tomu říci.

„Amen, amen, pravím vám: Že kdož slovo mé slyší, a věří tomu, kterýž mne poslal, máť život věčný, a na soud nepřijde, ale přešelt jest z smrti do života.“

(Jan 5:24)

Když jsem jako chlapec chodil do školy, měli jsme tam jednoho kamaráda; byl to velice milý přítel; byl pojišťovacím agentem. Nejsem proti pojištění, a tak dále, ale nějak — já nemám žádné pozemské pojištění. Jeho bratr je rovněž baptistickým kazatelem a píše články pro „Horní pokoj“. A on přišel ke mně domů a řekl: „Ano, Bille, jsem opravdu rád, že tě znovu vidím.“

Řekl jsem: „Prosím, posad' se, Wilmere.“

Začal rozhovor. A já jsem věděl, proč přišel. Mám bratra, který sjednává pojištění, ale já jsem se jaksí nikdy nepojistil. A tak po chvíli řekl: „Domnívám se, Bille, že nemáš žádné pojištění, a tak jsem si myslel, že bych s tebou mohl promluvit, o pojištění.“

„Ó“ — řekl jsem: „Děkuji ti, Wilmere, ale já mám zaplacenou pojistku.“

A on řekl: „Ó, promiň.“ A zeptal se: „Jakou máš sjednanou pojistku, Bille?“

Odpověděl jsem: „Život věčný.“

A věřte nebo ne, ten chlapec řekl: „Myslím si, že neznám takovou pojišťovací společnost.“ Zeptal se: „Kde je jejich hlavní sídlo?“

Odpověděl jsem: „Ve slávě.“

„Och,“ povzdechnul si.

Řekl jsem: „Jde o to:

Požehnaná jistota, Ježíš je můj!

Ó, jaká to předchuť Boží slávy!

Jsem dědicem spasení, odkoupeného Bohem.

Zrozen z jeho Ducha, omytý Jeho krví.“

„Ó,“ řekl: „To je velice pěkné, Bille, ale to ti nezajistí místo na hřbitově.“

Odpověděl jsem: „Ono mě odtamtud dostane.“ Nestarám se o to, jak se dostanu do hrobu, ale jde o to, jak se z něj dostanu.

A tak jsem šťasten, že mám tu jistotu, že vyjdu z hrobu. Protože On sjednal pojistku, abychom se my všichni odtamtud mohli dostat. Já jsem přijal tu jistotu do mého srdce — že jsem přešel ze smrti do života. A vím, že jednoho dne mě On z hrobu vyvede.

„Aj dnové jdou, dí Hospodin, v nichž vzbudím Davidovi výstřelek spravedlivý, i kralovati bude král, a šťastně se jemu povede; soud zajisté a spravedlnost na zemi konati bude. Za dnů jeho spasen bude Juda, a Izrael bydliti bude bezpečně, a toť jest jméno jeho, kterýmž ho nazývati bude: Hospodin spravedlnost naše.“

(Jeremiáš 23:5, 6)

Kolik z vás někdy slyšelo o Pavlovi Raderovi? On napsal píseň „Jenom Mu věř,“ která je mým námětem. Jak málo věděl o tom, že ten chlapec sedící u jeho nohou, zanese tuto píseň do celého světa. Ona mne zvala na pódium, nevím v kolika jazycích, ve stovkách různých jazyků na celém světě, jako tematická píseň.

Pavel — když on v Kalifornii umíral, oni zatáhli závěsy a měli tam malý kvartet z Biblického Moodyho institutu, který tam zpíval. Oni zpívali: „Blíž k tobě, Bože můj...“ A ze všeho nejvíc byl Pavel znám tím, že měl smysl pro humor. Pozvedl svůj zrak a zeptal se: „Kdo umírá, vy nebo já?“ A řekl: „Roztáhněte ty závěsy a zazpívejte mi nějaké opravdu živé, křesťanské písně.“ A oni začali zpívat: „Tam, kde na kříži můj Spasitel zemřel.“ On prohlásil: „To zní lépe.“

A pak řekl: „Kde je Lukáš?“ Lukáš, byl jeho bratr. Lukáš a Pavel lpěli na sobě a pracovali spolu, tak jako já a můj syn. Oni byli bratry i kamarády. Zeptal se: „Kde je Lukáš?“ Lukáš byl ve vedlejší pokoji. Nemohl se dívat na to, jak jeho bratr umírá. A tak Pavel řekl: „Řekněte Lukášovi, aby sem přišel.“ A Lukáš vešel dovnitř. Pavel vzal Lukáše za ruku a řekl: „Lukáši, prožili jsme spolu spousty let a prošli jsme mnoha tvrdými boji. Ale pomysli na to, Lukáši: Za pět minut od této chvíle budu stát v přítomnosti Ježíše Krista, oděn Jeho spravedlností.“

Dovol, abych odešel v této víře. Ať takový je můj konec. Mnohokrát jsem držel lidi, když křičeli strachem a bojovali s ďábly, když odcházeli, a tak dále. Viděl jsem lidi odcházet ve všelijakém stavu. Dovol mi odejít jako křesťan. Dovol mi dojít do posledního úderu mého srdce s vědomím, že když vejdu do té čemé komnaty po druhé straně, které se říká smrt, nechci tam vejít jako zbabělec. Když vím, že to je můj konec, chci se zahalit do roucha Jeho spravedlnosti a vstoupit do smrti s vědomím, že Jej znám v moci Jeho zmrtvýchvstání a když On zavolá, já vyjdu z prostřed mrtvých, jednoho z těch dnů.

„Žádný nemůž přijít ke mně, jedině leč Otec můj, kterýž mne poslal, přitrhá by jej; a jáť jej vzkřísím v den nejposlednější.“
(Jan 6:44)

Nejsi spasen proto, že jsi dobrým člověkem. Jsi spasen proto, že si tě vybral Kristus. Žádný člověk nehledá Boha; Bůh hledá člověka. Ježíš řekl: „Nikdo nemůže přijít ke mně, jedině když ho přitáhne můj Otec.“ A kdybychom se mohli jen na chvíli zastavit a uvědomit si, jak velký význam má tato jedna věc — že to byl Bůh, který tě vybral, nepřál si, abys zahynul, ale dal ti příležitost a zavolal tě a vybral, abys byl Jeho služebníkem. Pohled, co by mohlo být cennějšího, než toto? Bylo by naprosto nemožné, aby někdo z lidí hledal Boha, protože člověk ve své přirozenosti je hříšníkem a nemá v sobě nic, co by mu dalo touhu, aby sloužil Bohu.

Copak bys mohl přijít k praseti a povědět mu, že je špatné? Ono je od přírody prasetem. Copak bys mu mohl povědět, že jeho potrava je nesprávná? Jistěže ne. Ve své přirozenosti je prasetem. Mohl bys mu povědět, že by měl být beránkem, ale ono je spokojeno, že je prasetem. Taktéž hříšník je spokojen, že je hříšníkem, protože je hříšníkem ve své přirozenosti.

A zde to máme. Všichni jsme se narodili v hříchu, byli jsme zformováni v nepravosti, přišli jsme na svět mluvíce lež, od přírody jsme dětmi neposlušnosti, bez Boha, bez naděje, a hněv Boží ulpívá na nás. Ale díky milující milosti Kristově, Bůh ve své suverénní milosti a své všemohoucnosti klepe na tvé srdce a dává ti požehnanou příležitost, otáčí tě a posílá tě cestou nahoru. Jak bys to mohl odvrhnout? Mění veškerou tvoji touhu, obrací tě a posílá tě jinou cestou. Ach, budeš bláznem pro tento svět, ale požehnaný v Božích očích. „Blaze těm, kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni,“ řekl náš Pán Ježíš Kristus.

Bůh skrze svou úžasnou milost — všimněte si, šlo o to, co Bůh učinil, koho Bůh povolal. Ty jsi nechtěl být povolán. Ty jsi nemohl mít žádnou touhu být povolán, protože tvá přirozenost byla zcela proti tomu. Ale Bůh tě na základě vyvolení povolal, obrátil tě zpět a nasměroval tvou lásku ke Kristu a věcem nahoře. Jak bychom to mohli odvrhnout?

„Tedy mnozí z učedníků jeho, slyšeše to, řekli: Tvrdat jest tato řeč. Kdo ji může slyšeti? Ale věda Ježíš sám v sobě, že by proto reptali učedníci jeho, řekl jim: To vás uráží? Co pak, kdybyste uzřeli Syna člověka, an vstupuje, kdež prvé byl? Duch jest, kterýž obživuje, těloť nic neprospívá. Slova, kteráž já mluvím vám, Duch jsou a život jsou. Ale jsouť někteří z vás, ješto nevěří. Nebo věděl Ježíš od počátku, kdo by byli nevěřící, a kdo by ho měl zraditi. I pravil: Protož jsem vám řekl, že žádný nemůže přijíti ke mně, leč by jemu bylo dáno od Otce mého. A z toho mnozí z učedníků jeho odešli zpět, a nechodili s ním více. Tedy řekl Ježíš ke dvanácti: Zdaliž i vy chcete odjíti? I odpověděl jemu Šimon Petr: Pane, ke komu půjdeme? Slova věčného života máš. A my jsme uvěřili, a poznali, že jsi ty Kristus, Syn Boha živého.“

(Jan 6:60–69)

Víte, člověk se příliš nezměnil. Neustále se toulá dokola světem, hledaje potěšení, nezná klidu, nepřichází k správným závěrům, nikdy nenachází odpočinkutí, nikdy není spokojen, je téměř v tomtéž stavu, v jakém byl, když opustil Boha v Edenské zahradě, odešel, aby si poradil sám.

Od té doby se protlouká. Zjišťuje, že je to velice tvrdá cesta, kterou musí kráčet. A vypadá to, že se nějak moc nestará — je příliš mnoho takových — prostě o to, kde ten život pro ně končí.

A kdybychom se mohli zastavit a udělat inventuru a položit si otázku: „Proč jsme tady? Jak k tomu došlo, že jsme vůbec přišli na tuto zemi, a co nás tu přivedlo? A kde bude naše věčná cílová stanice?“

Domnívám se, že kdybychom všichni tímto způsobem o tom pět minut našeho života vážně přemýšleli, všichni bychom řekli to, co řekl Petr. Protože Petr našel v Ježíši Kristu něco, co není v jiných lidech. Proto se zeptal: „Ke komu půjdeme?“ On neřekl, kam půjdeme? „Ke komu půjdeme? Ty máš slova věčného života.“ A zamysleme se, proč se jen Ježíš tolik lišil od jiných lidí. Co to bylo, co On měl, co ti druhí neměli? V Ježíši bylo něco, co neměl v tehdejší době žádný člověk. A to Jej dělalo odlišným.

A já si myslím, že tak je tomu i dnes večer, že když se člověk stane křesťanem, tak je v něm něco, co je odlišné od všech jiných stezek života. Bez ohledu na to, jak dobrý může být — dobrý obyvatel, jde s někým i druhou milí, je dobrým sousedem, ale když vchází do spojení s Ježíšem, něco se v něm mění. Je tam něco, co ho dělá odlišným, nápadně odlišným.

„Když pak již polovici svátku se vykonalo, vstoupil Ježíš do chrámu, a učil. I divili se Židé, řkouce: Kterak tento písmo umí, neučiv se? Odpověděl jim Ježíš a řekl: Mé učení není mé, ale toho, kterýž mne poslal. Bude-li kdo chtít vůli jeho činiti, ten bude uměti rozeznati, jestli to učení z Boha, čili mluvím já sám od sebe. Kdoť sám od sebe mluví, chvály své vlastní hledá, ale kdož hledá chvály toho, kterýž ho poslal, tenť pravdomluvný jest, a nepravosti v něm není.“
(Jan 7:14-18)

Tedávno večer mi jeden člověk vyprávěl, řekl mi, že měl sen. A řekl, že se mu zdálo, že ďábel byl takovým malým, mrňavým ďáblem a začal ho napadat. A řekl: „Ďábel na mě udělal: ‚Ha,‘ a já jsem odskočil. A pokaždé, když jsem odskočil, ďábel se stával větší a větší.“ A on odskočil a odskočil, a odskočil a ďábel se stával po celou dobu větší, a větší. Uvědomil si však, že musí toho ďábla přemoci a jedinou věc, kterou mohl tehdy udělat — řekl, že sáhl a vzal Bibli, i když ustupoval. Řekl, že pak ho ale udeřil a ďábel se stával menší a menší a couval. Řekl: „Věděl jsem, že jej jednoho dne budu muset porazit.“

Bratře, pokaždé když na tebe zařve: „Ha,“ a ty odskočíš, on se bude stávat stále větší, ale když vezmeš slovo Boží a postavíš se tam a řekneš: „TAK PRAVÍ PÁN, je napsáno,“ pak bude méně útočit; bude se zmenšovat.

„Nuže, podívej se zde, v jakém stavu se nacházíš?“

„Já se dívám na to, hledím na to, co On řekl.“ Amen.

Bůh dal zaslíbení. David uchopil ten starý prak, zvedl pět kamenů, vložil jeden do praku a starý Goliáš na něj pohleděl a řekl: „Ha, copak jsem pes? Jen se podívejte, kdo to se mnou přichází bojovat.“ Nerozuměl tomu, o co v tom všem šlo. Proklel jej ve jménu svých bohů a řekl: „Hle, dnes dám tvé tělo sežrat ptákům.“

David řekl: „Ty přicházíš proti mně jako Filištin, ve jménu Filištinů, v brnění a s kopím, ale já jdu proti tobě ve jménu Pána Boha Izraele.“

Proč? On věděl, čemu uvěřil. Měl ten nevelký, starý prak svinutý ve svých prstech a vyšel naproti Goliášovi; začal točit svým prakem. Nuže, on řekl, že měl pět kamenů; J-e-ž-i-š. Co bylo v pěti prstech? V-í-r-a. Víra zakotvená v Ježíši, a tak on vyšel.

Bratře, říkám ti. To vyslalo ten kámen do toho smrtícího místa a Goliáš padl mrtev. Víte, co se stalo? Izraelci nabyli odvahy a vyrazili proti nepříteli. Pobili Filištiny, pronásledující je až k jejich hradbám. Stačí jen jedna osoba, která má dost odvahy vystoupit a říci: „To je v pořádku. Bůh to řekl.“ Bratře, ty povalíš na zem Goliáše a dříve než se naděješ, celá tvá rodina vyrazí, aby pobila Filištiny.

Co máš ve své ruce? Co můžeš udělat? Vydávej svědectví, zpívej nebo dělej v té věci něco. Dělej něco ke slávě Boží.

„V poslední pak den ten veliký svátku toho, stál Ježíš a volal, řka: Žízni-li kdo, pod' ke mně, a napi se. Kdož věří ve mne, jakož dí písmo, řeky z břicha jeho poplynou vody živé. (A to řekl o Duchu, kteréhož měli přijíti věřící v něho; nebo ještě nebyl dán Duch svatý, protože ještě Ježíš nebyl oslaven.)“
(Jan 7:37-39)

ěkdy jsem potkával lidi, kteří říkali: „Ó, sláva Bohu. Pán si přeje, abych udělal nějakou věc. On chce, abych se vydal do Afriky, do Indie.“

Já jsem mu řekl: „A zeptal ses už mlékaře, jestli je spasen? Zeptal ses už chlapce, který roznáší noviny, jestli je znovuzrozen? A co tví sousedé, jsou spaseni?“ Rozumíš? O to tady nyní jde.

Nedávno se se mnou setkala jedna žena tady na jihu, na Floridě. A ta mladá žena — já nejsem soudce, ale jeden mladý kazatel byl právě tady a kázal na tomto pódiu. A ten mladý člověk byl ženatý a měl v jiném státě ženu a tři nebo čtyři děti. A ta žena byla vdova. A oni tady přijeli společně z Texasu ve velkém cadillaku. A ta žena vešla dovnitř. Ona se může oblékat, jak chce, má na to právo, to pro mne nic neznamená, ale jako křesťanka by se neoblékla tímto způsobem. Měla na uších takové dlouhé velké náušnice (nebo jak tomu říkáte), visely asi takhle a měla na rtech skutečně hodně těch nesmyslů; měla vyholené obočí a štētečkem namalované umělé obočí. A řekla: „Bratře Branhame, Pán mě povolává do ciziny.“

Zeptal jsem se: „Opravdu?“

„Ano.“ A dodala: „Pojedu tam s tímto mužem.“

„Nu, jestli tě Pán povolává, nu co, v pořádku.“ (Ale po ovocích... nějak mi to nesedělo, rozumíte?)

A řekla: „Nevěříš, že mě Pán...?“

Řekl jsem: „Mě se na to neptej. Pokud ti to pověděl Pán, dělej to, co ti přikázal. Ale pokud jde o mě, nemyslím si. Tak budu k tobě prostě upřímný.“

Zeptala se: „Dobře, proč si to myslíš?“

„Zaprvé, ty jako vdaná žena a s tímto ženatým mužem? To nevypadá dobře, když spolu bydlíte v tomto městě. Jestliže něco přináší hanbu, tak je to právě vaše chování.“ Rozumíte?

Tedy, co se dělo s touto ženou? Děla zmatky, protože nepřijala Ducha svatého. Tak jako ta žena odněkud, která mi dnes volala a chtěla se vdát za nějakého muže a opustit svého vlastního manžela a vdát se za nějakého jiného člověka. Ona se dostala do takového stavu; možná kdysi byla ve spojení s Bohem, ale nyní toužila po věcech tohoto světa. Zeptal jsem se jí: „Přijala jsi Ducha svatého?“

Odpověděla: „Ještě ne, ale toužím Jej přijmout.“

Řekl jsem: „Přijmi nejprve Ducha svatého a On ti řekne, koho máš mít za muže.“ To souhlasí. Rozumíte?

O to jde. Pokud Jej nepřijmeš, duchovně zemřeš. Bůh mluví dnes večer o mnoha věcech. On klepal na tvé dveře mnohokrát, ale jednoho dne zavře dveře a milost se skončí.

„A mluvila Maria i Aron proti Mojžíšovi příčinou manželky Madianky, kterouž sobě vzal; nebo byl pojal manželku Madianku. A řekli: Zdalíž jen toliko skrze Mojžíše mluvil Hospodin? Zdaž také nemluvil skrze nás? I slyšel to Hospodin.“

(4. Mojžíšova 12:1, 2)

Jestliže Bůh poslal posla a potvrdil ho zázraky a znameními, že je poslem poslaným od Boha, pak jsou lidé povinni toho posla poslouchat. Přesně tak. Oni musí toho posla poslouchat a respektovat ho. Pohledte na Jozueho a Kálefa; oni stáli těsně u Mojžíšova boku. V čemkoli byl Mojžíš, oni v tom byli rovněž. Ač měl Mojžíš pravdu nebo ne, přesto u něj stáli, protože věděli, že byl Božím poslem. A pak se dozvídáme, že jednoho dne, dokonce Miriam, prorokyně, a Aron, velekněz, se smáli z Mojžíšovy ženy, protože ona byla Etiopka, a mysleli si: „Copak nebylo dost žen v našem vlastním táboře, s nimiž se mohl oženit, že musel jít na jih a oženit se s takovou ženou?“

To nebyla Mojžíšova volba; to byla Boží volba pro Mojžíše. A když se posmívali, rozhněvalo to Boha natolik, že ranil prorokyni Miriam malomocenstvím. Mojžíšova vlastní sestra. Co vy na to? Ona byla prorokyně, ale co ona udělala? Dělal si legraci a nezachovala úctu k Božímu poslu, poslu příměří na tehdejší dobu. Byla neuctivá. Rovněž Aron, velekněz, který byl Mojžíšovými ústy — byl spolu s ní. A pak Aron, když uviděl svoji sestru postiženou malomocenstvím, přišel k Mojžíši a řekl mu: „Copak dovolíš, aby tvoje sestra zemřela?“ A Mojžíš vešel do svatyně, padl před Pána a začal plakat a volat k Bohu o milosrdenství pro svoji sestru. A Duch Páně sestoupil a řekl: „Zavolej Arona a Miriam, aby stanuli zde přede Mnou.“ Ó, přátelé!

Bůh vyžaduje respekt. Bůh posílá své poselství; vy mu nasloucháte a přijímáte ho s úctou. Nezáleží na tom, zda to nazývají bandou náboženských fanatiků, nebo jakkoli to nazvou; ať si svět dělá, co chce, ale vy tomu vzdejte úctu.

A tak tam Miriam stála. Bůh řekl: „Zavolej Miriam, zavolej také Arona — tvého bratra a tvoji sestru, aby stanuli přede Mnou.“ A když přišli a stanuli před Bohem, Bůh řekl: „Nebojíte se Boha?“ To řekl veleknězi a Miriam, prorokyni. Řekl: „Je-li mezi vámi člověk, který je duchovní nebo prorok, já Pán dám se mu poznat skrze vidění, zjevím se mu ve snech, a tak dále — jestliže je duchovní nebo prorok. Avšak můj služebník Mojžíš — já s ním mluvím přímo se rty na uších. Nebojíte se Boha?“ Jinými slovy: „Jestliže mluvíte o Mojžíšovi, mluvíte o Mně. Jestliže nemůžete respektovat Mojžíše, tak nerespektujete Mě. Copak jsem mezi vámi nedokázal, že je mým služebníkem? A vy k němu nemáte žádnou úctu.“ Jaká by to byla lekce pro lidi dnešní doby: žádný respekt, žádná úcta.

Dále řekl: „A protože jste to nerespektovali, to je důvod, proč máš to malomocenství. To je důvod, proč se tak stalo, protože byste měli vědět, že on je mým služebníkem. Ty to víš, a tak jestli mluvíš něco proti němu, mluvíš proti Mně.“ To, co On se jím snažil vysvětlit, bylo: „Musíte respektovat to, co Já činím.“ A pokud to byl postoj Boha pro tamten den a Bůh se nemůže změnit, Bůh chce, abychom i dnes respektovali to, co On činí. On to vyžaduje. Řekl: „Buď to budete respektovat, nebo vás potká ještě něco horšího.“

„Smlouvu jsem učinil s očima svýma, a proč bych hleděl na pannu?“ (Job 31:1)

Tuže, žijeme v posledních dnech a máme slíbené znamení zmrtvýchvstání. Po dvou tisíciletích falešného učení a odbočování ze správné cesty, tímto nebo tamtím způsobem, až lidé nevědí, co mají dělat. Ale Ježíš jim řekl a slíbil: „Jak bylo za dnů Lota a Sodomy, tak bude v době příchodu Syna člověka.“

Porovnejme to s dneškem. Vezměte 1. Mojžíšovou 6 a podívejte se, co On řekl, jak ti muži byli slavní, jak se ženy staly krásné. Máme nejkrásnější ženy, jaké kdy byly na zemi, ženy jsou mnohem krásnější, než před léty. Ony mají tolik různých prostředků, které je dělají krásnějšími. Tolik různých rtěnek a pudrů, mejkapů a různých účesů, nemorálního oblečení a různých věcí, které je dělají půvabnějšími.

Jeden muž přišel včera ke mně a řekl: „Bratře Branhame, mám šestnáctiletého chlapce. A mám také dvanáctiletého chlapce. Když jdu s nimi ulicí, jsou tam ty mladé striptérky.“ Dále řekl: „Ti chlapci jsou mladými muži. Co jim mám říct?“

Odpověděl jsem: „Nevím, pane. Přiveď je ke Kristu, aby mohli být spaseni a naplněni Duchem svatým a oni budou odvracet hlavy, od těch moderních striptérek.“

Pamatujte, když synové Boží hleděli na dcery lidské a viděli, jak jsou krásné, brali si je za ženy. Brali si je za ženy!

Pohledte na ten veliký skandál v Anglii, pohledte napříč Spojenými státy, pohledte na ta děvčata „na zavolání“ ve Spojených národech a na vše jiné. Ó, je to prostě strašné. A to je to — dobří muži. Jsme zpátky v té hodině. Červená, výstražná světla blikají všude — příchod Páně. Ježíš řekl: „Jak bylo před spálením Sodomy, tak bude při příchodu Syna člověka.“

Ženy jsou tak svůdné a neuvědomují si, co dělají; zlý duch je na nich. Proč by se žena měla svlékat a obnažovat se? Ona ve skutečnosti nechce být nemorální. Ony jsou prostě chyceny do pastí a neví o tom; podobně jak v tamté době. Ženské tělo je zobrazováno všude velice přitažlivě, a synové Boží téměř ztrácejí rozum; a pak máme práva Sodomy a Gomory, která je chrání. Jaká hanba! A naše vlády se něčeho takového zastávají.

„Že všickni ti, kteříž viděli slávu mou a znamení má, kteráž jsem činil v Egyptě a na poušti této, a kteříž pokoušeli mne již desetkrát, aniž uposlechli hlasu mého. Neužrjí země té, kterouž jsem s přísahou zaslíbil otcům jejich, aniž jí kdo z těch, kteříž mne popouzeli, uhlédá. Ale služebníka svého Kálefa, (nebo v něm byl jiný duch, a cele následoval mne), uvedu jej do země, do kteréž chodil, a símě jeho dědičně obdrží ji.“
(4. Mojžíšova 14:22-24)

Když Izrael opustil Egypt, všichni věřili poselství jednoho proroka. Viděli znamení Boží, jež byla činěna skrze Mojžíše, každý je viděl. A oni všichni vyšli z Egypta, přešli přes Rudé moře a byli pokřtěni v Mojžíše. Každý z nich viděl moc Boží, která spočinula na něm, když zpíval v Duchu a Miriam hrála na tamburínu, běhaje tam a zpátky po pobřeží. Všichni jedli čerstvou mannu, která padala každou noc z nebe. Všichni pili z té duchovní, udeřené Skály. Dva milióny lidí vyšlo z Egypta. Kolik z nich došlo do zaslíbené země? Dva. A tak jeden z miliónu. Kde skončili všichni ostatní? Ježíš řekl, že zahynuli. „Vaši otcové jedli manu na poušti po dobu čtyřiceti let, a já vám říkám, že všichni zahynuli.“

V současné době je na světě okolo pěti set miliónů křesťanů, pokud spočítáme katolíky, protestanty a všechny ostatní. Kdyby Ježíš přišel ve vytržení, tak podle toho, co jsem před chvílí řekl, bylo by to pět set lidí, kteří by dnes večer zmizeli ze světa ve vytržení. A pravděpodobně tolik lidí denně zmizí beze stopy, počítaje všechny země. A to by se mohlo stát každou chvílí. Rozumíte?

Ó, křesťané, přoblečme si Boží zbroj. Dělejme všechno, co umíme, abychom Mu sloužili, milovali a čekali na ten nádherný čas.

Tak tedy, to nebudou velké milióny a davy, které vyjdou z každé generace a vpochodují do Království. To tak nemůže být. Zapamatujte si, každý den končí jedna generace — každý den. „Jak bylo za Noemových dnů, kdy osm duší bylo zachráněno skrze vodu, tak bude při příchodu Syn člověka.“ Avšak každý den končí doba čtyřiceti let pro někoho, pro mnohé. Rozumíte? A každý den jsou mnozí zapečetěni do Království. A jednoho dne vejde ten poslední a budme si nyní jisti, když jsme při smyslech a ve sboru a mezi lidmi, kde Duch svatý tak identifikoval sám Sebe s námi, budme si jisti, že je všechno v pořádku a zůstává v pořádku před Ním.

Nezastavujte se, nedopřejte si odpočinku ani ve dne ani v noci, dokud ta oživující Moc vás nepřenese od věcí tohoto světa do Království Božího. A vy, kteří jste opravdu přivedeni do Království Božího a oživeni Duchem svatým — jak jste šťastni! Prodlévejte se slzami radosti na vašich kolenou ve dne v noci, děkujte Bohu za to, co udělal.

„Tedy opět řekl jim Ježíš: Amen, amen pravím vám: Že já jsem dveře ovci. Všickni, kolik jich koli přede mnou přišlo, zloději jsou a lotři, ale neslyšely jich ovce.“
(Jan 10:7, 8)

Jednou, když jsem byl na východě, naučil jsem se veliké lekci. Viděl jsem v Janově evangeliu, myslím, že v 10. kapitole, kde On řekl: „Já jsem dveři ovčince.“ Častokrát jsem přemýšlel, jak On jsouce člověkem, mohl být dveři? Ale pak, když jsem byl v tamté zemi, dověděl jsem se, co to znamená. Pastýři shánějí své ovce do ovčince a mají do něj klenutý vchod, a když pastýř zažene všechny ovce dovnitř a všechny ovce jsou v ovčinci, spočítá je a pokud mu jedna chybí, vyjde ven a hledá ji. Musí ji přivést dovnitř. Každá ovce musí být spočítána — v každé hodině dne.

Ó, jakým je On pastýřem. On je zodpovědný za každou ovci, v každé denní hodině. Nezáleží na tom, kde jsi. On ví, kde jsi. Ví o tobě vše. A proto On může stát zde na pódiu a skrze poddané lidi zjevuje, mluví, oznamuje; On ví... On ví, kdes byl před rokem. On ví, kde ses nacházel po celou tu dobu. Musí zodpovídat za své ovce a především ony všechny jsou znovu přepočítány, poté, co jsou shromážděny v ovčinci.

Pomyslel jsem si: „Jaký pěkný obraz — shromáždit je do ovčince a spočítat je.“ A poté, co jsou všechny spočítány a ulehnu na zem, pastýř odchází ke vchodu, kterým ovce vešly dovnitř, a uléhá v něm napříč. Tehdy tam nemůže vejít žádný vlk ani žádný zloděj, nikdo nemůže ovčím ublížit, jedině, pokud by překročil pastýře.

Jaký obraz Krista, který pokládá sám sebe za nás, aby nám nic nemohl ublížit, ledaže by to prošlo nad Ním. A tak pokud jsi nemocen a říkáš: „Bratře Branhame, ta nemoc prošla nad Ním.“ Ale to bylo pro slávu Boží. To souhlasí. Možná chce, abys vydal svědectví. Tak jak řekl jednou jeden člověk, když viděl, jak pastýř obvazuje ovci. Obvazoval jí celou nohu a on se zeptal: „Nu, co se stalo té ovci, spadla ze skály?“

On odpověděl: „Ne, já jsem jí zlomil nohu.“ — „Hm.“ On řekl: „Ty musíš být krutý pastýř, jestli jsi zlomil své ovci nohu.“ A On řekl: „Ne, ta ovce mi to nebude mít za zlé, musel jsem jí zlomit nohu, abych ji k sobě připoutal, hýčkal ji a miloval a dával ji zvláštní pokrm. Ona mě pak bude milovat a následovat.“

A někdy se musí Bůh takto zachovat k nám. Dovolí, že lékař řekne: „Ó, všemu je konec, už nic není možné udělat.“ A pak tě Bůh bere do náruče, jemně hladí a říká: „Mé dítě, cožpak nevíš, že tě miluji? Cožpak nevíš, že já jsem Pán, který uzdravuje všechny tvé nemoci?“

„Ale, Pane, učili mě, že dny zázraků jsou ty tam.“

„Já vím, že tě to takhle učili, ale já jsem prostě musel připustit, aby se ti to stalo, abych ti mohl prokázat trochu zvláštní přízně. Nuže, copak mě teď nemiluješ trochu více, teď když se tě chystám uzdravit?“

Už jste kdy zažili, že na vás něco takového přišlo? Já mnohokrát. On dovolil, že se něco stalo, aby mě trochu prověřil, aby pak mohl projevit svoji lásku.

„Ovceť mé hlas můj slyší, a já je znám, a následujíť mne. A jáť život věčný dávám jim, a nezahynouť na věky, aniž jich kdo vytrhne z ruky mé. Otec můj, kterýž mi je dal, větší jest nade všechny, a žádnýť jich nemůže vytrhnouti z ruky Otce mého. Já a Otec jedno jsme.“
(Jan 10:27-30)

Kdy bylo tvé jméno zapsáno do Knihy života? Jak jsem minulý večer řekl, ten člověk, který napsal tu píseň: „Tam ve slávě je zapsáno nové jméno a je to jméno mé. Ono je mé.“ Pokud jde o smysl, bylo to v pořádku, ale podle Písma se mýlil. Tvé jméno tam nebylo zapsáno toho večera, když jsi přišel ke Kristu. Ježíš řekl: „Všichni, které mi dal Otec, přijdou ke mně. A nikdo nemůže přijít ke mně, ledaže ho přitáhne můj Otec. Každému, kdo přichází ke mně, dám život věčný a vzbudím ho v den poslední. Nikdo z nich nezahyne. Neztratím ani jednoho, neboť je nikdo nemůže vyrvat z dlaně mého Otce, který mi je dal.“ Ó, přátelé! Evangelium Jana 5:24: „Kdo slyší mé Slovo a věří Tomu, který mě poslal, má věčný život, a nepřijde na soud, ale již přešel ze smrti do života.“ Proto právě ten sbor věří ve vytrvalost svatých, ne v baptistické podobě, ne presbyteriánské podobě, ale tak jak mluví Bible.

Vy řeknete: „Dobře, bratře Branhame, myslím si, že když jsem jednou pod milostí, tak jsem pod ní navždy.“ To přináší spoustu hanby. Ale když se muž nebo žena narodili z Ducha Božího, staré věci pominuly a všechny se staly nové a člověk byl zrozen a požehnán věčným Bohem. A oni nemohou již více zahynout, tak jako samotný Bůh nemůže zahynout. Chcete mi snad říci, že Bůh, nekonečný Bůh, by sestoupil dolů a dal ti život věčný a přitom by věděl, že tě zde ztratí? Proč by tě spasil a pak tam by tě ztratil? Pohled, On by šel sám proti Sobě. Jestli tě jednou spasil, tak jsi spasen na celou věčnost. V pekle není tolik ďáblů, aby tě mohli porazit.

A proto nekonečný Bůh, který znal konec od počátku, a spasil by tě zde v tomto týdnu, s vědomím, že za rok budeš odpadlíkem a že tě ztratí — hm, proč by něco takového dělal? To by bylo poštetilé; já bych to neudělal. Kdybych se dnes s tebou sprátelil, a věděl, že zítra budeš mým nepřítelem — tedy, já bych to nedělal, nechal bych tě tak. Rozumíš? Bůh tě dnes činí svým služebníkem, protože On ví a věděl, dříve než jsi vůbec přišel na svět, když On tvořil vápník, jenž se stal součástí tvého těla, když stvořil kosmické světlo, které je v tobě, když utvářel organické prvky a všechno, z čeho jsi stvořen, On znal každé tvé vlákno, a to, co budeš dělat.

„Hm, budu si dnes v tom raději počínat opatrně, dnes bych se mohl stát odpadlíkem a zítra být ztracen.“ V první řadě jsi nebyl ještě spasen! Možná jsi vyburcován na základě emocí! Možná sis jen myslel, že jsi spasen. Možná jsi cítil, že jsi spasen. Možná jsi věřil, že jsi spasen. Můžeš se připojit k církvi. Můžeš být dobrým baptistou, metodistou nebo letničním, to s tím nemá nic společného. Pokud jsi vůbec spasen, tak jsi byl spasen dříve, než vznikl tento svět, kdy Bůh ve svých myslích poslal Ježíše, aby spasil toho, o kom věděl, že bude způsobilý ke spasení. Tedy, On nechce, aby kdokoli zahynul. On to nechce, avšak dokud On je Bohem, On věděl, kdo bude spasen a kdo ne. Říká to Písmo. A tak zde to máte.

„I řekla Marta Ježíšovi: Pane, kdybys ty byl zde, bratr můj byl by neumřel. Ale i nyní vím, že cožkoli požádal bys od Boha, dá tobě Bůh. Dí jí Ježíš: Vstaneť bratr tvůj. Řekla jemu Marta: Víím, že vstane při vzkříšení v den nejposlednější. Řekl jí Ježíš: Já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mne, byť pak i umřel, živ bude. A každý, kdož jest živ, a věří ve mne, neumřet na věky. Věříš-li tomu? Řekla jemu: Ovšem, Pane, já jsem uvěřila, že jsi ty Kristus, Syn Boží, kterýž měl přijíti na svět.“

(Jan 11:21-27)

kdybychom mohli opustit rozumové poznání a rozumové náboženství a vejít do náboženství srdce, odkud může Bůh začít působit ve své církvi. Z naší hlavy do našeho srdce. Člověk věří ve svém srdci. Přemýšlí ve své hlavě, věří ve svém srdci.

Tedy, hlava rozumuje. Srdce nerozumuje vůbec. Ono prostě věří tomu, co mluví Bůh. Ale vidíte, dnes jsme tak vědecky založení, ó, každopádně my, Američané. My jsme tak vědecky založení, že nám musí být všechno dokázáno.

V dřívějších dobách, když někdo řekl, že Pán vykonal zázrak, lidé tomu prostě uvěřili. Oni si mysleli: „To je v pořádku. Díky Pánu za to.“ Ale dnes, ó, my to musíme vědecky prozkoumat a dokázat. A pokud je možné to dokázat vědecky, to už pak není víra. Doufám, že to chápete. Jestliže to je vědecké, není to už víra.

Co kdyby Mojžíš řekl: „Moment. Musím se na chvíli zastavit. Jaký chemický postřik byl použit na tento keř? Jeho listy hoří, ale neshoří. Víte, co udělám? Když to přestane hořet, vezmu několik listů a zanesu je do laboratoře. Nechám je chemicky zkoumat a zjistím, o jaký vědecký vynález se tady jedná.“

Kdyby on takto přemýšlel, Bůh by nikdy neřekl: „Zuj si boty.“ Co on udělal? Pokorně přistoupil blíž. Nestaral se o to, jak ten keř hoří nebo jestli shořel nebo ne; on hledal Boha. A každé další Boží dítě tomu bude věřit stejným způsobem. On uslyšel hlas, který řekl: „Zuj si boty, Mojžíši. Země, na níž stojíš, je svatá.“

Jestliže jdeš dnes večer do shromáždění jen proto, abys tam našel nějakou chybu — „ti lidé nadělají příliš mnoho rámusu. Kazatel káže příliš dlouho. Můžu vám vědecky dokázat, že jsou tam lidé, kteří jsou unavení. Oni by tam neměli stát tak dlouho do noci.“ Dělej, jak myslíš. Avšak ti, kteří tam vešli a vyzuli si boty, nechali za sebou své vlastní vědomosti a mají srdce otevřená na Boha, uslyší hlas, jenž mluví: „Já jsem zmrtvýchvstání a život.“

„Dí Ježíš: Zdvihněte kámen. Řekla jemu Marta, sestra toho mrtvého: Pane, jižť smrdí; nebo čtyři dni v hrobě jest. Dí jí Ježíš: Všakť jsem řekl, že budeš-li věřiti, uziříš slávu Boží. Tedy zdvihl kámen, kdež byl ten mrtvý pochován. Ježíš pak pozdvihl zhůru oči a řekl: Otče, děkuji tobě, že jsi mne slyšel. Já zajisté vím, že mne vždycky slyšíš, ale pro zástup, kterýž okolo stojí, řekl jsem, aby věřili, že jsi ty mne poslal. A to pověděl, zavolal hlasem velikým: Lazaře, poď ven. I vyšel ten, kterýž byl umřel, maje svázané ruce i nohy rouchami, a tvář jeho šatem byla obvinuta. Řekl jim Ježíš: Rozvěžte jej, a nechte, ať odejde. Tedy mnozí z Židů, kteříž byli přišli k Marii, viděvše, co učinil Ježíš, uvěřili v něho. Někteří pak z nich odešli k farizeům, a pověděli jim, co učinil Ježíš.“
(Jan 11:39-46)

n řekl: „Já jsem zmrtvýchvstání a život. Kdo věří ve Mne, i kdyby zemřel, žít bude.“ Nikdo jiný to nemohl říct, pouze On. „Kdo žije a věří ve Mne, nezemře.“ Věřš tomu?

Ona odpověděla: „Ano, Pane, já věřím, že Ty jsi Syn Boží, který měl přijít na svět.“ Zde to máte.

Co to je? Ona jedná. Chce vidět zázrak, a tak odhaluje to, co říká Slovo. „Já věřím Slovu. Ono stojí tady v osobě Syna Božího. Jeho slova nejsou Jeho. Ne já mluvím, ale Otec, který je ve Mně.“ Cokoliv vychází z tvých malých úst, věřím, že to je přikázání Boží. Ty jsi Mesiáš.“ Kým je Mesiáš? Pomazaným. „Ty jsi Božím pomazaným.“

Bůh měl kdysi pomazaného, pomazaného v menší míře, jmenoval se Elizeus. A ta žena měla dítě, které zemřelo. A ona se vydala k Božímu služebníkovu a řekla: „Boží muži“ — ona ho poznala. A ten pomazaný Bohem přišel, vyšel na poschodí, položil se na to mrtvé dítě a ono sedmkrát kýchlo a ožilo.

A jestliže toto Bůh vykonal skrze pomazaného proroka, o co víc to bude konat skrze Emanuela? „Já věřím, že Ty jsi Syn Boží.“ Když chceš něco obdržet od Boha, musíš uvěřit Božímu služebníkovu, Božímu slovu. Rozumíš? A On byl Slovem. „Já věřím. Řekni mi jen, co mám dělat.“

„Kde jste ho položili?“ A On odešel k hrobu a plakal jako člověk. Když tam přišel, co přikázal, aby udělali? Vidíte, vy musíte rovněž něco udělat, rozumíte. Řekl: „Pokud chcete vidět zázrak, odvalte ten kámen.“

Vy, nemocní lidé, dnes večer, pokud chcete spatřit zázrak, odvalte kámen. Odstraňte ten kámen, ten hřích, který leží u dveří. Co to znamená? Řekneš: „Bratře Branhame, já nedělám nic špatného.“ Ale pokud tomu nevěříš, nemůže se to stát. Odstraň ten kámen nevěry a sleduj, co se bude dít. Odstraň jen ten kámen. A když ona uposlechla Boží slovo, spatřila zázrak. Jistě.

„Byli pak někteří Řekové z těch, kteříž přicházivali, aby se modlili v svátek. Ti tedy přistoupili k Filipovi, kterýž byl od Betsaidy Galilejské, a prosili ho, řkouce: Pane, chtěli bychom Ježíše viděti.“
(Jan 12:20, 21)

Nuže, ti Řekové, kteří přišli k Filipovi, touhou jejich srdcí bylo spatřit Ježíše. Kolik z vás má stejné přání dnes večer? Každý z vás. Všichni Jej chceme vidět. Je to volání lidského srdce: Pánové, chtěli bychom spatřit Ježíše. Tak tedy, přesně to chceme dnes večer.

Pozastavme se prostě na chvíli. Nuže, opustíme všechny naše fantastické myšlenky. A jestli On je tak skutečný, jak křesťané o Ném tvrdí, proč Jej nemůžeme vidět? Říkáme, že není mrtev, že žije. On řekl, že bude s námi a že každá generace Ho bude moci vidět, až do skonání světa. Tedy, Ježíš to zaslíbil. On řekl: „Ještě maličko a nevěřící Mne více neuzří, ale vy Mne uzříte, neboť Já budu s vámi až do skonání světa.“ Proto každé generaci bylo slíbeno, že Jej uvidí. A tak pohlédme na Něj dnes večer. Já Ho chci vidět.

Vzpomínám si, jak jsem jednou vstoupil do své malé chatrče. Bylo chladno, chtěl jsem rozdělát oheň a, ach, nechtělo hořet. Pustil jsem rádio a uslyšel, jak nějaká sestra zpívala: „Toužím spatřit Ježíše.“ Posadil jsem se na podlahu a začal plakat. Zvedl jsem obě ruce a řekl: „Ano, Pane, chci Tě vidět.“ Ty Jej chceš vidět. A jestli On je tak skutečný, proč Jej nemůžeme vidět?

Pokud Ho dnes večer hledáš, jakého člověka očekáváš? Chtěl bys spatřit člověka v dlouhém rouchu, oblečeného odlišně od jiných mužů? Ježíš takový nebyl; On se oblékal stejně jako ostatní muži. Kdyby tady byl dnes večer v lidském těle, měl by stejné oblečení jako my. Nemohli bychom očekávat dobře oblečeného člověka a nedokážu si představit, že by vypadal jako ze škatulky.

Nešli bychom do nějaké velké, nádherné katedrály, abychom Jej tam našli, protože kdyby On byl tady, oni by Ho nepřijali. Oni Ho nepřijímají ani dnes večer. Šli byste snad k muži, který má silný, mocný hlas? Ne. Hledali byste snad člověka, který má význačné, bombastické vzdělání, který má takové vzdělání, že nepřetržitě mluví cizími jazyky jenom proto, aby mu obyčejní lidé nerozuměli? Ježíš takový nebyl. On mluvil jako prostí lidé! A tak kde byste Jej našli? Museli byste Ho hledat mezi obyčejnými lidmi. On by byl prostým člověkem.

A tak co by On dělal? Chlubil by se svým vzděláním? Chlubil by se svou oblíbeností v církvi? Ne. Chlubil by se tím, že byl lékařem? Ne, On by pověděl: „Ne já, to je můj Otec, který ve mně přebývá; On činí ty skutky. Pokud můžeš věřit, všechny věci jsou možné.“ On by pohlédl na posluchače, na trpící lidi, a pokud by měli víru, řekl by: „Dcero,“ nebo „dítě, tvá víra tě uzdravila z takové a takové nemoci.“ A pak, kdyby mu Otec něco řekl, On by to řekl posluchačům. Takového Ježíše bychom očekávali.

„I mluvil Hospodin k Mojžíšovi a k Aronovi, řka: Toto jest ustanovení zákona, kteréž přikázal Hospodin, řka: Mluv k synům Izraelským, ať vezmouce, přivedou k tobě jalovici červenou bez vady, na níž by nebylo poškrvný, a na kterouž by ještě jho nebylo kladeno. A dáte ji Eleazarovi knězi, kterýž vyvede ji ven z stanů, a rozkáže ji zabiti před sebou. A vezma Eleazar kněz krve její na prst svůj, kropiti bude jí naproti stánku úmluvy sedmkrát. Potom káže tu jalovici spáliti před očima svýma; kůži její, i maso její, i krev její s lejny jejími dá spáliti. A vezma kněz dřeva cedrového, yzopu a červce dvakrát barveného, uvrže to vše do ohně, v kterémž ta jalovice hoří. I zpěře kněz roucha svá, a tělo své umyje vodou; potom vejde do stanů, a bude nečistý až do večera. Takž také i ten, kterýž ji páčil, zpěře roucha svá u vodě, a tělo své obmyje vodou, a nečistý bude až do večera. Popel pak té jalovice spálené smete muž čistý, a vysype jej vně za stany na místě čistém, aby byl všechněm synům Izraelským chován k vodě očištění, kteráž bude k očištění za hřích.“ (4. Mojžíšova 19:1-9)

Jaký je to obraz, jak on hovoří o Pánu Ježíši. A pak, když museli použít své prsty a ponořit je v krvi a nanést sedm pruhů přímo na dveře svatyně, aby nikdo nemohl vejít těmito dveřmi, aniž by nerozpoznal, že něco muselo před nimi zemřít.

Ó, přáteli, jak já si přeji, abys to pochopil: veřejné svědectví, sedm pruhů představuje těch sedm církevních věků, což posuzováno podle Izraele je sedm věků církve, my jsme v tom posledním, v Laodicejském. A pro každý věk církve byl On Beránkem, zabitým před založením světa.

A pak to muselo být spáleno. Celé tělo muselo být spáleno a z toho byly učiněny vody oddělení — smícháno s vodou a uchováno na čistém místě, vně za stany.

Všimněte si: To představovalo vody oddělení a také Slovo Boží v této době: omývá nás vodou skrze Slovo. Slovo je vodou oddělení. Kristus byl obětí zvěřem.

Vy, nemocní lidé, slyšte! Kristus zemřel proto, aby mohl vyplnit každé Slovo. On byl Slovem. „Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh. A to Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.“ A zemřelo a vydalo vody oddělení, což je to Slovo.

To je Kristus, každé Slovo zde je samotným Bohem zapsaným a vytištěným. Přijmi to do svého srdce a sleduj, co se stane poté, co to přijmeš. Prostě přijímáš každé Božské zaslíbení. Naslouchej tomu a můžeš udělat to prohlášení. Je to všechno nadržáno, a tak dále. Já to říkám a vyzývám každého. Správný duševní postoj vůči každému Božskému zaslíbení tohoto Slova způsobí, že ho uskuteční, bez ohledu na to, oč se jedná. Jestliže Bůh tak řekl, zaujměte správný postoj vašeho myšlení vůči Slovu a sledujte, co se bude dít. Bůh je zavázán vůči svému Slovu.

„Když pak umyl nohy jejich, a vzal roucho své, posadiv se za stůl zase, řekl jim: Víte-liž, co jsem učinil vám? Vy nazýváte mne Mistrem a Pánem, a dobře pravíte, jsemť zajisté. Poněvadž tedy já umyl jsem nohy vaše, Pán a Mistr, i vy máte jeden druhému nohy umývati. Příklad zajisté dal jsem vám, abyste, jakož jsem já učinil vám, i vy činili.“ (Jan 13:12-15)

Jle, On je tady. Pramenem veškerého křesťanství, Hlavou, Počátkem, Původcem křesťanské víry byl Ježíš Kristus, Syn Boží, počátkem křesťanské víry, výchozím bodem celého lidstva, všech věků — aby hleděli na to výchozí místo a začali odtamtud. On byl pro nás příkladem. Souhlasí to? Ve 13. kapitole Janova evangelia bylo zavedeno mytí nohou. Sledujte, jak Petr protestoval (naškrobený — takový Petr byl), stál tam jako tvrdý límec. A On přistoupil k Petrovi, aby mu umyl nohy. Petr řekl: „Nikdy nebudeš mýt mé nohy.“ Ó, přátelé. Dnes máme hodně takových.

„Nikdy nebudeš mýt mé nohy.“

Ježíš na něj pohleděl a řekl: „Jestliže ti je neumyji, nebudeš mít se mnou podíl.“

Petr řekl: „Pane, nejen mé nohy, ale i ruce a hlavu.“ Trochu ho to vyvedlo z míry, je to tak?

Ó, mohu si představit ta laskavá slova, když pohleděl na Petra a řekl: „Jestliže ti neumyji nohy, nebudeš mít se mnou podíl. Jestli nemůžeš následovat Má přikázání, jestli nemůžeš konat Otcovu vůli. Petře, já tě miluji. Ale ty musíš tyto věci udělat.“ To je součástí křesťanské víry.

A když dokončil umývání nohou svých učedníků, posadil se a řekl: „Vy mě nazýváte Pánem a Mistrem a říkáte to dobře, neboť jím jsem. Jestliže jsem tedy já, Pán a Mistr, umyl nohy vám i vy máte mýt nohy jeden druhému. (Poslouchejte to.) Dal jsem vám totiž příklad, abyste tak jako jsem já učinil vám, tak i vy činili.“ On byl příkladem křesťanství. On byl křesťanstvím. On byl našim vzorem. Nikdy se nesnaž ve svém životě řídit podle vzoru nějakého kazatele nebo kněze, podle nějakého velikého náboženského muže tady na zemi, ale vezmi si ve svém životě vzor z Krista. On je tvým vzorem. On nám dal příklad. On žil příkladně a věnoval to církvi. Doufám, že to do vás jde do hloubky.

„A mluvil lid proti Bohu a proti Mojžíšovi: Proč jste vyvedli nás z Egypta, abychom zemřeli na poušti? Nebo ani chleba ani vody není, a duše naše chléb tento ničemný sobě již zošklivila. Protož dopustil Hospodin na lid hady ohnivé, kteříž jej štípali, tak že množství lidu zemřelo z Izraele. Tedy přišel lid k Mojžíšovi a řekli: Zhřešili jsme, nebo jsme mluvili proti Hospodinu a proti tobě; modl se Hospodinu, ať odejme od nás ty hady. I modlil se Mojžíš za lid. I řekl Hospodin Mojžíšovi: Udělej sobě hada podobného těm ohnivým, a vyzdvihni jej na sochu; a každý uštknutý, když pohledí na něj, živ bude. I udělal Mojžíš hada měděného, a vyzdvihl jej na sochu; a stalo se, když uštkl had někoho, a on vzhlédl na hada měděného, že zůstal živ.“

(4. Mojžíšova 21:5-9)

Mojžíš byl vyučován veškeré egyptské moudrosti a oni se honosili mnohem vyšší úrovní v mnoha věcech, než je ta naše dnes. Lékařskou vědu našich lékařů převyšovali o stovky mil. Avšak doktor Mojžíš neměl žádný lék proti uštknutí hadem. Nemohl udělat nic. Oni tam byli daleko v poušti. A Mojžíš se modlil a Bůh přišel k němu a prozradil mu prostředek proti tomu. To se mi líbí. Kým On je? Bohem, Jahve Jireh — Pán se postará, vymyslí způsob. Já to miluji.

Sledujte, potom Bůh řekl Mojžíšovi, v tom vzoru či symbolu, řekl mu: „Jdi, zhotov měděného hada a přibij ho na kůl.“ Nuže, ten had byl obrazem hříchu. Ten had představoval již odsouzeného hada z Edenské zahrady, proměněného ze zvířete na hada.

Nu, on nebyl plazem. Bible říká, že byl nejchytřejší ze všech polních zvířat. On nebyl plazem, byl zvířetem. A proměnil se v hada, plazícího se po břiše. A ten had představoval již odsouzený hřích. To, že byl zhotoven z mědi, znamenalo Božský soud. Měď představuje v Bibli Božský soud. Vidíte, ti lidé hřešili, protože nevěřili prorokovi. Oni se hádali s ním i s Bohem. Hřešili a pro tento hřích je kousali hadi a oni umírali.

A všechny nemoci jsou způsobeny hřichem. To souhlasí. Dokud jsme nehřešili, nebylo nemoci. Nemoc je atributem hříchu. Nemoc přišla následkem hříchu; možná, že ne kvůli tomu, co jsi udělal; mohl jsi to zdědit. A to se táhne až do třetího, čtvrtého pokolení. Bůh to řekl. Sledujte. A tak Bůh přiměl Mojžíše, aby vyzdvihl korouhev pro Izrael. A když ji vyzdvihl — nemoc a hřích, spojený původ obojího, nemoci i hříchu. Jahve Jireh se pro ně postaral o symbol, který představoval, že jejich hříchy byly odpuštěny a jejich nemoci uzdraveny. Chápete to? Ten had představoval odsouzený hřích.

A tak, chcete mi říci, že byste mohli popřít Božské uzdravení? Vždyť je to tam, v Písmu. A právě toto řekl Ježíš: „Jak Mojžíš vyzdvihl měděného hada, tak musí být vyzdvížen Syn člověka,“ za hříchy a nemoci. A On je tady dnes večer. On je stále vyzdvížen. Byl vložen do hrobu a Bůh jej vyvýšil. A jeho Duch je dnes večer mezi námi, konající znamení a zázraky.

„Nermutiž se srdce vaše. Věříte v Boha, i ve mne věřte. V domě Otce mého příbytkové mnozí jsou. Byť nebylo tak, pověděl bych vám. Jduť, abych vám připravil místo. A když odejdu, a připravím vám místo, zase přijdu, a poberu vás k sobě samému, abyste, kde jsem já, i vy byli.“
(Jan 14:1-3)

Nikdy jsem nevěřil, že Nebe je místem, kde je množství budov, kde je velké množství domů, postavené pomocí malty, s vytapetovanými a pomalovanými stěnami. Nikdy jsem nevěřil, že nadpřirozená bytost by měla bydlet ve skutečném domě. Věřím, že když Ježíš promluvil v Janově čtrnáctém evangeliu, a řekl: „V domě mého Otce je mnoho příbytků,“ On měl na mysli tělo, místo přebývání. Protože Písmo potvrzuje totéž, když říká: „Jestliže tento náš pozemský dům bude zbořen, máme jiný, očekávající již na nás.“ Rozumíte?

Jedině smrtelné osoby bydlí ve smrtelných obydlích. Nesmrtelné osoby žijí v nesmrtelných příbytcích. A to bydlíště, do něhož přejdeme na dobu, než se sem vrátíme, není bydlíštěm z cihel, malty či hlíny nebo drahých kamenů nebo klenotů. Je to místo — stav, do něhož přejdeme z této dimenze, v níž nyní žijeme — do jiné dimenze. A to je ten dům, příbytek, místo přebývání.

Ježíš řekl: „Zbořte tuto svatyni a já ji za tři dny postavím.“ A oni si mysleli, že mluvil o Šalomounově svatyni, On však mluvil o svém vlastním těle.

A On odešel, aby připravil místo pro každého věřícího, abychom ve chvíli, ve které odejdeme z těchto smrtelných sfér, nepřešli do něčeho mystického nebo nějakého nadpřirozeného ducha, ale vešli do příbytku, do místa přebývání. A to může být přímo zde dnes ráno v této budově, v místě, mimo dosah radiového vysílání nebo něčeho jiného. Ono existuje — připraveno výhradně samotným Bohem.

Poslyšte. Mojžíš byl mrtev již osm set let. Eliáš byl přenesen možná před asi šesti sty či sedmi sty léty. A oni tam stáli na hoře Proměnění, oba ve smrtelné podobě. Hovořili s Ježíšem krátce předtím, než odešel na Golgotu. Rozumíte, co tím chci říci? Takže, to co se vám snažím říci je to, že se díváme na něco mystického, co se nachází někde v obrovské vzdálenosti stovek miliónů let? Před nedávnem, když jsem byl v observatoři na Mount Palomaru, jsem obdržel zjevení, a sledoval jsem čas, vzdálenost prostoru k Marsu a k těm posledním galaxiím, a tak dále a světo pohybuující se rychlostí tolik a tolik tisíců mil za sekundu. Kdyby anděl vyrazil z nejbzdálenější hvězdy a chtěl by sem přijít, trvalo by mu miliardy a miliardy a miliardy let, než by sem dorazil. Kdyby vyrazil z Marsu a letěl k nám rychlostí světla, trvalo by mu to sem miliard let.

A tak nemohu uvěřit, že tam někde daleko existuje dům. Ale věřím, že ten dům, o kterém Bůh mluvil, je přítomen právě teď tady, že to je místo, kde smrtelné osoby — když přestaneme být zde smrtelníky, vejdemo do nesmrtelnosti, do toho prostoru. A já věřím, že to je tam, kde se dnes nachází vzkříšený Ježíš; ne někde daleko ve vzdálenosti miliónů mil, ale přímo tady — přítomen mezi námi.

„Totot jest prikázání mé, abyste se milovali vespolek, jako já miloval jsem vás.“ Většího milování nad to žádný nemá, než aby duši svou položil za přátele své. Vy přátelé moji jste, učinite-li to, což já prikazuji vám. Nebudu vás více nazývati služebníky, nebo služebník neví, co by činil pán jeho. Ale vás jsem nazval přátely, nebo všechno, což jsem koli slyšel od Otce svého, oznámil jsem vám. (Jan 15:12-15)

Vidíte, ten mladý bohatý kníže byl členem církve. A on se zeptal Ježíše, co by mohl udělat, aby měl věčný život. On to nikdy nepřijal. Odešel pryč. Jak hloupě se tento mladý člověk zachoval. Nejednejte jako on. Vzpomínáte si, kde je naposledy spatřen o něco později? Dařilo se mu dobře. Stal se bohatší. Zbohatl natolik, až jeho stodoly praskaly ve švech. Ale nakonec ho nalézáme v pekle — v plamenech trápícího. Nedovol, aby se to stalo tobě. Přijmi Krista.

Vy, mladí lidé, vy mladá děvčata, mladí chlapci, vy, kteří jste právě na přelomu života, prosím, udělejte to. Slyšte mě, vašeho bratra, toho, který vás miluje. Jsem tady, protože vás miluji. Miluji Boha, miluji rovněž vás. Nemohl bych milovat Boha, kdybych nemiloval vás. Kdybyste měli nějakou připomínku, raději to řekněte mému synovi nebo některému z mých dětí. Já se bez toho obejdu. Každý rodič by to tak udělal. Bůh také. Rozumíte? Milujte Jeho lid. Milujte se navzájem.

Řeknete: „Proč jim nadáváš?“ Opravdová láska je napravující. Jestliže tvé dítě sedí na ulici a ty říkáš: „Nu, tam sedí můj syn. Nesmí tam sedět, ale nechci zranit jeho mladé city,“ ty ho nemiluješ. On tam bude usmrcen. Pokud ho miluješ, vezmeš ho okamžitě domů a dáš mu výprask. Přinutíš ho poslechnout. A právě tak jedná Bůh. Láska je napravující. To je opravdová láska.

Když se kazatel postaví a dovolí vašim ženám stříhat si vlasy a nosit mejkap a jiné ohavnosti a nenapomíná vás, není v něm opravdová láska — nechce to nazvat pravým jménem. Dovoluje vám mužům oženit se třikrát či čtyřikrát a dělat vše jiné a projde vám to, pak tam není opravdová láska. Dovolí vám připojit se k církvi a poklepává vás po zádech a ututlává vás nějakým učením a říká: „To je všechno, co musíš udělat: připoj se ke svaté církvi“ — v tom není žádná láska. V tom případě je ten člověk úplně ztracen a nevidí to!

Opravdová láska je napravující a přivádí tě zpět do Slova Božího. Pohledte na Ježíše, co On říkal, i když volali po Jeho krvi, zemřel místo nich, protože je tolik miloval.

„I vzav podobenství své, dí: Řekl Balám, syn Beorův, řekl muž mající otevřené oči, řekl slyšící výmluvnosti Boha silného, kterýž vidění všemohoucího vidí, kterýž když padne, otevřené má oči: Jak velmi krásní jsou stánkové tvoji, Jákobe, příbytkové tvoji, Izraeli! Tak jako se potokové rozšiřují, jako zahrady vedlé řeky, jako stromové aloes, kteréž štípl Hospodin, jako cedrové podlé vod. Poteče voda z okovu jeho, a símě jeho u vodách mnohých. A král jeho vyvýšen bude více než Agag, a vyzdvihne se království jeho. Bůh silný vyvedl jej z Egypta, jako udatnost jednorožcova jest jemu; sžereť národy protivné sobě, a kosti jich potře a střelami svými prostřílí. Složil se a ležel jako lvíče, a jako lev zůřivý; kdo jej zbudí? Kdo by požehnání dával tobě, požehnaný bude, a kdož by zlořečil, bude zlořečený.“ (4. Mojžíšova 24:3-9)

ledujte nyní Baláma. Král Balák se chystal ukázat Balámovi Izrael, vyšel a postavil oltář. On byl prorok — Balám byl prorokem. A tak mu ukázal jen část Izraele, jen tu nejhorší část.

A přesně totéž dělá ďábel i dnes — on ti ukazuje pouze tu nejhorší část té jisté věci. Toto ďábel ukazuje některým z těch moderních kazatelů teologie, prostě jim říká: „Heleď, koukni, znáš Frantu Nováka, který předtím bydlel tamhle? On běhá za ženou toho a toho. A co je ti po té bandě fanatiků.“ Ale přitom nemyslí na některé ve své vlastní organizaci, kteří dělají totéž. To souhlasí. Ale oni to mohou přikrýt.

Nicméně poslouchejte, on mu ukázal jistou část Izraele, pak ho převedl na jinou stranu a ukázal mu odtamtud jinou část. A Balám si pomyslel: „Jistě, jestliže Izrael takto hřeší...“ Ano, oni hřešili. Oni se provinili téměř proti všemu, co bylo v Božím rejstříku. Ale co, Balám si myslel, že svatý Bůh určitě prokleje lid, který učinil tolik zlého. On si myslel: „Bůh to jistě udělá.“ Takže, když tam přišel, byl natolik chtivý peněz, že nemohl pochopit, proč by je Bůh neměl proklínat. Ale pokaždé, když se je pokusil proklínat, musel jim žehnat. Vyslovil své prorocktví a vyšel dopředu, oblek si plášť a vyřkl své podobenství a místo proklínání se to obrátilo v požehnání: „Jak spravedlivé jsou tvé příbytky, ó Izraeli!“ Jak velcí oni byli. Místo prokletí přišlo požehnání.

Čeho si Balám nevšiml? Toho, čeho si nevšímají moderní kazatelé a moderní lidé v dnešní církvi Ducha svatého. Oni tvrdí: „Já vím, že mnozí nazývají sebe tak či onak a vykonali mnoho věcí. Já to uznávám, bratře.“ Říkají: „Oni zklamali v tom, udělali to a udělali tamto.“ To je pravda, souhlasím, že se chovali nesprávně.

Ale Balám si nevšiml toho měděného hada a té udeřené Skály, jdoucí před Izraelem a konající usmíření. Bylo to Boží povolání, Boží volba. Oni byli Božím lidem. Haleluja. Bůh je povolal a oddělil a vyvýšil před nimi hada (jako usmíření) a udeřenou Skálu a Balám si toho nevšiml. A i dnes si moderní kazatelé nevšímají moci Ducha svatého, udeřeného Ježíše Krista, toho, že my jsme v Jeho těle skrze jednoho Ducha. Jsme všichni vekřtění do jednoho těla a stali jsme se údy toho těla.

„V tom, když pobyl Izrael v Setim, počal lid smilniti s dcerami Moábskými. Kteréž pozvaly lidu k obětem bohů svých; i jedl lid, a klaněli se bohům jejich. I připojil se lid Izraelský k modle Belfegor, a popudila se prchlivost Hospodinova proti Izraelovi.“
(4. Mojžíšova 25:1–3)

Tedy, co udělal Balám, když zjistil, že nemůže proklínat Izrael? Řekl Balákovi, že by to byl dobrý nápad, kdyby pozval ten lid na slavnost jejich boha. Uspořádali velkou slavnost; uspořádali slavnost na počest Baal-peora. A Balám řekl: „Tedy, říkám ti Baláku, dám ti skvělý nápad. Bůh je neprokleje, s tím je konec, a tak ti řeknu, co uděláme. Nemůžeme se jich zbavit, ale pokud je pozveš k vám, svedeš celou tu svatou skupinu na svoji cestu.“

Vidíte, přesně tak to udělal Konstantin. Přesně tak. To byl záměr Balámova učení.

Co oni udělali? Pak Balákovo učení vešlo mezi Izrael a oni pozvali všechny Izraelity k sobě na tu velkou slavnost, na velké povyražení, které měli — ó, veliký mejdan a měli tam rušnou zábavu. A když je tam všechny dostali, Izraelité začali okounět po těch krásných, svůdně oblečených moabítkách. Ano, ony nebyly jako jejich obyčejné dívky tam dole. Ó, ony vypadaly tak nádherně. Ó, ach. Jak byly urostlé a jak se uměly předvést. A oni se tím nechali zlákat a začali se dopouštět cizoložství. A Balám věděl, že jestliže je Bůh neprokleje, tak on je svede na tu denominační stranu a způsobí Boží hněv a On je tak jak tak usmrtí — pokud se mu jen podaří svést je z cesty pravdy, Bůh je sám pobije.

Ve chvíli, kdy odcházíš a připojuješ se k církvi, namísto přijetí křtu Duchem svatým, jsi mrtev. Ne kvůli vám, ale kvůli těm, kteří jsou tam, nechám to do vás chvíli vstřebávat.

Jsi mrtev! „Máš jméno,“ řekl Lutherovi tady v Sardském věku. Slovo Sardy znamená „mrtvý“. „Máš jméno, že žiješ, ale jsi mrtev.“ To je to, co Bůh řekl. Ano. Rozumíte?

A když se tam dopustili duchovního cizoložství, církev uzavřela manželství s denominací, místo křtu Duchem svatým; oni zemřeli. Tady to máte. Toto říká Bible. Toto řekl Bůh, hovoříc k církvi. A Bůh — co On učinil? A tak, když to udělali — tu zlou věc, žili v cizoložství. Bůh v jediném okamžiku usmrtil dvacet čtyři tisíce z nich; za dopuštění se cizoložství. A o čem to svědčí zde v církvi? Duchovní cizoložství — tvrdíš, že jsi křesťan a přitom stále žiješ jako tento svět.

„Blahoslavený ten muž, kterýž nechodí po radě bezbožných, a na cestě hříšníků nestojí, a na stolici posměvačů nesedá. Ale v zákoně Hospodinově jest libost jeho, a v zákoně jeho přemýšlí dnem i nocí. Nebo bude jako strom štípený při tekutých vodách, kterýž ovoce své vydává časem svým, jehožto list nevadne, a cožkoli činiti bude, šťastně mu se povede.“
(Žalm 1:1-3)

Pokud někdo nezná své ovce opravdu dobře, potom stěží pozná rozdíl mezi mečením kozla a bečením ovce. Obě jsou si podobná. Ale jejich povaha poukazuje na to, kým oni jsou. Tak je to s takzvanými křesťany a skutečnými křesťany. Kozel představuje svět. Oni tě povedou na scestí do věčného oddělení od Boha. Oni tě přivedou do těžkostí. Tedy, pokud jsme ovce, pak raději dávejme pozor na to, jaké máme pastýře.

Ovce jsou určitým způsobem zvláštní malá stvoření. Tady je další věc, kterou se můžeme dnes večer od ovcí naučit. Všimli jste si někdy ovcí, když je opravdu horko? Ony se nebudou oddělovat jedna od druhé, aby jedna byla na tom místě a druhá na jiném. Ale právě v největším denním žáru všechny ovce budou stát pospolu. Víte, co ony dělají? Jedna druhé dělá stín. Ony mají společenství.

A nebylo by dobře, kdyby všechny Boží ovce v tom největším horku stály svorně pospolu? Když jsou zkoušky opravdu tvrdé a panuje velký žár a všechny jdou svou cestou, kdyby všechny Boží ovce prostě stanuly při sobě, měli bychom chlad stínu jeden od druhého, osvětlení, v němž se můžeme opřít jeden o druhého.

Někdo se zeptal: „Je to nutné, bratře Branham?“ Ovšemže je. Není nad to, jak mít opravdu dobrého, důvěryhodného přítele. A když se valí problémy a panuje žár, pak můžeš přijít k takovému příteli a usednout, a prostě mu představit svoji situaci, promluvit si o tom v osobní důvěře, a pak pokleknout a společně se modlit. A jsi si jist, že ten člověk je dobrým, Bohem spaseným mužem nebo ženou, jemuž můžeš důvěřovat. Ó, je dobré takto činit. „Pojďme a pouvažujme o tom společně,“ říká Písmo. Nebo, „Pojďme a stůjme pospolu.“

Všiml jsem si také ještě jiné věci, když jsem viděl ovce v kraji s chladným podnebím. Když přichází znenadání sněhová bouře s nárazovým větrem, pak se všechny ovce z celé louky semknou do těsného hloučku a vzájemně se zahřívají. Teplo vycházející z těla jedné ovce pomáhá zahřívat ovci druhou.

Myslím si, že když se církev stává opravdu chladnou a lhostejnou, povinností Božích ovcí je semknout se těsněji k sobě a modlit se jedna o druhou. A teplo opravdového, dobrého křesťanského společenství, ó, ono znamená hodně. David o tom mluvil v 1. žalmu, kde řekl: „Blahoslavený muž, který nechodí po radě bezbožných a na cestě hříšníků nestojí a na stolici posměvačů nesedá. Ale v zákoně Hospodinově je libost jeho a o zákoně Jeho přemýšlí dnem i nocí. Nebo bude jako strom štípený při tekutých vodách, jehož listy nevadne, a cožkoli činiti bude, šťastně se mu povede.“

„Líbejte syna, aby se nerozhněval, a zhynuli byste na cestě, jakž by se jen málo zapálil hněv jeho. Blahoslavení jsou všichni, kteříž doufají v něho.“ (Žalm 2:12)

Když přijdeš ve východní zemi do takového druhu domu — v Palestině, lokaj tě čeká u dveří, odcházíte ke studni, naplní velké umyvadlo dobrou, čistou vodou, vyzuje ti boty, položí tvá chodidla na své koleno a smývá z nich veškerou špínu a prach, zbytky trusu a podobné špíny. Pak vezme ručník, kterým ti osušuje nohy a pokládá je na zem. Následovně bere tvoje sandály a ukládá je do police u vchodu. Pak přejde na druhou stranu a vyhledá ti pár dobrých, hedvábných bačkor; ony jsou měkké. Je to přiděleno hostitelem. On to dělá — ony tam jsou připraveny. Obouvá ti je na nohy, až najde takový pár, který ti pohodlně sedí. Pak máš umyté nohy. Následovně tě vede do dalšího pokoje a tam je člověk, který tě čeká u dveří. Drží v ruce malou nádobku, něco jako malou amforku. A ty ji vezmeš a naližeš si trochu oleje do dlaní. No a ten olej je vyroben z velmi čistého nardu.

A on ti ho podá a ty si s ním pomažeš dlaně. Pak ti podá ručník a ty si osušíš dlaně. Poté ti podá trochu více z toho oleje a ty si s ním pomažeš krk — šíji, tváře a čelo. V Palestině to dělají jak muži, tak ženy, protože sluneční paprsky jsou tam velice intenzivní. Oni to tak dělají, a to vydává vůni. Takže poté, co smyješ ze sebe většinu špíny, jsi osvěžen. Tvé nohy jsou umyté, ty jsi umytý, ruce jsou čisté, a tvůj obličej je čistý. Pak tě zavedou do pokoje, kde se nachází hostitel. A když se s ním setkáš, on položí svoji pravou ruku na tvé levé rameno a ty se ukláníš. Pak ty kladeš svoji pravou ruku na jeho levé rameno a on se uklání. Pak tě políbí na obě tváře, a to je přivítání — pravá ruka na znamení společenství. Když tě hostitel políbí, stáváš se jeho bratrem, jsi mile vítán.

Farizeus dbal velice o to, aby umyl nohy doktoru „Novákovi“. A byl velice pozorný, pokud šlo o osobnost, ale Ježíše tam posadil se špinavýma nohama. Ježíš tam seděl nepřivítán, nepomazaný olejem. Seděl tam bez políbení. A přesto zanechal svoji práci a přešel celou Palestinu, aby dodržel svůj slib.

Domnívám se, že když tam seděl, cítil se stísněně. Všichni ostatní i farizeus rozmlouvali o různých věcech, které se staly a chudák Ježíš tam seděl se špinavýma nohama, s nepomazaným obličejem, nepolíben. Ježíš touží být políben. Existuje místo v Písmu, ve 2. žalmu, které říká: „Líbejte syna, aby se nerozhněval.“

„Polibte Syna“ — ó, nebudete vědět, co to znamená, dokud jednou nepolíbíte Syna. Polibte Syna, učíte Ho vítaným ve svém srdci.

Ale On tam seděl nepomazaný, se špinavýma nohama. Ó, jak byl v rozpacích. Farizeus měl své velké páty, byl příliš zaneprázdněn poctami velkých představitelů města, že si nevšiml, že Ježíš nebyl poctěn. Ale On přesto přišel. Ó, můj Bože, co se to stalo, jak mohlo projít tomu lokaji u dveří to, že Mu neumyl nohy? Bože, přál bych si, abych já měl jeho práci. Jak bych si přál umýt Jeho nohy u dveří. Jak já bych si přál, abych Jej mohl uctít, umýt v mém umyvadle s vodou, kdybych věděl, že tam sedí!

„Stál pak Šimon Petr, a zhříval se. Tedy řekli jemu: Nejsi-liž i ty z učedníků jeho? Zapřel on a řekl: Nejsem. Dí jemu jeden z služebníků nejvyššího kněze, příbuzný toho, kterémuž Petr uťal ucho: Zdaž jsem já tebe neviděl s ním v zahradě? Tedy Petr opět zapřel. A hned kohout zazpíval.“

(Jan 18-25-27)

Petr — jeho zaměstnáním byl rybolov. Nějak se mi líbí jeho povolání. A tak byl na jezeře a lovil ryby, zcela znechucen, věděl, že zapřel Ježíše. Ó, přátelé. Slyším, jak Prorok vstal a řekl: „Petře, říkáš, že mě miluješ?“ On odpověděl: „Ty víš, Pane, že Tě mám rád.“ On řekl: „Já Tě miluji. Jsem hotov za Tebe položit život.“

On řekl: „Petře, ty se jen domníváš, že to myslíš vážně, ale dříve než kohout zakokrhá, třikrát Mě zapřeš.“ A pak viděl, jak se to stalo, když tam stál a řekl: „Já Ho neznám. Ne, já nic nevím o tam těch letničních.“

Řekl: „Já vím, že jsem Jej zapřel. Zapřel jsem Ho v Pilátově přítomnosti. Zapřel jsem Jej, když ta malá služka přišla ke mně a řekla: ‚Nejsi také jedním z nich?‘ Odpověděl jsem: ‚Ne.‘ A dokonce jsem to odpřisáhl.“ Ó, on byl v hrozném rozpoležení. On Ho zapřel. A uviděl Ježíše, jak vstal a ohlédl se a tehdy kohout zakokrhá a On pohlédln na Petra. On odešel. Ó, on byl sám sebou tak znechucen, že řekl: „Proč ještě zůstávám naživu.“

A pak kromě toho řekl: „Myslím, že se vrátím a půjdu znovu lovit ryby.“ Nemohu už déle kázat, a tak se vrátím a začnu lovit ryby. A rozhodil sítě a lovil celou noc, nechtyl však žádnou rybu — neměl nic, byl sám sebou znechucen, u konce svých schopností. Když si pomyslel, že byl velkým člověkem, uťal ucho sluhovi velekněze, asi takto, víte. On si myslel, že je velkým člověkem, víte, něčemu se naučil. Ale on nevěděl nic. Musel na to všechno zapomenout. A byl tam na jezeře a řekl: „Tedy, jedno vím určitě, jsem rybářem. Můžu si dál vydělávat na živobytí lovením ryb.“ Vrhá sítě celou noc, ale nic neulovil. Ó, jak byl znechucen. Pokaždé, když vytahoval sítě, byly prázdné. On byl u konce sil a řekl: „Nejlépe by bylo z té lodky vyskočit, stejně nestojím za nic.“

Ježíš se zeptal: „Máte nějaké ryby, děti?“ Pohlédln na břeh a tam stál muž. Odpověděl: „Lopotili jsme se celou noc a nic jsme neulovili. Myslel jsem si, že jsem rybář.“

„Jsi to ty, Šimone?“ — „Ano. Celou noc jsem těžce pracoval a nic jsem neulovil. Nejsou tady žádné ryby.“

Ježíš řekl: „Rozhod sítě po pravé straně.“

„Cože?“ Poté řekl: „Po druhé straně? Vždyť jsme to dělali.“ — „Rozhodte je na druhou stranu.“

A tak on vrhl síť a začal táhnout. Poté se stal silným. Ó, přátelé. Vzal do ruky svůj starý rybářský plášť, oblékl si jej a řekl: „Bratři, to je On!“ A byl na břehu dříve než všichni ostatní, i když veslovali ve svých lodích ze všech sil. On je předstihl, plavaje v rybářském plášti ke břehu. Proč? Když byl silný, nemohl udělat nic, ale když se stal slabý, tehdy se stal silný.

„Tedy vzal Pilát Ježíše, a zbičoval. A žoldnéři zpletše korunu z trní, vstavili na hlavu jeho, a pláštěm šarlatovým přioděli jej. A říkali: Zdráv buď, králi Židovský. A bili jej hůlkami. I vyšel opět ven Pilát, a řekl jim: Aj, vyvedu jej vám ven, abyste poznali, žeť na něm žádné viny nenalézám. Tedy vyšel Ježíš ven, nesa tu korunu trnovou, a ten plášť šarlatový. I řekl jim Pilát: Aj člověk. A jakž jej uzřeli přední kněží a služebníci, zkríkli, řkouce: Ukřižuj, ukřižuj ho. Dí jim Pilát: Vezměte vy jej a ukřižujte, nebo já na něm viny nenalézám. Odpověděli jemu Židé: My zákon máme, a podle zákona našeho máť umřítí, nebo Synem Božím se činil. A když Pilát uslyšel tuto řeč, více se obával. I šel do radného domu zase, a řekl Ježíšovi: Odkud jsi ty? Ale Ježíš nedal mu odpovědi. Tedy řekl jemu Pilát: Nemluviš se mnou? Nevíš-liž, že mám moc ukřižovati tě, a moc mám propustiti tebe? Odpověděl Ježíš: Neměl bys nade mnou moci nižádné, byť nebylo dáno s hůry; protož kdo mne tobě vydal, větší hřích má. Od té chvíle hledal Pilát propustiti ho. Ale Židé volali, řkouce: Propustíš-li tohoto, nejsi přítel císařův: každý, kdož se králem činí, protiví se císaři.“ (Jan 19:1-12)

Už jste někdy sledovali pilota letadla předtím, než s ním vzlétne? On kontroluje všechny přístroje, které může zkontrolovat. On s tím letadlem vyjede, vše kontroluje; roztočí motor a drží ho v obrátkách, aby zjistil, jestli vystartuje, a tak dále. Proč? On je velice opatrný. Jestliže nebude dávat pozor, má na svých rukou krev.

Podívejte se na lékaře před operací — jak kontroluje každé náradí, pořizuje rentgenové snímky a všechno připravuje. Proč? On má toho člověka na svých rukou. Jestliže on zemře, jeho krev ulpí na něm. A on kontroluje všechno, aby se ujistil, že ta krev nebude lpět na něm. To souhlasí. On nechce mít žádnou krev na svých rukou. Lidská krev nechce být na lidských rukou. Ale co učiníš s krví Ježíše Krista na svých rukou? Nemůžeš ji odvrhnout, říkájíc: „Já v to nevěřím.“ Bible tě odsuzuje. On říká, že je tentýž včera, dnes i na věky, a zde On pracuje, činíc totéž. Ta krev lpí i přesto na tvých rukou, nemůžeš ji z nich smýt. Pilát to zkoušel. Nebylo tam tolik vody, aby to mohlo být smyto z jeho rukou. On se to snažil uvrhnout na svou organizaci, na někoho vyššího — presbyterovi — a řekl: „Pokud mi to dovolíš udělat,“ ale to selhalo. To se vrací zpět přímo na tebe. Rozumíš? Žádným způsobem v tomto světě ji nedokážeš odstranit ze svých rukou; jedině když ji přijmeš. Jediný způsob, jak ji můžeš dostat ze svých rukou, je přijmout ji do svého srdce. Jedině tak to můžeš udělat.

A když vidíme Ježíše Krista manifestujícího se dnes přesně tak, jako tehdy, když se manifestoval tady na zemi, a slíbil, že to tak bude dělat, pak jsme si jisti, že to je Mesiáš. Nyní je na tvých rukou, na tvém klíně. Co učiníš s tím Ježíšem, zvaným Kristus?

„Slova má slyš, Hospodine, porozuměj tužebnému úpění mému. Pozoruj hlasu volání mého, králi můj a Bože můj; nebo se tobě modlím. Hospodine, v jitře vyslyšíš hlas můj, v jitře předložím tobě žádost, a šetřiti budu.“
(Žalm 5:2-4)

Častokrát si chceme udělat z Boha nějakého bůžka. Prosíme Boha, aby něco udělal, a pak On to musí udělat přesně tím způsobem, jak o to prosíme; jinak budeme tvrdit, že On vůbec neodpověděl. Když toto děláme, oslabujeme naši víru v Boha. Oslobujeme rovněž naše svědectví, pokud nebereme Boha za Jeho Slovo.

Bůh vždy odpovídá. Ježíš řekl: „Proste a bude vám dáno, hledejte a najdete.“ Každý, kdo prosí, dostane. Každý, kdo hledá, najde. Každý, kdo klepe, tomu bude otevřeno.

Tak tedy, pokaždé jsem se přesvědčil, že jediný způsob, jak mohu něco od Boha obdržet, je vzít Jej za jeho Slovo a věřit mu tak, jak On je posílá. Nuže, pokud to nepřijmeme přesně tak, jak si to představujeme, že to je...?

Děláme si z Boha nějakého bůžka. On nám musí odpovědět přesně podle našich představ, jinak: „Hm, prostě není to v pořádku. On nám neodpověděl.“ Bůh odpovídá mnoha způsoby. Častokrát odpovídá neobvyklým způsobem a všechno je zvláštní.

Vezměme například Mojžíše. Mojžíš měl osmdesát let. Možná si myslíte, že byl příliš starý na to, aby se jím Bůh zabýval. Byl už starcem. V jeho věku se neočekávalo, že by Bůh skrze něj jednal. Další věc — on byl pod horou Oreb na neočekávaném místě. Bůh se s ním setkal v nečekaném věku, na neočekávaném místě, neočekávaným způsobem. Bůh se nesetkal s Mojžíšem tak, jak se obvykle setkává s lidmi. On se setkal s Mojžíšem neobvyklým způsobem — způsobem, který si pro setkání s Mojžíšem vybral.

A tímto způsobem On odpovídá na naše modlitby — tím, jenž On pokládá za nejlepší. A Jeho cesty jsou vždy správné. Jestliže o cokoliv prosíme, a to se nestane přesně podle toho, jak si myslíme, že by to Bůh měl dovolit, aby se to stalo, pak to způsobuje, že ochabujeme a zůstáváme pozadu. A tak prosme Boha, stůjme rozhodně na Slově a řkejme, že to je pravda a prostě to přijmeme tak, jak On to posílá. A tímto způsobem musíte Bohu věřit.

Možná to přijde bez povšimnutí, možná to přijde jiným způsobem, možná to přijde oklikou. Bez ohledu na to, jakým způsobem to přichází, pokud jsme prosili, obdržíme. Bůh to tak řekl. A to je jednou provždy vyřízeno — jestliže Bůh tak říká a ty přijmeš Boha tímto způsobem a věříš tomu.

„Tomáš pak jeden ze dvanácti, kterýž sloužil Didymus, nebyl s nimi, když byl přišel Ježíš. I řekl jemu jiní učedníci: Viděli jsme Pána. Ale on řekl jim: Leč uzmím v ruku jeho bodení hřebů, a vpustím prst svůj v místo hřebů, a ruku svou vložím v bok jeho, nikoli neuvěřím. A po osmi dnech opět učedníci jeho byli vnitř, a Tomáš s nimi. Přišel Ježíš, a dvěře byly zavřeny, i stál u prostřed a řekl: Pokoj vám. Potom řekl Tomášovi: Vlož prst svůj sem, a viz ruce mé, a vztáhni ruku svou, a vpusť v bok můj, a nebudíš nevěřící, ale věrný. I odpověděl Tomáš a řekl jemu: Pán můj a Bůh můj! Dí jemu Ježíš: Žes mne viděl, Tomáši, uvěřil jsi. Blahoslavení, kteříž neviděli, a uvěřili.“

(Jan 20:24-29)

Chci se vás na něco zeptat. Bůh je dobrým Bohem. Všimli jste si, že při zmrtvýchvstání Pána Ježíše, Petr a několik žen byli u hrobu a Petr rozpoznal, že Pán vstal z mrtvých. On se okamžitě vrátil k učedníkům a řekl: „Pán vstal z mrtvých.“ A všichni ostatní začali velebit Pána, protože věděli, že On měl vstát z mrtvých. Takže vzpomínáte si, co nám řekl? Oni se začali radovat, protože Pán vstal z mrtvých.

V jejich skupině chyběli dva učedníci, jeden z nich se jmenoval Kleofáš; on a jeho kamarád. A oni byli na cestě do Emaus a velice smutní se vraceli domů. A o tom ještě nic neslyšeli. A když tak kráčeli, zjevil se jim Ježíš. A všimněte si, On jim nezačal vyprávět něco fantastického, ale okamžitě vešel zpět do Slova, a řekl: „Ó, hloupí a lenivého srdce! Cožpak nevíte, že proroci mluvili — Slovo Boží říká, že Kristus musel trpět nejdříve, aby mohl vejít do své Slávy?“ On začal Slovem. A Kristus vždy začíná Slovem a zůstává ve Slově. A když se jim dal poznat skrze znamení, ničím nadpřirozeným, ale znamením, které dělal před nimi tady na zemi, jež se stalo biblickým znamením. Oni se rychle vrátili a uprostřed lidu našli člověka jménem Tomáš.

„Nevěřte tomu. Ne, nevěřte tomu. Musel bych mít ruce potřísněné krví, abych tomu uvěřil.“ On byl prvním letničním — „Musel bych mít znamení. Musel bych mít nějaký pocit, nebo vzrušení.“

Bůh je dobrým Bohem. On se zjevil a řekl: „Tomáši, pojď sem. Vlož své ruce zde, do mého boku. Cítíš Mne? Pokud chceš něco cítit, zde to je, Tomáši. Dotkni se Mne. Dotkni se mé ruky.“

A Tomáš řekl: „Ó, teď věřím.“ Musel mít nějaký pocit.

Ti ostatní nemuseli mít žádný pocit. Oni měli víru. Nepotřebovali nějakou senzaci. Tomáš musel mít nějaký důkaz. Oni nepotřebovali žádný důkaz. Slovo bylo zapsáno a oni měli víru v to psané Slovo. Nic zvlášť těžkého, bratře, to je to, co právě Phoenix potřebuje. Víru v psané Slovo.

A on řekl: „Tomáši, ty jsi teď pocítil všechny pocity a vzrušení a říkáš, že věříš?“ On měl hodně dětí, Tomáš je měl. On řekl: „Teď věříš? O co větší je odměna pro ty, kteří nikdy neviděli, neprožili žádné vzrušení, a přesto věří?“ Chci být na jejich straně; oni obdrží větší odměnu.

„A když poobědvali, řekl Ježíš Šimonovi Petrovi: Šimone Jonášův, miluješ-li mne více než tito? Řekl jemu: Ovšem, Pane, ty víš, že tě miluji. Dí jemu: Pasiž beránky mé. Řekl jemu opět po druhé: Šimone Jonášův, miluješ-li mne? Řekl jemu: Ovšem, Pane, ty víš, že tě miluji. Dí jemu: Pasiž ovce mé.“
(Jan 21:15, 16)

Kristus je Pastýřem. On odchází ze země, zanechal pověření ohledně svých ovci, které krmí nějaký pastýř a jsou Jeho stádem, Jeho církví. On zanechal posláni svým učedníkům, aby dál krmili to stádo, aby byli pastýři a krmili ovce.

Jinými slovy, pokud budete dnes ráno pozorní, je to to, co právě dělám. Tak tedy, ovce bude růst jen tehdy, když jí dáš pokrm pro ovce. Tedy, kdybys usmažil veliký hamburger a dal jej ovci, ona nemůže z toho růst, jelikož to není pokrm pro ovce. Rozumíte? A kdybyste měli pěkný hotový steak a dali jej ovci, to není pokrm pro ovce. Ona to nemůže jíst, jelikož je ovčí, toť vše. Ale ovce má ráda krmivo pro ovce. Dobrá, tedy, pokud máš krmít stádo Boží, nekrm je nějakou teologií lidského původu, krm je Slovem Božím, protože ono je tím, z čeho ovce rostou. Krm je Slovem.

Buď pastýřem, opravdovým pastýřem. „Krm Mé ovce.“ Beránci, to jsou jejich mláďata, samozřejmě, a ovce jsou dospělými ovce. A tak krm stádo Boží — mladé i staré. Rozumíš? A krm je Slovem. To Slovo, rozumíte, ono je pravdou. Ježíš řekl: „Ne pouze chlebem člověk živ bude, ale každým Slovem, vycházejícím z úst Božích.“ Souhlasí to? A proto, jestliže lidé mají žít a jsou stádem Božím, Církví, oni musí růst na Slově a Maně. To je Jeho Mana.

V Bibli — zrovna jsme to probírali v „církevních věkách“, že Ježíš je ukrytou Manou — Kristus je Manou pro Církev. Cím je mana? Mana ve Starém zákoně padala každého dne čerstvá z nebes na zemi, k posílení církve v jejím putování. Souhlasí to? A proto, čím je ukrytá mana v Novém zákoně? „Ještě chvíli a svět Mě už více neuvidí (jsem ukrytý), ale vy Mě uvidíte, protože já budu s vámi — dokonce ve vás — až do konce světa.“ A Kristus je tou ukrytou Manou, která přichází od Boha z nebe, čerstvá každého dne.

Nemůžeme říci: „Nuže, před dvěma týdny jsem měl velké prožití s Bohem.“ Ale co teď? Rozumíš? Každý den čerstvé, nové požehnání, něco nového přichází od Boha — ukrytá Mana přichází od Boha z nebe — Kristus. A my hodujeme na té Maně, kterou je Kristus, a On nás živí v době putování, až dojdeme do té země, tam na druhé straně.

Nuže, to měl na mysli, když říkal: „Pas Moje ovce.“ Kdybychom se do toho ponořili, nikdy bychom se nedostali k tomu zbytku otázek, protože tato se pro mě hodí. Miluji to, když mluvím o Kristu, že je Manou a pokrmem ovci.

Krmte je Kristem z Jeho Slova. Rozumíte? Vezměte Slovo Kristovo přesně tak, jak je zde napsáno a podávejte je ovčím.

„Muži bratří, musilo se naplnit písmo to, kteréž předpověděl Duch svatý skrze ústa Davidova o Jidášovi, kterýž byl vůdce těch, kteříž jímali Ježíše. Nebo byl přičten k nám, a byl došel losu přísluhování tohoto. Ten zajisté obdržel pole ze mzdy nepravosti, a oběš se, rozpukl se na dvě, i vykldla se všechna střeva jeho. A to známé jest učiněno všechněm přebývajícím v Jeruzalémě, tak že jest nazváno pole to vlastním jazykem jejich Akeldama, to jest pole krve. Psáno jest zajisté v knize žalmů: Budiž přibýtek jeho pustý, a nebud', kdo by přebýval v něm, a biskupství jeho vezmi jiný. Protož musíť jeden z těch mužů, kteříž s námi bývali po všecken čas, v němž přebýval mezi námi Pán Ježíš. Počav od křtu Janova až do dne toho, v kterémž zhůru vzat jest od nás, býti svědkem spolu s námi vzkříšení jeho. Tedy postavili dva, Jozefa, kterýž sloul Barsabáš, kterýž měl přijmí Justus, a Matěje. A modléce se, řekli: Ty, Pane, všech srdcí zpytateli, ukaž, kterého jsi vyvolil z těchto dvou. Aby přijal los přísluhování tohoto a apoštolství, z něhož vypadl Jidáš, aby odešel na místo své. I dali jim losy. Spadl pak los na Matěje, i připojen jest z společného snešení k jedenácti apoštolům.“
(Skutky 1:16-26)

Když Jidáš upadl skrze provinění (zapříčiněné láskou k penězům a pýchou života), odpadl od milosti a odešel na své místo. A učedníci řekli: „Musí nás být dvanáct!“ A církev v celé své důstojnosti, abych vám ukázal, čím vlastně církev je s celou svojí důstojností a s celou svojí mocí, je stále na hony vzdálena tomu, čím by měla být. Oni řekli: „Musíme vyhledat někoho z našeho středu, kdo zaujme toto místo.“ A tak vylosovali Matěje, myslím, že je to tak. A když jej zvolili a uvedli spolu s těmi jedenácti, což bylo dohromady dvanáct, on neudělal ani jednu věc. To je jediné místo Písma, kde je zmínka o jeho jméně. To byla církev činící vlastní volbu.

Nu, oni si mysleli: „On je gentleman.“ Bezpochyby. „Je to znamenitý muž. Je učenec. Je chytrý. Je vzdělaný. Je vzácnou osobou. On zaujme Jidášovo místo a stane se jedním z nás.“ Ale víte co, Bůh někdy udělá (podle našich názorů) — tu nehloupější volbu.

Tedy, Bůh viděl malého Žida, se zakřiveným nosem, s prudkou a výbušnou povahou, a s vykřivenými ústy: „Já tam půjdu a všechny je zavřu. Uvrhnu je do žaláře. Já to udělám.“ To byla Boží volba. Ti ostatní si zvolili učence a diplomata; tak vypadá volba církve.

Pohledte, vy nevíte, kdo je ten, co přichází k oltáři. Vy nevíte, kdo je tím, komu jste vydali svědectví... ve vězení nebo někde jinde. On může vypadat jako boxer s natrženými ušima, s vyholeným obočím a vy nevíte, kdo to je. Vy prostě házíte svůj los a tím to hasne; podáváte mu Slovo. Ale volba je na Bohu.

A Bůh si zvolil toho malého, vznětlivého Žida... na jeho cestě dolů. „Já tam dolů pojedu a dostanu je. Ukážu jim, čeho já jsem schopen,“ a tak dále; a Bůh jej srazil na zem. Bůh řekl: „To je má volba, právě to.“

Nebylo by to v očích církve pošetilé? „Pronásleduje přece církev. Je tělesným člověkem.“ Ale Bůh věděl, co bylo uvnitř tohoto muže.

„A když přišel den padesátý, byli všickni jednomyslně spolu. I stal se rychle zvuk s nebe, jako valícího se větru prudkého, a naplnil všecken dům, kdež seděli. I ukázali se jim rozdělení jazykové jako oheň, kterýž posadil se na každém z nich. I naplnění jsou všickni Duchem svatým, a počali mluvit jinými jazyky, jakž ten Duch dával jim vymlouvatí.“
(Skutky 2:1-4)

Zašel jsem k jednomu bratru a řekl: „Slyšel jsem, že patříš ke Sborům Božím, kazateli.“ On odpověděl: „Ano.“ A zeptal se: „Co jsi ty?“ Řekl jsem: „Já jsem baptista.“

A on řekl: „Přijal jsi Ducha svatého?“ Řekl jsem: „Ano, přijal jsem Ducha svatého.“ Zeptal se: „A mluvíš cizími jazyky?“ Řekl jsem: „Ano. Ano, mluvil jsem cizími jazyky.“

On odpověděl: „Bratře, ty to máš. Haleluja. Sláva Pánu. To je ono.“ Řekl jsem: „Ano, já jsem obdržel Ducha svatého a mluvil jsem na důkaz toho cizími jazyky.“ Odpověděl: „Ó, a proto vyjdeš z té staré, formální, baptistické církve. Haleluja.“ A několikrát promluvil cizími jazyky.

Já jsem řekl: „Ano, já jsem obdržel Ducha svatého, byl jsem pokřtěn ve jménu Pána Ježíše Krista.“ Zeptal se: „Co to?“ Zopakoval jsem: „Obdržel jsem Ducha svatého a dal jsem se pokřtít ve jménu Pána Ježíše Krista.“

Odpověděl: „Tímto způsobem neobdržíš Ducha svatého.“ Řekl jsem: „Řekls mi to trochu pozdě.“ A řekl jsem: „Já jsem Jej opravdu obdržel.“

A on řekl: „Ó, nemůžeš přece tímto způsobem obdržet Ducha svatého. Ty věříš takovému bludařství?“ Odpověděl jsem: „Ó, já bych to nenazýval bludařstvím.“ Řekl jsem: „Tak učí Bible.“ A on řekl: „Vypadni z mého domu. Já s tebou nechci mít nic společného.“ Řekl jsem: „V pořádku. Kéž by byl Pán s tebou, bratře“ a odešel jsem.

Nedávno jeden starý baptistický kazatel, Curtis — byla to má první cesta do Phoenixu. Vydal jsem se navštívit toho starce. Vešel jsem do jeho domu a pozdravil: „Dobrý den, pane.“ Odpověděl: „Dobrý den.“

A tak jsem prostě řekl: „Slyšel jsem, že jsi baptistický kazatel.“ Odpověděl: „Ano.“

Řekl jsem: „Přijal jsi Ducha svatého?“

Odpověděl: „No, kým jsi, letniční?“

Byl jsem baptistou pro někoho jiného, ale pro něj jsem byl letniční. Odpověděl jsem: „Ano, jsem letniční.“ Zeptal jsem se: „Máš Ducha svatého? Máš důkaz, mluvení jazyky?“

On odpověděl: „Hm, tedy, řeknu ti, bratře, to je v pořádku. Ale víš, já tomu tímto způsobem nějak nemohu porozumět.“

A já jsem řekl: „Ó, v tom případě nemáš nic. To je konec. Nemáš nic, jestli Jej neobdržíš. To je vše.“

On přistoupil ke mně, uchopil do ruky mou dlaň, pohleděl mi přímo do očí a objal mě. A řekl: „Ale my jsme bratry, je tomu tak? Jdeme do nebe, není-liž tomu tak, bratře?“

Odpověděl jsem: „Ano. A zřejmě jsem na tvé straně, bratře.“

„Tedy Petr řekl jim: Pokání činite, a pokřti se jeden každý z vás ve jménu Ježíše Krista na odpustění hříchů, a přijmete dar Ducha svatého. Vámť zajisté zaslíbení to svědčí a synům vašim, i všechněm, kteříž daleko jsou, kterýchžkoli povolal by Pán Bůh náš. A jinými slovy mnohými osvědčoval a napomínal, řka: Oddělte se od pokolení toho zlého.“ (Skutky 2:38–40)

Zapamatujte si, že ani v Bibli ani v žádné době před zorganizováním se Katolické církve neexistovala jediná osoba, která by byla pokřtěna jinak, než ve jménu Ježíše Krista. V Písmu ani v historii neexistuje místo, kde by nějaké osoby v Církvi živého Boha byly kdy pokřtěny ve jménu titulů: Otce, Syna a Ducha svatého. To je katolické dogma a ne biblické učení.

Měl jsem rozhovor s knězem a zeptal jsem se ho na to. On řekl: „To je pravda, ale my jsme církví. Můžeme změnit, cokoliv chceme. Důstojnost je v církvi. Bůh je ve své církvi.“

Řekl jsem: „Bůh je ve svém Slově. A pokud je církev proti Slovu, pak já takové církvi nevěřím.“ Nechtě všechna lidská slova jsou lži, ať už je to kněz, papež, čímkoliv by mohl být, nicméně Slovo Boží je pravdou. A Pavel přesvědčoval každého člověka bez ohledu na to, jak byl pokřtěn, že pokud nebyl pokřtěn ve jménu Ježíše Krista, ať přijde a nechá se pokřtít znovu.

A poté, co někteří už obdrželi Ducha svatého, Petr řekl: „Můžeme snad odepřít vodu těm, kteří přijali Ducha svatého tak jako my?“ A přikázal jim: „Dříve než opustíte toto místo, i když jste obdrželi Ducha svatého, přijďte a dejte se pokřtít ve jménu Ježíše Krista,“ protože Petrovi byly dány klíče Království. Slovy: „Cokoliv svážeš na zemi, bude svázáno v nebi.“ A co dělá klíč? On něco odemyká — tajemství.

A když Ježíš řekl: „Jděte a křtíte je ve jméno Otce, Syna a Ducha svatého,“ On to tam tak ustanovil, aby oslepil nevěřící. Sledujte, proč to Petr nevyplnil do slova a do písmene. On musel. Jestliže je člověk pokřtěn v tituly Otce, Syna a Ducha svatého, pak nebyl vůbec pokřtěn, v žádném jménu. Otec není jméno, Syn není jméno a Duch svatý není jméno. Duch svatý — je tím, čím je, tak jako já jsem člověk. On je Duchem svatým. Otec, to je titul; já jsem otcem. Syn, to je titul; já jsem synem. Člověk, to je titul; já jsem člověkem. Ale moje jméno zní William Branham. A jménem Otce, Syna a Ducha svatého je jméno Ježíš Kristus. Ježíš řekl: „Já přicházím ve jménu svého Otce.“ Jak zní jméno Otce? Každý syn přichází ve jménu svého otce. A jméno Otce zní Ježíš Kristus. Rozumíte, co chci říci?

Petr se tam postavil se zjevením — kým On byl, na kterém On postavil Církev, a on řekl: „Čiňte pokání a pokřti se každý z vás ve jménu Ježíše Krista.“ Ty klíče se otočily v nebi i na zemi. Neexistuje jiné jméno pod nebem, skrze které můžeš být spasen.

„Hospodin zkušuje spravedlivého, bezbožníka pak a milujícího nepravost nenávidí duše jeho. Dštíti bude na bezbožníky uhlím řeřavým, ohněm a sírou, a duch vichřice bude částka kalicha jejich. Nebo Hospodin spravedlivý jest, spravedlnost miluje, na upřímného oči jeho patří.“ (Žalm 11:5-7)

Bratr Cox seděl nedávno na mé příjezdové cestě, byly tam ještě ty velké kameny. Zvedl malou, starou zkamenělinu a zeptal se: „Bratře Branhame, jak je to staré?“

„Ó“ — odpověděl jsem — „chronologicky můžeme říci, že deset tisíc let.“ Bylo to nějaké malé mořské stvoření, které kdysi žilo, malé mořské stvořeníčko, které žilo možná v daleké minulosti, v dávno uplynulých dobách.

On řekl: „Pomysli jen, jak krátký je lidský život v přirovnání s tímto životem.“

Řekl jsem: „Ó, bratře, to stvoření mělo svůj konec, ale život, který máme v Kristu, nekončí. Ono možná žilo dva nebo tři věky, ale nikdy nebude mít život věčný, poněvadž život věčný pochází od samotného Boha.“

Věčný — „Kdo slyší má slova a věří Tomu, který Mne poslal, má život věčný a nepřijde na soud, ale přešel ze smrti do života.“ Zde to máte. Ty máš život věčný díky tomu, že jsi věřícím. Nevěřící má život na věky. Věřící má život věčný a nemůže zahynout, protože On je věčný.

Ale nevěřící půjde tímto světem, bude prožívat trampoty, neštěstí, čemu říká — mít dobrou zábavu — jupí, zábava, ženy, víno a jiná povyražení. On si myslí, že půjde dál. On zemře; půjde do jezera hořícího ohněm a sírou, které plane a bude planout mnoho věků, možná sto miliónů let, jeho duše bude sužována v jezeře hořícím ohněm a sírou.

Možná se zeptáte: „Bude to jak normální síra?“ Myslím si, že to bude milionkrát horší. Myslím, že slovo oheň, ten doslovný oheň, to nevystihuje. Je to označeno slovem „oheň“ proto, poněvadž oheň je nejvíce spalujícím živlem, jaký existuje. On úplně pohlcuje a ničí všechno, to činí oheň. Dobře, proto to bude v tom jezeře, ale člověk má duši, která musí být potrestána skrze nějakou věc.

Musíte dávat pozor na slovo „oheň“, protože Duch svatý je popsán jako „Duch svatý a oheň“, protože oheň Ducha svatého vypaluje všechny hříchy, rozumíte, a činí člověka čistým.

Ale ten oheň — on přichází z pekla; je řečeno, že z ohnivého jezera. Ať už je to cokoliv, je to trest spojený s utrpením. Boháč jsa v pekle pozvedl svůj zrak a řekl: „Pošli Lazara s trochou vody na jeho prstech, aby svažil má ústa, neboť ty plameny mě mučí.“ A tak si nemysli, že není planoucí peklo, to skutečné peklo. Ono existuje. Jestliže existuje opravdový ďábel, pak existuje i opravdové peklo.

Ale vidíte, všechno, co je zkažené, má svůj konec. Protože na konci se musíme vrátit k čistotě a svatosti Boží. A Bůh je věčný. A tak pokud máme život věčný, Bůh je v nás a nemůžeme už nikdy zemřít, tak jako Bůh nemůže zemřít. O to jde.

„I vidouce takovou udatnost a smělost v mluvení Petrovu a Janovu, a shledavše, že jsou lidé neučení a prostí, divili se, a poznali je, že s Ježíšem bývali. Člověka také toho vidouce, an stojí s nimi, kterýž byl uzdraven, neměli co mluvití proti nim.“
(Skutky 4:13, 14)

Můj syn, jak předpokládám, se chystá, že půjde do biblické školy, ale raději bych, kdyby ten chlapec poznal Boha, byl nově narozen, znovuzrozen. I kdyby neměl dostatečné vzdělání, aby znal abecedu. To souhlasí. Vzdělání je v pořádku, ale něco vám řeknu. Nu, oblečte si vaši protišokovou vestu, protože teď to přijde. Vzdělání bylo největší překážkou, jakou evangelium o Ježíši Kristu kdy mělo. To je bezesporu pravda. Máme hodně vzdělaných, bezbožných panáků. Přesně to máme.

Nedávno stála přede mnou jedna paní a řekla mi: „Kazateli Branhame“ — řekla — „byla jsem na shromážděních, které jsi měl v Louisville.“ A řekla: „Já tomu prostě nevěřím.“

Odpověděl jsem: „Ovšemže ne. Ty jsi pohanek.“ Odpověděla: „To odmítám.“

„No, tedy“ — „ty jsi právě připustila, že jí jsi.“ Řekl jsem: „Co je to pohan? Pokud znám svůj anglický jazyk správně, je to nevěřící. Nevěřící člověk je pohan. Ty jsi sama řekla: „Jsem nevěřící — já tomu nevěřím.“

Ona odpověděla: „Ale já toho mám tolik. Dosáhla jsem vzdělání. Chodila jsem do té-a-té školy.“ Řekl jsem: „Nedbám o to, ty jsi prostě vzdělaná pohanek. Toť vše.“ To úplně souhlasí. A přátelé, to jsou ti nejhorší.

Tedy, pohleďte. Já neutočím na vás, ženy, pochopte to. Já to neříkám. To je mezi tebou a Bohem. Ale ta žena tam stála s takovým množstvím mejkapu, že by to stačilo na vymalování téměř celé stodoly. A já jsem se právě vrátil z Afriky, z jihu, kde žijí Hotentoti, a přesně odtamtud to pochází. „Ty se díváš dolů s tím blátem na svých očích a s tím líčením.“ A řekl jsem: „Ty nejsi příliš vzdálena tomu kmeni, máš ještě kmenové barvy na tvářích.“ Řekl jsem: „Nevykládej, že nejsi pohanek.“ Ano. Ó, dovolte, že vám to řeknu, haleluja!

Vzdělání, je jedna věc, ale Ježíš Kristus je jiná věc. To souhlasí. V celé skupině nebyl ani jeden vzdělaný, kromě Pavla. Ale on řekl: „To, co jsem se naučil, jsem musel zapomenout, abych mohl poznat Jeho.“ To souhlasí. Petr a Jan se dokonce neuměli podepsat; neznali, nevzdělaní muži prošli branou, zvanou „Krásná“. Ležel tam muž zmračený od lůna své matky. Petr řekl: „Zlato, stříbro nemám, ale co mám, to ti dám.“ A právě o to se mi jedná.

„To, co mám. Nemám stupeň bakaláře, ani jsem neukončil takovou-či-onakou universitu, ale co mám, to ti dám. Ve jménu Ježíše Krista z Nazaretu, vstaň.“ Toto řekl. Přistoupil k němu a zvedl ho za ruce a postavil na nohy. Ten člověk odešel, běhaje a skákaje. Když přišli, aby si promluvili s Petrem a Janem, oni se vyjadřovali gramaticky velice špatně. Řekli, oni viděli, že to byli nevzdělaní a negramotní lidé, ale přesto museli přiznat: „Museli být s Ježíšem.“ Takový druh lidí bych chtěl mít, kdo pozná, že Ježíš je nablízku.

„A jsouce propuštěni, přišli k svým, a pověděli, co k nim přední kněží a starší mluvili. Kterž uslyševše to, jednomyslně pozdvihli hlasu k Bohu a řekli: Hospodine, ty jsi Bůh, kterýž jsi učinil nebe i zemi, i moře i všecko, což v nich jest, kterýž jsi skrze ústa Davida, služebníka svého, řekl: Proč se bouřili národové, a lidé myslili marné věci?“ (Skutky 4:23–25)

Petr řekl: „Stříbro ani zlato nemám, ale to co mám, to ti dám. Ve jménu Ježíše Krista z Nazaretu, vstaň a chod.“ A ten člověk na chvíli zaváhal a Petr jej uchopil za ruce, on i Jan, zvedli jej a do jeho kotníků vstoupila síla. Začal poskakovat a velebit Boha. To učinilo něco se shromážděnými. Oni je vzali dovnitř, zbičovali je a pohrozili jim, že už více nesmí kázat v tom jménu, nesmí dále rozšiřovat ten blud o Letnicích.

A tak, když je zbili, oni vyšli s tou pohrůžkou, že budou uvrženi do vězení, pokud to budou znovu kázat — pokud budou kázat o tom, že Ježíš vstal z mrtvých, a že Duch svatý je přítomen, konající zázraky. Víte, co oni udělali? Oni byli v potížích. To byla, naléhavá potřeba, a tak se vydali ke své skupině.

Právě tam se musíme vydat dnes večer — nevycházet ven a neptat se starosty města, jak bychom měli dělat to či ono. Neměli bychom poslat někoho do nějaké vzdělávací školy a ptát se, jak musíme dělat to nebo tamto. Jestliže náš sbor začne spočívat v Duchu, věc, kterou musíme udělat je — udržovat konferenci s Bohem.

Skutky apoštolů 4 — oni měli konferenci. Oni kázali a modlili se tímto způsobem: „Pane, proč se rozzuřili pohané a lidé přemýšlejí o marnostech? Je to správné, odmítnout kázat Božské uzdravení v našich poselstvích? Máme kázat o Božím uzdravení, nebo se máme držet zkrátka od těchto věcí? Ó, Pane, my víme, co říká tvé Slovo; a tak nám dodej odvahy a povzbuzení.“ Ó, přátelé.

Poté se ten dům, v němž byli spolu shromáždění, zatřásl. Jaká odpověď. Dej nám takovou konferenci na ulici Jedenácté a Garfield; budeme zvěstovat celé Slovo Boží; na všem, co řekl Bůh, budeme stát. Budeme věřit, že máme být mrtví hříchu a živí v Kristu Ježíši. Věříme, že člověk, který je mrtvý hříchu, zdržuje se věcí tohoto světa, protože jsou pro něj mrtvé. Všechny klevety, pohrdání, nervozita, válčení a nepokoje jsou ty tam. Člověk je od té chvíle v pokoji s Bohem i se sborem, až do dne, kdy bude vzat z tohoto světa.

Já věřím, že Duch svatý usmrcuje v muži nebo ženě povahu tohoto světa. Je to tak. Věřím, že Boží uzdravování je pravdou. Věřím, že moc Ducha svatého je dnes stejně tak velká, jaká byla, když byla vylitá ve dni Letnic. Věřím, že ona boží rozdělující zdi a přináší bratrskou lásku tak, že ani ďábel, ani všechny starosti tohoto světa nás nemohou odloučit od lásky Boží, která je v Kristu. Potřebujeme konferenci, opravdovou konferenci, která by nás v těchto dnech shromáždila pospolu.

„Muž pak nějaký, jménem Ananiáš, s Zafirou, manželkou svou, prodal statek. A lstivě těch peněz ujal s vědomím manželky své, a přinesa díl nějaký, položil k nohám apoštolským. I řekl Petr: Ananiáši, proč naplnil satan srdce tvé, tak abys lhal Duchu svatému, a lstivě ujal peněz za to pole? Zdalíž nebylo tvé, kdybys ho byl sobě nechal? A když bylo prodáno, v moci tvé bylo. I proč jsi tuto věc složil v srdci svém? Neselhal jsi lidem, ale Bohu. Tedy uslyšav Ananiáš ta slova, padna, zdechl. I spadla bázeň veliká na všechny, kteříž to slyšeli.“ (Skutky 5:1-5)

S hledáváme, že Lot uviděl možnost k vykrmení dobytka. Mnozí vidí příležitost, jak vykrmit svoji peněženku. Mnozí vidí možnost lepšího společenského postavení. On uviděl možnost nabytí několika dolarů navíc. Uviděl možnost, jak se stát starostou města. Jsouce cizincem a dosti chytrým člověkem, a tím byl: „Možná se stanu starostou tohoto města.“ Viděl tyto možnosti, protože ony byly prostřeny před ním. Ovšem neviděl oheň, který měl zničit ten kraj. On si to nepřipustil, že ten kraj byl plný hříchu a Bůh jej musel zničit.

A dnes se lidé pokoušejí sami sebe upokojit. „Jsi křesťanem?“ Odpovídají: „Jsem Američan.“ To má s tím asi tolik společného, jako pokoušet se říkat vráně, že byla žábou. To s tím nemá nic společného. Sodoma měla být zničena, protože Bůh je spravedlivý. A pokud Americe projdou její hříchy, pak spravedlivý a suverénní svatý Bůh bude zavázán vzkřísit Sodomu a Gomoru, a omluvit se jim za to, že je spálil za jejich hříchy — pokud dovolí, aby nám to prošlo.

Pokud ti On dovolí vejít do nebe ve tvých nespravedlivých činech, bude muset vzbudit Ananiáše a Zafiru, a dát jim další příležitost. On by to rozhodně udělal, ale On je spravedlivý. Ananiáš viděl své peníze, Petr viděl Krista. Ó, přátelé. Lot neviděl zkázu svých dětí v tom městě. A mnozí z vás se dnes drží těch starých formálních věrovyznání a věcí, a nevidíte kriminalitu mládeže, a zkázu vašich dětí. Nevidíš svoji dceru v nevěstinci. Nevidíš svého syna jako opilce nebo někde u karetního stolu. „Protože ona je hluboce ponořená v hříchu.“ A nedá si na sebe ani šáhnout.

Lot — když na to hleděl, neviděl svoji ženu, hlavu veškeré společnosti, měnící se v solný sloup! On si nepředstavoval to, že sám unikne smrti jen o vlásek, útekem do malého městečka, aby si zachránil svůj život! On to neviděl, protože se díval jen na to, co viděl před sebou. Ale Abraham — on si nevšímal té dobře zavlažené země, protože pozvedl svůj zrak a viděl budoucnost, protože měl zdědit všechno.

Opravdový dnešní křesťan pozvedá svůj zrak a vidí zaslíbení Kristovo: „Blahoslavení tiší, neboť oni přijmou zemi za své dědictví.“ Opravdový křesťan vírou pohlédne a vidí to! Můžeš ho nazvat, jak jenom chceš. On pozvedl svůj zrak, a když to udělal, Bůh řekl: „Abrahame, projdi tou zemí, ona je celá tvá.“ Abraham to udělal ve víře, s toutéž vírou, kterou měl Mojžíš.

Bylo to napsáno jedním vykladačem a já si myslím, že to byla nejpěknější slova, totiž: „Mojžíš vzal to nejlepší ze světa a položil to na jednu misku váh, a to nejhorší z náboženství položil na druhou misku, a to nejhorší z náboženství převážilo to nejlepší ze světa.“

„Hospodine, kdo bude přebývat v stánku tvém? Kdo bydliti bude na hoře svaté tvé? Ten, kdož chodí v upřímnosti, a činí spravedlnost, a mluví pravdu z srdce svého. Kdož neutrhá jazykem svým, bližnímu svému nečiní zlého, a potupy neuvedí na bližního svého. Ten, před jehož očima v nevážnosti jest zavržený, v poctivosti pak bojící se Hospodina; a přísáhl-li by i se škodou, však toho nemění. Kdož peněz svých nedává na lichvu, a daru proti nevinnému neběře. Kdož tyto věci činí, nepohneť se na věky.“
(Žalm 15)

U máte si představit mudrce, kteří přicestovali spatřit Ježíše? Na okamžik to představím pomocí krátkého dramatu. Říká se, že byli tři mudrcové. A tak řekněme, že byli tři. Budeme jim říkat: Jakub, Jan a Jiří. A oni přijeli, aby uviděli Ježíše. Vidím je, jak se připravují na cestu. Vezmeme například jednoho z nich, Jakuba. On byl opravdovým mužem. Přibíhá a říká své ženě: „Ženo, víš co? Viděl jsem hvězdu, a proto musím odjet.“ A tak odchází a balí se na cestu.

Právě tak to vypadá dnes s lidmi. Oni se snaží sbalit své věci, aby byli křesťany. Pokud existuje něco, co potřebuješ, abys mohl být křesťanem, musíš si především vybalit. Máš příliš hodně věci s sebou. A tak řekl: „Nuže, matko, víš, nemohu vyrazit, pokud si s sebou nevezmu karetní stůlek.“ A tak ho věší na velblouda. „Víte, ti ostatní chlapci si mě nebudou cenit, pokud je budu doprovázet bez karetního stolu.“

Podobně je to s těmi dalšími starými malichernostmi, které tě zadržují. A také máš malou krabičku svého sobectví, kterou si rovněž bereš s sebou. Musíš si s sebou vzít trochu upovídanosti, trochu pomlouvání, trochu z toho a tam toho — balíš to na velblouda. A pak vidíš, jak vyskakuje na velblouda, sedá obkročmo a říká: „Tak pojď, jedeme,“ ale ten starý velbloud se nemůže skoro hýbat. On je tak přetížen, že se mu téměř rozjíždějí nohy.

A ty stále kopeš a stěžuješ si na svou církev, kam chodíš a možná, že to jsi ty tak přetížen, že ona nemůže jít dál. To je to, co se děje. A tak musíš vybalit, umýt se, očistit se, dát se do pořádku. Amen.

„Co se to se mnou děje?“ Všimněte si. O to právě jde. Vidím, že jiní jdou, kráčejí kupředu. A víte, on okamžitě sesedl a pohlédl znovu na tu hvězdu. A v tu chvíli odhodil stůlek na jednu stranu a zavazadla na druhou stranu. Žena se zeptala: „Co chceš udělat, Jane?“

On pověděl: „Odkládám stranou každou zátěž, která mě tak snadno zastavuje. Musím běžet ten závod s trpělivostí. Protože těsná je brána a úzká cesta a málo je těch, kteří ji nalézají.“ Je tam místo pouze pro tebe a Ježíše. Nikdo jiný tam nemůže projít.

Slyším, jak jeho žena říká: „Hm, zapomněl sis svůj kompas.“

„Nepotřebuji kompas.“

„Zapomněl sis svůj akademický titul. Zapomínáš na své bakalářské vyznamenání a na všechny jiné věci, na které jsi tak spoléhal.“ On odpověděl: „Poslouchej, já nepotřebuji žádný kompas.“

„A jak tedy budeš cestovat?“

On ukázal prstem na hvězdu a řekl: „Půjdu Boží promyšlenou cestou. Bůh připravil pro mne hvězdu, abych šel za ní, a ona mě přivede ke Kristu.“

„Z té příčiny rozveselilo se srdce mé, a zplésala sláva má, ano i tělo mé v bezpečnosti přebývatí bude. Nebo nenecháš duše mé v pekle, aniž dopustíš svatému svému viděti porušení. Známost učiníš mi cestu života; sytost hojného veselí jest před obličejem tvým, a dokonalé utěšení po pravici tvé až na věky.“ (Žalm 16:9-11)

A tak vzpomeňte si, že když On zemřel, šel nejdříve a kázal těm duším, které byly ve vězení, a dosvědčil, že On je „semenem ženy“. On byl tím, jehož Enoch viděl, přicházejícího s desíti tisíci Jeho svatých. On musel dosvědčit Písma, která byla hlášána skrze Noema a Enocha a těmi spravedlivými, že „to byl On“. Všichni to museli uznat!

Pak sestoupil do pekla a obdržel od ďábla klíče smrti a pekla. Odešel výš — do Ráje a vyvedl Abrahama, Izáka a Jakoba, a jiné spravedlivé; vstali z mrtvých (ev. Matouše 27), a oni vystoupili z hrobů a vešli do města a ukázali se lidem v ulicích. Haleluja! Zde to máte!

V době, kdy Jeho duše byla tam a svědčila ztraceným, vzala tam dole klíče ďáblu, a vrátila se zpět, a vyvedla Abrahama a Izáka; Jeho tělo bylo v hrobě. Lidé říkají: „Dobrá tedy, proč Ježíš říká: Já je vzbudím ve třech dnech. Ve třech dnech vstanu z mrtvých?“ Vidíte — On zemřel v pátek odpoledne a vstal z mrtvých v neděli ráno.

Ale sledujte, kdybyste vzali slovník, bylo to během tří dnů. Protože On věděl, že David pod pomazáním Ducha svatého, řekl: „Nedopustím, aby můj svatý viděl porušení.“ On věděl, že to platilo pro Něj. Věděl, že to byla řeč o Něm. On byl Božím svatým a věděl, že zkažení nastane po sedmdesáti dvou hodinách. Někde během těch tří dnů měl znovu odtamtud vyjít, protože Písmo nemůže být porušeno.

A každé zaslíbení patří mně a patří tobě, jsou naše!

On řekl: „Zničte to tělo a Já je vzbudím ve třech dnech.“ Protože řekl: „Nezanechám Mou duši v pekle ani nedopustím, aby můj Svatý viděl zkažení.“ On věděl, že v průběhu tří dnů mělo to tělo odtamtud vyjít. On tam nezůstal celé tři dny. Ó ne, určitě tam nezůstal. On tam zůstal pouze od pátečního odpoledne do nedělního rána; ani jediná buňka v tom těle nebyla porušena.

A On byl mrtev a nabalzamován... zabalen do prostěradla a položen v hrobě. V tom horkém a vlhkém kraji by stačilo jen pár hodin a On by podlehl zkáze. Člověk začne odumírat, víte, jeho tělo, jeho nos zapadne a podobně, nastane zkažení — v tom horkém, vlhkém kraji. A ono by se začalo kazit, protože to bylo tělo. Ale On věděl, že dříve než ta buňka začne podléhat zkáze, Bůh řekl skrze proroka Davida: „Nedopustím, aby můj svatý viděl porušení.“

Jak On vzal Slovo Boží a žil skrze Ně! Nuže, každé z těch zaslíbení tam, se týkalo Jeho — Bůh vyplnil každé z nich. A každé zaslíbení, které se tyká věřícího — Bůh vyplní jedno každé z nich. Amen. Budte si prostě jistí, že to je pravda.

„Panovníče Hospodine, ty jsi počal ukazovati služebníkovi svému velikost svou a ruku svou přesilnou; nebo kdo jest Bůh silný na nebi aneb na zemi, ješto by činili mohl skutky podobné tvým, a moci podobné tobě? Prosím, nechť vejdu a uzmím zemi tu výbornou, kteráž jest za Jordánem, horu tu výbornou i Libán. Pohnul se pak Hospodin na mne pro vás a neuslyšel mne, ale řekl mi: Dosti máš, nemluv více o to se mnou. Vstup na vrch hory Fazga, a pozdvihna oči svých k západu a k půlnoci, ku poledni i k východu, hled' očima svýma; nebo nepřejdeš Jordánu tohoto.“

(5. Mojžíšova 3:24–27)

To je důvod, proč slyšíte, jak prosím lidi: „Věřte mi.“ Rozumíte? Tedy, já to neříkám proto, abyste věřili mně, místo Jemu. Jistěže ne. Jde o to, abyste věřili, že jsem vám řekl pravdu, a že On mne poslal, abych to dělal. Pohledte, když se ten anděl se mnou setkal, řekl: „Pokud získáš lidi k tomu, aby ti uvěřili.“ Petr s Janem procházeli branou zvanou „Krásná“ a řekli: „Pohled' na nás.“ Je to pravda? A Eliáš, když oni všichni přišli k němu a prosili jej, aby byl laskav, on rozhořčeně řekl: „Kdybych nebral ohled na toho spravedlivého Jozafata, ani bych se na vás nepodíval.“ Rozumíte?

Kolik z vás ví, že můžete pomocí Božského daru poslat vlastní duši do pekla? Ovšemže můžete. Musíte dávat pozor na to, co děláte. Kolik z vás věří, že Mojžíš byl Božím prorokem? Řekněte: „Amen.“ On byl Božím prorokem, ale víte, co on udělal? Bůh mu řekl, aby přistoupil ke skále a promluvil k ní. Ta skála byla již udeřena. Je to pravda? Ale Mojžíš místo toho, aby udělal to, co mu Bůh přikázal, přistoupil k ní a udeřil tu skálu znovu. Souhlasí to?

No, a to právě tam úplně zlomilo celé Písmo napůl. Kristus nebyl udeřen dvakrát. On byl udeřen jednou. Od té doby s Ním pouze mluvíme. Souhlasí to? Ale když Mojžíš udeřil tu skálu, to narušilo celý Boží program, a on udělal přesně to, co Bůh řekl, aby nedělal. Rozumíte? Ale on to přesto udělal, bez ohledu na to, jestli to byla Boží vůle nebo ne. Zní to divně, není-liž pravda? To nebyla Boží vůle, ale on byl prorokem. Mohl dělat, cokoli chtěl a co mu dovolovala činit jeho moc. Ale co Bůh poté udělal? Vyřídil tu věc s Mojžíšem a nedovolil mu vstoupit do zaslíbené země. Souhlasí to? Vzal jej na horu a řekl: „Tady je.“ Dovolil mu podívat se na zaslíbenou zemi a vzal ho ze země — přikázal andělům, aby vzali jeho tělo a pohřbili je.

Pohledte na Elizea. Ten mladý prorok byl plešatý a malé děti se mu posmívaly, že má pleš. Volaly: „Plešatý, plešatý.“ A víte, co řekl? Ten prorok se otočil a proklel děti slovy: „Budte prokleté“ — domnívám se, že to vyřkl ve jménu Páně — a než se ty děti vrátily do města, dvě medvědice zabily čtyřicet dva malých, nevinných dětí. Je to Písmo? Ubohé, malé, nevinné děti, avšak rozzlobený prorok. A buď raději opatrný v tom, co děláš. Rozumíš? To souhlasí.

A totéž je teď tady. Chtěl bych vidět, co uděláš předtím, než prokleješ nemoc. Co když Bůh vložil něco na člověka nebo dovolil satanovi to udělat a ty anebo já bychom přišli, maje Boží dar, a odstranili to dříve, než bude Boží vůle naplněna? Pak bude Bůh mít co do činění se mnou. Rozumíte? A tak musíme být opatrní.

„Tedy slyšíce to, rozzlobili se v srdcích svých, a skřípěli zuby na něho. On pak pln jsa Ducha svatého, pohleděv do nebe, užírl slávu Boží a Ježíše stojícího na pravici Boží. I řekl: Aj, vidím, nebesa otevřená a Syna člověka stojícího na pravici Boží. A oni zkríkše hlasem velikým, zacpali uši své, a obořili se jednomyslně na něj. A vyvedše jej z města, kamenovali ho. A svědkové složili roucha svá u noh mládence, kterýž sloužil Saul. I kamenovali Štěpána modlícího se a řkouce: Pane Ježíši, přijmi ducha mého. A poklekl na kolena, zvolal hlasem velikým: Pane, nepokládej jim toho za hřích. A to pověděl, usnul.“
(Skutky 7:54–60)

Stěpán vyšel před soud Sanhedrinu jako ovce mezi smečku vlků, žádoucích jeho krve. A oni jej obvinili a ukázali na něj žalujícím prstem. Co on udělal? On řekl: „Muži a bratři, Bůh slávy se zjevil našemu otci, Abrahamovi, když byl ještě v Mezopotámii, dříve než byl povolán.“ A mluvil dál, předložil celý Abrahamův příběh, a jak to skrze něj bylo přivedeno k pohanům. A když se dostal k určitému místu, pohlédli na něj a on byl pln Ducha svatého. A oni se nemohli dočkat, kdy na něj budou moci vztáhnout ruce. On řekl: „Vy, lidé tvrdé šíje a neobřezaného srdce a uší. Vy budete vždy vzdorovat Duchu svatému. Jak činili vaši otcové, tak činíte i vy.“

On byl Boží informační tabulí. A když jej kamenovali k smrti, vyvedli ho za město a bili kameny, až zemřel. Když umíral, pozvedl hlavu k nebi a prosil o odpuštění za ty, kteří ho kamenovali, stejně jako Ježíš prosil na kříži.

Potom Bůh uviděl svoji informační tabuli strženou. Štěpán pohlédl k nebi a řekl: „Hle, vidím nebesa otevřená a Ježíše stojícího po pravici Boží.“ A usnul v Božím náručí. On byl nástěnkou pro hladovějící svět.

Řeknete: „Dobře, kolik jich tam bylo? Ty jsi řekl, že jich tam bylo asi pět tisíc. Kolik z nich bylo spaseno?“ Pouze jeden. On to nepřijal tehdy, ale o několik let později. Byl tam jeden, který držel kabáty, Saul, ten mladý farizeus tam stál, radil jim a byl svědkem jeho smrti. Když však uviděl svědectví moci zmrtvýchvstalého Krista v tom mladém člověku, už nikdy to od něj neodešlo. Tentýž člověk — Pavel, který tam toho rána stál, přivedl desítky tisíce duší ke Kristu. Protože jeden člověk ochotně vydal svůj život, aby mohl být informační tabulí pro Ježíše Krista. Co bychom měli dělat dnes my?

Nemusíme mít nějaká velká publika. Nemusíme kázat deseti tisícům. Dokonce nemusíme kázat vůbec. Můžeme být Boží informační tabulí. Jak můžeš vědět, jestli tvůj život nevzbudí nějakého mladého člověka k Evangelii — vy, starší muži, vy, starší ženy? Roznítíte mladé muže, aby vyšli na misijní pole a získali desítky tisíce duší pro Krista. A bylo to proto, že on viděl Krista v tobě. Jsi to ty, představující Krista jemu v jednoduché moci Evangelia.

„Cti otce svého i matku svou, jakož přikázal tobě Hospodin Bůh tvůj, aby se prodleli dnové tvoji, a aby tobě dobře bylo na zemi, kterouž Hospodin Bůh tvůj dá tobě.“
(5. Mojžíšova 5:16)

Je mi líto, že to musím říct, ale moje rodina nebyla zbožná. Můj otec byl prostě typickým kentuckým chlapcem, propil každý groš, který měl. A já nerad o těchto věcech mluvím, ale pravda je pravdou, bez ohledu na to, jestli zraní nebo ne. Pokud je to stín a leží na mně, nu co, leží pouze na mně. To je pravda. A ty buď pravdomluvný a upřímný před Bohem. Bůh tě za to bude žehnat. I když můj táta pil a pítí ho zabilo, bez ohledu na to, co udělal, je stále mým tátou. A dnes je tam venku, ve svém hrobě, na němž leží bílý sníh, ale je stále mým tátou.

A dovolte mi něco říci, vám, mladí lidé: „Bez ohledu na to, co kdy uděláte, nikdy nepohrdejte ani nebudte neposlušní vůči své matce a otci.“ Mladí dnes používají taková slova jako: starý a stará. Jednoho dne, kdy skřípějící rakev bude vynášena dveřmi, hlavou napřed a ty pohlédneš do ní, abys uviděl svoji matku či otce úplně naposledy na této zemi, tehdy si uvědomíš, že to není „starý“ nebo „stará“. „Cti otce svého a matku svou — to prodlouží tvé dny na zemi, které dá ti Pán.“ To je první přikázání se zaslíbením — poslušnost.

Viděl jsem svého tatínka pracovat. Bydleli jsme v malém srubu, tam na Utica Pike v Indianě, kde jsme se přestěhovali z Kentucky do Indiany, přímo na River Road. Viděl jsem, jak těžce pracoval v lesích při kládách, za pětasedmdesát centů na den, aby mne uživil, když jsem byl ještě velmi mladý — čtyři, pět či šest let, až jeho košili připeklo slunce k zádům. Viděl jsem, jak matka odstříhávala nůžkami košili z jeho zad. Nedbám o to, co dělal; on je mým tatínkem. A já ho miluji.

On zemřel na mém rameni; jeho černé, vlnité vlasy ležely na mé paži a jeho malé irské modré oči hleděly vzhůru ke mně. Viděl jsem bílého anděla, stojícího před ním; přivedl jsem ho ke Kristu těsně před jeho smrtí. Byl to můj táta a měl ke mně velkou úctu. Poslední skleničku, kterou si ve svém životě dal, on byl v malém starém hostinci tam dole a bylo to necelé dva týdny před jeho smrtí. Někdo ho pohostil. Bylo to v době krize; on byl na dně. Nalili mu nějaké pití, a když to zvedal, začal to rozlévat. Zkoušel to vypít, ale to se rozlilo po jeho tváři. A oni si ho začali dobírat. Předtím než to zvedl, řekl: „Poslouchejte, kamarádi, mám syna, který stojí tam za kazatelnou. Ten chlapec je v pořádku a já jsem hříšný.“ A řekl: „Ať se to neodrazí na mém synovi. Toto je poslední kapka, kterou ve svém životě vůbec vypiju.“ A tak se stalo.

Prožívali jsme těžké časy, velice těžké. Vzpomínám si, jak jsem chodil do školy téměř bez oblečení. Jeden rok jsem chodil do školy a neměl jsem ani košili. Můj táta byl dobrý člověk, ale bylo to pití, které jej zruinovalo. A tak jsem oblékal takto kabát a zapínal ho špendlíkem. Bohatá paní Wathamova mi dala sako. A já — vím, že kvůli tomu jsme chodili bez jídla, kvůli tomu jsme chodili bez bot a mně se nikdy nedostalo vzdělání — to vše pro pití, které vtáhlo mého tátu, byl to návyk. A proto jsem dnes proti tomu, bojuji proti tomu pomocí všeho, co mám. Je to zlé. A tak muži nebo ženy, pokud jste tady a děláte něco takového, pro smilování Boží, nedělejte to už nikdy více. Nedovol, aby tě to ovládlo. Ty sám to ovládní.

„Zákon Hospodinův jest dokonalý, očerstvující duši, Hospodinovo svědectví pravé, moudrost dávající neumělým. Rozkazové Hospodinovi přímí, obveselující srdce, příkázání Hospodinova čisté, osvěcující oči. Bázeň Hospodinova čistá, zůstávající na věky, soudové Hospodinovi praví, a k tomu i spravedliví. Mnohem žádostivější jsou než zlato, a než mnoho ryzího zlata, sladší než med a stred z plástů. Služebník tvůj zajisté jimi osvěcován bývá, a kdož jich ostrihá, užitek hojný má. Ale poblouzněním kdo vyrozumí? Protož i od tajných očist mne. I od zúmyslných zdržuj služebníka svého, aby nade mnou nepanovali, a tehdyť dokonalý budu, a očištěný od přestoupení velikého. Ó ať jsou slova úst mých tobě příjemná, i přemýšlování srdce mého před tebou, Hospodine skálo má, a vykupiteli můj.“
(Žalm 19:8-15)

Když začneš přemýšlet o Něm, tehdy se On zjevuje. Oni o Něm hovořili a On se zjevil. A možná, že to je důvod, proč On se nezjevuje tak mnohým z nás. Příliš hovoříme o jiných věcech, místo o Ježíši. Debatujeme o obchodování s automobily a jiných věcech, o praní prádla, jaký druh prášku používáš, posloucháme rádio a jiné nesmysly. On se proto nezjevuje. Jen kdybychom soustředili naše myšlenky na Něj. „Nechť rozvažují o Něm ve svém srdci.“

On řekl Jozuovi: „Přemýšlej o těch věcech ve dne v noci.“

David řekl: „Přivážu je na místo mého lože.“ Je to tak. Ať ony zůstanou v tobě, ve tvém nitru a přemýšlej o nich, uvažuj o nich. A tehdy On se zjevuje.

Všimli jste si někdy, jak přichází anděl Páně? V noci, ve tři hodiny, když vejdu do jiné místnosti a zavírám se přede vším, nedovolím nikomu vejít, a prostě tam sedím, a čtu Slovo a poddávám se mu, až do té chvíle, kdy poznám, že je přítomen. Mohu to cítit, když přichází. On přichází dovnitř a já vím, že je tam. Ach, přátelé. Tak to dělejte. Tak to dělali učedníci. Oni byli spolu na jednom místě — jednotní v horním pokoji. A oni byli všichni nahoře a velebili Jej. A znenadání On vstoupil dovnitř. A to je způsob, jak On to dělá.

„Saul pak ještě dychtě po pohrůžkách a po mordu proti učedníkům Páně, šel k nejvyššímu knězi. A vyžádal od něho listy do Damašku do škol, nalezl-li by tam té cesty, které muže neb ženy, aby svázané přivedl do Jeruzaléma. A když byl na cestě, stalo se, že již přibližoval se k Damašku. Tedy pojednou rychle obklíčilo jej světlo s nebe. A padna na zem, uslyšel hlas k sobě řkoucí: Sauli, Sauli, proč mi se protivíš? Kterýž řekl: I kdo jsi Pane? A Pán řekl: Já jsem Ježíš, jemuž ty se protivíš. Tvrdof jest tobě proti ostnům se zpěčovati.“
(Skutky 9:1-5)

Esta do Damašku změnila Pavla. Jel toho dne cestou dolů a asi kolem jedenácté hodiny byl povalen na zem a uslyšel hlas, mluvící: „...Saule, proč mě pronásleduješ?“ Pohlédl nahoru a hledě vzhůru a jsouc Židem, věděl, že sloupem ohně byl Pán, který vedl Izraelské děti, protože on poznal, co to bylo. Zapamatujte si, ten Žid by nikdy nenazval někoho Pánem — P-A-N-E-M, Elohimem, dokud by nebyl přesvědčen, že to je právě to, protože on byl vzdělaným učencem. A když pohlédl vzhůru a spatřil to Světlo — ten ohnivý sloup, který vedl Jeho lid přes poušť, on řekl: „Pane“ — Elohim. P-A-N-E. „Pane, kdo jsi?“ A jaké to muselo být pro toho teologa překvapení, když řekl: „Já jsem Ježíš.“ Ten jediný, kterého on pronásledoval. Jaký zvrat!

Ó, to muselo být něco hrozného pro toho člověka, (všechny ty ambice, které on měl), když náhle zjistil, že ambice ho odvedly daleko od té hlavní věci, kterou chtěl dělat, a jak velký otřes to musel být pro toho apoštola, když On řekl: „Já jsem Ježíš...“ — právě ten, koho pronásledoval. „Proč mě pronásleduješ?“ Mohli bychom zde uvést další malý citát.

Vidíte, když si někdo tropí žerty z Církve, tak si ve skutečnosti netropí žerty z Církve, tropí si žerty z Ježíše. „Proč mě pronásleduješ?“ Jak tedy mohl Pavel s celým svým intelektem věřit, že ta skupina, kterou pronásledoval, byla samotným Bohem, kterému jak tvrdil, sloužil? Myslím, že bez vcházení do podrobnosti, myslím, že jsme všichni dostatečně vyučení, abychom věděli, co mám tady na mysli. Tatáž věc se děje dnes.

Co to muselo pro Pavla být! Vidíte, on byl naučen dělat vše opačně. Proto se vším vzděláním, které měl, ono se pro něj stalo bezcenné! Nuže, on věděl, že měl prožití. A tak, tady je další dobrá lekce pro nás: pouze samotná zkušenost není dostačující! Musí to být zkušenost podle Slova Páně. A tak, když viděl a věděl, že to bylo něco velkého, co někdo jiný obdržel před ním, strávil tři a půl roku na poušti v Arábii, vzal Bibli, jaká tehdy existovala (Starý zákon) a odešel tam, aby porovnal tu zkušenost, kterou měl a uviděl, zda byla biblická.

„A rozpomínati se budeš na všecku cestu, kterouž tě vedl Hospodin Bůh tvůj již teď čtyřiceti let po poušti, aby ponížil tebe a zkusil tě, aby známé bylo, co jest v srdci tvém, budeš-li ostříhati přikázání jeho, čili nic. I ponížil tě a dopustil na tebe hlad, potom tě krmil mannou, kteréž jsi ty neznal, ani otcové tvoji, aby známé učinil tobě, že ne samým chlebem živ bude člověk, ale vším tím, což vychází z úst Hospodinových, živ bude člověk.“

(5. Mojžíšova 8:2, 3)

Nuže, ovce budou růst pouze tehdy, když jim dáte pokrm pro ovce. A proto, kdybys usmažil velký hamburger a dal ho ovci, ona z toho nemůže růst, protože to není jídlo ovcí. Rozumíte? A kdybych měl připravený pěkný biftek a podal ovci — to není ovčí jídlo. A proto, máš-li krmit Boží stádo, nekrm je nějakou lidmi vytvořenou teologií; krm je Slovem, z toho ovce rostou. Krm je Slovem.

Bud' pastýřem, opravdovým pastýřem. „Pas ovce mé.“ Beránci jsou mláďaty, samozřejmě, a ovce jsou dospělí. A tak zároveň mladé i staré — pas Boží stádo! Rozumíš? A krm je Slovem! To Slovo, rozumíte, je pravdou! Ježíš řekl: „Nejen chlebem člověk živ bude, ale každým slovem vycházejícím z úst Božích.“ Souhlasí to? A proto jestliže lidé mají žít a jsou Božím stádem — církví, tak musí vzrůstat na Slově a Maně Boží. To je Jeho Mana!

V Bibli, zrovna jsme to probírali tam ve věkách církve. Ježíš je tou skrytou Manou; Kristus je Manou církve. Čím je mana? Mana ve Starém zákoně byla to, co padalo každou noc čerstvé z nebe, aby živilo církev na její cestě. Souhlasí to? Tak tedy, čím je ukrytá Mana v Novém zákoně? „Ještě malou chvíli a svět mě více neuvidí (je ukrytý), ale vy Mě uvidíte, protože Já budu s vámi, dokonce ve vás, až do konce světa.“ Kristus je tou ukrytou Manou, která sestupuje od Boha z nebe, čerstvá, každého dne. Každý den!

Nemůžeme říci: „Dobrá, před dvěma týdny jsem měl velké prožití od Boha.“ A co nyní? Vidíš? Každý den svěží, nové požehnání — něco nového, přicházejícího od Boha, ukrytá Mana, sestupující od Boha z nebe — Kristus. A my hodujeme na té Maně, kterou je Kristus a ona nás posiluje během putování, až dosáhneme té země na druhé straně.

„Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil? Vzdálils se od spasení mého a od slov naříkání mého.“
(Žalm 22:2)

Když Beránek Boží, zabítý před založením světa přišel, aby zaujal místo provinilého hříšníka, byl bit a zraněn, vysmán a zesměšněn, a zemřel smrtí, kterou nemohlo zemřít žádné stvoření, jediné sám Bůh. Jeho zkrvavené kadeře padaly na ramena, krev kapala na zem, vyjadřujíc, jakou strašlivou věcí je hřích, když tak musel zemřít, aby vykoupil člověka z hříšného života. Nic nemohlo takto zemřít. Nikdo nemohl vydržet takovou smrt. Říká se, že když probodli Jeho bok, vytekla krev a voda.

Není tomu dávno, když jsem o tom s někým hovořil, byl to vědec a on řekl: „To se mohlo stát pouze jediným způsobem. On nezemřel od probodnutí římským kopím. Nezemřel ani kvůli vykrvácení, protože v Jeho těle byla stále krev. Nezemřel od bodnutí římským kopím ani kvůli hřebům, jimiž byly probity Jeho ruce nebo kvůli tmové koruně, kterou Mu vložili na hlavu. Zemřel žalem, protože přišel k vlastním a Jeho vlastní Jej nepřijali. Zemřel na zlomené srdce, když poznal, že všechna stvoření tohoto času, za něž umíral, aby je vykoupil, Mu plivala do obličeje a člověk Ho zavrhl.“

Osm set let předtím, než se to stalo, volal David stejnými slovy, jakými volal On na Golgotě: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“

Jakou strašnou věc způsobuje hřích! Odděluje člověka od Boha. A On byl obětí za hřích, která musela být obětována za naše hříchy. A On byl oddělen od přítomností Boží. Oddělil Jej hřích. Bůh vložil naše hříchy na Něj a On byl oddělen od Boha, a proto volal: „...proč jsi Mne opustil?“ A protože byl opuštěn a zaujal to místo a uviděl, že Jeho lid, ke kterému přišel, aby se stal Spasitelem a obětoval za ně život, Jej odvrhl. A to Jej tak zarmoutilo, že Jeho srdce bylo tak zlomené, až krev a voda, a jiné složky Jeho těla se od sebe oddělily.

Člověk si nikdy neuvědomí, co to bylo. A proto nikdy nikdo nemohl zemřít tímto způsobem. Nehledě na to, jak moc jste byli mučeni, jak vám sevřeli nohy do klády nebo vás řezali kousek po kousku nebo kdyby vás pálili po kousku, nemohli byste umřít touto smrtí, protože taková není vaše povaha. On musel být Bohem. Jeho povaha byla více než lidská. To umíral Bůh. Zemřel z tak velikého žalu za tento svět, že mu puklo srdce a v Jeho těle proběhla chemická reakce, která by nemohla proběhnout v tobě. Vy nemůžete trpět tímto způsobem. Je nemožné, abyste měli takové hoře. A proto existuje jen Jeden, který to mohl udělat a On to udělal.

„Hospodin jest můj pastýř, nebudu míti nedostatku. Na pastvách zelených pase mne, k vodám tichým mne přivodí. Duši mou očerstvuje, vodí mne po stezkách spravedlnosti pro jméno své. Byť mi se dostalo jíti přes údolí stínu smrti, nebuduť se báti zlého, nebo ty se mnou jsi; prut tvůj a hůl tvá, toť mne potěšuje. Strojíš stůl před obličejem mým naproti mým nepřítelům, pomazuješ olejem hlavy mé, kalich můj naléváš, až oplývá. Nadto i dobrota a milosrdenství následovati mne budou po všechny dny života mého, a přebývatí budu v domě Hospodinově za dlouhé časy.“ (Žalm 23)

Nechci žít v tom starém lazaretu těla, ve kterém žiji. Ono se nakazí každou nemocí, s níž se setká. Chtěl bych takové, které není uděláno rukama, nýbrž to, které je podle Boha, jež není křížencem, jako je tohle. Chci takové, které je uděláno Božíma rukama, od něhož prchají nemoci, bolesti a smrt. Nuže, kdykoliv On mne předvolá, jsem připraven milostí Boží, ve víře, že když se ten zemský příbytek rozpadne, máme již jiný, který na nás očekává, do něhož vejdemo, ve kterém už nemůžeme nikdy zemřít.

Proč bys měl chtít žít v tom pozemském? Já bych nechtěl. My ho opouštíme a já mám z toho radost. To staré tělo, past na bakterie, ve kterém bydlíme, nic víc než smrtelná past — v něm jsou nárek, bolest a stáří. A, přátelé, kdo by si přál zůstat v takovém těle, jako je toto? Jsem rád, že přichází to jiné. Máme tělo, které bylo pro nás připraveno ve Slávě. A ve chvíli, kdy život tady opustí tu starou skořápku, ten věčný Duch Boží, který v nás přebývá, nás vezme na cestu do toho příbytku tam, a tam se žije věčně. Proč bychom chtěli něco takového jako toto? Přátelé, je to tak. Jsem tak rád, že existuje Bůh, který učinil všechny tyto věci srozumitelné.

My se tady díváme a vidíme, že ony jsou stejně jenom pouhým stínem, my jsme stínem. Dívám se tady na pódium a vidím muže, kteří se pohybují, dívám se na ulici a vidím muže a ženy, kteří se pohybují. Oni obdrželi život, jenže to ještě nemůže být skutečný život, protože v něm je smrt. A David řekl: „I kdybych šel údolím stínu smrti...“ Nuže, je třeba takové množství světla, aby vznikl stín. Musí být tak mnoho světla. Pokud je úplná tma, nemůže vzniknout stín. Rozumíte? Musí být natolik světla ve tmě, aby vznikl stín. Tedy, nyní záleží na tom, na kterou z těch stran se nakláníš.

Jestliže vidím procházet se dobře vypadajícího muže, během několika let pozoruji, že jeho vlasy šediví a vypadávají, jeho ramena se shrubují. Pěkná, mladá dívka, se svatou, bohabojnou tváří, stojí a velebí Boha, a když se za pár let vracím, nalézám ji s pokleslými rameny, nesoucí dvě nebo tři děti. Přátelé, to dokazuje, že v tom těle je smrt. Nezáleží na tom, jak je dobré a jak pěkně vypadá, přesto je v něm smrt.

Tedy, sledujte, na kterou stranu se ten duch uvnitř sklání. Pokud vždy reprezentuje Světlo, hovoří o Světle, bude chodit ve Světle. Ale pokud se stále nachází na opačné straně, ve světě, ve věcech tohoto světa, ovlivněn tímto světem, nezbyvá nic jiného, než že když zemře, promění se ve tmu, ve vnější tmu. A tak vidíte, čím jsme. Musíme mít na paměti, že to, čím jsme, jsme pouze skrze Boží milost a nikdo z nás se tím nemůže chlubit. Můžeme se pouze v úctě a pokoře sklonit před Bohem, a vzdát Mu slávu za Jeho dobrotu.

„Pozdvihnětež, ó brány, svrchků svých, pozdvihnětež se vrata věčná, aby vjíti mohl král slávy. Kdož je to ten král slávy? Hospodin silný a mocný, Hospodin udatný válečník. Pozdvihnětež, ó brány, svrchků svých, pozdvihněte se vrata věčná, aby vjíti mohl král slávy. Kdož jest to ten král slávy? Hospodin zástupů, onť jest král slávy. Sélah.“

(Žalm 24:7-10)

Toho Velikonočního rána On porazil římskou pečeť. Zvítězil nad Josefovým hrobem. Zlomil pečeť a zrušil rozklad a triumfálně vstal z mrtvých.

Hle, On odchází se svými učedníky v povětrí, se svatými Starého zákona, odchází tam za Měsíc, za hvězdy, daleko za světy a světy, a po chvíli uviděli Město. Co myslíte, co se stalo?

Podívejme se do Bible a uvidíme, co se stalo. Budu citovat Davidovo proroctví. Starozákonní svatí, když uviděli město v dohledu a Ježíše v čele armády pochoduující vpřed, starozákonní svatí křičeli: „Pozvedněte se, ó brány věčné, budte zvednuty vzhůru, ať vejde Král slávy.“ A všichni andělé se začali shromažďovat na střeše budovy.

Víte, lidé říkají, že když Nero dobyl nějaké město, lidé omdlávali a křičeli a nazývali ho bohem. Když Adolf Hitler vešel do Francie, zastavil se u Vítězného oblouku a celé hodiny byla obloha zatemněna letadly a vojáci pochodovali.

A když Stalin přišel do Německa, poté, co Rusové zvítězili, desítky tisíce ruských vojáků po celé hodiny se sraženými patami k sobě vítězně salutovali stojícímu Stalinovi. Ó, to musela být velká věc.

Nedávno jsem hovořil s jistým vojákem. On řekl: „Bille, poté, co jsem tak dlouho bojoval, a když naše loď připlula do přístavu v New Yorku... strávil jsem v zámoří čtyři léta. Viděl jsem peklo a smrt.“ Dále řekl: „Někteří vojáci byli zmrzačení, někteří neměli nohy, někteří byli bez rukou. Oni nás všechny shromáždili na palubě.“

On řekl: „Když jsem tam uviděl stojící Sochu svobody, věděl jsem, že vcházím pod její rámě. Hned za ní bylo všechno, co mi bylo drahé — moje matka, můj otec, moje žena, moje děti. Vojáci padali na palubu a plakali.“

A jestli to způsobilo, že člověk, vrací se po čtyřech letech bojů domů, se tak choval, jaké to bude, když půjdeme pod starým, drsným křížem, kdy poslední bitva bude skončena, a my zvítězíme? Ó, jaký to bude čas.

A jakmile na ně zavolali: „Kdo je ten Král slávy?“

A starozákonní svatí zakřičeli: „Pán zástupů, mocný v boji.“ Vy znáte Písma. Ten veliký anděl Gabriel musel stisknout knoflík. Ta veliká, mocná brána se otevřela dozadu. Přímo pod ramenem starého, drsného kříže krácel Ježíš a vojáci Starého zákona. Šli dolů ulicemi Jeruzaléma společně s anděly, zpívajíc a jásajíc (jaké uvítání doma), procházeli až do velkého bílého trůnu. A On řekl: „Otče, to jsou ti, kteří uvěřili Tobě. Já jsem zvítězil nad smrtí, peklem a hrobem.“

A slyším, jak Otec řekl: „Usedni na Můj trůn zde, Synu, než učiním posledního nepřítele Tvou podnoží.“ A Ježíš odešel nahoru a postavil se po pravici Boha nebes na Jeho trůně, na výsostech. On tam stojí dnes večer.

„Ostříhej duše mé, a vytrhni mne, ať nejsem zahanben, neboť v tebe doufám. Sprostnost a upřímnost nechať mne ostříhají, nebo na tě očekávám.“ (Žalm 25:20, 21)

Tuže, tato slova chci říci na adresu Obchodníků plného evangelia. Uziáš se stal ve svém srdci tak povýšený, že si myslel, že by mohl zaujmout místo kazatele. On se snažil stát se kazatelem, k čemuž nebyl povolán. A já si myslím, že častokrát se stává, že lidé tohoto postavení a skupiny podnikatelů se dostávají do takového bodu, že jim Bůh žehná v jejich podnikání a způsobuje, že prosperují, a tak dále, až dojdou k přesvědčení, že by měli rovněž kázat evangelium. A to je omyl. To je nesprávné. Kázání musíte vždy ponechat kazateli, protože tak jak Oral Roberts jednou řekl: „Není snadné samotným kazatelům udržet tyto věci v patřičné čistotě a co teprve mužům, kteří nejsou k této službě povoláni.“ Rozumíte, musíte mít k tomu muže, kteří tomu rozumí a jsou k této práci povoláni.

To je toho důkazem. Shledáváme, že ten muž, tento význačný muž, dobrý člověk, šlechetný člověk, nicméně vzal kadidelnici, přistoupil k oltáři Páně, aby pálił kadidlo před Pánem, což mohl vykonat pouze určený k tomu kněz. Ale on si myslel, že když ho Bůh tak velice miluje a je k němu tak dobrý, že to nicméně může vykonat. A kněz za ním přiběhl a řekl: „Ty nejsi ustanoven k této službě. Bůh zakázal komukoliv vejít dovnitř, pouze levitovi, který je pro tento úřad posvěcen. Ty bys to neměl nikdy dělat.“

A tak se to častokrát děje, myslím si, že to svět přivádí do takového zmatku, protože lidé vycházejí a zkoušejí zaujmout taková místa, pro která nejsou ustanoveni. Docházejí k místu, kde se pokoušejí zaujmout jistý úřad, ale nejsou pro takové místo povoláni.

Nuže, zjišťujeme, že možná jsi dobrý, Bohem požehnaný člověk, ale jestliže ti Bůh žehná, zůstaň v té kategorii, do které tě Bůh povolal. Pokud jsi ženou v domácnosti, zůstaň ženou v domácnosti. Pokud je to v podnikání, zůstaň v podnikání a odzrcadluj Boha. A k čemukoliv tě Bůh povolal, zůstaň v tom. Protože On chce, abys byla opravdovou ženou v domácnosti, abys odzrcadlovala svůj vliv na jinou osobu, která by také chtěla být dobrou ženou v domácnosti. Jestli jsi dobrým podnikatelem, ať je tvůj život takový, že bude odzrcadlovat Ježíše Krista ve tvém podnikání, poctivosti a čestnosti a věcmi, které skutečně něco znamenají. Protože někdo pozoruje tvůj život. Ty někoho ovlivňuješ. Bůh musí mít opravdovou hospodyňku. Bůh musí mít opravdové mladistvé ve škole. Bůh musí mít skutečného kazatele, skutečného podnikatele, někoho, kdo Jej bude odzrcadlovat. Protože tam oni v tobě vidí Krista. Bez ohledu na to, co dělá zbytek světa, to nemá s tebou nebo se mnou nic společného. Jsme před Bohem zodpovědní za svůj život a za naše prožití s Kristem.

„A potom, téměř za čtyři sta a padesát let, dával jim soudce až do Samuele proroka. A v tom žádali za krále, i dal jim Bůh Saule, syna Cis, muže z pokolení Beniaminova, za čtyřiceti let. A když toho zavrhl, vzbudil jim Davida krále, kterémuž svědectví dáváje, řekl: Nalezl jsem Davida, syna Jesse, muže podle srdce svého, kterýž bude činiti všecku vůli mou.“
(Skutky 13:20-22)

Bůh byl jejich králem. A Bůh je našim králem. Proč chceme něco jiného kromě Boha? Proč by křesťan chtěl, aby jej vedl někdo jiný, než Duch svatý? Já nevím. Nechápu to. A Samuel je zavolal k sobě. Řekl: „Chci vám něco říci.“ A řekl: „Řekl jsem vám někdy něco ve jménu Páně, co by se nestalo?“

„Ne.“

„Zal jsem někdy něco z vašich peněz? Prosil jsem vás někdy o peníze?“

„Ne, ty jsi nás neprosil o žádné peníze. A to, co jsi řekl, Pán vždycky uskutečnil. My to víme.“

„Tedy, proč odmítáte Boha a chcete krále? Vy chcete jednat jako ten svět.“

A to je to, co dělají dnes letničtí. Oni chtějí vychovávat intelektuální obry. Chtějí odstranit z církve moc. Chtějí dosáhnout toho, aby denominace rostla, přivést do ní více členů. To je nesmysl. A když připoutáte člověka k věrovyznání, když to uděláte, berete od něj Ducha svatého. On bude muset vstoupit někam jinam. Duch svatý půjde dál, ale člověk kvůli svému věrovyznání nemůže.

A pak, nepochybně, Saul cvičil svoji armádu. Ó, přátelé. On uvědomoval všechny Izraelitské, jakým způsobem je třeba bodnout kopím nebo udělat cokoli. Ale jednoho dne přišla výzva, starý Goliáš. A, bratře, tady bylo potřeba více, než pouhé intelektuální vzdělání. Tady bylo třeba muže, který věděl něco o nadpřirozenu. Ale Bůh měl takového člověka. Díky Pánu za to. Bůh má vždy někoho. On ho vždy má.

On měl člověka, na něhož mohl vložit ruce — nepatrného, malého, zrzavého mládence, nic na něm nebylo, ale on tam vyšel a řekl: „Chcete mi říci, že dovolíte tomu neobřezanému Filištinovi provokovat armádu?“ A byl tam starý Saul — hlavou i rameny převyšoval ostatní. Avšak celé jeho intelektuální cvičení bylo k ničemu.

Nuže, církve tak udělaly. Odešly od Ducha svatého. Ony odešly od moci Boží. Opustily vedení Duchem svatým. A máme rovněž syny Kiše. Nedávno jsme měli jednoho z našich velkých obrů v Africe a byl vyzván mohamedánem ohledně Písma. Co se stalo? Nechal se vyvést z míry, jako další Kišův syn; ne že bych si nevážil našeho bratra.

Ale oni měli člověka, který věděl, že Bůh může vysvobodit. Oni přivedli toho malého, slabého Davida ke králi a on řekl: „Já nemám ponětí o tvých kopích a tvém intelektuálním výcviku. Ale vím jedno. Víم jednu věc. Šel jsem za ovci, kterou uloupil nepřítel; Bůh mi dovolil přivést ji zpět. O co více mě zmocní a dovolí mi usmrtit toho neobřezaného Filištína.“

Co dnes potřebujeme, existují muži a ženy, kteří chtějí skutečnost, haleluja, ne věrovyznání, ale skutečnost. To potřebuje svět dnes, ne nějaké věrovyznání a módu; potřebujeme realitu v Bohu. Svět to nechce. Svět tyto věci nechce. Oni to nechtějí přijmout. Ale Církev to musí mít. Bůh chce, abyste to měli. On je Bohem reality.

„Slyš mne, Hospodine, hlasem volajícího, a smiluj se nade mnou, i vyslyš mne. O tobě přemýšlí srdce mé, že velíš, řka: Hledejte tváří mé, a protože tváří tvé, Hospodine, hledati budu. Neskrývej tváří své přede mnou, aniž zamítej v hněvě služebníka svého; spomožení mé býval jsi, neopouštěj mne, aniž se mne zhošťuj, Bože spasení mého.“
(Žalm 27:7-9)

Jsme v Kristu a jsme vedeni Duchem Kristovým: Vedení! Mnoho lidí a téměř všichni lidé... řekl bych, že všichni lidé, kteří něčeho velikého v tomto životě dosáhli, byli muži a ženami, kteří byli vedeni Duchem Božím, aby konali ty nádherné věci. A dnes večer si myslím, že jeden z největších generálů, jakého Amerika kdy měla, byl Stonewall Jackson. Mám za to, že od doby Jozueho, nikdy neexistoval takový generál, jako on. Proč on to takto dělal? Byl to statečný muž. Byl to muž modlitby. On uzavřel všechno, dokonce přikázal všem svým generálům a všem, aby ani nesnídali nebo něco, aby padli na tváře a hledali Boha.

Generál Grant byl opilec, alkoholik, ale Stonewall Jackson byl křesťanským gentlemanem a miloval knihu Jozue. On chtěl být takový jak Jozue a Bůh mu splnil touhu jeho srdce. Jednoho dne mu byla položena otázka: „Proč, pane Jacksone, jste schopni obstát, když narazíte na tak tvrdý odpor, taková síla stojí proti vám a vy odoláte s takovou malou hrstkou?“ Byl to malý postavy, ostýchavý chlapík, s modrýma očima a tmavými vlasy. On dupl holínkou do prachu a řekl: „Já nikdy nepřiložím sklenici vody k ústům, aniž bych poděkoval všemohoucímu Bohu.“ Přesně odtud to pochází. To souhlasí. V tom je to tajemství: „Důvěřovat Bohu, být veden Duchem Božím! Bůh mluví k člověku; člověk poslouchá Jeho hlas.“

„Pakliť by řekl: Nepůjdu od tebe, proto že by tě miloval i dům tvůj, a že mu dobře u tebe. Tedy vezma špiči, probodneš ucho jeho na dveřích, a bude u tebe služebníkem na věky. Takž podobně i děvce své učiníš.“ (5. Mojžíšova 15:16, 17)

Nuže, všimněte si. Ve Starém zákoně slavili to, čemu říkali milostivé léto. Když zaznělo milostivé léto, všichni lidé, kteří byli otroky, mohli odejít na svobodu. A pak, pokud ten člověk neodešel, pokud mohl předložit nějakou výmluvu, proč se nechce vrátit do své země, pak musel být u sloupu v chrámu označen šídlem na ucho. A poté, bez ohledu na to, kolik milostivých let přešlo, ten člověk byl jednou provždy prodán. On se už nikdy nemohl vrátit jako občan Izraele, nikdy více. Co on udělal? On odmítl své pozvání. On nemusel za to nic zaplatit. Dluh jeho otroctví pominul. Jeho rodina byla svobodná. On se mohl vrátit rovnou do své vlasti a obdržet zpět své vlastnictví. Ale pokud to odmítl, pak nebyl už nikdy započten s Izraelem a jeho vlastnictví se dostalo jinému.

Tedy, tatáž věc v pozemském platí i pro to duchovní. Totiž, jestliže my, jakožto dědicové věčného života, slyšíme evangelium a víme, že to je pravda a odmítneme ho, zdráháme se to vykonat nebo tomu naslouchat, přijímáme na sebe znamení šelmy.

No, někdo řekl: „Jednou přijde znamení šelmy; to se někdy stane.“ Dovolte, abych vám pověděl, ono již přišlo. Jakmile začal sestupovat Duch svatý, začalo přicházet i znamení šelmy.

Podívejte, máte pouze dvě možnosti: jedna z nich je přijmout to, vzít pečeť Boží. Odmítnout to, vzít znamení šelmy. Odmítnout pečeť Boží, znamená přijmout znamení šelmy. Rozumíte tomu všichni? Odmítnout pečeť Boží, znamená přijmout znamení šelmy, protože Bible říká: „Všichni, kteří nebyli zapečetěni Božím Duchem, přijali znamení šelmy.“

Když zazněla trouba a všichni, kteří chtěli odejít na svobodu, mohli odejít — ti, kteří nebyli označeni. Nuže, pohledte, to znamení šelmy, pokud o něm hovoříme jako o budoucnosti, to je, když se to má projevit, když si uvědomíte, že to je to, co již máte. Rozumíte? A stejně tak Duch svatý; bude manifestován, když uvidíme Pána Ježíše přicházejícího ve slávě a pocítíme tu proměňující moc a spatříme mrtvé vstávající z hrobů a uvědomíme si, že během následující vteřiny budeme proměněni a budeme mít tělo podobné Jeho *tělu*. To se zmanifestuje. A pak uvidíme ty, kdo to odmítl, oni zůstanou venku.

„A obětovati budeš Fáze Hospodinu Bohu svému z bravů i skotů na místě, kteréž by vyvolil Hospodin, aby tam přebývalo jméno jeho.“ (5. Mojžíšova 16:2)

Bůh si nevybral žádnou denominaci, aby do ní uložil své jméno. Pokud to tak je, chci to mít doložené Písmem. Já vím, že lidé tvrdí, že ano, ale On to neudělal. On nemohl uložit své jméno na více místech, protože řekl, že uloží své jméno na jedno místo, a to místo... Každá z našich denominací by chtěla říci, že oni jsou tím místem, ale je to opačně. Kde tedy uložil své jméno?

Především, jaké je Jeho jméno? Musíme nejdříve zjistit, jaké je Boží jméno, dříve než budeme moci zjistit, co je to, co uložil na daném místě. No, zjišťujeme, že On měl mnoho titulů. On byl nazván Otcem, což je titul. Je nazván Synem, což je titul. Je nazván Duchem svatým, což je titul. Je nazván: Růží sáronskou, což je titul, Lilii z údolí, titul, Jitřenkou, titul. Jehova Jireh, Jehova Rapha, sedm různých složených spasitelských jmen, ale to byly všechno tituly. Žádné z nich nebylo jménem. Ale On má Jméno.

Když se setkal s Mojžíšem, neměl ještě jméno a řekl Mojžíšovi: „JÁ JSEM, KTERÝ JSEM.“ A v 6. kapitole svatého Jana vidíme Ježíše na zemi, mluvícího: „JSEM, KTERÝ JSEM.“ Oni namítli: „Není Ti ještě ani padesát a říkáš, že jsi viděl Abrahama?“

On odpověděl: „Dříve než byl Abraham, JÁ JSEM.“ A „JÁ JSEM“ byl tím sloupem ohně, který byl v hořícím keři v dobách Mojžíše — tím JÁ JSEM.

Kromě toho zjišťujeme, že Ježíš rovněž řekl: „Přišel jsem ve jménu svého Otce a vy jste Mě nepřijali.“ Takže jméno Otce musí být Ježíš. To souhlasí. Jméno Otce zní Ježíš, protože Ježíš jim řekl: „Nosím jméno svého Otce. Přišel jsem ve jménu svého Otce a vy jste Mě nepřijali.“ A proto Jeho jméno zní Ježíš. Gabriel Jej nazval Ježíšem, proroci Jej nazývali Ježíšem a On rozhodně Ježíšem byl. Před Jeho narozením Jej dokonce svatý prorok nazval Emanuelem, což znamená: „Bůh s námi.“ Pak byl Bůh zmanifestován v těle, aby sejmul hřích světa, a tím, že to udělal, Mu bylo dáno jméno Ježíš. A tak to jméno je Ježíš. To jméno bylo umístěno v člověku! Ne v církvi, ne v denominaci, ne ve věrovyznání, ale v Člověku. On si zvolil umístit své jméno v Ježíši Kristu. Nuže, zjišťujeme, že On se pak stal místem Božího uctívání, kde Ho uctíváme.

Dokonce předtím, než se vůbec narodil, byl nazván Ježíšem. Bylo to tak důležité, bylo to sděleno Jeho matce andělem Gabrielem, že Jeho jméno bude „Ježíš, Syn Boží“ a tím On byl.

A tak zde to máme. Tak je to. Jenom On sám je vybraným skrze Boha místem k uctívání. Boží místo, které si Bůh vybral pro setkání s člověkem, nebylo v kostele ani v denominaci, ne ve věrovyznání, ale v Kristu. To je jediné místo, kde se Bůh setká s člověkem a kde on může uctívat Boha, ono je v Kristu. To je jediné místo.

„Vyvyšovati tě budu, Hospodine, nebo jsi vyvýšil mne, aniž jsi obradoval nepřátele mých nade mnou. Hospodine Bože můj, k tobě jsem volal, uzdravil jsi mne. Hospodine, vyvedl jsi z pekla duši mou, obživil jsi mne, abych s jinými nesstoupil do hrobu.“
(Žalm 30:2-4)

Když se staneš křesťanem, přijdeš a vyznáš Ježíše jako svého Spasitele. Věříš tomu? Když odcházíš pryč, tví kritičtí přátelé říkají: „Nevidím na tobě žádnou změnu.“ Ale ty věříš, že *nastala*. Pak začínáš jednat jako by *změna* byla. Po nějaké době ji každý zpozoruje.

Vidíte, Ježíš je Veleknězem našeho vyznání. On pro tebe nemůže udělat nic, dokud to nejdříve nepřijmeš a nevyznáš, že to se už stalo. A On učiní, že tvé tělo, tvoje povaha, se podrobí Jeho Slovu. Už tomu rozumíš? Ty musíš postupovat tak, jak by se to už stalo.

Pamatuji si, když jsem byl tak vážně nemocen, nejlepší lékaři, které jsem znal, prohlásili, že nebudu žít. Měl jsem žaludeční vředy, které praskaly. A oni tvrdili, že po jediném soustu tvrdého pokrmu dostanu prudký záchvat nestravitelnosti a zemřu během několika chvil. Četl jsem Bibli. On řekl: „Jestliže o něco prosíte, věřte, že to dostanete.“

Vyšel jsem a tvrdil lidem, že jsem byl uzdraven. Ale když jsem polykal jídlo, ono se vracelo zpět. Řekl jsem si: „Ó, ne,“ držel jsem ruku na ústech a polkl to zpět. Bůh zaslíbil!

Šel jsem ulicí. Lidé na mě volali: „Haló, bratře Branhame, jak se cítíš?“

Odpověděl jsem: „Pán mě uzdravil. Sláva Pánu.“

A znovu se mi velké sousto vracelo, polkl jsem je zpět. Řekl jsem: „Satane, pokud mě nechceš slyšet svědčit, můžeš hned odejít, protože já věřím, že Ježíš řekl pravdu. Takže, pokud chceš zůstat v mé blízkosti, určitě uslyšíš, jak svědčím o Jeho uzdravující moci.“

Než jsem se nadál, všechno bylo pryč. A když jsem se šel ukázat lékařům, on se zeptal: „Změnil jsi lékaře?“

Odpověděl jsem: „Ano.“

Zeptal se: „Ke komu teď chodíš?“

Řekl jsem: „K doktoru Ježíši.“

Poškrábal se na hlavě a řekl: „Nemyslím, že bych o Něm někdy slyšel.“ Zeptal se: „Kde má svou ordinaci?“

Odpověděl jsem: „Ve slávě.“ Tam je Jeho ordinace, ale Jeho moc je zde.

„Pročež mi řekl Hospodin: Dobře mluvili, což jsou mluvili. Proroka vzbudím jim z prostředku bratří jejich, jako jsi ty, a položím slova má v ústa jeho, a bude jim mluvit všecko, což mu přikáží. I budeť, že kdo by koli neposlouchal slov mých, kteráž mluvití bude ve jménu mém, já vyhledávati budu na něm.“ (5. Mojžíšova 18:17-19)

Jednou jsme sledovali učedníky, bylo to o velikonočním ránu. Jaké to bylo ráno! Ježíš vstal z mrtvých a procházel se mezi květinami. A dva přátelé, Kleofáš a jeden z jeho přátel, byli na cestě do Emauz. A šli cestou a rozmlouvali, zarmoucení ve svém srdci. A nějaký člověk vystoupil z křoví a šel s nimi po zbytek dne, rozmlouvaje s nimi o Kristu. A oni Ho toho večera pozvali. On se choval, jako kdyby chtěl jít dál, ale oni Jej prosili, aby vešel dovnitř. A On vešel. A když vešel, udělal tam něco stejným způsobem, jak to dělával před svým ukřižováním a před svým zmrtvýchvstáním. Předtím než byl ukřižován, oni Ho viděli, že to dělal přesně tak, jako teď. Oni poznali, že to byl On. Ačkoliv byli s Ním celý den, vůbec nepoznali, kým On byl.

A dnes je možné, že dobří muži, správní lidé chodí s Kristem, čtou Jeho Slovo a stále nepoznávají, že to je ta hodina, kdy se určité věci z Bible musí vyplnit. Je to právě ta hodina, v níž žijeme. Čas, kdy ty věci musí být udělány, je na dosah. Je to napsáno, a tak se to musí vyplnit, protože Bůh to slíbil. Ano, naše oči musí být dokořán, abychom spatřili Slovo.

Farizeové měli Slovo, jež naprosto přesně popisovalo způsob Mesiášova příchodu. Věřili, že mají pravdu. A hle, On se narodil, chodil rovnou mezi nimi a oni Jej odsoudili, když jim řekl: „Zkoumáte Písma, protože v nich, jak se domníváte, máte život věčný a právě ona svědčí o Mně.“ Zkoumejte Písma.

Oni odpověděli: „My jsme Mojžíšovi učedníci.“

On řekl: „Kdybyste byli Mojžíšovými učedníky, znali byste Mě, protože Mojžíš psal o Mně.“ Ano, on psal, Mojžíš řekl: „Pán, váš Bůh, vzbudí vám proroka, Mi podobného, dárce Zákona, a tak dále, Proroka, a lidé Ho budou poslouchat.“

Vidíte, kdyby oni znali Mojžíšova písma, poznali by Ho. Oni si mysleli, že znají Mojžíšova písma, ale jak vidíte, neznali je. Oni byli na tuto dokonalou skutečnost zaslepeni.

A tak jen pár takových slov od Něj, a co udělali? Vyskočili a řekli: „Ten člověk má ďábla. Přichází, aby nás poučoval? Z jaké školy přišel? Nemáme o Ném žádný zápis. Rádi bychom věděli, k čí společnosti se hlásí.“ Nějak tak zněla ta otázka.

Jenže oni nepostřehli, že právě ten Bůh, který zaslíbil to Slovo, je potvrzoval přímo tam skrze tu osobu Ježíše Krista, protože On byl světlem tamté hodiny. On byl pro lidi světlem, v němž mohli chodit. A pouze Boží slovo vyvolává Světlo.

Boží slovo vzbuzuje sluneční světlo. Boží slovo tvoří zemi. Boží slovo tvoří ovzduší. To všechno je zmanifestovaným Slovem Božím — vše, co je skutečností.

„Blahoslavený jest ten, jemuž odpuštěno přestoupení, a jehož hřích přikryt jest. Blahoslavený člověk, jemuž nepočítá Hospodin nepravosti, a v jehož duchu lsti není.“
(Žalm 32:1, 2)

Víte, že pravému křesťanovi není přisuzován vůbec žádný hřích? David řekl: „Blahoslavený člověk, jemuž Bůh nepočítá nepravosti.“ Když jste byli omyti v Beránkově krvi (ne skrze zdánlivou víru, ale skutečně Beránkovou krví), pak vám Bůh nepřisuzuje nic, co jste udělali, protože jste pod krví a On to nevidí. Tam se nachází Krvavá oběť. Jediný způsob, jakým tě vidí, je tak, jak tě viděl před založením světa, kdy vložil tvé jméno do Beránkovy knihy Života. To je vše, na co se může dívat, protože ty jsi vykoupen ze všeho, cos kdy udělal, byl jsi omytý v Beránkově krvi. Proto v tobě není žádná žluč, nemáš v sobě žádné nečisté návyky, protože ta Beránkova krev tě očistila, a Bůh ti nemůže přisoudit hřích poté, co jsi obdržel Oběť za hřích, která tam leží a čeká na tebe.

„No ovšem,“ říkáš, „v tom případě mi to poskytuje, spoustu možností, bratře Branhamo. Mohu si dělat, co chci“ — říkáš. Já to vždy tak dělám, vždy. Ale pokud člověk dokáže opravdu pochopit, co pro něj Ježíš udělal, a pak se odvrátí a udělá něco proti Němu, to ukazuje na to, že on nikdy Krista nepřijal.

Mám milou ženu, která sedí tam vzadu. Ona je o deset let mladší než já, ale stejně šedivá jako já. Je to proto, že ona stála mezi mnou a tím zevnějším světem.

Když jsem vyjížděl do zámoří, jaký život by byl v takové rodině, kdybych ji shromáždil kolem sebe a řekl: „Poslouchej, paní Branhamová. Vezmi na vědomí, že jsi ženou Williama Branhama. Nesmíš mít během mé nepřítomnosti nějaké jiné muže. Neloudí pohledem po žádných mužích a podobně. V žádném případě neflirtuj. Pokud to uděláš, když se vrátím, rozvedu se s tebou.“

A ona by se otočila a řekla: „Tak tedy, můj dobrý muži, chci ti také něco říci. V době, kdy budeš pryč, nesmíš si vyrazit s jinou ženou. Nesmíš dělat to a nesmíš dělat tamto. A jestli to uděláš, když se vrátíš domů, tak se prostě považuj za rozvedeného.“

Tedy, byla by to milující se rodina? Ach! Vidíte? Ne! Pokud já ji opravdu miluji... věřím, že navzdory tomu, že bych udělal chybu a klopýtnul, udělal něco špatného, ona by mi to odpustila, protože mě miluje. A kdyby ona něco takového udělala, určitě bych jí odpustil, jistě, protože ji miluji. Ale dokud ji takto miluji, ona se nemusí obávat. I přesto, že by mi odpustila, za nic na světě bych jí nezranil. Cítil bych se jako největší viník na světě a nemohl bych se dočkat chvíle, kdy jí řeknu, co jsem udělal, protože ji miluji. Dobrá, jestliže já ji takto miluji láskou „fileo“, o kolik větší musí být moje láska „agapé“ k Ježíši Kristu?

I když jsem mohl kouřit cigarety, v životě jsem nekouřil. Ale kdybych to udělal, věřím, že On by mi to odpustil. I kdybych vypil skleničku — nikdy jsem nepil, ale věřím, že On by mi to odpustil. Ale já Ho příliš miluji, Bože, pomoz mi, nechci nic takového dělat, rozumíte, protože Ho miluji. Ta věc ode mne odešla, protože když On mě proměnil z vrány na holubici, to učinilo změnu. Mé touhy a věci mne opustily. Hřích mi není přisuzován, protože nemám v úmyslu to dělat, není to ve mně.

„Veselte se spravedliví v Hospodinu, na upřímět přísluší chválení. Oslavujte Hospodina na harfě, na loutně, a na nástroji o desíti strunách, žalmy zpívejte jemu. Zpívejte jemu píseň novou, a hudejte dobře a zvučně. Nebo právě jest slovo Hospodinovo, a všeliké dílo jeho stálé.“
(Žalm 33:1-4)

Přišel jsem dnes večer o něco dřív a seděl jsem tam vzadu na jedné z lavic, kde jsem poslouchal ten dobrý starodávný zpěv a sbor i tu hudbu. Přátelé, myslel jsem si, že snad Milénium bylo připraveno, aby sestoupilo. Ten zpěv zněl opravdu dobře. Pokud existuje něco, co mám rád, je to dobrý zpěv. Vždy jsem si myslel, že bych si přál, aby mi Pán dal hlas ke zpívání; sotva dělám radostný hluk.

Pokud si se mnou chcete sjednat schůzku, jen co skončí život a všechno to skončí... Tam, kde řeka Života vyvěrá zpod Trůnu a splývá dolů tím směrem a plyne kolem hory Spasení a stromy rostou po obou stranách hory, tam na té straně zpívá sbor. Všechny nádherné hlasy tam zpívají. Bude tam Sankey a všichni ti ostatní tam budou zpívat.

A naproti, na druhé straně bude ten malý strom. Já budu sedět pod tím stromem a budu poslouchat. Právě tam si přeji být, abych uslyšel nádherný andělský sbor, spojen se smrtelníky. A jednoho zpěvu se chci účastnit, toho velkolepého zpěvu, který bude znít v tom čase, když staneme nad zemí a zazpíváme písně vykoupení.

Andělé budou jen stát vzdálení od země se skloněnými hlavami, nevědouce o čem zpíváme. Oni nikdy nemuseli být vykoupeni. Ale my jsme ti, co se budeme radovat. To my jsme byli ti ztraceni a nyní jsme nalezeni. A budeme zpívat příběhy vykoupení, zatímco oni tomu nebudou dokonce rozumět. Oni budou prostě stát se skloněnými hlavami a budou poslouchat, co zpíváme. Nebude to nádherný čas? Ó, toužím to vidět.

Miluji dobrý zpěv, avšak je tu jedna věc, kterou nemám rád a tou je příliš cvičený hlas, precitlivělý hlas, takový, když zadržují svůj dech tak dlouho, až jejich tváře zmodrají. Víte, oni nezpívají Pánu, ale pouze zkoušejí, jak dlouho *dokážou* zadržet svůj dech.

Neexistuje nic pěknějšího, než ten starodávný letniční zpěv, kdy je sláva Boží přítomná ve shromáždění. Je to pro mé srdce skutečnou radostí a s velikým potěšením jsem se dnes večer osvěžil v přítomnosti dobrého zpěvu. Pán vám požehnej a držte se toho.

„Oči Hospodinovy obrácené jsou k spravedlivým, a uši jeho k volání jejich. Ale zuřivý obličej Hospodinův proti těm, kteříž páší zlé věci, aby vyplnil z země památku jejich. Volají-li spravedliví, Hospodin vyslýchá, a ze všech jejich úzkostí je vytrhuje. Nebo blízko jest Hospodin těm, kteříž jsou srdce skroušeného, a potřeným v duchu pomáhá. Mnohé úzkosti jsou spravedlivého, ale Hospodin ze všech jej vytrhuje.“
(Žalm 34:16-20)

Proč se dostáváme do takových problémů? Co přivolává tyto věci? Proč by se měl vlastně křesťan cítit bezradný? Proč by vlastně u křesťana nemohlo probíhat všechno hladce? Ale není tomu tak a my to víme.

A někdy máme více problémů, když se staneme křesťany, než jsme měli, kdy jsme ještě byli hříšníky. Jistě, je napsáno: „Mnohá jsou utrpení spravedlivého, ale Bůh jej vysvobozuje ze všech.“ Bůh přislíbil mnohá utrpení, neobvyklé pocity a nevšední věci, které jsou nad naše chápání, ale děje se tak vždy k našemu dobru. Nemůžeme tomu jen tak rozumět, protože kdybychom tomu mohli porozumět, pak by to pro nás nebylo z víry. Šli bychom na to rozumem. Ale my to děláme, my to máme a my tomu věříme skrze víru v Jeho Slovo, že ono pro nás učiní něco dobrého. Kdybychom to dnes, tohoto rána, mohli pochopit. Kdybychom mohli porozumět, že všechny naše těžkosti... Nikdo z nás není vůči tomu imunní. Kdybychom si mohli uvědomit, že tyto věci jsou pro naše dobro!

Na jednom místě v Bibli je napsáno: „Trápení, která na nás přicházejí, jsou pro nás cennější než samotné zlato, protože je to Bůh, který nám tato trápení dává.“ Poté, co jsme se stali Jeho vlastnictvím, po našem vyznání a našem křtu a našem slibu, kráčet životem za Ním, slouží každá zkouška, která na nás přichází, k našemu zdokonalení, pro Jeho slávu. Má nás to přivést k místu, kde Bůh může učinit sám Sebe pro nás skutečnějším, než byl předtím, než zkouška přišla.

A já se chci dnes ráno připojit k Jobovi a říci, že jsem žil dost dlouho, abych věděl, že to je pravda. Viděl jsem to ve svém vlastním životě, že pokaždé, když nastane nějaká vážná situace, kterou nemohu obejít, podlézt nebo přelézt, pak Bůh vítězoslavně z toho prokleslí cestu. Já prostě nechápu, jak to vlastně Jeho milost dělá. On to však tak dělá.

A pamatujte, ve všech těch věcech se nás ďábel pokouší znervóznit a rozrušit, abychom si mysleli: „Ach, proč se to stalo? Proč já nemůžu být takový?“ Jsou to ony rozhodující hodiny, které nás vytlačují na ty svaté písky. Bylo to v Bibli. A pamatuj, bez ohledu na to, jak velké jsou tyto nesnáze, satan ti nemůže odebrat život, pokud s tebou Bůh neskončil. Nemůže se ti nic stát, dokud to Bůh nedovolí. Žádná zlá věc nemůže přijít, pokud to Bůh nedovolí. A je to pro tvé dobro — On na tom dělá.

„I stalo se, když Apollo byl v Korintu, že Pavel prošel vrchní krajinou, přišel do Efezu, a nalezna tu některé učedníky, řekl jim: Přijali-li jste Ducha svatého, uvěřivše? A oni řekli jemu: Ba aniž jsme slyšali, jest-li Duch svatý. Tedy řekl jim: Načež tedy pokřtěni jste? A oni řekli: Křtění jsme křtem Janovým. I řekl Pavel: Janť zajisté křtil křtem pokání, pravě lidu, aby v toho, kterýž měl po něm přijíti, věřili, to jest v Krista Ježíše. Kterž pak uposlechli, pokřtěni jsou ve jméno Pána Ježíše.“
(Skutky apoštolů 19:1-5)

Vy říkáte: „Vždyť křest nic nemění.“ V pořádku, proč to tedy bylo napsáno? Proč to mělo význam pro Pavla? Proč to mělo význam pro všechny ty ostatní?

Bible říká: „Máš jméno, že žiješ, ale jsi mrtvý.“ Protože není dáno jiné jméno pod nebem. Proč v Něm kážeš, v Něm se modlíš a všechno jiné, ale když jdeš do baptisteria, odmítáš je?

Nedávno jsem to někomu řekl a oni mi odpověděli: „Na tom nezáleží.“

Já jsem řekl: „Co kdyby k tobě přišel nějaký člověk a oznámil ti, že byl pokřtěn ve jménu: Růže sáronské, Lilie z údolí a Jitřenky? Pověděl bys mu, že je to v pořádku?“

On odpověděl: „Ne, pane!“

Zeptal jsem se: „A pokřtil bys ho znovu?“ Odpověděl: „Jistě!“

„A jak bys ho pokřtil?“

„Ve jménu Otce, Syna a Ducha svatého.“

Řekl jsem: „Nuže, pak jsi udělal přesně, pokud jsi vyjmenoval ta ‚jména‘, udělal totéž, co udělal ten, který řekl: Růže sáronská, Lilie z údolí, Jitřenka, protože to jsou tituly, podobně jak Otec, Syn a Duch svatý, jsou to pouze tituly.“

Řekl: „Ale Ježíš řekl: křtěte ve jméno...“

Řekl jsem: „Přesně to měl na mysli. Neřekl: ‚Vyslovte ta slova.‘ Řekl: ‚Křtěte ve jméno!‘“ Jméno! Ó, přátelé! „Otec, Syn a Duch svatý jsou tituly. Jméno Otce, Syna a Ducha svatého. Rozumíš?“ Řekl jsem: „Co řekl Petr, jaké to bylo jméno? Co řekli ti ostatní, jaké to bylo jméno? ‚Pán Ježíš Kristus‘ — je jméno Otce, Syna a Ducha svatého.“ Ten člověk má asi třicet tisíc domorodců, které bude třeba znovu pokřtít. Rozumíte? V pořádku. Ale taková je pravda.

Pavel řekl těm lidem, kteří nebyli pokřtěni ve jménu Ježíše Krista, že aby mohli dostat Ducha svatého, musí to udělat (Skutky apoštolů 19:5). Přesto, že vykřikovali, uctívali Boha a konali veliké věci, řekl jim, že musí přijít a být znovu pokřtěni ve jménu Ježíše Krista, poté, co je pokřtil Jan Křtitel.

A v epištole Galatským 1:8 on řekl: „I kdyby vás anděl z nebe učil něco jiného, než jsem vás učil já, budiž proklet!“ Tak je to. A tak se musíme držet přesně Slova — každého toho slova. Rozumíte?

Pamatujte. Ó, nemějte žádná nejistá místa, buďte si naprosto jisti. Pokud je ve vaší mysli nějaká pochybnost, vypořádejte se s ní nejlépe hned. Nečekejte na chvíli, až bude pozdě!

„Pakli nebudeš slibovati, nebude na tobě hříchu. Což jednou vyšlo z úst tvých, to splníš a učiníš, jakž jsi slíbil Hospodinu Bohu svému dobrovolně, což jsi vynesl ústy svými. Všel-li bys do vinice bližního svého, jísti budeš hrozny podle žádosti své do sytosti své, ale do nádoby své nevložíš.“
(5. Mojžíšova 23:22–24)

Nedávno jsem četl příběh o slepém Bartimeovi. Nevím, pravděpodobně to byla fikce. Ale vypráví o tom, že žebral u brány Jericha. Byl ženatý, měl děvčátko ve věku asi dvanácti let. A on to své děvčátko nikdy nemohl uvidět. Jestliže člověk sedí u brány a nemá nic zajímavého, čím by upoutal pozornost procházejících lidí, bylo mnohdy těžké získat nějakou tu minci.

Dnes můžeme vidět, jak oni hrají na nějakém nástroji nebo něco dělají. Nedávno v Indii... ach, oni tam mají kobry, které se snaží foukáním na píšťalku zaklínat, nebo mají malou opičku, která je tluče hůlkou, jakože dostávají výprask, něco, aby upoutali pozornost.

Vypráví se, že slepý Bartimeus měl dvě hrdličky, které dělaly malé přemety jedna přes druhou, a to upoutávalo pozornost kolemjdoucích.

A stejně, dnes vidíme, že slepý člověk je veden psem, který je vycvičen k tomu, aby ho převedl přes ulici. Zapomněl jsem, jak se takovému psu říká. (Jak? Slepěcký pes.) V tamtéž dobách měli namísto vycvičeného psa, vycvičenou ovečku, která je vedla.

A dál se tam vypráví, že jedné noci Bartimeová žena vážně onemocněla. A poté, co lékař, který řekl, že pro ni už nemůže nic udělat, odebral se Bartimeus k domovní zdi a poklekl. Modlil se k Bohu, řekl: „Pane, jestliže dovolíš, aby se moje milá, drahá žena uzdravila, slibuji Ti, že vezmu ty dvě hrdličky a obětuji Ti je.“ A jeho žena se uzdravila.

Za nějaký čas onemocněla jeho malá dcerka. Byla to velice závažná choroba, provázená horečkou. A on znovu poklekl vedle svého domu, modlil se a řekl: „Pane, nezůstalo mi už nic, kromě mé ovečky. Jestliže necháš mé dítě naživu, slibuji Ti, že vezmu svoji ovečku a přinesu ji na oltář a obětuji Ti ji.“ A ten malý příběh pokračuje tím, že jeho dcera se také uzdravila. Cestou do svatyně, když šel obětovat tu ovečku, potkal kněze. Ten se ho zeptal: „Kam jdeš, slepý Bartimee?“ On mu odpověděl: „Knězi, jdu do Hospodinovy svatyně, abych obětoval svoji ovečku.“

Kněz mu řekl: „Bartimee, nemůžeš obětovat svoji ovečku. Ta ovečka, to jsou tvé oči. Já ti dám peníze, jdi a kup si ovečku. Jdi na trh, kup si jinou a obětuji ji, protože ta ovečka, to jsou tvé oči.“

A slepý Bartimeus řekl: „Jsem ti velice vděčný za laskavost, kterou mi prokazuješ, ale pohled, já jsem Bohu nenabídl nějakou ovečku, já jsem Mu nabídl tuto ovečku.“

„Nu, což“ — řekl kněz — „to nemůžeš udělat, protože ta ovečka je tvýma očima.“ Řekl: „Ó, služebníče Páně, jestli jen dodržím slib, jenž jsem dal Bohu, Bůh se postará o ovečku pro mé oči.“ Ó, jak to je pravdivé. Kdybychom jen dodrželi svá zaslíbení, dána Bohu, naše sliby a šli tak, jak jsme vedeni.

„Tedy první den po sobotě, když se učedníci sešli k lámání chleba. Pavel mluvil k nim, maje nazejtří jíti pryč, i prodil řečí až do půlnoci. A bylo mnoho světél na té síni, kdež byli shromážděni. Jeden pak mládenec, jménem Eutychus, sedě na okně, jsa obtížen hlubokým snem, když tak dlouho Pavel kázal, spě, spadl s třetího ponebí dolů, a vzat jest mrtvým. I sstoupiv dolů Pavel, zpolehl na něj, a objev jej, řekl: Nermuťtež se, však duše jeho v něm jest. A vstoupiv, lámal chléb a jedl, a kázání jim učiniv dlouho až do svítání, tak odšel pryč. I přivedli toho mládence živého, a byli velice potěšeni.“
(Skutky 20:7-12)

Pokud pastor káže déle než dvacet minut, staršovstvo jej zavolá do pokoje a řekne: „Poslyš, pastore. My jsme tě sem nepřivedli, abys dělal něco takového. Máme dvacetiminutový program; když tento čas uplyne, propuť je.“ To, co on potřebuje udělat, je vyhodit takovou bandu starších za dveře, vzít Bibli a kázat celou noc, tak jak to dělal Pavel, a viděl by vzkříšení. Přesně tak. Oni ho vyhodí z budovy; nároží ulice je také dobré. „Bůh může z těchto kamenů...“

Televize, necenzurované filmy, špína, oplzlost; to všechno dávají jako příklad. Pohledte na naše malé děti dnes. Pohledte na naše dívky. Vidíte malé kluky, jak jdou ze školy, sotva šesti, sedmi, či osmi letí, zapalující si cigaretu. Proč tomu tak je? Jejich matky to zřejmě dělaly před nimi. Pokud ne ony, tak některé z těch dětí, s nimiž se kamarádí. Dávejte si pozor, s kým si hrají vaše děti! Opravdu. Nedávno, žena o tom ví, seděli jsme u stolu. A můj malý Josef vypustil slovo, za něž by se styděl i opilý námořník. Otočil jsem se a řekl: „Co to má znamenat?!“ A matka vypadala jako by měla omdlít. Ten chlapec vypadal nevinně. Řekl: „Co se stalo, tati?“ A měl velké slzy v očích. Já jsem řekl: „Nikdy už neříkej takové slovo!“ On vůbec nevěděl, co to znamenalo. Ukázalo se, že děti ve škole používaly takové sprosté slovo. Řekl jsem: „Miláčku, to je z ďábla.“ Vidíte, zde to máte. Došlo to prostě tak daleko, bratře, že se nikdo neohlíží na druhé — taková směsice hříchů. Ó, přátelé. Televizní programy, milovníci hříchu, milovníci rozkoší! Ó, aj. „Dvacet minut stačí. Musím přece vidět tu pozdní show. Spěchej a dej to pryč, musím to udělat.“ Vidíte? Oni si nastolili své náboženství. Vydali se tímto směrem, a tím to hasne.

Ale já vám říkám, opravdový muž a žena, kteří jsou zrození z Ducha Božího, budou sedět hodinu po hodině, pijíce ze Slova Božího. A nejen to, ale když to zasáhne sem, ono se zakotví a proměňuje život. Amen.

„Kterak jsem ničeho nepominul, což by užitečného bylo, abych vám neoznámil, a neučil vás vůbec zjevně i po domích, svědectví vydávaje i Židům i Řekům o pokání k Bohu, a o víře v Pána našeho Ježíše Krista. A aj, nyní já sevřím jsa duchem, beru se do Jeruzaléma, nevěda, co mi se v něm má státí, než že Duch svatý po městech osvědčuje mi, právě, že vězení a ssouzení mne očekávají. Však já nic na to nedbám, aniž jest mi tak drahá duše má, jen abych běh svůj s radostí vykonal, a přísluhování, kteréž jsem přijal od Pána Ježíše, k osvědčování evangelium milosti Boží.“

(Skutky 20:20–24)

Já to nemluvím svatokrádežně. Říkám to jako pravdu. Cítím se stejně jako Pavel, když řekl ve Skutcích apoštolů 20:24: „O žádnou z těch věcí nedbám, jsem rozhodnut mezi vámi neznat nic jiného než pouze Ježíše Krista, a to toho ukřižovaného.“ Nedělám si těžkou hlavu tam z té svrchovanosti, jestli je to papež, biskup nebo hlavní dozorčí nebo poradce či systém, cokoliv to je, nic o to nedbám. Nedbám o to, co oni mluví; to nehraje žádnou roli. Rozhodl jsem se neznat nic jiného než Ježíše Krista — Jeho Slovo zjeveno mezi námi. Jsem s tím svázán. Je to má Kotva. Jsem v tom ukotven.

Pavel řekl: „Od té doby, co jsem se s Ním cestou setkal, změnil jsem se. On mě srovnal.“ Ó, přátelé, jak On mě narovnal! Jakou nápravu musel ve mně vykonal! Avšak od té doby, co mě srovnal, přilnul jsem k Tomu. Pochopil jsem, že to Slovo je pravdou, a všechno v rozporu s ním bylo špatné.

Víte, milióny lidí žily v hříchu, když jsem byl spasen. On měl v tom záměr, že mě spasil. Mezi bratry jsem často podivínem; věřím v predestinaci, v semeno hada, v křest ve jménu Ježíše Krista a všechny jiné věci, které vypadají... ta vidění a Kristova moc navracená zpět a odsuzování denominací a ty věci. Jsem podivín, avšak On měl důvod, aby mě spasil, záměr, aby to udělal. On spasil mě, kdy milióny jiných byly v hříchu, ale On mě spasil k určitému cíli. Existovali vzdělaní muži, chytří muži, byli teologové, byli biskupové a doktoři, a tak dále, na misijním poli, když On mě spasil, ale On mě spasil z určitého důvodu.

A já vidím, že to Slovo je absolutem a jsem s ním spjat a rozhodl jsem se, že nebudu znát nic jiného než Ježíše Krista, a to toho ukřižovaného. On měl v tom záměr a já jsem rozhodnut držet se toho záměru. Bez ohledu na to, co říká někdo jiný, já je neodvrhnuji ze společnosti ani je nediskredituji, ale vím, k čemu jsem přivázán. On mě takovým chtěl mít a takovým mě má. Byl jsem učiněn takovým k jistému cíli. Musel jsem být utvořen ze všech těchto vlastností, a tak dále, aby to všechno, co nic neznamená, mohl ze mě odstranit a vložit dovnitř něco — totiž svoje Slovo. A rozhodl jsem se neznat nic jiného než Krista.

„A viděl jsem, a aj, vítr tuhý přicházel od půlnoci, a oblak veliký, a oheň plápolající, a okolo něho byl blesk, a z prostředku jeho jako nějaká velmi prudká světlost, z prostředku toho ohně. Z prostředku jeho také ukázalo se podobenství čtyř zvířat, jejichž takový byl způsob: Podobenství člověka měli. A po čtyřech tvářích jedno každé, a po čtyřech křídlech jedno každé mělo. Jejichž nohy nohy přímé, ale zpodek noh jejich jako zpodek nohy telecí, a blyštěly se podobně jako ocel pulerovaná. Ruce pak lidské pod křídly jejich, po čtyřech stranách jejich, a tváří jejich i křídla jejich na čtyřech těch stranách. Spojena byla křídla jejich jednoho s druhým. Neobracela se, když šla; jedno každé přímo na svou stranu šlo. Podobenství pak tváří jejich s předu tvář lidská, a tvář lvová po pravé straně každého z nich; tvář pak volovou po levé straně všech čtvero, též tvář orličí s zadu mělo všech čtvero z nich. A tváří jejich i křídla jejich pozdvižena byla zhůru. Každé zvíře dvě křídla pojilo s křídly dvěma druhého, dvěma pak přikrývala těla svá. A každé přímo na svou stranu šlo. Kamkoli ukazoval duch, aby šla, tam šla, neuchylovala se, když chodila.“

(Ezechiel 1:4-12)

Jeden francouzský vědec před necelými čtyřmi staletími prohlásil, že kdyby člověk někdy dosáhl obrovské rychlosti třiceti mil za hodinu, odstředivá síla by jej odhodila ze země. „Třicet mil v hodině!“ Nuže, myslíte si, že by se dnes věda na to odvolávala? Za nic na světě! Ó, ne. Dosáhli toho, že létají okolo devět set či tisíc mil za hodinu. Nebo někdy v raketě a pak je to přes čtyřicet tisíc kilometrů za hodinu. A stále směřuje kupředu!

Věda dostává člověka kupředu, víc kupředu; větší věci v jeho rozumu, než ty, které... (A to je jediná věc, kterou on má — je to strom poznání.) Posouvá ho dál, než se dostali kazatelé s Jeho Duchem, který je neomezený. Ale v tom to vězí. Vědci se nedívají zpět na to, co řekla věda před několika lety; věda bere to, co získali současně a směřují kupředu pro něco jiného.

Ale vy se ptáte kazatele: „No, uvidíme, co o tom řekl Moody, uvidíme, co o tom řekl Wesley.“ Mě nezajímá, co oni o tom řekli. Já vím, co o tom řekl Bůh teď. O to jde, a stále vyhlížím něco většího! O to jde.

Bible říká: „Tři nečistí duchové vyšli z úst té šelmy.“ Víte-li jací nečistí duchové? Říká, že podobající se žabám. Všimli jste si někdy, jak vypadá žába? Žába se vždy dívá dozadu, nikdy se nedívá dopředu; vždy zpět, dívá se dozadu.

Ale ta čtyři zvířata u Ezechiela, která měla čtyři různé hlavy, se dívala dopředu a nemohla jít zpátky. Po celou dobu se posouvala kupředu. Kamkoliv šla, vždy šla rovnou vpřed. Vidíte ten rozdíl?

„Dej mi znáti, Hospodine, konec života mého, a odměření dnů mých jaké jest, abych věděl, jak dlouho trvatí mám. Aj, na dlaň odměřil jsi mi dnů, a věk můj jest jako nic před tebou, a jistě žet není než pouhá marnost každý člověk, jakkoli pevně stojí. Selah.“
(Žalm 39:5, 6)

Tuže, přirozený život, pokud máme přirozený život proto, abychom mohli být činní v tom přirozeném životě, v přirozených věcech, musíme mít přirozené narození. Oni tě prostě neutrhli někde ze stromu, rozumíš, a někam vystrčili. Oni to zkoušeli, ale to nefungovalo. Musí to být skutečné narození, přirozené narození, aby ses mohl stát aktivním, abys mohl mít pět smyslů, zrak, chuť, čich, hmat, sluch, pohybovat se, a tak dále, protože tehdy jsi lidskou osobou a jsi závislý na všech těch věcech, protože jimi se účastníš přirozeného života.

A v takovém narození se někdy stáváme velmi moudřími tou světskou moudrostí nebo ve věcech tohoto světa, stáváme se prezidenty a věhlasnými učiteli, mistry mechaniky a vědci, a tak dále. A vy odjakživa víte, že od samotného počátku to byly Kainovy děti, které měly tento druh moudrosti; ne děti Sety, ony byly pokornými pastýři ovcí. Setovy děti byly bohabojnými lidmi. Avšak Kainovy děti byly vždy chytré, důležité, vědci, doktorky a významnými muži. To souhlasí. Bible to říká, víte, ona to učí. A oni byli velice nábožní, ale na konci zahynuli. Chozením do školy se stáváme moudřími, získáváme vzdělání, a tak dále, stáváme se velmi moudřími, chytrými a můžeme dělat věci a říkat věci a někdy umluvit člověka, který je naplněn Duchem svatým. Neřekl snad Ježíš: „Děti tohoto světa jsou moudřejší než děti Království?“ Jistě, neboť ony pomocí svého intelektu dovedou mluvit a přechytračit a umluvit jiné. Berou Písmo a překrucují je k tomu, aby mluvilo věci, které ve skutečnosti nemluví.

„Ó, to ve skutečnosti neznamena toto.“ Když slyšíte někoho takto mluvit, držte se od něj zdaleka. Rozumíte? Bůh bdí nad svým Slovem, víte, Bible to říká. Ono je napsáno přesně tak, jak má být. Rozumíte? Tak tedy, ono je napsáno způsobem, aby svedlo nebo způsobilo, že moudří na Něm klopýtnou. Ono je tak jednoduché, a proto oni na Něm klopýtají.

Veškerá jejich moudrost a věci, které mohou shromáždit, a přesto toto narození je zdola z této země. Ono je z této země a je proti Duchu Božímu. První narození nás činí činnými tady, činí nás smrtelnými lidmi. Pro hříšný čin v Edenské zahradě došlo k tomu, že člověk přichází na svět z ženy. A člověk narozený z ženy je krátkých dnů, ale člověk narozen z Krista, je věčný. Job řekl: „Člověk narozený z ženy je krátkých dnů plných utrpení.“ Sledujte, ale člověk narozen z Krista, musí být narozen shora.

„Žádostivě očekával jsem na Hospodina, i naklonil se ke mně, a vyslyšel mé volání. A vytáhl mne z čisterny hlučící, i z bláta bahnivého, a postavil na skále nohy mé, a kroky mé utvrdil.“ (Žalm 40:2, 3)

V iděl jsem takovou matku orlici nahoře; ona něco dělala, mávala křídly okolo ve vzduchu. Zvedl jsem svůj dalekohled a sledoval ji, protože oni sháněli dobytek dolů. A pohlédl jsem nahoru a uviděl, jak vyvádí svá mláďata ven. A ona nechala ta malá orlíčata, aby se po ní vyškrábala kolem dokola nahoru. Po chvíli je měla všechna na svých křídlech a za okamžik je zvedla z toho starého, zapáchajícího hnízda a slétla do údolí, dole roztáhla svá velká křídla, a když to udělala, všechna ta malá orlíčata slezla a začala se procházet okolo, vůbec poprvé měla své nohy na trávě. Přátelé, jestlipak oni neměli nádherný čas? Řekl jsem: „Pane, pokud tohle není staromódní probuzení Ducha svatého, pak jsem nikdy v životě žádné neviděl.“ To je pravda. Řekl jsem: „Pohled na ně.“ Vyletěla ven z toho starého, zapáchajícího hnízda nahoře, víte, kde bylo staré, smrduté tmí a všechno. Takovým způsobem pracuje Bůh. On tě zvedá na křídlech orla a bere tě z těch starých, smradlavých věcí tohoto světa, do takového místa, kde všechno je možné a jsi zcela svobodný. Amen.

Poté jsem si všiml, jak běhají okolo, popadla trochu vřesu, něco trávy zde, přeběhla a shrábla malé sousto tam a hrajíc si, měla prostě výbornou zábavu bez jakéhokoliv odsouzení. Pomyslel jsem si: „Nuže, co bude dělat ta stará matka?“

Poté, co viděla, že si její mláďata začínají skutečně dobře hrát a mají výbornou zábavu, roztáhla znovu svá křídla a vzlétla na tu nejvyšší skálu, na jakou mohla vzlétnout. Tam usedla, uvelebila se a začala se rozhlížet dokola. Ó, aj. Pomyslel jsem si: „Tak je to.“ Když mě Pán Ježíš zvedl z toho bláta bahnivého a posadil mě na Skále, Kristu Ježíši, On vystoupil na hradby Slávy, usedl na výsostech a dívá se dolů. Jeho oči sledují vrabce a já vím, že sledují i mě. Žádná křivda, žádné nebezpečí ani nic takového se mi nemůže stát, dokud jsem v Jeho Božské přítomnosti. Amen. Ať přijde, ať se stane cokoli, dokonce samotná smrt ztratila své žihadlo. Protože On stojí dnes večer tam ve Slávě; Jeho oči sledují toto shromáždění, aby zřetelně viděly, co se bude dít, zatímco Jeho maličci se shromažďují okolo trůnu Božího, radujíc se ve Slově Božím, jásajíc bezstarostně v přítomnosti Boží.

Ti drobečci se po ničem neohlížejí. Chlapče, ať jen nějaký kojot zaútočí na jednoho z nich, dostane ten nejstrašnější výprask ve svém životě. Amen. Ach, drazí.

Seděl jsem tam asi dvě hodiny a sledoval ji. Začal vát severní větrík, slabý svěží vítr, rychle nabýval na síle, blížila se bouře. A jak ona zakřičela, když opouštěla to místo nahoře. Slétla takto přímo dolů, jednou zakřičela a všechna ta malá orlíčata se začala z celé té loučky sbíhat dohromady. Ona roztáhla takto svá křídla, každé z těch orlíčat jen přiběhlo a vyskočilo na její křídla, zabořilo svůj zobáček takto do peří, ona pozvedla svá veliká, mistrovská křídla; bouřka se přibližovala rychlostí 100 kilometrů v hodině. Ona bleskurychle odlétla rovnou na skálu a vzala je do úkrytu. Pomyslel jsem si: „Ano, jednoho dne se ozve zvolání z Výsosti, Pán Ježíš sestoupí, rozprostře svá veliká křídla a všichni Jeho maličci vejdou rovnou na ramena toho starého, drsného kříže a budeme přeneseni do bezpečí, dokud neskončí bouře života.“

„Jestliže pak hlasu Hospodina Boha svého poslouchati, a všech přikázání a ustanovení jeho, kteráž já dnes prikazuji tobě, ostříhati a činiti nebudeš, přijdou na tě všechna zlořečenství tato a postihnou tě.“
(5. Mojžíšova 28:15)

20 euteronomium, 5. Mojžíšova. Je to řecké slovo, jež znamená „dva zákony“. Řecké slovo *Deuteronomy* znamená „dva odlišné zákony“. A právě to má Bůh, dva odlišné zákony. Jeden z nich je zákon smrti a ten druhý je zákon života. Bůh má dva zákony. Následovat Ho, sloužit Mu a uctívat Ho, to je život, odmítnout, znamená smrt. V Bohu jsou dva zákony.

Tedy, jeden z těchto zákonů byl představen světu na hoře Sinaj. Bůh dal Zákon Mojžíšovi a Izraeli. Ne, že by jim Zákon mohl pomoci, ale Zákon jim pouze poukazoval na to, že byli hříšníky. Do doby než obdrželi Zákon, nevěděli, co bylo hříchem. Nemohl existovat Zákon bez trestu. Zákon není zákonem, bez trestu. A proto překročení Zákona je hřích a odplatou za hřích je smrt. Proto, dokud pro ně Bůh nevytvořil Zákon, nebyla jim počítána žádná přestoupení. Pokud zde neexistuje zákon, který říká, že nesmíš překročit rychlost dvacet mil za hodinu, pak můžeš překročit dvacet mil za hodinu. Ale pokud existuje zákon, který říká, že to nemůžeš dělat, pak existuje zákon a trest stojí za ním.

Tak tedy, Zákonem smrti byla přikázání, dána na hoře Sinaj, která sdělila člověku, že byl hříšníkem, a když porušil Boží zákon, umíral. Ale v Zákoně není spasení. Byl to pouze policista, který tě mohl uvrhnout do vězení. Neměl v sobě nic, čím by tě mohl vyvést ven. Ale potom On dal jiný Zákon. To bylo na hoře Golgotě, kde byl hřích přičten Ježíši Kristu. A tam byl trest zaplacen, a to nikoliv bez Zákona, ale jste spasení milostí, milosti Boží, skrze předurčení Božího předzvědění o tvé bytosti.

Nuže, vidíme tyto dva zákony. Deuteronomium mluví o dvou zákonech. Existovaly dva zákony. Jeden byl zákonem smrti a ten druhý zákonem života.

Byly rovněž dány lidem dvě smlouvy. Budeme o nich mluvit zítra. Jedna z nich byla darována Adamovi pod podmínkou: „Pokud uděláš toto, a neuděláš tamto.“ Ale tento zákon byl porušen. Adam s Evou ho porušili v Edenské zahradě. Potom Bůh učinil druhou smlouvu a dal ji Abrahamovi, a ten zákon byl nepodmíněný. On řekl: „Ne cos udělal nebo co teprve uděláš.“ On řekl: „Já jsem to již udělal.“ To je milost. To je Zákon života. Bůh to udělal pro Abrahama a jeho semeno po něm. To jsou všichni z Abrahamova semene, tak jak Bible říká: „Celý Izrael bude spasen.“ Ale to neznamená Židy, jak řekl Pavel: „Ten Izrael, který je jím v nitru.“ Tělesný Izrael, jak jsme nedávno večer o tom hovořili, to byly Izákovy děti podle rodu. Ale zákon Boží byl skrze Krista, který byl Abrahamovým královským semenem, jehož milostí je celý Izrael spasen. To jsou všichni, kteří jsou spaseni v Kristu, všichni, Boží druhá smlouva.

„Jakož jelen řve, dychtě po tekutých vodách, tak duše má řve k tobě, ó Bože.“

(Žalm 42:2)

J souce obeznámen s přírodou, v Africe, v džunglích a ve východních zemích, kde byla napsána tato kniha Bible, tam se vyskytují velké smečky divokých psů, vlků. A David byl obeznámen s těmito zvířaty.

A mladý jelen, když ti divocí, krvežízniví psi napadnou stádo jelenů, oni mají dlouhé tesáky a jedním z vyhledávaných míst, kam popadnout jelena, je hned za uchem, zakousnou do něj své tesáky a svou tíhou se na něm zavěsí. Když to udělají, roztrhnou jelenovi krk. A to je všechno. Jelen okamžitě padá.

A pokud jej nemůže chytit tady za krční žílu, jak tomu říkáme, má ještě jiné vytipované místo. Zakousne se mu přímo do slabin. Zakousne se svými tesáky takto, a když se na něm zavěsí, povalí jelena na zem. A psi se na toho jelena vrhnou a v okamžiku jej roztrhají na kusy.

No, častokrát, když se pes jelenovi zakousne do boku, pokud sevření jeho čelisti je pevné, no, někdy sebou jelen škube, a pes mu vytrhne kus masa. Pak má to zvíře v tlamě maso, a pokud není nablízku jiný pes, který by ho zabil, podaří se mu někdy uniknout. Ale on krvácí. Krev se leje z toho nebohého ubožáka.

Nu, pokud je tady nějaký lovec a vyzná se v lovu, pokud se jelenovi podaří dostat se k vodě, může přežít. Pokud se mu nepodaří dostat k vodě, padá mrtev. A David to věděl. A tak řekl: „Jakož jelen dychtí po tekutých vodách, má duše dychtí, po Tobě.“

Dokážete si představit, jak lovečtí psi zrovna uchvátili jelínka a vytrhli mu velký kus masa z jeho boku, jeho krev, život z něj uniká. Ten malý jelínek stojí a větrí po vodě a lovečtí psi mu jsou v patách. On musí najít vodu, jinak zemře.

David řekl: „Takto moje duše žízní po Tobě. Ó, já Tě musím mít, Pane, jinak zahynu.“ Kdybys jenom věděl, příteli hříšníku, že pekelní psi jsou ti v patách, jsi ochromen a raněn hříchem a musíš nalézt Krista, jinak zahyneš. Když takováto touha vznikne v srdci člověka, on najde Krista, když se dostane do takového stavu. „Jako jelen touží po zřídle vod. Já to musím mít. Jsem raněn. Pokud to nedostanu, jsem ztracen.“ A když se dostaneš do takového bodu, kdy tak nesmírně toužíš po Kristu, že Jej musíš mít, jinak zahyneš, nemůžeš v noci spát, nemůžeš jíst, musíš Jej prostě najít. „Blahoslavení jste, kdo lačníte a žízníte po spravedlnosti, vy naleznete Život věčný.“

Ať vám Bůh tohoto odpoledne pomůže, abyste měli touhu po tomto Životě, protože existuje pouze jeden život, který bude trvat navěky, a tím je Život věčný; a je dán pouze skrze poznání Ježíše Krista v odpuštění vašich hříchů. „Ten, kdo slyší mé Slovo a věří v Toho, který mě poslal, přešel ze smrti do života, a nikdy nepřijde na soud.“ Přešel jsi ze smrti do Života.

„Ale totoť před tebou vyznávám, že podle té cesty, kterouž nazývají kacířstvím, tak sloužím Bohu otců, věř všemu, cožkoli psáno jest v zákoně a v proročích.“

(Skutky 24:14)

Pokud je člověk znovuzrozen a vy mi tvrdíte, že jste se nově narodili, a nevěříte, že Božské uzdravení je Božím zaslíbením, a nevěříte, že křest Duchem svatým je dnes pro lidi, v tom případě jsem nucen vám sdělit, že vaše narození bylo ze zlého ducha. Protože Duch svatý řekl, že toto zaslíbení je pro vás, pro vaše děti a pro ty, kteří jsou daleko, dokonce pro všechny, kolik jich Pán, náš Bůh povolá. Vy to přijímáte skrze intelektuální pojetí. Lidé přijímají ohledně toho něčí slova a nemají rozeznání. Nedokážou postřehnout rozdíl mezi správným a špatným.

Boží lidé nebyli nikdy velkými intelektuály! Bible říká, že děti tmy jsou v tomto světě moudřejší než děti Světa.

Bůh přirovnává své děti k ovcím. Ony nejsou moudré ani inteligentní. On je zachovává takové, jaké jsou, aby je mohl vést. Pokud se snažíte použít své vlastní, intelektuální myšlení, právě tehdy se uzavíráte před Bohem. Synové Boha jsou vedeni Duchem Božím. Ale to je veliký intelektuální čas, v němž žijeme.

Před několika měsíci (četli jste o tom v novinách), nahoře v New Yorku se konalo jisté soudní přelíčení. Dva bezvýznamní kazatelé, kteří nedávno pocítili Boží vedení, obyčejní chlapci, mi podobní, kteří stěží znali abecedu, a Pán je přivedl do Bowery a oni tam koupili jednu budovu a tam kázali evangelium svým padlým bratřím. Nějaká významná firma to chtěla koupit; všichni jiní majitelé to prodali, až na ty dva kazatele. Oni měli zjevení, že Pán chce, aby tam zůstali, a tak si ponechali své vlastnictví a úřady je předaly soudu.

A oni si zajistili jednoho z těch největších, intelektuálních gigantů — advokáta Greenwalla. A on způsobil, že se ti prostí chlapci styděli sami za sebe. Předkládal svá slova velmi správně a učeně a takovým způsobem, že ti ubozí chlapci nevěděli, jak mu mají odpovědět, protože to byl intelektuální obr, jeden z nejlepších právníků tam v New Yorku. A oni zmátli ty obyčejné chlapce tak, že nevěděli, co mají říct. Nakonec soudce zaklepal a řekl: „Co vy k tomu můžete říct?“ A jeden z těch nepatrných kazatelů vstal, držel za ruku svého společníka, a řekl: „Sire, jediná věc, kterou jsem si jist, je, že Pán nám řekl, abychom tuto budovu získali.“

A právník Greenwall odpověděl: „No tak, dejte s tím pokoj. V tomto případě nechceme žádného Pána.“ O dva týdny později se jeho letadlo pokusilo proletět pod mostem a zřítilo se do studených vod. Ach, jsem zvědav, jestlipak právník Greenwall, když ležel v těch vodách, bojoval se smrtí a umírající, nezatoužil v tom případě po Bohu.

„Neboť jsem v lučišti svém naděje neskládal, aniž mne kdy obrátil meč můj. Ale ty jsi nás vysvobozoval od nepřátel našich, a kteříž nás nenávidí, ty jsi zahanboval. A protože chválíme tě Boha na každý den, a jméno tvé ustavičně oslavujeme. Sélah.“
(Žalm 44:7-9)

Jedna žena mi nedávno řekla, ona byla z Křesťanské vědy. A ona řekla: „Bratře Branhame, cením si tvých připomínek, které říkáš k Písmu, ale“ řekla, „děláš jednu chybu.“

Řekl jsem: „Děkuji. Jen jednu? Ach,“ řekl jsem, „určitě jsem našel milost ve tvých očích.“ A ona řekla: „Ta chyba spočívá v tom, že se příliš vychloubáš Ježíšem.“

Odpověděl jsem: „Ach.“ Řekl jsem: „Pokud to je jediná chyba, kterou mám, doufám, že Bůh uvidí pouze tu jedinou chybu, když se tam dostanu. A pokud je to jen jediná chyba, jsem si jist, že dojdou.“ A řekl jsem: „I kdybych měl deset tisíc jazyků, nedokázal bych se jím dostatečně chlubit. Bez ohledu na to, co řeknu, nemohu Jej dostatečně vychválit.“

Ona řekla: „Ale, bratře Branhame, ty Ho činíš Božským. Ty Ho činíš Bohem.“

Odpověděl jsem: „On jím byl a On jím je. A kdyby jím nebyl, byl by největším podvodníkem, jakého kdy svět nosil.“ To je pravda. A řekl jsem: „Nevěříš tomu?“

Ona řekla: „Ach, bratře Branhame, já věřím, že byl učitelem,“ řekla, „já věřím, že byl prorokem, ale On byl jen obyčejným prorokem, jako ti ostatní.“

Odpověděl jsem: „Ach ne, ach! Ty se velice mylíš.“

Ona řekla: „Já ti to dokážu.“

Zeptal jsem se: „Jak?“

A ona řekla: „V Písmu, kde Lazar, v Janově evangeliu, 11. kapitole — když Lazar zemřel, Bible říká, že Ježíš plakal.“ A řekla: „Jak mohl být Božský a přitom plakat?“

Řekl jsem: „To byla ta lidská část plácíci, to byl člověk. Ta nesmrtelná část byla uvnitř. To byl Bůh v Něm.“

Odpověděla: „Ó, nesmysl.“

Řekl jsem: „Chtěl bych se tě na něco zeptat. Tu noc na lodi — On byl člověkem, ležícím tam a spícím. To je pravda. On byl ospalý a unavený jako člověk. Ale když položil svoji ruku na okraj lодky a řekl: „Pokoj, utiš se,“ a vítr a vlny Jej uposlechly.“ On mohl být člověkem, když plakal, ale když řekl: „Lazare, vyjdi ven,“ a člověk, který byl již čtyři dny mrtv, vyšel ven. Ano. On byl člověkem, když sestoupil z hory a byl hladový a chtěl něco sníst a pohlédl na strom. Ale když vzal pět chlebů a nakrmil jimi pět tisíc lidí, to byl Stvořitel. „To je pravda.“ Jistě, v akci, Bůh v akci...

Ach, já to miluji. Ne nějaká modla, nějaká mytická myšlenka o hlazení nějaké sošky, žádný totem, ale skutečný žijící Bůh v akci. Amen. Ne něco, co bylo, ale něco, co je právě teď. Rozumíte? Pro svět to zní jako bláznovství, ale ach, jak milé svatým, kteří v to věří. Jak nádherné. On je tentýž včera, dnes i navěky.

„To když od sebe promluvil Pavel, Festus hlasem velikým řekl: Blázníš, Pavle. Mnohé tvé umění k bláznovství tebe přivodí. On pak řekl: Neblázním, výborný Feste, ale slova pravdy a středmosti mluvím. Viť zajisté o těch věcech král, před kterýmž svobodně mluvím; nebo mám za to, žeť ho nic z těchto věcí tajno není, poněvadž se toto nedálo pokoutně. Věříš-li, králi Agrippa, prorokům? Vím, že věříš. Tedy Agrippa řekl Pavlovi: Téměř bys mne k tomu naklonil, abych byl křesťanem.“

(Skutky 26:24–28)

Každý muž a žena, kteří mají prožít s Bohem, se setkali se stejným ohnivým sloupem na svaté zemi svého srdce, kde není žádný teolog, žádný ďábel, nic. Pavel řekl: „Ani věci současné ani věci budoucí, ani smrt, nemoc, starosti, nás nemohou oddělit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši.“ To je to místo ukotvení. Vy víte, že se něco stalo. Bez ohledu na to, jak se věda rozvinula a říká to, tamto nebo něco jiného, ty jsi ukotven. Ty a Bůh jste se stali jedno. On je v tobě a ty jsi v Něm. „A toho dne poznáte, že Já jsem v Otci, Otec ve Mně, Já ve vás a vy ve Mně.“ Jste k Němu připoutáni.

A Pavel vedl život, jehož středem byl Kristus. Byl to jiný život, než měl předtím. Kdysi měl vzdělávací koncepci, ale teď měl život, jehož středem byl Kristus, absolutno. Bez ohledu na to, jak často Festus mohl říkat: „Ty ses zbláznil, Pavle. Ty jsi přišel o rozum. Příliš jsi studoval.“

On řekl: „Já nejsem šílený.“

A pak dostal Agrippu do takové situace, že ten řekl: „Téměř jsi mne přesvědčil, abych se stal křesťanem.“

Pavel řekl: „Přál bych si, abys byl takovým jako já, kromě těchto okovů.“

Když obdržíte život, jehož středem je Kristus, takový, jaký měl Pavel, to způsobí, že budete dělat věci, které byste za normálních okolností nedělali. No, pohledte. Normálně, člověk, který byl vyškolen ve všech Písmech a věcech, měl by normálně následovat tu linii, v níž byl vyškolen. Ale když učinil Krista svým absolutnem, svým základem, pak tam nastal jiný život. On se choval jinak. On dělal hloupé věci, ve srovnání s tím, k čemu byl kdysi vycvičen. A to učiní totéž.

Kdyby církev odešla ze Světové rady církví a vrátila se a učinila Slovo svým základem, učinila Boží slovo svým místem ukotvení, to by učinilo tuto věc. Ale oni jsou připoutáni k úspěchům lidského původu a ty směřují k úpadku.

V pořádku, Bible říká, že oni to udělají. Ale bude nevěsta, která je vyvolena od založení světa, která bude připoutána k tomuto Místu ukotvení.

„Bůh jest naše útočiště i síla, ve všelikém ssoužení pomoc vždycky hotová. A protože nebudeme se báti, byť se pak i země podvrátila, a zpřevracely se hory do prostřed moře. Byť i ječely, a kormoutily se vody jeho, a hory se rozrážely od dutí jeho. Sélah.“

(Žalm 46:2-4)

Nedávno jsme jeli s Billem autem po zdejší silnici. Nějací barevní chlapci přijeli po silnici a jeli rychle, narazili bočně autem a ono se několikrát převrátilo, chlapce to vymrštilo na silnici, a jeden z chlapců zůstal přimáčkнут pod autem, jeho záda byla uvězněna pod autem. Chlapci vyskočili a začali *auto* zvedat. On *prosil*: „Ach, prosím, nedělejte to, láme mi to záda. Nedělejte to, zabijete mě! Zabijete mě. Nedělejte to.“

A oni řekli: „Ach, musíme tě odtamtud dostat, ono začíná hořet.“

„Nehýbejte s tím, umačkáte mne k smrti! Nedělejte to! Nedělejte to!“ Zavolal jsem: „Synu, jsi křesťanem?“ Odpověděl: „Ne, pane.“ Řekl jsem: „Měl by ses raději modlit.“ Řekl: „Ano, pane.“

Ten šestý smysl začal působit. Sestoupil přímo tam pod auto. Nepochopím to až do soudného dne, ale náhle se to auto přesunulo a bylo z něj pryč a on vyskočil a byl v pořádku. Co to bylo? Přítomná pomoc ve chvíli nouze!

Mladá, barevná dáma jela autem silnicí novým Plymouthem; měla na něm najeto asi 700 kilometrů. Jela dosti vysokou rychlostí. A viděl jsem to auto, jeho kliková hřídel byla úplně zaražená do stromu. Bill a já jsme zastavili. Předtím sněžilo a cesta před námi byla kluzká, ale tam bylo sucho. A vítr tam nahoře v Minnesotě foukal tak silně, až odfouknul auto. Pamatuješ se na to, Bille? Seběhl jsem dolů k ní, seděla tam a volala: „Ach, umírám. Já umírám.“

Někdo zavolal sanitku. Sanitka přijela, ale měli tam vzadu v sanitce mrtvého. Řekli: „Nemůžeme ji vzít.“

A tak nějaký farmář řekl: „Dobrá, pošlete rychle někoho jiného, ta žena umírá.“ Šel jsem tam a řekl: „Madam, okamžik.“

Ona řekla: „Ach pane, nedotýkejte se mě. Nedotýkejte se mě. Moje záda!“

Řekl jsem: „Madam, jste křesťankou?“ Pohlédla na mě. A já jsem řekl: „Jsem kazatelem evangelia. Pokud umíráte, jak je to mezi vámi a Bohem?“ Odpověděla: „Pane, chci být teď v pořádku.“

A ten šestý smysl začal konat. Moc Boží sestoupila. Mohla vyjít z toho auta bez jakékoliv pomoci. Boží moc byla přítomná: „Stále přítomná pomoc v době úzkosti.“

Chodíme vírou. Žijeme skrze víru. „Spravedlivý z víry živ bude.“ A my musíme žít tímto způsobem.

„A když jsme již byli hladem velmi ztrápeni, tehdy stoje Pavel uprostřed nich, řekl: Měli jste zajisté, ó, muži, uposlechnouce mne, nehýbatí se od Kréty, a uvarovati se nebezpečnosti tohoto a škody. A i nyní vás napomínám, abyste dobré mysli byli; neboť nezahyne žádný z vás, kromě bárky samé. Nebo této noci ukázal mi se anděl Boha toho, jehož já jsem, a kterémuž sloužím. Řka: Neboj se, Pavle, před císařem máš státi, a aj, dalť tobě Bůh všecky, kteříž se plaví s tebou. Protož buďte dobré mysli, muži; neboť věřím Bohu, že se tak stane, jakž jest mi mluveno.“

(Skutky 27:21–25)

Víra je tak evidentní, jako tvůj zrak nebo mé pocity, jimiž se přesvědčuji, že ten pult je zde. Nemusíte být vzdělaní. Upřímně řečeno, bylo by dobré, abyste byli trochu jednoduššími v této věci, než ve skutečnosti jste. To je pravda. Je to prostě něco, o čem víš, že se stane. To je vše. Tedy, nic tě nemůže vyvést z rovnováhy. Ty víš, že se to stane. Nikdo ti to nemůže vzít. Pokud lékař shledá a řekne, že během následující hodiny zemřeš a ty jsi poznal, že máš být uzdraven... On ti možná tvrdí, že jsi celý pokryt malomocenstvím nebo uvnitř sežrán rakovinou. To tě ani trochu nevyleká. Ne, pánové! No, a to je víra.

Pohledme na Pavla, když tam ztroskotal. Nu což, on rovněž ztratil naději. Pavel řekl, že veškerá naděje k záchraně byla ta tam. Ta malá, stará loď přebírala vodou a po čtrnáct dní a nocí bez svitu měsíce a hvězd, nebo čehokoliv, byla to malá loď zmítaná ve vodách a všem, až Pavel řekl: „No, myslím, že veškerá naděje je pryč.“ Takže on to nevěděl.

Ale když stál tamté noci na dně lodi a modlil se, přišlo na něj vidění. A on viděl přicházet anděla Páně, jenž řekl: „Neboj se, Pavle, protože budeš předveden před císaře.“ To je pravda. „A hle, všichni ti, kdo se s tebou plaví, jsou ti darováni. A proto buď dobré mysli. Vyjdi ven a buď dobré mysli.“

A ubohý, starý Pavel, rovnou uprostřed bouře vyběhl ven, mával rukama a křičel z plného hrdla, volaje: „Buďte dobré mysli, bratři, protože minulé noci stál přede mnou anděl Páně a řekl mi, že se nemáme bát. Je mi souzeno dojít až před císaře.“ Řekl: „Nuže, říkám vám, nikdo z vás nezahyne. Ani jediný vlásek z vaší hlavy nespadne, ale ta loď někde ztroskotá. Ve vidění jsem ji viděl uváznutou u břehu, někde ztroskotá, ale nám se nic zlého nestane.“ A řekl: „Vezměte proto něco k jídlu a jezme.“

Ach, oni se obávali to udělat, ale Pavel si zašel pro obložený chleba, připravil si ho a začal jíst. Proč? On se nebál. Proč? Bůh to tak řekl. Bylo to zakotveno v Pavlově srdci. O nic nedbám: loď sebou kymácela tak silně, jak jen to bylo možné. Žádné hvězdy, žádný měsíc, dny mýjely beze změn. Pavla to vůbec neznepokojovalo. Dokážu si představit, jak jedl jeden obložený chleba za druhým, procházel se sem a tam po palubě říkajíc: „Sláva Bohu, nejsme daleko od břehu, bratři.“

Zde to je, bez ohledu na to, jak se setmělo. Mohla připlout velryba, která by převrátila loď, stovky žraloků je mohly sledovat, ale to nezachvělo Pavlem. Ne, pane! On věděl, co řekl Bůh.

„A tak zachování byvše, teprv poznali, že ostrov ten sloul Melita. Lidé pak toho ostrova velikou přívětivost k nám ukázali. Nebo zapálivše hranici dřev, přijali nás všechny, pro déšť, kterýž v tu chvíli byl, a pro zimu. A když Pavel sebral drahně roždí, a kladl na oheň, ještěrka, utíkajíc před horkem, připjala se k ruce jeho. A když uzřeli lidé toho ostrova, ano ještěrka visí u ruky jeho, řekli jedni druhým: Jistě člověk tento jest vražedník; nebo ať z moře vyšel, však pomsta nedá jemu živu býti. Ale on strásl tu ještěrku do ohně, a nic se jemu zlého nestalo.“
(Skutky 28:1-6)

Zde to je, bez ohledu na to, jak se setmělo. Mohla připlout velryba, aby převrátila loď, stovky žraloků je mohly sledovat, ale to nezachvělo Pavlem. Ne, pane. On věděl, co řekl Bůh. Věřil tomu, co Bůh řekl. Řekl: „Proto bratři, buďte dobré mysli, protože já věřím Bohu, že to se stane přesně tak, jak mi to ukázal.“ To je víra.

Vyvázli na ostrově a on sebral svazek kletí, aby jej vhodil do ohně, a kletí se rozežrálo a velký, starý had, který kdyby tě uštknul, zbylo by ti po jeho uštknutí už jen pár vteřin života. To musel být nějaký takový jako africká Mamba. Myslím, že po jeho uštknutí ti zbývá něco okolo dvou nebo tří minut života. Asi tak dlouho můžeš žít, ať už s protijedem, nebo bez něj. A takový had ho uštknul do ruky. Pavel na něj pohlédl a řekl: „Pán řekl, že musím být předveden před císaře. Tedy, ty mi nemůžeš ublížit.“ Setřásl jej do ohně a znovu odešel a přinesl ještě více kletí a otočil se, ohříval se, jako kdyby se vůbec nic nestalo. Rozumíte, co mám na mysli?

Bůh řekl Pavlovi: „Ty budeš přiveden před císaře.“ A Pavel nebyl ještě předveden před císaře, tudíž Pavlem nic nezachvělo. On věděl, že půjde dál. Nuže, to je víra. Ty máš nastaven svůj směr. Víš přesně, na čem stojíš. Tedy, pokud se jednotlivec může modlit tak, že zatřese tímto místem, pak v Chicagu není dostatek lékařů, aby tě přesvědčili o tom, že zůstaneš nemocný. To je pravda.

„Sláva pak Boha Izraelského sstoupila byla s cherubína, na kterémž byla, k prahu domu, a zvolala na muže toho oděného rouchem lněným, při jehož bedrách byl kalamář písarský. I řekl jemu Hospodin: Přejdí prostředkem města, prostředkem Jeruzaléma, a znamenaj znamením na čelích muže ty, kteříž vzdychají a naříkají nade všemi ohavnostmi dějícími se u prostřed něho.“
(Ezechiel 9:3, 4)

Dovolte mi, že vám tu na chvíli předložím malý, tvrdý oříšek. Zeptal bych se: „Kolik z vás má Ducha svatého?“ Zvednete všichni ruce. Řekl bych: „V pořádku, přesvědčím se, jestli Ho máte.“ Bible říká, že ti, kteří měli Ducha svatého, vzdychali a volali dnem i nocí kvůli ohavnostem, dějícím se ve městě. Nu, kolik rukou se zvedne? Kolik z vás nenachází odpočnutí v noci, jste tak plní radosti a moci Boha, a tak sklíčení kvůli lidem, kteří jsou ztraceni, že dnem i nocí pláčete a voláte, kvůli jejich ohavnostem? Kdo byl by tím v tomto městě? Kolik je takových v církvi? Podle toho, co říká Bible, to byl důkaz Ducha svatého.

On řekl těm pečeticím andělům (Ezechiel 9, to je pravda), On řekl: „Projděte městem a označte znamením ty, kdo vzdychají a pláčou nad ohavnostmi, dějícími se ve městě. A ty zbývající, ať pobije anděl zkázy.“ Lhostejno, kolik měli členů a kolik věcí udělali. A muž opatřen písarským načiním, oblečen v bílém (což reprezentuje Ducha svatého) vyšel a znamenal ty, co vzdychali a volali kvůli ohavnostem, které se ve městě páchaly. A sledujte, co on tam rovněž řekl: „Vyhladte úplně malé děti, staré ženy, nemluvnata, zabíjejte je všechny!“ Malé děti? Ano!

Když Jozue vešel do Kanaánské země, řekl: „Nenechejte nikoho z nich naživu. Pokud je to rozkošné, malé nemluvně, malý Amálek nebo Amorejce, zabijte je. Pamatujte, on vyrostl a bude Amálekem, poskví tábory.“ A když se tyto malé věci vrací, jako ten nesouhlas s Božím slovem, zbavte se těch věcí. Je mi jedno, jaké denominaci to patří.

Říkáte: „Dobře, oni jsou dobří.“ Je mi jedno, jak dobrými lidmi oni jsou. Pokud jsou proti tomuto Slovu, zbavte se těch věcí. To je rostoucí malý Amálek. Vypadá rozkošné, vypadá nevinně; vypadá, jako kdyby bylo všechno v pořádku, ale vy nemějte s tím nic společného. Drž se od toho dál...

„Dobře, bratře Branhame, půjdu tam dolů, protože já ne...“ Pouze si zapamatujte, každý Amálek, všechno, co popírá Slovo, držte se od toho dál; nemějte s tím vůbec nic společného! Kolik z vás věří, že je to pravda? Samozřejmě, že je. Rozumíte? Držte se od toho dál.

Kdo vzdychá a naříká kvůli ohavnostem, které se páchají ve městě. Kde to vidíte? Mohu vám ukázat deset tisíc mluvících v jazycích oproti jednomu, který je skutečně obtížen kvůli hříchům. Oni se nedokážou modlit ani hodinu. Ale víte o tom, že Bible řekla, aby znamenal pouze ty, kdo vzdychají a naříkají kvůli ohavnostem ve městě? Kolik z vás to vůbec četlo? Jistě! To byl Duch svatý, který vyšel, aby označil lidi, a řekl andělu zhouby: „Vyjdi a pobij všechno, na čem neležící toto znamení.“ A Božím znamením je Duch svatý; je pečetí Boží.

„Neboť se nestydím za evangelium Kristovo; moc zajisté Boží jest k spasení každému věřícímu, Židu předně, potom i Řeku. Nebo spravedlnost Boží zjevuje se skrze ně z víry u víru, jakož psáno jest: Spravedlivý pak z víry živ bude.“

(Římanům 1:16, 17)

V raných dobách otroctví na Jihu, přijížděli *obchodníci* a kupovali lidi a zotročovali je. A oni byli smutní, protože byli daleko od svého domova, a proto se už prostě nikdy nemohli cítit dobře. Oni se neměli už nikdy vrátit domů. Byli tam neustále bičováni a pořád biti, až z toho byli všichni sklíčení na duchu. A jednoho dne projížděl okolo obchodník s otroky a kupoval nějaké otroky na plantáž.

Ó, všiml si jednoho z těch mužů — mladého chlapce, stojícího vzpřímeně, se vztyčenou hlavou, a oni jej nikdy nemuseli bičovat. On byl ve své práci vždy na místě. A tak ten obchodník s otroky řekl: „Přenechej mi toho otroka. Dám ti za něj, kolik si řekneš.“

A jeho majitel řekl: „Ale on není na prodej.“

Obchodník se zeptal: „Co jej tak odlišuje od jiných otroků? Je snad jejich dozorcem?“

On odpověděl: „Ne, on je pouhým otrokem.“

Zeptal se: „Krmíš jej jinak, než ty ostatní otroky?“

Odpověděl: „Ne, on jí v jídelně s ostatními otroky.“

Řekl: „No, pravděpodobně se s ním zachází o trochu lépe.“

„Ne, zachází se s ním úplně stejně, jako s ostatními otroky.“

Zeptal se: „Co jej tedy činí tak velice odlišným od ostatních otroků?“

On odpověděl: „Sám jsem se tomu dlouhou dobu podívoval. Ale jednoho dne jsem zjistil, že tam daleko v jeho vlasti je jeho otec kmenovým králem. A on, navzdory tomu, že je odloučen od svého domova, je si neustále vědom toho, že je synem krále, a podle toho se tak i chová.“

Ó, my křesťané, ačkoliv jsme ostrčené od světa a jsme směřujícími do nebe, poddanými Pána Ježíše, měli bychom se chovat jako synové a dcery Boží.

Pýcha nás od toho zdržuje. Obáváme se, že někdo řekne něco proti nám. Když Duch zehná, mnozí se stydí říci „amen“. Jsou mnozí, kterých Pán Ježíš dokázal uzdravit z jejich nemocí, a oni se pro svou pýchu obávají ve své kanceláři svědčit ke slávě Boží. Mnozí se obávají postavit a říci: „Přijal jsem Krista jako svého osobního Spasitele a byl jsem naplněn Duchem svatým“; stydí se.

Ó, já miluji tu krátkou, starou píseň, kterou jsme zpívali před léty, tam v horách: „Já půjdu tou cestou s hrstkou opovržených Božích. Začal jsem s Ježíšem a projdu tou cestou.“ Nestydím se za Evangelium. Pavel řekl: „Ono je mocí Boží.“ Pýcha, ó, jak hrozná věc to je.

„Srdce čisté stvoř mi, ó Bože, a ducha přímého obnov u vnitřnostech mých. Nezamítej mne od tváří své, a Ducha svatého svého neodjímej ode mne. Navrať mi radost spasení svého, a duchem dobrovolným utvrď mne.“ (Žalm 51:12-14)

Nuže, Bůh nebude činit člověka zodpovědným za to, že je hříšníkem, protože on se hříšníkem narodil. Ale zač bude člověka činit zodpovědným je to, že zůstává hříšníkem. On nemusí zůstat hříšníkem, protože existuje opatření k jeho ospravedlnění skrze oběť Ježíše Krista. A tak dnes večer doufám, že pokud bude někdo uvnitř nebo venku, kdo ještě nepřijal Krista, že to bude tento večer, kdy bude něco řečeno nebo uděláno, co tě učiní bdělým do té míry, že poznáš, že potřebuješ Krista. A pak, pokud jsi Jej přijal pouze jako svého osobního Spasitele a ještě jsi nepřijal Ducha svatého, doufám, že dnes večer Jej obdržíš.

Vidím tady některé lidi z naší modlitebny. Chystám se říci něco o jedné vzácné sestře. Rozumíte? Jedna věc, kterou potřebuje náš sbor, ten stánek tam nahoře, ta modlitebna v Jeffersonville, je znovuposvěcení a doplnění Duchem svatým, (to je pravda), aby každý poklekl u oltáře a modlil se, až obdrží obnovení Duchem svatým a celá církev bude naplněna Boží mocí. Přesně to potřebujeme. Nejen naše modlitebna, ale celé tělo Kristovo, potřebuje doplnění.

Líbí se mi to, co řekl jednoho dne David: „Navrať mi radost z mého spasení.“ No, on neztratil své spasení, ale radost z něj. A když dojde k tomu, že se nedokážu radovat ze svého náboženství, svého spasení, někde není něco v pořádku, protože spasení je radostí nevýslovnou, plnou slávy.

Někdo řekl: „Okuste a užijte, jak dobrým je Pán. Chutná jako med na skále.“ Ó, jsem tak rád, že jsem to ochutnal. Pan je dobrý. A já miluji med, ale nikdy jsem neochutnal takový jako je tento. Je to nejlepší *med* jaký znám.

„Protož rci: Takto praví Panovník Hospodin: Shromáždím vás z národů a zberu vás z zemí, do kterýchž rozptýlení jste, a dám vám zemi Izraelskou. I vejdou tam, a vyvrhou všechny mrzkosti její, i všechny ohavnosti její z ní. Nebo dám jim srdce jedno, a Ducha nového dám do vnitřnosti vašich, a odejmu srdce kamenné z těla jejich, a dám jim srdce masité. Aby v ustanoveních mých chodili, a soudů mých ostráhali, a činili je. I budou lidem mým, a já budu jejich Bohem.“ (Ezechiel 11:17-20)

K dysi jsem byl hříšníkem. Kdybych se za nic na světě nepostavil za kazatelnu. Byl čas, že byste mě za žádnou cenu neuslyšeli pozvednout svůj hlas a říci „amen“. Styděl bych se za to. Byla doba, že bych neuronil slzu z očí, protože bych se za to styděl. Říkalo se mi: „Velký, zlý Bill.“

Ale jednoho dne se Ježíš Kristus setkal se mnou v moci svého zmrtvýchvstání. On rozdrtil to kamenné srdce a vyňal je ze mě. Vložil novou mysl. Vložil tam novou povahu. Vložil dovnitř novou bytost. A dnes, jelikož On žije, žiju rovněž i já.

A jednoho dne, přátelé, když dojdou ke konci cesty, stejně jako vy a my všichni, a naše brnění budou bojem dosti otlučená. Ach drazí, pohledte na ten starý štít, vidíte, kolik ohnivých střel musel ode mě odrazit. Jsem u konce a cítím otřesy přicházející na mou duši, poznávám, že jsem na konci cesty. Stejně jako moje matka a jako všichni Branhamové, když notně zestárlí, začali se křečovitě chvět.

Chci tam stát na konci cesty, haleluja, opíraje se o hůl. Přeji si sundat svoji přilbu a odložit ji na břehu, pokleknout a zasunout ten starý meč do pochvy věčnosti a pozvednout ruce a zakřičet. A já vím, když budu procházet údolím stínu smrti, vzejde Jitřenka, aby mi osvětlila cestu. Duch svatý rozprostře svá zářící křídla nad tím hrozivým, bahnitým Jordánem a odnese naše duše do lepšího kraje.

„Říká blázen v srdci svém: Není Boha. Porušení jsou, a ohavnou páší nepravost; není, kdo by činil dobré. Bůh s nebe popatřil na syny lidské, aby viděl, byli by kdo rozumný a hledající Boha. Až, každý z nich nazpět odšel, napořád neužiteční učinění jsou; není, kdo by činil dobré, není ani jednoho.“
(Žalm 53:2-4)

Rázal jsem nedávno tady v klubu Kiwanis a bylo tam několik lékařů a oni se mě vyptávali na misijní práci, a tak dále. A jeden znamenitý lékař, zdánlivě příjemný muž, ale prostě nemohl uvěřit panenskému narození, a prostě řekl, že nemůže uvěřit, že existuje Bůh.

A já jsem řekl: „Za žádnou cenu bych nechtěl, abyste se mě dotknul skalpelem. Obával bych se vám důvěřovat, doktore, když nevěříte v Boha.“ A jiný specialista stál vedle mne, byl to upřímný věřící.

A on řekl: „Dobře, myslím si, pane Branhame, že cokoliv, co není vědecky dokázáno, není skutečné.“ A dodal: „Já věřím věd.“

Řekl jsem: „Já také. Věřím, že můžeš šplhat na strom vědy, až se dostaneš na jeho vrcholek. Poté překročíš na strom víry a pouze pokračuješ ve šplhání“ — řekl jsem, „protože já věřím ve šplhání na strom.“

Odpověděl: „Dobře, všechno, co nejde vědecky dokázat, není skutečné.“

Řekl jsem: „Ó, doktore, tohle je z vašeho pohledu hrůzu nahánějící výpověď.“ A on řekl: „Pročpak?“

Odpověděl jsem: „Já to vyjádřím opačně. Cokoliv, co může být vědecky dokázáno, není skutečností.“

„Ó,“ řekl, „bratře Branhame, mluvíš, jako bys byl rozrušen.“

„V pořádku,“ řekl jsem, „když tvrdíš, že není žádný Bůh, mluvíš jako provinilec.“ Takto: „Říká blázen v srdci svém: není Boha.“ A tak jsme spolu hovořili skutečně otevřeně a já jsem řekl: „Nuže, pohleď, doktore. Jsí ženatý?“

Odpověděl: „Ano.“ Zeptal jsem se: „Miluješ svoji ženu?“ Odpověděl: „Kdybych ji nemiloval, neoženil bych se s ní.“ — „Máš děti?“ — „Ano,“ odpověděl.

„Tedy, jaký rozdíl je v lásce, kterou máš ke své ženě, a láskou, kterou bys měl k jiné ženě?“ — „Ó,“ řekl, „je to má žena, matka mých dětí.“

Řekl jsem: „To je pravda,“ lapil jsem ho rovnou do jeho vlastní léčky. Řekl jsem: „Cos to řekl? Ty ji miluješ?“

Odpověděl: „Ano.“

Já na to: „Jak víš, že ji miluješ?“

Odpověděl: „Nu, prostě, vím, že ji miluji.“

Řekl jsem: „Dobře tedy, co je to láska? Dokaž mi ji vědecky. Pojďme do lékárny a vstříkneš mi jednu dávku lásky do mých žil. Já ji potřebuji.“

Tedy, podle něj neexistuje něco takového jako láska, jelikož ji nemůžeš vědecky dokázat, že to, co je v tobě, je láska. Celou křesťanskou výzbrojí je víra — neviditelná. Rozumíte? Co je křesťanskou výzbrojí? Láska, radost, pokoj, víra, vytrvalost, pokora, vlídnost, trpělivost, Duch svatý, Bůh, andělé. To vše je nadpřirozené. A všechno přirozené pochází z této země a vrací se zpět do země. Jsou to pouze nadpřirozené věci, které žijí. Ony jsou věčné.

„Což tedy říkáme, že došel Abraham, otec náš, podlé těla? Nebo byl-liť Abraham z skutků spravedliv učiněn, máť se čím chlubit, ale ne u Boha. Nebo co praví písmo? Uvěřil pak Abraham Bohu, i počteno jemu za spravedlnost. Kdož skutky činí, tomuť odplata nebývá počtena podlé milosti, ale podlé dluhu. Tomu pak, kdož nečiní skutků, ale věří v toho, kterýž spravedlivého činí bezbožníka, bývá počtena víra jeho za spravedlnost. Jakož i David vypravuje blahoslavenství člověka, jemuž Bůh přivlastňuje spravedlnost bez skutků, říká: Blahoslavení, jichž odpuštěny jsou nepravosti, a jejichž přikrytí jsou hříchové. Blahoslavený muž, kterémuž Pán nepočítá hříchu.“

(Římanům 4:1-8)

V zal jsi někdy svůj fotoaparát a nastavil jej na nekonečno? Nu, to je jednoduše myšleno do nekonečna. V pořádku, neexistuje způsob, jak ho více zaostřit. Dobře, takovým je Bůh. On je nekonečný. A pokud je nekonečný, tak nemůže existovat žádný brouk, či moucha ani blecha ani blecha písečná nebo cokoliv, co bylo kdy na zemi, nebo někdy bude, o čem by Bůh nevěděl dříve, než byl vůbec stvořen svět. Existovala určitá představa nekonečnosti.

Dobře tedy, kdyby nekonečný Bůh, který tě zde spasil, s vědomím, že tě příští týden ztratí nebo příští měsíc nebo příští rok, nu což, On by zmařil svůj samotný záměr. On tě nemůže ztratit. „Kdo slyší mé slovo a věří Tomu, který mě poslal, má věčný život a nepřijde na soud, ale již přešel ze smrti do života.“ On to nemůže udělat.

Ten kdo se z Boha narodil, nehřeší; protože semeno Boha v něm zůstává a on nemůže zhřešit. Jak by mohl zhřešit, když pro něj existuje oběť za hříchy? Jak mohu být nemocen, když jsem úplně uzdraven? Jak mohu být slepý, když vidím? Ó, drazí! Jak mohu být uvnitř budovy i vně budovy současně? Jak mohu být současně opilý a střízlivý? To nedokážete. A když jste spaseni, jste pod vykoupením a vaše hříchy vám nejsou počítány.

Neřekl David: „Blahoslavený muž, jemuž Bůh nepočítá hříchu a hřích mu nepřičítá?“ Bůh tomuto stvoření hřích nepřičítá. To je silné. To není odstředěné mléko, ale to je v Bibli. Bůh nebude počítat hříchy spravedlivým. Bůh, ve své milosti, skrze předurčení si nepřeje, aby kdo zahynul, ale aby všichni mohli dojít k pokání, ale tím, že je nekonečný, věděl, kdo přijde a kdo ne. On mohl předurčit všechno, aby konalo podle Jeho vůle.

„Zhřešili pak synové Izraelští přestoupením při věcech prokletých; nebo Achan, syn Charmi, syna Zabdi, syna Záre, z pokolení Juda, vzal něco z věcí prokletých. Pročež rozpálila se prchlivost Hospodinova na syny Izraelské.“ (Jozue 7:1)

Víte, že dokonce vaše vlastní chování může znemožnit něčí uzdravení? Vaše zbabělost ohledně nevyznaných hříchů vás věřících, může způsobit, že tato církev hořce selže. A v den soudu budete zodpovědní za úplně každý z nich. Ó, vy říkáte: „Nu, počkej, bratře Branhame.“ Nuže, to je pravda. Myslete na to.

Jozue, poté co přešel do země, Bůh mu dal zaslíbení, (pomyslete), že vybojuje veškerá tažení bez ztráty jediného muže, dokonce bez škrábance, bez toho, že by museli mít ošetřovatele nebo první pomoc nebo obvaz. Bůh řekl: „Tá země je vaše, jděte a bojujte.“ Představte si bitevní vravu a široko daleko se nenachází žádný „Červený kříž.“ Nikdo tam nebude zraněn.

A oni pobili Amorejce a Hetejce a mezi nimi nebyl jediný zraněný, dokud se hřích nevloudil do jejich tábora. A když Achan ukradl babylonské roucho a zlatou cihlu a ukryl to v táboře, pak následujícího dne přišli o šestnáct mužů. Jozue řekl: „Počkat, počkat, okamžik, tady není něco v pořádku. Něco zde není v pořádku. Ohlásíme sedmidenní půst. Bůh nám dal zaslíbení. Nikdo z nás nebude zraněn. Naši nepřátelé nám padnou k nohám. A tady něco nehraje. Někde se stala chyba, protože tady leží šestnáct mrtvých mužů. Jsou to bratři Izraele a oni jsou mrtví.“

Proč zemřeli, nevinní muži? Protože jeden člověk vykročil z linie. Vidíte, proč je třeba, aby to bylo vyučováno? Církev se řadí se Slovem Božím, seřazuje se s Bohem a seřazuje se, se všemi navzájem. Ona kráčí dokonale čestně, strážlivě před všemi lidmi, v bázni Boží. A protože jeden muž ukradl roucho a udělal něco, co neměl, šestnáct mužů přišlo o život! Myslím, že jich bylo šestnáct, možná víc. Myslím, že to bylo šestnáct mužů, kteří zemřeli.

Jozue zvolal, řekl: „Něco není v pořádku! Bůh dal zaslíbení a něco není v pořádku.“

A když přivádíme před nás naše nemocné a oni nejsou uzdraveni, potřebujeme svolat svatý půst, svolat shromáždění. Někde něco nehraje. Bůh učinil zaslíbení. Bůh musí setrvat u toho zaslíbení a On to udělá.

A oni svolali půst. A házeli losy a bylo to odhaleno. A Achan to vyznal. A oni zabili Achanovu rodinu a všechny a spálili je na popel a nechali, jakožto památník. A Jozue pokračoval dál v bojích, zabíraje vše bez škrábance nebo rány. Tady to máte.

„Nyní pak vysvobození jsouce od hříchu, a podmaněni v službu Bohu, máte užitek svůj ku posvěcení, cíl pak život věčný. Nebo odplata za hřích jest smrt, ale milost Boží život věčný v Kristu Ježíši, Pánu našem.“
(Římanům 6:22, 23)

Vypráví se, že existoval jeden ostrov, kde muži upadávali do léčky a kde ženy vycházely a zpívaly. A jejich písně byly tak svůdné, že námořníci proplouvající kolem v lodích připlouvali blíž, vojáci číhající v úkrytu pak nestřežené námořníky chytali, a zabíjeli je. A nějaký významný muž chtěl tudy proplout. A tak přiměl své námořníky, aby ho připoutali ke stěžni a zacpali mu ústa, aby nemohl křičet; a svým námořníkům dal ucpávky do uší, aby propluli okolo a nic neslyšeli. A ty ženy vyšly, tancovaly a volaly a zpívaly. A, ó, to bylo tak skvělé, že si až seděl kůži na zápěstích, křčíc na své námořníky. Jenže oni ho nemohli slyšet, protože měli ucpávky v uších.

A poté připluli k jistému místu, kde ho měli odmaskovat nebo spíše rozvázat mu ruce, a oni si měli vytáhnout ucpávky z uší. A tam, když procházeli ulicí, uslyšel hudebníka, který daleko převyšoval tam ty, že když znovu pluli okolo, námořníci se ho zeptali: „Ó, veliký mořský tuláku, máme tě znovu přivázat ke stěžni?“

On odpověděl: „Ne, nechejte mě tak. Slyšel jsem něco mnohem skvělejšího, a tak toto mne už nikdy nevzruší.“

A takhle to vypadá se znovuzrozenými křesťany. Oni našli něco mnohem skvělejšího, než je rock-and-roll a zábavy tohoto světa. Oni jsou obveselováni v Duchu svatém. A to je mnohem vzácnější až do té míry, že svět je pro ně mrtev!

Ale když jdeš za tím nicotným povyražením, musíte pamatovat, že si s sebou musíte vzít hodně peněz. Mladík, který zve svoji přítelkyni na různé večírky a tancovačky, a tak dále, zaplatí značnou částku peněz ze svého týdenního výdělků. A staří lidé, kteří se snaží najít potěšení navštěvováním pivnice, aby zapili svůj žal z uběhlého týdne, oni budou muset zaplatit velké peníze. Co z toho budou mít? Nezískají nic, kromě bolesti srdce.

A pamatujte, tohle si jednoho dne budete muset vyřídit s Bohem. „A odplatou za hřích je smrt.“ Zde na zemi tím nic nespraviš. Je to pouze klamná iluze. Pití pouze dodá utrpení. Hřích pouze přidá smrt ke smrti! Tvou konečnou zastávkou bude věčné oddělení od Boha v ohnivém jezeře! A získat nemůžeš nic, pouze ztratit!

Pak přichází Bůh a pokládá ti otázku: „Proč utrácíš své peníze za to, co neuspokojuje? Proč to děláš?“

Co nutí člověka k tomu, aby to dělal? Oni utratí všechno, co mají i všechno, co si mohou vydělat, aby si mohli koupit pití, obléci nějakou ženu, za kterou běhají, nebo za nějaké světské milostné rozkoše.

Avšak Bible nám říká a vybízí nás, abychom přicházeli k Bohu a koupili si věčnou radost a Věčný život, bez peněz, čili bez placení.

„Vímť zajisté, že nepřebývá ve mně, (to jest v těle mém), dobré. Nebo chtění hotové mám, ale abych vykonal mohl dobré, tohoť nenalézám. Nebo nečiním dobrého, kteréž chci, ale činím to zlé, jehož nechci. A poněvadž pak, čehož já nechci, to činím, tedyť již ne já činím to, ale ten hřích, kterýž ve mně přebývá. Nalézám tedy zákon, když chci činiti dobré, že se mne přidrží zlé.“ (Římanům 7:18-21)

Tehdy Pavel řekl: „Celou svoji myslí...“ („A, já mám mysl Krista, rozumíte?“ — Řekl.) „Já svou mysl sloužím Bohu, ale mé tělo, zákonu hřichu.“ Co to je? Mé tělo dnes večer říká: „Jsi příliš unaven. Máš dosti velké bolesti v krku. Byl jsi dnes venku na větru. Neměl bys jít dnes večer do sboru.“ To je zákon těla. „Mohl bys jim rovnou zavolat a předat to bratru Nevillovi — poslat tam ty otázky a požádat ho, aby na ně odpovídal.“ Ale vidíte, já jsem to slíbil, že to udělám. Rozumíte?

Tedy, moje mysl... uvnitř mi Duch svatý říká: „Dodrž svůj slib.“ Ale tělo říká: „Jsi příliš unaven.“ Vidíte?

No, tělo říká: „Nu, není třeba, mladá krásko, ty jsi to nejkrásnější stvoření v celé škole. Neposlouchej to, co ti říká tvá přemrštěně věřící matka, nebo ten fanatický otec.“ Vidíte? „Ty jsi tou největší kráskou školy.“

„Jsi nejhezčí chlapec, nejpohlednější, s nejhezčí postavou. Jsi tím nejpopulárnějším ve městě.“ Rozumíte? A vy tomu podřizujete své údy, a jak pak dopadnete? Pokaždé ve slepé uličce. Vidíte?

Pavel řekl: „Mé tělo se tomu chce vždy podřídit.“ Tvé tělo rovněž. Rozumíš? Avšak zákon Ducha Božího v srdci vítězí nad tělem a činí tělo poslušné tomu, co říká srdce. Haleluja!

Pohledte, pokud je toto účinné pro hříšníka, nebude to stejně tak účinné v případě nemoci? Zákon Ducha Božího v srdci, které ví, že „jeho ranami jsme byli uzdraveni“, takoví povstanou se svou mocí a způsobí, že nemoc v jejich těle je uposlechna, protože to je ďábel. Zde to máte. Ano! To má na sobě smetanu, s takhle pořádnou vrstvou. Říkám vám. To je ono. Rozumíte?

Tak tedy, zákon hřichu a smrti pracuje ve tvém těle, avšak zákon Ducha života pracuje ve tvém srdci. Takže tvé srdce, tvůj duch ve tvém srdci způsobí, že tvé tělo uposlechna, co mu říká, že má dělat. To je naprostá pravda. No, a to je to, co Pavel řekl. Tělo vždy: „Jsem příliš unaven, jsem neschopný, jsem nedokonalý, nemohu to udělat.“ Řekl jsem Deloris, která se mnou hovořila o Duchu svatém, o něčem, něčem podobném, a ona řekla: „Co způsobilo, že jsem se takto cítila zrovna tehdy, kdy jsem se měla cítit dobře?“

Řekl jsem: „Ďábel.“ On viděl, že jsi byla téměř hotová to přijmout. Řekl: „Já na ni spustím trochu studené sprchy, ofouknu ji, trochu ji schladím.“ Rozumíš? Ale, ó, drahá, tak tomu je, když se zvedáš! Hlas se o svá, Bohem darovaná práva. To právě měl Pavel na mysli, když řekl: „Když chci činiti dobro, zlo je nablízku.“

„Tedy mluvil Jozue k Hospodinu v den, v kterýž dal Hospodin Amorejského v moc synům Izraelským, a řekl před syny Izraelskými: Slunce v Gabaon zastav se, a měsíc v údolí Aialon. I zastavilo se slunce, a stál měsíc, dokudž nepomstil se lid nad nepřátely svými. Zdali není toho napsáno v knize Upříměho? Tedy stálo slunce u prostřed nebe, a nepospíchalo k západu, jako za jeden celý den. Nebylo dne takového prvé ani potom, jako když vyslyšel Hospodin hlas člověka; nebo Hospodin bojoval za Izraele.“
(Jozue 10:12-14)

Když jsem nedávno kázal na téma „Paradox“, kde Jozue zastavil slunce, Becky, tam vzadu, řekla: „Tati, on nemohl zastavit slunce,“ řekla, „země se zastavila. On zastavil zemi.“ Řekl jsem: „On zastavil slunce. Bůh nedělá ve své Bibli žádné chyby.“ Ona řekla: „Jak mohl zastavit slunce, vždyť slunce se přece ani neotáčí. Slunce stojí nehybně.“ Řekl jsem: „Ale on nemluvil o tom tělese tam nahoře. To světlo, které se pohybovalo a osvětlovalo celou zemi, to bylo to slunce, které On zastavil.“

Nevím, co Bůh udělal, aby se to stalo, ale On zastavil slunce. Slunce se pohybovalo tímto směrem, slunce na zemi, sluneční světlo. To těleso nahoře nevidíme, je vzdáleno milióny mil od země. Ale sluneční světlo, které putovalo napříč zemí, od rána do noci, tomu Jozue rozkázal, aby se zastavilo a ono se zastavilo.

Paradox je něco, co je neuvěřitelné a přesto je to pravdou. A tak toto je neuvěřitelné, ale přesto pravda.

Jak může Bůh vzít hříšníka, arogantního, vznětlivého, nervózního člověka a udělat z něj svatého Božího? Jak On může vzít ženu, která je tak upadlá, že by se za ní na ulici dokonce ani psi neotočili, a udělat z ní svatou Boží? Neumím to vysvětlit. On to udělal. Je to paradox. Ovšemže je. Všechny Boží úžasné činy jsou paradoxem.

„Kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Zarmoucení-li, aneb úzkost, neb protivenství? Zdali hlad, čili nahota? Zdali nebezpečství, čili meč? Jakož psáno jest: Pro tebe mrtvení býváme celý den, jmíni jsme jako ovce oddané k zabití. Ale v tom ve všem udatně vítězíme, skrze toho, kterýž nás zamiloval. Jist jsem zajisté, že ani smrt, ani život, ani andělé, ani knížatstvo, ani mocnosti, ani nastávající věci, ani budoucí. Ani vysokost, ani hlubokost, ani kterékoli jiné stvoření, nebude moci nás odloučiti od lásky Boží, kteráž jest v Kristu Ježíši, Pánu našem.“ (Římanům 8:35–39)

Tuže, připouštím, že lidé příliš studují a snaží se zajít příliš daleko a snaží se usilovně přemýšlet a někdy následkem studia o Pánu se duševně hroutí nebo něco v tom smyslu. Musíte s tím přestat. Nemusíte to dělat. Jedinou věc, kterou musíte udělat, je zamilovat se do Něj a jít prostě dál milujíc Ho. Amen. Tady nejde o to, pokoušet se do něčeho hrmout nebo dělat ze sebe něco, čím nejsi, jdi prostě dál a nech na Bohu, aby tě použil způsobem, jakým tě On chce použít. Jen se Mu vzdej, odevzdej se a kráčeš dál šťastně, zpívajíc a radujíc se. Tak to má být.

Když jsem pryč z domu, má žena mi píše dopis. A já ji miluji a ona miluje mne. A ona píše: „Drahý Bille, právě jsem dnes večer uložila děti do postele a pracovala jsem dnes...“ Já vidím, co píše. Ale rozumíte, já ji tak miluji, že mohu číst i mezi řádky. Já vím, o čem ona mluví. Nemusí mi nic říkat, já to vím, protože dokážu číst mezi řádky.

Takhle je to i s Bohem. Nepokoušíme se studovat z hlediska nějakých novin nebo z nějakého teologického hlediska. Ale zamiluj se do Něj. Skloň se a opravdově Jej přijmi do svého srdce. Láska Boží je do široka rozlita v našich srdcích skrze Ducha svatého. Pak začni číst Bibli. Uvidíš, že se to objeví mezi řádky. Rozumíš, ty víš, co On říká. On to nikdy neřekl přímo, jedním slovem. Ježíš děkoval Otcí, protože On tyto věci skryl před zraky moudrých a rozvážných.

No, nikdo jiný nemůže číst dopisy mé ženy tímto způsobem, protože já ji takto miluji. Rozumíte? A takovým způsobem mi ona píše. Takto píše Bůh tobě; je to mezi řádky. Čti to.

„Uděliž nám pomoci před nepřitelem, nebo marná jest pomoc lidská. V Bohu udatně sobě počínati budeme, a onť pošlapá nepřátely naše.“ (Žalm 60:13, 14)

N už, dole na jihu, kam často jezdívám, byl jsem tam nedávno na krátké dovolené. Dole na Floridě je skupina lidí, dobrých, starých přátel. Lovili jsme ryby a bratra Evanse tam uštknul chřestýš. Musel bych nést tři kilometry muže vážícího devadesát kilogramů. Velký, starý chřestýš bahenní, v každém případě nebezpečnější než váš chřestýš rohatý, jej uštknul do chodidla a celá noha mu prostě ochrnula, když se mi snažil pomoci asi s šestikilovým okounem z rákosí, kde se všude povalují aligátoři a všelijaká havěť. On řekl: „Bratře Branhame, celý bok mám strnulý a děsně mě bolí.“

Jak bych jej mohl vynést z těch močálů, když váží devadesát kilogramů a měří téměř dva metry? Jeho bratr byl uštknut několik měsíců předtím; hříšník, dostal se do nemocnice v hrozném stavu.

Řekl jsem: „Ach, bratře Evansi... Milosrdný Bože, co mám dělat?“

Vzpomněl jsem si na místo Písma — které to bylo? Někdo klepe na dveře. „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh; Já jsem útočiště i síla ve všelikém soužení pomoc vždycky hotová.“ Vzpomněl jsem si, že On řekl: „Budou šlapat na hlavy hadů a štírů a nic vám žádným způsobem neublíží.“ Položil jsem ruku na jeho chodidlo. On křičel, slzy bolesti mu stékaly po tvářích. Řekl jsem: „Nebeský Otče, já klepu na Tvé dveře. Jsme v naléhavé situaci. Měj slitování, ó Bože.“

A ve chvíli, když jsem to řekl a zacitoval Písmo, pohlédl jsem na něj a on se smál. Všechny bolesti byly ty tam. Po zbytek dne jsme lovili ryby.

Přišel jeho bratr a my jsme mu vyprávěli, co se stalo. A jeho bratr, hříšník, řekl: „No moment, Velchi.“ A řekl: „To je v pořádku být zbožný, ale ne blázen.“ Řekl: „Ty víš, že jsem ležel tři měsíce v nemocnici a poté dva měsíce s obvazem na noze, když mě takový chřestýš uštknul.“ A dodal: „Co nejrychleji vyhledej lékařskou pomoc.“

On odpovídal: „Pohled' sem, bratře. Možná víš hodně. Ale nevíš všechno. Pokud mě Bůh mohl zachovat od jedenácti dopoledne, do jedenácti večer, může se o mne postarat rovněž po zbytek času.“

„Nebo Mojžíšovi dí: Smiluji se, nad kým se smiluji, a slituji se, nad kýmž se slituji. A tak tedy není na tom, kdož chce ani na tom, kdož běží, ale na Bohu, kterýž se smilovává. Nebo dí písmo Faraonovi: Proto jsem vzbudil tebe, abych na tobě ukázal moc svou, a aby rozhlášeno bylo jméno mé po vsi zemi. A tak tedy, nad kýmž chce, smilovává se, a koho chce, zatvrzuje.“
(Římanům 9:15–18)

Milost je tím, co Bůh učinil pro tebe, a skutky jsou tím, co ty činíš pro Boha. To je naprosto odděleno. Pokud přestaneš lhát, přestaneš kouřit, přestaneš krást, přestaneš cizoložit, pokud jsi to všechno udělal, dodržovals přikázání, chodil jsi do sboru, jsi pokřtěn, každou neděli jsi přijímal Večeři Páně, myl jsi nohy svatým, udělal jsi všechno, uzdravoval nemocné a udělal všechny ty další věci, dokud však nejsi zrozen z Ducha Božího, vyvolený, jsi zatracen.

„Ne ten, kdo chce, nebo ten, kdo běží, ale komu Bůh prokáže milost.“ Ezau vynaložil veškeré své úsilí, aby se stal křesťanem, ale nedokázal to. Bible říká, že hořce plakal a hledal možnost k pokání, ale nemohl ji najít. Dokonce ještě než se narodil, Bůh jej zavrhl, protože věděl, že byl ve svém srdci zkaženým podvodníkem. Bůh, skrze své předzvědění, to věděl. Řekl: „Jakoba miluji, Ezaua nenávidím.“ A Ezau budil dojem džentlmena. Zůstával doma, staral se o svého starého, slepého tatínka. Krmil dobytek, dělal všechno a byl dobrým chlapcem.

A Jákob byl mamčin mazánek. Tak trochu zženštilý, vypravěč historek. Takovým byl. Musíte to přiznat, Bible o tom mluví. Běhal okolo, dělal všechno s maminkou, držel se máminy sukně, ale přesto Jákob se všemi svými vzlety a pády a svým zženštilým chováním, měl neustále respekt k tomu právu prvorozenství. To je klíčové.

Bez ohledu na to, co se stane, Bůh nemůže být nikdy poražen. On nebude nikdy poražen.

Poté začaly ženy rodit muže na zemi. A Bůh, skrze svoji věčnou milost viděl, kdo bude spasen a povolal tě. „Nikdo nemůže přijít ke Mně, jestli jej nejdříve nepovolá můj Otec. A proto nezáleží na tom, kdo chce ani na tom, kdo běží, ale komu Bůh prokáže milosrdenství.“

Říkáte: „Dobrá, já jsem hledal Boha! Já jsem hledal Boha!“ Ne, ty nikdy! Bůh hledal tebe. Tak tomu bylo na počátku. To nebyl Adam, kdo řekl: „Ó, Otče, zhřešil jsem. Kde jsi?“ To Otec volal: „Adame, Adame, kde jsi?“ Taková je povaha člověka. To jsou sklony člověka, a takovým ve skutečnosti je.

„A nikdo nemůže přijít ke Mně, dokud jej nepřitáhne Otec. Všechny, které mi dal Otec — haleluja — všem, jež přijdou, dám život věčný a vzbudím je v den poslední.“ Jaké požehnané zaslíbení Boha Nebes.

„A nyní, aj, propůjčil mi Hospodin života, jakož zaslíbil. Již čtyřiceti a pět let jest od toho času, jakž toto mluvil Hospodin k Mojžíšovi, a jakž chodil Izrael po poušti, a aj, již dnes jsem v osmdesáti pěti letech. A ještě nyní jsem při síle jako tehdáž, když poslal mne Mojžíš. Jaká byla síla má tehdáž, taková i nyní síla má jest k boji, a k vycházení i k vcházení. Protož nyní dej mi horu tuto, o niž mluvil Hospodin onoho dne, nebo ty slyšel jsi toho dne, že Enakim jsou tam, a města veliká a pevně hrazená. Bude-li Hospodin se mnou, vyhladím je, jakož mluvil Hospodin. I požehnal mu Jozue, a dal Hebron Kálefovi, synu Jefone, v dědictví.“ (Jozue 14:10–13)

Bylo tam deset zvědů, kteří se vrátili a řekli: „Ó, to je pro nás nemožné, abychom to dokázali.“ „Nuže,“ řekli, „jejich významná místa jsou ohrazena hradbami. A v té zemi jsou obří. Vedle nich vypadáme jako luční kobylky. Ó, my nejsme schopni, nedokážeme to.“

A samozřejmě deset proti dvěma, oni byli v přesile. Ale Jozue a Kálef zaujali svůj postoj a řekli: „Jsme víc než schopni to vykonat.“

Ale dříve než Kálef nebo Jozue mohli promluvit, musel Kálef nejdříve upokojit lid, utiřit je. Stůjte klidně. Neběhejte sem a tam, přeskakujte na to či na tamto.

Tedy, co způsobilo, že si Kálef byl tím tak jist, i přesto, že opozice byla tak velká? To záleží na tom, na co se díváš. Kálef se díval na Boží zaslíbení. Zbývajících deset hledělo na okolnosti. Pokud se budeš dívat na okolnosti nebo se dívat na to, co je kolem tebe, zaručeně upadneš. Nikdy nesmíš hledět na to, co je kolem tebe. Křesťan nehledí na okolnosti; dívá se na Slovo a stojí pokojně. Bůh tak řekl, a tím je všechno vyřešeno. Co kdyby se Abraham díval na okolnosti? Kdyby lékař vyšetřil tvé srdce a řekl: „To zabíjí více lidí než cokoliv jiného.“ Lékař prozkoumal tvé srdce a řekl: „Máš šelest, můžeš v každé chvíli zeslábnout.“ To je pravda. Pokud se díváš na to, pak jsi od samého počátku poražen. Hleď na to, co řekl Bůh.

No, kdyby Kálef řekl: „Ó, ano, opozice je obrovská. Nemáme dokonce výzbroj, s níž bychom bojovali. A pohledte na ty hradby, jak bychom se vůbec mohli těmi hradbami probít? Je jich tam deset tisíc proti našemu stu. Jsme v menšině. Nejsme bojovníky, abychom s tím začínali. Nejsme dokonce sjednoceným národem. Jsme prostě hromádkou venkovských otroků. Nejsme dokonce přijímání jako národ.“ Ale Kálef hleděl pouze na jednu věc. Bůh, než opustil Egypt, řekl: „Já jsem vám tuto zemi dal.“ A tak se Kálef nestaral o to, jak vypadaly okolnosti. On se díval na to, co řekl Bůh.

Tímto způsobem musíš jednat dnes večer. Nedívej se na to, jaké jsou okolnosti; dívej se na to, co řekl Bůh. Je to Boží zaslíbení, co se počítá.

„Bože, Bůh silný můj ty jsi, tebeť hned v jitře hledám, tebe žízni duše má, po tobě touží tělo mé, v zemi žiznivé a vyprahlé, v níž není vody. Abych tě v svatyni tvé spatřoval, a viděl sílu tvou a slávu tvou, (neboť jest lepší milosrdenství tvé, nežli život), aby tě chválili rtové moji. A tak abych tobě dobrořečil, pokudž jsem živ, a ve jménu tvém pozdvíhoval rukou svých.“
(Žalm 63:2-5)

Jednou jsem šel na večírek. To nebyl večírek, bylo to něco, kde jsme prodávali lampy, kampaň. A oni tam pronesli krátký projev. A jeli jsme tam do Louisville, Kentucky, abychom to vyhodnotili, a ta společnost Veřejných služeb, pro kterou jsem pracoval, prodal jsem více lamp, než celá společnost a všichni ostatní. A tak tam uspořádali malou recepci, měli jsme menší pohostění. A když to všechno skončilo, uklidili a začali tancovat. Nějaká děvčata vyšla tancovat. Když to začalo, můj šéf mi řekl: „Bille, jdi a postav se tam vzadu u dveří; budeme mít trochu nevinné legrace.“ Zeptal jsem se: „O jakou nevinnou legraci jde?“

On odpověděl: „Nevadilo by ti, kdyby ses postavil u těch dveří? Víím, že neuznáváš tanec, ale ti lidé budou tancovat.“

„Dobrá“ — řekl jsem — „mohl bych počkat venku?“

Řekl: „Dělej, jak uznáš.“

Řekl jsem: „V pořádku.“ A když jsem odcházel, malá, drobná dívka vyběhla takto, a vyběhla na parket a začala provádět nějaké ztřeštěné pohyby, a její krátká sukně vlála okolo ní. Pomyslel jsem si: „To je dcera nějaké matky.“ Stál jsem chvíli u dveří a díval se. Pomyslel jsem si: „Ó, Bože. Skutečně krásná, drobná dívka. Není to hanba? Mohla by být miláčkem nějakého muže, možná potěšením nějakého dobrého kazatele nebo ženou nějakého dobrého dělníka, který by večer přicházel do jejich malého zámku, kde by měli malé děti, které by mohli vychovávat a hrát si s nimi a žít svobodným spořádaným životem. Možná, že její matka byla křesťankou.“

A ona začala běhat dokola, popadajíc každého muže. A přiběhla i dozadu ke mně a řekla: „Nechceš si zatančit?“

Odpověděl jsem: „Ano, madam, zajisté, chci.“ Ona řekla: „Tak pojď.“

Když jsme směřovali k parketu, řekl jsem: „Malý moment.“ Držel jsem ji, ona byla příliš drobná na to, aby se mi mohla vytrhnout. Držel jsem ji za ruku, a řekl: „Existuje jedna věc, kterou vždy praktikuji.“ A řekl jsem: „Než udělám cokoli, vždycky se modlím. Pomodlíš se se mnou? Klekni si.“ Držel jsem ji za ruku. Nebyla schopna se bránit. Během několika minut jsme přerušili zábavu. Ovšem.

Ta stará jazzová kapela přestala hrát, sbalila si své věci a odešla. Řekl jsem: „Pane Hansone, můžete mě zastřelit, jestli chcete.“

On odpověděl: „Ne, Bille, udělal jsi správnou věc.“

Tak je to. To není život. Ó, Božská blaženosti! Ať ten Život sestoupí na mne.

„Neboť nechci bratři, abyste nevěděli tohoto tajemství, (abyste nebyli sami u sebe moudří), že zatvrdilost z částky přihodila se Izraelovi, dokudž by nevešla plnost pohanů. A takť všechen Izrael spasen bude, jakož psáno jest: Přejde z Siona vysvoboditel, a odvrátí bezbožnosti od Jákoba.“ (Římanům 11:25-26)

Do té doby než Bůh bude hotov s pohany, byl Izrael zaslepen. Oni padli do hříchu a provinění vůči Bohu, protože Bůh zaslepil jejich oči, abychom mohli být vštěpení. Chápete to? A nyní 26. verš: „A tak celý Izrael bude spasen.“

Bůh je zaslepil záměmě, kvůli tobě i mně. Nemohou vidět, protože je Bůh zaslepil. A celý Izrael, pravý Izrael, bude zachráněn. Co řekl anděl? Sláva! „Ukončit provinění Izraele! Přišel jsem vám oznámit, že přijde čas, kdy provinění Izraele bude ukončeno.“ Bůh odřízne tu planou větev a vštěpí znovu tu pravou větev.

Ó, někdy mé srdce poskakuje, když vidím ty ubohé, zbědované lidi, kteří byli tehdy odťati, aniž by tušili, kam vlastně jdou; a pomyslí-li, že Bůh ve své milosti tak učinil proto, abych mohl být spasen, zaslepil jejich oči, na jejich vlastního Mesiáše, zacpal jim uši, aby Ho nemohli slyšet; i když hleděli přímo na Jeho zázraky a všechno co konal.

Matouš, myslím, že v 8. nebo 12. kapitole, řekl: „A ačkoli Ježíš tak mnohá znamení učinil před nimi, nemohli mu uvěřit.“ Protože Bůh řekl: „Mají oči a nevidí, mají uši a neslyší, aby snad svými očima neuviděli a ušima neslyšeli a neobrátili se ke Mně.“ Ale proto, abychom získali příležitost, On spustil oponu přes oči Svých vlastních dětí, odsunul Svě děti od stolu, dopustil na ně chudobu Ducha, abychom mohli obdržet šanci k životu — dává nám Život. Ještě jednou 26. verš: „A tak celý Izrael bude spasen, jakož je psáno: Přejde ze Siónu vysvoboditel a odvrátí bezbožnosti od Jákoba.“

Ano, On jednoho dne přijde na horu Sión. Na horu Olivetskou, oni Jej poznají a celý Izrael bude vědět, že to je On. S pohany bude skoncováno. Ta větev, která byla vštěpena, Bůh z ní ořeže ovoce, které bude shromážděno.

„Protož prosím vás, bratři, skrze milosrdenství Boží, abyste vydávali těla svá v oběť živou, svatou, Bohu libou, rozumnou službu svou. A nepřipodobňujte se světu tomuto, ale proměňtež se obnovením mysli své, tak abyste zkusili, jaká by byla vůle Boží dobrá, libá a dokonalá.“
(Římanům 12:1, 2)

Tuže, „proměnění“. Kdysi jsem pracoval ve Veřejných službách, kde jsme měli transformátory sloužící k proměně *proudu*. Tedy, to slovo je, to slovo „proměnit“ znamená, „něco bylo změněno, něco se změnilo z jedné věci na druhou“.

„Být proměněno“ znamená být „změněno a vytvořeno něco jiného“. Stejně jako pulec, on se proměnil z pulce na žábu. Vidíte, kdysi vypadal jako sumeček a plaval si ve vodě, měl hlavu a ocas a vypadal úplně jako malý sumec. Pak, po nějaké době ztrácí ocas a mění se z jednoho druhu na jiný.

Domnívám se, že právě to měl Pavel na mysli, když řekl: „Budte proměnění skrze obnovení.“ Pohledte, dovolte, abych to vysvětlil. „A nepřipodobňujte se.“ (Vy víte, co znamená „připodobňovat se“.) „Nepřipodobňujte se tomuto světu, ale budte proměnění obnovením vaší mysli.“

„Obnovením vaší mysli.“ Věci, které jste kdysi pokládali za drahocenné, odložte stranou, a budte proměnění na něco jiného, z toho, čím jste kdysi byli, na to, čím jste teď. Rozumíte, skrze obnovení své mysli, abyste uměli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, vhodné a dokonalé.

Ó, to je to, co chceme všichni poznat, jak to udělat. Rozumíte? Jsme zde, milujeme Jež. On nás spasil a teď chceme vědět, co máme dělat. A snažíme se dnes ráno udělat malý krok, abychom se povznesli aspoň trochu výš.

„Plésej Bohu všechna země. Zpívejte žalmy k slávě jména jeho, ohlašujte slávu a chválu jeho.“ (Žalm 66:1, 2)

Před nedávným, bratr Fred, já a bratr Tom, celá naše skupinka, jsme zašli do známého baptistického kostela v Tucsonu, abychom se přesvědčili, jestli bychom tam nenašli něco málo, co by nás alespoň trošku osvěžilo. A ten kazatel tam prohodil něco o lidech v Egyptě, jak ho opustili; jedli česnek, a tak dále, a když odtamtud vyšli, znovu zatoužili vrátit se zpět a znovu to jíst. Řekl: „Je to něco jako lidé dnes.“ A my (všichni) jsme řekli: „Amen!“ Nikdy jsem neviděl takovou chášku! Celý kostel se přestal dívat na kazatele, otočili se dozadu, aby viděli toho, kdo vyslovil „amen“. Vypadali, jako bychom je vyděsili k smrti. Nevěděli, co to bylo. Když David řekl: „Hlaholte radostně Hospodinu! Chvalte Jej na harfách, chvalte Jej na loutně! Ať všechno co má dech chválí Pána, chválí tebe, Pane.“ Bůh se raduje ve svém lidu. Dovolte těm, pokud porozumí, říci „amen“, když je něco dobře řečeno.

Proč bychom se neměli odvrátit od tohoto systému a cisteren tohoto světa k věrnému systému Božímu, který je artéskou studnou, Ježíš Kristus? Proč se neobráťte k Němu? Vždyť Bůh je naším hojným zdrojem radosti, naším překypujícím zdrojem chval, naším hojným zdrojem spokojenosti. Uklidnění mých nervů přichází od Boha. Když jsem roztržitý, nacházím své upokojení v Kristu, ne v cigaretě, ne ve věcech tohoto světa, ne v připojení se k nějakému věrovyznání; ale v nalezení Jeho, toho zaslíbeného Slova, který řekl: „Odcházím a zase k vám přijdu a vezmu vás k sobě.“ V tom nalézám svoji radost. On je mou radostí.

„Ty víru máš? Mějž ji sám u sebe před Bohem. Blahoslavený, kdož nesoudí sebe samého v tom, což oblibuje. Ale kdož pak rozpakuje se, kdyby jedl, potupen jest, nebo ne z víry jí. A cožkoli není z víry, hřích jest.“
(Římanům 14:22, 23)

Pohledte. Nedávno, když jsem kázal poselství v církvi, řekl jsem: „Krádež není hřích. Lhaní není hřích. Cizoložství není hřích.“

Nedostal jsem se dál než sem, protože stará, posvěcená, metodistická matka, víte, se zvedla a řekla: „Kazateli Branhame, co tedy nazýváš hříchem?“

Řekl jsem: „To není hřích. Nevíra je hřích. To jsou vlastnosti hříchu. Děláte to, protože nevěříte.“ Protože nevěříte v Ježíše Krista, tak to všechno děláte. Můžete lhát, krást. Ale když jste věřící, neděláte to. Rozumíte? To je pravda.

Ježíš řekl: „Ten, kdo slyší má Slova a věří v Toho, který mne poslal, má život věčný.“ Možná tvrdíš, že věříš. Možná se snažíš vydávat za věřícího. Ale když opravdově uvěříš, to vyřeší všechno. Toť vše. Existují pouze dvě věci: víra a nevíra. Jsou pouze dva nadpřirozené smysly, jimiž je vybaven nadpřirozený člověk.

Přirozený člověk má pět smyslů. Nadpřirozený člověk, duch, má dva smysly. Je to jeden nebo druhý, víra nebo nevíra. Musíš mít jeden z nich. Pokud jsi dnes večer ovládnut tím prvním, jsi křesťanem. Pokud jsi ovládnut tím druhým, pak křesťanem nejsi.

Nezáleží na tom, že jsi nikdy ve svém životě neudělal špatnou věc, o které bys věděl, jsi stále hříšníkem, protože ses v hříchu narodil. Ale to nemá nic společného s tím, cos udělal. Možná jsi byla pouliční prostitutkou. Pokud věříš ve svém srdci, že Ježíš Kristus byl Synem Božím, činíš pokání a přijmeš Jej jako svého Spasitele, tehdy jsi křesťanem a věřícím. To je pravda. Rozumíte?

Pokud přijdeš dnes večer sem nahoru jako věřící, odejdeš uzdraven. Pokud přijdeš jako nevěřící, pak odejdeš v tomtéž stavu, v jakém jsi přišel. To je pravda. Je to pravda? Mějte pouze víru.

„Vstoupil jsi na výsost, jaté jsi vedl vězně, vzal jsi dary pro lidi. I nejzvučnější k přebývání s námi, Hospodine Bože, přivozuješ. Požehnaný Pán, každého dne nás osypá dary svými, Bůh silný spasení našeho. Sélah.“
(Žalm 68:19, 20)

S tarozákonní svatí vešli do Jeho přítomnosti, ráj pominul. Svatí Starého zákona na Jeho mocný hlas povstali, když zvolal a odevzdal Ducha. Proč? Oběť usmíření za jejich hříchy, na kterou čekali ve víře, že dokonalý Beránek přijde, oni přinášeli oběť beránka. A když On zemřel a odevzdal Ducha, zvolal mocným hlasem a svatí Starého zákona se probudili. Sledujte to zvolání a ten hlas tam, stejně jako při Jeho příchodu. Rozumíte? Odevzdal Ducha, a když to udělal, ta oběť se stala dokonalou a ráj se vyprázdnil. Starozákonní svatí přišli znovu na zem, procházeli se po zemi a vstoupili s Ním do nebe při Jeho vytržení.

David tehdy řekl: „Pozdvihněte se, ó, brány věčné, a budte pozdvíženy.“

On vedl *játé* vězně a rozdál dary lidem. Když svatí Starého zákona odešli s Ním, řekli: „Kdo je ten Král spravedlnosti?“

„Pán slávy, mocný v zástupech.“ Zde oni vcházejí, pochodující. Ježíš vedl *játé* vězně. A zde On přichází se svatými Starého zákona a vchází do nových bran tam nahoře a říká: „Pozdvihněte se, ó, brány věčné a budte zvednuty, ať vejde Král slávy.“ Zevnitř se ozývá hlas, řekl: „Kdo je ten Král slávy?“

„Pán mocný v boji.“ Brány se otevřely. A Ježíš, Přemožitel, vedl *játé* vězně, ty, kdo v Něj uvěřili, a ke kterým přišlo Slovo. Tam svatí Starého zákona odpočívají a čekají. On vedl *játé* vězně, vystoupil na výsost, vzal svaté Starého zákona a vešli dovnitř. Jedno vytržení už proběhlo.

Další vytržení probíhá v 1. Tesalonickém pro Církev, nevěstu, bude vzkříšena a vytržena do Slávy. „My, zůstaneme naživu, (to je to tělo, které zůstává tady na zemi) nepředejdeme ani nezabráníme těm, kteří zesnuli, protože Boží polnice zazní a mrtví v Kristu povstanou.“ Rozumíte? „A my, kteří zůstaneme naživu, budeme vytrženi spolu s nimi.“

„Cizí učiněn jsem bratřím svým, a cizozemec synům matky své. Proto že horlivost domu tvého snědla mne, a hanění hanějících tě na mne připadla.“

(Žalm 69:9, 10)

D

oktor Brown přicházel ulicí. Řekl: „Nazdar, Bille.“

Odpověděl jsem: „Nazdar, doktore Browne.“ Přátelé, on je nesmírně vzácným mužem, metodistickým kazatelem.

A on se zeptal: „Jak se ti vede dnes ráno?“ Odpověděl jsem: „Děkuji, dobře.“

Řekl: „Vy baptisté tam nahoře, se máte dobře, že?“ Odpověděl jsem: „Ó, ano, pane. Máme prostě...“

On se zeptal: „Bille, jak to děláš, že tam máš každou neděli večer takové zástupy?“ Odpověděl jsem: „Dávám jim pilulky.“

Zeptal se: „Jaké pilulky?“ Odpověděl jsem: „Pilulky evangelia.“ Rozumíte? (V angličtině „Gospel“ — evangelium, „Gos-pills“ — pilulky evangelia, zní podobně, slovní hříčka. Poznámka překladatele.)

A tak, „ó,“ řekl, „ty jsi neztratil nic z tvých jižanských způsobů.“ Odpověděl jsem: „Ne, nic, to je pravda.“

On řekl: „Víš co, Bille?“ Řekl: „Mám pět set členů tam v té církvi dole.“ A řekl: „Rozeslal jsem více než pět set lístků, abych přiměl lidi, aby se zavázali, že budou přicházet po šest měsíců v roku do nedělní školy. Měli podepsat, že v průběhu roku budou chodit šest měsíců do sboru.“ A řekl: „Víš, kolik jich odpovědělo?“

Zeptal jsem se: „Kolik, bratře Browne?“

Řekl: „Minulou neděli odpověděli dva.“ A dodal: „Co si o tom myslíš?“

Řekl jsem: „Tedy, to je opravdu zlé, bratře Browne.“ Pověděl jsem: „Víš co, bratře Browne, chtěl bych ti vyprávět, co se přednedávnem stalo. Byl jsem na jihu v New Albany, tehdy jsem byl v Jeffersonville.“ A řekl jsem: „Byl jsem v New Albany“ (pouhé tři míle jižněji) a řekl jsem, „odpojoval jsem lidem elektrinu, těm, kteří neplatili inkaso. Přišel jsem *do jednoho domu* a zaklepal na dveře.“ Vyprávěl jsem mu o jisté dívce. A řekl jsem: „Ona byla tak unesená, že poté, co se mnou promluvila, procházela místností a ta hudba na ni tak působila, že když šla místností, si přizvukovala: „Tutlej, tutlej, tutlej“ a poslala polibek tomu Claytonowi Matt Mitchelowi nebo jak on se jmenoval na tom Greenbier Patch, nebo něco, který tam měl přijet.“

A zeptal jsem se: „Myslíš si, že by ji musel někdo přimět k tomu, aby podepsala nějaký papír, že tam v neděli večer půjde?“ On řekl: „Hm, ne.“ Řekl jsem: „Ona by dala do zástavy i toho málo oblečení, co měla na sobě, aby se tam dostala.“ To je pravda. „Proč?“ zeptal jsem se. „Protože v ní byl taneční duch.“

A dále jsem řekl: „No, bratře Browne, odpusť mi moji nevědomost a nemysli si, že se tě snažím o něčem přesvědčit, ale chci ti teď právě něco říci.“ Rozumíte? Řekl jsem: „Kdyby ti lidé milovali Boha stejně, jako ta žena milovala tanec, byli by ve sboru, nemusel bys je nutit podpisovat nějaký papír, abys je tam dostal.“

„I mluvil Hospodin k Jozue, řka: Mluv k synům Izraelským, a rci jim: Oddejte z těch měst vašich města útočištná, o nichž jsem mluvil vám skrze Mojžíše, aby tam utekl vražedník, kterýž by zabil člověka nechtě a z nevědomí. I budou vám útočiště před přítelem zabitého.“

(Jozue 20:1-3)

Nuže, ve Starém zákoně Bůh viděl, že některé z těch problémů se staly nešťastnou náhodou... pak jste nevinní a neprovinili jste se, Bůh má pro vás východisko. Tedy, pokud člověk prostě zabil někoho úmyslně, měl to předem naplánováno, byl ztracen. On nemohl vejít do toho místa. Ale pokud to udělal nešťastnou náhodou, neměl to v úmyslu udělat, pak existovalo útočištné město.

Jedním z nich bylo Rámot Galád. Myslím, že to byla čtyři místa, která Jozue ustanovil jako útočištná města. No, a lidé mohli přijít do toho útočištného města. Pokud udělal něco špatného nešťastnou náhodou, neměl v úmyslu to udělat. Přibíhal do útočištného města a šel k bráně. Strážný se ho zeptal, proč přichází a co podle něj bylo příčinou jeho útěku. Potom byl jeho případ projednán. A když byl jeho případ v bráně projednán a ten člověk byl shledán nevinným, neudělal to svévolně, pak byl přijat do města jako místa útočištného. Pak ho nepřítel nemohl dostat. Ale pokud lhal a dopustil se bezpráví a přišel do útočištného města, i když se držel rohů oltáře, jeho nepřítel měl výsadu a právo odvléci ho od oltáře a zabít jej. Ano, pánové. Protože byl vinen a provedl to úkladně, musel být potrestán.

Nuže, něco s tím bylo spojeno. Samozřejmě, že ten člověk byl nervózní, přátelé. Možná jej stíhalo tucet mužů. Všude kolem, za každou skálou, za každým kopcem, za každým keřem mohl být nepřítel, byl tam někdo, kdo se na něj chystal. On byl nervózní. Jakmile se však dostal do města, mohl se z pod toho tlaku vymanit. Byl v bezpečí. Byl v pořádku, protože tam bylo připravené místo pro něj, Bohem připravené místo, pro toho nevinného člověka, aby nebyl zabit, ale mohl být osvobozen od smrti, protože to udělal nešťastnou náhodou.

Tedy, pokud to udělal úmyslně, nu, pak musel nést následky. Ovšem, pokud to udělal úmyslně, neměl žádnou šanci.

A dnes existují dvě kategorie lidí. Dovolte mi říci toto: v současné době jsou na světě muži a ženy, bratře Ruddelle, oni ve skutečnosti nechtějí dělat tyto věci, které dělají. Na světě jsou dnes muži a ženy, kteří nechtějí hřešit. Je mi jich líto. Oni nechtějí dělat něco špatného, a přesto to dělají. Oni jsou k tomu nuceni. Nu, existuje místo pro takovou osobu, která chce jednat správně. Existuje místo, kde lze vypustit tlak.

„V tebeť, Hospodine, doufám, nechť nejsem zahanben na věky. Vedlé spravedlnosti své vytrhni mne, a vyprost' mne; nakloň ke mně ucha svého, a spas mne. Budiž mi skalou obydlí, na niž bych ustavičně utíkal; přikázal jsi ostříhati mne, nebo skála má i pevnost má ty jsi.“
(Žalm 71:1-3)

Tvé chození, tvá řeč, tvé záležitosti, tvé styky a všechno, postav na první místo Boží slovo. Říkáš: „Myslím, že si dnes vyrazím, a ta trocha tance přece nikomu neuškodí.“ Mohl bys vzít s sebou tak TAK PRAVÍ PÁN? Vidiš?

„Myslím, že kdybych mohl sjednat tento malý obchod, ó, je to jen malinko pochybné.“ Ale můžeš u toho říci TAK PRAVÍ PÁN? Vidiš, vždy se chop nejprve Jeho, zůstaň opevněn, protože On je naší pevností.

Je to divné, ale víš, že dříve než můžeš uvěřit ďáblově lži, musíš nejdříve zignorovat a popřít Boží pravdu? Přemýšlel jsi už někdy o tom? Musíš popřít pravdu dříve, než budeš moci uvěřit lži, musíš ji popřít.

No, dovolte mi něco říct, vám zdejším křesťanům. Nezastavujte se ani na vteřinu kvůli satanovi. Nezastavujte se, abyste o tom rozumovali. Když o tom začnete rozumovat, v té chvíli vchází ďábel. Nemůžete odůvodňovat Boha; nemůžete Boha chápat. Bohu musíte prostě věřit. Rozumíte? Já nemohu vysvětlit Boha. Nikdo to nedokáže. Nedokážu vysvětlit mnoho věcí. Ale jde tu o jednu věc, já tomu prostě věřím, protože On to tak řekl. Nuže, nikdo z nás to nedokáže vysvětlit. Nepokoušejte se to vysvětlit.

Ndrž se těch nevěřících, kteří říkají: „No, pohled'. Tvůj pastor tam, Junior, slyšel jsem, že se modlil za nemocné. Nu, vy všichni tam dole jste blázni. Neexistuje nic takového, jako Božské uzdravování.“

Řekni: „V pořádku, ono tedy neexistuje pro tebe; ty jsi nevěřící.“ Jdi prostě dál. Rozumíš? To je pouze pro věřící. Rozumíte? Ne...

„Dobrá, vy všichni říkáte, že máte Ducha svatého. Neexistuje něco takového, jako Duch svatý.“

Řekni: „Pak tedy není pro tebe, je pro mě.“ Jdi prostě dál. Rozumíš? Nezkoušej to zdůvodňovat. To nemá žádné zdůvodnění. Pouze tomu věř.

Když se staneš křesťanem, jsi umístěn za Božím slovem. Rozumíš? No, tam je tvá tvrz, tvé bezpečí. Ó, přátelé. Každé zaslíbení v tom, je tvé. Jedinou věc, kterou musíš udělat, je natáhnout ruku, abys To obdržel a jít s Tím dál. „Jak víš, že to bude fungovat?“ Já nevím, jak to bude fungovat. „Vysvěti mi to.“ Já nevím. Jediné, co vím je, že Bůh dal svým dětem ten nejlepší způsob útoku a nejlepší *zbraň*, s níž mohou útočit, protože On zná působení nepřítele.

„Ale což bláznivého jest u světa, to vyvolil Bůh, aby zahanbil moudré, a to, což je u světa mdlé, vyvolil Bůh, aby zahanbil silné. A neurozené u světa a za nic položené vyvolil Bůh, anobrž kteréž nejsou, aby ty věci, kteréž jsou, zahladil, proto aby se nechlubilo před obličejem jeho žádné tělo.“
(1. Korintským 1:27–29)

Někdy Bůh dělá z lidského pohledu věci, tím nejnePOCHOPITELNĚJŠÍM způsobem. Už jste se někdy nad tím pozastavili, jak Bůh bere něco hloupého, aby mohl zmást moudré. Jak On bere něco, o čem byste řekli, že je to pošetilé, otočí se a zmáte mocné a moudré.

Mojžíš byl vycvičeným vojákem a byl vychován ve veškeré egyptské moudrosti. Syn faraónovy dcery, který byl dědicem trůnu, a kromě toho si byl rovněž vědom toho, že měl Božské povolání. A co se stalo, když se pokusil jednat na základě svého vzdělání a na základě svých schopností? Zabil Egyptana, rozhlížeje se na jednu i druhou stranu. Nuže, Boží muž se nemusí ohlížet kolem, jestli se někdo dívá nebo ne.

Pět minut v Boží přítomnosti mu dalo více znalosti o Bohu a vyzbrojilo ho lépe, než osmdesát let vzdělávání. Bratře, my dnes nepotřebujeme tolik teologie, my dnes potřebujeme „kolenologii“. To je pravda. Pět minut v Přítomnosti hořícího keře. Osmdesát let se vyhýbal; čtyřicet let se ukrýval na poušti. A po pěti minutách v Boží přítomnosti u hořícího keře, byl připraven vyrazit. Zde to máte.

A pohledte, tady on přichází. Osmdesátiletý stařec, vousy mu visely do pasu, s holí v ruce, jeho žena sedí obkročmo na mezku, na každém boku drží dítě, a větry dují. Říkáš: „Kam jdeš, Mojžíši?“

„Jdu dolů do Egypta, abych ho dobyl.“ Invaze jednoho muže. Nu ovšem, lidský rozum by řekl: „Hlupák.“ Egypt měl v té době podroben celý svět, s desítkami tisíci jezdců a vozů. Vypadalo to, jako kdyby někdo řekl: „Jdu dobýt Rusko.“ Ale tady on jde. Dokážete si to představit? Ó, zde přichází Mojžíš, máje slabá, stará, seschlá ramena, ťuká o zem starou křivou holí, táhne malého mezka, na němž sedí jeho žena, na každém boku drží dítě, prostě jdou a zpívají a oslavují Boha. Někdo se zeptal: „Mojžíši, kam jdeš?“

„Jdu do Egypta, abych ho dobyl.“ Cože? On se nebál. On se to nenaučil pomocí nějaké teologie. Nenačil se to čtením nějakých knih, ale on byl v Přítomnosti hořícího keře. V tom byl ten rozdíl, a to způsobilo, že on to provedl. Nikoliv to, co o tom říkal, ale šel a provedl to. On odešel dolů, dobyl a zničil Egypt, invaze jednoho muže, protože byl v přítomnosti Boží.

„I já přišel k vám, bratři, nepřišel jsem s důstojností řeči neb moudrosti, zvěstuje vám svědectví Boží. Nebo tak jsem usoudil nic jiného neuměti mezi vámi, nežli Ježíše Krista, a to toho ukřižovaného. A byl jsem já u vás v mdlobě, a v bázní, i v strachu mnohém. A řeč má a kázání mé nebylo v slibných lidské moudrosti řečech, ale v dokázání Ducha a moci. Aby víra vaše nebyla na moudrosti lidské založena, ale na moci Boží.“

(1. Korintským 2:1-5)

Pavel řekl: „Nepřišel jsem k vám s lidskou moudrostí, se svůdnými slovy. Aby vaše víra nebyla stavěna na lidské moudrosti, ale přicházím k vám v moci a v projevu Ducha svatého, aby vaše víra byla založena v Bohu.“ Amen. Dnes by z toho chtěli udělat vzdělávací školu, čtení, psaní a aritmetiku.

Když jsem přicestoval do Afriky, mezi své černé bratry, co oni uměli? Neměli zájem o čtení, psaní, aritmetiku. A to proto, že uviděli opravdové, skutečné působení, Bůh sestoupil mezi lidi, třicet tisíc přijalo Krista během jedné výzvy k oltář: Durban, Jižní Afrika. Kniha o tom podává zprávu.

V Bombaji v Indii bylo pravděpodobně pět set tisíc lidí, kteří se účastnili shromáždění. Stěží lze odhadnout, kolik jich přišlo najednou. Tady nejde o čtení, psaní a aritmetiku. Tím nepřivedete člověka k Bohu. Je to evangelium. Evangelium nikdy nepřichází jen skrze slova, ale skrze moc a manifestaci Ducha svatého. Ježíš řekl: „Jděte do celého světa a zvěstujte evangelium. Tato znamení budou provázet ty, kdo uvěří.“ Je třeba něčeho víc než pouhého vyučování Slova. Je zapotřebí manifestace Slova, aby je tato znamení provázela — Bůh manifestující sám Sebe.

Někdo řekl: „Dobrá, chci, abys udělal tohle, neuděláš tamto?“ Dobře bratře, raději bych tam venku dělal chyby, snažíc se dělat něco správného, než abych se snažil okrádat lidi o jejich poslední naději, kterou mají. Modlil jsem se o stovky lidí, kteří nebyli uzdraveni. Ale raději budu těm lidem ukazovat Boha a Bibli a Krista, který uzdravuje, než abych se je snažil okrást o jejich poslední šanci, kterou mají, aby mohli být vůbec někdy uzdraveni.

Tvrdit, že milujete lidi a zadržovat tyto věci před nimi, je stejné jako byste zkoušeli podat umírajícímu dítěti mléko, ale vzápětí byste mu je vzali. To není správné. Tam něco nehraje.

„Protož nyní bojte se Hospodina, a služte jemu v dokonalosti a v pravdě, a odvrzte bohy jimž sloužili otcové vaši za řekou a v Egyptě, a služte Hospodinu. Pakli se vám zdá zle sloužiti Hospodinu, vyvolte sobě dnes, komu byste sloužili, buď bohy, jimž sloužili otcové vaši, kteříž byli za řekou, buď bohy Amorejských, v jichž zemi bydlíte; jáť pak a dům můj sloužiti budeme Hospodinu.“ (Jozue 24:14-15)

Bůh ti dává možnost vlastní volby. „Vyber si dnes, komu budeš sloužit.“ V Edenské zahradě byl strom poznání a také Strom života. Člověku bylo dáno privilegium vybrat si jeden z nich, podle svého přání. A tak je tomu i dnes. Je vám dána výsada jako svobodným, morálním jednatelům, abyste si zvolili, cokoliv je vám libo.

Má rada pro vás je tato: Neđívejte se na ty moderní věci okolo vás a na popularitu, čím byste mohli být, ale zvolte si raději skrze víru Toho, který dává zaslíbení, že jednoho dne přijde, napraví všechna zla, dá vám věčný život a pozvedne vás! Lhostejno zda zvolíte tu opovrženou cestu spolu s nepočetnou hrstkou Páně, zvolte si. Pokud existují problémy v kraji, pokud jsou problémy v církvi, pokud jsou problémy doma, nezáleží na tom, kde to je, učiňte vaši volbu. „Vírou budu sloužit Bohu. Pokořím své srdce v Jeho přítomnosti. Zvolím si cestu s Božími dětmi. Vidím je v pohrdání, zamítnuté, vyháněné, zesměšněné, ale i přesto zaujmu svou pozici služby! Budu stát při nich, a když zapláčou, budu plakat s nimi. A když budou smutní, budu smutný s nimi. Budu žít, tak jak žijí oni.“

Jak řekla Rut Noemi: „Tvé cesty budou mými cestami. Mé cesty budou tvými cestami. Kde budeš žít ty, budu žít já. Kam půjdeš ty, tam půjdu já. Bůh, jemuž sloužíš ty, bude mým Bohem!“ Učiň tuto volbu, ačkoliv to dokonce stáhne i samotnou kůži tvého svědomí, představu o tom, že jsi někým! Svlékni to ze sebe a zvol si svou cestu s hrstkou opovržených Páně a vytrvej věrně na poli služby a pozici povinnosti.

Lot se rozhlédl okolo, on řekl: „Můžu si zvolit.“ A pohlédl směrem k Sodomě. Uviděl, že dobrá travnatá pole byla lepší než ta, jaká viděl Abraham, a než ta, kde byl Abraham. Viděl možnost pastvy pro svůj dobytek, mít tučnější a lepší dobytek.

Doufám, že neraním něčí city. Ale takový byl postoj příliš mnoha kazatelů, dělali kompromisy s evangeliem, myslíc, že to dá více peněz, stravenek. Raději bych žil v neúrodné zemi, pil z potoka a jedl suchary, než dělal kompromisy s přesvědčením své vlastní víry ve Slovo živého Boha.

„Tak o nás smýšlej člověk, jako o služebnících Kristových a šafářích tajemství Božích. Dále pak vyhledává se při šafářích, aby každý věrný nalezen byl.“

(1. Korintským 4:1, 2)

Zádný člověk nemůže obdržet slávu před Bohem. Pokud by někdo mohl být veleben, byl by to Ježíš. Ale On řekl: „To nejsem Já, kdo činí tyto skutky, je to můj Otec, který ve Mně přebývá, On činí tyto skutky.“ Je to pravda?

Oni řekli: „My věříme v Boha.“

On řekl: „Jestli věříte v Boha, věřte i ve Mne.“

No, když ten anděl přišel tady k vašemu služebníkově, řekl: „Pokud získáš lidi, aby ti věřili...“ V tom je ta svízele. „Jestliže získáš lidi, aby ti věřili.“ Kolik z vás věří Bohu? Všichni, že? Vy věřte Kristu, věřte Duchu svatému.

Nuže, o to dnes večer nejde. Jsem rád, že to děláte. To vás činí křesťany. Ale to není to, co se vám teď snažím předat. Dostávám se k tomu, když dělám výzvu k oltáři. Musíte tomu nejdříve uvěřit. Pokud nejste s Ním ve spojení, nikdy se to nedovíte.

Ale tak mocně jak věříte v Něj, musíte uvěřit i tomu, že mluvím pravdu, a to co mluvím, je pravda.

Ježíš, jeho ruce byly spoutané a svázané pro jakýkoliv zázrak nebo cokoliv, jakýkoliv druh zázraku, protože lidé Mu nevěřili.

A titíž lidé, kteří věřili v Boha, Jej zabili. Je to pravda? Lhostejně, jak moc věřili v Boha. Oni byli velice nábožní, ortodoxní. Velice nábožní a věřili v Boha. Ale uvěřit Jemu? Ó, ne. Ó, ach. Vidíte, to bylo na ně příliš. Člověku? Oni nemohli uvěřit žádnému člověku. Mohli věřit Bohu.

A dnes večer tak mnoho lidí může věřit Bohu. Jistě. Vy věřte Kristu, věřte Duchu svatému, a tak dále. Ale když k vám přichází člověk a něco vám říká, pak je těžké tomu věřit. „Já nevím, jestli ti mohu věřit, nebo ne, příteli.“ V tom to právě vězí. Vidíte to tam?

To je důvod, proč někdy váš pastor, když k vám přichází — příčina, proč vám nemůže pomoci, musíte mít víru ve vašeho pastora. Musíte věřit, že on je Božím mužem, poslaný Bohem, aby pro Něj tyto věci dělal.

„Vyčištěz tedy starý kvas, abyste byli nové zadělání, jakož jste nenakvašení. Neboť jest Beránek náš velikonoční za nás obětován, Kristus. A protož hodujmež ne v kvasu starém, ani v kvasu zlosti a nešlechtnosti, ale v přesnicích upřímnosti a pravdy.“
(1. Korintským 5:7, 8)

Ten hlas řekl: „No, ty musíš být více upřímný než dosud, abys to mohl dělat.“ Pak mě to opustilo a já jsem stál v pokoji.

Za několik okamžiků jsem slyšel zvonit budík a vstávat manželku. Děti, víte jak to je, myslím, že je tomu podobně i ve vašem domě. Jedno říká: „Co si mám dnes obléknout, mami? Kde jsou moje učebnice? Ó, co jsem to udělal?“ Znáte to. Prostě, jako v každém jiném domě, stěží se soustředíte na své myšlenky, protože všichni chtějí být v tu chvíli hotoví.

A tak jsem proklouznul do pracovny, poklekl a řekl: „Pane Ježíši, já těmto věcem nerozumím. Co mám dělat? Děti za chvíli budou volat, abych je odvezl do školy. Co bych měl dělat?“ A rozhlédl jsem se kolem a tam ležela moje Bible, a řekl jsem: „Pane, jestli mi odpustíš....“ Já nevěřím v náhodné otevírání Slova a vybírání něčeho z Bible a mluvení o tom, ale jsou takové chvíle, kdy vás Bůh může skrze něco takového potěšit. A řekl jsem: „Pane, právě teď, v této naléhavé potřebě, dříve než mě opustí tvůj Duch. A já nevím, co mám dělat. Je už čas, aby děti vyšly z domu. Prostě, neukázal bys mi to? Pokud to bylo něco, co ses mi snažil předat, nebeský Otče, dej mi to poznat.“

A vzal jsem tu Bibli a prostě jsem ji takhle otevřel a můj prst spočinul na 1. Korintským 5. kapitole, 8. verši, kde čteme něco takového: „Když přicházíte...“ Měl jsem v úmyslu začít se postit pro Pána. Řekl jsem Mu, že půjdu pryč a budu se postit. Tam je řečeno: „Když přicházíte na ten svátek...“ Nuže, tělesný půst je hodování s Pánem. Víme o tom. „A tak, když přicházíte na ten svátek, slavme jej ne se starým kvasem ani s kvasem zlosti, a tak dále, ale s nekvašenými chleby upřímnosti a pravdy,“ přesně to, co mi sdělil v tom vidění. Bůh je mým důstojným soudcem: „Přicházejme s nekvašenými chleby upřímnosti a pravdy, to je to Slovo.“ Pak jsem pochopil, co měl na mysli.

„Po něm pak byl Samgar, syn Anatův, a pobil Filistinských šest set mužů ostnem volů, a vysvobodil i on Izraele.“
(Soudců 3:31)

Vidím tam stát starého Šamgara. Není o něm v Bibli mnoho napsáno, ale co bylo napsáno, stačí. On tam stál venku. Měl všechny své stodoly připraveny a všechno probíhalo hladce. On tam stál, rozhlížel se a přemýšlel: „Nu, Filištíni přicházejí každý rok. Možná, že letos nepřijdou. Vidím, jak celá moje rodina hladoví a vypadají tak bídně a jsou hubení.“

A zatímco tam stál, uslyšel nějaký hluk. Zvedl se, otevřel okno a podíval se, kdo přichází po cestě. A hle, tam přichází šest set ozbrojených Filištinů. Tatam je jeho úroda. Viděl kopí a zbroj. Velké, těžké nohy obtížené breméním. Krok za krokem, vycvičení muži, válečníci od narození, kopí v rukou, meče visí u jejich boků. Bylo jich šest set. „Přicházíme Šamgare. Měls letos pěknou úrodu. Jsme rádi, že jsi pro nás pracoval.“ A takto sem přicházejí. Takhle to dělá ďábel, pokud může, vezme si všechno, co máš.

Šamgar na ně pohleděl a pomyslel si: „Ach, znovu to začíná.“ Stál tam a přemýšlel. Podíval se na svou ubohou, malou, zchátralou ženu, na její drobné, možná propadlé tváře, a na své útlé děti. Jejich krátké rukávky byly rozedrány. Jejich oblečení, sám cár. Jeho ubohá žena byla vyhladovělá k smrti. „Jaká bude letos zima?“ Tak je to.

No, a tak přicházeli rok po roce. „A zde přicházejí znovu. Minulý rok jsme téměř umřeli hladu. Nu, oni vezmou vše, co teď mám. Co budu dělat? Zůstanou mi pouze paběrky na poli.“ Stál tam a přemýšlel: „Hle, přicházejí, jsou stále blíž a blíž.“ Krok za krokem — ti to Filištíni.

Nevěříte-li v rozhněvání, pak můžete dát průchod spravedlivému rozhořčení. On pocítil, že to na něj přichází. Řekl si: „Jsem Žid. Jsem obřezán. Jsem v právu, protože tato země patří nám.“ A říká vám: On nebyl válečníkem, nemohl tedy čekat na to, až se vyučí boji. Byl rolníkem, ne bojovníkem. Ale věděl, že Boží zaslíbení bylo s ním. On byl obřezán.

A pokud by si dnes každý člověk uvědomil, že ty věci, které vlastníte, Božské uzdravení a vše jiné, Bůh ti to dal na Golgotě. Každý znovuzrozený člověk je obřezán Duchem svatým. Máš právo na každé spasitelské požehnání. Nenech se ďáblem okrást o žádné z nich!

Šamgar neměl žádný meč. I kdyby ho měl, neuměl by s ním zacházet. Neměl žádný štít. Kdyby ho měl, nevěděl by, jak jej použít. Ale on se natáhl pro bodec na voly. Byla to stará hůl s bronzovým koncem. Bili s nimi voly, když je sháněli do ohrady. A on vyskočil oknem doprostřed cesty, proti těm šesti stům ozbrojeným Filištinům a všechny je pobil. Haleluja!

„Jiným pak pravím já, a ne Pán: Má-li který bratr manželku nevěřící, a ta povoluje býti s ním, nepropouštěj ji. A má-li která žena muže nevěřícího, a on chce býti s ní, nepropouštěj ho.“
(1. Korintským 7:12, 13)

Jednou ta obyčejná žena přijala Ducha svatého. Byla to velice milá, nepatrná osůbka. Nu, měla těžký život, její manžel byl alkoholik. A tak ona byla vytrvalá; snášela to s ním. On říkal: „Chceš-li jít do sboru, zlato, jdi si! Ale já jdu prostě do hospody, tam dolů do Brown Erby.“

A tak tam vysedával po celou dobu, a jednou, víte, jednou přišla na přetřes otázka o církvi a křesťanství. A jeden z těch starých opilců, který tam seděl, řekl: „Něco takového jako křesťan, to už neexistuje.“ Řekl: „Neexistuje nic takového. Všichni jsou bandou pokrytců,“ řekl, „vidíš je tady kouřit, pít, dělají totéž co my,“ a řekl, „nazývají sami sebe křesťany; nic takového není.“

Jeden z těch opilců se postavil a řekl: „No, moment! Existuje jeden, kterého znám.“

Zeptali se: „Kdo to je?“

On řekl: „Je to moje žena.“ Vidíte? Ona se stala slanou. On to pocítoval po celou dobu.

Někdo řekl: „Vsadím se, že kdyby se dostala do úzkých...“

On řekl: „Ne, ona je stále křesťankou; mohu vám to dokázat.“ Řekl: „Napadlo mě, co uděláme; pojdte k nám domů a já vám ukážu, jestli je křesťankou nebo ne.“ Řekl: „Pojdme ke mně domů a dělejme, že jsme skutečně opilí. Budeme se chovat jako bychom byli namol.“ Zaklepali na dveře, vešli dovnitř, narážejíc do všeho. „Proč si nesednete,“ a tak dále. A ona je všechny usadila na židle (rozumíte, jeho hosty) a snažila se jim prostě posloužit tak, jak jen to šlo. On řekl: „Chci, abys nám připravila nějakou večeři.“ A tak šla něco připravit. On řekl: „Dáme si vejce se šunkou.“ Věděl, že to mají, a tak ona připravila vejce se šunkou. A když to postavila před něj na stůl, podíval se takto na ně, zvedl talíř, mrštil jídlem o zem a řekl: „Víš přece, že nemám rád taková vejce. Pojdte, chlapi, jdeme odsud,“ asi takhle.

A víte, oni vyšli ven a posadili se tam. A ona vyšla ven a řekla: „Miláčku, je mi líto, že jsem to takhle pokazila, připravím ti jiná.“

„Ach, nesmysl, dobře víš, že je nemám na ten způsob rád,“ vztekal se takhle dál. Vyšli, posadili se venku a chovali se jako opilí. Slyšeli ji, jak popotahuje a potichoučku zpívá: „Musel snad Ježíš nést sám svůj kříž a zproštěn byl ho svět? Každému je kříž dán, je také kříž pro mne. Ten posvěcený kříž ponesu, až mne smrt osvobodí.“

Opilci pohlédli jeden na druhého a řekli: „Ona je křesťankou; ona to má!“ A ta obyčejná žena přivedla svého manžela a ty ostatní toho večera ke Kristu. Vidíte? Proč? Chápete? Budte opravdu něžní. Prostě si zapamatujte, On o tom všem ví.

„Zpívala pak písničku Debora a Barák syn Abinoemův v ten den, řkouc: Pro pomstu učiněnou v Izraeli, a pro lid, kterýž se k tomu dobrovolně měl, dobrořečte Hospodinu.“
(Soudců 5:1, 2)

Tuže, my všichni známe soudce Izraele. I to jak Filištíni, Midiánci, Amorejci a všechny jiné národy škodily Izraeli, přicházeli jak sarančata a jednoduše požírali všechno, co měli, brali to s sebou a odcházeli. Avšak všimli jste si, že to nemohli dělat, dokud nejdříve Izrael neodpadl od Boha?

Đábel na tebe nemůže šlápnout, aby ti ublížil, dokud nejdříve neodejdeš do Boha. Na to musíš pamatovat především. Když se něco stane, přesvědč se, jestli jsi ve víře nebo ne, zjisti, jestli jsi v pořádku s Bohem, a pak pamatuj, že ďábel ti nemůže ublížit, jsi v Kristu.

Několik let předtím byla prorokyně Debora a Barák. A ona jim prorokovala a řkala jim, co mají dělat, a to všechno prostě sedělo. A oni napsali píseň o vítězství nad nepřitelem. Ale jakmile se dostali ze zápletky, vrátili se okamžitě, rovnou do starých kolejí.

Jestli tohle není obraz dnešní církve, jakmile se dostane z jednoho zmatku, vchází okamžitě do jiného. Ale nastal čas jednat. Stejně tak je to teď, je na čase jednat. Nastal čas, že hraním si na církev, to začalo pokulhávat s Bohem. Není více času na hraní si na církev. Musíme se vrátit ke svým povinnostem. A doufám, že tentýž Bůh položí dnes večer na srdce lidí to, že je čas skoncování s hraním si na církev, hraním si na zbožné, hraním si na spravedlivé, nastal čas jednat.

Tak tedy, shledáváme, že když se Boží lid ocitne v nesnázích, Bůh jim vždy posílá proroka s pravdivým Slovem, aby ho z nich vyvedl ven. Nikdy se nestalo, že by se Boží lid ocitl v nesnázích, aniž by jim Bůh neposlal své Slovo. A Jeho Slovo, jak jsme slyšeli dnes ráno, přichází k prorokům. A jak to prověříte? Přesvědčte se, zda je to shodné se Slovem. Pokud je to podle Slova, pak se Boží slovo stává živé.

Tedy, mnozí mohou říct: „To je prorok naší církve.“ — „Toto je prorok naší církve.“ Ale ti dva jsou v rozepři jeden vůči druhému, tady něco nehraje.

My všichni musíme mluvit stejně. Pak musím mluvit ne proti, ale doslovně se Slovem. Takto je prověřen opravdový prorok, jestli má Slovo. Bible říká: „Pokud se jejich svědectví neshoduje se Zákonem a proroky, není v nich Světlo.“ To je pravda. Musí to být podle Slova.

„I ukázal se jemu anděl Hospodinův, a řekl jemu: Hospodin s tebou, muži udatný. Odpověděl jemu Gedeon: Ó Pane můj, jestliže Hospodin s námi jest, pročez pak na nás přišlo všecko toto? A kde jsou všickni divové jeho, o kterýchž vypravovali nám otcové naši, řkouce: Zdalíž nás z Egypta nevyvedl Hospodin? A nyní opustil nás Hospodin a vydal v ruku Madianských.“
(Soudců 6:12, 13)

Tuto otázku položil Gedeon. Jaký to byl biblický muž. To je druh člověka, k němuž přichází Bůh, k tomu, kdo má ponětí... Gedeon řekl: „Jestliže je Bůh s námi — jestliže ty jsi Jeho poslem, kde jsou pak ty zázraky, o kterých nám mluvil prorok?“

On věděl, že kamkoli šel Bůh, Jeho zázraky jej následovaly. On věděl, že kdekoliv by byl Bůh, byly by tam i Jeho zázraky. A jak můžete očekávat, že Bůh dnes bude konat mezi lidmi, kteří dokonce nevěří v zázraky? Jak by se to mohlo stát?

On jej nazval udatným hrdinou. Řekl: „Nuže, tímto, vysvobodíš Izrael.“

Tedy, vypadalo to, jakoby tam seděl nějaký obyčejný člověk, a to byl Člověk. On na Něj pohlédl a řekl: „Ale, můj Pane, jestliže Bůh je s námi, tak proč nás postihují tyto problémy? Kde jsou ty zázraky, o nichž nám bylo vyprávěno? Kde jsou ty věci, které Bůh dělával?“

Nuže, existuje dobrý způsob, jak si ověřit, jestli ten posel je správný, nebo ne. Pokud má formu zbožnosti, popře tu moc ke konání těchto zázraků. Jestliže je poslem od Boha, nebude o tom pouze mluvit, ale bude to muset předvést a ukázat, že ten Bůh, o němž mluví, je s ním a v něm.

On řekl: „Jestliže byl Bůh s námi, kde jsou všechny Jeho mocné zázraky?“ Poslouchejte, jak biblicky jednal Gedeon. Jinými slovy řekl: „My víme, že Bůh je velkým Bohem mocných činů. On je velkým Bohem zázraků. A pokud On je pro nás, pokud je s námi a je Těntýž včera, dnes i navěky, kde mohu spatřit Jeho zázraky? Kde mohu uvidět toho Boha v akci? Jestliže je pro nás, tak v čem je?“

Tento udatný hrdina se mohl odvolat zpět do odvěkého Slova a věděl, že je pravdivé, protože věděl, že Bůh je nadpřirozenou bytostí. A kdekoliv je ta nadpřirozená Bytost, ona bude konat nadpřirozené věci, protože to nadpřirozeno je v Něm. Toto z ní nemůžete vyjmout.

Jak můžete stát tvář proti větru, aniž byste nepocítili jeho závan? Jak můžete vejít do vody, aniž byste se nenamočili. Voda je mokrá. Je to její vlastnost. Ona je mokrá. A když vejдете do vody, namočíte se. Je to tak.

Když vejдете do nadpřirozené přítomnosti Boží, tam nastanou nadpřirozená znamení a nadpřirozené činy nadpřirozeného Boha.

„Nebo v zákoně Mojžíšově psáno jest: Nezavížeš úst volu mlatícímu. I zdali Bůh o voly pečuje? Čili naprosto pro nás to praví? Pro nás jistě napsáno jest. Nebo kdo oře, v naději oratí má; a kdo mlátí v naději, naděje své má účasten býti. Poněvadž jsme my vám duchovní věci rozšívali, veliká-liž by věc byla, kdybychom my vaše časné věci žali? Když jiní práva svého k vám užívají, proč ne raději my? A však neužívali jsme práva toho, ale všechno snášíme, abychom žádné překážky neučinili evangelium Kristovu. Zdalíž nevíte, že ti, kteříž o svatých věcech pracují, z svatých věcí jedí, a kteříž oltáři přistojí, s oltářem spolu díl mají? Tak i Pán nařídil těm, kteříž evangelium zvěstují, aby z evangelium živi byli.“

(1. Korinským 9:9–14)

ěkdo se ptá: „Bratře Branhame, bylo by nesprávné použít desátky na fondy ke stavbě modlitebny?“

Dobře tedy, teď tady máme trochu choulostivou věc pro církev. Ne, správně mají jít desátky duchovnímu. To je správné. V Bibli, ve Starém zákoně, když stavěli, měli skříňku, kterou umístili u dveří. Ta skříňka to byl fond, kde lidé dávali peníze na opravy. Četli jste to častokrát ve Starém zákoně. Oni takto udržovali budovy. O všechny opravy na budovách bylo postaráno z tohoto fondu. Ale všechny desátky šly jejich kněžím, jejich pastorům. Ano, desátky nemají být použity k něčemu jinému.

Znám lidi, kteří berou své desátky a dávají je nějaké vdově. To není správné. Pokud máš něco, co bys mohl dát vdově, tak jí to dej, ale nedávej jí Boží peníze. Především ony nejsou tvoje. Jsou Boží!

Pokud mě pošleš do města, abych ti přinesl bochník chleba, a dáš mi na to dvacet pět centů, abych ti ten bochník koupil, a já potkám na ulici někoho, kdo bude chtít něco jiného a já mu těch dvacet pět centů dám, rozumíte (?), dávám mu tvé peníze. Pokud mě o něco poprosí, ať to dostane tady z této kapsy, dám mu své peníze; ale to jsou tvoje peníze. A desátá část z nich je Páně. A Lévi, kněz, mohl z desáté části žít.

Ta desátá část má být desátkem, který musí být přinesen do sýpky se zaslíbením Božím, že to požehná a potvrdí. On řekl: „Pokud tomu nevěříte, jděte a vyzkoušejte Mne a uvidíte, jestli to neudělám.“ Rozumíte? To je pravda.

Desátky patří do církve pro pastora, a tak dále, aby z nich žil. A proto stavební fondy a tomu podobné záležitosti, jsou úplně oddělenými fondy. Nuže, to je biblické.

„Ty jsi cherubem od pomazání. Jakž jsem tě za ochránce představil, na hoře svaté Boží jsi byl, u prostřed kamení ohnivého ustavičně jsi chodil. Byl jsi dokonalý na cestách svých, hned jakžs se narodil, až se našla nepravost při tobě. Pro množství kupectví tvého u prostřed tebe plno jest bezpráví, a velmi jsi prohrěšil. Pročež zahubím tě, a vyhladím z hory Boží, ó cherube ochránce, z prostřed kamenů ohnivých. Pozdvihlo se srdce tvé slávou tvou, k zlému jsi užíval moudrosti své příčinou jasnosti své. Porazím tě na zemi, před obličej králů povrhu tě, aby se dívali na tebe.“
(Ezechiel 28:14-17)

To byla satanova ambice, být uctíván jako Bůh. On vzal dvě třetiny nebeských hvězd, vyvýšil sebe nad tyto hvězdy a kázal jim a svedl dvě třetiny z nich. Vidíte to? V pořádku. Všimněte si, to je jeho ambice. A nyní je připraven se svou pečlivě zvolenou, vzdělanou podle jeho vlastního poznání nevěstou, zcela nalíčenou jeho klamnými představami o velkých budovách a velkých denominacích a nalíčenou poznáním a teologií, chytrostí a intelektem a vzděláním, aby svedl celý svět a stal se bohem (přesně to udělal). To celé zavrhuje v osobě antikrista, který je již korunován jako zástupce Boha, skrze svoji milující svět vědeckou nevěstu, celou ustrojenou v okázalosti intelektuálního, náboženského vzdělání. Ona byla učiněna nábožnou jako on, a skrze jeho vlastní výklad Slova Božího, jak to udělal s Evou a jak to provedl jeho syn Kain.

No, vy říkáte: „Syn satana?“ Ukažte mi jediné místo v Bibli, kde byl Kain nazván Adamovým synem. Bible říká, že byl synem toho zlého, semenem hada. Ne, ta záclona již byla sejmutá, bratře. Jak ukazuje zjevení, pyramida byla otevřena.

Všimněte si, co bude dělat — jeho myšlenky. On si myslel, že Bůh přebývá ve světské kráse. On to udělal v nebi. Hřích neměl nikdy počátek v Edenské zahradě; on měl svůj počátek v nebi, když Lucifer, syn Jitřenky vyzvedl sebe v kráse a zatoužil po krásnějším království, než bylo to Michaelovo. A on si myslel, že Bůh přebývá v kráse.

A všimněte si Kaina. On nechtěl žádnou krvavou obět. Přišel a obětoval ovoce pole, krásu na svém oltáři. Velmi nábožensky, vše bylo uděláno přesně tak, jak to udělal Abel. Přinesl obět, padl před Bohem, uctíval Jej. Poslušný ve všem, ale bez zjevení Slova. A Slovo bylo od počátku Božím plánem.

„Pokušení vás nezachvátilo, než lidské. Ale věrnýť jest Bůh, kterýž nedopustí vás pokoušení nad vaši možnost, ale způsobit s pokušením také i vysvobození, abyste mohli snéstí.“
(1. Korintským 10:13)

Tedávno večer jsem byl velice překvapen. Jistá mladá žena přišla v té velké posluchárně za tři tisíce dolarů nahoru na pódium a na tváři měla trochu make-upu. Postavila se tam a začala se chvět. Řekl jsem skrze Ducha svatého: „Ty jsi luteránka.“ Ona odpověděla: „Ano.“

A já jsem řekl: „Ty jsi tady proto, abych se za tebe pomodlil. A důvod, proč chodíš tímto způsobem je, že obě tvá kolena byla zlomena.“ A řekl jsem: „Došlo k tomu při nehodě, když jsi před čtyřmi lety jela autem.“

Ona odpověděla: „To je pravda.“

Řekl jsem: „Tvůj lékař je obyčejný, drobný chlapík, má pleš a nosí brýle.“

Odpověděla: „To je pravda.“

A řekl jsem: „On tě léčí, protože v těch kolenních kostech se rozvinula tuberkulóza, a dokonce maso poblíž těch kostí hnije.“

Řekla: „To je pravda.“ A řekla: „Existuje pro mne nějaká naděje?“

Odpověděl jsem: „To závisí na tvém postoji k Pánu Ježíši.“

Zeptala se: „Můžeš mi pomoci?“

Odpověděl jsem: „Ne, madam. Nikdo ti teď nemůže pomoci, ale ty si musíš pomoci sama k Božím požehnáním, která jsou pro tebe připravena.“

A ona řekla: „Já teď věřím z celého svého srdce.“

Řekl jsem: „Pán tě uzdravil, sestro. Je to TAK PRAVÍ PÁN, jsi uzdravena.“

Ona s pláčem odpověděla: „Pane Branham, po celá čtyři léta,“ řekla, „jsem nebyla schopna si kleknout,“ mnula si přitom ruce. A obrovské množství posluchačů ji s pláčem sledovalo. Luteráni, presbyteriáni.

A já jsem řekl: „Proč nesejdeš k oltáři a nepoklekneš?“

Řekla: „Dovolte mi pokleknout rovnou tady, kde jsem byla uzdravena.“

Ona se ještě nehnula z místa, ale věděla, že byla uzdravena. Něco se stalo. Rozumíte? Ona to věděla, nebylo o tom pochybnosti.

Řekl jsem: „Poklekni.“

A poprvé po čtyřech letech, s oběma zlomenými koleny, jež byla prorostlá srůsty, které přetvořily kosti, ta žena poklekla jako mladice na svá kolena, a slzy jí stékaly po tvářích, pozvedla ruce k Bohu, pak se odtamtud zvedla tak lehce, jako nějaká malá holčička a seskočila z pódia. Co to bylo? Bůh musel připravit pro tuto situaci cestu. Nuže, On poslal lékaře, to je pravda. A lékaři jsou v pořádku. Oni dělají, co mohou, ale Bůh připravil cestu. To je ono. Rozumíte? Poté, co lékař neuspěje se svými metodami, Boží metody jsou mnohem vyšší, než naše metody. Jak je to nádherné.

„Pozval-liť by vás pak kdo z nevěřících, a chcete jíti, vše, cožkoli bylo by vám předloženo, jezte, nic se nevyptávajíce pro svědomí. Pakli by vám někdo řekl: Toto jest modlám obětované, nejezte pro toho, kdož oznámil, a pro svědomí. Páně zajisté je země i plnost její. Svědomí pak pravím ne tvé, ale toho druhého. Nebo proč by měla svoboda má potupena býti od cizího svědomí? A poněvadž já s důků činěním požívám, proč za bezbožného jmín býti mám pro to, z čehož já díky činím? Protož buď že jíte, neb pijete, aneb cožkoli činíte, všechno k slávě Boží činite.“

(1. Korintským 10:27-31)

Před několika dny jsem seděl a povídal si se svým oddaným přítelem z tohoto města, doktorem medicíny, Samem Adairem. On se zeptal: „Jak se ti vede, Bille?“

A já jsem řekl: „Ó, myslím, že velmi dobře, doktore.“ A zeptal jsem se: „Jak se máš ty?“

A on řekl: „Ó, mám hodně pacientů.“ A řekl: „Měl jsem dnes odpoledne patnáct prohlídek.“

Já jsem řekl: „Nuže, to je dobré, pokud jde jenom o pouhé prohlídky a nezjistí se nic zlého.“ A začali jsme si povídat o tom, jak jsme byli ještě chlapci. A já jsem řekl: „Nu, doktore, já nevím, jak dlouho tu ještě budu. Oba jsme už překročili padesátku.“

A on odpověděl: „To je pravda, Bille.“

A já jsem řekl: „Ale po všechna ta léta, je tomu teď jedenatřicet let služby, jsem zachovával své srdce připravené na tu hodinu, kdy On přijde. A tak nezáleží na tom, kdy On přijde.“

A tak on odpověděl: „To je pravda.“

Řekl jsem: „Největším zážitkem pro mne, je žít pro druhé.“

A on řekl: „To, co činí život opravdovým, není to, co můžeš udělat, nebo dosáhnout pro sebe, ale to, co můžeš udělat pro druhé.“ Rozumíte? Tehdy opravdu žijete.

A pokud by se stalo, že by byl mezi vámi někdo, kdo to nikdy nedělal, nesnažil se žít pro někoho jiného, pokus se o to a uvidíš, o kolik bude mít život pro tebe větší cenu, když nebudeš žít pro to, co můžeš ze života vytěžit pro sebe, ale pro to, co můžeš dát v životě někomu jinému. A zjistíš, že mnohem početnější než bohatství, nebo cokoli, na co pomyslíš, je to, co můžeš udělat pro někoho jiného, abys ulehčil životnímu břemenu (jelikož život sám o sobě je břemenem), trochu ulehčil něčímu břemenu. Nepoznáš radost, dokud jednou nezkusíš, udělat něco pro někoho jiného.

A pak — to mě přivádí k úvahám o jedenatřiceti letech mé služby Pánu. A předpokládám, že každý člověk myslí na hodinu, že bude muset dojít ke své poslední službě a dojde k poslední hodině a pohlédne na životní stezku a uvidí, čeho bylo dosaženo, uvidí, co se dělo. „Vykonal jsi něco?“ A jak jsem právě řekl, počítá se to, co jsi vykonal pro druhé.

„Každý muž, modle se aneb prorokuje s přikrytou hlavou, ohyžďuje hlavu svou. Každá pak žena, modleci se aneb prorokující s nepřikrytou hlavou, ohyžďuje hlavu svou; nebo jednostejná věc jest, jako by se oholila. Nebo nezavíjí-liť se žena, nechažť se také ostříhá. Pakli jest mrzká věc ženě oholiti se neb ostříhati, nechažť se zavíjí. Muž nemá zavíjeti hlavy, jsa obraz a sláva Boží, ale žena jest sláva mužova. Vy sami mezi sebou sudte, sluší-li se ženě bez zavítí modliti Bohu. Zdaliž vás i samo přirození neučí, žeť jest ohyzda muži míti dlouhé vlasy? Ale ženě míti dlouhé vlasy poctivé jest; nebo vlasové k zastírání dání jsou jí. Jestliže pak komu se vidí neústupným býti, myť takového obyčeje nemáme, ani církev Boží.“

(1. Korintským 11:4-7 a 13-16)

Tedy, ona řekla: „Bratře Branhame, můj muž si přeje, abych měla dlouhé vlasy.“
Odpověděl jsem: „Bůh chce totéž.“ To je pravda. U žen se předpokládá, že budou mít dlouhé vlasy. Ony jsou jejím pokrytím.

Já vím, že vy dámy nosíte klobouky. Říkáte, že to je vaše zahalení. To je omyl. Bible říká, že zahalením ženy, jsou její vlasy. A pokud si stříhá vlasy, je nevhodné, aby se modlila. Je to pravda? To je Písmo. Rozumíte? A tak teď, ženy mají nosit dlouhé vlasy, bez ohledu na to, co si o tom chcete myslet; to je TAK PRAVÍ PÁN.

Vy říkáte: „No, já mám dlouhé vlasy. Vidíš, sahají mi na ramena.“ To jsou krátké vlasy. Říkáš: „Kristus měl dlouhé vlasy.“ Ne, neměl. Říká se, že Kristus měl vlasy na ramena. Ony si je prostě tímto způsobem rozpouštějí a stříhají; vlasy sahající na ramena. Podívejte se na význam řeckého slova ohledně toho a pochopíte to.

Muž by neměl mít dlouhé vlasy, protože to je ženské, dlouhé vlasy jako tyto. Ale On si je stříhal zde na ramenou, tam kde je ony stříhají, okolo hlavy; prostě je tak stříhají. To byly krátké vlasy.

Takže dámy s vlasy po ramena, to jsou pořád krátké vlasy. Tedy, já netvrdím, že toto vás pošle do pekla, nebo do nebe. To s tím nemá nic společného. Ale nařízením pro Církev je, aby ženy měly dlouhé vlasy. To je pravda. Aby vcházejíc do Církve, neměly nic společného se záležitostmi, společenskými záležitostmi, mám na mysli záležitosti s řízením Církve. Ona má být poslušná a uctívá, a tak dále, protože to byla ona, jak říká Bible, která způsobila první pád. A to je pravda.

„Já zajisté přijal jsem ode Pána, což i vydal jsem vám, že Pán Ježíš v tu noc, v kterouž zrazen jest, vzal chléb, a díky činiv, lámal a řekl: Vezměte, jezte, to jest tělo mé, kteréž se za vás láme. To číňte na mou památku. Takž i kalich, když povečeřel, řka: Tento kalich jest ta nová smlouva v mé krvi. To číňte, kolikrátkoli pítí budete, na mou památku. Nebo kolikrátž byste koli jedli chléb tento a kalich tento pili, smrt Páně zvěstujete, dokudž nepřijde. A protož kdokoli jedl by chléb tento, a pil kalich Páně nehodně, vinen bude tělem a krví Páně.“
(1. Korintským 11:23-27)

Tento drahocenný bratr, velmi milý bratr přišel a řekl: „Já jsem to, bratře Branhamo, nikdy nepřijímal, já nerozumím, co to je.“ Řekl: „Byl jsem vyučován jinak.“

Řekl jsem: „Ale pamatuj, my přijímáme, že to svatý Pavel umístil do nařízení v rané křesťanské církvi. Oni chodili od domu k domu, lámali chléb v jednotě srdce, a tak dále.“ Nuže, řekl jsem: „On to ustanovil v církvi. V Galatským 1:8 řekl: „Ale kdybychom vám my anebo anděl z nebe kázali něco jiného, ať je proklet,‘ vidíš, tentýž, který přiměl ty pokřtěné Janovým křtem, aby se nechali znovu pokřtít ve jménu Ježíše Krista.“

Vidíte, jsou tři věci, které musíme konat jako symboly: Večeře Páně, umývání nohou a vodní křest.

„Nu, Armáda spásy to bere z této stránky: umírající zločinec, když zemřel, nebyl ještě pokřtěn a Ježíš řekl, že bude v nebi.“ To je naprostá pravda. Nepochybně. Ale vidíte, on poznal Ježíše teprve tam v té hodině, když umíral. Rozumíte? To byla jediná příležitost, kterou měl. On byl zločincem, on byl vzdálen, byl mimo. Ale on, jakmile uviděl to Světlo, poznal ho: „Pane, vzpomeň si na mne.“

Ale ty i já, jež víme, že máme být pokřtěni a odmítáme to udělat, pak to bude mezi tebou a Bohem. Totéž platí pro přijímání večeře Páně!

Tedy, když přijímáme Večeři, to není jen tak říci: „Přicházím sem nahoru, abych jedl nějaký chléb, a budu věřit, že jsem křesťanem.“ Ale pokud jste si všimli, Bible říká: „Neboť kdo jí a pije nehodně, bude vinen krví a tělem Páně.“ Vidíte? Musíte žít před lidmi a před Bohem životem, jenž dokazuje, že jste upřímní.

No, a ve Starém zákoně, když byla přinesena oběť, bylo to ustanovení nebo nařízení, a tak je i vodní křest nařízením, stejně i umývání nohou je nařízením, rovněž i Večeře Páně je nařízením. „Blahoslavený ten, kdo zachovává všechna Jeho nařízení, dodržuje všechna Jeho ustanovení a všechna Jeho příkázání, aby mohl mít právo vejít do stromu Života.“

„O duchovních pak darích, bratří, nechci, abyste nevěděli. Víte, že jste byli pohané, kteříž k modlám němým, jakž jste bývali vedeni, tak jste chodili. Protož známoť vám činím, že žádný v Duchu Božím mluvě, nezlořečí Ježíši, a žádný nemůže říci Pán Ježíš, jedině v Duchu svatém.“
(1. Korintským 12:1-3)

Já věřím v Ježíše, nevěřím v žádného Ducha svatého v našich dnech, ne takového, jakého měli tam kdysi dávno. To dokazuje, že On tam není.

Duch svatý vydá svědectví o každém vypověděném Slově. On není lhářem. On se nebojí nikoho, ani žádné organizace. On se nemusí před nikým snižovat. On něco řekne, a pak na tom trvá.

Pokud nějací důležití a znečištění a vzdělaní, nebo jak to nazýváme plutokrati, pokud to oni nechtějí přijmout: „Bůh může z těchto kamenů vzbudit děti Abrahamovy.“ On vezme gangstery a pašeráky a kohokoliv jiného a vzbudí je. Bůh to může udělat a On to dělá. „Bůh může z těchto kamenů vzbudit děti Abrahamovy.“ Někdo to musí udělat, neboť On je Bohem.

Otec poslal Syna a vložil vše, co je v Synu do vás. A tytéž skutky, které činil On, přesně tytéž skutky, které dělal Ježíš, budete dělat i vy, Církev. Nechtěli byste dělat skutky Boží? Ježíš řekl: „Chcete-li konat skutky Boží, věřte ve Mě.“ Nu, věřte v Něho? Nemůžete to dělat, dokud neobdržíte Ducha svatého, protože nikdo nemůže říct, že On je Synem Božím. Jinak opakujete to, co řekl někdo jiný.

„Bible říká, že On je Synem Božím, já věřím Bibli.“ V pořádku. „Bible říká, že On je Synem Božím, já věřím Bibli. Pastor říká, že On je Synem Božím, věřím pastrovi. Matka říká, že On je Synem Božím, věřím mamince. Můj přítel říká, že On je Synem Božím, věřím svému příteli.“ Ale jediný způsob, jak mohu tvrdit, že On je Synem Božím je, když Duch svatý přijde a vydá svědectví o sobě. Pak vím, že On je Synem Božím. Nikdo nemůže nazvat Ježíše „Kristem“, jedině v Duchu svatém. Tam.

Nikdo promlouvající v Duchu Božím nemohl Ježíše nazvat zlořečeným, nebo říci, že byl něčím jiným tehdy a něčím jiným dnes. To by Jej učinilo slabým a chybným. Ne, pánové! On je tentýž včera, dnes i na věky. A pravý Duch vydá o tom svědectví. V pořádku.

„Opět stalo se Slovo Hospodinovo ke mně řkoucí: Synu člověčí, mluv k synům lidu svého a řci jim: Když uvedu na zemi některou meč, jestliže vezme lid té země muže jednoho od končin svých, a ustanoví jej sobě za strážného. A ten vida meč přicházející na tu zemi, troubil-li by na troubu a napomínal lidu, a slyše někdo zvuk trouby, však by se nedal napomenouti, a v tom přijde meč, shladil by jej: krev jeho na hlavu jeho bude. Nebo slyšel hlas trouby, však nedal se napomenouti; krev jeho na něm zůstane. Byť se byl napomenouti dal, duši svou byl by vysvobodil.“

(Ezechiel 33:1-5)

V Písmech vidíme, že když bylo stavěno město, jako první se stavěla ochrana města, kterou byly hradby. A pak, aby byla jistota, že město je bezpečně střeženo, měli na hradbách postavenou věž, která čněla do výšky, a strážný byl v té věži ve dne v noci. Dvacet čtyři hodin denně sledoval východ, sever, západ a jih. A protože byl výš, než ostatní lidé, viděl daleko. Jeho povinností bylo varovat lidi, když zpozoroval blížící se soud, přibližující se vojska, plížícího se špeha, cokoliv, co přicházelo. Lhostejně, co to bylo, ihned o tom uvědomil město, pokud byl dobrým strážným.

Chci zde něco podotknout a doufám, že to správně pochopíte. Chcete mi říci, že by na tuto věž umístili krátkozrakého člověka, jestliže život města závisel na něm? Postavili by tam napůl slepého člověka? Jistěže ne. Umístili by tam člověka s nejostřejším zrakem, jakého by našli. Bůh rovněž, když staví své město, svou Církev, On ji obezdil krví svého vlastního Syna, Ježíše Krista. A postavil v něm věž.

Tedy, Bůh ustanovil ve své církvi nejprve apoštoly, pak proroky, učitelé, pastory, a tak dále. Bůh je ustanovil v církvi. Jestliže je tam umístil Bůh, jsou pro tuto práci kvalifikováni. Bůh by neumístil do věže takového člověka, na takovou pozici, jenž říká: „Dny zázraků jsou minulostí.“ Bůh by na takovou pozici neumístil člověka, aby byl prorokem nebo vidoucím, jestliže by mluvil: „Ježíš Kristus není tímtež, jakým byl včera, dnes i na věky,“ když Bible jasně dokazuje, že Jím je. Bůh by neumístil do té věže takového člověka, který by kázal neslané, nemastné evangelium a nemluvil by pravdu a nevaroval lidi před nadcházejícím hněvem. On by tam umístil takového člověka, který by byl odvážný, který by měl ducha, jenž vidí blížící se soud, bez ohledu na to, co lidé říkají, on by je i přesto varoval, křičel by proti tomu. On neumísťuje do své věže slepé proroky. On tam ustanovuje proroky, kazatelé, kteří předvádají blížící se soud a varují lidi, jak tomu utéci.

„Bych jazyky lidskými mluvil i andělskými, a lásky kdybych neměl, učiněn jsem mēd' zvučící aneb zvonec znějící. A bychť měl proroctví a povědom byl všelikého tajemství i všelikého umění, a kdybych měl tak velikou víru, že bych hory přenášel, lásky pak kdybych neměl, nic nejsem. A kdybych vynaložil na pokrmý všechen statek svůj, a bych vydal tělo své k spálení, a lásky bych neměl, nic mi to neprospívá.“

(1. Korintským 13:1-3)

Tedy, to, co dnes církev postrádá, je Božská láska. Nemám na mysli citovou lásku jednoho k druhému. Mám na mysli lásku agapé, Boží lásku. A mít ji tak bohatě ve svém srdci, že prostě milujete Pána a vše ostatní. Vezměte si jednoduše Jeho Slovo ohledně této věci. Nejste vůči Němu nedůvěřiví.

Má žena sedí momentálně tady. Když jsme se vzali, já jsem si ji vzal, aby byla mojí ženou, slíbil jsem jí, že jí budu věrný, dokud nás smrt nerozdělí; a ona slíbila totéž mně. Tak tedy, to není zákon. Když ji opouštím a vyjždím do zámoří nebo někde a jsem dlouhou dobu pryč, nemusím jí říkat: „No, paní Branhamová, chystám se stanovit pro tebe jistá pravidla. Zatímco budu pryč, nepřeji si, abys flirtovala s nějakým mužem, a nechci, abys dělala to či ono.“ Toto neříkám.

No, ona také ke mně nepřichází a neříká: „Pane Branhame, já ti říkám, neflirtuj s jinými ženami a nesmíš dělat to či ono.“ My tak nepřemýšlíme. Prostě milujeme jeden druhého. Když jsem připraven k odjezdu, poklekne v pokoji, chytíme jeden druhého za ruku, a druhou ruku pozvedneme k Bohu a říkáme: „Děkujeme ti, Otče, že jsi k nám tak milý a pomáháš nám. A nyní se musíme rozdělit, protože Ty jsi řekl: ‚Pokud někdo neopustí svou ženu, děti a všechno, a nepřilne ke Mně, není hoden být mým učedníkem.‘ A nyní, Otče, bez ohledu na to, co bych udělal, stále nejsem hoden být Tvým učedníkem, ale toto je taková nepatrná věc, kterou můžeme udělat, ale chceme dělat tuto nepatrnou věc z lásky, kterou k Tobě cítíme, stejně tak víme, že i Ty ji cítíš k nám.“

Když se pomodlíme, políbím ji na rozloučenou a říkám: „Na shledanou, miláčku.“

Ona říká: „Na shledanou, budu se za tebe modlit, Bille.“ A tím je to vyřešeno. Neexistuje něco takového jako: „Nesmíš“ a „musíš“ — nic takového.

No, a když jsem pryč, na misijním poli, když tam jsem, ona si nemusí dělat o mne starosti. A já se nebojím o ni. Dokud ji takto miluji, ona si nebude muset dělat nikdy starosti. A dokud ona takto miluje mne, já si nebudu muset nikdy dělat starosti. A tak my máme důvěru jeden k druhému, jako muž a žena, že se vzájemně milujeme, a tím je vše vyřešeno. Prostě pokračujeme v běžném způsobu života.

„Kterýž když přišel až do Lechi, Filistínští radostí křičeli proti němu. Přišel pak na něj Duch Hospodinův, a učinění jsou provazové, kteříž byli na rukou jeho, jako niti lněné, když v ohni hoří, i spadli svazové s rukou jeho. Tedy našel čelist osličí ještě vlhkou, a vztáh ruku svou, vzal ji a pobil ní tisíc mužů. Protož řekl Samson: Čelisti osličí hromadu jednu, nýbrž dvě hromady, čelisti osličí zbil jsem tisíc mužů. A když přestal mluvit, povrhl čelist z ruky své, a nazval to místo Ramat Lechi.“

(Soudců 15:14-17)

Dokážu si tam představit malého Samsona, s jeho sedmi kadeřemi vlasů, visícími dolů. Ó, někteří lidé jej malují s rameny jako ty dveře tam vzadu, jako obrovského, velkého člověka, nějakého divocha. To by nebyla záhada vidět takového člověka zabít lva nebo zabít tisíc Filištinů oslí čelisti. To by nebylo záhadou vidět jej, jak zvedá městskou bránu a odnáší ji pryč — člověk takových rozměrů. Ale Samson byl malinkatý, kučeravý prcek, asi takto velký. Malý drobný chlapík. Ano, on byl jen malým, drobným chlapcem. Dnes bychom ho nazvali malým prckem, malým slabochem. Sedm zlatých kadeří mu splývalo z hlavy, chodil okolo, malý slaboch. Ale vidět jej, jak zabijí lva. Haleluja!

Ó, bratře! Nejde o velikost psa v boji, jde o to, jak bojovný je ten pes! To je pravda. To je to, čeho je zapotřebí: Někoho, kdo bude mít kuráž a víru v Boha, aby se tam postavil a řekl: „TAK PRAVÍ PÁN!“ Víra vchází dovnitř a všechno další se uskutečňuje, (amen!), když víra přichází! Ale víra přichází skrze slyšení!

Mohu vidět toho malého, kadeřavého prcka, jak tam jde, aby navštívil svou dívku. Když si takto vykračoval cestou dolů, najednou vyběhl lev. On byl bezmocný. A Duch Páně sestoupil na něj a on prostě popadl toho lva a roztrhal ho na kusy a odhodil na zem. Ó, to byla záhada. Ano, pánové! Proč? Co způsobilo změnu v tomto muži? Duch Páně sestoupil na něj.

Ukažte mi malou, starou, zbabělou církev, která se bojí doufat Bohu, nebo rodinu, a ať jen Duch svatý zasáhne tu rodinu, nebo toho jednotlivce, nebo církev, a sledujte, co se bude dít. Bratře, říkám ti, skeptici se rozběhnou jako švábi v létě, když na ně posvítíš! To je pravda. Ano, pánové. Všechno odchází pryč. Víra vchází dovnitř a říká: „Jsem tady šéfem.“ A všechno ostatní odchází. Nezáleží na tom, co říká někdo jiný. Boží slovo je věčné. To je pravda!

„Potom pak zamiloval ženu v údolí Sorek, jejíž jméno bylo Dalila. I přišli knížata Filistinská k ní a řekli jí: Oklamej ho a zvěz, v čem jest síla jeho tak velická, a jak bychom přemohli jej, abychom svíce, skrotili jej; tobě pak jeden každý z nás dáme tisíc a sto lotů stříbra.“
(Soudců 16:4, 5)

Tedy, Samson dal Bohu k dispozici svoji sílu, ale nedal Bohu své srdce. Své srdce dal Dalile a svoji sílu Bohu. Ale ty musíš odevzdat a podřídit svou duši, tělo, ducha, sílu a všechno, čím jsi, Boží vůli a stát se Jeho vězněm. Staneš se vězněm někoho. Nepatříš sám sobě. Jsi vězněm někoho. Buď jsi vězněm ďábla, ačkoliv víš, že existuje pravda, ale se jí nepodřídiš nebo jsi vězněm světa a podřídiš se Bohu; jedno nebo druhé. Buď jsi satanovým vězněm ke hříchu, nebo Božím vězněm ke spravedlnosti. Jsi jedním nebo druhým.

A tak Samson myslel na svá velká vítězství, v nichž zvítězil. Nepochybně mu přišlo na mysl to, že když byl ještě malým chlapcem, že Bůh ho potvrdil, řekl jeho matce, jak se musí chovat; nepít silné nápoje, dávat si pozor na stravu, protože přivede na svět Nazarejce. Jak česávala jeho vlasy a říkala mu: „Synu, díky těmto kadeřím, to je smlouva s Bohem, že tvá síla bude přebývat v nich. Nikdy to neprozrad'. Nikdy neprozrad' své tajemství. Nikdy se jich nevzdávej. Cokoliv děláš, trvej na tom.“

Ježíš Kristus řekl své církvi toto: „Nebe a země pominou, ale Má slova nikdy nepominou. A kdokoliv by z Něj jedno slovo ubral, nebo k tomu jedno slovo přidal, jeho podíl bude odňat z Knihy života.“ Církev by měla na to myslet teď, kdy se nacházíme v tomto chaosu, v hodině předcházející příchodu Pána Ježíše k vytržení, které může nastat každou chvíli.

Můžeme poukázat na velická vítězství v minulých dobách reformace, ve dnech Irenea a svatého Martina, Patrika a těch, kteří protestovali proti těm organizacím.

A když vyšel Luther a protestoval proti první organizaci — Katolické církvi, a skupina, která přišla po něm, se vrátila rovnou zpět a po jeho odchodu se zorganizovala. Když John Wesley vyšel z anglikanismu, a jakmile Wesley odešel, hned po jeho odchodu se zorganizovali.

A raní letniční vyšli z denominací. To bylo pro vás prokleté slovo. Ale tak jako se pes vrací ke svým zvratkům a prase k válení se v blátě, tak i vy jste se vrátili rovnou zpět do věci, nad níž jste měli vítězit; proto jste přišli na svět. Vaši otcové a vaše matky byli vyhnáni z těch organizací. Oni z nich vyšli a protestovali proti nim; a hle, jejich děti se obrátily zpět, a vešly rovnou zpět do věcí, z nichž tamti vyšli. Není to věrný obraz Samsona?

„Nebo já jsem nejmenší z apoštolů, kterýž nejsem hoden slouti apoštol, proto že jsem se protivil církvi Boží. Ale milostí Boží jsem to, což jsem, a milost jeho ve mně daremná nebyla, ale hojněji, než oni všickni, pracoval jsem, a však ne já, ale milost Boží mně přítomná. Protož i já i oni tak kážeme, a tak jste uvěřili.“

(1. Korintským 15:9-11)

A tak jsem si jist, že v tom jsme se setkali s mnohým napodobováním. A napodobování, přáteli... Člověk, který by chtěl něco napodobit, je tou nejubožejší osobou, jakou znám. Není o mnoho lepší být sám sebou? Jak říkával kongresman Upshaw: „Nesnaž se být něčím, čím nejsi.“ Nuže, to je hezké. Nesnaž se být něčím, čím nejsi. Buď prostě samým sebou. A tak pokud chceš být křesťanem, prostě o to pros Krista. On z tebe odstraní starou povahu, a vloží dovnitř novou povahu; pak nemusíš nic napodobovat; je to prostě normální život, kterým žiješ.

Ale dokud je v tobě zlost, závist, svár a všechny tyto nešváry světa, pak víš, že Kristus není v tobě. Bible říká: „Jestliže milujete svět, nebo věci tohoto světa, není ve vás dokonce láska Boží.“ Rozumíte, protože není ve vás Boží život. Jestliže je uvnitř Život, pak on se sám projevuje — prostě žije navenek vlastním způsobem. Nesnaž se tvrdit: „Jsem křesťan, protože jsem se připojil k církvi.“ Toto je jedna věc. „Jsem křesťan, protože zpívám ve sboru.“ To je něco jiného. „Jsem křesťan, protože kážu evangelium.“ To tě nedělá křesťanem. „Jsem křesťan, protože jsem mluvil jazyky.“ To tě nedělá křesťanem. „Jsem křesťan, protože jsem tancoval v Duchu.“ To tě nedělá křesťanem. „Jsem křesťan, protože jsem křičel.“ To tě nedělá křesťanem. „Jsem křesťan, protože jsem přestal kouřit, přestal jsem pít.“ Pokud jsi to udělal svým vlastním přičiněním, pak to ještě není úplně v pořádku. To je pravda. My nesmíme dělat tyto věci sami od sebe. Pokud je v nás něco, co jednoduše dostane z nás svět ven, pak to samo od sebe začne přinášet ovoce.

A tak ovocem Ducha není připojení se k církvi. Ovocem Ducha není zanechání kouření cigaret. Ovocem Ducha není mluvení jazyky. Ovocem Ducha není modlení se za nemocné, kteří jsou uzdraveni. Ovocem Ducha není prorokování, nebo kázání. Ale ovoce Ducha najdeme v epištole Galatským 5:22: Láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, vytrvalost, víra, krotkost, zdrženlivost, to jsou ovoce Ducha.

Tak tedy, nezáleží na tom, jak hodně kážeš, pokud jsi příliš vznětlivý, tvé kázání ti příliš neprospěje. Rozumíš? Nezáleží na tom, kolikrát ses připojil k církvi a snažíš se vydávat za někoho, pokud jsi podrážděný a protivný na svého souseda, pak jej nikdy nezískáš pro Krista. Rozumíš? Jsou to ovoce Ducha. Jak mi říkávala má žena: „Činy mluví hlasitěji než slova.“ To je pravda. Žij pro mne kázání, místo abys mi je kázal, to je dobrá věc — žij pro mne kázání.

„Ten, kdož v skrýši Nejvyššího přebývá, v stínu Všemohoucího odpočívati bude. Díím Hospodinu: Útočiště mé a hrad můj, Bůh můj, v němž naději skládati budu. Onť zajisté vysvobodí tě z osídla lovce, a od nejjedovatějšího nakažení morního. Brky svými přikryje tě, a pod křídly jeho bezpečen budeš; místo štítu a pavězy budeš mítí pravdu jeho.“
(Žalm 91:1–4)

Je to děsivá doba. Je to nepříjemný čas pro hříšníky, ale pro křesťany je to úžasný čas, protože víme, že se balíme nebo sbíráme poslední zbytky sil, abychom odešli domů a setkali se s Pánem.

Před několika večery jsem hovořil s někým, byl to jeden z těch místních pozorovatelů, kteří hlídají, a on řekl: „Bratře Branhame, byli jsme právě poučení vládou, abychom již déle neradili lidem, pokud by měla spadnout bomba, aby si lehali na podlahu dál od okna, ani aby utíkali do sklepa, protože tu novou bombu mohou navádět radiem z Moskvy až na 4. ulici v Louisville a zasáhnout přímo tuto ulici. Oni ji vypustí a ona má uvnitř naprogramovaný cíl, kde bude explodovat, přeletí mnoho tisíc mil, je řízená radarem na základě hvězd, a shodí ji přesně na 4. ulici v Louisville — z Moskvy v Rusku. A když tam dopadne, oni nebudou muset použít letadlo, ani cokoliv jiného; vypustí ji prostě tam a dopadne přesně sem. A ona vyhloubí v zemi kráter do hloubky 70 metrů a na ploše 30 čtverečních kilometrů, všemi směry — 30 čtverečních kilometrů.“ Tam se nedá už nic dělat, pouze se připravit k odletu nahoru. Je to to jediné, co je možno udělat, když ten čas nastane.

Pomyslete jen, pokud by chtěli, mohou jich v jediném okamžiku vypustit padesát nebo sto. A bude po všem v průběhu, myslím, že je to 60 nebo 80 vteřin, odtamtud až sem, a nastane úplný zánik všeho. A mezi Louisville a Henryville a mezi Louisville a Bardstownem, nebo tam na jih, nezůstane nic, pouze jedna velká díra v zemi, s hromadou prachu ležícího v ní. To bude vše, co zbude, a kromě této oblasti se to rozšíří dál a shoří míle a míle kolem dokola. A mezitím, když jedna padá tam, další padá někde jinde, ta území se budou překrývat.

Jsem tak rád, že máme Úkryt. „Jméno Páně je mocnou věží, spravedliví do ní vcházejí a jsou bezpeční.“ Nezáleží na tom, kolik bomb nebo čehokoliv jiného *hrozí*, tam jsme bezpeční. A tak pro svět a hříšníky, kteří nemají tento Úkryt nebo toto místo bezpečí, je to děsivá doba. Myslím, že kdybych nebyl křesťanem, zřejmě bych se pomátl jen při samotném pomýšlení, k čemu může každou chvíli dojít. A s plným domem malých dětí a všech, nevěděl bych, co mám dělat. Ale jsem tak rád, že mohu ve svém domě stát a představit jim Úkryt, který nemohou zasáhnout žádné bomby, ani nic jiného, pod ochrannými křídly Pána Ježíše. „Ne mocí ani silou, ale Duchem mým, praví Pán.“ Rozumíte? To je naše ochrana.

„Aj, tajemství vám pravím: Ne všickni zajisté zesneme, ale všickni proměnění budeme, hned pojednou, v okamžení, k zatroubení poslednímu. Neboť zatroubí, a mrtví vstanou neporušitelní, a my proměnění budeme. Musí zajisté toto porušitelné tělo obléci neporušitelnost, a smrtelné toto obléci nesmrtelnost.“

(1. Korintským 15:51–53)

Eo se děje následovně, když tato znamení odcházejí? Bůh se chystá uzpůsobit Abrahamovy děti, připravuje je, aby přijali zaslíbeného Syna. Jak Jej přijmeme? My ho nemůžeme přijmout v těchto tělech. My se s Ním setkáme ve vzduchu. Pochválen budiž Bůh navěky! Zazní polnice. Mrtví v Kristu vstanou a my odejdeme nahoru, abychom se s Ním setkali ve vzduchu. Co On dělá? Poslední znamení před proměnou — poslední znamení před vytržením. Protože v každém okamžiku mohou atomové bomby zničit tento svět. Předtím to zakřičí na magnetofonových páscích: „Ježíš přichází.“ My, kteří jsme naživu a zůstaneme, nepředejdeme ani nezadržíme ty, kteří zesnuli (mrtvé). Protože zazní Boží polnice a mrtví v Kristu povstanou. My, kteří jsme naživu, budeme během chvíle proměnění, v okamžiku. Starý muž bude mladý. Stará žena bude znovu mladá. A my budeme způsobilí setkat se se zaslíbeným, přicházejícím Synem.

Starý bratr Kidd, sedící tady se sestrou Kiddovou, staří váleční veteráni... sledujte. V okamžiku se stanou znovu mladým mužem a mladou ženou. Proměnění.

Ó, církvi, On bude muset proměnit tu fyzickou část, abychom mohli být vytrženi. Nemůžeme odejít v tomto těle. On promění naše těla v jediné chvíli, v mžiku oka budeme společně pozvednuti nahoru. Potkáme Pána v povětří. Nemůžeme odejít v takovém stavu. Vidíme každé znamení: ospravedlnění, posvěcení, naplnění Duchem svatým, uznání za syna — poslední znamení je dáno. Amen. Věřš tomu?

„Byla nade mnou ruka Hospodinova, a vyvedl mne Hospodin v duchu, a postavil mne u prostřed údolí, kteréž bylo plné kostí. I provedl mne skrze ně vůkol a vůkol, a aj, bylo jich velmi mnoho v tom údolí, a aj, byly velmi suché. I řekl mi: Synu člověčí, mohly-li by ožiti kosti tyto? I řekl jsem: Panovníče Hospodine, ty víš.“
(Ezechiel 37:1-3)

Poté, co jsme snědli náš oběd, řekl: „Chci vám položit otázku, pane Branhame.“ Řekl jsem: „Ano, pane.“ A pomyslel jsem si: „Ach, luteránský děkan, teď to zase přijde.“

On řekl: „Byl jsem dole u letničních a viděl jsem je kopat do nábytku okolo a podobně. Ale chci se tě zeptat — má to nějaký podklad?“

Odpověděl jsem: „Ano, pane, má.“ A řekl jsem: „Je to jako malé dítě, když dostane hračku, ono prostě padá.“ A řekl jsem: „Jak řekl Ezechiel, existuje údolí plné suchých kostí. On se zeptal: ‚Mohou ony obžít?‘ On odpověděl: ‚Ty víš.‘ A tak řekl: ‚Prorokuj k těmto suchým kostem.‘ A když se ty kosti spojovaly, bylo tam chrastění a lomcování, spousta hluku. Ale když se to povleklo kůží nebo když se to povleklo masem, nebylo tam mnoho hluku. On řekl: ‚Prorokuj teď k duchu.‘ Rozumíš? Myslím si, že tak to pokračovalo. Rozumíš?“ A tak jsem řekl: „Vidím, že dělají spoustu rámusu.“ A řekl jsem: „Myslím, že se ty kosti spojují.“

A tak on řekl: „My hladovíme a žízníme po Bohu.“

Odpověděl jsem: „To je dobře.“

Řekl: „A my chceme, abys nám řekl, jak máme přijmout křest Duchem svatým.“ Dále řekl: „No, my věříme, že přijímáme Ducha svatého, když uvěříme.“

A já jsem se ho zeptal: „Četl jsi někdy Skutky 19?“

Odpověděl: „Ano.“

Řekl jsem: „No, bylo tam několik skvělých baptistů, měli dobrého pastora, dobrého kazatele, jmenoval se Apollos. Byl obráceným právníkem. On dokazoval Ježíše Krista z Bible.“ A řekl jsem: „Pavel procházel tamtím místem, pahorkatinou Efezu, našel jisté učedníky a zeptal se jich: ‚Přijali jste Ducha svatého, když jste uvěřili?‘ Oni odpověděli: ‚My jsme nevěděli, že je nějaký Duch svatý.‘ Rozumíte? A tak poté, co to bylo vykonáno a oni byli pokřtěni ve jménu Pána Ježíše Krista, a Pavel na ně vložil ruce, oni pak přijali Ducha svatého.“

On řekl: „Ale Abraham uvěřil Bohu, bratře Branhame, a to mu bylo počteno za spravedlnost, protože uvěřil. Co může člověk udělat víc, než uvěřit?“

Odpověděl jsem: „To je všechno, co může člověk udělat.“ Řekl jsem: „Ty uvěříš a přijímáš Krista jako svého osobního Spasitele, to je tvá víra. Ale pamatuj, Bůh dal Abrahamovi pečeť obřízky jako potvrzení jeho víry.“

„Hospodínť zná myšlení lidská, že jsou pouhá marnost. Blahoslavený jest ten muž, kteréhož ty cvičíš, Hospodine, a z zákona svého jej vyučuješ.“ (Žalm 94:11, 12)

Když přišel na svět malý Izák, Bůh splnil svůj slib, který dal Abrahamovi. Když mu pak bylo asi šestnáct či osmnáct let, milý mladík; a tehdy se Abraham a Sára radovali z požehnání. Bůh pak Abrahama trochu vyzkoušel. Věřte, že Boží děti procházejí zkouškami a trápením? „Každý syn, který přichází k Bohu, musí být nejdříve vyzkoušen, kárán.“

Kárání — dostalo se vám někdy nějakého kárání, výchova dětí, vychovávání, občas obdržíš trochu aktivní látkové stimulace skrze evangelium. Můj tatínek byl v tom náramně dobrý. Ano, pánové. On věřil ve zlaté pravidlo. Ono leželo nahoře nade dveřmi a mělo v sobě všech deset přikázání — klacek z ořešáka, asi tak dlouhý, na konci byly přibity řemínky. Říkám vám, to udržovalo disciplínu v Branhamově domě. Ale my ho milujeme. Co by z nás bylo, kdyby to neudělal? Takový je Bůh; On nastoluje disciplínu u svých dětí, zkouší je, mrská, když nejsou v pořádku. Jsem šťasten, že můj nebeský Otec dává výprask těm, kteří nejsou v pořádku, a napravuje mne, když já nejsem v pořádku, dává mi výprask, napravuje mne, poroučí chodit, jak se chodit má.

On člověka vyzkouší — nebo na něj naloží zkoušky. A každý křesťan musí být vyzkoušen. Petr řekl: „Nedivte se tomu, milovaní, když na vás přijdou ohnivé zkoušky, protože se tak děje k vyzkoušení vaší víry, která je pro vás cennější než zlato.“

Hledte, když jste někdy nemocní, jaké je to, když spravedlivý trpí? Přál bych si, abychom měli celý večer na to, abych o tom kázal, jak to Bůh dělá ke své vlastní slávě, mění situaci a uzdravuje jej, a to dává podnět ke svědectví. Amen! Bůh je nádherný.

Tak tedy, Bůh ho povolal a řekl: „Abrahame, hle, učinil jsem tě otcem mnoha národů. Máš tady chlapce; čekals na něj dvacet pět let a nyní vyrostl v mladého muže. A teď chci, abys ho vzal a zabil, položil na obětní oltář a obětoval ho.“

Co tím docíli? Zdvojnásobil jistotu, zdvojnásobil sílu přísahy, zdvojnásobil sílu Abrahamovy víry. Pochyboval Abraham o Bohu? Nikoliv. Bůh již předtím řekl, že on bude otcem mnoha národů, a on věřil Bohu.

„Ale Rut řekla: Nenuť mne, abych tě opustiti a od tebe odjiti měla. Nebo kamž se koli obrátíš, půjdu, a kdekoli bydliti budeš, i já bydliti budu; lid tvůj lid můj, a Bůh tvůj Bůh můj. Kdekoli umřeš, umru, a tu pochována budu. Toto mi učiň Hospodin, a toto přidej, že toliko smrt rozdělí mne s tebou.“
(Rut 1:16, 17)

Rut je typem dnešního věřícího. Kdo je věřícím? Když on nebo ona odchází pryč, člověk vychází ze světa, přichází mezi věřící křesťany. Žena, která kouřila, pila, hrála ve společnosti karty, a tak dále, a libovala si ve všech možných nesmyslech a vypadala jako nějaká nakulmovaná panenka, ale teď se změnila, rozhodla se chodit s Bohem. No, ona přichází mezi lidi, kteří nevěří takovým věcem. Ona je cizincem. Musí kráčet jako poutník. Nezná jejich zvyky, oni všichni jsou jí cizí, neví, co má dělat. Toto musela udělat Rut. Toto musíš udělat ty. To musím udělat já.

Když jsem přijal Krista, byl jsem vyhnán z vlastního domova. Když jsem přijal Krista, moji přátele, přítelkyně, všichni mě zavrhlí. Připojil jsem se ke skupině starých lidí, kteří měli Ducha svatého a věřili v Boha, sloužili Mu. Dívky v této církvi byly jiné, než s jakými jsem se setkával dříve. Vypadaly jinak. Chovaly se jinak. Byly zvláštní a já jsem se jich bál. Byli to odlišní lidé.

To bylo to, co musela udělat Rut. Musela odejít od svých vlastních k jinému lidu. Ona se obrátila. Rozhodla se. Ty se také rozhodni: Musíš učinit vlastní volbu. Chceš se vrátit k věcem světa nebo chceš kráčet s Bohem?

Když se chceš chovat jako tento svět, jako všichni ostatní, pak polib Krista na rozloučenou a vrať se. Ale pokud chceš jít cestou s hrstkou opovržených Páně, uchop se Božích neměnných rukou. Bez ohledu na to, co říká zbytek světa, drž se právě té věci: „Bůh tak řekl, to je pravda, věřím tomu. I když nejsem schopen způsobit, aby se to manifestovalo v mém životě, Bůh to řekl, já tomu věřím. Držím se přesně toho!“

Tak se Rut zachovala k Noemi: „Neopustím tě. Půjdu tam, kam půjdeš ty. Tvůj lid bude mým lidem. Tak, jak se chovají oni, budu se chovat i já. To, co dělají oni, budu dělat i já. A co oni jedí, budu jíst i já. Kde zemřeš ty, tam zemřu i já. Kde budeš pohřbena ty, tam budu pohřbena i já. Toto mi učiň Hospodin, jestli někde selžu.“ To je skutečně jednoznačné rozhodnutí. Bůh požaduje po své Církvi jednoznačné rozhodnutí.

„Dobrá, Pane, pokud mi jen budeš žehnat a uděláš pro mě tohle, budu dělat to-a-to.“ Toto není rozhodnutí.

„Bože, nedbám o to, co Ty se mnou uděláš, tak či onak půjdu. Pokud zemřu, v pořádku. Živý nebo mrtvý, cokoli, pokud se mi budou smát, dělat si ze mě legraci, to nic nemění, přesto půjdu.“ To je jednoznačné rozhodnutí.

„Měla pak Noémi přítele po manželu svém, muže mocného z čeledi Elimelechovy, jménem Bóza. I řekla Rut Moábská Noémi: Necht' medle jdu na pole sbíratí klasů za tím, kdož by mi toho přál. Jízto ona řekla: Jdi, dcero má. Šla tedy, a přišedši, sbírala klasy na poli za ženci. Příhodilo se pak, že přišla na díl pole toho, kteráž přináleželo Bózovi, jenž byl z čeledi Elimelechovy.“
(Rut 2:1-3)

Rut musela odvyknout životu v zemi, kde bylo dostatek jídla a všichni byli respektováni, a přivyknout lidem, kteří se jí smáli a dělali si z ní legraci, v zemi, kde paběrkovala na polích, aby měla něco k jídlu. Sbírala to do zástěry a přinášela domů. Pak to vymlátila a pekla z toho chléb a jedly ho, ona a její tchyně. No, ona se rozhodla, to bylo její rozhodnutí. Tedy, další, co musela udělat, bylo sloužit.

A to je věc, kterou musí dělat církev. Církvi, poté, co se rozhodneš, musíš sloužit, sloužit Bohu podle Jeho schématu, podle Jeho plánu. Musíš sloužit Bohu.

Rut rozhodující se. Následovně — Rut slouží na základě svého rozhodnutí. (Teď na chvíli sledujte). No, ona odchází na pole paběrkovat.

Nuže, její matka jí řekla — to znamená Starý zákon sdělující Novému, rozumíte. Její matka jí řekla: „Máme příbuzného, který se jmenuje Boáz. Je bohatý. A je naším blízkým příbuzným. Jdi na jeho pole a možná... nechod' na jiné pole, jdi na jeho pole.“

Stejně jako Duch svatý říká nám, abychom neodcházeli a nevešli do nějaké církevní knihy, nějakého katechismu, ale šli na Boží pole, Starý zákon, Bibli. Nemluvte: „Dobře, my budeme mluvit to. A odříkáme to jako modlitbu. Budeme mít toto.“ Zůstaňte na tom Poli. Vejděte přímo na ně, protože On je naším blízkým příbuzným.

Boží slovo, Starý zákon je blízkým příbuzným Nového. Stará církev je matkou Nové církve, rozumíte, křesťana, věřícího. „Nechod' na jiné pole. Zůstaň na Jeho poli. A možná že jednoho dne u Něj nalezneš milost.“ A když byla jednoho dne na poli, ten mladý, bohatý člověk jménem Boáz, panovník, bohatý člověk, procházel okolo a všiml si ji. Ó, když ji uviděl, zamiloval se do ní. Pomyslel si, že ona je nádhernou ženou. Zalíbil se mu její charakter. Vzpomeňte si, že řekl: „Vím, jako i jiní lidé vědí, že jsi ctnostnou ženou.“ Rozhodla se jasně a zřetelně. Přišla a žila přesně tím způsobem, jak řekla, že bude žít.

„Řekla jí potom Noémi svegruše její: Má dcero, nemám-liž pohledati tobě odpočinutí, aby tobě dobře bylo? Anobř zдалиž Bóz ten příbuzný náš, s jehož jsi děvečkami byla, nebude víti ječmene na humně noci této? Protož umej se a pomaz, roucho své také oblec, a jdi na humno, však tak, aby nebylo známé muži tomu, prvé než by přestal jísti a píti. A když půjde ležeti, znamenej místo, na kterémž lehne, a přijduc, pozdvihneš pláště u noh jeho, a tu se položíš; on pak oznámí tobě, co bys měla činiti.“
(Rut 3:1–4)

Ruže, sledujte teď pozorně, co říká Noémi Rut: „No, on je našim příbuzným. A pokud se ti podaří u něj nalézt milost, nalezneš odpočinutí. Ó, přátelé. Pokud se ti podaří nalézt milost, nalezneš odpočinutí.“ Boáz představoval Krista, bohatého člověka, dědice všeho, Pána žní. Ó, drazí! Když Boáz přijel, jedouc v kočáře, rozhlížel se po polích a jeho zrak spočinul na Rut. On byl mistrem. Byl pánem žni. A ona našla v jeho očích milost.

Totěž dělá církev dnes. Zatímco Pán žní projíždí okolo, On nehledí na veliké budovy, vysoké věže, dobře cvičené sbory. On hledá jednotlivce, muže a ženy, kteří jsou posvěceni a jasně se rozhodli pro Krista, zasvětili sami sebe Jeho službě. „Bože, já tomu věřím, každému slovu. Když tvé Slovo něco říká, stojím na tom. To je tvé Slovo. Věřím tomu, každému Slovu.“ To je to, co hledá Pán žní. Po tom touží, dát Ducha svatého těm, kteří hladovějí a žízní. „Blahoslavení lační a žízniví, neboť oni nasyceni budou.“ Takovou církev se On snaží dnes najít.

Tedy, zapamatujte si, právo vykoupení, zatímco se blížíme ke konci bohoslužby. Celý zákon vykoupení se zakládá na tom, že než mohl člověk vykoupit ztracené jmění, musel být nejbližším příbuzným. A za další, musel být čestným člověkem, spravedlivým člověkem, aby to mohl udělat. A pak musel mít dostatečné množství peněz, aby to mohl udělat. A pak musel učinit veřejné prohlášení, že to udělal. Od té chvíle se to stávalo jeho vlastnictvím.

A tak teď sledujte. Boáz představoval Krista. Rut představovala Církev, vás, věřící. A nyní, Bůh ve Starém zákoně — jediným způsobem, jak mohl přijít a vykoupit to, co bylo ztraceno, Bůh musel přijít jako příbuzný člověka. A jediný způsob, jak se mohl Bůh stát příbuzným člověka, musel být jedním z nich.

„A přišla k svegruši své. Kteráz řekla: Kdo jsi ty, dcero má? I vypravovala jí všechno, což jí učinil muž ten. A řekla: Šest měr těchto ječmene dal mi, nebo řekl ke mně: Nenavrátiš se prázdná k svegruši své. I řekla jí Noemi: Počkej, dcero má, až porozumíš, jak to padne; neboť neobleví muž ten, až tu věc dnes k místu přivede.“

(Rut 3:16-18)

A tak příštího rána musel učinit veřejné prohlášení. Sestoupil dolů a setkal se s tím člověkem u brány před staršími, (a to se muselo dít na veřejném místě), pohlédl mu do očí a řekl: „Můžeš ji vykoupit?“ No, jestliže On musel nejdříve vykoupit Noemi, aby získal Rut, musel Kristus nejprve vykoupit židovskou církev, aby získal pohanskou nevěstu. Ona přišla spolu s Noemi jako cizinka z jiné země, Moabitka, pohanka. Takovými jsme byli i my, pohany, neznabohy. A zapamatujte si, on musel získat Noemi. A když získal Noemi, dostal všechno, co jí patřilo.

Pamatujte, když přišel Kristus, On se nikdy nezmínil o církvi z pohanů. Přišel ke svým vlastním. „Přišel ke svým vlastním a Jeho vlastní Jej nepřijali.“ On byl vždy při svých vlastních. „Na cestu pohanů nechodte. Nechodte do Samaří, ale raději jděte ke ztraceným ovcím Izraele. A když půjdete, hlásejte evangelium, uzdravujte nemocné, křtíte mrtvé, vymítejte ďáblы, darmo jste přijali, darmo dejte.“ Je to pravda? Posílal je po dvou. On musel vykoupit tu církev. A když vykoupil tu církev, dostal nevěstu z pohanů. Amen. Bylo to zahrnuto ve smlouvě. Rozumíte, On získal nevěstu, když vykoupil církev.

Nuže, Boáz musel učinit veřejné... Řekl: „Můžeš ji vykoupit?“ Tamten odpověděl: „Ne.“

Pak to musel veřejně dosvědčit. Zul si botu, hodil ji před něj a řekl: „Tady to máš. Ať celý Izrael zví, že jsem vykoupil Noemi a беру si také Rut.“ Amen. „Vezmu si Rut za svou nevěstu.“ Kdo to byl? Pán žně. Amen. Tam ona je. „Vykupuji Noemi a získávám Rut. A Rut bude moji nevěstou.“

Co oni řekli: „Ať se stane jako Lea a Ráchel a ostatní a vzbudí tisíce (a ona to udělala, to je pravda) Izraeli. Ať se takovou stane.“ A pohledte, on učinil veřejné potvrzení.

Co učinil Ježíš, aby toho dosáhl? Veřejně to dosvědčil. Satan nemohl zemřít za hříchy, protože byl otcem hříchu. Ale Ježíš, ten nevinný, Bůh v nebesích. Ten, který nemusel zemřít, sestoupil na zem a učinil veřejné svědectví svou smrtí, byl vyzdvižen mezi nebem a zemí. Veřejné svědectví! Strhli z Něj jeho šat a byl zavěšen mezi nebem a zemí, zhanoben, zemřel hříšně, hanebnou smrtí, aby nás spasil: veřejné svědectví.

„Netáhněte jha s nevěřícími. Nebo jaký jest spolek spravedlnosti s nepravostí? A jaké obcování světa s temnostmi? A jaké srovnání Krista s Belialém? Aneb jaký díl věrnému s nevěrným? A jaké spolčení chrámu Božího s modlami? Nebo vy jste chrám Boha živého, jakž pověděl Bůh: Přebývati budu v nich, a procházeti se, a budu jejich Bohem, a oni budou mým lidem. A protož vyjdětež z prostředku jejich, a oddělte se, praví Pán, a nečistého se nedotýkejte, a já přijmu vás.“

(2. Korintským 6:14-17)

Písma říká: „Nesprahejte se s nevěřícími. Nebudte nerovně spřáhnuti.“ Mnohá místa Písma nás učí, že se máme oddělit. Tedy, to neznamená, že máte opustit domov; to znamená prostě se oddělit od svých světských kolegů. Víte, lidé, pastoři, a tak dále dnes očekávají... Když církev povolává svého pastora, oni chtějí významného, vysokého, dvoumetrového muže, se širokými rameny, s tmavými zvláknělými vlasy, přitažlivého. Tohle oni chtějí. To je pravda. Chtějí někoho, který bude zadobře se všemi a vystoupí, a utrousí pár vtipů, a pronese několik chytrých poznámek, a tak dále. Ale Bible požaduje toho, kdo odděluje. Bůh povolává ty, co oddělují. To je pravda.

Duch svatý nás odděluje od věcí tohoto světa, od starostí tohoto světa, a celou naši pozornost upíná ke Kristu Ježíši. Živí nebo mrtví, sloužíme Mu a milujeme Jej, a jdeme kupředu, děláme, co je v našich silách, abychom Jej vyvýšili před lidmi.

Pokud si všimnete, za časů Šalomouna byl Izrael na výsluní. Pak, za časů krále Achaba, to bylo jejich nejtemnější období. Právě v temné době Izraele, kdy se Achab oženil s mladou ctitelkou model a zavedl modlářství do židovského náboženství, stejně tak učinila Církev Ducha svatého uzavírajíc manželství se světem a zavedla modlářství v temných věkách; velmi pěkný model obou církví.

Víte, chlapci, říkám vám dnes večer, i vám mladé dámy, buďte opatrní na to, koho si berete: váš domov se rozpadne dříve, než se nadějete. To není v pořádku, když hříšníci a křesťané mezi sebou uzavírají manželství. Nechodte v nejednotném jámu, protože to je to, co postihlo Achaba. Ona byla půvabným stvořením, jistě, nalíčené tváře, oči jako ještěrka. Víte co? To je pravda. Achab prostě ztratil hlavu, pravděpodobně proto, že byla půvabná. On se do ní nemohl zamilovat kvůli jejímu charakteru, protože byla vražedkyní, byla vším možným. To je pravda. A Achab se do ní zamiloval, protože byla půvabná. A pak byl jí oslepen natolik, že jí ovládala jedním prstem.

Víte, že nejmoudřejší člověk v Bibli, nepočítaje Krista, zemřel jako uctívající model, kvůli spoustě krásných žen? Šalomoun! Ony jej odtáhly od Boha. V pořádku. Nesprahejte se nerovným jhem s nevěřícími!

„Nebo zámutek, kterýž jest podle Boha, ten pokání k spasení působí, jehož nikdy líto nebývá, ale zámutek světa smrt způsobuje.“
(2. Korintským 7:10)

Zamysleme se na chvíli. Představme si opravdově upřímného žida ve Starém zákoně. On poznává, že pokud za něj není krev, je vyděděn ze společenství. Tudíž, bere opravdu pečlivě ze svého stáda vybrané zvíře. To musí být opravdu dobré zvíře. Nemůže to být nějaké infikované zvíře, protože je musí nejdříve prohlédnout kněz. Beránek určený pro oběť za hřích musí být bez poskvrny, držen a vyzkoušen jako oběť za hřích, stejně, jako byl ve všech věcech zkoušen Ježíš.

Kráčejte cestou, žid přináší oběť za své hříchy, přináší svou oběť za své hříchy a předává jí svému knězi se vši upřímností. Uznává, že zhřešil. Ví, že není v pořádku. A on bere to zvíře a předává je knězi. Pak, když to udělá, klade své ruce na tu oběť. Co on dělá? Slučuje se se svou obětí. Víte, co mám na mysli? Pak je krev prolitá a ten člověk, žid, může odejít, cítit se ospravedlněn, protože vyhověl Jahvovým požadavkům.

A jediný způsob, jak mohou být dnes křesťanovi oprávněně odpuštěny jeho hříchy — je jít na Golgotu se svou Obětí, sloučit se s Ním a pak přijmout prolitou krev. Na světě neexistuje žádné věrovyznání, jež to může učinit. Na světě neexistuje žádný vzdělávací systém, který by to dokázal. Přichází to pouze skrze přijetí prolité krve, jeho Zástupce.

Nuže, on odchází. Bylo to vykonáno, splnil příkaz Jahve, a tak odchází, cítí se ospravedlněn, protože odpověděl na Jahvův požadavek. Udělal to, co mu Jahve přikázal. Pak cítí, že skrze víru vzal Boha za Jeho Slovo. A nyní, poslouvejte teď pozorně. On vzal Boha za Jeho Slovo. Byl v tom, co vykonával, upřímný. Vykonal to upřímně podle Slova. Bez ohledu na to, jestli se z něj někdo smál, tak či onak to vykonal, protože to byl Boží požadavek. Bylo to nádherné, když poznal, že byl ospravedlněn. Mohl se takto cítit, protože splnil Jahvovy požadavky, (které byly Slovem) vyplnil požadavky, které Slovo Boží pro jeho ospravedlnění po něm požadovalo.

No, na počátku to bylo nádherné. Ale nakonec se to stalo rodinnou tradicí. Jsem si jist, že víte, co tím míním. Žid přicházel obětovat svou oběť pouze proto, že to dělávala rodina. A zkrátka, to byla tradice. A když přišel a řekl: „Okamžik. Myslím, že jsem zhřešil. Vidím to. Je to pravda. Dobrá, postarám se o beránka a půjdu.“

Vidíte, tam scházela zbožná lítost za jeho hřích. Byl to pouhý rituál, prostě rituální forma přinesení svého zvířete k obětování. On z toho neměl nikdy nic, protože do toho nic neuložil. Přesto, že byl poslušný Božím nařízením podle Jeho Slova. Jenže nepřišel v pravém smyslu Jeho Slova. On byl natolik poslušný, jak byl fundamentální, uposlechl. Ale upřímně, on tomu nebyl poslušný. Proto to byl pouhý rituál, následování tradice.

„Tedy opět Hospodin zavolal Samuele po třetí. Kterýžto vstav, šel k Elí a řekl: Ted' jsem, nebo jsi mne volal. Tedy srozuměl Elí, že by Hospodin volal mládence. I řekl Elí k Samuelovi: Jdi, spi, a bude-li tě volati, řekneš: Mluv, Hospodine, nebo slyší služebník tvůj. Odšel tedy Samuel, a spal na místě svém. I přišel Hospodin, a stál a zavolal, jako i první, a řekl: Samueli, Samueli! Odpověděl Samuel: Mluv, nebo slyší služebník tvůj.“

(1. Samuelova 3:8-10)

Byl to velmi výjimečný čas. Uvědomujeme si, že v tom místě Písma, o kterém uvažujeme, se říká, že za dnů Samuele, nebylo zjevného vidění. Proto: „Kde není vidění“ — jak říká Bible — „lidé hynou.“ My musíme mít vidění. A vidění přicházejí k prorokům a jsou Slovem Božím, mluveným k nim.

A zjišťujeme, že Elí nebyl prorokem, Elí byl knězem. A on zestárnul, jeho oči se zakalily a kvůli slabému zraku se nemohl pohybovat, byl to velký, těžkopádný muž. A začal zanedbávat dílo Páně.

A podobně je tomu i dnes. Myslím, že církev, organizace a denominace byly na poli dlouhou dobu a začínají polevovat. A dílo Páně zůstává zanedbáno, Slovo pravdy, protože církvi jako takové se zakalil zrak. A co je nám dnes zapotřebí: aby uprostřed nás promlouval Boží hlas a přivedl nás zpět.

A vidíte, že Elí ochábl a jeho zrak slábl. Byl knězem. A oni neměli zjevného vidění od Pána.

A Bůh slíbil naplnit potřebu hodiny. On to vždy dělá. A my dnes potřebujeme, aby Boží hlas splnil potřebu této hodiny, abychom mohli čelit době, v níž žijeme. A když On to slíbil, můžeme odpočívat s jistotou, že On svůj slib dodrží. Takovou důvěru má věřící ve svém Stvořiteli, že On slíbil splnit potřebu.

A dnes, jeden z důvodů, proč je církev v takovém stavu, v jakém je, je to proto, že existuje mnoho jiných hlasů, které odlákávají církev od Božího hlasu, až je nadmíru pochybné, že by mnozí uslyšeli Boží hlas, i kdyby promluvil rovnou mezi nimi. Oni by tomu možná ani nerozuměli, protože by to bylo pro ně něčím cizím. Oni se přespříliš soustředili na hlasy současnosti!

„Ale totoť pravím: Kdo skoupě rozsívá, skoupě i žíti bude; a kdož rozsívá ochotně, ochotně i žíti bude. Jeden každý jakž uložil v srdci, ne s neochotnou myslí aneb z mušení. Neboť ochotného dárce miluje Bůh.“
(2. Korintským 9:6-7)

Matka Wrightová mi pekla velký, třešňový koláč, víte, z třešní z toho malého stromu, z něhož jsem jí je obvykle pomáhal česat. Panu Wrightovi je teď přes osmdesát a ona má po sedmdesátce, a žijí s tou nemocnou dívkou. A tak dělám pro ty lidi vše, co mohu. Jsou nemajetní.

A hovořili jsme o stavbě nového kostela na kopci, modlitebny, a pan Wright se mě zeptal: „Jak je to s obětmi, které přicházejí na stavbu modlitebny?“

Řekl jsem: „Bratře Wrighte, bývá tam velice málo, a tak nevím.“

A on řekl: „Víš co?“ Řekl: „Hattie chtěla věnovat padesát dolarů na stavbu modlitebny, ale bratr Roberson, člen starších té modlitebny, člen rady starších církve, jeden z nich, vedoucí, jí nechtěl dovolit, aby je věnovala.“ Dále řekl: „Protože jí to trvalo asi půl roku, než vydřela těch padesát dolarů z těch kopců.“ A řekl: „Ale ona dala dvacet, a bratře Branhame, ona chce...“

Pomyslel jsem si: „Víš co? Mám tady v kapse dvacet dolarů. Meda mi je dala, abych jí přinesl nějaká vejčička.“ Řekl jsem si: „Dám jí prostě tu dvacku, než odejdu. Ona teď odešla a nikdo se to nedozví. Koupil bych mrazicí boxy nebo něco takového, protože mi bylo líto té staré matky lopotící se tam na tom kopci.“ A tak jsem si pomyslel: „Dám jí prostě těch dvacet dolarů, udělám to. Než odjedu, prostě jí je někde podstrčím; ona je dostane, a to bude těch dvacet dolarů, které dala tam na církev.“ A tak jsem si pomyslel: „Prostě jí je dám.“

Něco mi ale řeklo: „Tvůj Pán stál jednoho dne u stěny a viděl bohaté lidi házet tisíce dolarů do pokladnice. A nicotná vdova prošla okolo a měla pouhé tři penny, celé své živobytí“. A teď, co bys udělal ty, kdybys tam stál? Kdybys viděl tu nicotnou vdovu dávající tři penny, přiběhl bys a řekl: „Ó, ne, sestro, nedělej to, nedělej to, protože my máme uvnitř plno peněz; my je nepotřebujeme.“ Ale Ježíš jí nikdy neřekl, aby to nedělala. Dovolil jí, aby šla a udělala to, protože věděl, že má pro ni něco na konci cesty, něco trochu lepšího. Rozumíte? A tak jí to prostě dovolil. Ochotného dárce miluje Bůh. A tak jsem si řekl: „Dobrá, nechám si tedy své peníze v kapse.“ Rozumíte? „Tak je to v pořádku, nechám to být.“

„Dobrořeč duše má Hospodinu, a všechny vnitřnosti mé jménu svatému jeho. Dobrořeč duše má Hospodinu, a nezapomínej se na všechna dobrodiní jeho. Kterýž odpouští tobě všechny nepravosti, kterýž uzdravuje všechny nemoci tvé. Kterýž vysvobozuje od zahynutí život tvůj, kterýž tě korunuje milosrdenstvím a mnohým slitováním.“
(Žalm 103:1-4)

Před nějakou dobou, řekněme před padesáti lety nebo před sto lety se říkalo, kdyby někdo řekl, že existuje něco takového jako elektřina a světlo, lidé by se tomu smáli. Ale existoval tehdy jeden člověk, jmenoval se Benjamín Francin, který měl draka, na jeho konec připevnil klíč a šel lovit do oblak, protože něco v něm mu říkalo, že když do toho uhoří blesk, bude to svítit. A tak mu to trvalo nějakou dobu; on věděl, že to je statická elektřina. A on to zachytil do nějaké lahvičky. A mnoho z vás si pamatuje ze základní školy, že když to dostal do té lahvičky, začal křičet: „Mám to, mám to.“ Měl to, ale neměl tušení, co měl.

Takto se chová dnes mnoho křesťanů. Když jste spasení a Ježíš vám odpustí vaše hříchy, říkáte: „Já to mám,“ ale nevíte, co máte. Podobně to pochopil Benjamín Francin. Ale co Bůh dělal pak? Připravoval zjevit světu elektřinu. Měl k tomuto úkolu Benjamína Francina.

Pak měl chlapíka jménem Thomas Edison, kterému nestačilo: „Já to mám.“ On řekl: „Pokud to mám, musí mi to přinést užitek.“ Jak řekl David: „Nezapomínej na všechna dobrodiní Jeho.“ A tak Thomas Edison během bezesných nocí vyzkoušel desítky tisíců různých drátů. Vyzkoušel jeden drát, ale on v tom případě nefungoval. Nemohl docílit, aby proud procházel tím drátem. Zkoušel další a další, a další. Nechal se tím odradit? Jistěže ne. Nemohl být poražen. Nemohl, něco v jeho nitru říkalo, že to bude svítit. A on tomu věřil celým svým srdcem. A pokud tomu takto věřil, muselo se to stát. Existuje-li hlubina volající hlubinu, musí existovat hlubina, která na to odpoví. Existovalo něco, co muselo svítit. S šálkem kávy a obloženým chlebem pracoval celou noc. A pokud nefungoval jeden drát, nebyl znechucen, jak mnozí z vás křesťanů.

Měli bychom se stydět, nazývají se křesťany, kteří věří ve velkého Jahve. Taková zaslíbení, která nám dává a ta dobrodiní, která má pro nás, a jedno malé znechucení, a všechno vzdáváme. Ale ne Thomas Edison. On věřil, že to bude svítit. Bez ohledu na to, že byl nazýván bláznem, to jej nezastavilo. Věřil, že to bude svítit. A pokračoval dál, až dokázal, že to svítí a dal světu elektřinu.

Nuže, elektřina zde existovala celou dobu. Vždy jsme měli elektřinu, ale do té doby, než jsme měli Thomase Edisona a Benjamína Francina, neměl o tom nikdo tušení.

„Ó byste mne maličko posnesli v nemoudrosti, nýbrž posnete mne. Neboť miluji vás Božím milováním. Zasnoubil jsem zajisté vás čistou pannu oddati jednomu muži, Kristu. Ale bojím se, aby snad, jakž onen had svedl Evu chytrostí svou, tak nebyly porušeny mysli vaše od sprostnosti, kteráž jest v Kristu.“

(2. Korintským 11:1-3)

Lidé se snaží najít ten chybějící článek. Skrže zjevení vám říkám, pokud to chcete přijmout, že tou chybějící osobou mezi zvířetem a člověkem je had, předtím než mu byly odebrány nohy.

Bible říká: „On byl nejistivější ze všech zvířat (ne plazů), celého pole.“ On byl tím, který obalamutil ženu svojí krásou. A ona počala, a tak skrze tento čin, když Bůh uviděl, že přichází hřích, uvalil na něj takové prokletí, že věda nikdy nenajde žádné přibuzenstvo mezi tímto hadem, jakého známe dnes, a člověkem.

Ale, zde je vaše padlá, zkažená bytost, která je spojnicí se zvířecím životem. Je to tak. Bůh to ukryl před moudrými a rozumnými, ale zjevil to nemluvnatům — těm, kteří se chtějí učit. Rozumíte? Zde je vaše padlá osoba.

Had byl degradován z nejchytřejšího, nejskvělejšího, nejkrásnějšího, nejpodobnějšího lidské bytosti. A pak, kvůli tomu zlu, které spáchal s Evou, jej *Bůh* ponížil na plazu, aby se plazil po břiše po všechny dny svého života, a prach měl být jeho pokrmem.

A proto, když se věda dostane k tomuto bodu, jejich strom je skácen. Nyní si všimněte — jakmile to žena zpozorovala, no, ona byla svedena. Ona nebyla původcem hříchu. Ona byla svedena. Myslela si, že to bylo v pořádku.

Ale „Adam nebyl sveden,“ říká Bible. On věděl, že to bylo zlé. A ona jej přiměla, aby udělal totéž, co udělalo to zvíře, a porodila na svět svého prvního syna, a v tom chlapci se soustředily veškeré ďáblové vlastnosti. On byl vrahem, byl závistivý. Jakkap by mohlo něco takového vyjít z toho čistého Božího pramene? Muselo to přijít z toho zlého.

A jakmile to udělal, pak on, ďábel, použil svůj nástroj. Ona přivedla na svět svého druhého syna, který byl z Adama, a to byl Abel. A vzápětí se ďábel snažil zničit to spravedlivé semeno. A on, jen co se otočil, hned na počátku zabil Abela, což znázorňuje Jidáše a Ježíše. Zabil ho u oltáře, tam, kde Jidáš zabil Ježíše; zradil Jež za třicet stříbrných, prodal Ho.

„Kdo umdlévá, ještě bych já nemdlel? Kdo se uráží, abych já se nepálil? Jestližeť se mám chlubit, nemocí svými se chlubit budu.“ (2. Korintským 11:29,30)

Pavel řekl: „Když jsem slabý, tehdy jsem silný.“ Ano, on řekl: „A tak se budu chlubit svými nemocemi, svými slabostmi, a tak dále. Děkuji Bohu, že jsem se toho všeho zbavil. A když se zbavuji všeho, co je ve mně, pak může Bůh vejít dovnitř. Ale dokud mám v sobě něco ze sebe, pak Bůh nemůže vejít dovnitř.“

Tady, to je to. My Ho rdousíme. My Jej vypuzujeme, počínaje tím nejubožejším až po toho nejbohatšího z nás, od toho nejmenšího k největšímu, držíme Boha daleko od našich životů, kvůli našemu vlastnímu já.

Častokrát jsem říkával: „Největším nepřítelem, kterého mám, je William Branham.“ On je tím, který vchází Bohu do cesty. On je ten, který se stává líným. On je ten, který přichází na nějaké místo a myslí si, že může něco ohledně toho udělat, a když to dělá, staví Boha mimo děj. Ale pokud se mi podaří zbavit se toho chlapíka, když se mi podaří dosáhnout toho, že on nestojí v cestě, pak může přijít Bůh a konat věci, o nichž nemá William Branham ani ponětí.

Tehdy tě může Bůh použít. Tehdy může použít kohokoliv z vás. Může použít každého, pokud se Mu nebudeme stavět do cesty. Ale dokud se Mu stavíme do cesty, pak nemůžeme být použiti. V pořádku.

Nuže, shledáváme, že ten významný člověk, Pavel, byl knížetem mezi kazateli. Byl respektován všemi denominacemi. Ten člověk mohl jít do města a mít kdekoliv shromáždění. Proč? Měl pověřovací listiny. Zkrátka a dobře, on byl natolik významným mužem, a tak odhodlán rozdrtit všechny ty slabé lidi, že dostal zplnomocnění od velekněze, nejvyšší autority, aby mohl spoutat každého z těch křesťanů. Obdržel politickou moc od své církve, aby je všechny spoutal! Ó, on měl moc! Mohl spoutat křesťany a uvrhnout je do vězení proto, že nesouhlasili s jeho teologickými doktrínami, s učením farizeů a saduceů. On spoutával křesťany.

Ale všimněte si ho, on sám musel být svázán, aby se mohl toho zbavit, zbavit se své moci a autority. On se stal spoutaným, aby byl pozbaven té moci, kterou měl ke svazování. On se musel zbavit toho, čím byl, aby mohl být spoután.

Bůh pomíjí ty vznešené! On minul kněze. On minul ty, kteří byli arogantní. Vybral Pavla, toho velkého muže a způsobil, že padl do prachu země, aby dělal to, co dělali ti ostatní. On způsobil, že se choval tímtež způsobem, jako ti, které dával pod zámek. On svázal Pavla Duchem Božím, aby ho osvobodil od moci, kterou spoutával křesťany. Neříkejte mi, že Bůh neví, co dělá?

„Shromáždili se tedy všickni starší Izraelští, a přišli k Samuelovi do Ramata. A řekli jemu: Aj, ty jsi se již zstaral, a synové tvoji nechodí po cestách tvých; protož nyní ustanov nám krále, aby soudil nás, jakož jest u všech národů.“ (1. Samuelova 8:4, 5)

B ylo to za časů Samuele, Božího proroka. A byl to spravedlivý muž a dobrý člověk, čestný, vážený, pravý a spravedlivý k lidem, nikdy je nepodváděl, neříkal jim nic jiného, než rovnou: „TAK PRAVÍ PÁN“.

Ale tito lidé se ocitli v situaci, kdy zatoužili tento program změnit. Oni pokukovali po Filištinech a Amalekitech, Amorejských, Chetitech a jiných národech tohoto světa a viděli, že oni měli krále, kteří nad nimi vládli, a řídili je, vedli je, bojovali jejich bitvy, a tak dále. A vypadlo to, že Izrael zatoužil jít příkladem těchto králů a těchto lidí.

Ale to nebyl nikdy Boží záměr pro Jeho lid, v žádném věku, aby se chovali jako lidé tohoto světa nebo byli řízení a ovládání jako světské lidi. Boží lid byl vždycky lidem zvláštním, odlišným, povoláním, odděleným, naprosto se lišil ve svém jednání, svých způsobech, ve svém životním stylu, od lidu tohoto světa. Jejich touhy po věcech a celé jejich počínání bylo vždy opakem věcí, po kterých touží lidé tohoto světa.

A lidé Izraele přišli k Samuelovi a řekli: „No, ty jsi zestárl, tvoji synové nechodí tvými cestami,“ protože nebyli pravými jako Samuel. Oni byli vydřiduši, těmi, kteří brali peníze; oni řekli: „Samueli, tví chlapci nejsou takoví jako ty, a tak chceme, abys šel a vyhledal nám krále, pomazal ho a udělal z nás takový lid, jakým jsou ostatní lidé tohoto světa.“

A Samuel se jim snažil vysvětlit, že to nebude fungovat. On řekl: „Pokud to uděláte, než se nadějete, zjistíte, že on povolá z vašich domovů vaše syny a udělá z nich vojáky, aby běhali před jeho vozy a nosili brnění a kopí. A nejen to, on povolá i vaše dcery, aby byly pekařkami chleba, a odvede je od vás, aby krmily armádu.“ A řekl: „Kromě toho všeho bude od vás vybírat určité daně z vašeho obilí a z celého vašeho příjmu. On uvalí daň na všechno, aby byl schopen uhradit určité vládní dluhy, a tak dále, které musí být zaplacený.“ On řekl: „Myslím, že vy všichni dohromady děláte chybu.“

Ale když lidé říkali: „My i přesto chceme být jako jiní lidé.“

V mužích a ženách je něco, co touží po tom, aby byli jako každý jiný. A existoval pouze jeden člověk žijící na této zemi, který byl naším Vzorem a byl to Ten, který zemřel za nás za všechny, náš Pán a Spasitel, Ježíš Kristus. On byl dokonalým příkladem toho, jakými máme být: vždy ve věcech svého Otce a dělající to, co je správné.

„Naposledy, bratří, mějtež se dobře, dokonali budte, potěšujte se, jednostejně smyslte, pokoj mějte, a Bůh lásky a pokoje budeť s vámi. Pozdravtež jedni druhých políbením svatým. Pozdravují vás všickni svatí.“
(2. Korintským 13:11,12)

Jeden chlapec se mě nedávno zeptal: „Bratře Branhamo, proč se oni pozdravovali svatým polibkem?“ Oni se líbali vzadu na šíji, objímali se okolo krku a políbili se vzadu na šíji. Bylo tomu předtím, než začalo být zvykem potřesení ruky. To byl pozdrav. Tímto způsobem se to dělalo. Oni nepotřásali jeden druhému rukou, oni se objali a políbili jeden druhého vzadu na šíji; ne na rty, na tvář. V tom tkví počátek mravní zkaženosti. Držte se od toho. Nikdy to nedělejte.

V současné době potřásáme jeden druhému rukou. Pokud obejměš svého bratra a políbíš jej na šíji nebo on tě políbí na šíji, je to úplně v pořádku. Ale nelíběj ženu a nedovol, aby nějaká žena líbala tebe. Rozumíš? To je pravda. Vezmi ji za ruku a řekni: „Okamžik, sestro, počkej na chvíli, pohleď, ujasněme si tuto věc!“ A tak, udělej to hned.

No, co jsem vám před chvílí, když jsem začínal, řekl? Když uvidíte auto jedoucí silnicí rychlostí devadesát mil v hodině, uhněte mu z cesty. To je pravda. Když v něčem takovém upozoruješ nepatrné překroucení, jdi od toho pryč; drž se od toho dál. Je to území, na kterém nemáš co dělat. Dábel ti předvede něco, čím rozbije tvoji duši a pošle tě do pekla. Drž se od toho dál! Varujte se každého náznaku zla. To je pravda.

Bud' mužem, bud' ženou. Ted' bych se chtěl na chvíli zastat žen. To je neobvyklé, že? Oni říkají: „Ó, to způsobila žena! Ó, to byla chyba ženy. Kdyby neopustila své místo, zkrátka, pak by ani muž neopustil své.“ To je pravda. Dobře, řekněme, že to je pravda. Ona opouští své místo. Muž nemůže být zlý, dokud nemá zlou ženu, ale zapamatujte si, nemůže být zlá žena bez zlého muže. To je pravda.

A ty, co se prohlašuješ za syna Božího, kde jsou tvé zásady? Nejsi Božím synem? Nejsi tím, kdo je výše postavenou a silnější nádobou? Jak říká Bible, ona je slabší a pokud je slabší, pak se ukaž jako Boží muž. Řekni jí: „Sestro, ty jsi na omylu.“ To je pravda! Já jsem to udělal a stejně tak to udělali i jiní křesťané. A ty to budeš dělat vždy, dokud jsi křesťanem, ale ukaž se, kým jsi. Ty jsi synem Božím. Máš nad sebou více moci, než žena. Pokud ona je slabší, uznej ji jako slabší. Pochop její chyby a podobně a pokus se jí napomenout. Řekni: „Sestro, jsme přece křesťané, neměli bychom to dělat.“ Rozumíš? Bud' opravdovým mužem, bud' synem Božím a dávej si pozor na ženy.

A právě tam na počátku nastal velký pád. Byl to dábel s Evou. To způsobilo skrze toto úplný pád lidské rasy.

A pokud jsi synem Božím, bud' silný, bud' opravdovým mužem. A pokud takový nejsi, zůstaň u oltáře tak dlouho, až se jím staneš. A varuj se zla v každé podobě.

„Divím se, že jste tak rychle od toho, kterýž vás povolal v milost Kristovu, uchýlili se k jinému evangelium. Kteréž není jiné, ale jsou někteří, ješto vás kormoutí, a převrátiti chtějí evangelium Kristovo. Ale bychom pak i my neb anděl s nebe kázal vám mimo to, což jsme vám kázali, prokletý buď. Jakož jsme prvé pověděli, a ještě znovu pravím: Jestliže by vám kdo jiné evangelium kázal mimo to, kteréž jste přijali, prokletý buď.“
(Galatským 1:6-9)

Nedávno večer se mnou hovořila milá osoba. Přišla, objala mne okolo ramen a řekla: „Bratře Branhame,“ řekl, „chtěl bych tě o něco poprosit.“ Řekl: „Kdybys jenom trochu udělal kompromis ohledně té věci, o které mluvíš.“

Zeptal jsem se: „Jaké?“

Řekl: „Celý ten křest.“ Dále řekl: „Církve z Chicaga a celého okolí by tě velice rády pozvaly, ale obávají se, že se o tom zmíníš.“

Odpověděl jsem: „Ovšemže se zmíním. Jistě, zmíním se o tom.“

On řekl: „Nu, oni říkají, že to je to jediné, co proti tobě mají.“

Řekl jsem: „Pak to nemají proti mně. Nebyl jsem první, kdo to řekl. Řekl to Bůh. Vyzývám kohokoliv z nich, aby přišel a dokázal, že to je nesprávné.“ Rozumíte?

Řekl: „Dobře, vidíš, měl bys souhlasit a mít s nimi obecenství.“

To je to, co chtěli po něm (Achab). Bůh nedělá kompromisy. V žádném případě. On nedělá kompromisy.

On řekl: „Bratře Branhame, chci se tě na něco zeptat.“ Řekl: „My všichni věříme v anděla Páně. Řekl ti to anděl Páně?“

Řekl jsem: „Nedbám o to, co by řekl anděl Páně. Pokud je to anděl Páně, pak bude říkat toto. Ale pokud by řekl něco proti, nebyl by to anděl Páně.“ A řekl jsem: „Bez ohledu na to, co řekl anděl nebo kdokoliv jiný, Pavel řekl: ‚I kdyby anděl z nebe vám kázal nějaké jiné evangelium, ať je proklet.‘“

Nějaké tělesné, nabubřelé řeči o andělech. Josef Smith, Brigham Young, a všechny různé kulty adventistů, a všichni ostatní, oni vidí všechny podobné věci, ale vždy to je v rozporu se Slovem.

Ale Bůh stojí vždy za Slovem. Je to Jeho Slovo. Řekl jsem: „Je to Slovo Páně. Jistě, všechno, co jsem se kdy dověděl, mě naučil On. Nikdy jsem nechodil do semináře nebo školy. To přichází od Něj.“ A řekl jsem: „Pokud by to bylo proti, pokud by to bylo proti tomuto *křtu*, nevěřil bych mu. Protože Boží slovo je hlavní a všechno jiné je lež.“ Boží Slovo — zůstávejte v Ném.

„S Kristem ukřižován jsem. Žít jsem pak již ne já, ale živ jest ve mně Kristus. Že pak nyní živ jsem v těle, u víře Syna Božího živ jsem, kterýž zamiloval mne, a vydal sebe samého za mne.“
(Galatským 2:20)

Tuže, Duch svatý je naším Znamením od Boha. Když přišel jednou ke mně jeden významný teolog, učenec, baptistický bratr, milý člověk, s milým charakterem, řekl: „Bratře Branhamo,“ řekl, „ty mluvíš o tom Duchu svatém.“ Řekl: „Nu, to není nic nového.“ Řekl: „My jsme to vyučovali po celé věky.“ On řekl: „My jsme přijali Ducha svatého.“

Zeptal jsem se: „Kdy jsi Jej přijal?“

Odpověděl: „Když jsem uvěřil.“ (Věděl jsem, že to je baptistická teologie, že když uvěříte, přijímáte Ducha svatého.)

Řekl jsem mu: „Tedy, Pavel řekl ve Skutcích 19 určité skupině baptistů, když baptistický kazatel, který byl jedním z obrácených skrze Jana, dokazoval Bibli, že Ježíš byl Kristem.“

Když procházel horním krajem Efezu, našel jisté učedníky a řekl jim: „Přijali jste Ducha svatého, když jste uvěřili?“ Oni řekli: „Nikdy jsme ani neslyšeli, že je Duch svatý.“ Pak se jich zeptal, jak byli pokřtěni. A oni nebyli pokřtěni ve jménu Ježíše Krista, obětovaného Beránka. Oni s Ním vůbec nebyli ztotožnění. Oni tomu prostě uvěřili tak, jako kdybyste tady měli lék, a nepoužili ho. Pavel jim přikázal, aby se nechali znovu pokřtít ve jménu Ježíše Krista.

A když to udělali, pak na ně sestoupilo Znamení. Oni byli ztotožnění skrze skutky a znamení Ducha svatého, mluvení jazyky skrze ně a prorokování a vyvyšování Boha. Byli ztotožnění se svou Obětí.

A Duch svatý je naší identifikací. Je tím, co nás identifikuje jakožto křesťany. Nikoliv naše členství v církvích, nkoliv naše chápání Bible, ne kolik toho víš o Bibli. Jde o to, nakolik žije ten Autor v tobě. Tvé já je pryč. Již více nejsi sebou. Považuješ se za mrtvého a Znamení je tím, co žije v tobě, a to není tvůj život; to je On.

Pavel řekl: „Život, kterým nyní žiji.“ On žil jiným životem, než předtím. „To nejsem já, ale Kristus je živ ve mně.“ Zde je to určené Znamení, které Bůh požaduje. Ztotožnění se se svou Obětí. Život našeho Spasitele v nás, Duch svatý.

Ó, jaké nezvratné Znamení! Nemůže existovat žádné jiné Znamení. Ó, přátelé, kdybyste jen mohli pochopit jádro věci. Kdybych měl dnes ráno takovou moc, abych to slovy vyjádřil a vtiskl do vaší duše; ne do vašich uší, ale vaší duše. Kdybyste mohli postřehnout, jakou to má záruku. Dalo by vám to odpocínutí.

„Jako Abraham uvěřil Bohu, a počteno jemu to k spravedlnosti. A tak vidíte, že ti, kteříž jsou z víry, ti jsou synové Abrahamovi.“
(Galatským 3:6, 7)

Tak tedy, Abraham uvěřil Bohu. A bylo mu to počteno za spravedlnost nebo bylo mu to přičteno na účet jeho spravedlnosti. „Jak se máš?“ Ty odpovíš: „No, jsem nějaký Jones, žiju v jistém...“

To s tím nemá vůbec nic společného. Bůh tě povolal a ty jsi přijal to zavolání. A skrze tvoji víru, přijetím Krista, toho královského semene Abrahama, které tě povolává, jsi ospravedlněn vírou. Je to pravda? Je to jediný způsob, jaký znám. Pokud vím, je to Písmo. Víím, že jsem byl v pozici hříšníka. Bůh mě zastavil, když jsem byl ponořen v hříchu, zaklepal na dveře mého srdce a já jsem se obrátil a ohlédl zpět.

Zeptal jsem se: „Kdo jsi?“

On odpověděl: „Já jsem tvůj Pán.“

Řekl jsem: „Pak mi, Pane, dovol přijít.“

Já jsem se nikdy nezastavil a neřekl: „Hej, Pane, hej, kde jsi? Chci si s Tebou na chvíli promluvit.“ Rozumíte? Ne, to vy neděláte. To Bůh vás zastavuje.

A tak když vás Bůh povolává, je to z milosti, nikoliv proto, cos udělal, co můžeš udělat, co uděláš. Pokud jsi Abrahamovým semenem, Bůh k tobě promluvil skrze svou úžasnou milost, stejně jak promluvil k Abrahamovi ve 12. kapitole 1. Mojžíšové.

No, pak si všimněte. Jakmile Abraham uvěřil Bohu skrze ospravedlnění (když uvěříme Bohu, jsme ospravedlněni). Hned na to povolal Bůh Abrahama k úplnému oddělení se od veškeré nevíry. Učinil totéž i tobě? Oddělte se od svých příbuzných, všech svých kolegů; opusťte plovárnu, opusťte taneční sál, odejděte od věcí tohoto světa. Bůh povolává Abrahamovo semeno k úplnému oddělení se, protože k tomu povolal i Abrahama. Berete si z toho příklad? Tím nástrojem je Abraham. Ten nástroj reprezentuje semeno po něm. A smlouva byla uzavřena s oběma, Abrahámem i semenem po něm. A jako byl Abraham povolán skrze milost, skrze vyvolení, tak bylo jeho semeno povoláno skrze milost a vyvolení. Rozumíte? Oni uslyšeli Boží hlas a uvěřili Bohu, a to jim bylo počteno za spravedlnost.

Uslyšeli Boží hlas někde v baru, kdekoliv to bylo a uvěřili Bohu. Abrahamovi bylo přikázáno, aby se zdržel a oddělil od věcí světa, a taktéž je to přikázáno Abrahamovu semeni: oddělit se od věcí tohoto světa. Ospravedlnění skrze víru.

„Pravímť pak, že pokudž dědic maličky jest, nic není rozdílný od služebníka, jsa pánem všeho, ale pod ochráncemi a správci jest až do času uloženého od otce.“
(Galatským 4:1, 2)

Tuže, tento chlapec, poté co dosáhl určitého věku, musel být adoptován do té samé rodiny, v níž se narodil. Každý kazatel ví, že jde o přijetí za syna. On musel být adoptován do rodiny, do níž se narodil. Dovedete si to představit? Ale to je učení Starého zákona. Pavel se zde na to odvolává v epistole k Efezským. V Efezské církvi.

Tedy, pokud si otec uvědomoval, že ten chlapec toho není hoden, nikdy ho neuznal. On byl stále jeho chlapcem, ale nemohl mu důvěřovat. Byl příliš unášen různými druhy větrů nauky. To říká Písmo: „Nedejte se unést každým větrem nauky, buďte neochvějní, vždy oplývejte dobrými skutky Páně a vězte, že vaše práce v Pánu není marná.“

Ale všimněte si toho otce pak. Nastal den, kdy byl možná ten chlapec v pořádku a byl hodnotným člověkem. Poslouchal svého otce, přijímal jeho pokyny, byl dobrým chlapcem. Tehdy jej otec zavedl na veřejnou ulici a oblékl mu zvláštní oděv. Pak otec provedl obřad, adoptoval syna do své rodiny. Pavel zde říká: „Předurčil nás k přijetí za syny,“ rozumíte, k adopci. A poté, když ten syn dospěl do toho místa, on už nebyl pouhým služebníkem pod poručnictvím správce. On byl šéfem. Amen. Doufám, že to jde do hloubky. Za chvíli vás propustím.

Zahloubejme se teď do toho. Ten syn už nebyl déle pod opatrovnictvím vychovatele, ale byl na tom jako jeho otec. A jeho otec mu předal určité záležitosti, aby je vykonával. Možná mu řekl: „Postarej se o tamto pole nebo dělej toto tamhle. Pečuj o otroky; postarej se o tamto,“ cokoliv to bylo. Byl teď zplnomocněn, amen, protože byl adoptován do rodiny. A jeho jméno na šeku bylo stejně platné jako jeho táty.

Tedy, to udělal Bůh, díky tomu tyto věci vidíme, a uvědomujeme si, že někde něco nehraje, přátelé. Vidíme zaslíbení Boží, vidíme je v Božím slově. Ale podle mého skromného mínění, Bůh právě začal adoptovat svého syna, pozičně jej odvolává stranou, předává mu určitou službu, pro tento účel ho pomazává, a vysílá jej. Sledujte, co se děje, když On toto činí. Všechno, co mu dal, aby nad tím panoval, se uskuteční. Bůh takto adoptoval svého vlastního Syna. Ježíš chodil po zemi jako obyčejný člověk, ale jednoho dne vzal na horu Proměnění s sebou tři svědky: Petra, Jakuba a Jana — víru, naději a lásku. Povolal je, oddělil od nich Ježíše a zastínil Jej. A Bible říká: „Jeho roucho zářilo jako slunce v plné síle.“ Co to bylo? Zvláštní roucho — Bůh adoptující svého vlastního Syna.

„Nebo psáno jest: Že Abraham měl dva syny, jednoho z děvky, a druhého z svobodné. Ale ten z děvky podle těla se narodil, ten pak z svobodné podle zaslíbení.“
(Galatským 4:22, 23)

Zde je to před námi obrazně představeno. Semeno začalo, semeno zaslíbení se zrodilo v pochybnosti o originálním zaslíbení. Pohledte, jak začalo nízko, v pochybnosti v původní zaslíbení. Bůh zaslíbil Abrahamovi, že to dítě bude mít ze Sary. Ale nyní sledujte, první semeno Abrahama z otrokyně přišlo kvůli Sárinu pochybování, že se to nemůže stát, jelikož byla stará a překročila už věk plodnosti.

No, a takovým způsobem začala církev. Tak to vždy začíná. Začínáte zdola. Nezačínáte shora. Člověk, který se snaží vyšplhat po žebříku a chce začít od vrcholku, si zlomí vaz. Musíte začít a propracovat se k tomu.

A tady shledáváme, že počátek Božího zaslíbení, manifestujícího se skrze nepatrnou pochybnost, narušil Boží program.

Stejným způsobem vznikl hřích v Edenské zahradě. Takto povstala smrt skrze hřích, když jedno Boží slovo bylo nesprávně vyloženo, či zpochybněno. Nemůžeš pochybovat nebo přemístit jediné Boží slovo, to je TAK PRAVÍ PÁN, platí to o každém Slově.

A zde Sára, jsouce ženou, která je obrazem církve, zapochybovala o původním Božím programu, o Božím zaslíbeném Slově, když řekla: „Ty Abrahame, můj muži, vezmi si tuto krásnou služebnou a žij s ní, a buď jí mužem. A Bůh tak vydá to semeno zaslíbení skrze ni, a já si vezmu to dítě.“ Vidíte? Pouhé vynechání jednoho písmenka změnilo celý program. Proto musíme přijímat každé Boží slovo, jako TAK PRAVÍ PÁN. Každé Boží slovo je pravdou.

Tady se pak rodí to semeno v nepatrně zpochybněném zaslíbení. Izák, jsouce semenem svobodné a zaslíbené ženy, zplozen (což se Pavel snažil vysvětlit zde v epistole Galatským), byl zrozen přirozeně — zaslíbené semeno. A on pokračuje, říká zde, že děti otrokyně nemohou dědit s dětmi svobodné, protože to jsou dvě rozdílné kategorie.

A to je pravda, nevěřící nemůže dědit s věřícím. Taková možnost v žádném případě neexistuje. A to je právě to, v čem je dnes problém. Nemůžete přimět denominační kuře, aby věřilo spolu s orlem. To se vám nepovede. Odtud pochází problém. Musíte věřit každému Božímu slovu. Nemůžete dědit společně, a stejně tak se nikdy k tomu nepřipojíte. To není možné. Musíte být buď orlem, nebo kuřetem.

On nemohl dědit spolu s Izmaelem, potomkem otrokyně, kvůli pochybování. Sára zpochybnila Boží slovo, to, že Bůh byl schopen je dodržet. Všimněte si. Abraham o tom nepochyboval. Sára o tom pochybovala; to byla ona. Nebyl to Adam, kdo pochyboval; byla to Eva, jež pochybovala.

Stejně tak nemůže to přirozené dědit spolu s tím duchovním. Taktéž Izmaelovy děti nemohou dědit s dětmi Izáka, jako nemůže tělesný dědit s duchovním.

„Ovoce pak Ducha jestiž: Láska, radost, pokoj, tichost, dobrotnost, dobrota, věrnost, krotkost, středmost. Proti takovýmť není zákon. Nebo kteříž jsou Kristovi, ti své tělo ukřižovali s vášněmi a s žádostmi.“
(Galatským 5:22–24)

Křesťané, ó, vy musíte mít osobní vztah s Bohem. Abys mohl být synem Božím, musíš si vytvořit vztah s Bohem. On musí být tvým Otcem, abys ty mohl být Jeho synem. A pouze Jeho synové a dcery jsou spaseni. Ne členové církve, ale synové a dcery. To může být docíleno pouze jediným způsobem, totiž znovuzrozením. Znovuzrození je to jediné, co vytvoří vztah k Bohu. To je pravda: synové a dcery.

A pak, když se to stane, pak ten člověk, (tady je otázka, kterou vám chci vysvětlit), člověk řekne: „Co budeme dělat pak, až budeme znovuzrozeni?“ Příliš mnoho lidí mi klade tuto otázku. „Co budu dělat pak, bratře Branham?“ Pokud jsi znovuzrozen, celá tvoje povaha je změněna. Jsi mrtev věcem, na něž jsi kdysi myslel.

„Dobře,“ řekneš: „Bratře Branham, když jsem se připojil k církvi, přijal jsem to.“ Dobře, ale když Bůh řekl, že Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i navěky; pak On stále uzdravuje nemocné; stále ukazuje vidění... „Ale, bratře Branham, moje církev...“ Nu, pak nejsi znovuzrozen. Rozumíš? Nemůžeš být, protože jestli samotný Bůh, jestliže Jeho život je v tobě, tak, jak jsi byl v životě svého otce, a jestli tentýž život Boha je v tobě a ten stejný Duch, který byl v Kristu, je v tobě, jak může Duch žít v Ježíši Kristu a napsat tyto věci, a pak vstoupit do tebe a popřít to? Rozumíte? On to nemůže udělat. On zdůrazní každé slovo, potvrdí je.

A pak, jestliže říkáte: „Dobře, já jsem dobrým členem církve.“ To s tím nemá nic společného. Já znám pohany tam na jihu v Africe, mezi mými čemými bratry, u nichž jsem shledal morálku na vyšší úrovni než u 90 % Američanů. Během celé cesty po Jižní Africe jsem se nesetkal s jediným případem pohlavní nemoci. Tam něco takového neexistuje. Tady to máte! Vidíte, to jsou prostě naše vlastní nečisté, špinavé způsoby, nás bělochů. To je pravda. Odešli jsme od Boha.

Co budete dělat, když se to stane? Zjistíte, že ten Duch, který vstoupil do vás při znovuzrození, způsobí, že budete věřit a dělat vše, co pro vás Bůh ve svém Slově ukládá. A všechno, co je citováno v Bibli o tom, co máte dělat, vy to zdůrazníte svým „amen“. A nezastavíte se ani ve dne ani v noci, dokud to nepřijmete. Je to tak! To je pravda! A po celou tu dobu budete především přinášet ovoce Ducha.

Zeptáte se: „Budu mluvit jazyky?“ Možná ano, možná ne. „Budu křičet?“ Možná ano, možná ne. Ale jedna věc, kterou budeš dělat, je jistá. Budeš přinášet ovoce Ducha a ovocem Ducha je: láska, radost, pokoj, víra, trpělivost, pokora, mírnost, vytrvalost...

„Nemylte se, Bůhť nebude oklamán; nebo čožkoli rozsívá by člověk, toť bude i žiti. Nebo kdož rozsívá tělu svému, z těla žiti bude porušení; ale kdož rozsívá Duchu, z Duchat žiti bude život věčný. Činíce pak dobře, neoblevujeme; nebo časem svým budeme žiti, neustávajice.“
(Galatským 6:7-9)

Vzpomínám si, jak jednoho večera seděla tam vzadu, kde sedí sestra Wrightová, jedna žena, která mě chtěla vyhodit za dveře za to, že jsem udělal něco takového. Ano, pánové. Řekl jsem: „Nepřicházej do mé církve se svou starou...“ Tehdy ony nosily... nebo si rozstřihly své šaty od shora dolů, takto, s tou legračně vypadající věcí, a polovina těla byla obnažena. Řekl jsem: „Pokud přijdou někdy takové ženy do mé církve, zaručeně je vyhodím.“ A jedna malá posměvačka, (ona pak zanedlouho zemřela, a když umírala, tak mě volala. Byla katoličkou.) Přišla sem a posadila se tam takto oblečená. Podíval jsem se dozadu a spatřil ji tam sedět. Oni zpívali. Svlekl jsem sako, zašel dozadu a položil jí ho kolem ramen. Řekl jsem: „Madam, pokud chceš poslouchat mé kázání, buď tak laskavá, obleč si to sako, když jsi v Boží církvi.“

Ona si dupla nohou, vyšla s vyšpulenými rty z budovy a řekla: „Pokud on má takové náboženství, já bych nedovolila své krávě mít takové náboženství!“

Řekl jsem: „Nestarej se, ona je mít nebude.“

Potom mě během stanových shromáždění zavolali, protože umírala. Dostala srdeční záchvat a umírala. Přišel její manžel a řekl: „Pojď rychle!“ (A já jsem byl právě ve shromáždění.) Velký, vysoký mladík, stál u dveří a čekal na mne. Nasedl jsem do auta a spěchal tam. Když jsem vycházel nahoru, potkal jsem starou sestřičku, která dosud žije tam dole v Howard Parku. Ona řekla: „Kazateli, už tam nemusíš chodit.“ (To se stalo před dvaceti lety, možná i více.) Řekla: „Ona je mrtvá.“ Řekla: „Zemřela asi před třemi minutami.“ Říkala: „Ona tě tak hlasitě volala.“ Řekla: „Mám pro tebe vzkaz.“

Zeptal jsem se: „Jaký?“

Ona řekla: „Řekni tomu kazateli, že to, co jsem mu řekla, ať mi to prosím odpustí.“

Vešel jsem dovnitř, abych se na ni podíval. Krásná žena. Ona tak hodně trpěla. Na nose měla drobné pihy, krásná žena. Ty pihy vypadaly, jako by naběhly. A její oči byly vyboulené z důlků a napůl převrácené v sloup. Samozřejmě, že její vnitřnosti a ledviny ještě pracovaly a ty výpary se šířily všude kolem postele. Její manžel na mne pohlédl a řekl: „Bratře Branhamo, pomodli se, protože ona se s tebou chtěla setkat.“

Řekl jsem: „Modlit se teď za ní, to by bylo k ničemu.“

„Na kterou stranu se strom naklání, na tu i padá.“ Rozumíte? „Nemylte se, Bůh se nedá ze sebe vysmívat; cokoliv člověk seje, to bude i sklízet.“

„Když pak přišli, vida Eliába, řekl: jistě před Hospodinem jest pomazaný jeho. Ale Hospodin řekl Samuelovi: Nehleď na tvárnost jeho a na zrůst postavy jeho, nebo jsem ho zavrhl; neboť nepatřím nač patří člověk. Člověk zajisté hledí na to, což jest před očima, ale Hospodin hledí k srdci. I povolal Izai Abinadaba, a kázal mu jíti před Samuele. Kterýž řekl: Také ani toho nevyvolil Hospodin. Rozkázal též Izai jíti Sammovi. I řekl: Ani toho nevyvolil Hospodin. Takž rozkázal Izai jíti sedmi synům svým před Samuele. Ale Samuel řekl Izai: Ani těch nevyvolil Hospodin. Potom řekl Samuel Izai: Jsou-li to již všickni synové? Odpověděl: Ještěť zůstává nejmladší, a aj, pase ovce. Tedy řekl Samuel Izai: Pošli a vezmi jej; nebo aniž sedneme za stůl, dokudž on sem nepřijde. I poslal a přivedl ho. (Byl pak on ryšavý, krásných očí a libého vzezření.) I řek Hospodin: Vstana pomaz ho, nebo to jest ten.“ (1. Samuelova 16:6-12)

Jednou, když si Izrael zvolil svého prvního krále, udělal nesmírnou chybu. Vybrali velkého, sedm stop vysokého, ramenatého muže, Saula. A on se stal odpadlíkem a dělal hanbu Izraeli. Bůh si pak sám zvolil. Řekl Samuelovi: „Vezmi do džbánu trochu oleje a jdi do Jišajova domu, protože ti ukážu, koho jsem si zvolil.“ A když přišel do Jišajova domu, Jišaj byl velice šťastný. Měl sedm synů, a tak zavolal toho největšího, skvělého, vysokého, urostlého, hezkého chlapce a řekl: „Nebude vypadat hezky v královském šatu, s korunou na hlavě? Vypadá jako věrný obraz krále.“ Ale když Samuel zvedl džbánek a přistoupil, aby jej pomazal za krále, Pán řekl: „Nedělej to, já jsem ho zavrhl. Nevybral jsem ho.“ A oni přivedli jiného, druhého největšího; Bůh pověděl: „Ani toho jsem nevybral.“ A tak nakonec přivedli šestého a Bůh jej také odvrhl.

Samuel se zeptal: „Nemáš ještě jednoho?“

On odpověděl: „Ach, ano, ale on je jen malý, hubený, zrzavý, šlachovitý chlapec, žije tam hluboko v pustině, pase ovce. On nikdy nebude králem.“

„Tak jdi a přiveď ho.“

A když malý David vešel dovnitř, v plášti z ovčích kůží, s krátkou holí v ruce, pastýřskou holí. Duch svatý řekl: „Jdi, pomaz ho, protože toho jsem vyvolil.“ Vidíte? Bůh provádí volbu, protože On hledí do srdce.

Někdy si myslíme, že místo, v němž Bůh přebývá, jsou veliké kostely s vysokými věžemi, ve kterých jsou varhany za milión dolarů. Není tomu vždy tak, to není pravda. Bůh si vybírá pokorné srdce. Nestarám se o to, jestli je tak chudý, že musí nosit montérky nebo je pouličním žebrákem. Pokud je pokorný a chce věnit Bohu, Bůh jej přijme. To je prostě všechno, co je k tomu třeba. Amen.

„Protož David zanechav břemene, kteréž s sebe složil u strážného při břemeních, běžel do vojska; a když přišel, tázal se bratři svých, jak se mají. A když on s nimi mluvil, aj, muž bojovník jménem Goliáš, Filistinský z Gát, vycházel z vojska Filistinských a mluvil jako i prvé; což slyšel i David. Všickni pak muži Izraelští, jakž uzřeli toho muže, utíkali před tváří jeho, a báli se náramně. I mluvili Izraelští mezi sebou: Viděli-li jste toho muže, kterýž vyšel? Nebo aby pohanění uvedl na Izraele, vyšel. Kdož by ho zabil, zbohatí ho král bohatstvím velikým, a dceru svou dá jemu, i dům otce jeho osvobodí v Izraeli. I mluvil David mužům, kteříž stáli u něho, a řekl: Co bude dáno muži tomu, kterýž by zabil toho Filistinského a odjal pohanění od Izraele? Nebo kdo jest Filistinský neobřezaný ten, že pohanění uvodí na vojsko Boha živého?“

(1. Samuelova 17:22-26)

Každý člověk dnes ví, že může vzít jméno Ježíš Kristus a postavit se jakémukoliv nepříteli, kdekoliv a kdykoliv, a nepřítel bude poražen. Čelil jsem kouzelníkům. Čelil jsem démonům všeho druhu a nikdy se nestalo, že by se nesklonili před jménem Ježíše Krista. Říkám vám, přátelé, když církev ztratila jméno a moc jména Ježíše Krista, přišli i o to. Když Mojžíš odešel do Egypta, kdyby se jim podařilo vzít mu tu hůl z ruky, mohli by mu napráskat. Ale v té holi, právě v ní přebývala moc. Kdyby se jim podařilo vzít mu tu hůl z ruky, byl by poražen. Vzpomeňte si, byla to tatáž hůl, kterou udeřil skálu. Byla to tatáž hůl, kterou držel ve vzduchu. Byla to tatáž hůl, kterou držel nad vodami. Byla to hůl Božího soudu. A čím byla hůl v Mojžíšově ruce, tím je jméno Ježíše Krista pro znovuzrozenou Církev. Amen. Když se z toho místa vzdálíte, je konec.

David řekl: „Vycházíš mi naproti jako Filištín, v brnění a s kopím, ale já vycházím proti tobě ve jménu Pána, Boha Izraele.“ Sledujte. On měl pět kamenů. Měl pět prstů, ve kterých držel prak — J-E-Ž-I-Š, V-I-R-A — víra v Ježíše. (V angličtině má víra pět písmen — faith, poznámka překl.) Hle, on přichází. Něco se musí stát. Říkám vám, když vypustil ten kámen, Duch Boží ten kámen uchopil a zabil Goliáše. Odřal mu hlavu a všichni ostatní zeslábli. Izraelská vojska se vzbopila a pobili Filištíny, ženouc je až k hradbám. Tentýž význam to má dnes večer: někdo, kdo má zkušenost povstat a dokázat moc zmrtvýchvstání Ježíše Krista. Ostatní se odhodlají a přijdou sem. Někteří z vás na nosítkách, na invalidních vozících, zkuste to jednou a sledujte skupinu, která vás bude následovat. Vzchopte se.

„Odpověděl David Saulovi: Služebník tvůj pastýřem byl stáda otce svého, a když přicházel lev aneb medvěd, a bral dobytče z stáda, já dostihal jsem ho a bil jsem jej, a vydíral jsem je z hrdla jeho. Pakli se na mne obořil, tedy ujma ho za čelist, bil jsem jej, až jsem ho i zabil. I lva i medvěda zabil služebník tvůj; budeť tedy Filistinský neobřezanec ten jako který z nich, nebo zhaněl vojska Boha živého.“

(1. Samuelova 17:34–36)

David byl myslivcem i pastýřem a v Žalmech psal o zelených pastvinách a klidných vodách, protože tam přebýval o samotě. Nebyl znečištěn věcmi tohoto světa.

Bůh musí vzít člověka od světských věcí, aby ho mohl utiшит, aby mohl naslouchat Bohu, tomu tichému, nepatrnému hlasu. Pak, skrze jediný kontakt s Bohem, se stává nebojácný. Všimněte si, že on není zvědav na to, co někdo říká. On se ocitl v Boží přítomnosti. Zná Boha v moci Jeho zmrtvýchvstání.

Jednoho dne Bůh dovolil přijít medvědovi a uchvátit mu jednu z jeho ovcí. David se prostě do toho medvěda pustil. Nepochybně se modlil, protože krátce nato to dosvědčil. A on se modlil a prosil Boha. Byl opatrovníkem té ovce, nemohl o tu ovci přijít, musel za každou cenu tu ovci zachránit. Popadl svůj malý prak, pustil se za medvědem a zabil ho. Musel tu ovci zachránit. Vidíte, k čemu jej Bůh vychovával?

Bůh chce, aby jeho pastýři zachraňovali ovce, bez ohledu na to, jak budou nazýváni nebo skrze co budou muset procházet. Zachraňujte ovce!

Když Bůh uviděl, že David stanul statečně proti tomu medvědovi, tak prostě trochu zvýšil sílu zvířete. Poslal lva a lev uchvátil jednoho z těch beráneků, a lev je zuřivým zvířetem.

A když pomyslím, že mladý chlapec (Bible říká, že byl zrzavý, byl to ještě malý chlapec), s malým prakem (víte, co to je — malý kousek kůže, který má na obou stranách provázky), a hladový lev, který již cítil krev ve své tlamě, přiběhl a popadl ovci. David vzhledl k Bohu a řekl: „Nemohu o ni přijít, pomoz mi, Pane.“ A srazil prakem lva k zemi, a když se lev proti němu zvedl, ten malý chlapec, (lev vážil asi kolem 250 kilogramů, možná více, ten chlapec vážil možná 35 nebo 40), on vytáhl zpoza opasku nůž a když se lev zvedl, (lev by usmrtil několikerym máchnutím deset mužů), on popadl toho lva za hřívu a zabil ho.

Odvaha! Bůh nechce zbabělce. On tě nemůže použít, pokud se bojíš vzít Jeho Slovo a věřit Mu. On chce odvážné muže, kteří nebudou věnovat pozornost ničemu jinému než tomu, co říká Pán. Skrze takové musí konat. Bez ohledu na to, co říká církev, co říká pastor, za čím stojí církev. On stojí za Bohem, spravedlností a Jeho Slovem.

„A onť dal některé zajisté apoštoly, některé pak proroky, jiné pak evangelisty, jiné pak pastýře a učitele. Pro spořádání svatých, k dílu služebnosti, pro vzdělání těla Kristova. Až bychom se sběhli všickni v jednotu víry a známosti Syna Božího, v muže dokonalého, v míru postavy plného věku Kristova, abychom již více nebyli děti, zmitající se a točící každým větrem učení v neustavičnosti lidské, v chytrosti k oklamávání lstivému; ale upřímně se majíce v lásce, rostme v toho všelijak, kterýž jest hlava, totiž v Krista. Z kteréhož všecko tělo příslušně spojené a svázané po všech kloubích přísluhování, podle vnitřní moci v míru jednoho každého ouda, zrůst, jakž na tělo přísluší, bere, k vzdělání svému v lásce.“
(Efezským 4:11-16)

Ale, vidíte, v církvi je pastor a pastor je mimořádnou osobou. On je tak uzpůsoben, že si dokáže poradit s lidskými hádkami. On je nosičem břemen, je tažným zvířetem skupiny. Je to člověk, který se umí posadit a pokud má někdo něco proti někomu, posadí se s těma oběma rodinami, nepřikloní se k žádné ze stran, posoudí to a uvede je zpět do stavu vřidnosti. Rozumíte? On je pastor a ví, jak se postarat o takové věci.

Také evangelista je mimořádným člověkem. Je to člověk, který hoří jak ohnivá koule. Pospíchá do města, hlásá své poselství a odchází odtamtud někam jinam. Vidíte, je to zvláštní člověk.

Učitel je mimořádný člověk. Sedí vzadu pod pomazáním Ducha a je schopen vzít Písma a sestavit je dohromady skrze Ducha svatého, v čem se mu ani pastor ani evangelista, ani jeden, nemohou rovnat.

Následovně shledáváme, že apoštol je mimořádným člověkem. On je tím, který dává všechno do pořádku. Je to člověk, který je poslaný Bohem, aby uváděl věci do pořádku.

Prorok je také mimořádným člověkem. Prorok je člověkem, k němuž přichází Slovo Páně, protože život proroka je utvořen tak, že jeho podvědomí a jeho vědomí jsou si tak blízko, že nemusí spát proto, aby viděl své sny. On je vidí, i když je úplně bdělý. Rozumíte? Zkrátka, je to něco, co Bůh musí udělat. Rozumíte, on vidí, co se stane.

Prorok vidí daleko dopředu to, co přichází. On vidí číši Božího hněvu plnou předtím, než je naplněna. Rozumíte? On může říci, „TAK PRAVÍ PÁN: Bůh zničí to město, pokud nebude činit pokání.“ Proč? On je orlem. On se vznáší vysoko. A on se odtamtud dívá do dálky a vidí, že kalich hněvu přetekl. Právě na to se dívá prorok. On nehledí na to, co se děje zde, on se dívá do dálky.

Má vlastní matka zemřela právě nedávno. Když jsem stál po jejím boku, řekla: „Bille...“ Všechny její žijící děti tam stály; dvě z deseti už odešly. Nejprve pohlédla na Delores. Řekla: „Má poslední i má první.“ Má matka byla laskavou křesťankou a já jsem ji přivedl ke Kristu a pokřtil před mnoha lety.

A ona řekla: „Delores, bylas ke mně dobrá. Pomáhala jsi mi. Když jsem zestárla a nemohla jsem už prát, mnohokrát jsi mi vyprala. Přicházelas, abys uklidila můj dům. Toto jsi dělala.“ A řekla: „Miluji tě, miláčku.“

A Delores, mladá křesťanka, tam stála dojatá, dívala se dolů a řekla: „Mami, bylo toho tak málo.“

Dále řekla: „Bille, ty ses staral, abych nikdy nehladověla.“

A já jsem řekl: „Mami, kolikrát jsi odcházela od stolu, když jsme neměli co k jídlu, abych dostal něco k snědku?“ A řekl jsem: „To byla prostě má povinnost, mami.“

A ona řekla: „Pak jsi byl mým duchovním vůdcem, Bille. Pokřtils mne. Řekl jsi mi o cestě života.“

Řekl jsem: „Mami, znáš náš katolický původ.“ A řekl jsem: „Šel jsem do kostela a oni říkali: ‚To je ta pravá církev‘ a přitom to bylo proti Slovu. Chodil jsem od církve k církvi a zjistil, že to bylo tak rozdílné. A tak jsem se držel Slova, mami.“ A řekl jsem: „Snažil jsem se ti mluvit to, co bylo správné a vést tě ke Kristu.“ A ta drahá, stará svatá odsud odešla, aby se setkala s Bohem. A tak jsem odevzdal její duši zpět Bohu.

Delores mi zavolala a řekla: „Bille, já se s tím prostě nemůžu smířit.“

Řekl jsem: „Delores, pohled' na protější stranu ulice z místa, kde stojíš. Stojí tam starý dub?“

Odpověděla: „Ano.“ Bylo to několik dnů před matčinou smrtí.

Řekl jsem: „On začíná opadávat.“ Pokračoval jsem: „Asi před měsícem bylo jeho listí skutečně pěkné a zelené.“

„Ano, Bille,“ řekla.

A zeptal jsem se: „Jak vypadají teď?“

Odpověděla: „No, jsou teď žluté, hnědé, zelené a červené.“

A řekl jsem: „Delores, co zapříčinilo, že žloutnou, hnědnou, zelenají a červenají?“

Odpověděla: „Ony umírají.“

Zeptal jsem se: „Kdy byl ten strom nejhezčí?“

Odpověděla: „Ted‘.“

Řekl jsem: „Bible říká: ‚Vzácná je v očích Páně smrt Jeho svatých‘.“

Rozumíte? To se děje, když ten čas přichází. Řekl jsem: „Život se vrací. Život je strom. My všichni ‚visíme‘ na Stromě života. To je pravda.“

„Oblečte se v celé odění Boží, abyste mohli státí proti útokům ďábelským. Neboť není bojování naše proti tělu a krvi, ale proti knížatstvu, proti mocnostem, proti světu pánům temnotí věku tohoto, proti duchovním zlostem vysoko. A protože vezměte celé odění Boží, abyste mohli odolati v den zlý, a všechno vykonajíc, státí.“
(Efezským 6:11-13)

Bible říká, že nebojujeme pěstmi, proti tělu a krvi, ale bojujeme proti duchovním mocnostem. Nuže, kdybyste si jen uvědomili, jak jsem řekl před chvílí, my jsme teď s Ním vzkříšení. Vy nezemřete. Vy už jste mrtví. Rozumíte? Avšak náš duch žije v Něm. A tak my nebojujeme proti přírodním, vědeckým věcem; bojujeme proti duchovním mocnostem.

Vy víte, že zápasníci trénují, jak se uvolnit z chvatu a podobně. Ale vy se neosvobozujete od těch chvatů. Ne. Dokázali byste si představit přicházejícího zápasníka. Ó, já, on má naleštěné prsty, v trenýrkách a se všemi možnými zlatými přívěsky okolo nich. Vypadá jako opravdu dobrý zápasník, ale to je pouze intelektuální stránka. Pokud nemá v sobě skrytou sílu, pomocí níž se může vyvléknout z protivníkovy chvatu (haleluja!), jeho intelektuální přívěsky okolo něj a všechno jiné moc neznamenají. A tak celý náš intelektuální potenciál je bezvýznamný, pokud uvnitř chybí ukrytá moc Ducha svatého (haleluja!), která by zlomila satanovo sevření.

Avšak my jsme v zápasnickém utkání. Nezápasíme pomocí elegantně oděné, intelektuální psychologie, ale zápasíme mocí a Božím zaslíbením, které může kdykoliv zlomit jakékoliv satanovo sevření. Ježíš, náš Pán, to dokázal, když se stal Emanuelem, Bůh sám se stal tělem mezi námi. A když se setkal se satanem, aby ukázal, že satan může být poražen Slovem, pokaždé když satan k Němu přistoupil, On řekl: „Je napsáno. Je napsáno.“ Ó, jak bych se chtěl chvíli věnovat malé poznámce, kterou mám zde napsanou, o věcech, které On řekl. Kolikrát zlomil satanovu moc pomocí: „Je napsáno.“ Ó, přátelé, to ukazuje na to, že osoba opevněná Božím slovem může zakřičet: „Je napsáno, pusť ho. Pusť ho, satane, neboť je napsáno.“ Pokud zůstáváš za Slovem, „jestliže zůstanete ve Mně, a Má slova ve vás, prostě, o co chcete.“ To je pravda.

„Jakým způsobem očistí mládenec stezku svou? Takovým, aby se choval vedle slova tvého. Celým srdcem svým hledám tebe, nedopouštěj mi blouditi od přikázání tvých. V srdci mém skládám řeč tvou, abych nehřešil proti tobě. Ty chvály hodný Hospodine, vyuč mne ustanovením svým.“ (Žalm 119:9-12)

Pokud nic jiného nemá smysl, pak čtení Slova pro tebe něco vykoná. Rád bych tady přečetl jeden verš. Není to mnoho. Nejedná se o velikost; jde o jeho obsah. To se počítá. Nejde o papír, na kterém je napsán. Jde o to, co je ve Slově, protože Boží slovo je věčné. Moje slova selžou; Jeho slova nemohou selhat. Moje slova jsou lidská, Jeho jsou Boží. A tak pokud moje slova nedocílí toho, co bylo Božím záměrem pro naše společné shromáždění dnes večer, a chceme-li prosadit něco pomoci písni — proto, abychom šli kupředu, pak se modlím, abyste přijali Boží slovo, a to se uskuteční.

Pokaždé, když je Bůh zavolán na scénu, aby rozhodl, a když On rozhodne, Jeho rozhodnutí musí být navěky stejné. Tedy, zapamatujte si, On nemůže změnit svůj názor, protože je dokonalý. Věřte, že Bůh je dokonalý? Věřte, že je nekonečný? Jistěže je nekonečný. Tak tedy, pokud je nekonečný, dobrá, On se už nemůže nic víc naučit. No, my jsme ohraničení, proto se můžeme prostě bezustání učit. Něco prohlásit za neplatné, něco přidat a něco ubrat. Ale Bůh nemůže. Rozumíte? On je dokonalý. Každé Jeho rozhodnutí je dokonalé. Proto musíte vždy pamatovat na jedno: soustředte svoji mysl a srdce na Jeho Slově.

Ó, je to hrozná doba, ve které žijeme. Víte, že časem svedení je večerní čas. Ale On nám slíbil, že v čase večera budeme mít Světlo. On to slíbil. A jakože slunce vychází na východě a zapadá na západě — není to nějaké jiné slunce, ale to stejné slunce, které zapadá na západě a příštího dne vychází na východě. Jeho prorok řekl, že bude takový čas, že bude chmurný den, který nebude ani nocí ani dnem. Avšak řekl, že v čase večera bude znovu Světlo. A tak to jsme měli, a nyní máme večerní Světlo na sklonku dne.

A tak pamatujte vždy na toto: Bůh činí rozhodnutí a ono je pokaždé dokonalé. A tak když On něco řekne, musí to tak zůstat. A to nám dává jistotu, že můžeme přesně důvěřovat tomu, co říká. To je pravda, rozumíte.

Nikdy se neodchylujte od Jeho Slova. Zachovejte Jeho Slovo ve svém srdci. Myslím, že David řekl, že ukryl Jeho Slovo ve svém srdci, aby proti Němu nezhřešil. No, kdybychom jen mohli na to pamatovat.

„To tedy čítejte při sobě, co i při Kristu Ježíši. Kterýž jsa v způsobu Božím, nepoložil sobě toho za loupež rovný býti Bohu. Ale samého sebe zmařil, způsob služebníka přijav, podobný lidem učiněn. A v způsobu nalezen jako člověk, ponižil se, poslušný byv až do smrti, a to smrti kříže. Protož i Bůh povýšil ho nade vše, a dal jemu jméno nad každé jméno, aby ve jménu Ježíše každé koleno klekalo, těch, kteříž jsou na nebesích, a těch, kteříž jsou na zemi, i těch, kteříž jsou pod zemí. A každý jazyk aby vyznával, že Ježíš Kristus jest Pánem v slávě Boha Otce.“ (Filipským 2:5-11)

Někdy, když Bůh něco dělá, dělá to takovým podivným a zvláštním způsobem, neobyčejným způsobem pro lidi tohoto světa, tak, že to podle tělesného úsudku vypadá jako hloupost. Když Bůh dělá něco příliš jednoduše, jen tím mate pozemskou mysl. Například panenské narození a mnohé jiné věci, které zamotávají pozemské smýšlení. Oni nevědí, co si o tom mají myslet. Avšak Bůh to tak dělá.

Podobně tomu bylo, když přišel Jan Křtitel. Nu, Písmo říká, že toho dne u řeky, když Ježíš vystoupil, „všechna vysoká místa byla snížena, a to, co bylo nízké, bylo vyvýšeno. Všechno listí na stromech zatleskalo rukama a hory poskočily jako malí beránci.“ Pouze pomyslete. A co to bylo? Starý, zálesácký typ kazatele s hustě zarostlou tváří jako chlupatá housenka, opásán velkým kusem ovčí kůže, stál na bahnitém břehu Jordánu a kázal pokání. Amen. (Nikoliv vybrané oblečen do krajce, hedvábí a saténu nebo čehokoliv.)

A tam Bůh promluvil z nebes a on uviděl Ducha Božího přicházet jako holubici, sestupující na Člověka, který se narodil v jeslích. Vidíte, co svět nazývá velkým, to Bůh nazývá hloupostí. A co je pro svět hloupostí, to Bůh nazývá velkým. To je pravda.

A proto nedbej na to, když jsi nazýván hlupákem. Protože pamatuj, nemůžeš mít zároveň mysl Kristovu a mysl světa. Nemůžeš být ve svých věcech a Božích zároveň. Musíš opustit své vlastní cesty a dovolit Bohu, aby jednal svým způsobem. Jedině tak něco někdy dokážeš. Musíš se zbavit svých vlastních myšlenek, svého vlastního uvažování. Nesnaž se uvažovat, prostě věř.

Co kdyby Marie uvažovala nad panenským narozením. Co kdyby se pokusila říci: „No, moment. No, pohled, já jsem ještě nepoznala muže. Nikdy nikdo takový neexistoval. Jak mohu mít vůbec nějaké dítě? Ó, nic takového mi nemůžeš tvrdit.“ Ona nečekala na nic. Prostě vzala Boha za Jeho Slovo a začala děkovat Bohu za to dítě. Předtím než pocítila nějaký život, předtím než cokoliv pocítila, předtím než jí bylo dáno nějaké znamení, přijala prostě andělovo Slovo a odešla, radujíc se a vlebíc Boha, říkáje každému, že bude mít dítě, i když ještě nepoznala muže. Bože, dej nám více takových Marií.

„Ale to, což mi bylo ziskem, položil jsem sobě pro Krista za škodu. Nýbrž i všechny věci pokládám škodou býti pro vyvýšenost známosti Krista Ježíše Pána svého, pro něž jsem to všechno ztratil, a mám to jako za ležna, abych Krista získal. A v něm nalezen byl nemající své spravedlnosti, kteráž jest z zákona, ale tu, kteráž jest z víry Kristovy, tu spravedlnost, kteráž jest z Boha, a u víře záleží, abych poznal jej, a moc vzkříšení jeho, i společnost utrpení jeho, připodobňuje se k smrti jeho.“

(Filipským 3:7-10)

Tokud jsem se někdy styděl za Ameriku, bylo to jednou, když jsem byl ve Švýcarsku a spolu s bratrem Arganbrightem jsme našli dobré místo v Lausanne, kde jsme si mohli opatřit velký steak, asi tak velký, vážil snad čtyři sta gramů, za nějakých třicet centů v americké měně. Ach, žili jsme si jako králové! Chodili jsme tam každý den. A všichni tam pili víno, víte, jejich voda nebyla dobrá. A já bych se vína nenapil, a tak jsem si v lékárně obstaral malou láhev s destilovanou vodou. A nosil jsem si tu lahvičku všude, kam jsem šel. Myslím, že si každý myslel: „Ten chlapík si nosí vlastní pálenku.“ A tak jsem to nosil v ruce. Šli jsme na místo, kde prodávali ty steaky, a jednoho dne tam přijela Miss Ameriky v Chevroletu, model, ročník tak asi 28, na klinku jí seděl pudl a přivedla ho dovnitř. Ty dvě ženy měly na sobě tolik deseticentového klenotnictví, velikých, dlouhých náušnic, byly tím celé ověšené, zmalované a oběma bylo kolem padesátky, asi stejný ročník jako já. A budily dojem, že chtějí vypadat na patnáct. Ale o co se ony snaží? Ony se snaží jet cestou života a dívat se do zpětného zrcátka, dívat se na to, čím bývaly.

No, křesťan toto nedělá. Křesťan se nesnaží být tím, čím býval, nedívá se na to, kde byl, dívá se na to, kam jde. Rozumíte? Nedbej na to, čím jsi kdysi byl, ty jsi to již prožil. Nikdy se tam nevrátíš, je to minulost. Každý člověk, který jede cestou života a dívá se do zpětného zrcátka, spěje k ztroskotání, a stejně tak se stane i tobě na té křesťanské cestě. Neohlížej se zpět na to, čím jsi býval, dívej se na to, čím budeš. Pavel řekl: „Zapomínám na ty věci, které pominuly, usilovně chvátám k cíli svrchovaného povolání.“

Tedy, za to byste se styděli. Přinesly toho malého, páchnoucího psa dovnitř a posadily ho na stůl! Jeden by se z toho pozvracel! A dělaly hlouposti s tím psem a s těma rukama, co ho tam posadily, s těma rukama pak jedly! A přišel číšník a něco jim řekl. Byl se mnou Dr. Buggenbuhl; začal se smát a otočil hlavu.

Zeptal jsem se: „Co říkal?“

Řekl: „Číšník řekl, aby toho psa sundaly.“

Někdo mu řekl: „Vždyť je to Američanka, nechte ji být.“ Jinými slovy: „Ona na víc nemá.“

„Dále pak, bratři, kterékoli věci jsou pravé, kterékoli poctivé, kterékoli spravedlivé, kterékoli čisté, kterékoli milé, kterékoli dobropověstné, jestli která ctnost, a jestli která chvála, o těch věcech přemýšľujte.“
(Filipským 4:8)

Dnešní lidé, oni nerespektují Boha. Nemají žádnou úctu. Berou Jeho jméno nadarmo a vyprávějí sprosté vtipy; a dělají to dokonce kazatelé. Pokud někdy uslyšíte nějaký vtip, myslím si, že to je v pořádku. Ale kazatelé by měli být příkladem, myslím ve spravedlnosti a svatosti. A to je, jak se domnívám důvod, proč se nedostáváme dál, než jsme, my k tomu nepřistupujeme s takovou upřímností, jakou bychom k tomu měli mít. Víte, pokud vyvádíte a děláte výstřednosti, ztrácíte i tu špetku upřímnosti. Něco na tom bude.

Musíte pamatovat na to, že Bůh vás sleduje v každé hodině. Sleduje vás ve spánku. No, myslím si, že lidé dělají takové věci, protože si nejsou vědomi Jeho přítomnosti. Rozumíte? Ale přesto On je zde, ať už si myslíte to či ono. On vidí každý váš pohled, každý pohyb, který uděláte. On ví o tom všechno. Jenže my si to musíme uvědomit.

Kdysi jsme zpívali krátkou písničku, když jsem přišel k letničním, oni zpívali:

Po celou cestu, až k pravému příbytku duše,

existuje Oko, které tě sleduje.

Každý krok, jenž učiníš, velké Oko nad tím bdí,

existuje Oko, které tě sleduje. (Vidíte?)

Vzpomínáte si na tu píseň? No, to je pravda. Boží všudypřítomnost ví, co děláte a zná dokonce vaše myšlenky. Jednou, když jsem byl ve vidění, hovořil jsem s bytostí stojící vedle mě a ona mi řekla následující: „Vaše myšlenky jsou v nebi hlasitější, než váš hlas tady na zemi.“ On ví, co si myslíte. Můžete říkat, že děláte to či ono, ale vidíte, pokud v hloubi srdce přemýšľíte jinak, pak děláte něco špatně. Měli byste být tím, čím jste. Rozumíte? Ústa by měla mluvit to, co je v srdci. A tak zjišťujeme, že si lidé neuvědomují Boží přítomnost.

Víte, měli by být jako David — muž, který byl podle Božího srdce. On řekl: „Pán je vždy přede mnou.“ Kamkoli šel, pamatoval na to, že Bůh je vždy před ním. „On je po mé pravici, nikdy nezakolísám,“ protože Bůh je po jeho pravici.

„Protož muži ti řekli: Nenajdeme proti Danielovi tomuto žádné příčiny, jediné leč bychom našli něco proti němu s strany zákona Boha jeho. Tedy hejtmané a úředníci ti shromáždivše se k králi, takto mluvili k němu: Darie králi, na věky buď živ. Uradili se všickni hejtmané království, vývodové, úředníci, správcové a vůdcové, abys ustanovil nařízení královské, a utvrdil záповěd: Kdož by koli vložil žádost na kteréhokoli boha neb člověka do třidceti dnů, kromě na tebe, králi, aby uvržen byl do jámy lvové. Nyní tedy, ó králi, potvrď záповědi této, a vydej mandát, kterýž by nemohl změněn býti podle práva Médského a Perského, kteréž jest neproměnitelné. Pročež král Darius vydal mandát a záповěď. Daniel pak, když se dozvěděl, že jest vydán mandát, všel do domu svého, kdež otevřená byla okna v pokoji jeho proti Jeruzalému, a třikrát za den klekal na kolena svá, a modlival se a vyznával se Bohu svému, tak jakož prvě to činíval.“

(Daniel 6:5-10)

Každý člověk musí dospět do určitého bodu, kdy se pro něco rozhoduje. Přichází čas, kdy se rozhoduješ, jestli se oženíš nebo ne. Další rozhodnutí, k němuž musíte se svou přítelkyní dojít, je, zda budete spolu žít, vezmete-li se nebo ne. Existují různá rozhodnutí, která jsou zapotřebí v životě udělat, a je možné s nimi nějakou dobu otálet, ale pak nastává chvíle, kdy musí být vyřešeny. Je to nejvyšší čas: musí k tomu dojít okamžitě, buď tím, nebo jiným způsobem.

A křesťanský příteli, věřím, že žijeme v poslední době, kdy všechny věci, o nichž se píše v Bibli, je čas, aby se všechny tyto věci uskutečnily. A věřím, že právě ty věci, které vidíme, jak se v současnosti dějí, dějí se v období, které se shoduje s Božím slovem.

Nastal čas, kdy se Židovské děti musely vyjádřit, zda se budou klanět pohanské modle nebo si zachovají svou víru v pravého a živého Boha. Nastal čas, kdy muselo být rozhodnuto. A oni učinili správné rozhodnutí a Bůh byl s nimi.

Nastal čas, kdy se prorok Daniel musel rozhodnout, jestli se přestane modlit. Buď bude dodržovat náboženskou tradici tamté země, nebo bude pokračovat svým obvyklým způsobem, kdy otvíral své okno a dennodenně se modlil ve směru svatyně a měl společenství s Bohem. Daniel se musel rozhodnout. Časové okolnosti jej přinutily k tomu, aby se rozhodl. Když Bůh něco říká, vynucuje si to na tom patřičném místě. A Daniel se musel rozhodnout. A on se odebral přímo na své místo uctívání, otevřel okno a vzdával Bohu díky. A Bůh ochránil svého proroka. Bůh to bude dělat vždycky.

„Hleďtež, aťby vás někdo neobloupil moudrostí světa, a marným zklamáním, uče podle ustanovení lidských, podle živelů světa, a ne podle Krista. Nebo v něm přebývá všechna plnost Božství tělesně.“
(Kolosenským 2:8, 9)

Slyšel jsem nedávno večer někoho v poselství říkat, řekl, že přišli ke... Myslím, že to byl Billy Graham; minulý večer jsme ho sledovali, když mluvil, že odcestoval do Izraele a Palestiny, a řekl: „Přišel jsem uvěřit vašemu lidu,“ něco na ten způsob. A rozhodně jsem ho obdivoval, když se minulý večer objevil v tom světském programu. Mnozí z vás jste tímto člověkem za to pohrdli.

Ale pohledte, on se takto dostal před celý národ. A on to nikdy neodvolal, stál přesně na tom, čemu věřil. A já jsem jej za to rozhodně obdivoval. On řekl: „Odjel jsem do Izraele a řekl jim: ‚Uctívám jedno z vašich dětí,‘“ více méně těmito slovy.

Pomyslel jsem si: „Bille, to je skvělé, chtěl bych spatřit tu Bohem danou moc, kterou máš k tomu, aby ses postavil uprostřed celé té záře Hollywoodu a vydal svědectví o Ježíši Kristu, ale On nebyl židem.“ Ježíš byl Bohem, nikoliv však židem. Zapamatujte si, krevní buňka pochází z muže. A On nebyl žádným člověkem, židem či pohanem, On byl Bohem stvořeným v těle. Nejsme spaseni krví žida ani krví pohana, jsme spaseni krví Boží. On byl Bohem, ničím menším. Nebyl ani židem ani pohanem. Boží krví s tvůrčí schopností v Něk, jsme se stali... Pokud by On byl židem nebo pohanem, byli bychom ztraceni. On byl Bohem v těle. Je to tak.

Já neuctívám žida. Když uctívám Ježíše Krista, uctívám Boha. Neuctívám nějaký výmysl nebo nějaké historické něco. Uctívám Ježíše Krista, přítomnost Ježíše Krista právě nyní, což je Jeho Slovo, které se projevuje v tomto věku.

Ježíš byl plností Božího slova, protože byl plností Božství tělesně, a v Něk přebývala plnost Boží. Bůh žil v Ježíši Kristu. Bůh byl v Kristu, když smiřoval svět sám se sebou. Ani žid ani pohan, ale Bůh! Na tom On stál, tam to dotáhl. Jak příhodné... A vlastní Boží krev musela být prolita na zem — počínaje nevinou Abelovou krví, za účelem vykoupení. On nelpěl na svém vlastním životě. Řekl: „Otče můj, jestli je to možné, ať mě ten kalich mine! Avšak ne má vůle, ale Tvá vůle se staň.“ On se podvolil Slovu.

Dnes můžeme udělat totéž. Buď můžete vzít vaše vyznání víry, vzít vaše tak-a-tak a jít s tím kamkoliv chcete, anebo můžete říci: „Ne má, ale Tvá vůle se staň.“ Vraťte se zpět do Božího slova. Vezměte si vaše pozlátka a Vánoce a dělejte si s tím, co chcete, ale mně dejte do srdce Ježíše Krista. Nezáleží na tom, kolik z těch lidí se z toho směje a vysmívá se tomu. Sledujte povahu, dívejte se, jestli se to chová jako On. Pokud ne a pokud je to neshodné se Slovem, nechte to být, není to Kristus, protože Kristus je Slovem.

„Protož povstali-li jste s Kristem, vrchních věcí hledejte, kdež Kristus na pravici Boží sedí. O svrchní věci pečujte, ne o zemské. Nebo zemřeli jste, a život váš skryt jest s Kristem v Bohu. Když se pak ukáže Kristus, život náš, tehdy i vy ukážete se s ním v slávě.“
(Kolosenským 3:1-4)

Chcete patřit do nebe. Tam by měly směřovat vaše myšlenkové pohnutky, k věcem nahoře. Ježíš řekl: „Upřete vaše motivy na to, co je nahoře, ne na to, co je pozemské.“ To pomine. Držte se Boha. Držte se realit. Bůh je Bohem reality. On byl takovým ve všech věkách. Pokaždé, když nějaký člověk chodil s Bohem, Bůh se stal realitou, která předváděla znamení, zázraky a divy svému lidu. Tohle je Boží záměr. Odevzdejte Mu všechno.

Přímo tady v Louisville v Kentucky byla nedávno velice milá rodina. Oni měli nemocné dítě; telefonovali, abych se za ně modlil. Když lékař vycházel z nemocnice, zeptali se: „A co je s tím dítětem?“

Odpověděl: „To dítě umírá. Nelze mu již žádným způsobem pomoci.“ Řekl: „Ono má leukémií.“ A dodal: „To dítě musí zemřít.“

Pomyslel jsem si: „Ó, Bože, Ty jsi to ještě neřekl. Ty jsi to ještě nepotvrdil.“ Šel jsem tam a mluvil s rodiči a ti rodiče plakali a vzlykali. Nakolik jim bylo jasné, jejich dítě bylo ztraceno. Nicméně co udělali?

Ten lékař měl pravdu. Udělal všechno, co bylo v jeho silách. Leukémie zabíjí a nic ji nemůže zadržet. Pověděl: „To dítě zemře.“

Vy všichni znáte ten případ. A přišel tam starý dědeček toho dítěte. Když mě slyšel kázat o křtu Duchem svatým, řekl: „Vzpomínám si, že před léty jeden starý kazatel pověděl, že nastane čas, kdy lidé budou znovu přijímat Ducha svatého, a budou se dít znamení a zázraky.“ Vešel do malého pokojíčku, aby byl o samotě. Nechtěl déle zůstat se svým synem a svou snachou. On tam zůstal, plakal a modlil se. Když ten starý člověk odtamtud vyšel, na jeho plešatém čele se peril pot, jeho oči zářily, a řekl: „To dítě bude žít.“

Lékař řekl: „Cože?“

On řekl: „Doktore, vážím si vás jako učeného muže. Vážím si vás a vaši inteligence, kterou jste získal medicínským výzkumem.“ Ale řekl: „Já jsem se modlil a modlil a modlil, až jsem se zřekl všeho, čeho jsem se měl zříct a Duch svatý pověděl: „To dítě bude žít.“ A to se stalo. Proč? Vzdal se všeho, co měl. Bůh ho uchvátil a mohl k němu hovořit, když byl ochoten vzdát se všeho.

„Na modlitbě buďte ustaviční, bdíce v tom s díky činěním.“ (Kolosenským 4:2)

Večer klekáme a říkáme: „Pane, požehnej to-a-to a udělej to a pomoz Janovi, udělej to všem.“ Děláte z Boha talisman nebo si z Něj děláte nějakého poslíčka. „Bože, udělej to, udělej také tamto a udělej to.“ Ježíš nám neřekl, že se máme tímto způsobem modlit. Řekl, abychom se modlili takto: „Otče náš, který jsi v nebesích, ať se posvěti tvé jméno! Ať přijde tvé království! Ať se stane tvá vůle jako v nebi, tak i na zemi.“ Ale my se snažíme Bohu nařizovat, co má pro nás udělat.

A právě proto přichází ochlazení do církve. Právě proto to velké probuzení, které navštívilo tuto zemi, přivedlo milióny lidí do církve. Oni došli k tomu, že využívají tyto zkušenosti, a tak dále, jako tradici, místo toho, aby byli zbožně lítostiví a dovolili Duchu svatému dělat svou práci v moci svého úřadu ve vašem nitru, tvoříc ve vás nový život a učinit vás tak dychtivými po tom, abyste šli do církve, protože mimo církev nemůžete vydržet. Tedy, o to právě jde. Nejde o to — podepsat přihlášku a připojit se, a tak dále. Jde o to — mít Kristův život v sobě, On touží po tom, aby *do tebe* vešel. Je něco v tobě, co tě k tomu nutí.

Jak jsem řekl včera během krátkého rozhovoru jednomu mladému člověku. Řekl jsem mu, že když jsem byl revírníkem v Indianě, často jsem chodíval kolem malého pramene. Byl to vždy ten nejšťastnější pramen, jaký jsem ve svém životě viděl. Ty velké prameny v Indianě, ony bublají tou příjemnou, studenou vodou, vápenatou vodou. A jednoho dne jsem se posadil u toho pramene, abych si s ním promluvil, myslím, že Mojžíš by taky tak usedl u hořícího keře, aby s ním rozmlouval. A řekl jsem: „Pramínku, co tě činí tak šťastným, že bezustání bubláš? Když přicházím v zimě, bubláš. Když přicházím na jaře, na podzim, v létě, kdykoliv, bubláš. Je to snad proto — jsi tak šťastný proto, že sem přicházejí králíci a pijí z tebe?“ No, kdyby on mohl promluvit, řekl by: „Ne, to není proto.“ Řekl jsem: „Dobře, možná je to proto, že jeleni procházejí kolem a pijí z tebe?“ On by řekl: „Ne, není.“ Řekl jsem: „No, dobře, možná je to proto, že někdy tady přicházím a piju z tebe?“ On by řekl: „Ne, tak to není. Jsem rád, že všichni přicházejí a pijí, ale to není důvod, proč celou dobu bublám.“

„Dobře, co tedy způsobuje, že takhle bubláš? Co tě činí tak šťastným, vždy přetékajícím?“ Kdyby mohl mluvit, řekl by: „To nejsem já. Je něco za mnou, co mne vytlačuje.“

Tak je to s křesťanským prožitím. To není něco, k čemu se snažíš dopracovat. Je to Něco, co je za tebou, co pracuje v tobě. Je to život věčný, který se zvedá, vytryskuje. Tak jak On řekl té ženě u studny: „...budou to prameny vody tryskající k věčnému životu.“ Něco je uvnitř věřího, který byl ztotožněn s Kristem, protože on ví, že On je naživu. Ale my nechceme, aby se to stalo tradicí.

„Veselím se z toho, že mi říkáno bývá: Poďme do domu Hospodinova. A že se postavují nohy naše v branách tvých, ó Jeruzaléme.“ (Žalm 122:1, 2)

tázka: Bratře Branhame, je to pravda, že učíš, že nevěsta nesmí navštěvovat žádnou církev, pokud tam nekážeš ty, nebo jinak, pouze tvou modlitebnu? A učíš také, že nemusíme dodržovat neděli nebo svátky, pokud jde o práci, rybaření, a tak dále?

Ne, jste na omylu. Rozumíte? Dovolte, že to projdu a prostě na to odpovím po pořádku.

„Učíš, že nevěsta nesmí navštěvovat žádnou jinou církev, pokud tam nekážeš ty, pouze ‚modlitebnu‘?“ Ne tohle neučím. Tomuhle nevěřím, já tomu nevěřím. Sedí tady kazatelé, kteří jsou rozptýlení po celé zemi, a já věřím, že oni jsou součástí nevěsty. Věřím, že muž nebo žena mohou jít do církve kamkoliv se jim zamane, kde se vyučuje Slovo. A věřím, že pokud tam neučí celému Slovu a vy nemáte možnost jít do církve na nějaké jiné místo, kde se vyučuje celé Slovo, jděte tam, kde učí polovině Slova, dokud nebudete moci jít tam, kde se vyučuje celé Slovo. Ale ať už děláte cokoliv, chodte do církve. Dělejte to.

„Učíš také, že nemusíme dodržovat neděli nebo nějaké svátky, pokud jde o práci nebo rybaření v neděli?“

Věřím, že je to hřích rybařit, lovit nebo pracovat v neděli, když můžete jít do církve. No, věřím, že porušujete Boží zákony. **„Existuje takové přikázání?“** Ano, pánové! Nuže, ve Starém zákoně jsme měli vzor Sabatu. A Ježíš nepřišel proto, abyste dodržovali Sabat. Starým dnem Sabatu byla sobota, která byla koncem týdne. Neděle je osmým dnem, nebo prvním dnem týdne, kdy Ježíš vstal z mrtvých.

Tedy, pokud jste někde daleko v lesích, třeba na lovu a v okolí není žádná církev nebo něco takového, prostě tam není nic; a jestliže rybaříš, pak si myslím, že to je v pořádku. Ale pokud jsi poblíž nějakého města nebo poblíž místa, kde se koná bohoslužba, pak bys v každém případě, ať jsi kdekoliv, měl bys navštívit toto shromáždění.

A věřím, pokud se jedná o práci, věřím, že pokud se vůl ocitl v jámě nebo musí být něco v neděli uděláno, jdi a udělej to, pokud jde o něco, co nemůže počkat a musí to být uděláno. Ale pokud to prostě odkládáš na neděli, abys to mohl udělat, nebo to prostě tak děláváš, mýlíš se. Rozumíte? Nesmíme to dělat, musíme respektovat svatý den.

„A když přišel David a muži jeho k městu, aj, vypáleno bylo ohněm, a ženy jejich, též synové a dcery jejich zajati byli. Tedy David a lid jeho, kterýž s ním byl, pozdvihše hlasu svého, plakali, až již více plakati nemohli. Obě také manželky Davidovy zajaty jsou, Achinoam Jezreelitská, a Abigail žena někdy Nábale Karmelského. Issoužen jest Davit náramně, nebo se smlouval lid, aby ho ukamenovali, (hořkostí zajisté naplněna byla duše všeho lidu, jednoho každého pro syny jeho a pro dcery jeho.) Však posilnil se David v Hospodinu Bohu svém.“

(1. Samuelova 30:3-6)

Břed nedávnem jsme jeli s bratrem Moorem na jih do Louisiany, do jednoho městečka, do malého sboru, kde jsme měli mít shromáždění. A jeho milovaná dcera a žena a všichni jeli s námi. A měl jsem s sebou kufr, který mi dali před mnoha lety jistí lidé v Kalifornii, a právě jsem si koupil nový oblek. Ten jsem měl v tom kufru a starý jsem měl na sobě. A on nechal ležet ten kufr na střeše svého auta, zatímco jsme rychle projížděli Louisianou. A když jsme tam dojeli, najednou jsme zjistili, že kufr nahoře není, byl fuč. Neměl jsem ani kapesník. A tak ho to velice trápilo.

Řekl jsem: „Ó, můj Pán se o to postará.“ Veškeré mé oblečení, úplně všechno bylo uvnitř, kromě montérek, které zůstaly doma. A tak on řekl: „Bratře Branhame, půjdu a koupím ti nový oblek.“ Řekl jsem: „Ne, to je v pořádku.“

On řekl: „Nemáš šanci, bratře Branhame, ztratili jsme ho někde cestou, daleko na severu. Poblíž té silnice žije hodně černochů. No, a pokud někdo jel tou cestou a našel ten kufr, pak v první řadě...“

Řekl jsem: „Má Bible je uvnitř, mám ji podepsanou.“

On řekl: „No, kdyby někdo našel ten kufr, bratře Branhame,“ řekl, „tak půjde a rozprodá oblečení,“ a takto podobně pokračoval.

Řekl jsem: „No, možná ho potřebuje víc než já. Přestože ho Pán dal mně, možná ho potřebuje víc než já, a tak Bůh ho dal jim. No, a pokud našel mou Bibli a zná mě, určitě mi to přinese.“

On řekl: „Ó, ne, bratře Branhame, pokud to najde nějaký hříšník, tak to oblečení prodá. A pokud to najde křesťan, pak postříhají ty obleky na kousky a rozdělí si je mezi sebou jako modlitební kousky látky. Nemáš žádnou šanci.“

A tak jsem řekl: „Dobře, budeme prostě důvěřovat Pánu.“

Uplynuly dva dny a bratr Brown, který tam byl, řekl: „Chci taky přispět. Trvám na tom, abych ti pořídil nějaké nové oblečení.“ Řekl jsem: „Ne, Pán je nějakým způsobem přinese zpátky.“

Uplynuly dva nebo tři dny a on řekl: „Vidíš?“ Bratr Jack prostě trval na tom, že mi za každou cenu koupí nějaké nové oblečení. A tak jsme zajeli k bratrovi Brownovi, on byl právě na odchodu, chystal se zajet ke mně a přesvědčit mě, abych si šel pořídít nové oblečení. A právě v té chvíli, kdy bratr Brown vycházel, zazvonil telefon. Byl to starý, barevný bratr, který telefonoval, řekl: „Je tam bratr Branham? Našel jsem jeho kufr, a že už je na cestě.“

Důvěřujte Pánu. Amen! Cokoliv to je, všechny věci napomáhají k našemu dobru. Když se stanete křesťany, zkrátka, nemůžete prohrát.

„Byť Hospodina s námi nebylo, když lidé povstali proti nám: Tehdáž by nás byli za živa sehltili v rozpálení hněvu svého proti nám.“
(Žalm 124:2, 3)

Budu vám vyprávět, co se jednoho dne stalo. Byl jsem na jihu v Texasu. Církev jednoty — sedmdesát dva církví sponzorovaly mé shromáždění, a já jsem toho večera posadil bratra Petta, bratra z Božích sborů, na pódium. No, vy víte, že je to pravda. On je vzácným bratrem. Bratr Pett, pokud jej někdo zná, z Beamontu z Texasu. Je to jeden z nejlepších lidí, jaké jsem kdy potkal. Jeho žena je obrácenou katoličkou, opravdu zbožná žena. On je opravdovým Božím mužem.

Kdyby to nebylo z Boží milosti, byli bychom všichni ztraceni s našimi zmatky a podobně. To je naprostá pravda. Ale milost Boží nás pojí navzájem. Není divu, že můžeme zpívat: „Ať jsou požehnaná pouta, která vážou naše srdce v křesťanské lásce.“ Právě to potřebujeme.

A potom, víte, co se stalo? Hlavní správce toho sboru mi zatelefonoval a řekl: „Jestlipak víš, cos udělal minulý večer?“ (Byl to můj druhý večer tam na tom místě.) Zeptal jsem se: „Copak? Měli jsme přece nádherné shromáždění.“ On řekl: „Měl jsi na pódium člověka, který je hříšníkem.“ Řekl jsem: „Nevěděl jsem o tom. Kdo to je?“ Řekl: „Je to pan Pett.“

„Ó,“ řekl jsem, „hříšníkem? Vždyť on je kazatelem Božích sborů, bratře.“

On řekl: „Ano, on je ještě hříšníkem, protože nebyl doposud správně pokřtěn.“

A já jsem řekl: „Bratře, prosím tě, řekni mi proč? On má Ducha svatého.“

On řekl: „Bratře Branham, co řekl Petr? Čiňte pokání a pokřtěte se ve jménu Ježíše Krista na odpustění vašich hříchů. Proto nemohou být vaše hříchy odpuštěny, dokud nejste pokřtěni v Ježíšově jménu.“ Zeptal jsem se: „Je to ta formule, bratře?“ On odpověděl: „To je ta formule.“

Řekl jsem: „Bůh pak tehdy ve Skutcích apoštolů 10:44 zhatil své plány, protože: ‚Když ještě Petr mluvil ta slova, Duch svatý sestoupil na všechny, kdo slyšeli ta slova,‘ a oni ještě nebyli vůbec pokřtěni. Pak tedy dal Bůh Ducha svatého lidem, kteří nebyli ani obráceni.“ Řekl jsem: „Kde pro všechno na světě teď stojíte?“

On řekl: „Víš, co se chystáme udělat?“ Řekl: „Nakreslíme takový malý kruh a ty se ocitneš vně toho kruhu.“

„Tudíž,“ řekl jsem, „já nakreslím další kruh a zahrnu vás zpět do něho. Nemůžete mne vyšoupnout ven, protože vás miluji. Vidiš, to si prostě nemůžete dovolit. Tam venku je mnoho vás, bratrů, kteří mě milují a věří mi. Oni tak či onak přijdou. Oni přijdou a vy mě nemůžete vyškrtnout. Pokud mne vyškrtnete, já vás zakreslím zpět.“ Řekl jsem: „Když uděláte jeden kruh, Bůh svou milostí mi dovolí nakreslit jiný a vtáhnout vás zpět dovnitř.“ To je pravda. Zahnu je znovu zpátky.

„Tať jest zajisté vůle Boží, totiž posvěcení vaše, abyste se zdržovali od smilstva, a aby uměl jeden každý z vás svým osudím vládnouti v svatosti a v uctivosti, ne v libosti tělesných žádostí jako i pohané, kteříž Boha neznají; a aby žádný neutiskal ani oklamával v jakémkoli jednání bratra svého, protože mstítel jest Pán všeho toho, jakož i předpověděli jsme vám a osvědčili. Nebo nepovolal nás Bůh k nečistotě, ale ku posvěcení.“
(1. Tesalonickým 4:3-7)

Bývali jsme velkým národem. Bývali jsme velkými lidmi. Bývali jsme velkou církví. Bývali jsme velkým vším. Ale říkám vám: všechno smrtelné musí pominout. A ten čas je blízko. Říkám vám, všechno v tom leží. A svět došel do jednoho velikého chaosu, rozkladu a smradu před Bohem. Tento národ, jeho pití whisky, pití piva; a naše daně jsou hrazeny z whisky a smetí, které podpírají náš národ; jsou to zkrvavené peníze.

Pokud si myslíte, že není správné pít whisky a říkáte: „Nech to být, kazateli, neměl bys o pití nic mluvit. To jsou naše americká práva.“ Já vím, že to jsou vaše americká práva, ale nejsou to vaše nebeská práva.

A, bratře, pokud jsi poslušný Pánu, zřekneš se ve svém srdci každého špinavého práva, jaké máš, proto, abys sloužil Pánu, a rozhodneš se ve svém srdci, že nebudeš prznit své tělo věcmi tohoto světa.

Říkáš: „Bratře Branhame, jiní křesťané kouří. Proč nemůžu kouřit já?“ Možná máš jako americký občan právo kouřit, ale nemáš právo to dělat jako křesťan, protože to je kamenem úrazu stojícím v cestě jiné osobě. To je úplná pravda. A ty bys to neměl dělat, jinak kladeš kámen úrazu před někoho jiného.

A všechno další — tvé oblékání, říkáš: „Dobře, ostatní ženy, ony se tak oblékají, také jiná děvčata. Ony se tak oblékají a dělají toto. Proč to nemůžu dělat já?“ Víím, že to je vaše americké právo. „Zákon neříká, že to nesmím dělat.“ Víím o tom. Neříká skoro nic; můžeš si dělat, co chceš.

Ale bratře, dělat takové věci není v srdci křesťana. Pokud se rozhodneš ve svém srdci, že budeš žít před Pánem čistě a neposkvěně, pak samotná přirozenost tě bude učit, že tyto věci jsou špatné.

Ale zde jsme. Vcházíme do toho místa. Co je to? Je to proto, že jsme na konci cesty. Rozhodni se dnes večer ve svém srdci, že nikdy víc, nikdy víc jak dlouho bude svět světem nebo dokud budeš naživu, nikdy víc se neposkvríš tou částí takzvaného amerického způsobu života. Nuže, starý způsob amerického života byl v pořádku. Být sousedským a poctivým, a tak dále, to je dobré. Ale ten moderní styl vaší nahoty a pití a hýření a rozvody a sňatky a ženění mezi sebou, a všechny ty nesmysly. Rozhodni se ve svém srdci, že dokud jsi naživu, budeš se stranit toho všeho.

„O časích pak a chvílích, bratři, nepotřebujete, aby vám psáno bylo. Nebo vy sami výborně víte, že ten Den Páně jako zloděj v noci, tak přijde. Neb když dějí: Pokoj a bezpečnost, tedy rychle přijde na ně zahynutí, jako bolest ženě těhotné, a neujdouť toho. Ale vy, bratři, nejste ve tmě, aby vás ten Den jako zloděj zachvátil. Všichni vy synové světla jste a synové dne; nejsme synové noci, ani tmy. Nespěmež tedy, jako i jiní, ale bděme a strážliví budme.“

(1. Tesalonickým 5:1-6)

Lidé dnes žijí tak, jakoby si mysleli, že před samotným příchodem Pána Ježíše, On sešle houf andělů dolů... Do všech novin, a po celý rok nebo tak nějak to budou oznamovat po celém světě v novinách, že v ten a ten Den přijde Ježíš; a budou to vysílat rozhlasem a dají to do televize a všude, přesně Den a přesně hodinu, ve které On přijde. No, a takto žijí lidé dnes.

Ale Bůh řekl ve svém Slově, že to bude jako zloděj přicházející v noci. Pokud to tak bude, lidé budou říkat, tak jak si to dnes myslí svět: „Ó, dobrá, máme prostě spoustu času, bude to dobře oznámeno a...“ Ale vidíte, to je oznamováno, ale je to tajné oznamování. Jsou to pouze ti, kteří to chtějí slyšet, ti, kteří to berou v úvahu a ti, kteří milují Pána.

Myslím teď na to, co pověděl Pavel, když řekl: „Je tam pro mne odložena koruna spravedlnosti, kterou mi Pán, ten spravedlivý Soudce, toho dne dá.“ A pak se zastavil. Všimli jste si toho? A řekl: „Nejen mně, ale všem, kteří milují Jeho příchod.“ Pokud milujeme Jeho příchod.

V dnešním světě lidé obvykle přemýšlí o příchodu Páně jako o děsivé, hrůzu nahánějící věci. „Ach, svět by mohl dojít ke svému... nemluv mi o tom,“ říkají. Oni nechťejí o těch věcech nic vědět. Oni se o ně nestarají, žijí pouze dneškem. Ale ti, kteří milují Pána, milují Jeho příchod.

Co kdyby někdo z našich milovaných, někdo z vás starších lidí, jimž odešla maminka nebo otec nebo dítě, a byli by dlouhá léta pryč a vy byste věděli, že se mají každou chvíli objevit, no, vyčistili byste celý dům. Byli byste prostě připraveni a sledovali byste cestu, a každé světlo automobilu, které by na ni odbočilo, mysleli byste si, že to jsou oni.

Tedy, takto má být Církev v očekávání na příchod Páně. Všichni v pořádku, všichni sblení a připraveni odejít, jakmile přijde, protože to bude ve chvíli, během mžiknutí oka. Zkuste spočítat, jak dlouho trvá mžiknutí oka a právě tak rychle proběhne vytržení Církve.

„Nebude-li Hospodin stavěti domu, nadarmo usilují ti, kteříž stavějí jej; nebude-li Hospodin ostrážati města, nadarmo bdí strážný.“ (Žalm 127:1)

Rozkošná, malá dívka, chodíval jsem s její matkou, když jsme byli mladí. Byla to půvabná, hezká žena. Jmenuje se teď Huffová, předtím než se vdala, byla Leeová. Když jsem byl pastorem v Milltownském baptistickém kostele, oni tehdy patřili ke Sjedenocené bratrské církvi, ale, ach, oni mě měli opravdu rádi. Doprovázel jsem ji... Bydleli vzadu, tady za bratrem Wrightem. Chodíval jsem nahoru do jejich domu, a ta malá dívka byla velice roztomilou, obyčejnou dívkou a byla mou malou přítelkyní. A bratr Lee, znamenitý člověk, věrný církvi, stanovisku Sjedenocené bratrské církve, mě jednoho dne pozval, abych s ním šel domů a zůstal u něj přes noc. Řekl jsem: „Bratře Marrione, bude mi potěšením.“ A tak poté, co skončilo shromáždění, no, ta dívka a já jsme nasedli do auta a odjeli. A musel jsem cestou kolem toho pahorku otevřít snad tucet vrat, abych dojel do toho velkého, starého domu z klád. Seděli jsme na dvoře a čekali, až přijede její matka, otec a mladší sestra. Když přijeli, všichni jsme vešli dovnitř. Matka něco připravila. Snědli jsme v ten večer něco málo na večeři. Matka přinesla nějaké jídlo, pojedli jsme. Spolu s otcem jsme pak spali dole v obrovité, velké posteli se slaměnou matrací a peřinami. Víte, opravdu výborné spaní, lepší než všechny ty krásné, moderní matrace, jaké si můžete pořídit. Můžete mi věřit. Matka s oběma děvčaty šla spát nahoru.

A když jsme té noci spali, bratr Lee měl sen. A on se mnou vždy diskutoval o vodním křtu ve jménu Ježíše Krista. On tomu nevěřil. A on byl stavitelem. Řekl: „Bratře Branhame, právě se mi zdál sen.“ Zdálo se mi, že jsem odjel na sever do New Albany. A stavěl jsem dům pro nějakého člověka a on mi dal plán. Ale když jsem uviděl, jakým způsobem umístil okna a naplánoval určitá místa, řekl jsem si: „To není správně. To prostě nemůže být správně. Je to naopak. Tak to není správně. A tak jsem stavěl způsobem, jenž pokládal za správný. A když se vrátil ze své dovolené na Floridě, byl jeho dům téměř hotov.“

Pohlédl na dům, pak šel, vzal si plány, podíval se na ně, a řekl: „Poslouchej, ty jsi postavil můj dům špatně. A co má znamenat to-a-to místo? Nuže,“ řekl, „to tam opravdu nepatří.“

Dále řekl: „Zboř to. Pokud očekáváš, že ti zaplatím, postav to podle plánu.“

„Co si o tom myslíš, bratře Branhame?“ Odpověděl jsem: „Tam dole pod domem protéká potok.“ Vešli jsme do něj. On řekl: „Nechci toho dne žádné bourání.“

Řekl jsem: „Dej to do pořádku teď. Postav to podle toho plánu.“

„Prosímeť pak vás, bratří, skrze příští Pána našeho Jezukrista, a naše shromáždění v něj, abyste se nedali rychle vyrážeti z myslí, ani kormoutiti, buď skrze ducha, buď skrze řeč, neb skrze list, jako od nás poslaný, jako by nastával Den Kristův. Nesvediž vás žádný nižádným obyčejem. Neboť nenastane, leč až prvé přijde odstoupení, a zjeven bude ten člověk hřicha, syn zatracení, protivící a povyšující se nade všecko, což slove Bůh, aneb čemuž se děje Božská čest, tak že se v chrámě Božím jako Bůh posadí, počínaje sobě, jako by byl Bůh.“

(2. Tesalonickým 2:1-4)

B ohem tohoto dnešního světa, nejuctívanější osobou tohoto světa je satan. A lidé nevědí o tom, že uctívají satana. Ale je to satan vydávající se za církev, (vidíte?) — jako církev. Uctívají satana, myslíce, že skrze církev uctívají Boha, ale to je způsob, jak to satan provedl.

„Ach,“ říkáte, „ale počkat, my kážeme Slovo.“ Podívejte se sem na můj text z dnešního večera. Satan byl tím, který jako první kázal Evě Slovo. Bůh to řekl. Vidíte? Je to ten nesprávný výklad té části Slova, který se týká konkrétního dne. On ti dovolí poznat, že všechno, co udělal Ježíš, bylo naprosto správné. On ti dovolí poznat, že všechno, co dělal Mojžíš, bylo dokonale správné. Ale pokud se chopíš zaslíbení, která byla dána pro tento den — pak se to týkalo jiného věku. To je prostě všechno, co musí udělat, (rozumíte?) získat lidi, aby tomu uvěřili tímto způsobem, a toť vše. Protože nemůžete z toho jedno slovo ubrat nebo k tomu jedno slovo přidat. A přesně to on dělá.

Lidé nevědomě uctívají satana, myslíce, že uctívají Boha, přesně, jak jsme varováni proroctvím v 2. Tesalonickým, před prolhaností dnešní církve, vidíte, synem zatracení, ďáblem. V dnešní době lidé uctívají satana, myslíce, že uctívají Boha. Ale oni jej uctívají skrze vyznání víry, lidmi vytvořené denominace a vyznání, která stahují lidi do největšího podvodu, jaký kdy svět poznal. Bez ohledu na to, jak mocně je Slovo Boží zaslíbeno na tento Den kázáno a potvrzováno, oni tomu stále nebudou věřit. Oni tomu nebudou věřit.

Existuje bůh tohoto světa, o němž jsem kázal minulou neděli. Dnes máme tady s ním co do činění v jeho lstivém jednání. Záludná hodina, hrozný čas, ve kterém žijeme, je tím nejnádhernejším časem všech věků, protože vyhlížíme znovu to veliké milénium. Stojíme znovu před Edenem. Ale právě v tomto věku celý klam a každá taktika, kterou on kdy použil a byl pomocí ní schopen svádět — on to všechno shromáždil a umocnil sebe, sestoupil dolů jako bůh, umístil sebe na místo Boha, nábožný, a umí citovat Písmo, může vám sdělovat Písmo, stejně jak to udělal satan Evě v Edenské zahradě. Ale stačí, když vypustí jeden bod z toho, a to je to, co musí udělat, vytvořit trhlínu, kterou může protékat otrávená nauka ďábla, jak jsem o tom hovořil nedávno večer na téma „Filtr myslícího člověka“.

„Tak aby ty, kteříž se bezbožně proti smlouvě chovati budou, v pokrytství posiloval úlisnostmi, lid pak, kterýž zná Boha svého, aby jímali. Což i učiní. Pročež vyučující lid, vyučující mnohé, padati budou od meče a ohně, zajetí a loupeže za mnohé dny.“
(Daniel 11:32, 33)

Vidíte, co člověk nazývá velkým, to Bůh nazývá hloupostí. A co člověk nazývá hloupostí, to Bůh nazývá velkým. No, my zde nemůžeme pochybovat o Izaiášových slovech, když Bůh skrze Izaiáše řekl: „Dám jim věčné znamení (věčné) — panna počne a porodí syna a nazve jméno jeho Immanuel. Já budu v Něm“ — Bůh s námi — Super znamení, nikoliv nějaký vybroušený učenec, ale Super znamení.

Neexistuje o Něm jakákoliv zmínka, že někdy navštěvoval nějaký seminář, není záznam o tom, že se někdy učil nějaké lidmi vytvořené teologii, ale ve věku dvanácti let stál s učiteli a diskutoval s nimi. A oni nebyli schopni odporovat Jeho Slovu. Tam máte vaše Super znamení, setrvání se Slovem.

Oni říkají: „Dny zázraků jsou minulostí“ a všechny ty věci. Ať to dokážou. Já vám dám věčné znamení, Super znamení. Ó, ano. On mohl přijít jako anděl. Mohl přijít, jakkoliv by si přál. Ale On si zvolil přijít v podobě semene Abrahama (amen), Super znamení Abrahama. To je pravda. Způsob, jaký si zvolil, jak přijít a ukázat v tom posledním dni Božská super znamení, super rasu... Ó, ano. Ne to, co vy nazýváte super rasou, ale to, co Bůh nazývá super rasou. Protože oni mají co? Nadpřirozenou moc s nadpřirozenými znameními, skrze nadpřirozenou víru v nadpřirozené Slovo, nadpřirozeného Boha. Amen. Mluvíte o super věcech. Jů! Nadpřirozený Bůh v nadpřirozeném těle v přirozených lidech, dávající nadpřirozená znamení. Haleluja. Ano. Super rasa. Ti, kteří znají svého Boha, budou konat činy, velké činy a předvádět nadpřirozená znamení: lid, Abrahamovo semeno, znamení nadpřirozeného Krista, vzkříšeného z mrtvých, nadpřirozeně.

A po dvou tisících letech, ti kritici, kteří se Ho tam snažili zabít, snaží se totéž udělat dnes. Ale stejná znamení, stejné nadpřirozené Znamení se stále ukazuje mezi nadpřirozenými lidmi, kteří jsou Abrahamovým semenem. Amen. Cítím se dobře. Amen. Nadpřirozené, nadpřirozené...

Pokud nevěříte v nadpřirozeno, jak můžete věřit Bohu? Nadpřirozeně narozen skrze nadpřirozené zrození, skrze nadpřirozenou moc — vypovídá o samém super? Co je to v člověku? On chce všechno super. A co on dělá s tím super? Spěje s tím k smrti. Bůh to věděl na počátku, dal svým lidem to Super, to Super bylo to, že se pokořil a snížil, aby je přenesl do Života, nikoliv do smrti.

„Jakož jsem prosil tebe, abys pozůstal v Efezu, když jsem šel do Macedonie, viziž, abys přikázal některým jiného učení neučiti, ani oblibovati básní a vypravování rodů, čemuž konce není, odkudž jen hádky pocházejí, více nežli vzdělání Boží, kteráž jest u víře.“
(1. Timoteovi 1:3, 4)

edávno mi řekla jedna dívka: „Bratře Branhame, ony začínají nosit ty skandální sukně.“

Zeptal jsem se: „Co to je?“

„Ach,“ řekla, „děvčata nosí sukně, které jsou sestříhány takovým způsobem, že odhalují jejich spodničky. Myslíš, že je to nevhodné, aby to dívky dělaly?“

Řekl jsem: „Sestro, pro všechno na světě, v čem to vězí, že letniční dívka naplněná Duchem svatým, chce ukazovat svoji spodničku?“ Chtěl bych se na to zeptat některé z nich. Kdyby byla v pořádku s Bohem, nemusela by se na to ptát.

Když jsem začínal, dostal jsem malou Bibli a psal jsem si malý traktát. Kdyby se někdo zeptal: „Je kouření špatné, je pití špatné, je špatné dělat to, či ono?“ Odpověděl bych: „Nepokládej mi hloupé otázky, prostě si ujasni ve své mysli toto: pokud miluješ Pána celým svým srdcem, nekouříš, nežvýkáš ani nepiješ žádné smeti.“

Pořád za tím stojím. Když je ve tvém srdci Boží láska, nemáš čas na nic jiného. Jsi prodán. Bible říká: „Pokud milujete tento svět nebo věci tohoto světa, je to proto, že ve vás není vůbec láska Boží.“ A váš vlastní život to potvrzuje. Doufám, že je to dostatečně jasné, nemusím to objasňovat zřetelněji. Rozumíte? Ale to je pravda. „Po ovocích je poznáte.“

A tak, otřeste se. Buď jsme letniční, nebo ne. Pokud letničními nejsme, přestaňme tvrdit, že jimi jsme, dokud se nevrátíme do pravého letničního prožití, nevrátíme se zpět do víry, do té troufalé víry. Tito učedníci zpečetili svou víru vlastním životem. Ó, víra našich otců stále žije navzdory vězení, ohni nebo meči. Právě to chceme — opravdovou, ryzí víru.

Vy metodisté ji potřebujete, vy baptisté ji potřebujete, vy letniční ji potřebujete, my všichni ji potřebujeme. Bůh se chystá říci: „Cože? Cožpak není balzám v Gileádu? Cožpak tam není žádný lékař, a proč? Cožpak není prorok v Izraeli, cožpak tam není Bůh?“ Ztratili letniční svého Boha? Cožpak nejsou mezi letničními už žádné dary? Nemají už žádné proroky, dary prorocství, proroky, kazatele, pastory, evangelisty, nikoho, kdo by mluvil jazyky a přinášel poselství? Zaprvé: vy si těch darů dostatečně nevážíte. A za další: vy je předně neprověřujete. A pak přijímáte všechny druhy promlouvajících duchů. Pokud přijmete takového ducha, který neříká to, co by byla pravda, zbavte se ho. Nechcete přece náhražku. Bůh má pro vás toho pravého Ducha.

„Napomínámť pak, aby především činěny bývaly pokorné modlitby, prosby, svaté žádosti a díky činění za všelijaké lidi, za krále i za všechny v moci postavené, abychom tichý a pokojný život vedli ve vši pobožnosti a šlechetnosti. Nebo toť jest dobré a vzácné před spasitelem naším Bohem, kterýž chce, aby všelijací lidé spaseni byli a k známosti pravdy přišli. Jedentť jest zajisté Bůh, jeden také i prostředník Boží a lidský, člověk Kristus Ježíš, kterýžto dal sebe samého mzdu na vykoupení za všechny, na osvědčení časem svým. K čemuž postaven jsem já za kazatele a apoštola, (pravduť pravím v Kristu a neklamámť), za učitele pohanů u víře a pravdě. Protož chtěl bych, aby se modlili muži na všelikém místě, pozdvihující čistých rukou, bez hněvu a bez roztržitosti.“
(1. Timoteovi 2:1-8)

Víte, něco na tom je, zůstat o samotě. Mnoho lidí, dokud nepřijdou do církve, se vůbec nemodlí. Spousta lidí si myslí, že jediné místo k modlení je v církvi, ale Bible říká, aby se Boží muži modlili kdekoli, zvedajíce svaté ruce. A proto, když zůstaneme o samotě, obvykle se modlíváme jinak, než jak bychom se modlili v církvi. Je to skrytá modlitba, o níž mluví Ježíš, říkáje: „Vejdi do své komůrky, zavři za sebou dveře, a když to uděláš, modli se ke svému Otci, který je vskrytu. A On, který vidí vskrytu, ti odplatí zjevně.“

A když se takto modlíme, pak taková modlitba, z níž je odstraněno veškeré pokrytectví, na ní něco je. Zdá se, že tím, že jsme zůstali sami, se dostáváme do lepšího spojení s Bohem. A častokrát tomu bývalo v mém životě, pravděpodobně i ve vašem životě, že někdy prostě musíte zůstat o samotě s Ježíšem. Bral jsem své auto, jel jsem ulicí a jednoduše jsem přemýšlel. Pak jsem jel dálnicí, kde nebyl provoz, nebo jsem jel nějakou venkovskou silnicí až do chvíle, kdy jsem byl přeplněn Jeho milostí a dobrotou, že jsem prostě zastavil, držel jsem volant a plakal jako malé dítě.

Toto přebývání o samotě; častokrát jsem si vyšel do hor. Šel jsem na lov, vyšel jsem na nějakou horu, usedl na skálu a prostě jsem hleděl na oblohu, dokud se mi nezdálo, že celá má vnitřní bytost začala být naplněná Něčím, co jste prostě mohli cítit. Ó, zdálo se, že všechno z toho světa pomínulo. Ach, jaké vzácné hodiny v osamění s Bohem.

A právě tam přichází to největší zjevení a inspirace, tehdy, když jsme o samotě s Bohem. Měli bychom si pro to vyhradit více času, jsem si jist, že bychom mohli žít lepším životem, více vítězným životem v Kristu.

„A v pravdě velikét jest tajemství pobožnosti, že Bůh zjeven jest v těle, ospravedlněn v Duchu, ukázal se andělům, kázán jest pohanům, uvěřeno jemu na světě, vzhůru přijat jest v slávu.“
(1. Timoteovi 3:16)

Tuže, když uvažujeme o Bohu, Otci, (jak o Něm zde řekl Ježíš) Jeho Otec; Bůh, Syn, jako Ježíš; Bůh, Duch svatý, jak to nazýváme dnes. No, to neznamená, že existují tři jednotliví, různící se bohové. To znamená, že existuje jeden Bůh ve třech úradech. Řekněme to takhle: všechno čím byl Bůh, vžil do Krista, protože On vyprázdnil sám sebe a vžil to do Krista. A Kristus byl plnost Božství tělesně. Všechno, čím byl Jahve, vžil do Krista. A všechno, čím byl Kristus, vžil do Církve, ne do jednotlivce, nýbrž do těla jako celku. Tam, kde se společně scházíme jednotní, máme moc. Vše čím byl Bůh, bylo v Kristu a vše, čím byl Kristus, je ve vás. „Protože Bůh se stal tělem a přebýval mezi námi.“ (1. Timoteovi 3:16, pokud si to zapisujete) „Tajemství zbožnosti je bezesporu veliké: Bůh byl zjeven v těle, a my jsme se Jej dotýkali. Bůh, Jahve, se stal tělem, procházel se po zemi a my jsme Jej viděli svýma očima.“

Víte, ve stejné kapitole u Jana 14 Filip řekl: „Pane, ukaž nám Otce, a to nám stačí.“

Ježíš řekl: „Tak dlouhý čas jsem s vámi, a nepoznal jsi mne, Filipe? Když jsi viděl mne, viděl jsi Otce, jak to, že tedy říkáš: Ukaž nám Otce?“ Bůh se stal tělem.

No, tady to je. Otec byl Bohem nad vámi. My jsme byli již od Adama. Bůh Otec, byl nad Mojžíšem a dětmi Izraele v ohnivém sloupu. Pak Bůh s námi v Kristu, chodil s námi, mluvil s námi, jedl s námi a spal s námi. Bůh nad námi, Bůh s námi a nyní je to Bůh v nás. Všechno, čím byl Bůh, vešlo do Krista, všechno, čím byl Kristus, vešlo do Církve. Co je to? Bůh působící v tobě. Kdekoliv na světě, kdyby tě chtěl zavolat, jsi právě tam, koná v tobě svou dobrou vůli. Jak bychom měli za to Bohu děkovat! Bůh, Duch svatý, je poslán proto, aby Bůh žil ve své Církvi, působil po všechny věky, vykonával Jeho Božskou vůli.

Když se vám lidé posmívají, neposmívají se vám, posmívají se Tomu, který vás poslal. „Blahoslavení jste, když vám budou lidé zlořečit a lživě protivenství činit, kvůli Mému jménu. Blahoslavení budete.“ A ještě: „Všichni, kteří žijí zbožně v Kristu Ježíši, budou trpět pronásledování.“ Protože když se Bůh nechal poznat v Kristu, oni Ho nenáviděli. Kdo Jej nenáviděl nejvíce? Církev. Církev Ho nenáviděla nejvíce. Ona Ho nenáviděla víc než nějaký opilec. Nenáviděla Jej víc než všichni ostatní lidé. Byla to církev, která Ho nenáviděla. A proto, když vidíte kosmos, řád tohoto světa, „svět Jej nepoznal“, to znamená, že (takzvaná) „církev“, Jej nepoznala. „Přišel do svého vlastního a Jeho vlastní Ho nepřijali.“

„Ale těm všem, kteří Ho přijali, dal moc stát se Božími syny, těm, kteří uvěřili v Jeho jméno.“

„Duch pak světle praví, že v posledních časech odvrátí se někteří od víry, poslouchající duchů bludných a učení ďábelských, v pokrytství lež mluvících, a cejchované majících svědomí své, zbraňujících ženiti se, prikazujících zdržovati se od pokrmů, kteréž Bůh stvořil k užívání s díkyčiněním věřícím a těm, jenž poznali pravdu. Nebo všeliké stvoření Boží dobré jest, a nic nemá zamítáno býti, což se s díky činěním přijímá. Posvěcuje se zajisté skrze slovo Boží a modlitbu.“

(1. Timoteovi 4:1-5)

Když jsme přicestovali do Indie a uviděli jsme ty ubohé lidi ležící na ulici a umírající hlady — mladé matky se svými nemluvňátky, žebrající o něco, přestože samotné umíraly hlady, nedovolily však umřít svému dítěti. A jen za tak málo, za čtvrtinu, pár pencí, nebo něco takového, pokud by jednou za tři dny mohli získat za tuto částku jídlo, mohli by přežít. Nemají žádný domov, kam by se mohli uchýlit. Když se prostě unaví, lehnu si na ulici. A starý, vyzáblý vepř, ani takhle veliký, s boky propadlými od hladu, obcházel okolo, přes ty lidi. A starý kozel, potácivým krokem, překračoval ty lidi. A oni páchnou. A ach, nikdy jste neviděli takovou změť, v jaké je Indie. Samozřejmě, tak tomu bylo vždycky. To není nic nového.

Jak víte, oni asi před šesti lety získali svoji nezávislost na základě bankrotu Anglie. A oni jsou velmi zvláštními lidmi. V celé Indii mezi těmi milióny, které jsem spatřil, jsem neviděl člověka, jehož končetiny nahoře, ve stehnu, tady nahoře, by byly takto silné, všichni jsou opravdu vyzáblí, vyhublí na kost. A z mého okna, byl to srdcervoucí pohled, můj syn, který tady sedí a poslouchá tam vzadu, seděl u okna a pozoroval ty lidi, jak sedí na těch ulicích. Když zjistili, kde jsem ubytován, ti malomocní bez rukou, měli jen něco jako malé pahýly, které zvedali nahoru, žebrajíc o něco k jídlu nebo cokoliv; bez chodidel, celí bílí malomocenstvím. A jeden druhému nebyl schopen pomoci, jen stěží. A ach, byl to ten nejžalostnější pohled, jaký je kdy možné uvidět.

A já jsem řekl misionářům, řekl jsem: „Já to prostě nemohu snést.“ Rozdal jsem v ulicích všechno, každický cent, který jsem měl. A pomyslel jsem si: „Oni mají stejné právo jíst, jaké mají moje Sára a Rebeka.“

A vy, lidé, si nedokážete uvědomit, jak jste požehnáni. Ano, to je pravda, vy si to vůbec neuvědomujete. Víte, měli byste pohlédnout nahoru a spatřit odkudpak to přichází. Ale Američané jsou jako vepř pod jabloní. Víte, celý den mu budou padat jablka na hlavu a on je bude žrát, ale nikdy se nepodívá nahoru, aby uviděl, odkud ona padají. A takoví jsme. Nikdy nás to nenapadne. Myslím to všeobecně; nemám na mysli vás, zdejší lidi. Vy jste křesťané. Ale mám na mysli lidi všeobecně, že si neuvědomují, jak jsou požehnáni a jak se mají dobře.

„Poslav pak David, vzkázal Joábovi: Pošli ke mně Uriáše Hetejského. I poslal Joáb Uriáše k Davidovi. A když přišel Uriáš k němu, otázal se ho, jak se má Joáb, a jak se má lid, a kterak se vede v vojště? Řekl také David Uriášovi: Jdiž do domu svého, a umej sobě nohy. I vyšel Uriáš z domu krále, a poslán za ním dar královský. Ale Uriáš spal u vrat domu královského se všemi služebníky pána svého, a nešel do domu svého. Což když oznámili Davidovi, řkouce: Nešel Uriáš do domu svého, řekl David Uriášovi: Však jsi z cesty přišel. Pročez jsi nešel do domu svého? Odpověděl Uriáš Davidovi: Truhla Boží a Izrael a Juda zůstávají v staních, a pán můj Joáb i služebníci pána mého na poli zůstávají, já pak mám vjíti do domu svého, abych jedl a pil, a spal s manželkou svou? Jakož jsi živ ty, a jako je živa duše tvá, žeť toho neučiním.“

(2. Samuelova 11:6-11)

Během toho, co jsem se procházel a povídal si s mladým člověkem, řekl jsem: „Když přijdu do nebe, chci udělat jedno — vyjít a potřást si rukou s jedním člověkem, který udělal skvělou věc.“ A on mluvil o tom, koho by on chtěl uvidět. Chtěl mu potřást rukou za různé věci, za to, jak Bůh požehnal lid.

Když Uriáš, poté, co mu David vzal jeho ženu Betsabé a oni pro něj poslali a přivedli ho. (Ona se měla stát matkou.) A přivedli ji k němu, aby to mohli svést na Uriáše. On nebyl Žid, byl pohan. Byl Chetejcem, obrácen na židovskou víru. A oni mu řekli, aby šel a zůstal chvíli doma se svou roztomilou, krásnou ženou. On řekl: „Chraň Bůh, abych se něčeho takového dopustil, zatímco Truhla smlouvy mého Pána je na bitevním poli.“ A on to odmítl udělat. A, bratře, když dojdou do Slávy, chci přijít k Uriášovi, potřást mu rukou a říci: „Buď Bůh pochválen, protože tvé svědectví mělo pro mne během mého zemského putování velký význam.“

Chci přijít k Danielovi a říci: „Víš, Danieli, když jsi vešel bez obav před těmi Ivy do jámy, toto svědectví mělo pro mne velký význam.“ Ano, pánové.

Chci se vidět s apoštolem Petrem a říci: „Petře, té noci, když jsi byl ve vězení a Pán sestoupil s velkým světlem a zasnivil nad tebou, ó, vždy jsem to obdivoval. A ty jsi začal následovat to světlo a dveře se před tebou otevřely a byl jsi vyveden přímo na ulici. A ty jsi myslel, že sníš.“ Jaký to čas!

V nebi nebude žádného tichého místa, když se tam všichni vykoupení spolu sejdou, je to tak? Bude to úžasná věc, která se tam nahoře odehraje, když všichni vykoupení vpochodují dovnitř.

„Jestliž pak zisk veliký pobožnost, s takovou myslí, kteráž na tom, což má, přestati umí. Nic jsme zajisté nepřinesli na tento svět, bez pochyby že také nic odnésti nemůžeme. Ale majíce pokrm a oděv, na tom přestaneme. Kteríž pak chtí zbohatnouti, upadají v pokušení, a v osidlo, a v žádosti mnohé nerozumné a škodlivé, kteréž pohřžují lidi v zahynutí a v zatracení. Kořen zajisté všeho zlého jestliž milování peněz, kterýchž někteří žádostiví byvše, pobloudili od víry, a sami se naplnili bolestmi mnohými.“
(1. Timoteovi 6:6-10)

Nedávno jsem měl tam na západě shromáždění. Šel jsem na oběd do domu jednoho starého rančera. Ach, no, někteří z jeho rodiny byli uzdraveni. On mi tam věnoval šek, za který bych si mohl koupit, kdybych chtěl 45 takových modliteben. Řekl jsem: „Nechci tvé peníze.“

Howard, můj bratr, který tam byl se mnou, řekl: „Bille, proč sis nevzal ten šek?“ Odpověděl jsem: „Nechci jeho peníze.“ Ať žiju ze dne na den. Netoužím po penězích! Ale chci sloužit Pánu Ježíši.

On tam byl, když byla uzdravena ta žena, Melikianová, v Kalifornii. Četli jste o tom ve zdejších Louisvillských novinách. Když přijeli sem dva z těch agentů a přinesli mi milion pět set tisíc dolarů a nabídlí mi je v době, kdy jsem bydlel v dvoupokojové chatrči, řekl jsem: „Nechci je ani vidět! Ne, pánové. Láska k penězům, je kořenem všelikého zla.“ Držte se od toho zdaleka.

Ten rančer vyšel odtamtud a řekl: „Reverende Branhame.“

Odpověděl jsem: „Ano, pane.“

Řekl: „Vidíš ty hory tam v dálce?“ — „Ano, pane.“

„Jak myslíš, že jsou daleko?“ — „To já nevím,“ odpověděl jsem.

„Jsou vzdáleny 130 kilometrů. Vlastním pozemky až k nim a stejně tak pozemky za nimi.“

„Ó, to je skvělé,“ řekl jsem.

On řekl: „No, a pohled' tam dolů, vidíš to město?“ Řekl: „Jsem majitelem banky v tom městě. Patří mi ty pozemky kolem dokola a patří mi ta silnice.“

Zastavil svůj malý, terénní vůz. Pohlédl jsem na něj, velice milý člověk. Položil jsem mu ruku na rameno a řekl: „Bratře, chci ti položit otázku.“ On řekl: „V pořádku.“ Řekl jsem: „Pohled' přímo nahoru, tímto směrem. Kolik ti toho patří tam nahoře?“ Rozumíte?

On řekl: „Bratře Branhame, obávám se, že tam mi nepatří nic.“

Řekl jsem: „Tam je uloženo mé bohatství, tady dole nemám nic. Stan či chatrč, proč bych se měl starat? Tam se pro mne staví palác! Z rubínů a diamantů, stříbra a zlata. Jeho pokladnice jsou plné a jeho bohatstvím nevýslovné!“ Ano, pánové. Právě tam jsou uložena bohatství, daleko nahoře, kde je tvůj poklad, tam je i tvé srdce!

„Nebo nedal nám Bůh ducha bázně, ale moci, a milování, a myslí způsobné.“

(2. Timoteovi 1:7)

„**M**ůj malý Josef se mě zeptal: „Tati, existuje opravdu čarodějnice?“
Řekl jsem: „Ó, jistě.“
Zeptal se: „A má dlouhý nos a lítá v noci na koštěti?“

Odpověděl jsem: „Ne. Ona je nalíčená a jezdí v cadillaku na koktejlový večírek.“ To je ta naše moderní verze *čarodějnice*.

Jednou se zeptal: „Je to tam čarodějnice?“ Nevím, jestli jsem mu to měl takto říci nebo ne, protože pokaždé, když na ulici uvidí takovou ženu, říká: „Tati, tam je čarodějnice, že?“

Víte, kdysi se vyprávělo o starém Charlesi Barleycornovi. Někteří z vás starších si na to pamatujete, s kloboukem posazeným až na uši. I vrána by se polekala — Charley Barleycorn. Ó, od doby prohibice to zmizelo. Teď je v malé butelce, umístěn v každé ledničce a je nejpobulárnějším společníkem ve městě. Avšak pořád je to stejně odsouzená věc, která posílá lidské duše do pekla a mládež do psychiatrických léčen; a *on* si zde podrobil věk rock-and-rollových pošetilců a beatníků a mladistvých delikventů, až se to stalo šílenstvím. Dokonce natolik, že naše školy se ně nemůžou; minulý rok jsme přišli o dvacet tisíc učitelů.

Proč? Oni něco hledají. Oni něco hledají a církev, místo toho, aby jim to dala, selhala. Oni to dělají proto, že byli tak stvořeni, aby hledali.

Jak to nakonec končí? Vraždou a sebevraždou. Muž, který si myslí, že něco docílí, když si domlouvá rande se sousedovou ženou nebo rozbíjí někomu rodinu, nebo nějaká žena. Myslíte si, že z toho vyváznete s nějakým prospěchem; nakonec skončíte s pistolí přiloženou ke spánku a prostřelíte si mozek nebo skočíte někde z nějakého lešení nebo se zabijete, vezmete si jed, drogy nebo něco; upadáte do mizerného stavu a umíráte a odcházíte do satanova pekla, protože jste odmítli pravou léčbu.

Máme léčbu. Golgota je tou léčbou. Kristus je léčbou. A On je jedinou léčbou, jediným základem, jedinou Cestou. Jsou věci, které můžeš obdržet od Krista a nemůžeš je obdržet nikde jinde. Kristus je tou Cestou: ne nějakou cestou, ale On je tou Cestou. Církev je v pořádku, milujeme ji, ale církev není tou Cestou, Ježíš je tou Cestou. Nemůžeš hodit své starosti na nějakou církev, církev nemá spasení. Ona tě může pouze nasměrovat na Ježíše, který je jediným spasením. On je tou Cestou, pravdou a životem. Jediná cesta k Otci vede skrze Ježíše. On je jediným Utěшитelem, tím jediným, který ví, jak se má o nás starat, protože my se neumíme postarat ani jeden o druhého.

„A tak ty snášej protivenství, jako ctný rytíř Ježíše Krista. Žádný, kdož rytěruje, neplete se v obecné živnosti, aby se svému hejtmanu líbil.“

(2. Timoteovi 2:3, 4)

ěkdo se mě před nějakým časem zeptal: „Máme teď hledat dary pro naši službu?“ Byli to někteří metodističtí bratři, kteří právě obdrželi Ducha svatého.

Řekl jsem: „Ne, nedělejte to. Pokud to děláte, pak vás Bůh nemůže použít.“ Jedinou věc, kterou byste měli dělat, je jít jednoduše kupředu a být křesťany. Pokud vás Bůh povolal, umístí vás přesně tam, kam patříte.

Obvykle ti, kteří hledají a snaží se něco z těch věcí dostat, kdyby jim Bůh něco dal, pak se víceméně stanou ohavným rouchem. Obvykle člověk, kterého Bůh povolává, je člověkem, který se snaží od Něj utéci, pokud něco... Mojžíš, Pavel a jiní, se snažili vyhnout svému povolání.

Ale my zde pozorujeme, že Bůh navzdory všem pádům, kterých se Mojžíš dopustil, pořád nad ním držel Svoji ruku. A On ho povolal, aby šel a vykonával Jeho službu, povoláváje ho, do jeho pověření. A jaká útěcha to musela být pro Jozueho, když slyšel Boha říci: „Jak jsem byl s Mojžíšem, tak budu s tebou.“

Třebaže se snažím a selhávám, Bůh mě neopustí. Nevkládám příliš velkou důvěru do někoho, který má strach cokoliv udělat. Raději bych byl chybuujícím, než příliš líným, abych se o něco pokusil.

Jednou se vyprávělo, že Ballard & Ballard, mlynářská společnost chtěla zaměstnat muže a on se měl podepsat a neměl na konci své tužky gumu.

Pan Ballard se ho zeptal: „Proč nemáš gumu?“

Odpověděl: „Já nedělám chyby.“

On řekl: „V tom případě tě nemohu potřebovat. Protože jestli neděláš chyby, pak nebudeš dělat nic.“ To je pravda.

Bůh tě nečiní zodpovědným za tvé chyby. On tě činí zodpovědným za tvé záměrné hříchy. „Ten kdo hřeší záměrně, poté, co obdržel poznání pravdy...“ Ale člověk, jenž se snaží něco udělat, narazí, upadne. On udělá chyby, ale pokud je opravdu Božsky povolán a Bůh je v jeho srdci, znovu se postaví.

Kdysi před léty sem přicházeli do sboru, možná jsou tu i dnes ráno, jistý malý muž se svou ženou. Zpívali píseň, která mě podněcovala. Slova zněla nějak takto:

Odpusť mi, Pane a zkus mě ještě jednou,

budu patřit Tobě, pokud Ty budeš patřit mi.

Pokud upadnu nebo zklam, dovol mi vstát a zkusit to znovu.

Odpusť mi, Pane, a zkus mě ještě jednou.

Mám to rád, protože každý dobrý voják může být postřelen či zraněn. Ale pokud je pořád vojákem a má nějaký cíl, nebo něco, za co bojuje, pak se zvedne a zkusí to znovu. Každý dobrý voják kříže udělá totéž.

„Toto pak věz, že v posledních dnech nastanou časové nebezpeční. Nebo nastanou lidé sami sebe milující, peníze milující, chlubní, pyšní, zlolejší, rodičů neposlušní, nevděční, bezbožní, nelítostiví, smluv nezdrženliví, utrhači, nestřední, plaší, kterýmž nic dobrého milo není. Zrádci, přivažčiví, nadutí, rozkoší milovníci více nežli milovníci Boha. Majíce způsob pobožnosti, ale moci její zapírajíce. Od takových se odvracuj.“
(2. Timoteovi 3:1-5)

Temyslete si, že dokážete vyčerpat Jeho dobrotu. Dokážete si představit malou, asi půldruhého centimetru rybku, uprostřed Pacifiku, říkající: „Budu raději pít tu vodu šetněji, abych ji nevyčerpala.“ Byla by to stejná hloupost, jako si myslet, že můžete někdy vyčerpat Boží dobrotu. Proste o hojnost, aby vaše radost mohla být úplná. Věřte Bohu ohledně všeho, co slíbil. Je to vaše!

Proroci Starého zákona, Daniel a ti jiní, říkali: „V posledních dnech, lid, který zná svého Boha, bude činit velké věci.“ To je zaslíbení. Když intelektuálové pohlédnou na velké činy, řeknou: „Ach, to je psychologie, je to mentální telepatie, to jsou skutky dáblův.“

Avšak Duch svatý odpoví: „Amen, to je pravda.“ To je správné rozeznání. Bylo to zaslíbeno. Ježíš to slíbil. Ježíš řekl: „Skutky, které dělám já, i vy dělat budete, dokonce větší než ty dělat budete, protože já jdu ke svému Otci.“

Pavel skrze Ducha zaslíbil, že církev v posledních dnech odpadne, milióny z nich. „Nastane odpadnutí, protože lidé budou lehkomyšní, namyšlení, milovníci rozkoší více než Boha, zrádci, falešní žalobci, bezuzdní, opovrhující těmi, kteří jsou dobří, nemaje pravého poznání.“

„Ach,“ říkáte, „to jsou komunisté.“ To jsou takzvaní křesťané!

Sledujte následující verš: „Mající formu pobožnosti, ale popírající její moc.“ Žádné duchovní poznání. Když obdržíš duchovní poznání a Duch svatý je na tobě, máš duchovní poznání. Ono říká: „Amen,“ na každé Boží zaslíbení.

Pavel řekl, že v těchto dnech to tak bude. Máme je. Je to zde. Je to na nás, my se na to díváme a vidíme to. Slyšíme to odevšad, a co děláme? Mělo by nás to sjednotit. Bible říká: „Shromažďujme se pospolu, a to tím více, když uvidíte, že se ten den blíží.“ Mělo by být jedno probuzení za druhým a ohně Boží slávy by měly být založeny v každé církvi a na každém místě; velké sbližení, kdy všechny církve budou jednoho srdce a v jednotně se spolu shromáždí a zapomenou na svou umělou teologii a zavolají k Bohu o duchovní moc a duchovní poznání. Takový čas potřebujeme.

„Kaž slovo Boží, ponoukej v čas neb ne v čas, tresci, žehři, napomínej, ve vši tichosti a učení. Nebo přijde čas, že zdravého učení nebudou trpěti, ale majíce svrablavé uši, podle svých vlastních žádostí shromažďovati sami sobě budou učitele, a odvrátí uši od pravdy, a k básněm obrátí.“
(2. Timoteovi 4:2-4)

V dnešní době nechtějí poslouchat takové poselství. Lidé to nechtějí poslouchat. Oni chtějí být šimrání v uších. Přesně to, co mi Duch svatý řekl toho dne, když jsem pokládal úhelný kámen, řekl: „Kaž Slovo, buď připraven vhod i nevhod, protože nastane čas, že nebudou snášet zdravého učení, ale budou si podle vlastní chuti shromažďovat učitele, lechtající jejich sluch, odvrátí se od pravdy k bájm.“ Řekl: „Když pomine toto vidění, přečti si 2. Timotea 4.“ Řekl: „Nezapomeň, 2. Timotea 4.“ A když mne vidění opustilo, stál jsem přímo zde, na 7. ulici — byl jsem devatenáctiletým chlapcem. Boží hlas promluvil v tom pokoji a řekl: „2. Timoteovi 4.“ Je to přesně to, co z toho vzešlo. „Nastane doba, kdy nesnesou zdravého učení.“

Lidé něco chtějí. Letniční touží po něčem, co je bude poklepávat po zádech a dovolí jim žít způsobem, jakým chtějí. A můžou hrát na klavír čtyřiceti údery za vteřinu, skákat nahoru a dolů a tančit okolo. Ženy si dělají, co chtějí a muži taktéž. Presbyteriáni, metodisté, luteráni a baptisté — ve všech organizacích je mnoho upřímných osob. To je naprostá pravda. Ale systém je tak svázel, že si myslí, že dokud patří k té církvi a jejich jména jsou v těch knihách, pak směřují do nebe. Tvé jméno v té knize tady na zemi nebude pro Boha nic znamenat. Tvé jméno musí být zapsáno v Beránkově knize života, skrze krev Ježíše Krista, že tvé hříchy jsou odpuštěny. To je pravda.

Ale oni takový druh chtějí. Právě takové pastory chtějí. Nechtějí nic jiného. A když Bůh v těch posledních dnech potřásl každým Božským darem, který byl doporučen v Bibli, každým darem, který Ježíš Kristus zaslíbil — každým darem a každým znamením a každým znamením času konce, vším, co bylo přislíbeno v Bibli, na kolik to mohu sledovat, bylo potřásáno před tímto národem, a on se žene do pekla tak rychle, jak to jde. Můžete jim to říci a oni se ženou dál.

„Tedy bral se král David do Bahurim, a aj, vyšel odtud muž z čeledi domu Saulova, jehož jméno bylo Semei, syn Gerův, kterýžto vždy jda, zlořečil. Ano i kamením házel na Davida, a na všechny služebníky krále Davida, ačkoli všecken lid a všickni udatní byli po pravici jeho i po levici jeho. A takto mluvil Semei, když mu zlořečil: Vyjdi, vyjdi, vražedníče a nešlechetníče. Obrátitť jest na tebe Hospodin všelikou krev domu Saulova, na jehož jsi místě kraloval, a dal Hospodin království v ruku Absolona syna tvého. A aj, již se vidíš v svém neštěstí, nebo jsi vražedník. I řekl Abizai syn Sarvie králi: I proč zlořečí tento mrtvý pes pánu mému králi? Nechtť jdu medle a setnu mu hlavu. Ale král řekl: Co vám do toho synové Sarvie, že zlořečí? Poněvadž Hospodin jemu rozkázal: Zlořeč Davidovi, i kdož by směl říci: Proč tak činíš?“
(2. Samuelova 16:5-10)

 n jednoho dne řekl člověkov: „Ty jsi podle mého vlastního srdce.“ Člověk podle jeho vlastního srdce. David. Pamatujete si na to? Duch Boží v Davidovi. David, zavržený král. Pomazaný je vždy zavržen. David, zavržený král, vystupoval na pahorek, když jeho vlastní lidé, byli to jeho bližní; jeho vlastní ho sesadili z trůnu, jeho vlastní syn ho vyhnal z trůnu. David se tam odebral, a dokonce jeden z nich vyšel a plival po něm — po tom pomazaném králi. Ten starý chlapík procházel kolem, zmrzačen ve své nauce (Bible, jak víte, říká, že byl mrzák) a on procházel kolem a plival po králi. Sledujte Krista. Plivali po NĚm! Ten posel po jeho boku, anděl, který ho reprezentoval, vytasil meč se slovy: „Mám na tom psu, který plive po mém králi nechat hlavu?“ Ten anděl řekl: „Zasáhnu ho smrtí!“

David řekl: „Schovej svůj meč. To mě muselo potkat.“ Vyšel na vrchol jeruzalémského pahorku, pohlédl dolů (zavržený král) a zaplakal. O osm set let později Syn Davida, ten Duch, který byl z části na Davidovi, stanul na stejné hoře, zavržený král na kterého plivali, a posmívali se Mu. Je to pravda? Dovedu si představit, co řekl Bůh, když Ho ten anděl provázel, když vystupoval na Golgotu: „Mám nechat hlavu na tom psovi?“

„Nech ho být.“ Ó, přátelé, čas přichází.

Ale co bylo s Davidem, když se vrátil? Příběh dostal jiný obrat. David přijel vítězoslavně. Ten chlapík tam přiběhl a křičel o milost. Jistě. Nechte jej být. On jednoho dne přijde v moci. Pak se smích obrátí v něco jiného. To je pravda, prostě je nechte být.

„Když dítětem byl Izrael, miloval jsem jej, a z Egypta povolal jsem syna svého.“
(Ozeáš 11:1)

Víme, že historie se čas od času opakuje. Během mého současného studia — zabývám se přednicejskými otci — mohu skrze Písma sledovat, jak jsme znovu v opakování se toho věku, který už pominul.

A celé Písmo je dáno skrze inspiraci. A náš požehnaný Pán řekl, že Písma nemohou být změněna. Celé Písmo se musí vyplnit. A jaká útěcha je darována nám, lidem, kteří čtou tato Písma s vědomím, že to, co jsme četli, nemůže být změněno. To nám dává ten nejpevnější základ, na kterém může naše víra odpocínout. A každé Písmo musí být vyplněno.

A pak zjišťujeme, že při naplňování Písma je Slovo natolik velkolepé, že častokrát má dvojí vyplnění, a většina míst Písma se minimálně jednou opakuje.

Například, v Bibli v Matouši 2. kapitole čteme místo Písma, které říká: „Z Egypta jsem povolal svého Syna.“ Pokud budete číst toto místo Písma a sledovat odkaz, zjistíte, že kdysi dávno povolal Bůh svého syna Jáкова z Egypta. A pak se to vyplnilo znovu, když povolal svého Syna Ježíše z Egypta. A ono se neustále opakuje, protože je inspirováno.

Kdybych ti napsal dopis, pravděpodobně by sis toho dopisu vážil. A pokud mi ho napišeš ty, jsem si jist, že bych si ho vážil. Ale můj dopis by byl jen pro tebe. A proto poté, co by sis ho jednou přečetl a znal celý jeho obsah, ten dopis by ti byl již k ničemu. Byl prostě určen jen tobě nebo tvůj mně.

Ale s věčným Božím slovem to tak není. Ono je inspirováno. Proto je pro všechny lidi a všechny věky, a proto, aby odpovídalo všem okolnostem. To je to, co způsobuje, že se bezustání opakuje. Kam se ubírá historie, tam se i ono ubírá. A ono nikdy neztrácí svou hodnotu, protože je věčným Slovem věčného Boha. Ono nemůže ztratit svou hodnotu.

„Ohlédám-li se na pravo, a patřím, není, kdo by mne znáti chtěl; zhynulo útočiště mé, není, kdo by se ujal o život můj. K tobě volám, Hospodine, říkáje: Ty jsi doufání mé a díl můj v zemi živých.“
(Žalm 142:5, 6)

Když byl tady na zemi, postaral se o malomocného. Tam seděl malomocný. Viděli jste už někdy malomocného? Ó, viděl jsem jich hodně, objímal jsem je svýma rukama; bílé malomocenstvím. Vypadá to jako vnitřek vředu obrácený naruby.

Malomocný sedával tam, kde by se ho nikdo nedotknul, v blátě, špíně a pouliční nečistotě. V tak bídém stavu, jak je to jen možné, tam, kde se každý k němu obával přiblížit. On byl vyvrhelem. Byl vyloučen z městské společnosti, ze společenství v církvi, z veškerého společenství, jaké bylo ve městě. Nikdo s ním nechtěl mít nic společného. Pokud už pro něj něco udělali, tak mu hodili kousek chleba a nechali ho, ať si ho zvedne z bláta. Oni by se k němu nepřiblížili.

Ale Ježíš se jím zaujal. Snížil se k němu a posadil se. Prostě vidím, jak na něj položil ruce a řekl: „Chci, buď čist.“ Ó, On se o něj postaral. Když se o něj nechtěl postarat nikdo jiný, On se postaral.

Když se o tebe nebude nikdo starat, On se pořád stará.

Byl tam starý, slepý žebrák s rozedranými rukávy, se zarostlou tváří, neměl, co by do úst vložil; seděl jednoho dne u brány a žebral. A Syn Boží na své cestě na Golgotu, aby byl s hříchy celého světa tížícími Jej ukřižován; a tu někdo zvolal: „Synu Davidův, smiluj se nade mnou.“

Zastavil by se člověk takového kalibru, zastavil by se člověk, prezident, starosta města, guvernér státu, někdo z policejního sboru, zastavil by se kvůli něčemu takovému? Zjistíte, že jen zřídka kdy.

Ale Ježíš se postaral. On uvrhl své starosti na Něj a On se postaral. Řekl: „Co chceš, abych pro tebe udělal?“

On řekl: „Pane, abych viděl.“

On odpověděl: „Tvá víra tě spasila.“ On se o něj postaral.

Jednou žila jedna nemorální žena, něco jako alkoholička nebo prostitutka, tak nemravná, že by se ji nedotkly ženy z města. Ona byla vyvrhelem. A ona si přišla pro vodu; musela čekat až na poledne. Nemohla tam přijít s počestnými ženami. Nikdo s tou ženou neměl nic společného. Ona byla vdaná a měla hromadu mužů a současně žila v nemanželském vztahu. Nikdo se o ni nestaral. Lidé byli příliš upjatí a naškrobení. Nikdo se o ni nestaral.

Ale On se o ni tak staral, že jí řekl tajemství jejího srdce a odpustil jí každý hřích a vložil do ní něco, že odběhla do města a pověděla: „Pojďte se podívat na člověka, který mi řekl o věcech, které jsem udělala.“

Rozumíte, toto Jej činí pro mne velkým. On není nabubřelý. On byl Boží milostí pro lid. Boží láskou vyjádřenou v lidském těle. Bez ohledu na to, jak byl někdo malý a bezvýznamný; On se staral o nemravné, opilce, alkoholiky, čímkoliv byli.

„Pavel, vězeň Krista Ježíše, a Timoteus bratr, Filemonovi, milému, a pomocníku našemu, a Apfie milé, a Archippovi spolurytíři našemu, i církvi, kteráž jest v domě tvém: Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Jezukrista. Díky činím Bohu svému, vždycky zmínku o tobě čině na svých modlitbách, slyše o lásce tvé, a víře, kterouž máš ku Pánu Ježíšovi, i ke všechněm svatým, aby společnost víry tvé mocná byla ku poznání všeho toho, cožkoli dobrého jest v vás skrze Krista Ježíše. Radost zajisté máme velikou, a potěšení z lásky tvé, že střeva svatých občerstvena jsou skrze tebe, bratře. Protož ačkoli mnohou smělost mám v Kristu rozkázati tobě, což by náleželo, však pro lásku raději prosím, jsa takový, totiž Pavel starý, a nyní i vězeň Ježíše Krista.“
(Filemonovi 1:1-9)

Tam obcházel Pavel okolo, možná si řekl: „Když se mi ta sebranka dostane do rukou, roztrhám je na kusy, protože já jsem doktor Saul. Vyšel jsem od Gamaliela. (Vyšel jsem z Moodyho biblického institutu nebo nějakého jiného... Vidíte?) Jsem učenec. Vím, o čem mluvím. Roztrhám tu bandu svatoušek na kusy. A říkám ti, velký, svatý otče, dej mi jen svolení jít tam a zatknout jednoho každého z těch křiklounů. Celý ten nesmysl Božského uzdravování, skoncujeme s tím.“ Dal si to do kapsy a řekl: „Vyrážím na cestu.“ A toho dne, přátelé, okolo jedenácté hodiny dopoledne, jeho tvář oslnilo světlo a on padl k zemi.

Proč? On byl předurčeným semenem. Bůh řekl: „Já jsem ho vybral a chystám se mu ukázat, jak hodně musí vytrpět pro Mé jméno. Pošlu ho mezi pohany a zhanobím jej všemi způsoby, jakými jej budou schopni zhanobit, ale i přesto ponese Mé jméno.“

Pavel se tam tak pokořil, až byl obřezán od veškerých církevních nesmyslů; pobýval tam v Arábii, v hloubi pouště tři a půl roku, až se naučil Slovu a stal se Slovem a stal se vězněm. Pak se vrací zpět v řetězech lásky. „Celé mé prožití ze semináře je pryč. Jsem vězněm Ježíše Krista.“ Amen! „Filemone, můj bratře, jsem vězněm Ježíše Krista. Můžu mluvit a říkat pouze to, co On mi řekne.“

Bůh potřebuje dnes vězně, kteří se sami stanou vězni Jeho vůle, Jeho Slova. Tím byl Pavel. Bez ohledu na to, jak intelektuálně byl vzdělán, Boha poznal skrze zjevení. Ano, přátelé. To intelektuální šlo úplně stranou ve chvíli, kdy přišlo zjevení, na čemž, jakožto na skále je postavena Církev. Ano, pánové.

Všimněte si. On byl předurčeným semenem. Jedině Duch svatý vám ukáže, kým On je. Člověk... Oni vám z toho udělají Otce, Syna a Ducha svatého a všechno možné. Rozumíte? Ale Duch svatý Jej zjeví jako zmanifestovaného Pána Boha nebe, protože tím je On.

„A kterému kdy z andělů řekl: Sed na pravici mé, dokudž nepoložím nepřátel tvých za podnože noh tvých? Zdaliž všickni nejsou služební duchové, kteříž posílání bývají k službě pro ty, jenž mají dědičně obdržeti spasení?“ (Židům 1:13-14)

Nedávno se zde se mnou setkal jeden člověk. On řekl: „Bratře Branhame, snažil jsem se prozkoumat tvou službu, tvé učení, a existuje pouze jedna věc...“ Byl to bratr plného evangelia. Řekl: „Existuje pouze jedna věc, ve které se mýlíš, totiž: tvrzení o andělu.“ Dále řekl: „To je Bůh. Neexistují novozákonní andělé. Andělé byli ve Starém zákoně. Daniel měl anděly, a tak dále, kteří ho provázeli, rovněž staří proroci, a tak dále. Ale v Novém zákoně Duch svatý řídí a provází církev.“

Namítl jsem: „Nemýlíš se. To činí Duch svatý. Ale pořád máme anděly, kteří jsou příslušujícími duchy, poslanými od Boha.“

A on oponoval: „Nikoliv v Novém zákoně, bratře Branhame.“

A já jsem řekl: „Dobrá, a co anděl Gabriel a Marie?“

Odpověděl: „To bylo před Letnicemi.“

Zeptal jsem se: „Pak tedy máš na mysli po Letnicích?“

Odpověděl: „Ano.“

Řekl jsem: „Věříš, že Filip měl Ducha svatého?“

On na to: „Jistě.“

Řekl jsem: „Kdo byl tedy ten, co jej odvolal z toho velkého probuzení tam dole a poslal jej na poušť do Gazy? Kdo to byl? Co to bylo? Byl to Duch svatý nebo to byl anděl Páně?“ Byl to anděl Páně.

A pokračoval jsem: „Kdo by mohl pochybovat o tom, že ten velký apoštol Petr měl křest Duchem svatým? Věříš tomu, je to tak? A když byl té noci ve vězení a příští den ráno měl být sťat; a v Markově domě probíhalo modlitební shromáždění, kdo to byl, kdo vešel dovnitř, jako velký ohnivý sloup a osvětlil jej a osvobodil ho? Byl to Duch svatý? Ne, pane. To byl anděl Páně.“ To je pravda.

Kdo by chtěl tvrdit, že svatý Pavel neměl Ducha svatého? A tam, na té lodi, ona nabírala vodu; čtrnáct dnů nesvítil měsíc ani žádné hvězdy, a veškerá naděje, že by vůbec mohli být zachráněni, byla ta tam. A on sestoupil do podpalubí, aby se modlil, a když vyšel na palubu, řekl: „Budte dobré mysli, protože anděl Boha, jehož jsem služebníkem, stanul minulou noc při mě se slovy: ‚Neboj se Pavle, musíš být předveden před císaře a hle, Bůh ti dává všechny, kteří s tebou plují.‘“ A řekl: „Proto budte dobré mysli, protože já věřím Bohu, že se stane, tak jak mi řekl.“ Amen. Pavel měl Ducha svatého.

A pohledte, celá kniha Zjevení byla napsána jako poselství posláno skrze anděla: „Já Ježíš jsem poslal svého anděla, aby oznámil ty věci, které se musí brzy stát.“

No, vy mi chcete předhodit Josefa Smitha, a tak dále, ale sledujte. To nesouhlasí s Písmem. Opravdový, skutečný anděl přijde a potvrdí toto Písmo do puntíku.

„Poněvadž tedy dítky účastnost mají těla a krve, i on též podobně účasten jest jich, aby skrze smrt zahladil toho, kterýž má vladařství smrti, to jest ďábla. A vysvobodil ty, kteříž bázní smrti po všechn čas života podrobeni byli v službu. Neboť nikoli nepřijal andělů, ale símě Abrahamovo přijal. Pročež ve všem připodobněn býti měl bratřím, aby milosrdný byl, a věrný nejvyšší kněz v tom, což se u Boha k očištění hříchů lidu díti mělo. Nebo že sám trpěl, pokoušín byv, může také pokušení trpícím spomáhati.“
(Židům 2:14-18)

Ježíš byl zcela a úplně člověkem. Mohl plakat jako člověk. Mohl jíst jako člověk. Mohl se stát člověkem. On byl ve svém fyzickém bytí zcela a úplně člověkem. A ve svém Duchu byl zcela a úplně Bohem, tak, že podřídil své tělo Duchu, který byl v Něm. Rozumíte? On byl pokoušen všemi způsoby jako my. On byl člověkem, ne andělem. On byl člověkem, měl tytéž touhy a pokušení jaké máme my. Bible tvrdí, že měl. On byl člověkem, ne andělem povzneseným nad všechna pokušení. Epištola k Židům říká, že byl učiněn nižším andělů. On byl člověkem, úplným člověkem; a Bůh použil úplného člověka, aby přinesl úplné vysvobození, a naplnil Jej svým Duchem, Duch svatý byl v Něm bez omezení. A byl pokoušen stejně, jako jsme my. A On byl zcela Bohem. Dokázal to, když vstal z mrtvých, když zadržel přírodu, rozbouřené moře a mohutné větry. Když promluvil ke stromům, a tak dále, ony Ho poslechy. On byl ve svém nitru Bohem. A On by mohl být člověkem, neboť byl Člověkem, ale On se jako Člověk vydal zcela a úplně do rukou Božích, k Boží službě.

A On byl naším příkladem. My jsme muži a ženy. Jsme rovněž křesťany. Pokud On je naším příkladem, odevzdejme se úplně do rukou Ducha svatého, abychom mohli být poddanými Božímu království.

On byl zcela člověkem; On byl zcela Bohem. Ale On podřídil své přírodní části a své fyzické části, své vlastní myšlení, své vlastní skutky, své vlastní starosti: „Dělám pouze to, co se líbí mému Otci.“ Tady to máte. Úplně osvobozen od lidských bytostí. Přišli k Němu kněží, významní muži a řekli: „Rabi tak-a-tak,“ a snažili se Jej uplatit do svých sdružení a denominací, ale On byl úplně osvobozen, neboť důvěřoval Bohu.

Cožpak žalmista neřekl: „Ty Jej osvobodíš, neboť On úplně spolehl na Tebe?“ Vidíte? „Osvobodím svého milého od těch psů, neboť spolehl na Mě.“

Jednoho dne, kdy dojdeme ke konci životní pouti, přál bych si to pro sebe. Víím, že i vy byste si to přáli. Přál bych si, aby řekl: „Vysvobodím jej z čelístí smrti, neboť spolehl na Mě. Vysvobodím jej z hrobu onoho rána zmrtvýchvstání, úplně ho vysvobodím, i duši i tělo i ducha, protože Mi důvěřoval.“

„Blahoslavený ten, jehož spomocník jest Bůh silný Jákobův, jehož naděje jest v Hospodinu Bohu jeho. Kterýž učinil nebe, zemi, moře, i vše, což v nich jest, kterýž ostráhá pravdy až na věky.“
(Žalm 146:5, 6)

Víte, že to tělo, ve kterém dnes ráno přebýváte, bylo zde deset tisíc let předtím, než se na této zemi vůbec nacházela jediná známka života? Když Bůh tím starým tělesem unášejícím se prostorem otáčel okolo slunce a točil s ním kolem své vlastní osy, a tvořil na něm vápník, draslík, naftu, a tak dále, tehdy měl ve svém velkém úmyslu, že ty budeš dnes ráno sedět u tohoto stolu. Ó, haleluja! On je nekonečným Bohem.

Když se tesař pouští do stavby domu, jak to dělá? Ze všeho nejdříve rozloží všechny stavební materiál. On má ve své mysli právě to, co se chystá postavit. Bůh to měl předtím, než na světě existovala jediná známka života. On měl tvé tělo položené před sebou. Pokud ne, z čeho ono vzniklo? Právě proto s ním otáčel a převracel a otáčel. On ji chtěl mít takto odvrácenou ke slunci, a to vytvořilo draslík. A otočil ji zpět tímto směrem, a to vytvořilo vápník. Otočil ji zpět, a to vytvořilo naftu. Ó, budiž požehnáno Jeho svaté jméno.

Čeho se máme obávat? Měli bychom být nejsvobodnějšími a nejšťastnějšími lidmi ze všech. A nemusíme o tom pochybovat. Bůh je mezi námi a dokazuje to. To je pravda. A je to podle Jeho Slova a Jeho Ducha.

Nuže, proberme to. Naše těla, ještě předtím než bylo ukončeno utváření země, naše těla, ve kterých nyní žijeme, ležela na zemi: draslík, vápník, ropa, a tak dále. Nuže, trochu si to představme, ať nám to neunikne.

A poté, co byla země utvořena a všechno nacházející se na jejím povrchu bylo holou pustinou, nebyl na ní žádný život, nebylo na ní nic, co bychom mohli nazvat životem, a ležel v ní všechny materiál ke stvoření našich těl. A mohu slyšet Boha, jak říká velkému Duchu svatému: „Teď vyjdi a vznášej se nad zemí.“ No, my víme, že slovo „vznášet“ znamená pečovat, jako slepice o svá kuřata, nebo vrkat jako holubice, volající svého druhu. „Jdi a vznášej se nad celou zemí.“

No, a tak si to teď budeme muset vybavit, abychom z toho mohli vytvořit drama. A pak ten velký Duch svatý vyšel a rozestřel svá křídla nad zemí a začal se za jistým účelem vznášet. A bylo to proto, aby probudil něco, co by odzrcadlovalo to, čím byl Bůh. Tak jak jsem pověděl minulý večer: „Kdo byl dříve, hříšník nebo Spasitel?“ O čem to všechno mluví? Kdo byl dříve, Uzdravitel nebo nemoc? Ale, samozřejmě, že Uzdravitel. Dobrá, proč jsme se tedy vůbec stali hříšníky? Muselo se to dít tímto způsobem. Pokud je Bůh Spasitelem, musel mít něco, co by mohl spasit. A tak nic se neděje nesprávně; všechno se děje prostě Jeho způsobem. Tedy, toto nemůžu říct hříšníkům, toto říkám kazatelům a Božím dětem. Všechno probíhá správně, bez ohledu na to, co děláme nebo co neděláme, to všechno dopadne dobře. Protože cokoliv Bůh předzvěděl, to On ustanovil. No, všimněte si, tak jak to probíhá, tak to je. Vyvíjí se to správně, není třeba, abychom se starali, protože to bude v pořádku.

„Neboť vcházíme v odpočínutí my, kteříž jsme uvěřili, jakož řekl: Protož jsem přísáhl v hněvě své, žeť nevejdou v odpočínutí mé, ačkoli dokonána jsou díla od ustanovení světa. Nebo pověděl na jednom místě o sedmém dni takto: I odpočinul Bůh dne sedmého ode všech skutků svých.“
(Židům 4:3-4)

Duch svatý vás pokaždé povede zpět do Letnic, to platilo v Písmu pro každého; a i dnes to platí pro každého. To tě vrátí zpátky do té reality. To tě přivede zpět ke křtu mocí Ducha, který tě povede a nikdy neubere ani jedno jediné slovo z Bible. To se bude stále přidržovat Bible. Když Ona něco říká, bude to platit do konce. To bude činit Duch svatý. On to uskutečňuje.

Co On udělal? Musel získat ty nevzdělané rybáře, kteří neměli ani oblečení, jen něco ovinuté kolem sebe, rybářské zástěry a podobně, bez oblečení, a tak nevzdělání, že se neuměli ani podepsat, negramotní, bez vzdělání. Ale On někoho našel. Musel někoho získat, našel takové muže, kteří se toužili podřídit. Neměli nic jiného, čeho by se chopili. Neměli žádné církve, žádné denominace, nic. Byli prostě nevzdělanými rybáři, pastýři, neměli ponětí o psaní, čtení, o ničem. Avšak neměli co ztratit a On přišel k nim a oni se podřídili. Řekli: „Pane, cokoliv řekneš, to uděláme. Budeme Tě následovat.“

Ale když se úplně podřídili a vydali sami sebe Bohu, Bůh jim dal letniční zkušenost. Dovedl je do Letnic a dal jim Ducha svatého. Tam byli pod tím velkým Duchem Božím, dělali před lidmi různá bláznivá znamení, koktali, zajíkali se a řádili. To říká Bible. Na čem stáli? Byli na správné cestě.

Bible říká: „Koktavými rty a cizími jazyky promluví k tomuto lidu, a to je odpočínutí duše.“ To je ta věc, která nastane. Izaiáš 28:11; přečtěte si to: „Avšak jakoby neznámou řečí a cizím jazykem mluvil k tomuto lidu. To je odpočínutí.“ Neděle není dnem odpočínutí. Duch svatý je dnem odpočínutí. Vy, bratři adventisté, sedmý den, sobota, není den odpočínutí. Duch svatý je odpočínutím. „Neznámou řečí a cizím jazykem budu mluvit k tomuto lidu.“ A to je sabat. „Sabat“ znamená „odpočínutí“. To je Odpočínutím duše; máš věčné Odpočínutí.

Tak jako Bůh, poté, co stvořil svět, sedmého dne odpočinul. On odpočinul, odpočíval. Když vejde v Boha, celou dobu odpočíváme, ne od neděle do neděle. Věčně odpočíváme, obdrželi jsme věčný Život. Duch svatý vám dává odpočínutí.

Tedy, oni měli letniční prožití, Boží skutečnost. Oni něco našli.

„Nebo David tehdaž byl v pevnosti své, a osazený lid Filistinských byl u Betléma. Zechtělo se pak Davidovi vody, a řekl: Ó by mi někdo dal pítí vody z čisterny Betlémské, kteráž jest u brány! A protože probívl se ti tři udatní skrze vojsko Filistinských, navázili vody z čisterny Betlémské, kteráž byla u brány, kterouž nesli a donesli k Davidovi. On pak nechtěl ji pítí, ale obětoval ji Hospodinu. A řekl: Nedejž mi toho, ó Hospodine, abych to učiniti měl. Zdalíž to není krev mužů těch, kteříž šli, opovázivše se života svého? I nechtěl ji pítí. To učinili ti tři silní.“

(2. Samuelova 23:14-17)

Věděli jste, co reprezentoval David? David reprezentoval Krista. Kristus byl synem Davida. Ti pohanští bojovníci, mnozí z nich, všimněte si, oni přišli odevšad, ale věděli, že ten uprchlík byl pomazán. Oni věděli o tom, že David byl zavržen svým vlastním lidem, ale věděli, že to pomazání spočívá na něm. Bylo to na něm patrné. A tak stáli na život a na smrt těsně po jeho boku. Byli statečnými muži, bez ohledu na to, jak moc o tom ten zevnější svět pochyboval.

Jeho vlastní lid jej odkopl. Nechtěli s ním mít nic společného. Saul ho vyhnal, hlava denominace ho vyhodila a neměla s tím nic společného, rada jej vyhodila a on se stal uprchlíkem. Oni se museli toulat, kam jen mohli. Ocitl se v horách, avšak tam se dala dohromady malá skupinka mužů, pohanů a podobně, kteří se dívali na toho muže a věděli, že on je budoucím králem.

Tak je to i dnes s opravdovými, statečnými bojovníky víry tohoto Slova, kteří vědí, že Slovo zaslibuje, že Ježíš Kristus se vrátí. Nezajímáme se o milióny dolarů na to a o milióny dolarů tam na to. Zajímám se o návrat Ježíše Krista. Ó, zmužilí synové Boží, co se to s vámi děje? Jak dnes stojíte? Když vidíme, že Bible předpovídá, že On je dnes vyhnán, vystrčen ze své církve, vyhnán z organizací, a vy to víte. Není potřeba to skrývat, to je pravda. Bible říká, že tomu tak bude. Vyjděte z toho znamení šelmy!

Pohledte na ty muže. Oni tasili své meče. Co to bylo? Jeho touhou bylo napít se studené vody. David, jaký obraz dneška. Náš David, Kristus, my víme, že byl nazván svatouškem, byl zapuzen stranou; fanatický ve všem, zavržen církvemi. Oni mají svá vyznání a věci uspořádané o těchto Vánocích, jak to udělali při těch prvních. My to víme, ale my víme, že to Slovo vždy zůstane pravdou a ono musí být vyplněno. A Kristovou touhou je, aby muži, bojovníci, vytrvali! Amen.

„Protož opustíte řeč počátku Kristova, k dokonalosti se nesme, ne opět zakládajíc gruntu pokání z skutků mrtvých, a víry v Boha.“
(Židům 6:1)

Víte, že existuje pouze jediný způsob, jak obstojíte v přítomnosti Boží? Je to dokonalost! Bůh nemůže tolerovat nesvaté věci.

Jak vcházíte do nebe? Říkáte: „Nikdy v životě jsem nelhal. Ach, ten malý drahoušek. On byl od samého počátku andílkem.“ To je lež. Nedbám na to, jak jsi dobrý, jsi hříšníkem. Nemáš nic, neexistuje žádný kněz, žádný biskup, žádný kardinál, žádný papež, ani nikdo jiný tě nemůže spasit, protože on je na stejné lodi, na které jsi ty, prostě ve stejném postavení. Římský papež se narodil v hříchu, byl zformován v nepravosti, přišel na svět mluvící lži, narodil se skrze sexuální žádostivost muže a ženy. Kde chcete z něčeho takového obdržet nějakou spravedlnost?

„Dobrá, jeho tatínek a maminka se narodili stejným způsobem. A oni se narodili stejným způsobem, i jeho babička a dědeček, od pradávna.“ Od samého počátku to byl hřích.

A tak kdo může říct, že to je svaté a tamto je svaté? Existuje jenom jedna svatá věc a tou je Ježíš Kristus, Syn žijícího Boha, který byl učiněn dokonalým. A po nás se vyžaduje, abychom byli dokonalí. Tedy, jak se takovými staneme? Pokuste se o to sami. Nerad bych se pokoušel dostat se do nebe na zásluhách jako: „Narodil jsem se před pěti minutami a odcházím teď ze světa.“ Byl bych ztracen! I kdybych nikdy v životě neměl žádnou špatnou myšlenku, i kdybych nikdy v mém životě nevyšlo špatné slovo z mých úst, i kdybych nepohlédl na nic zlého, nikdy nepomyslel nic špatného nebo cokoliv, jsem stejně zlý a černý jako umouněné stěny pekla. Jsem hříšníkem.

Mohl bych projít životem a zůstat zavřený v pokoji, jako nějaké karmelitánské sestry nebo někteří, a nikdy nespátřit svět, zůstat uvnitř a modlit se celý život, dělat dobro, narodit se jako multimilionář a rozdávat všechno, co bych měl chudým, pořád jsem hříšníkem a půjdu do pekla. Ano, pánové.

Skrze křest Duchem svatým jsme ve křtěni do toho Těla a jsme svobodní od hříchu. Bůh tě už více nevidí; On vidí pouze Krista. A když jsi v tom Těle, Bůh to Tělo nemůže soudit. On je již odsoudil. Vzal naše odsouzení a pozval nás dovnitř. My chodíme vírou z milosti a přijímáme naše odpuštění. A Duch svatý nás přivádí do tohoto společenství s Ním. A už více nechodíme podle věcí tohoto světa, ale chodíme v Duchu. Oživení — Slovo přišlo k nám. On zemřel místo mě. Já jsem oživen. Zde jsem — ten, jež byl kdysi mrtev v hříchu a v proviněních, byl oživen. Celou mou touhou je sloužit Jemu. Celá má láska patří Jemu. Všechny mé kroky touží být v Jeho jménu, takže kamkoliv půjdu, cokoliv budu dělat, oslavím Jeho. Pokud jsem na lovu, pokud rybařím, pokud si hraju s míčem, cokoliv dělám, musí to být „Kristus ve mně“, takový život, který způsobí, že lidé zatouží stát se také takovými. Nikoliv klevety, pomluvy a hašteření ohledně vašich církví. Chápete? „Skrze jednoho Ducha jsme ve křtěni do toho Těla, a když uvidím krev, minu vás.“

„Haleluja. Chvalte Boha silného pro svatost jeho, chvalte jej pro rozšíření síly jeho. Chvalte jej ze všelijaké moci jeho, chvalte jej podle veliké důstojnosti jeho. Chvalte jej zvukem trouby, chvalte jej na loutnu a citaru. Chvalte jej na buben a píšťalu, chvalte jej na husle a varhany. Chvalte jej na cymbály hlasitě, chvalte jej na cymbály zvučné. Všeliký duch chval Hospodina. Halelujah.“ (Žalm 150)

Saul odpadl a odešel tak daleko od Boha, až ho Duch opustil a zlý duch zaujal jeho místo, sestoupil na Saula. A Saul byl úplně rozladěný a ve špatné náladě a kopal do věcí kolem sebe, celý mrzutý, stejně tak, jak bývají někteří lidé v pondělí ráno. A tak byl pořád rozladěný. Víte, že to byl zlý duch? Přesně tak.

Lékaři mu nemohli pomoci. Měli tam hodně doktorů, ale nemohli mu pomoci, protože šlo o jeho duševní stav. A tak jednou procházeli okolo lidí, navštívili několik míst, a řekli: „No, my víme, kde žije Božský uzdravovatel.“

„Co, kdo by to mohl být?“

Odpověděli: „Jesse tam má někde syna. Ano, on je Božským uzdravitelem.“ Určitě jím byl. Uzdravoval pomocí hudby. Amen. Tak to dělal. Měl dar vymítání zlých duchů. Duch svatý v té době ještě nesestoupil, a tak je vymítal pomocí hudby, hrajíc slova Páně. „Pán je mým pastýřem, nebudu mít nedostatek. Na pastvách zelených pase mne, k vodám tichým mne přivodí.“ A to vyrušilo ty zlé duchy natolik, že Saula opustily.

Styďte se, vy, kteří nevěříte v hudbu na strunné nástroje. Není divu, zlí duchové ji neměli nikdy rádi. Oni museli odejít. David vymítal ďáblы hraním na svém strunném nástroji. Písmo to potvrzuje. To je pravda. A když David začínal hrát, zlý duch opouštěl Saula. Je to pravda? Takže tento malý chlapec se narodil na svět k určitému cíli. Věříte tomu?

A on věděl, že Bůh byl s ním. Jistěže to věděl. On byl bezvadným střelcem, zálesákem. Měl tam malý prak. Jednoho dne přiběhl lev a uchvátil malou ovečku a chtěl ji unést, a David vzal svůj prak, povalil lva a vytrhl mu ovečku z tlamy. A když se lev zvedl, přišel k sobě, postavil se, David jej prostě popadl za hřívу, vrazil do něj svůj lovecký nůž, a tím to skončilo. A proto věděl, že Bůh byl s ním. Zabil také i medvěda. Věděl, že Bůh byl s ním.

A tak, další věc, kterou dělal — hrál a vymítal ďáblы. Pokud toto není Duchem naplněný člověk, pak jsem nikdy žádného takového neviděl. Možná, že byl malý a zrzavý, ale byl to člověk naplněný Duchem. Bůh byl s ním.

„Zdaliž půjdou dva spolu, leč by se snesli?“

(Amos 3:3)

Když oni vyrazili, Jozafat udělal chybu, protože uzavřel spojenectví s takovou osobou, jako byl tento chlapík — ten nevěřící. Dostal se do stejného problému, do jakého jsme se dostali my, když jsme uzavřeli spojenectví s Ruskem, a posílali jsme k nim naše letadla a jiné věci za 2. světové války. Teď se chystají přiletět v nich zpět a střít po nás. Vidíte? „Jak mohou jít dva *spolu*, pokud nejsou jednotní?“ Nechtěli jsme přijmout Kristův kříž, který byl zvěstován, a teď jsme dostali dvojí kříž. To je naprostá pravda. Totéž se stalo i tam. A tam Jozafat vyráží s králem Jeroboamem, králem Jeruzalému a oni vytáhli do války proti králům, Filištinům nebo spíše Moabitům. A oni šli sedm dnů... Nuže, pohledte, všichni měli plné hlavy starostí a nezastavili se, aby se poradili s Bohem.

Když přicházíte dnes večer do shromáždění a pokud jste nemocní, přišli jste a říkáte: „No, Otče, přicházím sem. Prosím, abys byl ke mně milostiv a ať má víra je dnes pozvednuta natolik, že budu moci uvěřit Tvému Synu a být uzdraven.“ Napadlo vás modlit se, když jste uslyšeli, že zde v Conersville bude shromáždění? Modlili jste se a chodili po okolí, shromáždili sousedy a měli jste malá modlitební shromáždění? Na tyto věci zapomínáme, a proto se dostáváme do problémů.

Oni šli pouští, sedm dnů. Vůbec nepoužili kompas. A najednou zjistili, že se dostali do problémů; šli, aniž by se radili s Bohem. A došly jim veškeré zásoby vody. To je to, co se dnes večer děje s církví. Zásoba vody se vyčerpala, snaží se vést církve kupředu bez nadpřirozena. Snaží se vést církve pouze na tom přirozeném. Snaží se napodobovat jiné církve světa, a to je důvod, proč nemáme požehnání, která jsme mívali. Někdo řekl: „Šel bych padesát mil bos po dlažebních kostkách jen proto, abych znovu obdržel starodávne probuzení.“ Co se děje? Bůh je stále Bohem. Vy jste se s Ním v poslední době neradili. Modlete se. To je jediný způsob, jak to najít.

Kdysi jsme zpívali krátkou písničku:

Modli se, modli se; je to jediný způsob, jak se dostat výš.

Modli se, modli se; modlitba víry přitáhne Boží požehnání.

To je jediný způsob, jak to dělat.

„Nebo jestližeť krev býků a kozlů, a popel jalovice, pokropující poškrvněných, posvěcuje k očistění těla, čím více krev Kristova, kterýž skrze Ducha věčného samého sebe obětoval nepoškrvněného Bohu, očistí svědomí vaše od skutků mrtvých k sloužení Bohu živému?“
(Židům 9:13, 14)

tázka: Hřeší křesťan?

Rozhodně ne! Neexistuje místo Písma, kde by křesťan hřešil. On nemůže hřešit. Víím, že existují k tomu výhrady. Dobrá, přejdeme jednoduše do 1. Jana, 3. kapitoly a podívejme se, co o tom říká Písmo. Křesťan nehřeší.

Viděli jste už někdy černého bílého ptáka nebo bílého černého ptáka? Viděli jste už někdy strážlivého opilého? Ne! Rovněž jste nikdy nespatriili hříšného svatého. Něco takového neexistuje.

Nuže, pokud se to stává trochu citlivé, dáváte na to hodně masti, vííte, a během chvilky se to vyléčí.

Tedy, Písma jsou naším absolutním, neomylným důkazem toho, o čem mluvíme. 1. Jan, 3. kapitola a 8. verš. V pořádku, poslouchajte: „Kdo páchá hřích, je z ďábla, neboť ďábel od počátku hřeší. Na to je zjeven Boží Syn, aby zničil skutky ďábla.“ Posloucháte, jste připraveni? Máte na sobě pancíř, oblékli jste si brnění? Poslouchajte pozorně, protože toto je šokující: „Kdo se narodil z Boha, nepáchá hřích... (Jak je to možné?) ... neboť jeho símě... (Jeho símě, Boží) ... zůstává v něm... (V člověku) ... a on nemůže hřešit, protože se narodil z Boha. Podle toho jsou zjevní synové Boží a synové ďábla. Nikdo, kdo nepůsobí spravedlnost a kdo nemiluje svého bratra, není z Boha.“

Jak tedy můžete mít denominace a vytyčovat bariéry a podobné věci a tvrdit, že jste zrozeni z Boha? Nic takového neexistuje. To je satanův klam. To je pravda. Ale člověk, který se narodil z Boha, nemůže hřešit: hřešit je pro něj nemožné.

Není více hříchu. Otázka hříchu je vyřízena. Proto se křesťanovi hřích jeví tak špinavý. Proto křesťanovi připadají ženy v šortkách tam venku tak nečisté. Proto sprostota, totiž, mnohé nečisté věci, proto kouření, pití, hazardní hry a všechny ty necenzurované televizní programy a všechny ty nesmysly mu připadají oplzlé. Proč? Jste z jiného Království. Jste zrozeni do Božího království a zapečetěni Duchem svatým, až do dne vašeho vykoupení.

Ten, kdo se z Boha narodil, nehřeší, protože nemůže hřešit. Símě Boha je v něm a on nemůže hřešit. Dokud je Duch svatý ve vás, On od vás odebírá veškerou touhu po hříchu. Amen. Nemůžete hřešit, není ve vás žádná touha po hříchu.

„Zákon zajistě, maje stín budoucího dobrého, a ne sám obraz těch věcí, jednostejnými oběťmi, kteréž po všecka léta oběťují, nikdy nemůž přistupujících dokonalých učiniti. Sic jinak zdaliž by již nepřestaly obětovány býti, proto že by již neměli žádného svědomí z hříchů ti, kteříž oběťují, jsouce jednou očištěni? Ale při těch obětech připomínání hříchů děje se každého roku. Neboť možné není, aby krev býků a kozlů shladila hříchy.“
(Židům 10:1–4)

Všimněte si, když Izrael vešel do prolité krve. Zvíře bylo přivedeno k oltáři; umyto v umyvadle. Hříšník položil ruce na toho beránka, jehož krk byl podřezán. Krev byla prolita a ten člověk odcházel usmířen skrze prolití té krve. Ale pokaždé, když zhřešil, musel přijít a obětovat nového beránka. A obětování za hříchy bývalo jednou v roce. Ten, kdo porušil, bez lítosti umíral.

No, pokud byl hřích spáchán dvakrát v roce, bez ohledu na to, jestli to byl starosta města, jestli to byl král, kdokoliv to byl, byl bez milosti ukamenován.

Nuže, v případě Krista, Beránka. Pokud my jednou položíme své ruce na Jeho hlavu a vyznáme naše hříchy, jako zlé a On nás přijme, o co žalostnější trest by nás stihl, kdybychom opovrhli dílem milosti a uznali bychom smlouvu Krve, kterou jsme byli posvěceni, za nesvatou věc.

Ale tehdy on odcházel s tímtež pocitem, s jakým přišel. No, to může některé bratry trochu popudit. Poslouchejte. Možná odešel a vraždil. Odešel se stejným vražedným duchem ve svém srdci, ačkoliv byl ospravedlněn, protože obětoval krev.

Ale odešel s tímtež duchem ve svém srdci. Možná se dopustil cizoložství; odešel se stejným duchem ve svém srdci, protože život byl v krvi, ale zvířecí život nikdy nedokáže ručit za lidský život.

Ale pokud člověk přijde jednou správně a položí své ruce skrze víru na Pána Ježíše Krista na tu hlavu a vyzná své hříchy, krev Ježíše Krista — ten Život, který byl v ní — byl to sám Bůh. A ten člověk: život, který se do toho člověka vrací poté, co vyznal své hříchy a přijal Krista, jej přivede do společenství s Kristem skrze křest Duchem svatým a v jeho srdci již není více touha hřešit. Amen.

Proto k Židům 10. kapitola říká: „Ctitel, jednou očištěný, není si už více vědom hříchu.“ Tam máte společenství. Věci tohoto světa jsou mrtvé. Už je více neuznáváte. Považujete se za mrtvé a váš život je ukryt skrze Krista v Bohu, zapečetěn Duchem svatým. A pak vzhlížíte k nebeským věcem. Stávalo se, že jste vydrželi v církvi sotva deset minut. Ale když opravdově obdržíte Ducha svatého, můžete v církvi sedět dnem i nocí, protože ve vás je něco, co se krmí.

„Ukázal se pak Hospodin v Gabaon Šalomounovi ve snách noci té, a řekl Bůh: Žádej začkoli, a dám tobě. I řekl Šalomoun: Ty jsi učinil s služebníkem svým Davidem, otcem mým, milosrdenství veliké, když chodil před tebou v pravdě a v spravedlnosti, a v upřímnosti srdce stál při tobě. Ovšem zachoval jsi jemu zvláštní toto milosrdenství, že jsi dal jemu syna, kterýž by seděl na stolici jeho, jakž se to dnes vidí. Ačkoli pak nyní, ó Hospodine Bože můj, ty jsi ustanovil služebníka svého králem místo Davida otce mého, já však jsa velmi mladý, neumím vycházeti ani vcházeti. Služebník, pravím, tvůj jest u prostřed lidu tvého, kterýž jsi vyvolil, lidu velikého, kterýž nemůže ani sečten ani sepsán býti pro množství. Dejž tedy služebníku svému srdce rozumné, aby soudil lid tvůj, a aby rozeznal mezi dobrým a zlým; nebo kdo bude moci souditi tento lid tvůj tak mnohý?“ (1. Královská 3:5-9)

V každém věku měl Bůh někoho na nějakém místě, na koho mohl položit své ruce a skrze tu osobu působit. On od počátku světa nebyl nikdy bez svědka. V každém věku měl svědky.

V tom dávném čase, který nyní probíráme, ve velkém zlatém věku Izraele, Bůh obdaroval člověka jménem Šalomoun. On je po celém světě, kde je čtena Bible znám, jako člověk moudrosti. On se modlil k Bohu, aby mu dal moudrost k vedení lidu.

A když je církvi darován dar a církve odmítá tomu daru naslouchat, pak se ten dar stává neúčinný. Ale když je církvi darován dar a církve ho přijímá, tehdy nastává pro tuto církev zlatý věk.

Izrael, pod Šalomounovou vládou žil ve svém zlatém věku. Celý Izrael velebil Boha za ten zázračný dar. On fungoval dokonale. A oni mohli vidět výsledky, nebylo to nic, co by bylo předstíráno. Byl to skutečný dar od Boha.

A pak ty zprávy: když poutníci procházeli krajem a doslechli se o tom velkém Božím daru, chodili a vyprávěli o něm dalším. Takto se rozšiřují dobré zprávy, jedni o nich vyprávějí druhým.

A tehdy na jihu, v nejzazších končinách tehdy známého světa, žila jedna královna, snad obyčejná pohanská královna, zvaná královna ze Sáby. A jejím velkým panstvím procházeli lidé a vyprávěli, že procházeli Izraelem a říkali jí: „Měla byste spatřit ten velký dar, který Bůh daroval Izraeli.“

Víte, víra přichází skrze slyšení toho, co se o tom mluví. My nemluvíme dostatečně o dobrých Božích věcech. Dnes večer je církev žijícího Boha příliš zaujatá řečmi o televizních programech a nějaké míčové hře nebo o něčem podobném. Měli byste svědčit o moci zmrtvýchvstání Ježíše Krista a dovolit, aby celý váš život byl tím pohlcen.

„Víra pak jest nadějných věcí podstata, a důvod neviditelných. Pro ni zajisté svědectví došli předkové. Věrou rozumíme, že učinění jsou věkově slovem Božím, tak že z něho jest to, což vidíme, učiněno.“
(Židům 11:1-3)

Záleží na tom, jak, čemu podrobíš tyto smysly, tím bude tvůj život ovládán: tím, čemu podřídíš těch pět smyslů. Co slyšíš, co vidíš, co ochutnáváš, k čemu voníš, co pociťuješ, kterému z těch smyslů se podřídíš, ten tě ovládne.

A my jsme Bohu vděční, že máme těch pět smyslů, ale v žádném případě vám těchto pět smyslů nebylo dáno proto, aby vás vedly. Byly vám dány kvůli pozemskému kontaktu. Ale vám byl dán šestý smysl a ten šestý smysl patří pouze křesťanům. A vy nemůžete mít ten šestý smysl, dokud se nestanete křesťany. Pro přirozenou bytost je to jediný způsob, jak může mít víc než těch pět přirozených smyslů. Ten šestý smysl znají křesťané lépe pod pojmem víra. Je tím jediným, který vás řídí a vede a je všem ostatním smyslům nadřazen. Je nadřazen všem smyslům, těm pěti dalším smyslům.

Když jsme měli shromáždění tam na severu v modlitebně Cadle, přivedli tam ochrnutého chlapce, a modlilo se za něj, mnozí z vás tam byli a viděli ho. Oni jej odnesli zpět do místnosti pro naléhavé případy. Billy mě k němu dovedl. Oni ho v té budově, po tři nebo čtyři večery přinášeli na pódium. Nedostal modlitební lístek, a tak ho umístili do nouzové místnosti. Vešel jsem tam, pohlédl naň a modlil jsem se za něj. Zeptal se mě: „Pane Branhame, můžete mě nějak utěšit?“ Řekl jsem: „Ano, pane, můj synu. Tvůj stav zapříčinila obra.“ On řekl: „To je pravda.“

Řekl jsem: „Jmenuješ se tak a tak. Přicházíš z určitého místa.“ — „To je pravda,“ odpověděl. Pak řekl: „Co bude s mým uzdravením?“ Řekl jsem: „Jeho ranami jsi byl uzdraven.“

Odjel domů, svědčil, vzdával Bohu slávu. A on přinášel podle jejich tvrzení takovou hanbu v sousedství, že jednou v neděli k němu přišla skupina kazatelů, posadili se k němu a řekli: „Musíš s tím přestat. Přinášíš té věci hanbu.“

A ten mladý muž sedící tam řekl: „Pane, kdybys seděl, kde já sedím, kdybys seděl v křesle, ve kterém sedím já, nesnažil by ses mne okrást o poslední naději, kterou mám v Kristu.“ Řekl: „Jeho ranami jsem uzdraven.“ A on neřekl nic víc než to, sedě tam s ochrnutýma nohama, rukama, tělem, zády, neřekl víc než to a vstal ze své židle, chodíc a velebic Boha.

Cože? Jeho přirozené smysly ho utvrzovaly, že tam zůstane sedět. Lékař mu řekl, že tam zůstane do konce svého života. Ale šestý smysl řekl: „Jeho ranami jsem uzdraven.“ To zavrhuje všechno, co se protíví tomu, co řekl Bůh. Právě na to je ten šestý smysl.

„Věrou lepší oběť Bohu obětoval Abel, nežli Kain, skrze kterouž svědectví obdržel, že jest spravedlivý, jakž sám Bůh darům jeho svědectví vydal. A skrze tu umřev, ještě mluví. Věrou obětoval Abraham Izáka, byv pokoušín, a to jednorozenného obětoval ten, kterýž byl zaslíbení přijal. K němuž bylo řečeno: V Izákovi nazváno bude tobě símě. Tak o tom smýšleje, že jest mocen Bůh i z mrtvých vzkřísit. Pročež jej jako z mrtvých vzkříšeného přijal. Věrou o budoucích věcech požehnání dal Izák Jakobovi a Ezau. Věrou Jákob umíraje, každému z synů Josefových požehnání dával, a poklonil se na vrch hůlky své. Věrou Josef dokonáváje, o vyjití synů Izraelských zmínku učinil, a o kostech svých poručil.“
(Židům 11:4, 17-22)

Ale pohledte, přirozená církev je pouze tělesnou církví. Oni nikdy nejsou schopni povznést se nad malichernosti typu: „Připojuji se k církvi. Pokud chodím do kostela, dělám to nejlepší, co mohu — to je všechno, co Bůh vyžaduje.“ Nuže, to je totéž, co udělal Kain. On šel a postavil oltář, vykonal oběť — přinesl ovoce země a řekl: „Tady to je, Bože. To je to nejlepší, co mám. Přijmi to, anebo to nech být.“ Tímto způsobem věří tělesný věřící dnes: „Pane, půjdu do kostela. Připojím se k nejlepší skupině, jakou najdu. Budu platit své příspěvky té církvi. Budu dělat to, co je správné. No, to je to nejlepší, co mohu udělat. Pomůžu koupit uhlí pro nějakou vdovu. Dětem věnuji nějaké oblečení.“ Oni jsou v pořádku, proti tomu nelze nic namítnout. Ale tady to je, to je všechno. „Pokud to chceš, vezmi si to, pokud nechceš, nemusíš si to brát.“ Tak tedy, to je přístup dnešní tělesné církve.

Ale duchovní církev: Abel skrze zjevení, skrze milost viděl dál a vírou obětoval Bohu dokonalejší oběť nežli Kain. A to svědčilo o jeho spravedlnosti.

Totéž se odehrálo u Izmaela a Izáka. Jeden byl z těla, druhý byl z Ducha. Jeden byl z otrokyně, druhý ze svobodné ženy.

Tatáž věc se stala v případě Izraele a Moába; sešly se dvě velké církve. A když Izrael zatoužil vejít do svého zaslíbeného místa — duchovní církev, Jakobovi lidé, Izrael byl na cestě a setkali se Ezauovými lidmi — s Moábem — silnou církví. A velký vůdce té církve, Balám, přišel, aby prokrel svého bratra, jenže zjistil, že není schopen svého bratra proklínat. Pro zaslepenost svých očí nezpozoroval předurčený plán a Boží slovo.

Zaprvé: „Víra přichází skrze slyšení, slyšení Božího slova.“ Poté, co Je věřící uslyší, rozpozná Je a jedná na Něm. Tělesný člověk Je uslyší — jeho znění, ale „slyšet“ znamená „porozumět“ Mu. „Pohlédnout“ znamená dívat se na něco; ale uvidět, znamená „porozumět“ tomu. Dokud není člověk znovuzrozen, nemůže uvidět nebo rozumět Království Božímu.

„Aj, dnové jdou, dí Panovník Hospodin, že pošli hlad na zemi, ne hlad chleba, ani žízeň vody, ale slyšení slov Hospodinových. Tak že toulati se budou od moře až k moři, a od půlnoci až na východ běhati, hledající slova Hospodinova, však nenajdou.“

(Amos 8:11, 12)

Vypadá to, že se to jen ochlazuje. Velká probuzení zasáhla tuto zemi: vyšli muži pod pomazáním Ducha svatého; kázali ze všech sil; a lidé odcházeli rovnou pryč, jako kdyby se nikdy nic nestalo, prostě lhostejní. Tedy, musí být k tomu nějaký důvod. A pokud to budete zkoumat, zjistíte, jaká je příčina.

Víte, že Písmo říká, že v posledních dnech nastane čas, kdy hlad zasáhne zemi — ne hlad po chlebě ani po vodě, ale hlad po slyšení Slova Božího? A že lidé budou putovat z východu, ze západu, ze severu a z jihu, budou toužit uslyšet Slovo Boží, a nenajdou Je? Jen se zamyslete nad dobou, v jaké žijeme. A my žijeme v tom čase. Věřím, že když to prorok vyslovil, předvídal Spojené státy americké. Protože to je jediné místo, o kterém vím, že v tomto dni odpovídá tomuto popisu.

Jiné části země prakticky na celém světě k smrti hladovějí. My prakticky pomáháme krmit celý svět. Máme dostatek jídla, máme všechno; každý je dobře krmen, máme spousty oblečení, není krize, všude v oběhu spousta peněz. A lidé se shánějí po tom, aby mohli uslyšet Boží slovo, a nedostávají je. Protože každý chlapík si pro sebe postavil svůj vlastní fíkovník a má svou vlastní organizaci, svůj vlastní kult nebo své vlastní ideje, a nikoho jiného nebude poslouchat. A on *si myslí*, že má pravdu a nikdo jiný tu pravdu nemá, a nechtějí mít společenství jeden s druhým. A to je důvod, proč je mysl těch ubohých Američanů tak porušená; oni už nevědí, co je pravda.

Jeden bude říkat: „Je to tímto způsobem.“ Jiný řekne: „To je tím způsobem.“ Jeden má učení, druhý má nauku, jeden má píseň, druhý má jazyk. A Američané jsou ze všech národů světa, které znám, nejvíce zmateni. Říká se to nesmírně těžce. Jenže je to pravda. Musíme čelit faktům.

„Ježíš Kristus včera i dnes tentýž jest, i na věky.“

(Židům 13:8)

Juže, existují dnes lidé, kteří jsou rozhodně proti všemu, co se nazývá Bohem, bez vyznání. A oni jsou v naší zemi téměř ve většině. Na celém světě jsou ve značné většině, milióny a milióny nikdy neslyšelo jméno Ježíš Kristus. Oni jsou ve většině.

Pak existují ti, kteří jsou vyznavači náboženství a oni si libují v předvádění svých rituálů. Mají zálibu v hodnostech. Rádi se obleknou a jdou do kostela, aby zazpívali nějaké chvalozpěvy a slyšeli krátké poselství určitého druhu, proslov o Bohu, který byl, a umístí Jej tak hluboko do historie, až není schopen působit: že On byl něčím, co bylo. Chtějí tvrdit, že Ježíš má pravdu. On byl dobrákem. Byl velkým člověkem. Byl jako Washington, nikdy nelhal; nebo jako Napoleon. Takový je jejich postoj k Ježíši: myslí si, že byl jen dobrým člověkem. Mnozí z nich Jej dnes nepovažují za Božského. Oni prostě tvrdí, že byl dobrým člověkem, že Jeho učení bylo správné. Někteří z nich věří, že byl jen prorokem.

Ale jsou zde takoví, kteří překročí tuto mez. Já věřím, že On je Bohem — Ježíšem Kristem, tím stejným včera, dnes i na věky, že nebyl pouhým prorokem, že nebyl pouhým člověkem, že nebyl jen učitelem nebo dobrým člověkem. On byl Božským Jahvem, Bohem žijícím v lidském těle.

Zeptáte se mě: „Kdo to je?“ Můj postoj ohledně Něho je takový: On je Bohem zmanifestovaným v těle proto, aby sňal hříchy světa. Kdo je to? Ne pouhý člověk, ne pouhý prorok, ale Emanuel — Bůh s námi. A navíc, není jen s námi, ale v nás, skrze nás — Bůh mezi námi. Tedy, pokud je to pravda, nadpřirozený Bůh nemůže změnit svou povahu, aby se přizpůsobil lidské povaze. Lidé musí změnit svoji povahu, aby se přizpůsobili Božímu nadpřirozenému plánu.

A proto lidé volají: „Kdo to je?“ Je to Bůh uprostřed svého lidu. Oni tomu nerozumí. Bůh se nikdy nesníží na tvoji úroveň, ty musíš vystoupit na Jeho. Bůh nevyhoví tvému požadavku, ty musíš vyhovět Božímu. A pak, pokud ten požadavek je splněn na základě zaslíbení, které Bůh učinil, aby vykoupil svůj lid, a jestliže je tento požadavek splněn, celá tvá vnitřní bytost se mění, tvé myšlení se mění. Tvé zvyky se mění. Všechno, co se týče tebe, se mění. Tvé zvyky se mění. Ty se měníš. Všechno, co se tebe týče, se mění, protože v tobě je nový život.

„Za největší radost mějte, bratří moji, kdyžkoli v rozličná pokušení upadáte, vědouce, že zkoušení víry vaší působí trpělivost. Trpělivost pak ať má dokonalý skutek, abyste byli dokonalí a celí, v ničemž nemajíce nedostatku.“
(Jakub 1:2-4)

Te to jako navlékání ruky nemluvněte do rukávu, ono ji dává nahoru, dolů, přes a všelijak. Ono to nedokáže. „Oblékni si svůj kabátek, miláčku.“ Ono to nedokáže. Ono mává ručičkami nahoru, dolů a kolem. K tomu je třeba tvé pevné ruky. A ach, jakou mám radost, že mohu jednoduše vložit svou ruku do ruky Otce a říci: „Pane Ježíši, nedokážu se tam dostat. Pomož mi, oblékni mi ten plášť. Přestávám se o to snažit.“ Prostě Mu to dovol udělat. Rozumíš? Pokud se malé dítě pořád snaží: „Ó, nedokážu to, nedokážu to.“ A ono dělá pohyby na všechny strany, ale to se mu nedaří. Stejně tak ty, stejně tak já. Ale když se utišíme a dovolíme Mu, aby to udělal, prostě se Mu podřídíme: „Zde Pane, tady jsem. Dovol mi být ničím a já se odevzdávám, vlož mou ruku na správné místo.“ To je vítězství. To je výhra. Věc, kterou musíš zdolat, to jsi ty sám. Tvé myšlenky, tvé věci a podřídít sebe Jemu. On zvítězil za tebe. On zná způsob, my ne.

Ale za Noémovy doby bylo osm vítězů a ti vešli dovnitř. Oni byli zastiženi uvnitř. Nuže, pohledte, přátelé, věřím, že to nahrávají a pokud je to na pásku, cokoliv děláš — ty, který teď posloucháš, nebo ty, který budeš poslouchat později, hodina velmi pokročila; a ty máš dobré záměry, jenže musíš být zastižen uvnitř. Nuže, nenamáhej se. Ne ten, kdo usiluje, anebo ten, kdo běží, ale nech to prostě na Bohu. Vydej se Jemu a kráče dál v dokonalé, uspokojující víře, že to, co Bůh zaslíbil, je schopen vykonat. Ne připojením se k určité denominaci nebo k nějaké jiné denominaci, a běháním k té, tamté nebo k jiné a zkoušením toho — prostě se vydej Bohu a kráče s Ním pokojně, tiše, nerušeně, prostě s Ním kráče dál. To je pravda.

Přesně to jsem řekl jednomu našemu bratrovi, který se právě zhroutil: „Prostě se vydej Jemu. On je zde. Ten, který ví, cos udělal, co způsobilo, že jsi takový a chováš se tak, a všechno. On ví o tobě všechno a teď ti jen říká, co máš dělat.“ Nuže, řekl jsem: „Jediné, co musíš udělat je, udělat toto, to znamená zapomenout na celou minulost, chodit a žít pro budoucnost ve slávě a přítomnosti Boží.“

Za Danielových dnů byli čtyři vítězové, kteří byli schopni snést zkoušku ohněm a v jámě lvové. No, my očekáváme, že budeme vyzkoušeni. Ti, kdo přicházejí k Bohu, musí být nejdříve vyzkoušeni. Vyzkoušení čím? Slovem. To je Boží zkouška. Věřte tomu? Ti, kdo přicházejí k Bohu, musí být podrobeni zkoušce. Jedině to ukazuje na pravé dítě Boží: prochází zkouškami. A když přichází na vás zkouška, nemůžete zvítězit, dokud na vás nepřijde pokušení. A když jste postaveni do zkoušky, je to proto, aby se ukázalo, zda jste schopni zvítězit nebo ne. Ježíš řekl: „Tomu, jenž zvítězí,“ v té zkoušce. Zkouška je tou největší věcí, co vás může potkat. A myslím, že je to napsáno v Písmu, Petr řekl, že naše zkoušky jsou pro nás cennější než skvostné zlato.

„I stalo se slovo Hospodinovo k Jonášovi synu Amaty, řkoucí: Vstaň, jdi do Ninive města toho velikého, a volej proti němu; neboť jest vstoupila nešlechtnost jejich před obličej můj. Ale Jonáš vstal, aby utekl do Tarsu od tváří Hospodinovy. A přišel do Joppe, našel loď, ana jde do Tarsu, a zaplativ od ní, vstoupil na ni, aby se plavil s nimi do Tarsu od tváří Hospodinovy.“ (Jonáš 1:1-3)

Nuže, shledáváme Ninive v hříchu. A prorok se zdráhal, protože to byl pohaný svět, byl to pohaný národ, pohaný lid, ne jeho vlastní, to nebyli Židé. Oni byli pohany. Veliké loď, obchodní přístav, to bylo Ninive. Rozvinutý rybářský průmysl, lidé se zabývali rybolovem. A musela to být velice hříšná země, hodně peněz. A kde je hojnost peněz a lidé se přidržují populárních názoru ve své době, tam se vždy usazují hřích a násilí.

Bůh byl tím unaven. A měl v zemi proroka, a tak řekl tomu prorokovi: „Sestup do Ninive, volej a mluv: „Po čtyřiceti dnech bude toto město zničeno.““

Jonáš si teď pomyslel: „No, víš, mohl bych se dostat do malého problému.“ A tak se chtěl trochu ujistit; pomyslel si, že si udělá malou dovolenou a zajede si do Tarsu. A zjistili jsme, že už zbývalo jen těch čtyřicet dnů. Rozumíte?

Takže to poselství bylo naléhavé, čas byl blízko. Nehrajte si s nějakými věcmi, abyste získali titul bakaláře umění a získali něco! Hodina je blízko. Toto je problém dnešních lidí: snažíme se postavit velké školy a mít velké, podobné tomu věci. Jestliže, pro smilování, pokud kážeme příchod Páně, k čemu nám jsou zapotřebí školy? Potřebujeme pokání před Bohem! Rozumíte?

K Hudsonu Taylorovi přišel s něčím podobným mladý čínský chlapec a řekl: „Pane Taylore, Pán Ježíš mě naplnil svým Duchem. Jsem tak šťasten! Mám teď věnovat deset let tomu, abych získal svůj akademický stupeň a podobně?“

On odpověděl: „Synu, nečekej na akademický stupeň. Pokud je svíce zapálena, tak jdi a mluv o tom! Jdi a mluv o tom a nečekej na akademický stupeň. Ne! Než získáš svůj stupeň, budeš do poloviny vyhořelý.“ Dokud hoříš, pokud neumíš nic jiného, řekni prostě o tom, jak se to zapálilo.

Jen se nesnaž zaujmout místo někoho jiného nebo nějaké místo. Pokud něco víš, mluv prostě o tom, o čem víš, že je pravdou: „Takto to přišlo na mě, a tak to cítím.“ A pokud neumíš nic víc než to, řekni o tom. Vyjděme! Poselství je naléhavé, čas je blízko.

„Kteríž ostříhají marností pouhých, dobroty Boží se zbavují.“

(Jonáš 2:9)

Když byl Jonáš v břiše velryby, pokud byl někdo, *kdo mohl mluvit* o příznacích, byl to Jonáš. Tedy, pokud se podíval tím směrem, bylo to břicho velryby. Pokud se ohlédl dozadu, bylo to břicho velryby. Kamkoli se podíval, bylo to břicho velryby. Mořské řasy měl ovinuty kolem krku, ležel ve zvratcích, v břiše velryby. No, není tedy divu, že měl celou hromadu příznaků.

On byl v mnohem horší situaci, než v jaké byste mohli být vy dnes večer. Tady není nikdo v takovém stavu. Ale víte, co řekl Jonáš? On řekl: „To jsou klamné malichernosti. Nebudu se už více dívat na vnitřnosti velryby, ale ještě jednou, Pane, pohlédnu směrem ke Tvé svatyni.“ Amen. Proč?

On věděl, že když Šalomoun posvětil ten chrám, Šalomoun se modlil a řekl: „Pane, pokud bude Tvůj lid někdy v těžkostech a pohlédne směrem ke svatému místu a pomodlí se, tehdy vyslyš z nebe.“ A Jonáš, pokud jej tak chcete nazvat, „odpadlík“, měl ruce svázané za zády, spoutané nohy, na rozbouřeném moři, v břiše velryby, uvězněn na dně oceánu, ale nechtěl se dívat na nic jiného, než na svatyni, protože nad tím chrámem byla *vypovězena* modlitba.

Pokud se Jonáš mohl dívat směrem ke svatyni, která byla postavena člověkem, a měl v takové situaci tento druh víry, o co více můžeme my dnes večer, i když se nacházíme v jakékoliv situaci, pohlédnout k nebi, kde Kristus sedí po pravici Boží a přimlouvá se za nás svou vlastní Krví, aby zakročil na základě našeho vyznání. A tak záleží na tom, na co se díváte.

A víte, co Bůh udělal? On tam někde musel umístit nádrž na vzduch. On toho proroka udržoval při životě po tři dny a po tři noci a vzal ho na cestu přes oceán až do Ninive.

Ninive bylo velikým městem, s mnoha tisíci obyvateli. Oni byli ctiteli model, ctili bohy a jejich velikým bohem byl bůh moře — velryba. Všichni byli rybáři. Byli tam venku a vytahovali síť — tak hříšní, jako jsou v současné době Spojené státy, a najednou připlavala velryba (ona byla jejich bohem), otevřela ústa, vyplázla jazyk a prorok vypochoďoval jako po mostě. „Připlaval bůh, vyplivující proroka.“ Není divu, že to musel Bůh takto udělat. Bůh ví, co dělá. Není divu, že činili pokání na Jonášovo zvěstování. Proč? Bůh velryba ho vyplivl na břeh. Prorok vyšel přímo z velrybích úst a začal kázat. Samozřejmě, že činili pokání. Bůh dělá věci nadpřirozenými způsoby, aby předvedl zázraky.

„Tedy vstav Jonáš, šel do Ninive podle slova Hospodinova. (Bylo pak Ninive město velmi veliké, cesty tři dnů.) A jakž počal, byl Jonáš jíti po městě cestou dne jednoho a volati, pravě: Po čtyřiceti dnech Ninive vyvráceno bude. I viděl Bůh skutky jejich, že se odvrátili od cesty své zlé, a lítost měl Bůh nad tím zlým, kteréž řekl učiniti jim. A neučinil.“
(Jonáš 3:3, 4, 10)

Tokud není pokání, pak naprosto jistě přijde soud. Ezechiáš činil pokání. Rozumíte? Ninive činilo pokání. Achab nikdy nečinil pokání. Nabuchodonozor nikdy nečinil pokání. Lidé za časů Noema nikdy nečinili pokání a soud je smetl. Vidíte? No, ale On nejdříve každého varuje. Každý je varován.

Tedy, když vidíme, že čas je blízko, ať každý, kdo cítí, že je varován, činí okamžitě pokání, dříve než Boží hněv udeří.

No, jeden člověk, pan Dauch, se mě nedávno zeptal: „Bratře Branhame, já stárnu. Slábnu, je mi devadesát jedna.“ Řekl: „Myslíš, že jsem připraven umřít? Myslíš, že jsem připraven odejít? Myslíš si, že jsem spasen?“

Zeptal jsem se: „Pane Dauchu, byl jste někdy u lékaře na prohlídce?“

„Ano,“ odpověděl.

No, a co dělá lékař: má tam knihu, bere tu knihu a zjišťuje: „Takže první věc, kterou musím s tím člověkem udělat, je vyšetřit jeho srdce.“ A tak bere stetoskop, dává si ho do uší, vyšetřuje jeho srdce. A pokračoval jsem: Další věc, kterou vyšetřuje, zjišťuje jeho krevní tlak, měřením na jeho paži. Další věc, kterou dělá, odebírá vzorek moče a všeho možného, jeho krve a všechny ty různé věci. Všechno to zjišťuje, dělá rentgen. Pokud nic nenajde, řekne: „Pane Dauch, po fyzické stránce jste naprosto v pořádku.“

„Nuže,“ řekl jsem, „v tom případě vás podrobím duchovnímu vyšetření.“ Rozumíte? A Bůh má pro duši pouze jeden nástroj a je jím Jeho Slovo. Ježíš řekl v Janově evangeliu 5:24: „Kdo slyší Má slova.“ Tedy, to slyšení neznamená pouze poslouchání zvuku. To slovo „slyšet“ znamená „přijmout je“. „Kdo může přijmout Mé Slovo?“ Amen! „Ten, kdo Je slyší.“ Nestůj mlčky, nenazývej to nesmyslem: „Ty věci, nic na tom není. Nevěřím tomu.“

„Ten, kdo slyší Má slova.“ Ach, ach. To znamená Ježíšovo Slovo, totiž, že On je Slovem. Tady to máte: „Jestliže můžete slyšet Má slova,“ řekl, „a věřit Tomu, který Mne poslal, ten má věčný život a nepřijde dokonce na soud, ale již přešel ze smrti do života.“ Amen! Zeptal jsem se: „Jak bije vaše srdce teď?“

On řekl: „Věřím tomu. Uslyšel jsem Je. Přijal jsem Je.“

Řekl jsem: „Pak podle toho hlavního Specialisty, vedoucího Operátora, vedoucího Lékaře, věčného Života,“ řekl jsem, „jste přešel ze smrti do života a nedojdete odsouzení.“

„Pročež modlil se Hospodinu a řekl: Prosím, Hospodine, zdaliž jsem toho neřekl, když jsem ještě byl v zemi své? Protož jsem pospíšil uteci do Tarsu; nebo jsem věděl, že jsi ty Bůh milostivý a litoštný, dlouhočekající a hojný v milosrdenství, a kterýž lituješ zlého. Nyní tedy, ó Hospodine, vezmi, prosím, duši mou ode mne; nebo lépe jest mi umřítí nežli živu býti.“

(Jonáš 4:2, 3)

tál jsem nedávno u mého starého domu v Kentucky. Narodil jsem se nedaleko odtamtud. A svou ruku jsem měl takto položenou na stole.

Na Štěpána Fostera přišla inspirace, když napsal: „Můj starý dům v Kentucky.“ Viděl jsem jeho podobiznu a anděla, který se ho podle všeho dotknul a předal mu inspiraci, a tak dále. A poté, co průvodce odešel, seděl jsem o samotě a přemýšlel: „Pane Forstere, vy jste to měl v hlavě a nikoliv ve svém srdci.“ Protože pokaždé, když měl psát, dostával inspiraci, napsal píseň, pak ho opustila a on šel a opíjel se. A víte, jak nakonec ukončil svůj život? Poté, co se pozvedl v inspiraci a posléze jej opustila, zavolał sluhu, vzal břitvu a spáchal sebevraždu; takový byl konec Štěpána Fostera. Přemýšlel jsem o Williamu Cowperovi (slyšeli jste o něm), napsal tu slavnou píseň:

Je pramen naplněn krví,

plynouc z žil Emanuele.

Když se hříšníci do toho proudu ponoří,

zbaví se všech skvrn a vin.

Před dvěma nebo třemi léty jsem stál u jeho hrobu v Anglii a četl jeho historii. A William Cowper byl považován za neurotika. Poté, co napsal tu píseň, kterou psal pod inspirací — a když ho ta inspirace opustila, objednal si drožku, snažil se najít řeku a spáchat sebevraždu. Neměl ponětí o tom, kde je, co dělá, nic. Vidíte? On byl mimo. Taková jsou básníci.

Podívejte se na proroky. Sledujte Jonáše, jak cestou do Ninive nasedl na loď do Tarsu, neposlechl Boha, byl z lodi vyhozen, spolka ho velryba, a tak byl přiveden zpátky do Ninive, kde vyslovil své proroctví. To město bylo velikosti Sant Louis v Missouri, mělo přes milion obyvatel. Někteří z nich nerozeznali pravou ruku od levé. Ale ten prorok chodil ulicemi a tak hlasitě provolával své proroctví, že lidé činili pokání tak, že zahalovali pytloučinou i svá zvířata.

A když ho pak ta inspirace opustila, usedl pod tykvvový strom a modlil se k Bohu, aby ho zbavil života. Je to pravda? Vidíte, vy to nechápete. On byl někde mimo. Dokud byl pod inspirací, bylo to v pořádku, ale když jej opustila, pak co?

Není třeba se snažit to vysvětlovat. Takový je prostě samotný život. Rozumíte? Když jste v tom nebo jste se už z toho dostali ven, není to tak špatné, ale jedná se o ten přechod mezi tím. Nevíte, kde jste a co děláte. O čem to vypovídá? Je tu řeč o tom, bratře — tam za řekou je kraj.

„Spravedlnost zvyšuje národ, ale hřích jest ku pohanění národům.“

(Příslaví 14:34)

Slyšel jsem, jak dnes jeden z mých kolegů vyprávěl, že není tomu tak jenom v tomto městě, ale ve všech městech po celé Americe: jeden z mých kolegů vyprávěl toto: „Viděl jsem otevřené auto a z toho auta vysedala mladičká dívka a láhve od piva a whisky vypadávaly z auta ven. To dítě je tam nechalo jednoduše ležet, zašlo si pro něco a vrátilo se zpět.“ On řekl: „Pokud Bůh nesešle zakrátko soud na Ameriku, bude muset vzbudit Sodomu a Gomoru a omluvit se jim. To je pravda. Vzbudit Sodomu a Gomoru a omluvit se jim za to, že je zničil, pokud nesešle zakrátko soud.“

My si to slíznem, přátele, a tím to hasne. Zcela jistě. Ale Církev se rovněž chystá: na vytržení! Amen. To je ta nádherná část — vytržení, příchod pro Církev. Pro nevěřící to bude smutný den. Ale bude to nejužasnější čas, jaký jsme kdy spatřili nebo na jaký bychom jen pomysleli — pro ty, kteří jsou připraveni na tu chvíli, kdy přijde Ježíš.

Co kdybyste se připravovali na cestu do jiného světa, nevěděli byste kam, prostě byste odjeli. Byli byste staří a chvějící se, sloužili jste Pánu po dlouhá léta a nazítří byste měli nasednout na palubu loď, která vás má odvést, až zestárnete. A odebrali byste se k lodi, která připlouvá sem do přístavu. Odešli byste a vstoupili na loď, ta stará siréna by zahoukala a ona by vyplula za moře, ona se plaví tam i zpět tisíce let.

Někde by právě objevili novou zemi. A jakmile by tvá noha na ni spočinula, všechny tvé šediny by znovu zčernaly. Všechny ty vrásky a strhaná těla se znovu promění v mladého muže a ženu, aby žili navěky. Prostě jakmile se tvá noha dotkne té země, to se stane. Nuže, je to přesně tak, jak se to stane. To je pravda.

Když ta stará loď Sionu připlouvá, vezme své oběti, aby je odvezla odsud. Jednoho rána očekávám, že já sám uslyším zaznít tu píšťalu, v pokoji, kde se kupí mlhy, ten smrtelný život bude u konce. Doufám, že tehdy bude všechno v pořádku. Věřím, že tomu tak bude. On mi dal to zaslíbení. Věřím tomu celým svým srdcem, věřím, že překročím na druhou stranu. Nu, nejen já, ale všichni ti, kteří milují Jeho zjevení se. Oni tam budou.

A tak soustřeď svou mysl na to dnes večer, příteli hříšníku. A co když popluje s tebou a odpluje odtud ke srázu, který padá dolů do temné, vířící propasti, do věčnosti, která nikdy nepomíní, do půlnoční temnoty a křiku, nářků a sténání? Může to být dnes večer, můžeš se rozhodnout pro změnu loď. Doufám, že to uděláš. Všichni bez Krista jdou tím směrem. Všichni s Kristem jdou tamtím směrem. Rozdíl spočívá jen v tom, zda Mu věříš a přijímáš Ho nebo ne. A tak si zvol dnes večer.

„Ale vy jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid dobytý, abyste zvěstovali ctnosti toho, kterýž vás povolal ze tmy v předivné světlo své.“

(1. Petrova 2:9)

Lidé přicházejí a říkají: „Ti lidé jsou blázni.“ Ovšemže jsou: moudrost Boží je bláznovstvím u lidí a moudrost lidská je bláznovstvím u Boha. Ony jsou si navzájem v protikladu.

Ale opravdová, Duchem svatým naplněná Církev, plná moci Boží, sedí společně v nebeských místech, obětuje duchovní oběti, velebí Boha, Duch svatý se pohybuje mezi nimi, rozpoznává hříchy a ukazuje mezi nimi ty věci, které jsou špatné, a napravuje je, uhlazuje a urovnává je. Proč? V přítomnosti Boha je vždy ta krvavá Oběť.

Nebyl jsi spasen Krví; je to Krev, která vás udržuje ve stavu spasení. Avšak byli jste spaseni milostí skrze víru: tím, že jste tomu uvěřili. Bůh klepal na tvé srdce, protože tě předurčil. Ty jsi vzláhl a uvěřil jsi tomu a přijal jsi to. Nuže, Krev vykonává smíření za tvé hříchy. Bůh neodsuzuje hříšníka za to, že hřeší. On je ve svém jádru hříšníkem. On odsuzuje křesťana za to, že hřeší. A proto, že On je odsoudil, vzal Kristus naše odsouzení. A proto již není žádné odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši, kteří nechodí podle těla, ale podle Ducha. A pokud uděláš něco špatného, neděláš to záměrně. Nehřešíš záměrně. Člověk, který hřeší záměrně, který jde a hřeší záměrně, ještě nikdy nevešel do toho Těla. Ale člověk, který je jednou uvnitř, je mrtev a jeho život je ukryt v Bohu skrze Krista, zapečetěn Duchem svatým a ďábel ho nemůže ani najít, on je hluboko uvnitř. On by odtamtud musel vyjít, aby ďábel mohl do něj vejít, protože on je mrtev!

Řekni mrtvému člověku, že je pokrytec a uvidíš, co se stane. Kopni ho do boku a řekni: „Ty starý pokrytče, ty!“ On ani nehlesne. To je pravda. On tam bude jenom ležet. A člověk, který je mrtev v Kristu; můžeš ho nazvat pokrytcem, nazvat ho čímkoli se ti zamane, nikdy se proti tomu nevzbouří. Udělá jediné to, že se uchýlí někde do ústraní a bude se za tebe modlit. To je pravda.

Ale, ach, někteří z nich jsou příliš živí. Hle, co si o tom myslím: měli bychom pochovávat mrtvé. Ty, kteří jsou mrtví v Kristu, pochováváme ve vodě. Někdy pochováváme příliš mnoho živých lidí: příliš zloby a sváru, a v církvi je toho přespříliš. My to nedokážeme rozlišit, ale Bůh ano. On zná svůj lid. On zná své ovce. Zná každý hlas. Zná své děti. Ví, koho může vyvolat, On ví, koho předurčil. Ví, komu dal ty věci, skrze které se nechává poznávat. Bůh se může spolehnout na své děti v tom, co mají dělat, s vědomím, že ony to přesně vykonají.

„I řekl muž Boží králi: Bys mi dal polovici domu svého, nešel bych s tebou, aniž bych jedl chleba, aniž bych pil vody na místě tomto. Nebo tak mi přikázal slovem svým Hospodin, řka: Nebudeš jísti chleba, ani píti vody, aniž se navrátiš tou cestou, kterouž jsi přišel. A tak odšel jinou cestou, a nenavrátil se tou cestou, kterouž byl přišel do Bethel. Prorok pak jeden starý bydlil v Bethel, jehož syn přišed, vypravoval mu všechny věci, kteréž učinil muž Boží toho dne v Bethel; i slova, kteráž mluvil králi, vypravovali otcí svému. Tedy řekl jim otec jejich: Kterou cestou šel? I ukázali mu synové jeho cestu, kterouž šel ten muž Boží, kterýž byl z Judstva přišel. Zatím řekl synům svým: Osedlejte mi osla. Kteríž osedlali mu osla, a on vsedl na něj. A jel za mužem Božím a nalezl jej, an sedí pod dubem. I řekl jemu: Ty-li jsi ten muž Boží, kterýž jsi přišel z Judstva? A on odpověděl: Jsem. Kterýž řekl jemu: Pod' se mnou domů, a pojiš chleba. Ale on odpověděl: Nemohuť se navrátiti, ani jíti s tebou, aniž budu jísti chleba, ani píti vody s tebou na místě tomto. Nebo stala se ke mně řeč slovem Hospodinovým: Nebudeš tam jísti chleba, ani píti vody; nenavrátiš se, jda touž cestou, kterouž jsi šel. Jemuž odpověděl: Takéť já prorok jsem jako i ty, a mluvil ke mně anděl slovem Hospodinovým, řka: Navrať ho s sebou do domu svého, ať poji chleba a napije se vody. To pak sklamal jemu. Takž se navrátil s ním, a jedl chléb v domě jeho a pil vodu.“

(1. Královská 13:8-19)

I ledej vždy Boží tvář. A nedbám o to, kdo ti tvrdí něco sporného s tím, co ti říká Bůh. Nevěř tomu. Poslouchej Boha. Uděláš to? Nedbám o to, kdo to je, jak je spravedlivý, jak velkým je pastorem, jak velkým je kazatelem, zda je prorokem. Může být poslán Bohem, je skutečně opravdovým, posvěceným Božím prorokem. Ale pokud ti Bůh říká něco, co je v rozporu s tím prorokem, nevěř tomu prorokovi. Věř Bohu. Kolik vás věří, že je to pravda?

Čtěte 1. Královskou 13. kapitolu. Mladý prorok přišel a prorokoval proti celé té jejich skupině, udělal několik zázraků a Pán řekl: „Nejez tam ani nepij, a vrať se nazpět jinou cestou, než kterou jsi tam přišel.“ A pravý Boží prorok přišel a svedl ho. Je to pravda? Můžete být stejně tak praví. On řekl: „Setkal se se mnou anděl Páně a řekl mi, abych ti vzkázal, že máš vstoupit do mého domu. Setkal se se mnou poté, co se setkal s tebou.“ A ten prorok uvěřil tam tomu prorokovi, otočil se a vrátil se zpět. Co se s ním stalo? Zabil ho lev. Je to pravda? A ten starý prorok kvůli tomu plakal. Jistě, protože poslechl člověka, místo Boha. Nezáleží na tom, co kdo říká, především věř Bohu. A Bůh je stejným Bohem včera, dnes i navěky. On je tímtež Lékařem včera, dnes i na věky.

„Protož buďte střední a bedliví k modlitbám. Předě vším pak lásku jedni k druhým opravdovou mějte; nebo láska přikryje množství hříchů.“ (1. Petrova 4:8)

Jednoho dne jsem sekal trávu na mém dvorku. Musel jsem dosekat zadní část dvorku, a ta část před domem už znovu odrostla, než jsem stačil posekat tu zadní část, a to kvůli lidem, kteří přicházeli, abych se za ně modlil, a tak dále.

A když jsem sekal ten trávník, spěchal jsem a zapomněl, že tam vzadu bylo sršní hnízdo. Zavadil jsem sekačkou o plot a okamžitě jsem byl pokryt sršní, těmi velkými tvory, kteří, pokud bodnou, vyřídí tě. Zprvu jsem se opravdu vylekal. Neměl jsem na sobě košili. Ale pak se něco stalo. Bylo mi líto, že jsem vjel do těch malých kamarádů, ne proto, že jsem se bál, že mě bodnou, ale ve skutečnosti to zní dětinsky, ale kéž bychom mohli být více jako děti. Kdybychom jen mohli být více podobní dětem, je to Boží jednoduchost, která dokáže obrátit naruby univerzitní studenty. Buďte v těchto věcech jednoduší. Prostě jako nemluvně, ono je závislé a důvěřivé. Nesnažte se prosazovat sami sebe, prostě se uvolněte a věřte tomu. To je vše. Nesnažte se k něčemu dopracovat: „Ó, Bože, aleluja, napomenutí.“ To není dobré. Ne. Prostě tomu věřte a jděte dál.

A tak když se to stalo, pomyslel jsem si: „Ti malí chudáčkové tam ve svém hnízdě a já jsem zavadil o plot a vyhnal je z jejich hnízda, tou velikou, starou sekačkou, kterou jsem tlačil před sebou.“ A řekl jsem: „Vy malá Boží stvořeníčka, je mi líto, že jsem zavadil o plot. Opuště, že jsem vás vyrušil. Nu, já jsem Božím služebníkem a modlím se za Jeho nemocné děti. Musím si pospíšet a posekat zahradu. A tak ve jménu Pána Ježíše, leťte si tedy zpět do svého hnízda, nechci vás už více vyrušovat.“

Vyrazil jsem znovu se svou sekačkou a vypnul ji. Zatáhl jsem za lanko a startoval ji tímto způsobem, a ti sršní bzučeli kolem mých holých rukou, a pak se rovnou vrátili do svého hnízda, bez jediného bodnutí. Láska. Já ji nedokážu vyvolat, nedokážu se k ní dopracovat; Bůh mi ji musí darovat.

O to právě dnes večer jde. Bůh to musí dát. Pak láska vytváří společenství. Toho dne, kdy je hřích odloučil od Božské lásky, Bůh řekl Adamovi a Evě, aby nejedli určité ovoce, ale oni je snědli a hřích způsobil rozdělení. A hřích skrze rozdělení způsobil nenávist, zlost, spor a závist. Je to pravda? Co se stalo? Oni se odloučili od Božské lásky.

A když se odloučíš od Božské lásky, pak už nedokáže přehlížet chyby svého bratra. Musíš mu za ně vynadat. To je pravda. Nejsi schopna více přehlížet chyby své sestry. Protože ses vzdálila od té Božské části, té části lásky. Ale pokud opravdu miluješ Pána Ježíše, pokud ti bratr nebo sestra něco provedou, řekneš: „Ach, dobrá, to je v pořádku, oni to nechtěli udělat.“ To je typ lásky, jakou měl Kristus: „Otče, odpusť jim, oni nevědí, co činí.“

„A ty Betléme Efrata, jakžkoli jsi nejmenší mezi tisíci Judskými, z tebe mi vyjde ten, kterýž má býti Panovníkem v Izraeli, a jehož východové jsou od starodávna, ode dnů věčných.“
(Micheáš 5:2)

Bovídali jsme si o prezidentovi, který byl právě zavražděn a naše srdce byla z toho zarmoucená. A já jsem řekl: „No, to byl významný člověk.“ Probíralo se to v novinách, televize to vysílala, a toto vysílání stálo vládu milióny a milióny dolarů. Což je v pořádku, je to jejich povinnost. Ale o tom nepatrném kazateli na severu v Severní Karolíně, když ten opilec vešel s kulovnicí dovnitř, zavolal si jeho ženu a zastřelil toho člověka rovnou za kazatelnou, pak zastřelil jeho ženu a nakonec sebe, o tom byla na zadní straně novin jen nepatrná zmínka. „Dovol, ať ti řeknu, bratře, nezáleží na tom, kdo jsme, chceš-li vědět, jakou máš cenu.“ Řekl jsem své malé holčičce: „Strč prst do kbelíku s vodou, vytáhni jej a zkus pak najít po tom prstu díрку.“ Nejsme ničím. Je jen jeden důležitý, a tím je Bůh. Musíme pamatovat na to, že On je ten jediný.

Vypadá to, že kdyby člověk připravoval místo pro narození Krále, bylo by mnohem více významných náboženských a historických míst pro Krále, než je ten malý Betlém. Například Silo. Silo bylo místem, kde byla Truhla smlouvy postavena ponejprv. Víme, že když Izrael překročil Jordán na druhý břeh do Palestiny, že tam byla ponejprv umístěna Truhla smlouvy, ke svému prvnímu místu uctívání: nebo Gilgal, Sion, Sion, velké místo, Gilgal rovněž, nebo veliké, pyšné město Jeruzalém, kde se shromažďovaly hlavy veškerých organizací; jejich ústředí. Vypadalo to, že oni by připravili místo, kde se má narodit ten velký Král, tam v Jeruzalémě, pokud by chtěli místo, historické místo nebo nejvýjimečnější místo. Tam byla centra jejich náboženství, kam měl přijít Král. On měl přijít reprezentovat jejich náboženství. A když On přišel, namísto, aby Mu bylo připraveno místo v Jeruzalémě nebo na jednom z těch historických míst, narodil se v Betlémě, v nejmenším ze všech měst. „Zda ty nejsi nejmenším ze všech knížecích měst Judska? Z tebe však vzejde Vládce, který povede Můj lid.“ A to veliké, pyšné Jeruzalém a ostatní města byla zavržena.

Bůh má jiné cesty, jakými uskutečňuje věci. On ví, jak dělat věci správně. A teď, pomoci Boží mysli a s Boží pomocí, se pokusíme říci, proč se to stalo, protože všechno v Božím velkém programu funguje naprosto správně. A chci, abyste se to, vy zdejší z Phoenixu a z okolí, snažili pochopit. Abyste pamatovali na to, že Bůh ví, co dělá. A používá jednoduché prostředky, skrze něž působí. Protože, pokud dělá něco skrze něco velmi výjimečného, pak... Bůh nikdy nedělá takové věci. Nikdy v celé historii Bible je nedělal. Bůh nikdy nejednal, nikdy v žádné době nepoužil nějakou skupinu lidí k tomu, aby něco vykonal. Bůh používá jednotlivce. Ty jsi jeden, ty, jediná osoba. A Bůh nikdy nemění svůj program. Kvůli svému původnímu programu, musí u toho programu navzdory zůstat.

„Jakož nám od jeho Božské moci všechno, což k životu a ku pobožnosti náleželo, darováno jest, skrze známost toho, kterýž povolal nás k slávě a k ctnosti; pročez veliká nám a drahá zaslíbení dána jsou, abyste skrze ně Božského přirození účastní učinění byli, utekše porušení toho, kteréž je na světě v žádostech.“

(2. Petrova 1:3, 4)

Pohledte, ten svět, my jsme mu teď unikli. On tím oslovuje Církev. Není zde osoba milující Boha, která by se nechtěla více podobat Kristu. Každý křesťan! Jsem starým veteránem. Pohledte tady na bratra a sestru Kiddovy, oni jsou pravděpodobně nejstaršími v této budově. Ale kdybych se jich zeptal: „Jaké je přání vašeho srdce?“ Bylo by to: „Být blíže k Bohu.“ Když se dozvíte o Kristu, je v Ném něco, co je tak milující, že se prostě snažíte, dostat se přímo do Něj.

Odpusťte mi toto vyjádření. Nedávno jsem řekl své ženě (oba stámem), zeptal jsem se jí: „Miluješ mě stejně jako kdysi?“

Odpověděla: „Ovšemže, že ano.“

A já jsem řekl: „Víš, já tě tak miluji, že bych tě nejraději vzal a vložil do sebe, abychom mohli být opravdu jedno.“ Chlapci, teď to znásobte stovkou milionů a pak přijdete na to, jak takový věřící, který se zamiluje do Krista, touží vejít do Něj, protože to je láska. A zde nám On ukazuje, jak se můžeme skrze tato zaslíbení stát účastníky Kristovy Božské přirozenosti. Tato smrtelná těla — jak se můžeme stát účastníky.

Nedávno mi jeden člověk položil otázku: „Myslíš si, bratře Branhame, že bych se měl oženit, s takovou a takovou dívkou?“

Zeptal jsem se: „Jak moc na ni myslíš?“ On řekl: „Ach, já ji prostě miluji.“

Řekl jsem: „V pořádku, pokud bez ní nemůžeš žít, raději se s ní ožeň, ale pokud bez ní můžeš žít, raději to nedělej. Ale pokud by tě to mělo usmrtit, raději jdi a ožeň se.“ A tak to, co jsem se mu snažil vysvětlit, bylo, že pokud ji tak miluješ...

Tedy, ještě teď, než se oženíš, je prostě všechno hezké a báječné. Ale když se oženíš, pak nastane dřina a životní útrapy. Tehdy byste měli být tak do sebe zamilovaní, že budete chápat jeden druhého. Když ji zklameš nebo ona tě zklame, pořád máte pro sebe pochopení. Stejně tak je to s Kristem. Pohledte, my bychom měli být do Něj tak zamilovaní, že když Jej o něco poprosíme a On nám to nedá, ani trochu to s námi neotřese. Vidíte? Proč? A jediný způsob, jak se to může stát, je stát se účastníky Jeho Božské přirozenosti. Pak porozumíte, proč vám to nemůže dát: účastníky Jeho Božské přirozenosti.

„Vino činí posměvače, a nápoj opojný nepokojného; pročež každý, kdož se kochá v něm, nebývá moudrý.“
(Příslaví 20:1)

Před několika týdnů jsem byl ve velkém, známém hotelu v Kanadě, kde mě ubytovali; šel jsem po mé bohoslužbě do svého pokoje. A byly tam mladé dámy, pravděpodobně už téměř dospělé, asi ve věku osmnácti, devatenácti, možná do věku nějakých dvaceti tří let. Tři nebo čtyři z nich běhaly sem a tam po chodbě, měly na sobě jen spodní prádlo, s láhvemi v rukou, běhaly z jednoho pokoje do druhého, krásné, mladé ženy.

Když jsem vystoupil z výtahu, zastavil jsem se a rozhlédl. Ó, něco se ve mně pohnulo. Pomyslel jsem si: „Ó, Bože, dospějí někdy do něčeho takového moje Rebeka a Sára?“ A pohlédl jsem na ně. Potácely se chodbou. Ustoupil jsem prostě stranou, aby mohly projít, šly opačným směrem a popíjely. Zastavil jsem se na konci chodby, znovu se ohlédl, viděl jsem hezké, mladé dámy, jež mohly snadno být miláčkem nějakého muže.

A slyšel jsem, jak jedna z nich zavýskla: „Jupí, to je život.“

Pomyslel jsem si: „Jaká je to lež. To je smrt, protože Bible říká: Ta, která žije v rozkoších, je žaživa mrtvá.“

Tak potom zjišťujeme, že život, to, co my nazýváme životem, potom dnes vidíme takovéto věci: „Kde je pivo Budweiser, tam je život.“ Jaká převrácenost! Kde je Budweiser, tam je smrt!

Vidíme rovněž takové nápisy: „Život začíná se západem slunce.“ Nikoliv, smrt začíná, když slunce zapadá! Lidé se stávají nočními tuláky. Toulají se v noci. A pokud to sledujete, oni přijímají povahu zla. Zlo se vždy toulá nocí. Jednou, když jsem cestoval letadlem, četl jsem v jednom časopise článek, a on byl o Hollywoodu. A v něm se psalo: „Život se začíná půlnocí. Měli byste vyjít do určitých ulic a vidět jisté věci.“ A byla tam fotografie z jisté grotesky, a tak dále, která byla populární. A řekl jsem si: „Jak je to převrácené.“

Vidíte, jestliže má ďábel království, musí mít i falešnou ekonomiku. Musí mít něco, co jim může předvést, aby si mysleli, že žijí. Ale je to úplně naopak. Je to smrt v podobě života. Rozumíte? Je to překroucení normálního života.

Ujasněme si to jednou provždy v naší mysli. Je pouze jeden způsob, jak vlastnit život. To je pravda. A znát Jeho, to je Život. A to je jediný způsob, jak můžeme mít život, a jiná možnost tu není, protože Bůh zaslíbil Život jedině skrze Ježíše Krista.

„Stalo se pak, když se obětuje oběť suchá, přistoupil Eliáš prorok a řekl: Hospodine Bože Abrahamův, Izákův a Izraelův, nechť dnes poznají, že jsi ty Bůh v Izraeli, a já služebník tvůj, a že jsem vedlé slova tvého činil všechny věci tyto. Vyslyš mne, Hospodine, vyslyš mne, aťby poznal lid tento, že jsi ty, Hospodine, Bohem, když bys obrátil srdce jejich zase. V tom spadl oheň Hospodinův, a spálil oběť zápalnou, dříví i kamení i prst; též vodu, kteráž byla v struze, vypil.“ (1. Královská 18:36-38)

Nebylo by to dnes večer skvělé, kdyby každý přišel do modlitební řady se slovy: „Jsem křesťan. Nic mne neodsuzuje. Víím, že mě mé srdce neodsuzuje. Něco mi říká, že dnes večer je konec mému utrpení.“ Ty s něčím odsud odejdeš. Nezáleží na tom, jak plným emocí přijdeš, jak se snažíš, to nebude fungovat, dokud se ta dokonalá víra nezamanifestuje a neztotožní se v tobě jako podstata. A pokud tam je, pak tebou nic nezatřeše.

Kdybys měl rakovinu a lékař by ti včera řekl, že do pondělního rána zemřeš, celé tvé srdce, tvé dýchání by selhalo, byl bys sežrán rakovinou, tvůj krevní oběh by byl plný rakoviny, jakkoliv by to bylo; a pak by něco přišlo s tou ryzí podstatou víry; dokonalá víra by se stala v tobě podstatou, vysmál by ses tomu lékaři do očí.

Byl bys jako starý Eliáš, který chodil před tou modlou sem a tam a říkal: „Proč nekřičíte hlasitěji? Možná je zaneprázdněn.“ On věděl, co bude dělat, protože Bůh mu řekl, co se stane. On řekl: „Ať ten Bůh, který odpoví ohněm, je Bohem.“

Oni řekli: „Přijímáme tuto výzvu.“ A polili oltáře vodou a řezali se noži, dělali všechno možné a volali: „Ó, Báli! Ó, Báli! Vyslyš nás!“

Eliáš byl tak klidný, jak jen mohl být. Řekl: „Volejte trochu hlasitěji,“ říkal, „možná je zaneprázdněn. Možná je na rybách. Možná dělá něco jiného,“ vidíte. „Někam si odskočil.“ Prostě si z nich dělal legraci, protože věděl, jak se to stane.

Ach, sledujte, když dal všechno do pořádku, přistoupil a řekl: „Pane, Bože Abrahama, Izáka a Izraele!“ On ho v žádném případě nenazval jeho jménem, Jákob, „podvodník“. On ho nazval Izraelem, „knížetem Božím“.

„Pane, Bože Abrahama, Izáka a toho knížete (Jákoba), ať je dnes známo, že já jsem Tvůj služebník; a nevykonat jsem to podle mého vlastního přání, nebyl to můj výmysl, ale vykonal jsem to na Tvůj rozkaz; podle Tvé vůle, Ty jsi mi řekl, co mám dělat. Ty jsi mi ukázal, že tyto věci zde budou. No, polil jsem vodou oltář, udělal jsem všechny tyto věci podle Tvého nařízení. A nechť je toto známo.“ A když to vyslovil, oheň spadl z nebes. A on si byl naprosto jist, že spadne, protože on měl ten základ. A proč? Slovo tak řeklo.

„Vyučuj mladého podle způsobu cesty jeho; nebo když se i zstará, neuchýlí se od ní. Bláznovství přivázáno jest k srdci mladého, ale metla kázně vzdálí je od něho.“

(Příslaví 22:6, 15)

Někdy pochybuji o tom, jestli my, intelektuální Američané, máme dostatek rozeznání k tomu, abychom rozeznali dobro od zla.

Obzvlášť soudy mladistvých dokazují, že nemáme na to, abychom rozeznali dobro od zla, pokud jde o naše děti, a vypadá to, že oni mají dobré psychologické řešení, například takové: pokud přijde mladý hoch ke svému otci, dupne si svou malou nohou, křičí a potřásá hlavou: „Táto, mluv si, co chceš, já chci rychlý auták.“ (To je typická Amerika.)

A otec odpoví: „Dobře, synu, koupím ti ho.“

Zkus se zeptat toho otce: „Proč jsi to udělal?“

„Ó, já ho miluji.“

Zapamatuj si, tatínku: Z tvého chlapce se jednoho dne stane muž, ožení se a bude mít rodinu. Bože, dopomáhej ženě, která bude žít s chlapcem, který byl takto vychován, aby bylo vždy po jeho, ve všem, co se mu zlíbí, neumí rozeznat dobré od špatného. To není láska, to je naprostá ignorance. Bible má pravdu: „Kdo šetří metlu, nenávidí svého syna.“

Malá Fanny přijde ke své matce, chystá se jít na rock-and-roll. Matka jí říká, že nesmí. „Ale, ach, mami, jsi ke mně tak krutá.“ Ty samozřejmě miluješ svou Fanny a dovolíš jí jít. Ona se dostane mezi tu bandu chuligánů, do všech těch nesmyslů; přijde, vyšpulí své malé namalované rtíky a zalže ti, že v tom nebylo nic špatného.

Bůh buď milostiv muži, který si něco podobného vezme za ženu. Rozeznat dobré od špatného; my sami nejsme schopni rozeznat vlastní věci.

„Nemilujtež světa, ani těch věcí, kteréž na světě jsou. Miluje-liť kdo svět, není lásky Otcovy v něm. Nebo všechno, což jest na světě, jako žádost těla, a žádost očí, a pýcha života, toť není z Otce, ale jest z světa. Svět pak hyne i žádost jeho, ale kdož činí vůli Boží, tenť trvá na věky.“
(1. Jan 2:15-17)

Každý člověk narozený z Ducha Božího opovrhne světem. „A jestliže milujete svět nebo věci tohoto světa, není ve vás už láska Boží.“ Toto říká Bible. A opravdový poutník na své cestě jednoduše nenávidí věci tohoto světa. Protiví se mu, když vidí pijící muže. Protiví se mu, když vidí muže kouřit. Protiví se mu, když vidí na ulici ženu v těch krátkých, neslušných šatech. Protiví se mu faleš a karetní večírky.

A včera, když jsme s bratrem Woodem a ještě s některými muži přecházeli ulici, a tam po ulici v Louisville šla nějaká mladá dáma, půvabně vyhlížející žena, v odporném oblečení na sobě: něco málo na boku, svázané malou stuhou po stranách a nepatrný oblý kousek látky vpředu, svázaný vzadu za *krkem* provázkem; a šla takhle ulicí, bylo to příšerné, a každý muž na ulici se za ní ohlížel. Řekl jsem: „Ona si neuvědomuje, že v Božích očích je vinna spáchání cizoložství s každým mužem, který se na ni tímto způsobem podíval. A ona se bude muset v den soudu zodpovídat za spáchání cizoložství s těmito muži.“

Ježíš řekl: „Kdokoliv by pohleděl žádostivě na ženu, už se s ní dopustil cizoložství.“ To je pravda.

A tak vidíte, no a bratr Wood se mě zeptal: „Co ty na to, bratře Branham?“

Řekl jsem: „Buď je to duševní vada, nebo posedlost ďáblem.“ Jsou jediné dvě věci, které to mohou způsobit. Slušná, čistá žena nebude nosit takové věci, jediné, že by byla posedlá ďáblem. To je čistá pravda.

No, a poutník, který je na své cestě do nebe, žije v jiné atmosféře. Nemusíš si dělat starosti, že on se bude na ni dívat. Pokud má Boha ve svém srdci, odvrátí hlavu, protože žije v atmosféře, která je milióny mil vzdálena těmto věcem. To je pravda. Ty nechceš být u soudu vinen v této věci. A tak on odvrátí hlavu a říká: „Bože, buď milostiv té ženě.“ A jde dál. My jsme na své pouti. Jsme na cestě do Kanaánu. Jsme na cestě do toho věčného a požehnaného odpočinutí, které nám Bůh dal. A cestou jsme pokoušeni. Jsme pokoušeni vším možným, ale i když jsme pokoušeni, nehřešíme.

„Kdož činí hřích, z ďábla jest; nebo ďábel od počátku hřeší. Na toť jest zjeven Syn Boží, aby kazil skutky ďáblovy. Každý, kdož se narodil z Boha, hříchu nečiní; nebo símě jeho v něm zůstává, aniž může hřešiti, nebo z Boha narozen jest.“

(1. Jan 3:8, 9)

Vzali jste si někdy váš fotoaparát a zaostřili ho na nekonečno? Tedy, to prostě znamená od teď do nekonečna. Dobře. Neexistuje způsob, jak jej více zaostřit. No, takový je Bůh. On je nekonečný. A pokud je nekonečný, tak nemůže existovat žádný brouk, žádná moucha, žádná blecha, žádná myš, ani blecha nebo cokoliv, co kdy na zemi existovalo nebo co kdy na zemi existovat bude, o čem by Bůh nevěděl, předtím než byl vůbec stvořen svět. To je určitá představa o nekonečnu.

Dobře tedy, kdyby ten nekonečný Bůh, který tě tady spasí, věděl, že tě příští týden ztratí, nebo příští měsíc nebo příští rok, no, On by tak zmařil vlastní záměr. On tě nemůže ztratit. „Kdo slyší má slova a věří v Toho, který mě poslal, má věčný život a nepřijde na soud, ale již přešel ze smrti do života.“ To se nemůže stát. Ten, kdo se z Boha narodil, nehřeší; protože Boží semeno v něm zůstává a on nemůže hřešit. Jak může hřešit, když za něj existuje oběť za hřích? Jak můžu být nemocný, když jsem úplně zdrav? Jak můžu být slepý, když vidím? Ach, drazí! Jak můžu být uvnitř a vně budovy v jednom a tomtéž okamžiku? Jak můžu být opilý a střízlivý současně? To nejde. A když jsi spasen, nacházíš se pod smířením a tvé hříchy se ti nepočítají.

Neřekl David: „Blahoslavený muž, jemuž Bůh nepočítá hřích a neklade hřích za vinu?“ Bůh nepřičítá hřích svému stvoření. To je silné. To není odstředěné mléko, to je Bible. Bůh nebude počítat hřích spravedlivému. Bůh ve Své milosti, skrze předurčení nechce, aby kdokoliv zahynul, ale aby všichni mohli dojít pokání. Ale jsou nekonečný a tím, že věděl, kdo přijde a kdo ne, mohl předurčit, aby se všechno dělo podle Jeho vůle.

Pokud to tedy neudělal, tak proč v první řadě dopustil hřích? Kdyby neexistoval hříšník, On by nemohl být nikdy Spasitelem. Ta vlastnost, která byla v Něm, by se nikdy nemohla projevit.

„Řekl dále: Z té příčiny slyš slovo Hospodinovo: Viděl jsem Hospodina sedícího na stolici své, a všechno vojsko nebeské stojí po pravici jeho i po levici jeho. I řekl Hospodin: Kdo oklamá Achaba, aby vytáhl a padl u Rámot Galád? A když pravil ten toto, a jiný pravil jiné, tož vyšel jakýsi duch, a postaviv se před Hospodinem, řekl: Já ho oklamám. Hospodin pak řekl jemu: Jakým způsobem? Odpověděl: Vyjdu a budu duchem lživým v ústech všech proroků jeho. Kterýžto řekl: Oklamáš a dovedeš toho; vyjdiž a učiň tak.“
(1. Královská 22:19–22)

Bylo tam čtyři sta studentů semináře, kteří tvrdili, že znají Slovo a nerespektovali je. Mysleli si, že ho obejdou kvůli slávě. Snažili se je obejít, protože tam mohl král někoho poklepat po zádech. Ale ten nepatrný svatoušek, jak jsem jej před chvílí nazval, on se nestaral o to, kolik poklepávání po zádech jej minulo, on trval na Božím slově a nemohl prorokovat nebo kázat nic jiného než to, co řeklo Slovo. Bůh bude vždy stát za tím Slovem. On nedbal na to, co vyučovaly semináře. Nestaral se o to, kým byl kdokoli z těch ostatních, on věděl, že Boží slovo vyřklo kletbu nad Achabem a nic jiného to nemohlo změnit.

A protože byl se Slovem a byl v souladu se Slovem, Duch svatý se s ním ztotožnil, protože on se ztotožnil s Duchem svatým; spatřil vidění. Co to bylo? Cítím se opravdu dobře, skutečně nábožně. Chopte se Slova. Držte se Slova. A pokud někdy přijdou opravdová vidění, přijdou skrze Slovo. Amen. Nikdy předtím jsem na to nepomyslel. To je nové. Díky Pánu. Drž se Slova, bratře.

Micheáš se držel Slova, protože to Slovo vyřklo prokletí nad tou věcí. A jak mohl Micheáš říci něco jiného, než držet se Slova? A tak díky tomu, že se držel Slova, Bůh mu ukázal pokračování Slova. Haleluja. Tady to máte. Doufám, že to do vás proniká tak, jako do mě. Tady to je. Bůh ukáže pokračování Slova. Řekl: „Jistě, jděte si, jestli chcete. V pořádku, jděte a dělejte to, co kazatelé říkají, že máte dělat, ale já jsem viděl Izrael roztroušený jako ovce, jež nemají pastýře. Viděl jsem Boha v nebi, viděl jsem trůn a velké zástupy stojící po pravici a levici.“ Bůh řekl: „Koho přimějeme, aby sestoupil na zemi a svedl Achaba? Koho přimějeme k tomu, aby ho přivedl do války, aby se naplnilo staré Eliášovo proroctví?“

Vidíte, Micheáš stál přímo na Slově. Slovo se muselo vyplnit. A lživý duch vyšel, vyšel z pekla, vyšel nahoru a řekl: „Já můžu pro vás něco udělat.“ A řekl: „Vy víte, že se můžu snadno dostat do toho semináře, protože oni už nemají modlitební shromáždění, nezapasí na život a na smrt. Nic tam není, žádná Krev, takže tam můžu vejít, kdykoliv se mi zachce. Můžu je ovládnout, celou tu denominaci. Můžu je všechny svést; oni už dokonce nevěří ani v Krev. A tak můžu vzít do rukou celou tu věc.“ Bůh řekl: „To je pravda, ty to dokážeš.“

„Všecko zajisté, což se narodilo z Boha, přemáhá svět; a toť jest to vítězství, kteréž přemáhá svět, víra naše.“
(1. Jan 5:4)

Když k Němu přijdeš, nepřicházej s nejistotou. „Půjdu nahoru, zkusím to a uvidím, jestli to funguje.“ S tímto se nikam nedostaneš, jedině když přijdeš s takovým odhodláním, že se zříkáš se vším všudy všeho. Až budeš unaven tímto světem a hříchem, nevírou, frustrací a pochybnostmi, a přijdeš k žijícímu Bohu, s kotvou bezpečně upevněnou ve Skále věků, k Duchu svatému zde, aby tě přitáhl do přítomností žijícího Boha, který ti dá víru, která přemůže všechno, co je na světě — nemoci, bolesti i samotnou smrt!

Řekneš: „Říkal jsi smrt, bratře Branham?“ Přesně to jsem měl na mysli. Smrt!

Nebyl to Lazar, kdo ležel mrtev v zemi a už se začínal rozkládat, když Ježíš řekl Martě: „Kde jste ho pohřbili? Pokud nebudeš pochybovat, spatříš slávu Boží.“

„Copak jsem ti neřekl, abys nepochyboval?“ — řekl jednou Jairovi. „Pokud jen uvěříš, budeš moci spatřit slávu Boží.“ Tudíž víra přemáhá smrt. Víra je vítězstvím nad smrtí! Víra je vítězstvím nad hříchem! Víra je vítězstvím nad nemocí! Víra je vítězstvím nad starostí! Víra je vítězstvím nad zmařenou touhou! Víra je vítězstvím nad světem!

Řekneš: „Jan, když to psal, neměl mé problémy. Nemusel vycházet s lidmi, se kterými musím jednat já. Nemusel procházet takovými věcmi, jimiž procházím já.“ To je pravda.

On možná nemusel vycházet se stejnými lidmi. Možná nemusel zdolávat tutéž věc, ale on ji nikdy nevyloučil, protože řekl: „Véra je vítězstvím, jež přemáhá svět,“ naprosto všechno. Jak se to děje? Vírou v to! Povznes se nad to. Jestliže je před námi psané Slovo Boží a Duch svatý zde předvádí a ukazuje zmrtvýchvstání Pána Ježíše s Božskými zde napsanými zaslíbeními: „O cokoliv požádáte, když se budete modlit, věřte tomu a obdržíte to a budete to mít.“ Co tedy musíme udělat? Musíme mít víru, nejenom nějakou chvějící se víru, nejen předstíranou víru, ale opravdovou víru.

Tedy, víra je dobyvatelem, víra je přemožitelem. Není pouhým tvůrcem míru, ona přemáhá! Víra je vítězstvím, jež přemáhá svět. Co ona činí? Čím je víra? Co je to dobyvatel? Dobytí a vítězství je jedno a totéž. Dobýt znamená porazit, uchvátit, spoutat a uvrhnout do vězení. To znamená, že ty teď panuješ nad hříchem, který panoval kdysi nad tebou. To znamená, že jsi ho přemohl, ty jsi mu napráskal. Jsi větší než on.

„Protož poslal pro něj padesátníka s padesáti jeho. Kterýž šel k němu, a aj, seděl na vrchu hory. I řekl jemu: Muži Boží, král rozkázal, abys sstoupil dolů. Odpovídaje Eliáš, řekl padesátníku: Jestliže jsem muž Boží, nechť sstoupí oheň s nebe, a sžije tě i tvých padesát. A tak sstoupil oheň s nebe, a sežral jej i padesát jeho. Opět poslal k němu král padesátníka jiného s padesáti jeho. Kterýž mluvil a řekl jemu: Muži Boží, takto rozkázal král: Rychle sstup dolů. I odpověděl Eliáš a řekl jim: Jestliže jsem muž Boží, nechť sstoupí oheň s nebe, a sžije tě i tvých padesát. A tak sstoupil oheň Boží s nebe, a sežral jej i padesát jeho.“

(2. Královská 1:9-12)

Koneckonců Zákon nebyl spasitelem. Zákon byl vězením. Zákon ti pouze oznamoval, žeš byl hříšníkem. Zákon poukázal na tvůj hřích, ale neměl žádné opatření. Pokud přijde policista a zatkne tě, uvrhne tě do vězení, to je zákon. On poukazuje na to, že jsi hříšníkem, jenže jak se dostat ven? To už je jiná věc. Zákon byl pouhým učitelem. On poukázal na hřích.

A pak, čím byl Eliáš? Eliáš byl Boží spravedlností. Tedy, žádný člověk nemůže být spasen skrze Zákon, a proto už více nechci slyšet Mojžíše. Nikdo není skrze to spasen. Tedy, nikdo nemůže být spasen skrze Zákon. V něm není vůbec žádné milosrdenství. A tak nemůžete být spaseni vašimi skutky, skrze Zákon a tím docházíme k tomu, co znamenal Eliáš. On byl Boží spravedlností.

Eliáš vystoupil na horu a byl tam, aby se ukázalo, že byl spravedlností. Bůh mu řekl, aby tam šel a zůstal tam. A když to udělal, král poslal padesát mužů se slovy: „Sestup odtamtud, Eliáši, chci s tebou mluvit.“

Eliáš se zvedl a řekl: „Jestliže jsem mužem Božím, ať sestoupí oheň z nebe a pohltní vás.“ A oheň spadl z nebe a zabil těch padesát: spravedlnost. To bylo zasahování do Božího území. Kdo chce spravedlnost? Chtěl bych dnes vědět, kdo v této církvi bude prosit o spravedlnost? Já ne. Já žádám o milosrdenství, ne o spravedlnost. Já plným právem zasluhuji na to, abych zemřel a šel do pekla. Ale je to Boží milost, která mi dává spasení, nikoliv spravedlnost. Tu nechci.

„Ach,“ řekl král, „to mohla být náhoda. Byl to asi blesk, který udeřil z nebe. Pošleme dalších padesát.“

A poslal dalších padesát a ten starý prorok se unesl v kruté Boží spravedlnosti a řekl: „Jestliže jsem muž Boží, ať z nebe sestoupí Boží oheň a spálí vás.“

A on znovu spadl dolů a spálil dalších padesát. Takže to nebyla náhoda. Byla to Boží spravedlnost. Jak si pak někdo opovažuje říci: „Přeji si spravedlnost.“ Já nechci spravedlnost, chci milosrdenství.

„V tom když přešli, řekl Eliáš Elizeovi: Žádej sobě, co chceš, prvé než vzat budu od tebe. I řekl Elizeus: Necht' jest, prosím, dvojnásobní díl ducha tvého na mně. Jemuž řekl: Nesnadné věci požádal, a však jestliže uzříš mne, když budu vzat od tebe, staněť se tak; pakli nic, nestane se.“
(2. Královská 2:9, 10)

 Eliáš řekl: „Pokud mne uvidíš, jak odcházím, obdržíš to, oč žádáš.“ To je pravda. Musíš na to upírat svůj zrak, sledovat zaslíbení. Co kdyby se otočil k těm ze školy a řekl: „Hej, chlapci, jak si teď vedu, když následuji stále proroka?“ On mohl neuspět. Ale on se nestaral o to, co si o tom myslela škola nebo co si o tom mysleli všichni učitelé. Nestaral se o to, co si o tom mysleli sousedé nebo ti v domech nebo kdo se na něj díval. On soustředil svoji víru na zaslíbení.

Před několika týdny zde sedící sestra Woodová a bratr Wood byli v naléhavé potřebě — dva naši blízcí přátelé z tohoto sboru. Byl jsem se svými přáteli s Leem a Genem v Michiganu. Opustili jsme shromáždění v Chicagu a odjeli na dva dny k jistým místním lidem lovit jeleny luky a šípy. A cestou zpět mne zastihla (telefonem) moje žena a sdělila mi: „Modli se za matku paní Woodové. Rakovina šíří její obličej.“ A řekla: „Ještě nikdy jsem neviděla sestru Woodovou tak znepokojenou. Ona plakala.“ Sestra Woodová byla vždy hrdinkou víry, od doby, kdy Bůh uzdravil jejího syna se zmrzačenou nohou a ji uzdravil z tuberkulózy, a tak dále. Ale ona to vzdala.

Modlili jsme se toho večera v pokoji. Když jsme přijeli k paní Woodové, ona řekla: „Bratře Branhamo, zajedme tam...“ Odjeli jsme za její matkou, která bydlela v Louisville. Měla rakovinu na jedné straně nosu. A lékař se v tom vrtal, a to se rozšířilo z pouhého malého kolečka na boku nosu, až nahoru, asi tak tři milimetry od jejího oka, až na kost, šířilo ji to tak rychle, jak to bylo možné.

Vešel jsem do pokoje a poklekl. Řekl jsem: „Chci s ní mluvit o samotě.“ A vešel jsem do toho pokoje, abych se s tou ženou modlil. A zatímco jsem byl v tom pokoji, pomyslel jsem si: „Ó Bože, kdybys mi jen ukázal vidění, co se s touto ženou stane.“ Pan a paní Woodovi seděli venku a čekali na to, co řekne vidění.

Ale zatímco jsem tam byl, dostalo se mi usvědčení, byl jsem usvědčen z toho, že čekám na vidění. Vypadalo to, jakoby mi něco říkalo: „Nač potřebuješ vidění, když zaslíbení už bylo vyřčeno?“ A tak jsem poklekl a modlil se. A zatímco jsem se modlil, něco v mém nitru prostě odpovědělo — víra v zaslíbení.

Když jsem vyšel z pokoje a pověděl jsem o tom paní Woodové, zeptala se: „Viděl jsi něco, bratře Branhamo?“

Řekl jsem: „Popravdě řečeno jsem neviděl nic, ale pocítil jsem něco, co mi řeklo, že Jeho zaslíbení bylo pravdivé a On je skutečný. A já věřím, že On to udělá.“

Asi během 24 hodin se konec toho nádoru začal odlupovat a utvořil se na něm strup. Nádory, jak víte, se nepokrývají strupem, dokud nejsou mrtvé. A tam k tomu došlo a ta žena je uzdravena a je doma. Jak nádherný je Kristus! Upíráním našeho zraku na zaslíbení: Bůh tak řekl!

„Nejmilejší, všecku snažnost vynakládaje na to, abych vám psal o obecném spasení, musil jsem psáti, vás napomínaje, abyste statečně bojovali o víru, kteráž jest jednou dána svatým.“
(Juda 1:3)

My tvrdíme, že je jediný pravý žijící Bůh a že On je stejně živý dnes večer, jako byl vždycky. A že nejsme tady jenom s nějakou fiktivní vírou, nejsme tady zcela citově unešení v nějaké emoci nebo psychologii nebo nadšení. Jsme tady v přítomnosti žijícího, zmrtvýchvstalého Ježíše Krista, který každého večera přebývá s námi a sám dokazuje, že žije, vstal z mrtvých a je tu teď s námi. To způsobuje, že srdce muže či ženy se opravdově radují, tou velikou, nesmírnou radostí, když víme, že jen tak něco nepředstíráme. Jsem tak rád, že ty věci, o kterých mluvím, jsou pravdivé.

Kdysi jsem pracoval ve Veřejných službách. Oni vedli takovou kampaň, kde prodávali elektrické nízkostínící lampy, firmy General Electric. Chtěli zjistit, kdo prodá nejvíce lamp, bez ohodnocení, chtěli pouze zjistit, komu se podaří prodat nejvíce. A my — všichni muži společně; a já jsem byl dělníkem u elektrického vedení a mnozí další byli prodavači. Ale já, než jsem někde vstoupil, abych lampu prodal, předtím než bych mohl lidem něco nesprávně vysvětlit, já jako první jsem musel vědět, oč jde. A tak jsem zašel do firmy a zeptal se: „Tedy, pokud jde o tuto lampu, co to vlastně je. Z čeho je vyrobena? Jakou má záruku?“

A oni mi o ní řekli všechno, jak dlouhá byla záruční doba, a tak dále. I přesto jsem si pomyslel: „Vyzkouším na nějaký čas nejdříve jednu, abych zjistil, jak je zhotovena, i přesto, že jsem měl dobrozdání výrobce, musel jsem ji sám vyzkoušet, abych zjistil, jak je zkonstruována.“ Byl jsem v té době elektrikářem, a tak jsem lampu rozebral, vytáhl jsem každou součástku, abych naprosto přesně zjistil, jak byla vyrobena, jak se zapíná, jak to bylo dole sešroubováno, kde jsou vedeny dráty a proud, jak jsou izolovány, jak funguje reflektor, jak důkladně je smontována a z jakého je materiálu. A zjistil jsem, že to byla opravdu dobrá svítidla.

A tak když jsem vcházel k někomu do domu, abych lampu prodal, nebyl jsem prodavač, ale prodal jsem více lamp než všichni ostatní, protože jsem se do toho zabral s jistotou v srdci, že to, o čem jsem mluvil, je pravda.

Říkal jsem: „Nu, nepřišel jsem vám prodat lampu, přišel jsem, abych vám ji nechal tady. Vyzkoušejte si ji, a pokud není tím, o čem já tvrdím, že je, vezmu si ji zpátky.“ Nu, rozdál jsem asi dva nebo tři tisíce lamp, a zpět jsem vzal pouze čtyři nebo pět lamp, z těch dvou nebo tří tisíců. Jakmile všichni zjistili, že je to pravda, měli čas, aby ji prokoukli, prozkoumali, ověřili si ji, i záruku, kterou firma dávala a pokud by některá nefungovala, jak by měla; oni mě znali, já bych s tím šel přímo do firmy. Firma by musela napravit škodu kvůli mně, a já bych to musel urovnat s tou osobou. Proto jsem mohl chodit s opravdově poctivou tváří a pohlédnout do tváře každému člověku a říci: „Tento výrobek je dobrý, chceš ho?“

A tak je to s Ježíšem Kristem.

„Tedy řekl k Gézi: Přepaš bedra svá, a vezmi hůl mou v ruku svou a jdi. Jestliže potkáš koho, nepozdravuj ho, a jestliže tě kdo pozdraví, neodpovídej jemu, a přijda, polož hůl mou na tvář dítěte.“
(2. Královská 4:29)

Tak tedy, já věřím, že on prostě zkoušel. Ale on věděl, že Bůh požehnal všechno, čeho se dotkl. Rozumíte tomu? On věřil, že Bůh to požehnal. A tak řekl: „Bůh to požehnal. A pokud to položíš na to dítě, věřím, že Bůh to dítě uzdraví.“

Tedy, bez ohledu na to, jaká byla jeho víra, pokud víra té ženy nebyla stejná, pak by to nefungovalo. Rozumíte, co mám na mysli? Je potřeba tvé víry a víry tvého pastora zároveň. Vy oba musíte mít stejnou víru. A pokud věříš té stejné věci, o které ti Boží muž řekl, pak se musí něco stát. A tak Boží muž věřil, že tam nebude muset jít; ale pošle tam prostě tu hůl. Ale ta žena řekla: „Ne, ne, ne. Já tady zůstanu s tebou. Zůstanu přímo tady, dokud se nepřesvědčím.“

Gézi se vrátil a řekl: „To dítě nedýchá. Ono je stále mrtvé.“

A tak se tam vydali, vešli do dvora, a teď pohledte na ten zástup; všichni okolo nařkají a volají. Jaké místo pro víru. Elizeus tam stojí, nemá vidění, nevěděl, co má dělat, vše čeho byl schopen, bylo rozhlížet se dokola. Nařikal tam otec, byli tam všichni sousedé a každý lamentoval. Nu, on je obešel a vešel do své malé komůrky, a ta žena položila své dítě na postel, vykázal všechny z pokoje a zavřel dveře a zůstal o samotě. Přešel do kouta, poklekl a začal se modlit. Když se pomodlil, vstal, chodil po podlaze sem a tam, tam a zpět, křížem krážem po podlaze, dokud na něj nesestoupil Boží duch. Když na něj Boží duch sestoupil, bezpochyby spatřil vidění, přešel naproti, položil se na dítě — svůj nos na jeho nos; bez modlitby, prostě nos k nosu, rty k jeho rtům, oči k jeho očím, ruce na jeho ruce, a to dítě sedmkrát kýchl a procitlo k životu. Co to bylo? To nebyl ten kazatel. To byl Kristus ve svém prorokovi, který přivedl to dítě zpět k životu. Haleluja!

Ó, přátelé, když se pak postavil a řekl: „Gézi, zavolej tu Sunamitku.“ Amen.

Ta žena přišla ke dveřím. Tehdy všechny ty dobré věci, které udělala — vůbec netušila, když chystala pro Elizea tu postel a chystala ji svými vlastníma rukama, že jednoho dne její mrtvé dítě bude v ní ležet a tělo toho proroka, skrze Krista, přivede to dítě zpět k životu. Vy nemáte tušení, co se děje, když se snažíte dělat něco jeden pro druhého. Zkuste pomoci jeden druhému. To je pravda. Pouštějte chléb po vodě a on se vám jednoho dne vrátí.

„Ženu statečnou kdo nalezne? Nebo daleko nad perly cena její.“ (Příslaví 31:10)

Abraham uvěřil Bohu, to je pravda, a to mu bylo počteno za spravedlnost. Ale Bůh mu dal znamení, obřezal ho na znamení — pečeť. A Abrahamovo semeno dosud přijímá obřizku. Oni ji přijímali po celé věky, dokud nepohasl měsíc, Zákon, a nevzešel Syn. A když přišel Syn Boží, On je teprve obřezal.

A každý Abrahamův syn je dnes obřezán, ne na těle, ale na srdci. Duch svatý obřezává srdce, odřezává věci tohoto světa a činí vás novým stvořením v Kristu Ježíši. „Obřizka“ je „odtětí přebytku těla“. Jedině muži mohli být obřezáni. Muži byli těmi jedinými, kteří byli ve smlouvě. A žena, když se vdala, byla do ní zahrnuta.

Máme tady hodně žen a žena je úžasnou *osobou*. Kdyby Bůh mohl dát muži něco lepšího než ženu, určitě by to udělal, ale On mu dal ženu.

Ale to je svět žen. Ona řídí vším; ne vy, matky v domácnostech, ale mám na mysli ty ve světě. Ať si nějaká malá striptérka z Hollywoodu začne stříhat vlasy podle nějaké frizury, a sledujte, všechny dívky si stříhají své vlasy stejně. Nebo zavede nějaký výstřelek oblečení, a sledujte, všechny dívky dělají totéž; takzvané křesťanky a všechny ostatní. To je pravda. Je to svět žen.

Všimněte si, že oni malují obrazy andělů jako ženy. Něco takového neexistuje. Ukažte mi jediné místo v Písmu. Všichni andělé jsou muži, ne ženy. Anděl — žena, matka Marie a všechny tomu podobné věci — nic takového neexistuje. Najděte mi jediné místo v Písmu, kde se kdy říká, že existoval anděl-žena. Vždycky to byl „on“ — Michael, Gabriel. „On vytasil svůj meč.“ Vždy je to: „On, on, on, on.“ To je pravda. Žena byla stvořena pro muže, ne muž pro ženu. Jistě.

Takto jednoduše použil ďábel v Edenské zahradě ženu jako svůj nástroj. On jí používá doposud. To je pravda. Ne ty obrácené, ne ty obrácené ženy, které jsou křesťankami. Dobrá žena je tím nejlepším, co může muž naléznout, kromě spasení. Ale ta, která není dobrá, to je to nejhorší, co může obdržet. To je pravda.

Šalomoun řekl, že dobrá žena je klenotem v mužově koruně, ale nečestná byla vodou v jeho krvi. Jeho krev je jeho život. Co horšího by mohl mít ve své krvi než vodu? To by ho zabilo.

„A když nepřátelé táhli k němu, modlil se Elizeus Hospodinu a řekl: Poraz, prosím, národ tento slepotou. I porazil je slepotou vedlé řeči Elizeovy. V tom řekl jim Elizeus: Neníť to ta cesta, ani to město. Podte za mnou, a dovedu vás k muži, kteréhož hledáte. Takž je vedl do Samarií.“
(2. Královská 6:18, 19)

edávno mi tady jeden kazatel řekl: „Jestliže jsi služebníkem Páně, raň mě slepotou.“
Odpověděl jsem: „Ty už jsi slepý.“
Řekl: „Já a slepý?“

Řekl jsem: „Ano, pane.“ Protože on zesměšňoval Božské uzdravování, zesměšňoval křest Duchem svatým, pověděl, že nic takového neexistuje. Řekl jsem: „Ty jsi slepý.“

Řekl: „Ne, to je jeden z těch tvých výmyslů.“

Odpověděl jsem: „To je Písmo. Říká to Bible.“

On řekl: „Kde kdy byla mysl slepá?“

Odpověděl jsem: „Nu, mnohokrát. Ježíš to vyjádřil tvým otcům slovy: Vy slepí, farizeové. Máte oči a nevidíte.“ To je pravda. „Ale kdybyste znali čas.“

Dále jsem řekl: „Elizeus, ten veliký prorok, byl jednou v Dotain a celá syráská armáda obklíčila to město, aby ho dobyla.“ A Gézy řekl: „Otče, oni byli na nás nasazeni. Celé město je kolem dokola obklíčeno syrskými vojsky.“

On řekl: „Nu, s námi je jich více, než s nimi.“

On řekl: „V pořádku, oni jsou zde, ale já kromě tebe nikoho nevidím.“

Řekl: „Bože, otevři mu oči.“ A když se jeho oči otevřely, rozhlédl se a kolem toho starého proroka byly ohnivé vozy a kopce byly v ohni. On jim vyšel naproti a řekl, že je porazil slepotou. Ne fyzicky. Určitým způsobem byli fyzicky slepí. On vyšel a řekl: „Hledáte Elizea?“ A on sám byl Elizeem.

Odpověděli: „Ano, hledáme ho.“

Řekl: „Pojďte a následujte mě, dovedu vás přímo k němu.“ Oni ho nepoznali. Byli slepí.

A dnes jsou lidé postižení slepotou, protože zavrhnou Boha a Jeho milosrdenství. Proto zbývá jediné soud. Ale Bůh ve své lásce a milosti připravil takovou cestu, že předtím než Boží soud vůbec udeří, existuje cesta. Bůh připravuje cestu úniku pro všechny, kteří touží tu cestu následovat. Taková jsou Jeho milosrdenství — připravuje cestu úniku. „Nechce, aby kdokoliv zahynul, ale aby všichni mohli dojít pokání.“

„Bylo také před tím trůnem moře sklené, podobné křišťálu, a u prostřed trůnu a vůkol trůnu čtvero zvířat, plných očí s předu i s zadu. První pak to zvíře podobné bylo lvu, a druhé zvíře podobné teleti, a třetí zvíře mající tvárnost člověka, a čtvrté zvíře podobné orlu letícímu. A jedno každé z těch čtyř zvířat mělo šest křídel okolo, a vnitř plná byla očí, a neměla odpočinutí dnem i nocí, říkajíce: Svatý, svatý, svatý Pán Bůh všemohoucí, kterýž byl, a jest, i přijíti má.“
(Zjevení 4:6-8)

 o to zde symbolizuje, bratře Branham? Co je to? To znamená, že ti strážcové byli strážci Boží truhly. Když je spatřil Ezechiél, oni byli na cestě, pohybovali se na kolech; ale když je viděl Jan, oni už došli do své patřičné pozice v nebi.

Tedy, zapamatujte si, Boží strážcové Truhly neboli Trůnu milosti. Nuže, pamatujte, Jan jich viděl kolik? Čtyři. A kolik jich viděl on? On viděl také čtyři, čtyři žijící stvoření. Nuže, sledujte, oni oba viděli stejné vidění.

A číslo čtyři je číslo země. Věděli jste o tom? Kolik z vás to vědělo, dříve než jsme se k tomu dostali, že čtyři je číslo země? Jistě! Je to číslo země, vysvobození, vysvobození. Tedy, uchovejte si to v paměti, vysvobození protože se chystám do toho zakrátko mocně udeřit. Rozumíte? Vysvobození! Tak tedy, tři židovští mládenci byli v ohnivě peci, ale přišel Jeden čtvrtý, to bylo vysvobození. Lazar byl v hrobě tři dny, ale když nastal den čtvrtý, byl vysvobozen. Čtyři je Boží číslo „vysvobození“, takže to dokazuje, že tyto bytosti musí mít něco společného se zemí.

Nuže, sledujte: „Ony mají oči (u Ezechiela a tady) zepředu a zezadu a uvnitř.“ Jednoduše si to přečteme. Pohledte sem. Vidíte? Vidíte to tady, myslím, že o tom zde mluví, „živé bytosti“, čtyři tváře jako orel a křídla, plná očí zvenčí i uvnitř.

Pohledte sem. A čtyři živé bytosti a každá z nich měla šest křídel okolo a ony létaly, a tak dále. „A měly oči zepředu a uprostřed a zezadu.“ To svědčí o jejich inteligenci. Ony věděly o tom, co bylo, co je, a co nastane, protože byly přímo u Trůnu, tak blízko, že už ani dokonce nebyly lidmi. Nikoli strážcové chrámu; strážců chrámu je sto čtyřicet čtyři tisíc, ale toto jsou strážcové Trůnu milosti, strážci Trůnu. Trůnu, který je hned u Božího trůnu, „živé bytosti“, druzí po Bohu tam stojící. Jejich inteligence, ony vědí, co bylo, co je, co nastane. Ony měly „oči zepředu“, ukazují to, co jsou schopny vidět, to, co má přijít; „oči uprostřed“, vědí o všem teď, a „oči zezadu“, které vědí, co se stalo. Co bylo, co je a co se má stát, odzrcadluje skrze církevní věky „Toho, který byl, který je a který má přijít; Ježíše Krista, toho stejného včera, dnes i na věky.“

„Všeliká věc má jistý čas, a každé předsevzetí pod nebem svou chvíli.“

(Kazatel 3:1)

Pokud chcete vědět, který den v měsíci je, podívejte se do kalendáře. Pokud chcete vědět, jaký je den v období příchodu Páně, pozorujte, kde se nachází Izrael. On je Božími hodinami. On je tam, usazen ve své vlasti. Nejstarší vlajka světa — šesticípá Davidova hvězda, nejstarší vlajka světa znovu vlaje, poprvé po dvou tisících pěti stech letech. Ano, pánové, ano, prapor, který musel být vztýčen. Izrael, Palestina kvete jako růže, četli jste o tom v časopisech, a pozorujte, jak se oni vracejí z Iránu, a tak dále. Časopis „Look“ vytiskl články o tom, jak se oni sháněli po těch Židech. Oni nechtěli nastoupit do toho letadla. Ten starý rabín vystoupil a řekl: „Náš prorok nám řekl — Izaiáš — před mnoha sty lety, před tisíci lety, že když se budeme vracet do vlasti, vrátíme se na křídlech orla.“ Tím se to vyřešilo. Amen. Oni okamžitě nasedli a odletěli.

Když bratr Arganbright, jeden ze zdejších našich bratrů, mě vyběhl, abych s ním tentokrát odjel na Západní pobřeží, on tam pořizoval záběry. Mezi jinými natočil film „Tři minuty před půlnocí.“ A věda tvrdí, že je to tak, jsou tři minuty před půlnocí. A my se tam díváme a vidíme, a vidíme všechny ty židy usazené ve své vlasti.

Lewi Petrus, kolik z vás o něm někdy slyšelo? Obdivuhodný bratr z církve ve Stockholmu, ve Švédsku. On mi řekl: „Bratře Branham, židé vždy věřili svým prorokům.“ A řekl: „Kdybys prostě odjel do Izraele...“

Řekl jsem: „Fajn, to by byl dobrý nápad.“

On řekl: „Podívej, poslal jsem jim milion těch Zákonů, (oni čtou odzadu dopředu) a oni čtou ty Nové zákony.“

Oni se těch židů ptali: „Proč se vracíte domů, přivážíte s sebou svého otce i matku, jsou slepí a nemocní, přijíždíte do vlasti proto, aby zemřeli?“

Odpověděli: „Přicházíme, abychom spatřili Mesiáše.“ Amen.

Bratře, nestarej se. Pohané, vaše dny jsou téměř u konce. Dovolte, abych vás varoval ve jménu Páně. Dveře pohanů se zavírají tak jistě, jakože tady stojím. Ježíš řekl: „Muslimové budou šlapat po zdech Jeruzaléma, dokud neskončí a nenaplní se dny pohanů.“ On už je tam — Izrael ve své vlasti, národ se svou vlastní armádou a svou vlastní měnou. Amen. On je teď plnohodnotným národem. Fíkovník pouští své pupeny a už je vypustil.

„I viděl jsem, když otevřel ten Beránek jednu z těch pečeti, a slyšel jsem jedno ze čtyř zvířat, ano praví, jako hlasem hromovým: Pod, a viz.“
(Zjevení 6:1)

Vlastnit moudrost, to je v pořádku. Ale pokud je ta moudrost v rozporu, pokud ta moudrost není tou správnou moudrostí od Boha, Božskou moudrostí, a stává se tělesnou moudrostí, nedbám o to, kolik vědění máme a čehokoliv, nebo vzdělání, je to z ďábla. Bude-li vůle Páně, dokážu vám to, během několika minut. Je to z ďábla.

Civilizace je z ďábla. Právě jsem ukončil kázání na toto téma. Veškerá kultura na zemi, všechny vědecké úspěchy a všechno, je z ďábla. To je jeho „evangelium“, které kázal o poznání v Edenské zahradě. A on použil toto poznání, převrácené poznání proti Slovu, Božímu plánu a Boží vůli. A teď měl šest tisíc let na to, aby dělal přesně to, co dělal Bůh, pouze převráceným způsobem. A využil stejný počet let k tomu, aby nastolil svůj vlastní Eden. A teď má Eden tady na zemi a ten je naplněn moudrostí a poznáním. To bylo jeho „evangelium“ na počátku: poznání, moudrost, věda. Bůh nikdy nebral zřetel na takové věci. A chci, abyste na chvíli dávali pozor. On to udělal, protože to byl člověk světské moudrosti.

Nuže, těžko o tom mluvit. Je to velice obtížné, protože mluvím k lidem, kteří cítí stejným způsobem jako já a způsobem, jakým jsem cítil mnoho let. Ale od otevření těch „sedmi pečeti“ těmi anděly, kousek za tou horou, toto se stalo pro mne novou Knihou. Byly to věci, které byly skryté a jsou zjevené, jak to Bůh zaslíbil ve Zjevení 10, že to udělá. A my jsme privilegovanými lidmi, které si Bůh na této zemi vybral, abychom mohli uvidět a porozumět věcem, které nejsou nějakou smyšlenou tělesnou myšlenkou nějaké osoby, která se ji snaží vytvořit. Je to zmanifestované Boží slovo, dokázané jako pravda. Dokázané nikoli vědecky, ale Bohem, že je pravdou. Bůh, jak jsem již předtím řekl v jistém poselství, Bůh nepotřebuje nikoho, kdo by vykládal Jeho Slovo. On sám je svým vlastním vykladačem. On říká, co se stane, a to se děje. On ho potvrzuje, a tím se to vykládá.

Před několika lety, když nám letničními, když nám jiné církve říkaly, že jsme blázni, že to nedokážeme, že Duch svatý je minulostí. My jsme se ale přesvědčili, že Boží zaslíbení bylo pro všechny, kteří touží, víme tedy, že to je jinak. Vidíte? A prostě kousek po kousku se nám ta věc otevírala.

A teď nám zaslíbil, že ta tajemství, která v nich byla ukrytá, ve všech těch církevních věkách, budou zjevena právě v čase konce. A On nám je dává teď poznat. Jsme v čase konce. Jsme teď v něm.

„Jest přebídná věc, kterouž jsem viděl pod sluncem: Bohatství nachované tomu, kdož je má, k jeho zlému. Nebo hyne bohatství takové pro zlou správu; syn, kteréhož zplodí, nebude míti v ruce své ničeho. Jakž vyšel z života matky své nahý, tak zase odchází, jakž přišel, aniž čeho odnáší z práce své, což by vzal v ruku svou.“

(Kazatel 5:13-15)

Ta počátku mé služby jsem si uvědomoval, že s tím bude spojena spousta různých záležitostí, a v té době nebyl na *misijním* poli nikdo. A já, jakožto baptista, který se dostal do styku s lidmi plného evangelia, jsem si uvědomoval, co to bude obnášet. A existovaly tři věci, kterých jsem si v Bibli všiml, které vždy překážely kazateli. A jednou z nich to byly peníze, další byla popularita a ženy. Takže vím, že Saul padl kvůli popularitě, Balám kvůli penězům a Samson kvůli ženám. A tehdy jsem poznal, že tyto tři věci byly překážkou a na ně musíme být velice bedliví. A samozřejmě peníze byly tou největší, nebo snaha si myslet, že jste prostě o trochu lepší než někdo jiný.

Snažil jsem se, přátelé, křesťané, snažil jsem se ze všech sil a skrze Boží milost mohu říci, s Jeho milostí, že všechny tyto věci se děly mimo mě. Modlete se, abych to tímto způsobem mohl udržet. Nikdy jsem nevzal peníze. Billy mi před několika minutami řekl: „Tati, myslím, že pro tebe vybrali oběť lásky.“ To nebylo nutné, nemuseli jste to dělat. Kvůli tomu jsem vůbec nepřijel; Bůh o tom ví. Ne, pánové. Jsem chudý člověk. Mohl jsem být multimilionářem. Mnozí z vás vědí, že mi jednou bylo nabízeno jeden a půl milionu dolarů. Když mi to ti agenti přinesli, nechtěl jsem se na ten šek ani podívat. Řekl jsem: „Ne, pánové, já bych na to svou rukou ani nesáhl.“

Oni řekli: „Ale jdi,“ řekli, „ten člověk má majetek v hodnotě dvaceti osmi miliónů dolarů. Patří mu velký vinařský závod Mission Bell a jiné.“ Řekl jsem: „Nezajímá mne, co on vlastní, pánové. Můj Otec je vlastníkem dobytka na každém pahorku a já nepotřebuji žádné peníze.“

A on řekl: „Dobrá, ale já jsem právě viděl dům tvé matky a tvůj — tvoji farnost.“ A řekl: „Mohl bys je potřebovat.“ Odpověděl jsem: „Ano, kdybych je potřeboval, Otec by mi je poslal, ale teď je nepotřebuji.“

A odmítl jsem se na to podívat: Milion pět set tisíc dolarů v jediné sbírce. Raději bych vzal padesát centů nebo deset centů od toho-a-toho a od toho-a-toho, a dovolil, aby každý měl v tom svůj podíl, než abych vzal takovou velkou sumu peněz. Bolestí srdce, problémy a nakonec si pomyslíte: „Je toho příliš a láska k *penězům* je prokletím.“ Narodil jsem se chudý a byl jsem vychován v chudobě. Moje rodina je chudobná, přejí si umřít jako chudý člověk. Jedinou věc, kterou toužím mít, až zemřu, je Boží přízeň, to je vše, po čem toužím. Nic jsem na tento svět nepřinesl a je jisté, že si z něj nic neodneseme. To je pravda. A proto to, čeho se nám dostane ve shodě s Božím záměrem, je jedinou věcí, kterou si budeme moci vzít s sebou. A tak, kdybyste se chtěli někdy za mne modlit, nemodlete se o to, abych měl peníze, abych měl veliké domy nebo byl populární, ale modlete se jednoduše o to, abych mohl zůstat v Kristových rukou, aby mne mohl formovat a používat jakýmkoliv způsobem, který uzná za vhodný. Budu se modlit ohledně vás o totéž, abyste byli také takoví.

„A když otevřel pečeť sedmou, stalo se mlčení na nebi, jako za půl hodiny.“
(Zjevení 8:1)

Bůh měl, předtím než vznikl svět, skryté tajemství. Tedy, hluboko zpět Božího úmyslu bylo něco, co se snažil a chystal uskutečnit; a On měl k tomu, co dělal, důvod — aby projevil sám Sebe. Protože předtím neexistoval ani měsíc, hvězda, atom, molekula nebo cokoliv jiného. On byl Bohem. Ale On v té době vlastně ještě nebyl Bohem, protože Bůh je předmětem uctívání a tam ještě neexistovalo nic, co by Jej uctívalo. A proto ve svém velikém úmyslu toužil po tom, aby tyto vlastnosti byly projeveny. A v Něm byla láska; v Něm byla *vlastnost* být Otcem; v Něm byla *vlastnost* být Synem; v Něm byla *vlastnost* být Spasitelem; v Něm byla *vlastnost* být lékařem. A všechny tyto velké vlastnosti, které vidíme již vyjádřené, byly v Bohu.

A tak, podle mého názoru, první, co stvořil, byli andělé. A oni Ho pak uctívali, a to Jej učinilo Bohem. A On začal od toho bodu (jak jsem se to snažil vysvětlit už v předchozích poselstvích, specifikovat to), a když Jej pak andělé začali uctívat; bylo to ještě předtím, než vůbec na zemi existovala nějaká molekula; nebylo tam nic. Byla celá ve tmě; nebylo slunce ani měsíc, žádné hvězdy, vůbec nic, a On byl Bohem. Tak, jako když se ptal Joba: „Kdes byl, když jsem zakládal zemi?“ Vidíte? „Když prozpěvovaly spolu hvězdy jitřní a plesali všichni synové Boží?“ Nuže, „kdes byl?“ Vidíte? To bylo mnohem dříve, než svět existoval.

Tak tedy, Bůh měl záměr a skryté tajemství. A o tom chci dnes ráno k církvi promluvit, o skrytém Božím tajemství, které měl ve svém úmyslu, předtím než vůbec vznikl svět a o tom, jak se to rozvíjelo až k současné hodině, ve které nyní žijeme. Rozumíte? Věřím, že pak zřetelně porozumíte tomu, co se děje.

Velká Boží záhada toho, jaké to bylo tajemství. On to udržoval v tajnosti. Nikdo o tom nic nevěděl, dokonce andělé tomu nerozuměli. Vidíte? On to nezjevil. Proto pod naší sedmou záhadou, když sedmá pečeť byla otevřena, bylo ticho.

Když byl Ježíš na zemi, oni chtěli vědět, kdy On přijde. On řekl: „Ani sám Syn neví, kdy se to stane.“ Vidíte, Bůh si to všechno nechal pro sebe. To je tajemství. A to je důvod, proč bylo v nebi ticho po dobu půl hodiny a sedm hromů vydalo své hlasy a Janovi bylo dokonce zakázáno, aby to zapsal — příchod Páně.

„Pohled, to jsem shledal, (praví kazatel), jedno proti druhému stavěje, abych nalezl umění. Čeho pak přesto hledala duše má, však jsem nenalezl: Muže jednoho z tisíce našel jsem, ale ženy mezi tolika jsem nenalezl.“
(Kazatel 7:27, 28)

Když jsem se stal mladým mužem, měl jsem stejné představy, jako všichni mladí muži. Chodil jsem do školy, hledal jsem si dívky. Víte, byl jsem velmi ostýchavý, víte o tom. A nakonec jsem si našel malou přítelkyni, jako všichni mladí chlapci, myslím, že ve věku patnácti let. A, ach, ona byla hezká. Ó, měla oči jako holubice a zuby jako perličky a šiji jako labuť, byla opravdu hezká. A jeden chlapec, se kterým jsem se kamarádil, si od svého otce vzal Forda model-T a domluvili jsme si rande s našimi děvčaty. A chystali jsme se je vzít na projíždku. Měli jsme dost na to, abychom si mohli koupit dva galony benzínu. Museli jsme nadzvednout rezervu, abychom klikou nastartovali. Nevím, jestli si to vůbec pamatujete, víte, natočit motor klikou. Ale poradili jsme si s tím docela dobře.

A tak jsem měl v kapse několik centů, zastavili jsme na takovém malém místě. Za pěticent jste si mohli koupit šunkový sendvič. A tak, ach, byl jsem bohatý, mohl jsem koupit čtyři. A když jsme snědli sendviče a vypili kolu, šel jsem odevzdat láhve. A k mému údivu, když jsem vyšel ven (ženy tehdy začínaly odpadávat od své ženskosti), moje malá holubice kouřila cigaretu.

Tedy, když jsem viděl tu hezkou, mladou dívku, jak se vytahuje s cigaretou v ruce, zdálo se mi, že mě to zabije, protože jsem si opravdu myslel, že ji miluji.

No, jsem nazýván nenávisníkem žen, víte o tom, protože jsem vždycky trochu nějak proti ženám, ale ne proti vám, sestry. Jsem jen proti tomu modernímu způsobu jejich jednání. To je pravda. Dobré ženy by měly být řazeny mimo to. Ale vzpomínám si, když byla palírna mého otce v provozu a já jsem musel chodit pro vodu, a tak dále, viděl jsem mladé dámy, kterým nebylo víc než sedmnáct, osmnáct let, ve společnosti mužů, v mém současném věku, opilé. A oni jim museli pomoci vystřízlivět, napájeli je černou kávou, aby se mohly vrátit domů a uvařit svému manželovi večeři. „Ach, něco takového,“ říkal jsem, (to byl můj tehdejší postřeh). „Ony nezaslouhují ani na to, aby byly zastřeleny dobrou, čistou kulkou.“ To je pravda. Nenáviděl jsem ženy. To je pravda. A musím si teď dávat pozor, abych nesmýšlel pořád stejně.

Dobře, ale teď, dobrá žena je klenotem v mužově koruně. Ona by měla být ctěná. Moje matka je ženou, moje manželka je jí také, ony jsou skvělé. A mám tisíce křesťanských sester, kterých si vysoce cením. Ale pokud si ony dokážou cenit toho, čím je Bůh učinil, matkami, je to v pořádku. Pak je ona jednou z nejlepších věcí, kterou Bůh mohl dát mužii. Kromě spasení, žena je tou nejlepší věcí, jestliže je dobrou ženou. Ale pokud ne, Šalomoun řekl: „Dobrá žena je klenotem v mužově koruně, ale špatná nebo nedobrá je vodou v jeho krvi.“ A to je pravda, je to to nejhorší, co se může stát. Jestliže máš, bratře, dobrou ženu, měl by sis ji vážit, jak nejvíce to jde. To je pravda. Měli byste to dělat. A děti, pokud máte opravdovou matku, která zůstává doma a snaží se o vás starat, udržuje vaše oblečení v čistotě, posílá vás do školy, učí vás o Ježíši, měly byste ctít takovou milou, starou matku se vším, co ve vás je. Měli byste si vážit takové ženy. Ano, pánové. Protože ona je opravdovou matkou.

„Ale ve dnech hlasu sedmého anděla, když bude troubiti, dokonánost bude tajemství Boží, jakož zvěstoval služebníkům svým prorokům.“ (Zjevení 10:7)

Třeba Zjevení je poslední knihou Bible. Pro nevěřící je zapečetěna. Bible zde říká ve 22. kapitole: „A kdyby z Ní někdo jedno slovo ubral nebo do Ní jedno slovo přidal, tomu já odejmu díl z Knihy života.“ Uvědomujeme si tedy, že ona byla zcela určena věřícím. A to otevírá knihu Zjevení a zjevuje, kdo je Autorem celé této knihy (musíme na Něj pohlížet jako na Alfa a Omegu od 1. Mojžíšové až po Zjevení — na Ježíše Krista, který je tentýž napříč celou *Biblií*), a zjevuje Jeho kompletní tajemství o Něm samotném a Jeho plány ohledně Jeho církevních věků, které měly přijít, a bylo to v ní zapečetěno sedmi pečetěmi.

Tedy, ta Kniha byla napsána, ale dále si uvědomte, že byla zapečetěna sedmi pečetěmi. A těch sedm pečetí nemělo být otevřeno — Zjevení 10, dokud nezazněl hlas posledního pozemského anděla na zemi — Zjevení 10:7. Rozumíte? „Ale ve dnech hlasu Poselství posledního anděla, sedmého anděla, v tom věku bude dokonáno tajemství Boží.“ A to je tento věk, v němž žijeme.

Všichni víme, že žijeme v Laodicejském věku. Po něm už žádný další věk nebude, nemůže být. Takže my žijeme v Laodicejském věku a těch sedm pečetí, které pečetily tu knihu, jsou pro lidi tajemstvím a mají být otevřeny v tomto dni. Toto On zaslíbil. Tak tedy, to nebude nic jiného než Slovo, protože vy nemůžete do Slova nic dodat nebo ze Slova ubrat. Ono musí zůstat vždy Slovem. Ale zjevení je k tomu, aby zjevilo pravdu o Něm, čím to je, aby se to shodovalo se zbytkem Písma. A pak to Bůh potvrzuje, že je to pravda.

Vidíte, Bůh nepotřebuje žádného vykladače. On je svým vlastním vykladačem. On dává svůj vlastní výklad skrze to, že uskutečňuje věci, o kterých řekl, že se stanou. Tak jak řekl na počátku: „Budiž světlo,“ a bylo světlo. To nepotřebuje žádný výklad. To bylo potvrzené.

Tedy, On v Písmu slíbil určité věci pro ten poslední den. Nuže, bylo to tam. Takto byl Ježíš Synem Božím. On zaslíbil Jej poslat. Když byl svého času zde na zemi a lidé Mu nemohli uvěřit, řekl: „Zkoumáte Písmo, neboť se domníváte, že v nich máte život věčný, a ona svědčí o Mně. Jestliže nečiním skutky svého Otce, pak mi nevěřte. Ale pokud nemůžete uvěřit Mně, věřte těm skutkům, které činím, protože ony svědčí o tom, kým jsem.“

Četl jsem knihy o historii Letnic. Tvrdili, že to nemůže trvat dlouho, že to brzy dohoří. Ale ono to stále hoří. Proč? Protože vy to nikdy neuhasíte. Bůh řekl, že to tam bude. Je to část Slova. A jak to tedy chcete uhasit, když „nevěsta“ je vyvolána? Je to uskutečněné zjevení manifestace Slova. A my žijeme v tom dni. Sláva Bohu! Zjevení tajemství Jeho samotného.

„Všecko, což by před se vzala ruka tvá k činění, podle možnosti své konej; nebo není práce ani důmyslu ani umění ani moudrosti v hrobě, do něhož se béřeš.“

(Kazatel 9:10)

Cítím to, bratři, podobně jak je to zde. Byl bych raději tady, v tomto shromáždění s pěti lidmi přítomnými v této šesti tisícové posluchárně a být v Boží vůli, než abych měl místo, odkud byste museli každý večer posílat *domů* pět tisíc lidí a nacházet se mimo Boží vůli. Hlavní věc je činit Boží vůli. Jakkoliv je to malé nebo velké; cokoliv to je. Právě jsem měl probuzenecké shromáždění v církvi, která měla dvacet lidí, probuzení. Nemám žádnou televizi, nemám žádné programy ke sponzorování nebo něco takového. Lidé prostě zaplatí náklady, a to je všechno, o čem to je. A proto nechci nic z těch věcí. Pokud bych to dělal, byl bych zavázán.

Myslíte, že náš drahý bratr Oral Roberts, který je mým důvěrným přítelem a ryzím mužem Božím, myslíte si, že on by mohl přijet na nějaké místo a pořádat tam dva nebo tři dny shromáždění v církvi, která má dvacet lidí, když je třeba sedmi či osmi tisíc dolarů denně k tomu, aby mohl prosperovat? Samozřejmě, že by nemohl. On by to udělal rád, ale nemůže. On je tím zavázán. Nu, já nemám takový mozek, abych dělal to, co dělá on, a Bůh to ví, a proto poslal Orala, aby to dělal. On mě tímto způsobem chrání, vidíte, když si uvědomujeme omezenost našich možností. Tudíž já nemusím mít žádné peníze. O to jde. Mohu jít, kamkoli mě pošle.

Pokud chce, abych jel do Afriky a kázal ke stu tisícům lidí, On se o peníze postará. Vždyť Jemu to všechno patří, proto já o to nemusím prosit. On mi to jednoduše dává. A kdyby chtěl, abych odjel ke starému svatému do Tinbaktu, Grawel Switchu nebo někam, víte, a kázal k deseti lidem, amen, prostě půjdu a zůstanu tam, dokud mi neřekne, abych skončil.

Tak je to, snažím se žít tímto způsobem. A já nemám nic, žádné programy, které by mne podporovaly, vůbec nic. Vidíte, to je má část, můj úkol. A bratr Oral Roberts, Bůh mu dal na práci něco jiného. A bratr A. A. Allen a mnozí jiní z těch dalších bratrů, kteří mají velké rozhlasové relace a jiné věci, oni musí mít peníze. Já sám je pomáhám podporovat. Vidíte? Dělán vše, co mohu, protože si uvědomuji, že oni jsou mými bratry. Já nemohu zaujmout jejich místo a jsem tak nějak rád, že ani nemusím, protože já nemám tu vnitřní sílu, abych byl v těch věcech úspěšný, a tak zůstávám jednoduše takovým, jakým jsem. Jak říkával kongresman Upshaw: „Nemůžeš být tím, čím nejsi.“ Takže to je pravda. A čím dříve si to uvědomíme, tím lépe na tom budeme.

Bud' prostě tím, čím jsi. Bůh tě chce mít takového, jakým tě stvořil. A přesně to měj na mysli. Jestli máš být rohožkou, pak bud' rohožkou. Jestli mám být rohožkou, chci být tou nejlepší rohožkou, jakou On kdy měl. Nebo cokoliv to v Božím domě je, ať pro Něj sloužím svoji službou, jak nejlépe dovedu.

„Tyto pak věci jsou, kteréž činiti budete: Mluvte pravdu každý s bližním svým, pravý a pokojný soud vynášejte v branách svých. Aniž kdo bližnímu svému zlého obmýšlejí v srdci svém, též přísahy falešné nemilujte; nebo všechno to jest, čehož nenávidím, praví Hospodin.“
(Zachariáš 8:16, 17)

Tuže, předpokládám, že prakticky každý z nás, tady dnes večer, si dokáže vzpomenout na určité věci, které se staly v určitém čase. Od té doby se něco změnilo. Taková-a-taková věc se tehdy stala a od té doby je to jiné. A je to dobré, že to dokážeme. A některé z těch vzpomínek, na které myslíme, jsou hodnotnými věcmi, které způsobily změnu. Některé z nich pak nestojí za přemýšlení.

Například, kdyby žena špatné pověsti řekla: „Byla doba, kdy jsem byla dobrou, počestnou a ctnostnou dívkou. A jedné noci nebo na určitém místě se stala jistá věc.“ A od té doby se ocitla na špatné cestě. Její život byl poskvrněn hříchem, černotou a tmou, a čeká ji jediné soud. Ale ona si dokáže vzpomenout, že od určité doby, kdy se to stalo, si zvolila špatnou cestu. Vezměte si nějakého lháře, řekl jsem kdysi jednomu člověku, že jsem si myslel, že vypráví vtipy a zjistil jsem, že namluvil tolik lži, že jim sám vlastně uvěřil.

Zeptal jsem se: „Proč to děláš?“ A posadil jsem se, abych s ním promluvil. Řekl jsem: „Chci se tě na něco zeptat. Ty tvé historky jsou příliš přemrštěné na to, aby jim lidé uvěřili.“

On řekl: „První vyslovenou lež, na kterou si vůbec vzpomínám,“ řekl, „byl jsem malým chlapcem, který byl vychováván v dobrém domě.“ A řekl: „Vyšel jsem ven a kouřil jsem cigaretu vyrobenou z kukuřice, prostě proto, abych vypadal moderně. A zajedl jsem to trochou kávy, abych nebyl cítit.“ A pokračoval: „Kouřil jsem za starým komínem, který byl za domem.“ A řekl: „Nikdy na to nezapomenu. Když mě matka přistihla, a řekla: ‚Synku, dovol, dýchni na mne.‘“ A já jsem jí dýchl do tváře a ona řekla: „Ty jsi jedl kávu, aby tvůj dech něčím nezapáchal. Cos dělal? Kouřil jsi?“ A on řekl: „Něco mi říkalo, abych jí řekl pravdu.“ Ale řekl: „Ne, mami, namouduši jsem nekouřil.“ A řekl: „Od té doby...“ Tím to začalo.

My všichni můžeme najít něco, co začalo v určité době. A od té doby se se věci změnily.

„Pouštěj chléb svůj po vodě, nebo po mnohých dnech najdeš jej.“ (Kazatel 11:1)

Bůh je Bohem. On je stále tím velkým JÁ JSEM, ne BYL JSEM; JÁ JSEM, teď, přítomný čas. A On je stále zde, aby uzdravil ty, co věří. A jedině ti, kteří věří, jsou těmi jedinými, kteří budou uzdraveni, navzdory všemu. Musíte tomu věřit.

Bůh ti může dovolit, rovnou tady dnes odpoledne, pokud jsi ochmutý, vstát a chodit sem a tam po pódiu. Můžeš odejít a pochybnosti a nevíra zasáhnou tvé srdce, a vrátíš se rovnou zpět do svého původního stavu. A pokud odejdeš a nebudeš Mu sloužit, horší věci se ti vrátí. To je pravda. Musíš sloužit Bohu uctivě celý svůj život, věřit Mu celým svým srdcem.

A tak, máme dnes odpoledne dost času, protože se chystáme dnes odpoledne modlit za každou osobu v této budově. Protože máme na to čas. A pak, než odjedeme, chci se modlit za každého, než odjedeme z Phoenixu. A nechci k vám mluvit příliš dlouho, protože chci tomu věnovat čas. Máte tady dobré kazatele. Máte milou skupinu kazatelů. A oni kážou; a já v první řadě nejsem kazatelem. Tito kazatelé mohou k vám promlouvat, jak to dělali dnes ráno ve svých shromážděních.

Kolik z vás bylo ve sboru dnes ráno, dovolte, ať vidím vaše ruce, všude v celé budově? Dobrá, to je hezké. A kolik z vás má v úmyslu přijít dnes večer? Ukažte mi ruce, všude v celé budově, půjdete do sboru dnes večer? To je hezké. Asi třetina z vás nebyla; doufám, že půjdete do sboru dnes večer. Chodte někam do sboru. Nikdy nezmeškejte jít do sboru v neděli; i na modlitební shromáždění.

Potřebujeme lidi; takové, kteří zde nemají církve, kteří se probíjejí. Radil bych vám, abyste stáli na svém stanovišti povinnosti tak oddaně, jak jen můžete pro Kristovu věc, a stáli za svými kazateli a vším, co se děje pro Kristovu věc. Dělejte to a Bůh vás požehná. Jediný způsob, jak můžete mít v úctě Boha, je mít v úctě jeden druhého. Je to pravda?

Pokud chceš, aby někdo mluvil něco dobrého o tobě, pak mluv dobře o někom jiném, a oni budou mluvit něco dobrého o tobě. Pouštěj svůj chléb po vodě a on se ti vrátí. Jak řekl jednou jeden bratr v Kanadě: „Ano, bratře Branham, namazaný máslem.“ A tak je to asi pravda. Rozumíte, pokud ho prostě pustíte po vodě, vrátí se pomazaný máslem. Tak to dělejte, protože vy děláte jiným to, co byste chtěli, aby oni dělali vám. A tak je dobré podle toho žít.

„Summa všeho, což jsi slyšel: Boha se boj, a přikázání jeho ostříhej, nebo na tom všechno člověku záleží. Poněvadž všeliký skutek Bůh přivede na soud, i každou věc tajnou, budťo dobrou, budťo zlou.“
(Kazatel 12:13, 14)

Víte, to je způsob, jak se přiblížit k Bohu — myslet na Něj, mluvit o Něm. Nemluvte o věcech světa, mluvte o Ježíši. To je způsob, jak toho dosáhnout. Lidé si budou možná myslet, že jste trochu směšní, ale to je v pořádku. Jednoduše v tom vytrvej, ať vaše rozhovory jsou o Něm.

Chtěl bych se tady na chvíli zastavit. Můj syn Billy, on je někde tady. Před asi třemi nebo čtyřmi lety jsme byli tady ve shromáždění. A oni něco hráli nebo něco... Po shromáždění jsme jeli do Wood Riveru v Illinois. Vešli jsme *do restaurace*, abychom si koupili něco k snědku. A tam pouštěli nějakou písničku. Nevím, už jakou.

A on řekl: „Tati, není to pěkná písnička?“

Zeptal jsem se: „Jaká písnička?“

A já nesnáším ty staré hudební automaty, nebo jak tomu říkáte. Byl jsem už v mnoha restauracích, a řekl jsem: „Paní, dávám tady dva dolary, mám tady rodinu, kdybyste byla tak laskavá a vypnula ty opizlosti, dokud se s rodinou nenajíme? Jednoduše to vypněte.“

Ty staré rock-and-rolly a boogie-woogie a různé možné špinavosti, je to hanba. Jde mi to na nervy, nejde při tom jíst. Nejde o mě, protože já mám na to jeden způsob, mohu vejít do sebe a prostě začít přemýšlet o Bohu a vůbec nic neslyším.

A tak po chvíli (on byl tehdy svobodný, než se oženil), nějaká mladá dáma dávala propitné, a on řekl: „Tati, nemá hezké vlasy?“

Zeptal jsem se: „Kdo?“

On řekl: „Tati, ty přemýšlíš jenom o Bibli a o Bohu.“

Řekl jsem: „Děkuji ti, drahý. To je velice milá poklona. To je vše, nač chci myslet.“ To je pravda. Kdybych tak mohl mít stále svou mysl upřenou na Něj. To je všechno, co je nezbytné.

„Táhniž mne, a poběhnem za tebou. Uvedltě mne Král do pokojů svých, plésati a veseliti se v tobě budeme, a vychvalovati milosti tvé více nežli víno; upřími milují tě.“
(Píseň Šalomounova 1:4)

Bůh a Jeho stvoření a Jeho tvorové, pocházející z tohoto stvoření, jsou vykoupení Jeho vlastní krví, očistění Jeho vlastním očisťujícím procesem, procesem usmrcujícím zárodky, usmrcujícím hříchy.

Jako když se něco sterilizuje, nejlepší sterilizací, jakou jsme kdy měli, je oheň. Můžete vzít cokoliv a umýt to v mýdlové vodě a všech těch chemikáliích, o kterých je řeč, ale pořád to nebude úplně nezávadné. Ale jen to provedte ohněm!

A když svatý Boží oheň bude sterilizovat zemi, On pozvedne svou nevěstu, aby s Ním mohla vejít do nebe, zatímco se toto zde bude dít a pak se vrátí znovu na zem: nová nebesa a nová země. Studená zima jí neuškodí, horká léta jí neublíží. Pouště rozkvetou jako růže. Hřích a hříšníci pominou. Bůh a Jeho tvorové a Jeho stvoření budou bydlet v dokonalé harmonii.

Tak jako nebesa a země jsou mužem a ženou, stejně tak jsou Kristus a Jeho Církev. Oni se všichni setkávají v jednom velikém slavném plánu vykoupení a jsou znovu přivedeni přímo do Božího lůna. Vidíte to?

A na nové zemi, tam je nové město. Ach, drazí, teď poslouchejte pozorně. Nezapomeňte na to. O něm mluvil Ježíš ve 14. Janu, že ho jde připravit. „Ať se vaše srdce nermoutí, když odejdu (protože odcházím), mám důvod odejít. Věřili jste Bohu,“ řekl, „věřte i ve mne.“ Oni to nemohli pochopit, že On byl Bohem. „Věřili jste v Boha a teď věřte ve mne. Já odcházím, abych vám připravil místo. V domě mého Otce je mnoho příbytků. V Království mého Otce je mnoho paláců.“ Kristus je teď tam, na čas stavby toho nového Jeruzaléma.

Tedy, poslouchejte teď pozorně, ani nedutejte, aby vám to neuniklo. Kristus je dnes v nebi, připravuje nový Jeruzalém. Stejně jako Bůh stvořil zemi v šesti dnech, stvořil zemi za šest dnů nebo za šest tisíc let. Bylo řečeno, „ať to před vámi nezůstane skryto,“ protože v Písmu čteme, že tisíc let je jako jeden den.

Kristus odešel a připravuje místo, které je ve výstavbě po mnoho a mnoho tisíc let, On připravuje místo.

„A jestliže odejdu a připravím vám místo, zase přijdu a přijmu vás, abyste mohli být tam, kde jsem já.“ Všimněte si, ten Vykupitel a ti vykoupení!

Přál bych si, abychom měli teď čas, mám tady poznámku — Šalomoun dvořící se dívce, nevěště. Ach, my to prostě musíme vynechat, protože se už připozdívá. Ještě se k tomu vrátím. On se jí snaží získat, ale ona je zasnoubena pastýři. Někteří z vás si pravděpodobně mysleli, že ta píseň, kterou zpíval, byla o tom. Ach, ne. Šalomoun byl dědicem Davidova trůnu tady na zemi. To znamenalo, že to království muselo pominout. Byl to obraz Krista, zamilovaného do své nevěsty.

„A vyleji na dům Davidův a na obyvatele Jeruzalémské Ducha milosti a pokorných proseb. I obrátí zřetel ke mně, kteréhož jsou bodli, a kvíliti budou nad ním jako kvílením nad jednorozeným; hořce, pravím, plakati budou nad ním, jako hořce pláčí nad prvorozeným.“
(Zachariáš 12:10)

Tedy, Bůh pomazal Ježíše plností Sebe natolik, že byl Božím darem pro tento svět. To, že ti mudrci jsou jasně identifikováni, že Mu přinášejí své dary, ukazuje na to, že ve svých srdcích věděli, kým On byl a co pro ně udělá. Takže není divu, že první věc, kterou udělali, bylo, že padli na zem a poklonili se Mu. Ještě než to mohli vůbec pochopit, padli před Ním a poklonili se Mu, a pak předložili své dary. To je způsob, jak slavit opravdové Vánoce, uctít Jej a pak Mu předložit svůj dar, předložit Mu své tělo jako živící oběť, to je pro Boha ten nejvhodnější dar.

Ale víte, co bylo pak, když to ti mudrci udělali? Otec a matka Krista, pěstoun a také matka pěstounka, protože Bůh byl obojím, Jeho otcem i matkou. Ale dozvídáme se, že oni tyto dary od těch mudrců přijali. Není divu, že byli nazváni mudrci. Oni byli moudří. Měli opravdu moudrost. Kéž by lidé dnes byli stejně tak moudří, tak stejně moudří. Je třeba moudrého člověka k tomu, aby mohl přijít ke Kristu. Člověk, který se od Něho odvrací, je hloupý. Ale k tomu, aby někdo přišel ke Kristu, je třeba moudrého člověka.

Nu, všimněte si, stejně jako teď oni zavrhlí poznané Božství. Chápete to? Oni by určitě zapsali své jméno do církevní knihy a řekli by: „Budu se snažit žít podle tohoto vyznání.“ Oni by to odpřisáhli. Ale když došlo k přijetí Božství a vyjádření navenek toho stejného daru, jak to udělali tamti; jelikož vy jste identifikováni podle svého daru, podle toho, že odevzdáváte tomu svou vnitřní bytost, tomu poznanému Božství. Tehdy ztotožňujete samých sebe s tím Božstvím tím, že odevzdáváte všechno, čím jste, kým jste, samotnému Božství.

Tedy, Kristus v tom čase, ve kterém teď žijeme, stále identifikuje své Božství mezi lidmi. On je stále Božstvím, protože je Slovem. A když vidíme, že Slovo žije samo, pak víme, že člověk to nedokáže. Je to Božství — Slovo manifestující se skrze člověka. A sám Ježíš řekl: „Syn nemůže dělat nic sám ze Sebe. Nemohu dělat nic, jsem jen člověk.“ Ježíš řekl: „Ale můj Otec, který ve Mně přebývá, On mi ukazuje všechny věci, které dělá On sám.“ Amen. Zde to máte. Co je to? Božství rozpoznané v člověku. Nuže, stejně je tomu dnes; toto Božství, zaslíbené Slovo na tento den, může prokázat Sebe v tobě. Amen. Můžete se pak toho držet? Ukažte, že tomu věříte. Odevzdejte to Bohu: věřte tomu, služte; buďte připraveni umřít sami sobě a vaším vlastním myšlenkám. Ale dnes je to stejně tak zavržené, jak to bylo tehdy.

„V těch dnech roznemohl se Ezechiáš až k smrti. I přišel k němu Izaiáš syn Amosův prorok, a řekl jemu: Toto praví Hospodin: Zřed' dům svůj, nebo umřeš, a nebudeš živ. I obrátil tvář svou k stěně, a modlil se Hospodinu, řka: Prosím, ó Hospodine, rozpomeň se nyní, že jsem stále chodil před tebou v pravdě a v srdci upřímem, a že jsem to činil, což dobrého jest před očima tvýma. I plakal Ezechiáš pláčem velikým. Ještě pak Izaiáš nebyl vyšel do půl síně, když se k němu stalo slovo Hospodinovo, řkouce: Navrať se a rci Ezechiášovi vůdci lidu mého: Toto praví Hospodin Bůh Davida otce tvého: Slyšelt' jsem modlitbu tvou, a viděl jsem slzy tvé; aj, já uzdravím tě, třetího dne vstoupíš do domu Hospodinova.“ (2. Královská 20:1-5)

Modlitba je největší životní silou, kterou Bůh vložil do rukou lidstva. Nejúčinnější síla, jaká je člověku známa, je modlitba. Věřte tomu? Je to tak. Je to modlitba, která mění věci.

Pohledte na Ezechiáše, když k němu přišel prorok a pověděl: „V pořádku, Ezechiáši, ty už nevstaneš z tohoto lože. Bůh řekl, že zemřeš přímo tam, kde jsi.“

A Ezechiáš si to promyslel: kdyby tak měl ještě patnáct let. Nuže, pamatujte, musíte předložit Bohu příčinu, důvod. Nu, on neřekl: „Prostě proto, abych mohl odsud vyjít a jezdit po okolí v kočáře a ukazovat lidem, že jsem král.“ Ne, on chtěl znovu vystavět Boží oltáře a několik věcí muselo být uděláno, aby uvedl království do náležitého pořádku. A on se modlil o to, aby mu Bůh přidal patnáct let a hořce plakal, prostě plakal k Bohu. Řekl: „Bože, prosím, rozpomeň se na mne. Chodil jsem před Tebou s dokonalým srdcem.“ Kolik z nás to může dnes večer povědět, že jsme chodili před Bohem s dokonalým srdcem? „Chodil jsem před Tebou s dokonalým srdcem a prosím, aby ses na mne rozpomenul.“

A všemohoucí Bůh, Jahve, znovu uvážil případ toho člověka, protože se modlil. Přemýšlejte o tom. Všemohoucí Bůh, který ohlásil smrt tomu člověku, znovu posoudil jeho případ. Drazí, to je na mne moc. Veliký Jahve, kvůli smrtelníku na zemi, kvůli jedinému na zemi, znovu rozvážil své Slovo, které mu sdělil.

No, vidíte teď, co dělá modlitba? Modlitba v podstatě nesprovodí Boha k člověku. Ona přivádí člověka k Bohu. Rozumíte? Když se modlíte, ztrácíte z očí ty zemské věci. Přenášíte se někam jinam, daleko pryč, a dál a dál, až se dostanete do Jeho přítomnosti. A pak vírou, kterou jste to předložili před Boha, říkáte: „Nu, Bože, zde to je. A já chci z tohoto důvodu být zdrav.“ Nebo: „Chci, abys toto udělal pro mne z tohoto důvodu. Chci, abys mne uzdravil z té rakoviny nebo z té tuberkulózy anebo z té anémie,“ nebo cokoliv to je. „Budu chodit před Tebou, udělám vše, co budu schopen. Budu vydávat svědectví, kamkoliv půjdu. Budu šťasten, budu-li moci to dělat, Pane. A svůj život nevyužiju pro sebe, ale využiju ho ke Tvé slávě, abych pomohl jiným spatřit Tebe.“ No a pak to předložíš před Boha a říkáš: „Bože, zvážíš můj případ?“

**„A tak bude den jeden, kterýž jest znám Hospodinu, aniž bude den, ani noc;
a však stane se, že v čas večera bude světlo.“**
(Zachariáš 14:7)

Takže vidíme, že večerní světlo je tady. A k čemu se ti hodí světlo, když nemáte oči, které by viděly, jak se v něm orientovat. A čím je večerní světlo? To světlo přichází, aby něco zjevilo. Je to pravda? A jestliže něco nahmatáš a nemůžeš ve tmě rozeznat, co to je, pak rozsvít světlo. To znamená zjevit. Co musí Malachiáš 4 udělat? Vidíte? Udělat stejnou věc. Co mělo způsobit otevření sedmi pečeti? Okolo čeho se všechny tyto denominace tak potácejí? Zjevit, to znamená ukázat. Pokud nemáte oči, k čemu se ti pak hodí zjevení. Nejprve musí být oči, aby mohly vidět. Je to pravda? Ono zjeví Malachiáše 4, zjeví Lukáše 17:30, svatého Jana 14:12, taktéž Jana 15:24; a 16:13, a rovněž zjeví Zjevení 10:1–7, otevření sedmi pečeti a poselství sedmého anděla, to večerní světlo přišlo, aby otevřelo, zjevilo.

Netopýří slepota; můžete rozsvítit a netopýr bude tak slepý, že nebude schopen létat. Houkající sova a všichni tito noční dravci a jim podobní živočichové, jako švábi, a tak dále, jsou přes den slepí. Oni nevědí, co to obnáší. Nemohou vidět. A večerní světla nastala. Každé podobenství, kamkoli bychom se obrátili do přírody, do Bible, k obrazům, které tehdy viděli Daniel i král, a všichni, kteří to viděli, všechny ty věci, jeden každý, každé spodobnění, každé hnutí, každé místo v tomto těle nám pozičně ukazuje přesně tu hodinu, v níž momentálně žijeme. Žádné další hnutí se nad to nemůže povznést. Byl zde pohyb ruky, láska, Wesley. Byl zde pohyb základu, Luther. Nebylo nikdy většího! Ono vyučovalo Wesleyovo hnutí, a ti vyslali misionáře do celého světa. Bylo to jedno z největších hnutí, které se událo ve věku, který předcházela ten náš. Pak přišel Letniční věk; pak přichází v jednotlivých prstech a věcech, ten Letniční věk jazyku a nosu, a tak dále. Nuže, teď je to v očích. K čemu by se ti hodilo světlo, kdyby tam nebyly oči, které by viděly. Nejprve musí být oči, aby mohly vidět; a pak, když to přišlo, On otevřel těch sedm pečeti a zjevil večerní světlo, bere všechna tajemství, která byla ukryta napříč těmito církevními věky a nyní jsou zjevena tak, jak to zaslíbil ve Zjevení 10:1–7. A tak daleko jsme k dnešnímu dni, umístění ve středu Slova, a to Slova zjevovaného nám Ježíšem Kristem. Tudiž je to Boží slovo.

A jakožto Jeho poddaní musíme chodit těsněji s Tvůrcem, abychom to pochopili, aby to mohlo být zjeveno. „Ó, Pane, co chceš, abych dělal? Mám jít na pole kázat evangelium nebo mám zůstat doma? Nezáleží na tom, co to je. Mám-li být dobrou hospodyní, mám-li být dobrou matkou, mám-li dělat to, tamto nebo něco jiného, cokoliv to je, mám-li být zemědělcem. Ať je to cokoliv, Pane, co chceš, abych dělal?“

„Miluji vás, praví Hospodin, vy pak říkáte: V čem nás miluješ? Zdalíž Ezau nebyl bratr Jákobův? Praví Hospodin. A však jsem miloval Jákoba. Ezau pak měl jsem v nenávisti; protož zanechal jsem hor jeho pustých, a dědictví jeho drakům pouště.“

(Malachiáš 1:2, 3)

Ty nebudeš nikdy andělem. Bůh stvořil anděly, ale Bůh stvořil také člověka. A to, co Bůh činí, je z Boha a je to stejné věčné jako Bůh. A člověk je stejně věčný jako jeho Stvořitel, protože on byl učiněn od věčnosti.

Ale hřích má svůj konec. Utrpení má konec. A proto nemůže být věčné peklo. Peklo existuje, s hořícím ohněm a sírou, my o tom víme, ale neexistuje věčné peklo. Existuje pouze jediný druh věčného života a ten náleží Bohu. A pokud bys měl trpět věčně, měl bys věčný život. Peklo má konec, možná bude trvat miliardy let, posléze však dospěje ke svému konci.

Bible nikde neříká, že oni trpěli věčně, říká: „Na věky věků.“ Jonáš si myslel, že je v břiše velryby rovněž na věky. Na věky má svůj interval, neboli časový limit, ale věčně je stále. Nemá to ani začátek ani konec. Je to jako kruh, kolo, a jak se čas posouvá kupředu, pouze se otáčíme kolem těch velikých Božích motivů.

Božím motivem bylo stvořit člověka ke Svému obrazu, aby s ním mohl mít společenství. A On ho stvořil jako hmotnou bytost. Nuže, hřích nás přivedl do stavu zkažení, ale to nikdy nezastavilo Boží program. A dnes, můj příteli hříšníku, pokud nejsi znovuzrozen z Ducha Božího, máš někde svůj konec. A tvůj konec je v chaosu, ve zkáze, utrpení a bídě. Ale ty, jenž jsi uvěřil v Pána Ježíše a přijal jsi Ho za svého osobního Spasitele, je to stejné věčné, jako je věčný Bůh. Nemáte konec: „Dám jim věčné Zoe, (vlastní ‚Boží život‘) a oni nikdy nezhynou, dokonce nepřijdou ani na soud, ale přejdou ze smrti do Života.“ Tím On byl. Kvůli tomu přišel.

Tedy, Ježíš při svém příchodu, ve svém kněžství, nepřišel z pouhého soucitu. Mnozí lidé to tak vyučují, že On přišel a řekl: „Dobrá, možná, že když budu trpět, bude to žalostná podívaná a lidé určitě přijdou ke Mně.“ To je omyl. To neopodstatňuje žádné Písmo. Protože každou osobu, která kdy bude spasena, Bůh znal předtím, než byl vůbec založen svět. Bible to tak říká. Bůh nechce, aby kdokoliv zahynul, On chce, aby všichni došli pokání. Ale jsouc Bohem, On to věděl skrze předzvědění.

Pohledte k Římanům do 9. kapitoly. Pavel to vyzdvihuje, když mluví o Božím vyvolení, že Ezau a Jákob, předtím než se kterékoli dítě narodilo, a tak dále, Bůh řekl, že je znal a Ezaua nenáviděl a Jákoba miloval, dříve než měl kterýkoliv z chlapců příležitost vyjádřit svou vděčnost za to, že On byl Bohem. On byl nekonečný. A jestliže byl nekonečný, znal každou blechu, každou mouchu, každého komára. Všechno, co kdy bylo na zemi, On to znal. On je ten nekonečný, věčný, nesmrtelný, požehnaný Bůh, všemohoucí, všudypřítomný, vševědoucí. Neexistuje nic, co by neznal. A proto může říci, jaký bude konec. On zná konec od počátku.

„Těžcí jste Hospodinu slovy svými, a však říkáte: V čem jsme těžcí? Když říkáte: Každý, kdož činí zlé, líbí se Hospodinu, a v těch on líbost má, aneb: Kde jest Bůh soud?“
(Malachiáš 2:17)

hledáváme, že když Uziáš zpyšněl ve svém srdci, že Bůh ho ranil. Co provedl? On se tolik snažil zaujmout místo kněze. Myslel si, že jestliže byl vyvýšen, Bůh mu žehnal, učinil ho velkým člověkem, že si prostě může dělat, co chce.

Nedávno jsem slyšel jednoho člověka, který mi řekl: „Víš, bratře Branhame, Bůh mě tak miluje, že mi prostě dovoluje dělat si, co chci. Jemu to nevadí.“ Slyším toho dnes tolik o Bohu, který je dobrým Bohem. To je pravda. Bezesporu. On je dobrým Bohem, ale je také Bohem hněvu. Jeho svatost vyžaduje spravedlnost. Jeho zákon vyžaduje soud. Pokud neexistuje k zákonu trest, pak je zákon neúčinný.

K čemu by bylo dobré říci, že je protizákonné přejít tady na to červené světlo, kdyby za to neexistoval trest? Rozumíte? To by nebyl žádný zákon. S tím nezmůžete nic, dokud zde není trest. Existuje trest za překročení Božích zákonů. A než z toho vyváznete, budete muset zaplatit do posledního haléře.

Tedy, mnoho lidí se dnes dopouští té stejné smutné chyby, jakou udělal tenhle chlapík. Když dosáhl vysokého postavení, stal se významným, stal se takovým, že držel všechno ve svých rukou, pocítil se neohrožen. „Bůh mě tak miluje, že neexistuje nic, z čeho bych si dělal těžkou hlavu.“ Když to udělal, uvrhl sebe do stejného stavu, do jakého se kdysi dostal Nabuchodonozor; jak to vy čtenáři Bible znáte. Následně zjišťujeme, že byl raněn malomocenstvím, protože se snažil zaujmout místo kněze.

Kážu po celém světě pro Obchodníky plného evangelia. Před nějakým časem jsem se nacházel na jednom místě. Bylo to na Jamajce. Měli jsme tam shromáždění. Miluji je, protože to jsou lidé ze všech církví. Dává mi to možnost promlouvat. Někdy církve nechtějí spolupracovat, ale jejich obchodníci spolupracují. Oni musí být kvůli těm obchodníkům, jak bych řekl, zticha.

A tak, došli jsme k tomu, že jsem tam měl shromáždění. Toho večera, když jsme se vrátili do motelu Flamengo, řekl jsem: „Stydím se za vás, kamarádi.“ Řekl jsem: „Je to hanba. Všechno, o čem jste mluvili před těmi všemi politickými lídry a ostatními obchodníky ze severu a jihu, bylo o tom: ‚Měl jsem tady malou firmičku‘ a ‚mám šestnáct Cadillaců,‘ nebo cokoliv ještě má.“ Řekl jsem: „S těmi lidmi se vy nemůžete srovnávat.“

To je to, co je problémem dnes v církvích. Snažíte se srovnat s Hollywoodem. Snažíte se to dělat jako Hollywood. Pamatujte: Hollywood září, Evangelium plane. Nemůžete přejít na jejich půdu. Musíte je přivést na naši půdu. Právě tam je musíte dostat. Musíte je dostat sem, ne nás tam. My se s nimi nikdy nemůžeme srovnávat. Nechceme. Oni svítí a trpí se, zatímco Evangelium žhne pokorou a skromností. Takový je prostě rozdíl mezi žářem a září.

„Potom viděl jsem nebe nové a zemi novou. Nebo první nebe a první země byla pominula, a moře již nebylo.“
(Zjevení 21:1)

Eo to znamená? Země bude uvolněna ze satanova sevření. Ona bude osvobozena. Bude osvobozena od politiky, bude osvobozena z denominačních náboženských systémů, proto aby byla použita pro království Boží, které bude vytvořeno zde na zemi. Ale pokud je v rukou satanových, politiky, satan, vládce na zemi, on ji vlastní. Ona mu patří, ale teď ji vykoupil Kristus.

Kdysi jsem byl jeho vlastnictvím, ale ne teď. Kdysi byla tato mladá žena jeho vlastnictvím, ale ne teď. Rozumíte? *Kristus* přišel, aby to sevření uvolnil. On uvolnil satanovo sevření hříchu v mém a ve tvém životě a teď už jeho nejsme. Slyšeli jste mne často mluvit v modlitbě: „Dej ruce pryč od Božího vlastnictví?“ Amen. Mějte víru, abyste se hlásili o své. To jsou vaše práva. „Dej ruce pryč od ní! Dej pryč své ruce od něj!“ Rozumíte, víra to vykoná.

Ach, drazí. Ona nezanikne, ale jen: „Dej od ní ruce pryč,“ aby ji osvobodil, propustil, nechal být. Ona se změní, země se změní, politika se změní, náboženství se změní, denominace pominou, politika pomine, bude ustanoveno Boží království.

My čteme v Janovi a Zjevení 6:14; vidíme, že ona zmizela jako svítek. Jan řekl: „Viděl jsem nebe i zemi svinout se jako pergamen.“ Ježíš řekl: „Nebe a země pominou,“ nebo jinými slovy: nebe a země budou změněny. Právě tam použil znovu totéž slovo.

Ne, nikoliv zničena, protože později ve Zjevení 21:2–24 on viděl nový Jeruzalém sestupující od Boha z nebe a rozprostírající se na zemi. To neznamená, že ona bude úplně zničena. Systémy se změní.

Daniel viděl tutéž věc. Kámen, který udeřil do země, který nebýval v lidských rukou, potřel celý ten obraz těchto systémů a bylo to všechno jako plevy na letním mlatu, rozmetené větrem do všech stran. A ten kámen učiněn byl Horou, která naplnila celou zemi. Sledujme teď na chvíli tu Horu, tu Horu, která naplnila celou zemi.

Rovněž ve Zjevení odhalujeme, že se tam říká: „Králové nové země vnesou do něj svoji čest a slávu.“ Nový Jeruzalém je umístěn na této zemi. Vidíte? Ona se jen změnila.

Co se týče postavy, jsi stejným mužem, jakým jsi byl, když tě Bůh povolal; stejnou ženou. Ale vidíte, co to způsobilo. Bylo to přetvoření, starý život pominul, staré touhy pominuly. Kdysi jsi rád pil, proklínal, povykoval a zmatkoval a toulal ses, byl jsi nemravný, to všechno prostě zemřelo. Tehdy jsi byl satanovým nástrojem, teď jsi vykoupen.

A takový bude svět, stejný, vykoupený. Nová nebesa a nová země, právě tak jako jsi ty novým stvořením.

„Takť praví ten, kterýž svědectví vydává o těchto věcech: Jistěť přijdu brzo. Amen. Přijdiž tedy, Pane Ježíši.“
(Zjevení 22:20)

Kdybych chtěl vědět, kolik je hodin, podíval bych se na hodinky. Kdybych chtěl vědět, který je den týdne nebo měsíc roku, ve kterém žijeme, podíval bych se do kalendáře. Ale pokud bych chtěl znát blížíci se čas té veliké události, podíval bych se do Slova Božího. Ono nám říká, že ten čas je blízko. Protože Bible říká: „Když se tyto věci začnou dít, pozvedněte vaše hlavy, vaše vykoupení se blíží.“ Čas je blízko.

Pro zjevitele Jana na ostrově Patmos, to byla tak veliká událost, že když spatřil tuto předpremiéru příchodu Páně, když viděl ta prokletí, která spočinula na nevěřících, a ta požehnání, která odpočinula na věřících, on zvolal: „Ano, přijď, Pane Ježíši!“ To tak otrásl jeho srdcem, když to všechno spatřil, ty události, před Jeho příchodem, že zvolal: „Ano, přijď, Pane Ježíši!“ A když se celý církevní věk odvíjel před jeho zraky a viděl všechno ve svém významu, způsobem, jakým se to stane, tehdy zvolal: „Přijď, Pane Ježíši!“ Musí to být nádherná věc, že ten příchod Páně je už velmi blízko.

Ježíš, když jeho učedníci došli tak daleko, že hleděli na tělesné nebo přirozené věci na zemi... Nuže, tady se chceme na chvíli zastavit. Nemusí to být vždy tělesnost, která nás odtahuje; někdy to jsou přirozené věci, které odpoutají naši pozornost. Ježíšovi učedníci mu ukazovali velikou svatyni, kde se Bůh zjevoval ve své slávě Šekinah, v místě nejsvatějším. A když Mu vyprávěli, jak pěkně byly ty kameny položeny, jak veliký mistrovský úmysl Boží ustanovil, že tyto kameny byly osekávány na mnoha místech světa a pak přivezeny na hromadu. A v průběhu čtyřiceti let stavby nebylo slyšet zvuk pil nebo úderu kladiva. Tak mistrovsky to bylo všechno ukládáno. A jak Bůh sestoupil dovnitř nad cherubíny a ukázal svou slávu Šekinah a oni si na tomto velikém chrámu zakládali.

A Ježíš jim řekl: „Nedívejte se na všechny tyto věci.“ Ano, to bylo svaté místo, bylo to dobré místo. Bylo to místo, přibýtek, v němž přebýval Hospodin. Ale Ježíš řekl: „Nedívejte se na tyto věci. Musím vám říci něco mnohem důležitějšího, než je toto. Protože přichází čas,“ řekl, „že tam nezůstane ponechán kámen na kameni.“

Bez ohledu na to, jak dobře se snažíme dbát o naši tělesnou schránku, nezáleží na tom, jak usilovně pracujeme pro naši organizaci, jak usilovně pracujeme v církvi, ve prospěch církevního pořádku, přichází čas, kdy všechny tyto věci zaniknou a pominou.

Seznam kázání Williama Branhamy použitých v této knize

Den	Název kázání	Kázáno dne
1. den	Odpočítávání	9. září 1962
2. den	Vnitřní opona	21. ledna 1951
3. den	Vysvětlení Božství	19. ledna 1961
4. den	Neviditelný svazek nevěsty Kristovy	25. listopadu 1965
5. den	Budoucí domov nebeského Ženicha a pozemské nevěsty	2. srpna 1964
6. den	Záblesk červeného světla na znamení Jeho příchodu	23. června 1963
7. den	Otázky a odpovědi	23. prosince 1959
8. den	Roucho z druhé ruky	25. listopadu 1956
9. den	Největší dar v Bibli	11. srpna 1957
10. den	Názor a kdo je Bůh	15. srpna 1950
11. den	Izrael u Rudého moře	26. března 1953
12. den	Nová služba 15. listopadu 1959; Síla rozhodnutí	7. října 1955
13. den	Hroučící se svět	16. prosince 1962
14. den	Epištola Židům 7. kapitola	15. září 1957
15. den	Epištola Židům 3. kapitola	1. září 1957
16. den	Otázky a odpovědi	23. srpna 1964
17. den	Děravé cisterny	26. července 1964
18. den	Královna z jihu	13. června 1958
19. den	Jahve Jireh	7. července 1962
20. den	Otázky a odpovědi	28. června 1959
21. den	Šíp Božího vysvobození vystřelený z luku	1. srpna 1956
22. den	Očekávání a co je to láska	28. února 1954
23. den	Čas žně	12. prosince 1964
24. den	Čas rozhodování	18. dubna 1959
25. den	Evangelizace poslední doby	3. června 1962
26. den	Otázky a odpovědi	23. prosince 1959
27. den	Čím je Duch svatý?	16. prosince 1959
28. den	Otázky a odpovědi	23. prosince 1959
29. den	Nalíčená Jezabel	5. října 1956
30. den	Poznejte den a jeho poselství	26. července 1964
31. den	Podoby Krista	25. května 1959
32. den	Kdo je tento	10. května 1959
33. den	Královna ze Sáby	19. ledna 1961
34. den	Neměnný Bůh	26. března 1960
35. den	Otázky a odpovědi	30. srpna 1964
36. den	Znamení šelmy	17. února 1961
37. den	Epištola k Židům 1. kapitola	21. srpna 1957
38. den	Otázky a odpovědi	23. srpna 1964
39. den	Záblesk červeného světla na znamení Jeho příchodu	23. června 1963
40. den	Otázky a odpovědi	23. srpna 1964
41. den	Větší než Šalamoun je zde	7. prosince 1956
42. den	Mění Bůh mínění o svém Slově?	18. dubna 1965
43. den	Kdo je ten Melchisedech?	21. února 1965
44. den	Mluv k této skále	15. listopadu 1953
45. den	Díla, jichž jsem svědkem	16. února 1953
46. den	Zákon	15. ledna 1955
47. den	Pečeť antikrista	11. března 1955
48. den	Izrael v Egyptě	25. března 1953
49. den	Démonologie 2; duchovní sféra	9. června 1953
50. den	Padělané křesťanství	20. ledna 1957

Seznam kázání Williama Branhama použitých v této knize

Den	Název kázání	Kázáno dne
51. den	Ty víš všechno	16. července 1952
52. den	Shalom	19. ledna
53. den	Vykoupení	19. listopadu 1955
54. den	Vytrvalý	19. července 1962
55. den	Invaze na Spojené státy	9. května 1954
56. den	Boží pověření proroka Mojžíše	8. května 1953
57. den	Dokonalá moc, skrze dokonalou slabost	19. listopadu 1961
58. den	Kristus se identifikuje jako tentýž ve všech generacích	15. dubna 1964
59. den	Pět nesporných důkazů pravé církve živého Boha	11. září 1960
60. den	Chtěli bychom vidět Ježíše	8. února 1961
61. den	Otázky a odpovědi na téma Ducha svatého	19. prosince 1959
62. den	Troufalost	8. dubna 1962
63. den	Jak jsem přemýšlel na své cestě	14. srpna 1959
64. den	Boží cesta, která byla učiněna pro nás	10. ledna 1950
65. den	Bohem připravená cesta	1. prosince 1953
66. den	Znamení	1. září 1963
67. den	Boží pověření proroka Mojžíše	8. května 1953
68. den	On je starostliv. Ty také?	21. července 1963
69. den	Mluv k této skále, ona vydá vodu	23. července 1960
70. den	Úplné vykoupení v radosti	30. března 1954
71. den	Rozpoznání ducha	8. března 1960
72. den	Korouhev	19. ledna 1962
73. den	Epištola k Židům 6. a 7. kapitola	15. září 1957
74. den	Posedlý z Gadary	20. července 1954
75. den	Životní příběh	22. července 1951
76. den	Boží připravená cesta	13. června 1953
77. den	Soudní přelíčení	21. června 1964
78. den	Bez peněz a bez placení	2. srpna 1959
79. den	Jahve zázraků	26. listopadu 1959
80. den	Proč jsem proti organizovanému náboženství	11. listopadu 1962
81. den	Pánové, chtěli bychom vidět Ježíše	24. prosince 1961
82. den	Potupa pro Slovo	23. prosince 1962
83. den	Bohem připravené přistupování k Němu	30. června 1960
84. den	Dokazující jeho Slovo	16. srpna 1964
85. den	Šalom	19. ledna 1964
86. den	Příbuzný vykupitel	2. října 1960
87. den	Znamení	1. září 1963
88. den	Epištola k Židům 4. kapitola	1. září 1957
89. den	Odhalení Boha	14. června 1964
90. den	Neselhávající skutečnosti živého Boha	26. června 1960
91. den	Velikonoční pečeť	10. dubna 1965
92. den	Co jste vyšli uvidět?	1. října 1959
93. den	Otázky a odpovědi	23. srpna 1964
94. den	Boží dary najdou vždy své místo	22. prosince 1963
95. den	Větší než Šalomoun je tady	25. července 1962
96. den	Invaze na Spojené státy	9. května 1954
97. den	Děravé cisterny	26. července 1964
98. den	Chtěli bychom Ježíše vidět	9. dubna 1961
99. den	Vytýčení cesty	4. března 1956
100. den	Hroutící se svět	16. prosince 1962

Seznam kázání Williama Branhama použitých v této knize

Den	Název kázání	Kázáno dne
101. den	Můj životní příběh	22. července 1951
102. den	Manželství Beránkovo	21. ledna 1962
103. den	Důkaz zmrtvýchvstání	6. dubna 1958
104. den	Neviditelný svazek Kristovy nevěsty	25. listopadu 1965
105. den	Hleď	28. dubna 1963
106. den	Je tvůj život hoděn evangelia?	30. června 1963
107. den	Díla Ducha svatého	16. srpna 1956
108. den	Všechny věci	24. listopadu 1962
109. den	Otázky a odpovědi na téma Židů	25. září 1957
110. den	Zmrtvýchvstání Lazara	22. listopadu 1953
111. den	Obecenství	19. května 1962
112. den	Přijetí Bohem připravené cesty v konečné době	15. ledna 1963
113. den	Odhalení Boha	14. června 1964
114. den	Prorok Elizeus	2. října 1956
115. den	Božské uzdravení	19. prosince 1954
116. den	Očekávání	1. října 1955
116. den	Děti na poušti	23. listopadu 1947
117. den	Proč jsem proti organizovanému náboženství	11. listopadu 1962
118. den	Cesta k obecenství	9. října 1955
119. den	Vysvěcení	4. listopadu 1962
120. den	Potom přišel Ježíš a volal	13. února 1964
121. den	Větší než Šalomoun je zde	28. června 1963
122. den	Pečeť Boží	14. května 1954
123. den	Boží služebník Job	23. února 1955
124. den	Události objasněné skrze proroctví	1. srpna 1965
125. den	Vedení	7. prosince 1965
126. den	Věříš tomu?	16. července 1950
127. den	Chtěli bychom vidět Ježíše, pánové	9. ledna 1960
128. den	Ke Slovu tvému, Pane	21. února 1954
129. den	Svědkové	3. března 1954
130. den	Paradox	6. února 1964
131. den	Mocný Bůh odhalený před námi	29. června 1964
132. den	Na tvé Slovo	4. prosince 1953
133. den	Boží slovo volá k úplnému oddělení od nevěry	21. ledna 1964
134. den	Investování	16. listopadu 1963
135. den	Královna ze Sáby	25. ledna 1958
136. den	Večere Páně	18. dubna 1957
137. den	Ke komu půjdeme?	6. června 1960
138. den	Boží pověření proroka Mojžíše	8. května 1953
139. den	Otázky a odpovědi	3. ledna 1954
140. den	Respekt	15. října 1961
141. den	Je jen jedna Bohem připravená cesta	31. července 1963
142. den	Mění Bůh mínění o svém Slovu?	18. dubna 1965
143. den	Pastýř ovčince	3. dubna 1956
144. den	Křest Duchem svatým	28. září 1965
145. den	Spojení pod jednou Hlavou	23. března 1958
146. den	Zda jsem tě Já neposlal?	24. ledna 1962
147. den	Pánové, chtěli bychom vidět Ježíše	28. srpna 1965
148. den	Vody oddělení	6. června 1955
149. den	Horlivý zápas o víru	23. ledna 1955

Seznam kázání Williama Branhama použitých v této knize

Den	Název kázání	Kázáno dne
150. den	Korouhev	6. června 1953
151. den	Obecenství skrze vykoupení	3. dubna 1955
152. den	Ovládnutí bran nepřítele	22. března 1964
153. den	Izrael ve své domovině	29. března 1953
154. den	Věk církve Pergamonské	7. prosince 1960
155. den	Dobrý pastýř ovcí	8. března 1957
156. den	Pýcha	7. srpna 1955
157. den	Dokonalá moc, skrze dokonalou slabost	19. listopadu 1961
158. den	Jděte, zavolejte Ježíše	30. listopadu 1963
159. den	Neměnný Bůh	26. března 1960
160. den	Bůh dodrží své Slovo	7. března 1957
161. den	Otázky a odpovědi	15. října 1961
162. den	Epištola k Židům 3	1. září 1957
163. den	Nevítaný Kristus	11. září 1955
164. den	Bůh toho zlého věku	1. srpna 1965
165. den	Otázky a odpovědi - Židům 1	25. září 1957
166. den	Ty víš všechno	16. července 1952
167. den	Konference	28. února 1960
168. den	Vírou Mojžíš	20. července 1958
169. den	Věčný život a jak jej přijmout	31. prosince 1954
170. den	Otázky a odpovědi - Židům 2	2. října 1957
171. den	Mluvil Bůh jen k Mojžíšovi?	30. listopadu 1953
172. den	Ať vaše světlo svítí před lidmi	3. září 1961
173. den	Životní příběh	8. listopadu 1953
174. den	Ježíš vstal	5. dubna 1956
175. den	Pavel, vězeň Ježíše Krista	17. července 1963
176. den	Otázky a odpovědi	15. října 1961
177. den	Žití, umírání, pohřbení, vstání, příchod	29. března 1959
178. den	Vliv	3. srpna 1963
179. den	Mocný Vítěz	29. března 1958
180. den	Vliv	30. listopadu 1963
181. den	Neselhávající skutečnosti živého Boha	26. června 1960
182. den	Vedení Duchem Božím	23. července 1956
183. den	Je tvůj život hoden evangelia?	30. června 1963
184. den	Bohem zvolené místo k uctívání	20. února 1965
185. den	Můj životní příběh	25. června 1955
186. den	Patříc na Ježíše	22. ledna 1964
187. den	Na křídlech sněhobílé holubice	28. listopadu 1965
188. den	Život	12. května 1958
189. den	Já vím	17. dubna 1960
190. den	Co učinit s Ježíšem zvaným Kristus?	24. listopadu 1963
191. den	Slepý Bartimeus	8. dubna 1959
192. den	Cesta pravého proroka	19. ledna 1963
193. den	Absolutno	1. prosince 1963
194. den	Otázky a odpovědi	15. května 1954
195. den	Proč jsem proti organizovanému náboženství	11. listopadu 1962
196. den	Co to je ve tvé ruce	11. června 1955
197. den	Bohem zvolené místo k uctívání	20. února 1965
198. den	Největší dar v Bibli	11. srpna 1957
199. den	Rozsuzování těla Páně	15. dubna 1959

Seznam kázání Williama Branhamu použitých v této knize

Den	Název kázání	Kázáno dne
200. den ...	Probuzení Ježíše	17. ledna 1963
201. den ...	Absolutno	1. prosince 1963
202. den ...	Supersmysl	27. prosince 1959
203. den ...	Bohem připravená cesta k uzdravení	19. července 1954
204. den ...	Bohem připravená cesta k uzdravení	19. července 1954
205. den ...	Otázky a odpovědi	30. srpna 1964
206. den ...	Konání Jeho divů	12. ledna 1958
207. den ...	Proč křičíš? Mluv!	4. října 1959
208. den ...	Jdouce, povězte mým učedníkům	5. dubna 1953
209. den ...	Chtěli bychom vidět Ježíše	27. července 1962
210. den ...	Semeno hada	28. září 1958
211. den ...	Efezským se shoduje s Jozue	15. května 1960
212. den ...	Bez peněz a bez placení	2. srpna 1959
213. den ...	Otázky a odpovědi	23. prosince 1959
214. den ...	Jestliže je Bůh s námi, kde jsou všechny Jeho divy? ...	31. prosince 1961
215. den ...	Otázky a odpovědi	1. ledna 1954
215. den ...	Jahve Jireh	4. dubna 1964
216. den ...	Dveře k srdci	12. března 1960
217. den ...	Epištola Židům 7 + Řád církve	22. září 1957
217. den ...	Epištola Židům 7	8. září 1957
218. den ...	Stůj tiše	18. května 1957
219. den ...	Žízeň po životě	4. března 1960
220. den ...	Šestinasobný účel Gabrielovy návštěvy	30. července 1961
221. den ...	Síla proměny	31. října 1965
222. den ...	Děravé cisterny	26. července 1964
223. den ...	Bezpodmínečná smlouva	6. března 1954
224. den ...	Vytržení	4. prosince 1965
225. den ...	Balzám v Gileádu	18. února 1961
226. den ...	Vypusťte tlak	13. května 1962
227. den ...	Konflikt mezi Bohem a satanem	31. května 1962
228. den ...	Věrný Abraham	8. prosince 1956
229. den ...	Ale zpočátku nebylo tak	11. dubna 1961
230. den ...	Vírou Mojžíš	20. července 1958
231. den ...	Boží cesta učiněna pro nás	10. ledna 1950
232. den ...	Paradox	10. prosince 1961
233. den ...	Kobylky, brouci, chroustové a housenky	12. června 1953
234. den ...	Otázky a odpovědi	30. srpna 1964
235. den ...	Jestliže je Bůh s námi, kde jsou všechny jeho divy? ...	31. prosince 1961
236. den ...	Jestliže je Bůh s námi, kde jsou všechny jeho divy? ...	31. prosince 1961
237. den ...	Otázky a odpovědi	15. října 1961
238. den ...	Bůh toho zlého věku	1. srpna 1965
239. den ...	Vytýčení cesty	4. března 1956
240. den ...	Zjevení, kapitola 5. 1. část	11. června 1961
241. den ...	Otázky a odpovědi	3. ledna 1954
242. den ...	Večeře Páně	12. prosince 1965
243. den ...	K čemu byl dán Duch svatý	17. prosince 1959
244. den ...	Raný a pozdní déšť	3. března 1960
245. den ...	Boží láska a svrchovaná milost	14. srpna 1956
246. den ...	Víra přichází skrze slyšení	20. března 1954
247. den ...	Ještě jednou	4. srpna 1963

Seznam kázání Williama Branhamu použitých v této knize

Den	Název kázání	Kázáno dne
248. den	Beránek a holubice	25. března 1957
249. den	Roucho z druhé ruky	25. listopadu 1956
250. den	Abrahamova smlouva milosti	17. března 1961
251. den	Bůh dodrží své Slovo	15. ledna 1957
252. den	Víra Abrahama	18. listopadu 1955
253. den	Příbuzný Vykupitel	10. října 1960
254. dne	Příbuzný Vykupitel	10. října 1960
255. dne	Příbuzný Vykupitel	10. října 1960
256. den	Příbuzný Vykupitel	10. října 1960
257. den	Oddělení od nevíry	28. února 1955
258. den	Všechny věci	24. listopadu 1962
259. den	Hlas Boží v těchto posledních dnech	20. ledna 1963
260. den	Mluv k této hoře	23. listopadu 1959
261. den	Hlubina volá hlubinu	4. listopadu 1953
262. den	Josefovo setkání se svými sny	30. prosince 1956
263. den	Dokonalá moc skrze dokonalou slabost	19. listopadu 1961
264. den	Zavržený král	15. května 1960
265. den	Otázky a odpovědi	15. října 1961
266. den	Pravé znamení, jež bylo přehlédnuto	12 listopadu 1961
267. den	Znamení	1. září 1963
268. den	Věrný Abraham a jeho semeno po něm	16. dubna 1961
269. den	Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i navěky	16. ledna 1955
270. den	Semeno nebude spoludědit se slupkou	18. února 1965
271. den	Je tvůj život hoden evangelia?	30. června 1963
272. den	Semeno hada	28. září 1958
273. den	Život je uzdravovatel	11. června 1957
274. den	Svědkové	4. března 1954
275. den	Muž povoláný Bohem	5. října 1958
276. den	Bůh nevolá člověka před soud aniž by jej před tím varoval	24. července 1963
277. den	Stezka života	21. června 1962
278. den	Vezměte celé odění Boží	7. června 1962
279. den	Proč?	28. září 1961
280. den	Svědkové	3. března 1954
281. den	Otázky a odpovědi	23. srpna 1964
282. den	Vliv	4. listopadu 1963
283. den	Čas je blízko	8. dubna 1956
284. den	Proč malý Betlém?	14. prosince 1963
285. den	Neselhávající skutečnosti živého Boha	26. června 1960
286. den	Omilostnění	28. října 1963
287. den	Otázky a odpovědi	30. srpna 1964
288. den	Služebník Boží Job	23. února 1955
289. den	Vysvětlení Božství	25. dubna 1961
290. den	Rukopis na zdi	2. září 1956
291. den	Nenadálé, tajné zmizení církve	12. října 1958
292. den	Musíte se znovuzrodit	31. prosince 1961
293. den	Satanův Eden	29. srpna 1965
294. den	Super znamení	30. dubna 1961
295. den	Balzám v Gileádu	13. dubna 1961
296. den	Slepý Bartimeus	1. března 1957

Seznam kázání Williama Branhamu použitých v této knize

Den	Název kázání	Kázáno dne
297. den ...	K čemu byl dán Duch svatý	17. prosince 1959
298. den ...	Slovo se stalo tělem - cesta do Indie	3. října 1954
299. den ...	Věčný život a jak jej přijmout	31. prosince 1954
300. den ...	Izrael ve své domovině	29. března 1953
301. den ...	On se o vás stará	1. března 1960
302. den ...	Jak jsem byl s Mojžíšem	11. září 1960
303. den ...	Rozpoznání těla Páně	12. srpna 1959
304. den ...	Záblesk červeného světla na znamení Jeho příchodu ...	23. června 1963
305. den ...	Mluvené Slovo je originálním semenem	18. března 1962
306. den ...	Nápis na stěně	9. března 1958
307. den ...	On se o vás stará	1. března 1960
308. den ...	Kristus je tajemství Boží zjevení	28. července 1963
309. den ...	Lazar	12. června 1955
310. den ...	Úplné osvobození	12. července 1959
311. den ...	Musíte se znovu narodit	19. června 1958
312. den ...	Neselhávající skutečnost živého Boha	26. června 1960
313. den ...	Proč malý Betlém	14. prosince 1963
314. den ...	Židům pátá a šestá kapitola	8. října 1957
315. den ...	Velký bojovník David	18. ledna 1955
316. den ...	Démonologie	9. června 1953
317. den ...	Otázky a odpovědi	28. června 1959
318. den ...	Obecenství skrze smíření Krví	5. června 1955
319. den ...	Královna z jihu	14. června 1957
320. den ...	Supersmysl	27. prosince 1959
321. den ...	Slyšet, poznat a konat podle Božího slova	21. února 1960
322. den ...	Pečeť antikrista	11. března 1955
323. den ...	Kdo to je?	4. října 1959
324. den ...	Jak mohu zvítězit	25. srpna 1963
325. den ...	Varování, pak soud	24. července 1963
326. den ...	Větší než Salomoun je zde	25. června 1958
327. den ...	Varování, pak soud	24. července 1963
328. den ...	Víra jednou dána svatým	29. listopadu 1953
329. den ...	Eliáš	1. března 1955
330. den ...	Adopce	22. května 1960
331. den ...	Jak účinkuje víra	16. srpna 1952
332. den ...	Obecenství s Bohem	9. října 1955
333. den ...	Proč malý Betlém	14. prosince 1963
334. dne ...	Postava dokonalého muže	14. října 1962
335. den ...	Touha života	2. června 1957
336. den ...	Dokonalá víra	25. srpna 1963
337. den ...	Rozsuzování těla Páně	12. srpna 1959
338. den ...	Židům 4. kapitola	1. září 1957
339. den ...	Semeno hada	28. září 1958
340. den ...	Otče, přišla ta hodina	2. října 1956
341. den ...	Víra je našim vítězstvím	4. října 1958
342. den ...	Toho poslouvejte	19. května 1957
343. den ...	Roucho z druhé ruky	25. listopadu 1956
344. den ...	Boží láska a svrchovaná milost	14. srpna 1956
345. den ...	Eliáš	1. března 1955
346. den ...	Přísahal sám na sebe	12. prosince 1954

Seznam kázání Williama Branhama použitých v této knize

Den	Název kázání	Kázáno dne
347. den	Archa	22. května 1955
348. den	Kniha Zjevení 4. kapitola	8. ledna 1961
349. den	Znamení šelmy	17. února 1961
350. den	Boží moc k proměně	11. září 1965
351. den	Ukaž nám Otce, a to nám stačí	22. dubna 1956
352. den	Kristus je Boží tajemství zjevené	28. července 1963
353. den	Můj životní příběh	19. dubna 1959
354. den	Vytržení	4. prosince 1965
355. den	Jeho poslouchajte	1. března 1958
356. den	Od toho času	31. prosince 1959
357. den	Zkušenosti	21. prosince 1947
358. den	Slepý Bartimeus	13. července 1960
359. den	Budoucí domov nebeského Ženicha a pozemské nevěsty	2. srpna 1964
360. den	Boží dary vždy najdou své místo	22. prosince 1963
361. den	Ty víš všechno	16. července 1952
362. den	Kristus je zjevený ve svém Slově	22. srpna 1965
363. den	Židům 5. a 6. kapitola	8. září 1957
364. den	Vliv	15. února 1964
365. den	Budoucí domov nebeského Ženicha a pozemské nevěsty	2. srpna 1964
366. den	Druhý příchod Páně	17. dubna 1957

Verze ms 29_9_15